

Giới thiệu Tướng Môn Độc Hậu

Ngoài Dưỡng Thụ Thành Phu thì tựa truyện của Thiên Sơn Trà Khách cũng được xem là một trong những truyện xuyên không hay.

Nàng là đích trường nữ của tướng phủ xinh đẹp đoan trang hiền hậu lại đem lòng yêu say đắm hán cũng vì hán vào sinh ra tử vạch ra âm mưu cùng hán thống nhất thiên hạ.

Nhưng khi trong tay đã có thiên hạ thì hán lại phụ nàng diệt cả gia tộc của nàng bắt nàng uống thuốc độc nguyên sinh. Trùng sinh lại một lần nữa vào chính nàng năm 14 tuổi tất cả lại bắt đầu.

Nàng thề nàng sẽ không đi vào vết xe đổ của mình một lần nữa và trả thù những ai đã hãm hại mình mời các bạn đón xem truyện Tướng Môn Độc Hậu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phế Hậu

Trời đầu hạ, đến chạng vạng, những cơn mưa to chợt đến lại chợt đi. Sắc trời âm u, mây đen đặc tụ phía trên những tòa cung điện nguy nga, sừng sững. Từng làn mây xám đen bao phủ cả tòa cung điện lộng lẫy, vàng son, giống hệt một nhà giam rộng lớn, đem toàn bộ người bên trong vây lại thật chặt chẽ. Tầm điện rộng lớn, màn sa tựa hồ cũng thực cổ xưa, được tăng tro bụi dày che phủ. Vốn tiết trời nóng bức, nhưng vẫn có thể thấy được một chút lãnh ý. Y phục, trang sức tán loạn. Hệt như vừa mới đã trải qua một hồi sinh tử. Nàng quỳ trên mặt đất, ngửa đầu nhìn người trước mặt. Nàng bắt quả chỉ đầu năm mười, khuôn mặt nhuốm đầy tang thương cùng với vết tích trên mặt giống như lão ầu, mặt mày nặng nề lệ khí (* lệ khí: oán hận*), đôi mắt không có tiêu cự, giống như giếng cạn khô héo, thiếu nước đã lâu, chảy không ra nước mắt, lại mang theo hận ý sâu không thấy đáy.

-“Nương nương, xin mời.”

Bên người thái giám tay cầm đoạn bạch lăng trắng noãn (*bạch lăng: lụa trắng*), giọng nói mang theo vẻ hết kiên nhẫn:

“Tập gia còn phải về hướng bộ hạ phục mệnh.”

Ánh mắt Thẩm Diệu dừng ở thái giám bên người, trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn đầy hỗn loạn:

-“Tiểu Lý Tử, lúc trước, thời điểm bản cung đề bạt của ngươi, ngươi vẫn là Cao công công bên người một con chó.”

Thái giám kiêu căng ngẩng cao đầu:

-“Nương nương, nay đã khác xưa.” “Nay đã khác xưa.....” Thẩm Diệu lẩm bẩm nói, đột nhiên ngửa đầu cười to:

-“Hảo cho một cái nay với xưa bất đồng!”

Chỉ vì một câu “Nay-xưa bất đồng”, này mà các thần tử, nô bộc thấy nàng tất cung tất kính giờ có thể đối nàng la hét, bởi vì “Nay đã khác xưa”, nàng sẽ bị ba thước bạch lăng đưa đến chỗ chết. Ngày xưa bắt đầu từ đâu, nay lại bắt đầu từ đâu? Là từ khi Mi phu nhân tiến cung, hay là từ khi Thái tử bị phế đã bắt đầu, từ ngày trưởng công chúa hòa thân chết thảm trên đường hay lúc nàng trở về khi làm con tin 5 năm trong hoàng cung Tần quốc mới bắt đầu?

Từ “Ngày xưa” Đến “Nay”, từ Hoàng hậu đến phế hậu, bất quá chỉ bởi một câu của Phó Tu Nghi!

Này cả triều văn võ có thể thay đổi sắc mặt, giang sơn Minh Tề có thể đổi trắng thay đen! Hay cho một câu “Nay bất đồng ngày xưa”!

“Chi nha” Một tiếng, Tầm điện môn mở, một đôi giày thêu rồng vàng đứng trước mặt Thẩm Diệu. Nhìn lên trên, là minh hoàng bào giác (*minh hoàng bào giác: áo vàng thêu rồng*).

“Xem như ngươi đi theo trăm 20 năm vất vả, trăm ban thưởng ngươi toàn thì, tạ ơn đi.”

Nghe tiếng hán, Thẩm Diệu từ từ ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân cao cao tại thượng, thời gian không lưu bất kỳ dấu vết nào trên mặt hán, vẫn như lúc trước, hán phong thần tuấn lãng, là thiên hạ minh quân, thiên tử danh chính ngôn thuận, là nam nhân nàng lưu luyến, si mê 20 năm, không ngại hoạn nạn tương cứu trợ phụ (*tương cứu: tương trợ, cứu giúp*).

Hiện tại lại đối nàng nói:

-“Trẫm ban thưởng người toàn thi, tạ ơn đi.”

- “Vì cái gì?”

Thẩm Diệu gian nan hỏi. Hần không trả lời.

“Vì cái gì, muốn diệt cả nhà Thẩm gia?”

Nàng hỏi. Định vương Phó Tu Nghi, tiên hoàng sinh được chín hoàng tử, các hoàng tử mỗi người mỗi vẻ, Thái tử nhiều bệnh, tiên hoàng lại chậm chạp không chịu sửa, lập Thái tử mới, chín hoàng tử tranh đoạt dẫn đến phong ba. Nàng ái mộ Định vương phong hoa tuyết đại, không nghe người nhà khuyên can, rốt cuộc được bên hẳn như ước nguyện, nhưng cũng đem toàn bộ Thẩm gia cùng Định vương phủ cột lại với nhau. Vì vậy, nàng càng tận tâm hết sức phục tá Định vương, chẳng biết cái gì gọi là chiều chuộng. Đến việc triều đình, vương phi như nàng cũng phải tham dự, bày mưu tính kế, rốt cuộc định ra giang sơn. Ngày Phó Tu Nghi đăng cơ, lập nàng làm hậu, mẫu nghi thiên hạ, phong cảnh đẹp mắt. Nhưng không thể xóa tan ý nghĩ trong đầu nàng. Nàng là Hoàng hậu xui xẻo nhất

Hoàng tử phản loạn vừa bình định, Minh Tề căn cơ chưa vững, giặc Hung Nô xâm phạm, nước láng giềng như hổ rình mồi, vì mượn binh, Thẩm Diệu tự nguyện đi tần quốc làm con tin, lúc đó, nữ nhi cùng nhi tử vừa đủ tháng, Phó Tu Nghi nói:

-“Trẫm sẽ đích thân mang nàng trở về.”

5 năm sau, nàng rốt cuộc trở lại Minh Tề, hậu cung đã thêm một Mi phu nhân, mỹ mạo tài tình đều là bậc nhất. Mi phu nhân là do Phó Tu Nghi lúc đông chinh gặp được, yêu thích tài hoa của nàng liền mang về cung. Mi phu nhân vì Phó Tu Nghi sinh hoàng tử Phó thịnh, phó thịnh nhận nhiều thánh sủng, nhưng con trai Thẩm Diệu, Thái tử Phó Minh, lại không được lòng hoàng thượng. Phó Tu Nghi từng trước mặt cả triều, văn võ nói:

-“Phó Minh tính tình nhu nhược, vẫn là Phó thịnh giống như con ta.” Trong lời nói rõ ràng đã có ý tứ muốn sửa lập Thái tử. Khiến cho Thẩm Diệu cảm thấy có nguy cơ, ở trong cung, Thẩm Diệu cùng Mi phu nhân đấu đá 10 năm. Mi phu nhân liên tiếp chiếm thế thượng phong, thậm chí còn khuyến khích Phó Tu Nghi đem nữ nhi Uyển Du công chúa gả cho Hung Nô hòa thân, người Hung Nô hiếu chiến tính ngoan, Uyển Du công chúa trên đường hòa thân liền chết bệnh, lúc này hoả táng, ai cũng biết trong này có điều kỳ quái, nhưng thật trớ trêu, thân là mẫu thân mà Thẩm Diệu không làm sao được. Rốt cuộc vẫn là đi tới hôm nay. Phó Tu Nghi đưa ra đạo thánh chỉ, Thẩm gia mưu phản, Thái tử bị phế, tự vẫn tạ tội, hoàng hậu là nàng cũng không thoát khỏi vận mệnh, với ba thước bạch lăng. Nàng thẩm nghĩ hỏi một câu: “Vì cái gì?”

-“Phó Tu Nghi, người có lương tâm hay không? Người với ta vợ chồng hơn hai mươi năm, ta tự hỏi không làm bất cứ điều gì có lỗi với người. Lúc trước người đăng cơ, là Thẩm gia ta giúp đỡ người, người xuất chinh, Hung Nô xâm phạm, ta thay người viết hàng thư, người muốn mượn sức đại thần, ta quý xuống đến cầu hẳn phụ tá. Đến Tần quốc làm con tin, khổ sở đầy vò, người hỏi báo ta cái gì?”

Mi phu nhân muốn Uyển Du xuất giá, người liền hạ chỉ, Uyển Du mới mười sáu liền chết bệnh. Người sủng ái phó thịnh, không quan tâm Phó Minh, tất cả mọi người đều biết. Bây giờ người tàn sát cả nhà ta, dù sao vẫn là chết, ta muốn hỏi người một câu, vì cái gì?”

” Phó Tu Nghi nhú mày, vẻ mặt không có một tia dao động lãnh khốc giống pho tượng bình thường:

-“Phụ hoàng lúc còn, đã thương lượng muốn đổi phó với mấy đại thế gia, Thẩm gia công cao lần chủ không thể không diệt, là trẫm khuyên phụ hoàng, trẫm ở Thẩm gia 20 năm, đã là đối với Thẩm gia ban ân to lớn!”

Đã đối Thẩm gia ban ân !

Thẩm Diệu thân mình nhoáng một cái lung lay, mấy ngày nay nàng khóc nhiều lắm, nước mắt đã muốn cạn, nàng đối với Phó Tu Nghi, gần từng chữ:

-“Vì cái gì lưu lại Thẩm gia? Không phải người nhân từ, cũng không phải của người ban ân, người chính là muốn lợi dụng binh quyền Thẩm gia để gia tăng thế lực. Thỏ khôn chết, chó săn ăn, nay giang sơn đã định, người liền qua sông chặt cầu, Phó Tu Nghi, người tâm ngoan thủ lạt!” (*tâm ngoan thủ lạt : độc ác*)

- “Thẩm Diệu!”

Phó Tu Nghi gầm lên một tiếng, giống như bị chạm đến chỗ đau, hừ lạnh một tiếng, nói:

-“Người tốt nhất tự lo cho bản thân đi.”

Cắt lời phẩy tay áo bỏ đi. Thẩm Diệu nằm trên nền, nắm chặt hai tay, đây là nam nhân mà nàng yêu cả đời sao, cùng Mi phu nhân đấu đá chỉ vì muốn tranh thủ chút tình cảm của hắn, đến cuối cùng mới phát hiện, không phải tranh thủ tình cảm, cho đến bây giờ, nam nhân này vốn không để ý đến nàng!

Những lời tâm tình thì thầm, bắt quả chỉ là gặp dịp thì chơi. Thật chê cười!

Nàng “Phốc” phun ra một ngụm máu tươi.

-“Tỷ tỷ đây là làm sao vậy? Nhìn qua rất chật vật.”

Thanh âm uyển chuyển vang lên. Á một thân y phục vàng nhạt, mặt tựa phù dung, thất lung dương liễu, bộ dáng giống thiên tiên, tư thế cũng tuyệt đẹp

động lòng người, chân thành mà đến. Đây là người cùng Thảm Diệu đầu cả đời, cũng nắm chắc thắng lợi Mi phu nhân. Phía sau à còn đứng hai gã mặc cung trang nữ tử, Thảm Diệu sững sốt:-“Thảm Thanh, Thảm Nguyệt!”

Đây là chi thứ hai cùng tam phòng, là nữ nhi của Nhị thúc cùng tam thúc, hai đường tỷ của nàng, như thế nào lại ở trong cung?

-“Bệ hạ triệu tỷ muội ta vào cung ,” Thảm Nguyệt che miệng cười nói:-“Ngũ muội muội không cần kinh ngạc, ban đầu là Ngũ muội muội thay tỷ muội ta tìm người mai mối, nay đã không cần, bệ hạ đối đãi tỷ muội vô cùng tốt.”

-“Ngươi...”

Thảm Diệu trong lòng đảo lộn, giống như đã hiểu thêm một ít sự tình. Thanh âm của nàng có chút không thể tin:

-“Ngươi, các ngươi chậm chạp không lấy chồng, vì hôm nay?”

“Cũng không phải đâu.”

Thảm Thanh tiến lên từng bước:

-“Lúc trước bệ hạ cùng cha ta và tam thúc đặt thành giao ước, chỉ cần khiến người gả cho bệ hạ, sẽ có ngày, tỷ muội hai người chúng ta được an nhàn sung túc.”

Lúc trước Thảm Diệu có thể gả cho Phó Tu Nghi, chi thứ hai cùng tam phòng cũng bỏ ra không ít công sức, nay nghĩ đến, lúc trước nàng ái mộ Phó Tu Nghi, tựa hồ cũng là nhị thẩm tam thẩm cả ngày nhắc tới Định vương thanh niên tài俊, làm cho nàng bắt đầu sinh ra hảo cảm. Nguyên lai, là sớm đặt thành hiệp nghị sao?

Nguyên lai, chi thứ hai tam phòng đã sớm giấu diếm dã tâm, chờ hôm nay phát sinh hết thủy sao?Thảm Thanh lại sợ Thảm Diệu nghe không rõ, tiếp tục nói:

-“Bệ hạ phong thần tuần lã, tỷ muội ta ái mộ đã lâu, nhưng vì đại bá tay cầm quyền cao, bắt buộc dĩ mới phải để Ngũ muội nhanh chân đến trước. Ngũ muội đã hưởng không ít phúc, nay cũng nên buông tay”

-“Thảm Thanh!”

Thảm Diệu đột nhiên đứng dậy, cao giọng nói:

-“Bệ hạ diệt Thảm gia, lại cho hai người tiến cung, chi thứ hai cùng tam phòng sao có bình an vô sự?”

-“Chi thứ hai cùng tam phòng đương nhiên sẽ bình an vô sự”

Thảm Nguyệt che miệng cười rộ lên:

-“Bởi vì chúng ta là công lớn thần, đại bá tạo phản chứng cứ chính xác, đều là chúng ta hai phòng quân pháp bắt vị thân đưa ra. Ngũ muội, bệ hạ còn muốn phong hai phòng chúng ta làm đại quan đấy.” Thảm Diệu khiếp sợ nhìn hai vị đường tỷ của mình, nói:

-“Các ngươi điên rồi? Tổ chim vỡ trứng nào có thể nguyên?. Thảm gia là người một nhà, Phó Tu Nghi đối phó Thảm gia, các ngươi thế nhưng hãm hại người trong nhà.....” -“Người trong nhà, Ngũ muội, chúng ta chưa từng thừa nhận đại phòng là người trong nhà.”

Thảm Thanh cười lạnh một tiếng:

-“Dù sao ngươi hưởng thụ thật sự nhiều lắm. Nay Thái tử đã chết, công chúa không còn, Thảm gia đã vong, ngươi vẫn là sớm đi hoàng tuyền, đoàn tụ cùng họ đi.”

Mi phu nhân chân thành tiến lên, mỉm cười nói:

-“Tỷ tỷ, giang sơn định rồi, ngươi cũng nên lui.”

Tranh đấu 10 năm, Thảm Diệu rốt cuộc là thua rồi tình rồi mùi, thua rất thảm, thua đến người chết tộc vong, thua thành cái dạng khiến cả thiên hạ chê cười!

Nàng oán hận nói:

-“Bản cung không chết, sẽ chờ ngươi mất tất cả!”

- “Trần công công, động thủ đi.”

Mi phu nhân hướng ánh mắt tới thái giám. Tên thái giám thân hình béo núc lập tức tiến lên vài bước, một tay gắt gao nắm lấy cổ Thảm Diệu, một tay đem bạch lăng trên mâm gỗ xiết vào cổ Thảm Diệu. Dùng sức xé ra, bạch lăng xé rách da thịt, xương cốt phát ra tiếng vang thanh thúy. Nàng trừng lớn hai mắt, dấy dụa. Trong lòng không tiếng động lập hạ độc thề. Con trai của ta, nữ nhi của ta, phụ mẫu, huynh đệ, tỷ muội, người hầu....., Thảm gia từ trên

xuống dưới, tất cả đều bị hại. Phó Tu Nghi, Mi phu nhân, Thảm Thanh, Thảm Nguyệt. Khiến ta chết thảm hại ,thân nhân ta tiêu vong, nếu có kiếp sau, thế nợ máu phải trả bằng máu!

Là ngày khi nào tang, dư cùng nhữ giai vong! -----

(* ngày ta chết, ta nguyện cùng người diệt vong.*)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trùng Sinh

Nhà cửa được lát từng tảng đá bản đen trắng xen nhau,cột trụ màu son,với lan can khắc những hoa văn hải đường phức tạp . Sau đêm mưa, những hạt nước to lóng lánh tựa châu từ tán lá chuối tây rơi thấm vào đất. Trên bàn tử kim là lư hương có dáng tiểu thú tinh xảo, nhả ra những làn thủy mộc hương, ở đầu hiên lắng nghe cảm nhận. ... cảm giác hết sức nhẹ nhàng khoan khoái. Trên giường tư giác treo túi thơm lưu tô hương, ánh sáng tiên diễm. Bên giường lớn mềm mại,là hai tiểu nha hoàn cao gầy cẩn thận quạt cho người nằm trên giường. “Trời giá rét, tiểu thư lại ngã xuống nước, cũng may đã hạ sốt. Nhưng tiểu thư đã ngủ một ngày một đêm, đại phu nói lát nữa sẽ tỉnh, sao còn chưa có động tĩnh?”

Nha hoàn áo xanh trên mặt khó nén lo âu.

–“Cốc vũ, đã hơn nửa canh giờ ,tại sao đại phu còn chưa có lại đây?” Một nha hoàn mặc tử y (*từ yáo tím*) nói.

–“Nhị thái thái bên kia nghe tin đã bóng gió, gièm pha,khiến cho đại phu trong phủ cứ như biến mất hết.”

Cốc vũ nhìn thoáng qua người trên giường:

–“Phu nhân cùng lão gia không ở kinh thành, đại thiếu gia cũng vậy, lão phu nhân lại bắt công đồng viện ,Bạch lộ cùng Tiết sương đã đi tìm đại phu theo lý nên sớm về,có lẽ nào là bị người khác ngăn cản. Đây chẳng phải là muốn đẩy tiểu thư vào chỗ chết a! Không được, ta phải đi ra ngoài nhìn xem”

Vừa dứt lời, liền nghe được trên giường phát ra một thanh âm yếu ớt.

–“Tiểu thư, người tỉnh!”

Tử y nha hoàn kinh hi kêu một tiếng, vội vàng chạy đến bên giường, cô gái nhu nhu cái trán, từ từ ngồi dậy nói.

–“Kính trập.....”

Thảm Diệu lẩm bẩm nói.

–“Nô tỳ ở đây,”

Tử y nha hoàn cười cầm tay Thảm Diệu:

–“Cô nương cảm thấy khá hơn chút nào chưa?Cô nương ngủ một ngày một đêm,sốt đã lui mà mãi chưa tỉnh, nô tỳ đang muốn lại đi tìm đại phu một chuyến.”

–“Cô nương,có muốn uống nước không ?”

Cốc vũ bung đến một ly trà. Thảm Diệu có chút hoang mang nhìn hai người trước mặt. Nàng có bốn nhất đẳng nha hoàn, Kính Trập. Cốc Vũ, Bạch Lộ và Tiết Sương, đều là hảo nha đầu linh mẫn, trí tuệ. Đáng tiếc đến cuối cùng một người cũng không còn. Cốc Vũ theo nàng đi Tần quốc làm con tin, vì bảo hộ nàng không bị Thái tử Tần quốc nhục nhã, chết trong tay Thái tử Tần quốc. Bạch lộ cùng Tiết sương, một người chết khi bồi Uyển Du đi hòa thân, một người chết trong tay Mi phu nhân lúc nàng cùng ả ta tranh thủ tình cảm. Về phần Kính trập,mỹ mạo đẹp nhất, lúc trước vì để Phó Tu Nghi thượng vị, mượn sức quyền thần, Kính trập cam tâm làm thiếp, lấy sắc đẹp quyến rũ quyền thần của Đại Lý , cuối cùng bị thế tử quyền thần đó tìm cơ dùng trượng đánh chết. Biết tin Kính trập chết, Thảm Diệu khóc lớn một hồi, thiếu chút nữa để non. Nay Kính trập êm đẹp đứng ở trước mặt mình, mặt mày như trước xinh đẹp tuyệt trần như họa, Cốc vũ cười khanh khách nhìn nàng, hai nha hoàn đều mười bốn mười năm tuổi, làm cho Thảm Diệu nhất thời hoảng hốt. Một lát, nàng mới cười khổ nhắm mắt lại:

–“Này, trước khi chết lại gặp ảo giác, cũng quá chân thật đi.”

“Tiểu thư đang nói cái gì đâu?”

Cốc vũ đem ly trà để tới bên cạnh, tay sờ lên trán Thảm Diệu:

-“Chớ không phải là sốt đến hồ đồ chứ?”

Cảm giác bàn tay trên trán lạnh lẽo, thoải mái mà chân thật, Thẩm Diệu thốt nhiên tròn mắt, ánh mắt đột nhiên sắc bén. Nàng chậm rãi cúi đầu, nhìn tay chính mình. Đó là một đôi tay mảnh khảnh trắng nõn, móng tay cắt sửa thật chỉnh tề, mềm mại đáng yêu, vừa thấy chính là bàn tay được sống trong an nhàn sung sướng. Đây không phải tay nàng. Tay nàng giúp Phó Tu Nghi xử lý chính sự, xem xét thời thế dĩ nhiên đặc biệt thô ráp, nàng cầm bút xem rồi đánh dấu tất cả, từng cuốn sổ sách, ở tần quốc thì trở thành vú già bị người gọi đến gọi đi, khi trong hậu cung lại vì Phó Minh mà tranh đấu, ở lãnh cung giặt quần áo, tay nàng đã chẳng chịt vết chai, các đốt ngón tay trở nên đen gầy, làm sao lại có bộ dáng kiều Kiều thế này?

“Mang chiếc gương của ta lại đây.” Thẩm Diệu nói. Thanh âm của nàng còn rất yếu, nhưng giọng điệu lại kiên định. Cốc Vũ cùng Kinh Trập hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Kinh Trập cầm một mặt gương đưa cho Thẩm Diệu. Gương đồng lý, cô gái khuôn mặt tròn tròn, cái trán no đủ, một đôi mắt hạnh thật to hơi hơi đỏ lên, mũi mượt mà, miệng nhỏ nhỏ. Vẫn là gương mặt chưa thoát hết vẻ trẻ con, nàng không phải rất đẹp, nhưng bộ dáng lại tươi mát đáng yêu, nhu thuận e lệ. Đó là khuôn mặt từng được người trong hoàng thất khen ngợi. Cô gái có tướng “Vượng phu”. Gương trong tay Thẩm Diệu đột ngột rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, những thanh âm mảnh nhỏ như gĩa vào lòng nàng, nhắc lên một trận kinh sợ. Nàng hung hăng một phen véo thật mạnh chính mình, hai hàng lệ nóng cuộn cuộn chảy xuống. Trời không phụ nàng, ông trời không phụ nàng! Nàng đã trở lại! Cốc vũ cùng Kinh Trập hoảng sợ, Cốc vũ dọn đi những mảnh nhỏ trên đất, lo lắng nói:

-“Tiểu thư cẩn thận kéo dằm vào chân.”

“Tiểu thư làm sao lại khóc?”

Kinh Trập cầm khăn tím đưa lên mặt Thẩm Diệu, đã thấy Thẩm Diệu vẻ mặt quý dị, giống như khóc giống như cười, miệng lẩm bẩm nói:

-“Ta đã trở về.....”

Nàng ôm lấy tay Kinh Trập:

-“Hiện tại là năm bao nhiêu?”

Kinh Trập có chút sợ hãi, nhưng vẫn thành thật trả lời:

-“Minh Tề 68 năm. Tiểu thư làm sao vậy? Cảm thấy thân mình không thoải mái sao?”

-“Minh Tề 68 năm, Minh Tề 68 năm.....”

Thẩm Diệu tròn to hai mắt, Minh Tề 68 năm, năm ấy nàng 14 tuổi, gặp được Phó Tu Nghi, lưu luyến si mê hẳn, thậm chí ép phụ thân gả nàng cho hắn, thỉnh cầu gả cho Phó Tu Nghi kia 1 năm! Mà hiện tại..... Trong tai vang lên lời nói của Cốc vũ:

-“Tiểu thư chớ dọa chúng nô tỳ, người là mới hạ sốt, chứ không phải thần trí có chút không rõ ràng, đại tiểu thư cũng thật sự quá độc ác, này không phải muốn tiểu thư đoạn mệnh sao.....”

Thẩm Diệu kiếp trước phần lớn thời gian đều đi theo bên người Phó Tu Nghi, cùng hắn bốn bể, ngày trôi qua ở Thẩm phủ chẳng có chút tư vị. Chuyện này và mỗi sự kiện liên quan đến Phó Tu Nghi nàng đều nhớ rõ ràng. Thẩm Thanh nói cho nàng Phó Tu Nghi muốn tới Thẩm phủ bái phỏng Nhị thúc cùng tam thúc, kéo nàng cùng nhau vụng trộm đi xem, nấp trên hòn giả sơn trong hoa viên, rồi Thẩm Thanh lại đem nàng từ trên núi giả đẩy xuống. Nàng theo quán tính lao đến phía trước ngã vào hồ nước, lúc ấy còn có rất nhiều quan viên tụ tập, khiến nàng bị họ và cả Thẩm phủ chê cười. Chuyện Nàng mê luyến Định vương từ nửa năm trước liền truyền khắp kinh thành, làm phụ thân bị đồng僚 cười nhạo. Sau khi tỉnh lại, nàng liền chỉ trích Thẩm Thanh đem nàng đẩy xuống hồ, nhưng chẳng ai tin nàng. Thẩm Diệu ủy khuất không nói nổi, bị lão phu nhân phạt cấm túc trong phật đường, đến Trung thu không có cách nào để xuất môn, Thẩm Nguyệt vụng trộm đem nàng thả ra, mang nàng đang đi thưởng cúc yến, chủ yếu để nàng làm trò cười cho thiên hạ. Thẩm Diệu nhắm chặt mắt. Thẩm gia có tam phòng, đại phòng Thẩm Tín, chính là phụ thân Thẩm Diệu, là tướng tử của lão tướng quân.

Lão phu nhân chết bệnh, lão tướng quân cưới kế thất, kế thất sinh chi thứ hai là Thẩm quý cùng tam phòng Thẩm Vạn. Lão tướng quân qua đời, kế thất nay thành lão phu nhân, Thẩm gia không có phân gia, huynh đệ ba người nâng đỡ lẫn nhau, cảm tình rất tốt, tụng truyền một đoạn giai thoại. Thẩm gia nhiều thế hệ chiến trên lưng ngựa, đến thế hệ này, từ bỏ đại phòng tay cầm binh quyền, chi thứ hai cùng tam phòng cũng là quan văn có phẩm cấp. Thẩm Tín hàng năm chinh chiến bên ngoài, Thẩm phu nhân cũng đi theo trượng phu tùy quân, Thẩm Diệu bị đặt ở Thẩm phủ, lão phu nhân cùng hai thẩm thẩm tự mình dạy. Dạy đến dạy đi, trở thành như vậy. Bộ dáng một chuyện cũng chẳng xong, không học văn không nghề nghiệp, gặp nam nhân sẽ không biết thẹn mà dính như keo. Lúc đầu, nàng cảm thấy thẩm thẩm cùng lão phu nhân đối nàng đặc biệt tốt, Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh phải học quy củ lễ nghi, nàng hết thầy không cần học.

Nay xem ra, bất quá là đường thành phế nữ. Để nàng càng thêm sứt sọc phùng sát (* phùng sát: sướng quá oy gặp đau khổ không chịu nổi đến điên hoặc chết*). Khi cha mẹ huynh trưởng nàng không ở bên người, tiện lợi đường nàng thành bộ dáng hai mặt. Giúp nàng bao che tính tình bất hảo, khiến Thẩm Tín cùng Thẩm phu nhân mỗi lần hỏi phủ đều cảm thấy, nữ nhi so với trước đỡ hơn chút ít không giống bao có dính.

Đến kiếp này, nàng muốn nhìn, những người vô liêm sỉ này làm sao làm lại những mảnh khố cũ! Nghĩ tới đây, liền nghe tiểu nha đầu vẩy nước quét nhà chạy vào nói:

-“Tiểu thư, nhị cô nương đến thăm người.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Châm Ngòi

“Tiểu thư, nhị tiểu thư đến xem người.”

Kính trập sắc mặt có chút bất ngờ:

“rồng ghé nhà tôm,tiểu thư thân mình còn chưa khỏe,chẳng lẽ lại muốn tiểu thư tiếp tục phong hàn.” Cốc vũ đẩy cánh tay Kính trập, về mặt thập phần sầu lo.

Thẩm Diệu xem ở trong mắt, trong lòng thở phào một cái. Bốn nha đầu này, đều là phụ thân cùng nương đích thân chọn lựa dạy dỗ,thông minh lại nhanh nhẹn đều có. Thẩm gia đến tột cùng đang ở trạng thái, tình huống gì, chi thứ hai cùng tam phòng giấu diếm tâm tư,lúc trước nàng tuổi còn nhỏ nhìn không ra,không ngờ nha đầu kia lại có thể nhìn ra manh mối. Còn chưa kịp nói chuyện,ngoài cửa đã nghe tiếng khách khí của một gã cô gái. Thiếu nữ này bộ dáng bất quá chỉ 15,16 tuổi, mặc kiện áo hồng nhạt thêu hoa cúc tuyệt đẹp . kèm váy nguyệt sắc trắng điệp như ý (*Nguyệt sắc trắng điệp như ý: váy màu bạc thêu nhiều loại bướm*). , đầu vẫn lưu tô kế (*lưu tô kế đại loại là kiểu vẫn tóc ở cổ đại. Bạn nào muốn biết thì seach gg đại ca nhóc*). Máu da trắng nõn, mặt mày thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần, cả người đều là nồng đậm hương vị cuốn hút, có vẻ khéo léo, đoan trang. Nhìn thấy nàng, liền bước nhanh đến trước giường, lo lắng nói:

-“Ngũ muội muội, thân mình cảm thấy tốt hơn chưa?

Biết người rơi xuống nước , lòng ta lo lắng rất nhiều, khả ngọc và kiều uyển nói người muốn nghỉ ngơi, ta không dám quấy rầy, hôm nay nghe người tỉnh mới dám qua đây.”

Thẩm Diệu nhìn nữ tử trước mặt, đây là đích nữ Thẩm Nguyệt của tam phòng Thẩm gia. Thẩm gia ra ba cái đích nữ, Thẩm Thanh sáng sủa đại khí, Thẩm Nguyệt tài danh lan xa, thiên chi có Thẩm Diệu, tính cách chất phác, nhát gan không tài, ngoại nhân khen “Trinh tình hiền thực”, kỳ thật đều biết cũng không sờ trường, là Thẩm gia tối thượng không thể mặt bàn nữ nhi. Kiếp trước, chưa xuất giá, nàng cùng Thẩm Nguyệt quan hệ tốt nhất. Thẩm Nguyệt tính tình ôn nhu sẵn sàng, rất nhiều lần đều đưa ra chủ ý giúp nàng. Chính là lúc trước Thẩm Diệu không thể nhìn ra những chủ ý này đến tột cùng là tốt hay xấu, vẫn luôn luôn cảm kích vị đường tỷ tận lúc nào cũng tận tâm hết sức hỗ trợ nàng. Lúc này Thẩm Nguyệt đến, ước chừng cũng là vì Thẩm Thanh cầu tình. Quả nhiên, Thẩm Nguyệt mở miệng chính là:

Lúc này Thẩm Nguyệt đến, ước chừng cũng là vì Thẩm Thanh cầu tình. Quả nhiên, Thẩm Nguyệt mở miệng chính là:

-“Ngũ muội muội, đại tỷ ngày đó cũng là không may phạm sai lầm, việc đã đến nước này, mong rằng Ngũ muội muội có thể tha thứ cho nàng. Nghe nói Ngũ muội muội sốt lên, đại tỷ cũng là ăn năn, tự trách. Ngũ muội muội thương thế cũng đã tốt hơn. Thôi thì bỏ qua cho đại tỷ? Nàng cũng không phải có ý khiến người xấu mặt trước Định vương điện hạ”

Không những lời nói hoàn hảo, càng muốn ở trước mặt nàng nhắc tới hai chữ Định vương .Lúc trước ai chẳng biết Định vương chính là đầu quả tim của nàng, nàng là có thể chính mình chịu ủy khuất, nhưng bây giờ nếu đã liên quan tới Định vương,nàng nhất định không thoái nhượng nửa phần. Nếu không đề cập tới Định vương, nói không chừng nàng liền như vậy bỏ qua, lần này Thẩm Nguyệt có ý chạm vào cái vảy ngược không phải muốn khơi mào đề nàng cùng Thẩm Thanh tranh chấp là gì? Đòi trước cũng là như vậy, nàng vừa mới tỉnh lại, Thẩm Nguyệt liền tới vì Thẩm Thanh “Cầu tình”,khiến nàng ghen tức, giận tím mặt . Ngày thường tính cách rất tốt,nhưng vì người trong lòng, trước mặt lão phu nhân liền chỉ trích Thẩm Thanh đem nàng đẩy xuống nước. Thẩm Thanh không thừa nhận, người chung quanh cũng nói không nhìn thấy Thẩm Thanh và Thẩm Nguyệt, lão phu nhân vốn thiên vị nhị phòng và tam phòng, tự nhiên thuận thế giáo huấn nàng “Còn tuổi nhỏ không biết xấu hổ, còn mưu toan nói xấu đích tỷ”, phạt nàng cấm túc. Sau lại việc này truyền đến Quốc Tử Giám, Thẩm Diệu trở thành trò cười của các bạn đồng học, xấu hổ và giận dữ,không dám đi Quốc Tử Giám. Sau nữa..... Kinh thành giao lưu các quý nữ, nàng cũng phai nhạt dần ít đi tụ tập cùng. Nay nghĩ đến,ánh mắt của nàng, vẫn luôn bị hạn chế ở tướng quân phủ. Những người này vì nàng mà tạo ra một thế giới mới,khiến nàng nghĩ mình hiền lương thực đức, không biết trong mắt ngoại nhân là chảnh chọe, nghĩ đến ái mộ Định vương là đứng cảm thẳng thắn, không biết ngoại nhân nói nàng không biết liêm sỉ. Nay đó có ý tạo ra kết quả, để nàng trong mắt hẳn là ấn tượng rồi tình rồi mù. Tuy rằng nàng vẫn thành công gả cho Phó Tu Nghi, nhưng vẫn bị xưng là mặt dày, vô sỉ, thậm chí người trong thiên hạ đem nàng cùng Mi phu nhân so sánh,cũng nói nàng vụng về và ngu xuẩn a! Thẩm Nguyệt sầu lo vô về vai Thẩm Diệu, khéo môi bất động thanh sắc lộ ra mỉm cười. Nàng biết với tính tình Thẩm Diệu, chỉ cần nhắc tới chuyện nàng xấu mặt trước Phó Tu Nghi, chắc chắn giận tím mặt. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy phản ứng, Thẩm Nguyệt hoài nghi liếc qua, liền bắt gặp nét cười trên mặt nàng.Nàng sắc mặt với môi còn thực tái nhợt,chỉ có đôi con ngươi tối như mực ánh lên thủy linh. Bộ dáng Thẩm Diệu giờ thật đẹp,nét hạnh to, tình tình mê mê, giống con chó nhỏ đang sợ hãi .Chính là ngày thường vẻ mặt chất phác, không duyên cớ lại có ánh mắt linh khí. cặp mắt hạnh vẫn tròn tròn, nhưng ánh mắt lại thập phần không giống trước. Lộ ra chút lãnh ý, không mang theo cảm tình, không có chất phác,gống như là.....người trên cao nhìn xuống dưới. Thẩm Nguyệt giật mình, không biết vì cái gì, trong lòng sinh ra một loại sợ hãi không thể ngôn rõ. Giống như đôi mắt không phải là nha đầu ngốc,vụng về lúc trước, mà là người có địa vị cao. Tại sao lại có cảm giác như vậy? Thẩm Nguyệt không biết, trước mặt Thẩm Diệu, đã không phải là Thẩm Diệu trước nữa .Thẩm Diệu bây giờ, là người đã trải qua đoạt, chiến loạn, tranh thủ tình cảm, tang tử, vong tộc. Đã từng chấp chưởng hậu cung, có được quyền lực cao nhất lục cung,nhưng sau đó lại bị Minh Tề Hoàng..... Nàng từng sống một lúc lâu. Mãi sau mới nhu nhu cái trán, nhẹ giọng nói:

-“Nhị tỷ tỷ nói quá lời, việc này vốn cùng đại tỷ tỷ không quan hệ, là ta tự ngã xuống.”

-“Ngũ muội muội.....”

Thẩm Nguyệt không dự đoán được Thẩm Diệu sẽ nói như vậy, ngay người một chút mới phản ứng lại, lắc đầu nói:

-“Ngũ muội muội chớ ủy khuất chính mình.”

-“Muội làm sao lại ủy khuất chính mình,”

Thẩm Diệu cười đánh gãy lời của nàng:

-“Bất quá là việc nhỏ thôi, muội đâu còn có chút choáng, muốn nghỉ ngơi một lát, có chuyện gì, ngày mai khi thảnh an tở mẩu nói đi.”

Nàng đã nói như vậy, Thẩm Nguyệt cũng không tiện nói thêm gì nữa. Thẩm Nguyệt tuy rằng thấy kỳ quái vì hôm nay Thẩm Diệu đối nàng không mấy thân thiện, cũng quy kết cho Thẩm Diệu là do xấu mặt trước Phó Tu Nghi, cho nên tâm tình không tốt. Nói thêm vài câu, Thẩm Nguyệt mới chịu rời đi. Chờ à đi rồi, cốc vũ mới nói:

-“Tiểu thư chúng ta bị đẩy xuống nước, mệnh thiếu chút nữa không còn, nhị tiểu thư thay đại tiểu thư cầu tình, cầu tình liền cầu tình đi, tại sao em nghe lại có cảm giác giống như đổ thêm lửa aa.”

Cốc vũ mặt mờ nhắc nhở Thẩm Diệu, Thẩm Nguyệt có tâm không tốt.

-“Trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, nàng ước chừng là muốn làm ‘Ngư ông’ kia đi.”

Thẩm Diệu thần nhiên nói. Cốc vũ kinh hi nhìn nàng rốt cuộc có thể thấy rõ bộ mặt thật của à, nhưng lại có chút không rõ ý tứ trong lời nói của tiểu thư, ngẩng đầu thấy tiểu thư nhà mình dung nhan một mảnh lạnh lẽo, lại có cảm giác nghiêm nghị, làm cho người ta không tự chủ được ngưỡng mộ. Thẩm Diệu nhìn đầu ngón tay mình. Thẩm Thanh vì sao đẩy nàng xuống nước? Là vì lúc ấy nàng nói:

-“Chờ cuối năm cha ta khai hoàn, ta liền bảo cha làm chủ, cầu cha đem ta gả cho Định vương điện hạ.” Nàng nói ngây thơ, lại bởi vì là người trong nhà, nên không hề có kỵ. Thẩm Tín là đại tướng trong triều, có tâm muốn gả nữ nhi, không phải không có khả năng. Thẩm Nguyệt vì sao muốn châm ngòi nàng cùng Thẩm Thanh?

Chắc chắn là do Thẩm Nguyệt cũng ái mộ Định vương. Kiếp trước, lúc trước khi chết. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh mới nói cho nàng biết, nàng hai à ái mộ Phó Tu Nghi từ lâu. Nay nghĩ đến, lúc này mới thấy có manh mối. Nếu các nàng hai à đều một mảnh cuồng dại Phó Tu Nghi, kiếp này không cho các nàng được đền bù mong muốn, chẳng phải là đáng tiếc?

Nàng nhất định sẽ làm các nàng nghĩ rằng sự thành, chi thứ hai cùng tam phòng đòi trước khiếm Thẩm gia cả nhà nợ máu, liền từ giờ hoàn lại đi.

---- đề lời nói với người xa lạ ---- Thẩm hoàng hậu cùng a nguyên tính cách bất đồng chỗ, a nguyên biết ẩn nhẫn, nhất định phải ở thời điểm cuối cùng mới cấp dịch nhân một kích. Thẩm hoàng hậu rất thô bạo, trực tiếp liền đem dịch nhân diệt trừ ngay từ trong trứng, Hoàng hậu chính là cái oa nhi mặt đầu s...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Thẩm Lão Phu Nhân

Đầu thu, chim nhạn xếp thành một hàng, từ phương bắc xa xôi, bay về phía nam ấm áp.

Trong viện ngày hè, cảnh lá sum xuê, hồ nước điều linh nhìn so với ngày xưa vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng vài phần. Nữ tử tóc dài đen sẫm búi sơ thành một cái lũy lệch kể, cầm một trâm san hô tinh xảo, một thân sắc đỏ thắm cùng dài đai lưng thêu những đôi nhạn nhỏ màu mây, buộc vòng quanh khiến đáng người càng thêm yếu điệu linh lung. Bạch lộ đem áo choàng nhẹ nhàng khoác lên người Thẩm Diệu nói:

-“Cô nương bệnh còn chưa tốt, cẩn thận chớ để cảm lạnh.”

Thẩm Diệu lắc lắc đầu. Nàng vóc người còn nhỏ, không giống Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh cao gầy, thân thể nàng lại tròn tròn, ngày thường tính cách nhất gan, nên so với tuổi thực còn nhỏ hơn vài tuổi, cũng vẫn bộ dáng mười hai tuổi. Nhưng hôm nay lại có chút bất đồng. Tiết sương ở một bên nhìn nhìn, trong lòng có chút khác thường. Tiểu thư màu da trắng ngần, thân hình nhỏ nhỏ Kiêu Kiêu, nay trên mặt mỉm cười cũng không có, không thể nói rõ là lạnh lùng, cũng không thể nói rõ là khờ ngốc, có chút gì đó lạnh nhạt, lại tựa hồ có chút gì đó hoài niệm nhìn trời cao. Vẫn dáng đứng như trước kia, lại có chút đoan trang, lại thêm vài phần khí chất độc đáo. Cảm giác ung dung, đại khí. Tiết sương lắc lắc đầu, giống như làm vậy có thể xóa đi ý niệm hoang đường trong đầu, nàng cười nhìn về phía Thẩm Diệu:

-“Tiểu thư đang nhìn cái gì?”

Tự cho là đứng quá sớm, sau khi ăn xong, Thẩm Diệu liền đứng trong sân xuất thần nhìn trời.

-“Chính là suy nghĩ, chìm nhận từ bắc bay đến miền nam,có hay không đã bay qua tây bắc hoang mạc.”

Thẩm Diệu nhẹ giọng nói. Tây bắc hoang mạc,là địa phương nơi Thẩm Tín trấn thủ,nương cùng ca ca đều ở chỗ này. Tháng trước lão gia đưa thư về, kinh thành mới vừa lạnh, tây bắc cây cối đã muốn khô héo,tiểu Tuyết ngẫm nghĩ

-“Tiểu thư là nhớ lão gia cùng phu nhân đi,”

Tiết sương cười

-“Chờ qua cửa ải cuối năm lão gia sẽ trở lại ,đến lúc đó thấy tiểu thư lại cao hơn,sẽ vui mừng biết bao nhiêu.”

Thẩm Diệu khoe miệng cười cười, có chút khổ sở. Năm đó Định kinh đại tướng quân đại tài trở về, chuyện thứ nhất đó là đối mặt với nữ nhi không biết liêm sỉ nhà mình. Bị người chê cười, thậm chí lấy cái chết ép gả, có thể vui mừng sao?

Lúc ấy nàng lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm phải gả , bất quá vẫn là tiểu nhân, muốn lợi dụng binh quyền Thẩm gia đoạt người. Thẩm gia vốn không nguyện trộn đều, lại cố tình bị tình yêu mù quáng của nàng mà ngư long hỗn tạp, cuối cùng kết cục là nhà bị giết thê thảm.Thẩm Diệu nhắm chặt mắt. Thời gian ngắn ngủi nửa năm , đủ để phát sinh nhiều sự tình. Từ lúc nàng cập kê cho đến hôn sự, liền trở thành cái đích để tam phòng cùng nhị phòng soi mói nhược điểm. Tựa hồ cũng là từ khi nàng cập kê,hai phòng cùng nhau dờ xuống nguy trang ác thú, từng bước một đem nàng đẩy vào ngõ cụt,không quay đầu được.

-“Tiểu thư , tiểu thư?”

Bạch lộ thấy tiểu chủ từ về mặt khác thường,các đốt ngón tay cầm cầm áo choàng đều trở nên trắng bệch, không khỏi nhẹ giọng kêu. Thẩm Diệu phục hồi tinh thần liền thấy Cốc vũ chạy chậm lại đây nói:

-“ Tiểu thư,người bên Vinh Cảnh đang qua đây thúc dục.”

Vinh Cảnh đường,là nơi ở Thẩm lão phu nhân. Sáng sớm,lão phu nhân liền sai nha đầu bên người đến xem Thẩm Diệu, thấy Thẩm Diệu không còn lo ngại, chỉ nói là nếu thân mình tốt có thể đi thỉnh an lão phu nhân. Trên thực tế ,thỉnh an là giả. Khởi binh vấn tội mới là thật,trong lòng ai cũng biết rõ ràng?

Thẩm Diệu mỉm cười, nắm chặt áo choàng, nói:

-“Đi thôi.”

Thẩm phủ , đông viện cùng tây viện phân biệt rõ ràng. Khi Thẩm lão tướng quân còn tại, thường ở mảnh sân không trong tây viện múa kiếm đánh quyền, về sau Thẩm lão tướng quân qua đời, Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn đều theo làm quan văn, chỉ có Thẩm Tín tiếp y bát của lão tướng quân, nên phiên sân gộp với tây viện đều cho Thẩm Tín. Đông viện rộng thùng thình, đại phòng chỉ thứ hai cùng Thẩm lão phu nhân là nhà ba người đều ở đó.

Trên thực tế, đông viện so với tây viện, vị trí rất tốt, ánh nắng chan hòa, sung túc, không như tây viện nắng chỉ chiếu đến một nửa. Thật chẳng phải là địa phương tốt. Chỉ có Thẩm Tín cả ngày vui vẻ, được phiên sân kia liền cảm thấy rất tiện nghi. Thẩm Tín cùng Thẩm phu nhân đều là tướng môn thế gia, ánh mắt cũng nhất tĩnh ngàn gợn, tường trắng hắc gỗ, mộc mạc đến cực điểm. So với không thể đông viện tu sửa tinh xảo uyển chuyển hàm xúc. Thẩm Diệu từng đối với nhà mình phải ở tây viện thập phần bất mãn, hăm mộ đông viện thanh lịch đáng yêu, vì thế tư tâm còn thầm oán phụ thân. Nay xem ra, cũng là chính mình ngu dốt không biết. Sân nhà mình tuy rằng mộc mạc,đơn sơ,nhưng lại khiến tâm tình thoải mái, làm sao như đông viện ngu quỳ xà thân,bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa. Nàng đi qua lối hành lang thật dài rồi qua hoa viên đã được tu bổ vô cùng tinh xảo, mới đến được cửa Vinh Cảnh đường. Có lẽ muốn lộ ra khí chất thư hương,nên Vinh Cảnh đường bố trí cực kì phong nhã. Bảng hiệu ở cửa bằng trúc lộ vẻ nhã ý ,từng hạc làm bằng đồng tinh xảo linh động.

-“Ngũ tiểu thư đến à.”

Hi nhi bên người Thẩm lão phu nhân nói.

Thẩm Diệu bước vào Vinh Cảnh đường. Vinh Cảnh đường là hình ảnh bộ mặt một nhà hoà thuận vui vẻ,mọi người đều đến đông đủ .

Thẩm gia nhị phu nhân Nhiệm Uyển Vân cùng Thẩm gia tam phu nhân Trần Nhược Thu đứng bên người lão phu nhân xoa bóp. Thẩm Thanh cầm một mâm điểm tâm ngồi cạnh lão phu nhân ăn. bên kia là Thẩm gia chi thứ hai,đệ đệ Thẩm Nguyên Bách. Thẩm Nguyên Bách mới 5 tuổi, lung tung cầm lấy điểm tâm hướng miệng lão phu nhân miệng dút,Thẩm lão phu nhân cười hiền hậu khiến người khác ngưỡng mộ. Tựa hồ không ai chú ý tới sự xuất hiện của Thẩm Diệu, thẳng đến khi Thẩm Nguyệt cười nói:

-“Ngũ muội muội sao giờ mới đến, thất đệ đều đem đường chung lạc ăn hết rồi.”

Thẩm Diệu gật đầu:

-“Thân mình còn chưa tốt hẳn,mới đi hai ba bước liền có chút lảo đảo, trên đường phải nghỉ tạm một lát, cho nên đến chậm.”

Vinh Cảnh đường mọi người đồng tâm đều im lặng. Thẩm Nguyệt ý muốn nói nàng kiêu ngạo nên tới chậm,nhưng nàng nói vậy khiến Thẩm lão phu nhân không thể cựa gãi bất chấp đạo lý lên mặt, không để ý cháu gái thân mình không khỏe lại đây thỉnh an.

Một lát sau, Nhiệm Uyển Vân cười nói:

-“Ta xem Tiểu Ngũ thân thể thật yếu đuối, ba ngày hai bận thỉnh đại phu. Cũng may hiện tại nhìn là vô sự.”

-“Thân mình được chút?”

Một thanh âm khàn khàn nghiêm nghị vang lên, mang theo một tia không kiên nhẫn không dễ phát hiện. Thẩm Diệu ngẩng đầu nhìn hướng lão phu nhân. Tươi cười trên mặt lão phu nhân đã muốn thu hồi, có chút kiên cường hơi hơi ngẩng đầu. Rõ ràng đã thất tuần chỉ năm,

(*thất tuần chỉ năm: chắc 75 tuổi aa.ta không chắc*)

mặc kiện màu hồng sắc bàn cầm trứ trách bạc áo váy, cổ áo tương xanh biếc sắc ngọc từng thạch nút thắt, mang theo thêu bạch lan xóa sạch ngạch. Đầu vẫn tường vẫn kẻ cài đầy trăm ngọc châu tím rừ xuống. Lão phu nhân là nữ nhân đối ngoại cực kỳ ý tứ, đời trước, Thẩm Diệu lúc còn là tiểu thư khuê các, vẫn cảm thấy Thẩm lão phu nhân là một nữ nhân cao quý, cái loại này đến lúc tuổi già vẫn có khí chất tao nhã xinh đẹp làm cho nàng nhìn không được mà mê muội, nay xem ra lại cảm thấy có chút buồn cười. Vợ cả Thẩm lão tướng quân, mẫu thân Thẩm Tín vốn là, danh môn tiểu thư khuê các, đáng tiếc trung niên chết bệnh.

Sau Thẩm lão tướng quân hành quân trên đường, cứu được một đào hát trong tay bọn côn đồ. Vì đào hát kia không chỗ nương thân, khăn cầu làm thiếp, sinh được Thẩm quý cùng Thẩm Vạn, sau lại được phù chính. Đào hát trở thành Thẩm phu nhân, sau lại trở thành Thẩm lão phu nhân. Thanh danh cùng địa vị thay đổi, nhưng từ trong xương cốt, bản chất đã được tôi luyện trên phố phường không thể thay đổi.

Nàng còn nhớ rõ đời trước, lão phu nhân ép nàng gả cho chân Dự châu vương, bất quá là vì giúp Thẩm Thanh phô trương chèn ép nàng.

Nàng còn nhớ rõ đời trước, lão phu nhân ép nàng gả cho chân Dự châu vương, bất quá là vì giúp Thẩm Thanh phô trương chèn ép nàng. Nàng che mặt nhìn lão nữ nhân trước mắt, Thẩm lão phu nhân thời trẻ cũng dễ nhìn. Thời điểm hưng vượng, con cái có, ánh mắt to, ngập nước long lanh, lúc già thì khuôn mặt khô cứng tựa như một cái tam giác, đột ngột treo lên hai cái lỗ mắt đen xì, sâu hoắm. Đã già mà còn không nhận ra. Có tình mặc đồ tươi đẹp. Quả thật là..... Không chấp nhận được.

Thẩm Diệu đã từng làm Hoàng hậu, ánh mắt không chút để ý nhưng trong lòng thầm đánh giá, khiêm tốn nói:

-“Con uống thuốc, đã tốt hơn nhiều, tạ tổ mẫu quan tâm.”

Vừa nói xong, liền nghe được trên đầu Thẩm lão phu nhân cao giọng quát:

-“Bất hiếu, còn không quỳ xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đối Chọi

“Đồ Bất hiếu, còn không quỳ xuống!”

Thẩm lão phu nhân nói xong, Thẩm Diệu không chút động tĩnh. Mọi người giật mình nhìn nàng,

Thẩm Tín hàng năm chinh chiến không ở trong phủ, Thẩm Diệu bị Thẩm lão phu nhân quản giáo rất nghiêm khắc, nàng bị dưỡng thành tính cách yếu đuối chất phác, mệnh lệnh lão phu nhân chưa bao giờ dám phản bác, hôm nay thể nhưng không quỳ?

Quả thật là chỉ cần chuyện liên quan đến Định vương, nàng liền sinh ra dũng khí sao?

-“Tổ mẫu, ngũ nhi không biết chính mình làm sai gì.”

Thẩm Diệu bình tĩnh nói.

-“Ngũ muội muội chẳng lẽ bị sót đến hồ đồ?”

Thẩm Nguyệt lời nói, trên mặt mang theo chút lo lắng:

-“Tổ mẫu chính là nhất thời khó chịu, cũng không phải nhất định muốn phạt ngươi, chỉ cần ngươi biết sai để sửa là được, như thế nào còn bướng bỉnh vậy?”

Một câu, liền đem chụp lên đầu nàng tội danh biết sai nhưng không chịu sửa, chống đối trưởng bối đắc tội bề trên. Hay, rất hay

“Làm càn! Quả thực muốn phản!”

Thẩm lão phu nhân tức giận lập tức ngồi thẳng người, thanh âm mang theo vài phần sắc nhọn,

Thẩm Nguyên Bách miệng ăn đường chung tô lạc, bị Thẩm lão phu nhân dọa sợ, điểm tâm trên tay không cẩn thận rơi trên mặt đất, nhất thời oa oa khóc lớn lên.

-“Thất ca nhi chớ khóc ,”

Nhiệm Uyển Vân thấy tiểu nhi tử khóc, lập tức tiến lên vài bước, ôm hân vào trong ngực. Ánh mắt không đồng ý nhìn Thẩm Diệu:

- “Ngũ nhi, ngươi điên rồi phải không, ai dạy ngươi chống đối trưởng bối?”

Thẩm Diệu nhìn về phía Nhiệm Uyển Vân. Nhị phu nhân Nhiệm Uyển Vân dáng người đầy đặn, mặc váy dài bàn ti vân cẩm màu lam tuyền, sắc mặt hồng nhuận, hơi mập mạp., nhìn qua hiền hoà ,thân thiện . Ngày thường luôn mang theo tươi cười, nắm trong tay quyền chấp chương gia . Thẩm phủ từ trên xuống dưới đều kính trọng vì nàng xử sự công chính rõ ràng, hoàn toàn xứng đáng là người vợ tốt.

Thẩm Diệu cũng từng cảm thấy như vậy, mãi đến khi lại, thời điểm mình xuất giá, Thẩm Tín cơ hồ đem phân nửa tài sản nhà mình làm đồ cưới, nhưng cuối cùng gả đến Định vương phủ thì đồ cưới lại ít ỏi không có mấy. Vì sao, tự nhiên là bị Nhiệm Uyển Vân cất xén ăn bớt. Nhiệm Uyển Vân đem đồ cưới đáng tiền cất bỏ hết,phụ thân lại không ở kinh thành, chính mình hồ hồ gả đến Định vương phủ, lại bởi vì đồ cưới nghèo nàn liền bị trên dưới Định vương phủ xem thường. Đều bởi vị thẩm thẩm “Công chính” này mà ra.

“Nhị thẩm nói lời ấy, cũng là cho rằng ngũ nhi làm sai ?”

Thẩm Diệu nhẹ giọng nói:

“Thật, ngũ nhi không biết chính mình làm sai chỗ nào.”

“Ngu xuẩn!”

Thẩm lão phu nhân không nhịn được, lúc này mắng to đứng lên:

“Ngươi còn tuổi nhỏ không biết liêm sỉ, nhìn lên Định vương điện hạ, đem thể diện Thẩm gia đều mất hết! Còn dám cùng ta tranh luận, ai dạy ngươi quy củ,làm sao lại không biết trên dưới như vậy!”

Thẩm Diệu trong lòng than nhỏ. lão phu nhân trong ngày thường nhỏ nhẹ bao nhiêu, chỉ khi nào mở miệng thì không thể nghi ngờ là tác phong đào hát xuất hiện, làm gì có lão phu nhân nhà ai nhà cao cửa rộng mà như thế chửi ầm lên?

Quả thực đúng là phường đào kép sống ở nơi tam giáo cửu lưu chẳng khác gì kĩ nữ, đời trước Thẩm Diệu còn không cảm thấy, làm qua Hoàng hậu mới cảm thấy cùng Thẩm lão phu nhân nói chuyện thật là hạ thấp thân phận.

“Nhìn lên Định vương điện hạ?”

Nàng oai đầu, hoang mang hỏi. Thẩm Nguyệt nhìn không được mở miệng nói:

“Ngũ muội muội, tuy rằng biết ngươi ái mộ Định vương, nhưng bởi vì nhìn lên Định vương mà rớt xuống nước, thật sự là có tổn hại đến thanh danh của Thẩm gia.Định vương điện hạ trong lòng chắc chắn không vui, Ngũ muội muội, muội vẫn là tìm cơ hội ,giải thích tốt với điện hạ đi”

Ái mộ Định vương, nhưng vẫn nên biết liêm sỉ, tự trọng. Làm gì có nữ nhân nào nguyện ý chịu mất thể diện trước mặt nam nhân mà mình yêu thích đâu. Đời trước, Thẩm Nguyệt cũng là nói như vậy , Thẩm lão phu nhân cũng cho là đúng. Thẩm Diệu cảm thấy khó xử liệu chết không theo, liền bị Thẩm lão phu nhân giận dữ dưới cảm tức. Câu nói đầu tiên là vì ái mộ Định vương mà không biết liêm sỉ, hủy hoại thanh danh chính mình còn liên lụy quý phủ

Thẩm Nguyệt nhìn ôn nhu thanh lịch, tâm tư lại rất khó lường. Thẩm Diệu nhìn không được nhìn nàng một cái. Thẩm Nguyệt vừa dứt lời, liền thấy Thẩm Diệu nhìn qua đây, cặp mắt bình thường thế nhưng ánh mắt hết sức trong suốt, tựa hồ hàm chứa ý tứ nào đó thật đặc biệt, làm cho nàng không khỏi sững sốt. Lát sau, liền nghe được thanh âm Thẩm Diệu nhàn nhạt truyền đến:

Lát sau, liền nghe được thanh âm Thẩm Diệu nhàn nhạt truyền đến:

“Nhị tỷ tỷ, cái gì ái mộ Định vương điện hạ, lời này cũng không thể nói bậy. Nay ngũ nhi cũng là cô nương cấp kê, nói như vậy, sẽ làm hỏng danh dự của Ngũ nhi mất.”

Thẩm Nguyệt ngạc nhiên. Thẩm Diệu ái mộ Định vương toàn kinh thành ai ai đều biết, Thẩm Diệu tuy rằng không có nói rõ quá, nhưng là ngôn hành cử chỉ cũng không thêm che giấu, như thế nào hiện tại lại phủ nhận ?

Nàng cười nói:

“Ngũ muội muội, nơi này đều là người trong nhà, việc này không đáng trách.....”

“Nhị tỷ tỷ!”

Đang nói, Thẩm Diệu đột nhiên cao giọng đánh gãy lời của nàng, nghiêm khắc nói

“Nhị tỷ tỷ nói cẩn thận, cái gọi là họa là từ ở miệng mà ra, Định vương điện hạ là hậu duệ quý tộc, chúng ta thân là trâm anh thế gia, càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. lúc trước là ngũ nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, tất sẽ làm một chút chuyện chọc người khiến bị hiểu lầm, sự việc ngày hôm trước sẽ là bài học, ngũ nhi về sau ngôn từ cử chỉ sẽ cân nhắc kỹ, nhị tỷ tỷ chớ nên nói như vậy.”

Lời nàng nói, không chỉ có Thẩm Nguyệt, mà tất cả mọi người trong phòng kể cả lão phu nhân đều sợ ngây người. Thẩm Diệu ngày thường ôn nhu sợ hãi, nói cũng không dám nói to, nói gì cũng phải đắn đo kỹ mới dám nói, chưa từng như vậy, thần sắc nghiêm nghị?

Trần Nhược Thu mâu quang chợt lóe, Thẩm Nguyệt tuổi còn nhỏ, rốt cuộc không khôn khéo bằng nàng, nàng xuất thân thư hương thế gia, nhưng cũng không phải không có đầu óc, ngày thường lòng dạ cao ngạo, chưa bao giờ chịu thua, mắt thấy nữ nhi mình á khẩu, cũng không hèn giận, chỉ ôn ôn nhu nhu mở miệng nói:

“Này ái mộ hay không ái mộ, ngũ nhi nói ra sao cũng được, dù sao tâm tư nữ nhi ai có thể thấu hiểu được. Nhưng là ngũ nhi nên tam thẩm tam một câu, nhị tỷ người nói không sai, Định vương điện hạ thân phận cao quý, vô luận như thế nào, nên đối hắn giải thích mới là tốt”

“Không sai.”

Thẩm lão phu nhân cũng phục hồi tinh thần lại, nói:

“Sáng mai, Minh nhi, liền đi Định vương phủ đưa thiệp mời trước. Người tự mình dâng môn giải thích.”

Thẩm Diệu cơ hồ bị chọc giận đến nở nụ cười, lời này chỉ có thể lừa người không biết sự đời là nàng lúc trước. Nay nhìn lại, nàng đường đường là đích nữ của võ tướng thế gia, thân phận cao quý, dựa vào cái gì lại phải đi cấp đăng môn giải thích với hoàng tử, nếu làm vậy phụ thân nàng biết giấu mặt đi đâu, Chỉ sợ ngày mai Định kinh lại có thêm đề tài cười nhạo. Nàng coi như đã hiểu, lão phu nhân vẫn xem phụ thân nàng và đại phòng không vừa mắt, ước gì đại phòng cả ngày xấu mặt, tốt nhất là sớm một chút bị người chê cười. Phụ thân và nương không ở Định kinh, liền lấy nàng làm bàn đạp. Thiên hạ làm sao còn có chuyện tốt như vậy?

Thẩm Diệu mỉm cười, ánh mắt dừng ở trên người Thẩm Thanh hồi lâu. Nàng nói:

“Đại tỷ tỷ, ngày đó ta ngã xuống nước, chỉ có tỷ ở bên cạnh ta.” Thẩm Thanh ngẩng đầu, sắc mặt trầm tĩnh gập gập đầu. ả đã nghĩ tốt lắm, Thẩm Diệu khẳng định muốn nói ra chuyện chính ả là người đẩy nàng xuống nước. Nhưng là ả tuyệt không sợ. Chủ Thẩm gia là lão phu nhân cùng Nhiệm Uyển Vân, ả sớm đã không coi Thẩm Diệu vào mắt, hơn nữa ả lại được tam phòng yêu chiều, chỉ cần một mực nói chắc chắn không có, lão phu nhân cùng Nhiệm Uyển Vân sẽ tin mình cho là Thẩm Diệu nói dối. Chắc chắn bị lão phu nhân ghét bỏ, thậm chí xử phạt thật nặng.

Xứng đáng!

Ai bảo một nữ nhân thô bỉ như nàng cũng dám mơ mộng đến Định vương, ngày đó sao nàng không chết đuối luôn đi!

“Đại tỷ tỷ, ngày đó tỷ cũng thấy Định vương điện hạ sao?”

Khả Thẩm Diệu hỏi trong lời nói cũng không là này.

“Thấy được.”

Thẩm Thanh đáp.

“Vậy đúng rồi, ngày hôm trước, rõ ràng là ta cùng đại tỷ ở bên hồ nước chơi đùa, không cẩn thận rơi vào trong nước, liền bị Định vương điện hạ đi ngang qua tìm Nhị thúc muốn bức họa gấp phải thôi”

Thẩm Diệu lắc đầu:

“Nếu ta là đi nhìn lên Định vương điện hạ, vậy làm sao lại biết tin tức Định vương đến. Chẳng lẽ Nhị thúc cùng tam thúc sai gả sai vật đến hậu viện truyền lời. Nếu không phải thì ta làm sao lại biết Định vương đột ngột đến, chẳng lẽ là biết trước? Hoặc là.....”

Nàng từ từ mở miệng:

“Định vương điện hạ khi đến lại cấp quý phủ hạ bái thiệp?”

Thẩm Thanh không rõ Thẩm Diệu nói nhiều thế là có ý gì, nhũu mày định phản bác, lại nghe mẫu thân mình Nhiệm Uyển Vân đột nhiên mở miệng quát:

“Thanh nhi!”

Thanh âm mang theo hoảng loạn không che dấu được. Thẩm Diệu nhìn lướt qua sắc mặt tái nhợt Nhiệm Uyển Vân cùng thần sắc chợt khản trương Trần Nhược Thu, khẽ cười. Nàng đã nói rồi, trong phủ nhiều người khôn khéo như vậy, làm sao có thể nghe không hiểu. Phó Tu Nghi ngày hôm trước đến Thẩm phủ, là do thời điểm đi ngang qua Thẩm phủ, nhớ tới từng cùng Thẩm quý chơi cờ, có đặt cược, liền tìm Thẩm quý muốn một bộ họa. Hiện tại Thẩm Diệu nói trước tiên hạ bái thiệp..... Nay hoàng đế chán ghét nhất thần tử cùng hoàng tử quá thân cận, nếu cố ý hạ bái thiệp, đưa thiệp mời tán gẫu

cái gì? Chẳng lẽ định trừ tính thái tử tương lai? Trên đời thiên thiên vạn vạn hiểu biết, ai biết Thẩm gia có thể có cơ sở ngầm của hoàng đế hay không. Có chút nói, là nói cũng nói không chừng. Thẩm Diệu một câu, liền đem vấn đề nữ nhi, phẩm hạnh bay lên thành thần tử trung thành, Thẩm Tín ở tây bắc, tự nhiên không có gì vấn đề, nhưng Thẩm phủ còn Thẩm quý cùng Thẩm Vạn, hai người còn làm quan trong triều đình. Đạo lý này, Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh có thể không hiểu, nhưng Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhực Thu nhất định biết. Thẩm Diệu trong lòng cười lạnh, bọn họ muốn giẫm chân lên danh dự của nàng, nàng liền mượn Thẩm quý cùng Thẩm Vạn làm đệm kéo cùng, không biết nhị thẩm cùng tam thẩm của nàng, hiểu được sao?

bỏ được sao?

dám sao

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mạch Nước Ngầm

Thẩm Thanh có chút không rõ nhìn mẫu thân mình, tuy rằng không cam tâm, nhưng vẫn ngoan ngoãn im miệng. Thẩm Nguyệt tuy rằng không rõ lời Thẩm Diệu nói đến tốt cùng có cái gì không đúng, nhưng thấy nương thân sắc khẩn trương cũng ý thức được việc không đơn giản, quy củ đứng ở tại chỗ, không mở miệng nữa.

Thẩm lão phu nhân nhướn mày, bà tuy rằng theo lão tướng quân nhiều như vậy năm, cũng không biết trong quan trường loan loan nhiều nhiều, trong đời bà chỉ gắn mình vào bầu trời trong trạch viện tứ giác, làm sao hiểu được những lời của Thẩm Diệu. Chỉ cảm thấy Thẩm Diệu hôm nay như uống nhầm thuốc, liền tiếp chống đối, mạo phạm uy nghiêm của người chủ quản Thẩm gia là bà liền phát hỏa.

“Tiểu Ngũ lời này nói không sai,” Nhiệm Uyển Vân cười đánh gãy lời trách cứ sắp nói của lão phu nhân:

“Vốn chính là một hồi hiểu lầm, chuyện như thế làm sao đến được hậu viện chứ?”

Đều là không khéo chạm phải thôi. Định vương điện hạ lòng dạ bao dung, sẽ không đem tiểu hài tử ngoan ngoãn để ở trong mắt. Hết thấy đều là hiểu lầm, đáng thương Tiểu Ngũ chúng ta, rơi xuống nước bị kinh sợ, ủy khuất vô cùng.”

Thẩm lão phu nhân há miệng thở dốc, đối nhị tức phụ đột nhiên cắt đứt lời mình sắp nói rất bất mãn. Nhưng nhà để Nhiệm Uyển Vân là thương nhân Minh Tề tiếng tăm lừng lẫy, rất nhiều chi phí trong nhà đều là vợ lão Nhị trợ cấp, bà tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không muốn đắc tội vợ lão Nhị. Nhất thời hừ lạnh một tiếng, nhưng không có tiếp tục nói tiếp.

Trần Nhực Thu cũng ý thức được việc quan trọng, liền thuận theo Nhiệm Uyển Vân:

“Chính là, tỷ muội một nhà Thanh nhi và Nguyệt nhi, về sau trăm ngàn chớ để nhắc lại lời nói mới rồi. Vốn là Tiểu Ngũ không cần thận rơi xuống nước, Định vương điện hạ trùng hợp nhìn đến thôi. Trên đời thiếu gì sự trùng hợp chứ.”

Tam phòng cười nhìn về phía Thẩm Diệu:

“Tiểu Ngũ, lão phu nhân chỉ là đau lòng ngươi, chứ không phải thật sự giận ngươi.”

Thẩm Diệu nhìn nữ tử trước mặt. Thẩm Nguyệt bộ dạng giống Trần Nhực Thu, khí chất cũng giống, Trần Nhực Thu xuất thân là thư hương thế gia, mặt mày tú lệ hàm xúc uyển chuyển, ngày thường lời nói hay đi đứng đều lộ ra nét ôn ôn nhu nhu, uyển chuyển mà không ngả ngớn. Đúng khí chất của một nữ tử chốn thư gia khuê phòng. Nhìn có vẻ sống chung rất tốt, ai có ngờ về sau....

Về sau, sứ giả Hung Nô thỉnh cầu hòa thân, trong cung chỉ có Uyển Du là vừa độ tuổi, Trần Nhực Thu nói, Thẩm Nguyệt lớn tuổi, hòa thân cũng xem là có chốn yên thân, tự nguyện gả cho Hung Nô hòa thân. Nhưng Thẩm Nguyệt không phải công chúa, Phó Tu Nghi liền sắc phong ả thành Nguyệt như công chúa, như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận hòa thân. Đến cuối cùng, người xuất giá lại là Uyển Du của nàng. Uyển Du chết trên đường hòa thân, cung điện của nàng liền cho nguyệt như công chúa. Nguyệt như công chúa thuận lý thành chương tiếp nhận hết thấy vinh sủng của Uyển Du. Uyển Du của nàng aa, vẫn chưa tới 16 tuổi.

Thẩm Diệu nhắm chặt mắt, nếu nói trong này không có công lao Trần Nhực Thu, đánh chết nàng cũng không tin. Sợ là Trần Nhực Thu cùng Mi phu nhân sớm đạt thành hiệp nghị, muốn cho nàng hi vọng thật nhiều rồi bị chính hi vọng đập nát.

Trần Nhực Thu tươi cười cứng đờ. Nhìn nàng, khuôn mặt, đôi mắt hay chiếc mũi đều tròn trịa, gương mặt như vậy rất xứng với vẻ nhất gan, thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra ấn tượng tri độn cùng ngu ngốc. Mà hiện tại lại không phải. Về Nhất gan không biết khi nào thì không thấy, thay vào đó là một bộ vẻ mặt nghiêm túc. Cũng không phải đột nhiên khẩn trương trở nên nghiêm túc, mà là đoán chính phát ra từ nội tâm, có một loại thần nhiên sinh ra khoảng cách.

Chỉ trong nháy mắt, Trần Nhực Thu đột nhiên cảm thấy trước mặt không còn là nữ nhi đại phòng ngu xuẩn, mà là chủ tử có địa vị cao. Loại áp lực sắc bén tỏa ra khiến người ta đột ngột phát run. Giây tiếp theo, Thẩm Diệu liền đối nàng lia tới một cái liếc mắt:

“Tiểu Ngũ đương nhiên biết, tam thẩm rất hiểu tiểu Ngũ mà, phải vậy không!”

Trần Nhựt Thu sững sốt, nhìn nhìn lão phu nhân cao cao tại thượng rõ ràng không hề giận, miễn cưỡng nói:

“Tuy nói như thế, nhưng Tiểu Ngũ rơi vào hồ nước, cũng thật sự rất không cẩn thận, bên người vài cái nha đầu là như thế nào chiếu cố nhân?”

Đại ca đại tẩu không ở bên người, liền không xem chủ từ ra gì sao? theo ý thẩm thẩm, vẫn là đem mấy nha đầu này đổi đi, thêm vài nha đầu tốt hơn!”

Nhiệm Uyển Vân “Phốc xuy” Một tiếng cười ra. Trần Nhựt Thu có chút tức giận nhìn nhị phòng một cái

Nhiệm Uyển Vân khoe miệng treo lên một tia cười lạnh, hiểu rõ. Vị đệ muội này nhìn qua có tri thức hiểu lễ nghĩa, tâm lại thực khôn khéo. Nói như vậy, là muốn lừa Thẩm Diệu ngu ngốc kia, ước chừng là muốn đem người bên Thẩm Diệu lấy đi hết. Nay Thẩm Nguyệt cũng đã đến tuổi, cần lưu ý, trong kinh thành, vô luận Thẩm Diệu vụng về nhất gan hay thanh danh không tốt thì sao chứ, năng địa vị cao, Thẩm Nguyệt không bằng được nàng.

Dù sao trong tay Thẩm Tín còn nắm binh quyền. Tam phòng, rốt cuộc cũng là ngu xuẩn vọng động. Thẩm Diệu cúi đầu:

“Tam thẩm vì sao muốn Ngũ nhi đổi bọn họ. Bọn họ đều là đích thân cha và nương lưu lại cho ta, nay tây viện nhân thay đổi rất nhiều, mấy ngày trước đây, thỉnh thoảng hai bậc nha hoàn của Ngũ nhi đều bị điều đi hết. Tây viện vắng vẻ, ngũ nhi cũng không biết tìm ai nói chuyện.”

Nhiệm Uyển Vân tươi cười im bất. Trong Tây viện, vợ chồng đại phòng hàng năm không ở kinh thành, trong viện nha đầu cùng gã sai vặt cơ hồ đều bị điều đi hết, người thì phân đến viện lão phu nhân, tam phòng cùng nhị phòng đều có phần.

Bất quá bởi vì là chi thứ hai chủng gia, tự nhiên là có nhiều người hầu thêm một ít. Lời này nếu là rơi vào tai ngoại nhân. Tiểu nữ nhi Đại phòng đến nô bộc trong viện cũng không nhận thức được. Chi thứ hai cùng tam phòng sao có thể an tâm được?

Lúc đó chẳng phải sẽ truyền ra chị em dâu nhúng tay đến cả sân đại ca, bắt nạt tiểu nữ nhi không cha nương ở nhà

Nàng đầu óc chuyển xoay chuyển, cười tròng mắt liếc Tam phòng, đối Thẩm Diệu nói:

“Tam thẩm người nói giống vậy chứ. Cốc Vũ cùng vài cái nha đầu bất quá là sơ ý qua loa thôi, Thẩm gia chúng ta đều là người lương thiện, sẽ không làm ra chuyện bất cặn nhân tình, Tiểu Ngũ cũng đừng vội.”

(*bất cặn nhân tình: làm chuyện không nể tình người*)

Trong lời nói đến cuối cùng vẫn là khiến tam phòng ghen một cục. Thẩm Nguyên Bách nhìn mẫu thân mình, lại nhìn nhìn Tam thẩm, ách xì 1 cái.

Thẩm lão phu nhân đối diện cảnh nhị tức phụ cùng tam tức phụ thần thương khẩu chiến (* thần thương khẩu chiến: có thể nói là đá xoáy hay nói móc, chê bai nhau*)

có chút không kiên nhẫn, nhân tiện nói:

“Được, chỉ là chút chuyện vặt vãnh, Nhị tức, đem thất ca nhi ôm lại đây, đều về đi. Nhiều người như vậy, làm cho ta choáng váng đầu óc.”

Nhiệm Uyển Vân liền đem Thẩm Nguyên Bách ôm đến bên giường lão phu nhân, nói:

“Nương cùng các Thẩm thẩm đi xuống trước. Thất ca nhi, cùng lão phu nhân chơi đùa phải ngoan ngoãn.”

Trần Nhựt Thu nhìn thoáng qua Thẩm Nguyên Bách, hai tay không tự giác xoa bụng, chậm rãi đi ra Vinh Cảnh đường.

Chi thứ hai có con trai, liền được Thẩm lão phu nhân xem trọng, chính mình có bản sự thì như thế nào..... Thẩm Nguyệt cũng chỉ là nữ nhi. Nếu có con trai thì tốt rồi... Thẩm gia, đại phòng chưa có con trai nhưng sớm hay muộn cũng sẽ tranh giành, nếu bà có chút con trai, ít nhất có thể cân sức ngang tài, không giống hiện tại, không duyên có tiện nghi chi thứ hai. Hơn nữa..... Đại phòng tuy rằng còn chưa có con trai trưởng, nhưng ai biết sau này nói có thể hay không, rồi lại trở về đòi một ly canh.

Nghĩ nghĩ, Trần Nhựt Thu ngẩng đầu, ánh mắt dừng phía mấy người đang đi hướng tây viện. Nữ tử mặc áo đỏ thắm cùng váy cảm tú dài toát lên sắc thái tươi đẹp, phấn nộn. Hơn nữa những người không có cha mẹ bên cạnh, ăn mặc thường toát ra cảm giác thô tục. Mà hiện tại, đồ thắm càng phụ trợ làm nổi bật lên làn da trắng nõn, rõ ràng vẫn là dung mạo trước, lại cảm thấy có khí chất trầm túc (*trầm túc:trầm ổn, nghiêm túc*) không ít. Thậm chí có chút..... Uy nghiêm? Cốc vũ nhỏ giọng nói:

“Tiểu thư thân mình còn chưa tốt, làm sao đã vội vội vàng vàng đi quảng văn quán? Chúng ta đã trình xin nghỉ bệnh, công khóa nhất thời cũng không vội. Vẫn là.....”

“Không được.”

Thẩm Diệu đánh gãy lời của nàng:

“Lập tức chuẩn bị xe.”

Rõ ràng tiểu thư không nặng lời nhưng không biết vì sao, Cốc vũ rung mình một cái, thế nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Quảng Văn Đường

Quảng văn quán là học đường lớn nhất Định kinh. Các quan to và quý nhân Minh Tề thường đem tiểu thư nhà mình đưa vào học tập. Các tiên sinh trong Quảng Văn quán đều là đại nho, tài tử danh chấn tứ phương. Toàn bộ nữ tử cao quý, trẻ tuổi có thể vào được Quảng Văn quán đều lấy làm vinh quang. Tất nhiên, Thẩm Diệu cũng ở quảng văn quán học tập.

Đáng tiếc Thẩm Tín cùng Thẩm phu nhân đều là võ tướng thế gia, đại ca Thẩm Khâu nhìn thấy sách vở học khiến thầy dạy đau đầu. Thẩm Diệu từ nhỏ đã được lão phu nhân nuôi dưỡng bên người, Thẩm lão phu nhân là đào hát, chữ to không nhìn được một cái. Thẩm Diệu học võ lòng đều là tam phu nhân Trần Nhược Thu dạy, tam thẩm xuất thân thư hương thế gia, mà khi dạy Thẩm Diệu liền dạy những từ tối nghĩa, khó hiểu. Đứa nhỏ vốn mãi chơi lại dễ tự ái, không kiên nhẫn, dạy đi dạy lại, dạy đến mức Thẩm Diệu hoàn toàn chán ghét việc đọc sách viết chữ.

Tam phòng thấy nàng không thích đọc sách, cũng không miễn cưỡng, chỉ bảo nàng chú ý đến chi phí ăn mặc. Mười năm trôi qua, sống cuộc sống kiêu tiểu thư. Sau lại đến tuổi đi quảng văn quán, Thẩm Diệu đều theo không kịp bài giảng của các tiên sinh, so với đệ tử năm nhất còn không bằng, sau bị các đồng học thường xuyên cười nhạo. Nàng càng không thích học nữa, từ đó có tiếng vọng về ở Định kinh.

Thẩm gia có ba vị tiểu thư. Thẩm Thanh, Thẩm Diệu cùng Thẩm Nguyệt. Thẩm Nguyệt tài danh lan xa, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều biết không gì không giỏi.

Thẩm Thanh tuy rằng không có xuất chúng như Thẩm Nguyệt, nhưng cũng không kém, có đôi tay thành thạo nữ công tuyệt hảo. Có thể so với các tú nương, còn có thư tính cũng là hạng nhất. Mọi người đều nói về sau nàng gả cho người ta làm chủ mẫu, thư tính càng tốt, càng đem lại nhiều niềm vui cho nhà chồng, cho nên Thẩm Thanh cũng có thể coi là nữ tử hàng đầu.

Mọi người đều nói về sau nàng gả cho người ta làm chủ mẫu, thư tính càng tốt, càng đem lại nhiều niềm vui cho nhà chồng, cho nên Thẩm Thanh cũng có thể coi là nữ tử hàng đầu.

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh càng xuất chúng, Thẩm Diệu lại càng có vẻ không có sở trường gì. Thậm chí ngay cả thứ nữ đại phòng Thẩm Đông Lăng cũng không bằng. Trên xe ngựa, Kinh trập hỏi:

“Tiểu thư, tại sao đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư không đi cùng. Chẳng lẽ bất hòa sao?”

Ngày thường, Thẩm Diệu đều cùng Thẩm Thanh Thẩm Nguyệt ngồi chung một chiếc xe ngựa,

Thẩm Diệu thì cảm thấy tỷ muội thật tốt. Dừng cảm đi cùng mình k ngại chê cười. Mà Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh, ước chừng là bởi vì, nếu có muội muội vụng về phụ trợ, các nàng tự nhiên sẽ có vẻ ưu tú hơn đi.

Nhưng hôm nay, Thẩm Diệu ngay cả lá phải lá trái cũng không suy nghĩ.

“Vốn cũng không phải là người chung một mái hiên. Đi đường cũng khác, làm sao có thể đồng hành?”

Kinh trập thề lưỡi, không biết vì sao. Lời nói tiểu thư nhà mình càng lúc càng làm cho nàng khó hiểu, bất quá nàng cảm thấy như vậy rất tốt. Thẩm Diệu tính tình quá mức yếu đuối, mọi việc đều bị nhị phòng cùng tam phòng dẫn dắt làm chủ, nay rơi xuống nước một hồi, tự mình đã có chủ ý như vậy mới đúng, đại phòng đích nữ, địa vị so với tiểu thư khác đều cao thế nào có thể lại vụng về được.

Trong một xe ngựa khác, Thẩm Nguyệt vén màn xe vọng nhìn phía sau, nhẹ giọng nói:

“Đại tỷ, Ngũ muội theo ở phía sau đây.”

“Nàng là cố ý đi theo khiến ta phát cáu.”

Thẩm Thanh hừ lạnh một tiếng, trước mặt Thẩm Nguyệt ả chưa bao giờ che giấu sự khinh thị của mình

“Tùy nàng đi, dù sao cuối cùng người mất mặt cũng không phải ta.” Thẩm Nguyệt lo lắng nói:

“Nhưng là nàng bị phong hàn, hưởng hò chuyện này, Định vương điện hạ.....”

“Thẩm Nguyệt?”

Thẩm Thanh nói:

“Trong lòng ngươi thế nào tưởng ta không biết sao? Cũng đừng ở đây giả làm người tốt. Ngươi nếu thực để ý đau lòng nàng, ngươi đi qua xe ngựa bồi nàng aa. Đừng cùng ta cãi nhai!”

Thẩm Nguyệt cắn môi, cúi đầu, không nói nữa. Xe ngựa chạy non nửa canh giờ, rồi cuộc đến quảng văn quán. Canh giờ còn sớm, tiền sinh còn chưa bắt đầu xin âm dương. Các đệ tử năm hai thất thất bát bát, ở trong học đường ngồi nói chuyện. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh vừa đến, lập tức có vài nữ hài tử thân thiện vây quanh các nàng. Quảng Văn đường, Thẩm Nguyệt tài danh đứng thứ nhất, xinh đẹp, tính tình lại khiêm tốn ôn nhu, tự nhiên được mọi người hoan nghênh.

Thẩm Thanh tuy rằng tài học không xuất chúng bằng Thẩm Nguyệt. Nhưng làm việc lại có nhiều khả năng, xử sự khéo đưa đẩy, các quý nữ khác cũng thực thích nàng. Một nữ tử mặc phấn y nói:

“Nguyệt nhi, hôm nay sao không thấy Thẩm Diệu?”

Ngày thường Thẩm Diệu tựa như một nha hoàn thường đi theo bên người hai tỷ, muội. hôm nay không thấy, có chút kỳ quái.

“Sợ là không có mặt mũi đến đây đi.”

Nói lời này là một nữ tử diện mạo xinh đẹp, giọng cũng là có chút cao, trên mặt mang theo nụ cười chế nhạo:

“Nghe nói nàng nhìn lên Định vương điện hạ, không may rơi xuống nước, bị phong hàn còn chưa tốt chứ không phải là không có mặt mũi gặp người khác đi.”

“Bội Lan, không phải như vậy ……” Thẩm Nguyệt lắc đầu.

“Ngươi chính là rất che chở muội muội,”

Dịch Bội Lan nói:

“Một người vụng về như vậy. Căn bản không giống tiểu thư Thẩm gia các ngươi, ngươi còn thời thời khắc khắc che chở. Bất quá nàng cũng thật giỏi để người khác đại khai nhãn giới, ngày thường có vẻ sợ hãi nhu nhược, gặp được Định vương điện hạ liền mười phần dũng cảm, không biết, còn tưởng rằng là cô nương nhà nghèo không được ai dạy dỗ. Thật không có giáo dưỡng.”

Lời này nói có chút nghiêm trọng, Thẩm Thanh nghe vậy cười nói: “Ngũ muội chỉ là nhất thời không suy nghĩ thôi.”

“Ta xem là vì Thẩm tướng quân cùng phu nhân không ở bên người giáo dưỡng đi,”

Một cô gái khác bên cạnh chen vào:

“Quản giáo không tốt nên ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ nàng ta cũng không biết.”

“Thái huyền lời này không đúng.”

Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng ôn nhu mở miệng:

“Tuy rằng đại bá phụ cùng bá mẫu không ở Định kinh, nhưng Ngũ muội muội cũng là được tổ mẫu nuôi dưỡng bên người, nương ta cùng nhị thẩm chưa lúc nào lơ là việc quản giáo.”

Ý ngoài lời, chính là Thẩm Diệu trời sinh không biết liêm sỉ. Quả nhiên, Thẩm Nguyệt vừa dứt lời. Dịch Bội Lan đã la lên:

“Thật kỳ quái, cũng là một nhà giáo dưỡng. Nguyệt nhi, Thanh nhi, các ngươi cùng Thẩm Diệu thật đúng là cách biệt một trời. Vậy đại khái theo lời tiên sinh chính là:

“Bùn nhão không trát nổi tường đi.”

Nàng nói xong, một vòng quý nữ vây quanh đều khanh khách cười rộ lên. Ngay cả vài thiếu niên đều nhìn không được ghé mắt. Ngay sau đó, liền nghe được có người hô:

“Xem kìa, Thẩm Diệu đến đây!”

Tất cả mọi người tâm tình muốn xem kịch vui đều hướng phía cửa. Liền gặp một cô gái, mặc áo thêu chim nhạn trên mây sắc đỏ thắm. Bên ngoài khoác kiện áo choàng thêu lan thắm chậm rãi đi tới

Nhan sắc như vậy đối với nữ tử mà nói không khỏi có chút cảm giác già. Hơn nữa Thẩm Diệu lại tròn tròn. Không nghĩ tới tiểu hài tử như nàng lại mặc trộm quần áo của trưởng bối. Nàng bước rất chậm, từng bước nhẹ như lướt qua lại cực có phần lạng, nói không nên lời. Tự dưng cảm thấy tự có loại

khí chất ung dung. Bước chân nhẹ nhàng ,đôi mắt cún con ngập nước không gợn sóng hay sợ hãi giống như đầm đen không thấy đáy khiến mọi thứ đều như hút vào đó. Đúng, giống mãnh thú thu nanh vuốt.

Ngũ quan như trước vui vẻ, khuôn mặt tròn tròn rất đáng yêu,lại tìm không ra dấu vết vụng về nào trên người, bởi vì còn chưa trở mã, phối hợp với dáng vẻ đoan trang, lại ngoài ý muốn sinh ra khí chất dịu trầm tĩnh. Không còn vụng về ,giống như là.....Một quý phu nhân địa vị cao, hoặc là bộ dáng đương gia chủ mẫu.

Học đường dần dần an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Biện Luận

Thẩm Diệu có bộ dáng gì?

Chỉ cần là người trong quảng văn quán, vô luận là đệ tử năm nhất, năm hai hay năm ba sợ là đều biết được.Nàng vụng về, nhát gan, nhưng phải giả làm bộ dáng trinh tình hiền đức. Dung mạo không đặc biệt, khí chất không xuất chúng, tài học không tinh thông, vẫn là cái mê trai , lưu luyện sĩ mê Định vương mà cả kinh thành đều biết.

Cho nên, nếu nói là quảng văn quán,nữ tử xuất chúng nhất là ai, tự nhiên là Thẩm Nguyệt, nếu nói nữ tử bi lậu nhất là ai, tự nhiên là Thẩm Diệu. Cùng là nữ tử Thẩm gia, hình tượng lại hoàn toàn bất đồng. Cổ tình mọi người còn có thói quen nói Thẩm Diệu là nha hoàn bên người Thẩm Nguyệt, bây giờ Thẩm Diệu không giống như xưa khiến mọi người có chút không quen.

Dịch Bộ Lan đẩy Thẩm Nguyệt:

“Nguyệt nhi,muội muội người chẳng lẽ bệnh đến mức hồ đồ ,hôm nay cứ như biến thành người khác vậy?” Thẩm Nguyệt nhìn Thẩm Diệu, trong lòng cũng có chút khó hiểu. Từ khi rơi xuống nước. Tính tình Thẩm Diệu thay đổi không ít. Chẳng lẽ, việc xấu mặt trước Định vương quá đã kích?

Nàng vừa định nói chuyện, bên cạnh hào hữu Giang thái huyền đã mở miệng trước:

“Thẩm Diệu, nghe nói người rơi xuống nước , như thế nào, hiện tại phong hàn đã khỏi?”

Lời này nói ra, thực khiến người khác khó xử, nếu là bình thường, Thẩm Diệu chắc chắn không biết làm sao nhìn về phía Thẩm Nguyệt, thỉnh cầu nói giúp. Nhưng hôm nay nàng chính là khinh mạn nhìn thoáng qua Giang thái huyền, thần nhiên nói:

“Tốt lắm, đa tạ quan tâm”

Giang thái huyền cùng tất cả mọi người trong học đường đều sững sờ.Có lẽ không dự đoán được Thẩm Diệu sẽ ôn hòa đối đáp với mình như vậy.Giang thái huyền cảm thấy thái độ Thẩm Diệu cực chóng mặt, lập tức nói:

“Nếu phong hàn đã tốt, không phải nên đi giải thích với Định vương gia sao. Sao lại đến học quán, không sợ là lẫn lộn đầu đuôi sao?”

Thẩm Diệu hít một hơi thật sâu, chung quanh thiếu niên, đồng học vô số. Cũng không nguyện vì nàng là nữ tử mà có ý định giúp đỡ.. Nàng vốn là như. Không có lấy một bằng hữu. Mà xem Thẩm Diệu xấu mặt, đại khái là lạc thú duy nhất của nhóm đệ tử quý tộc . Nhìn lướt qua thần sắc mọi người khác nhau, lại nhìn Thẩm Thanh trong mắt vui sướng khi người gặp họa, Thẩm Diệu đang muốn xuất khẩu, liền nghe được Thẩm Nguyệt nói:

“Định vương điện hạ lòng dạ rộng rãi, sẽ không bởi vì một ít sự tình này mà trách Ngũ muội muội , Ngũ muội đến học quán, tự nhiên là bởi vì ham học hỏi, là một chuyện tốt.”

“Cái gì là chuyện tốt.”

Bên kia thiếu niên cũng là nhìn không được nở nụ cười, hẳn thẩm ái mộ Thẩm Nguyệt đã lâu , ngày thường cũng thập phần chú ý Thẩm Diệu, cảm thấy Nguyệt nhi có muội muội như vậy quả thực bị kích. Hắn nói:

“Ham học hỏi, Thẩm Nguyệt, người đừng nên dùng thuyết từ này cho muội muội người....

Ngay cả năm nhất tiên sinh dạy bài khoá cũng không theo được, nói ham học hỏi không phải là rất buồn cười ! Huống hồ.....”

Hắn ác ý đánh giá một chút Thẩm Diệu, tiếp tục nói:

“Ai biết nàng có cố ý hay không rót xuống nước ,hý kịch không đều diễn như vậy sao, rơi vào trong nước, anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp.....hừ. Bất quá, đã đoán sai kết cục thôi!”

Sau khi nói xong, chính mình ước chừng cũng cảm thấy thú vị, cất tiếng cười to đứng lên. Hẳn là thiếu niên đầu đàn, vừa nói như vậy, chung quanh nhóm thiếu niên cũng cười vang đứng lên.

Đám quý nữ vây quanh Thẩm Nguyệt cũng thấy buồn cười. Trong lúc nhất thời, tiếng cười nhạo gắt gao vây quanh Thẩm Diệu, dừng ở trên người nàng đều là ánh mắt tràn đầy ác ý. Ngôn ngữ là lợi khí đã thương người. Đồi trước, tình cảnh như vậy không biết xuất hiện bao nhiêu lần. Nàng liền quen bị khinh thị, bị vũ nhục, bị cười nhạo, cũng không có ý chủ động đánh vỡ khái niệm này của đồng học lại, cuối cùng, Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh giao hảo thân thiết cùng tất cả quý nữ kinh thành. Mà nàng lại càng ngày càng xa cách này vòng luân quần đó

Nàng từng nghĩ đây là bất hạnh lớn nhất, nhưng so với bị thương cuối đời thì đây có là gì?

Bao nhiêu thiếu niên, nữ tử. Cũng không có hại qua Uyển Du cùng Phó Minh của nàng, bất quá chỉ vì châm ngòi, cười nhạo, lấy nàng làm trò cười mà thật sự nàng phải coi là cừu nhân sao?

Tất nhiên không phải, bao nhiêu quý nữ tử, không phú tức quý, trong đó có đủ thể gia đại tộc, mà thể gia đại tộc đời trước rơi vào cái kết cục gì?

Tất cả đều bị tiên hoàng cùng Phó Tu Nghi trăm thảo trừ căn.

Ví dụ như trước mắt, vị này cười nhạo nàng, đương kim Thái gia đại công tử Thái Lâm. Ái mộ Thẩm Nguyệt, vài năm sau, Thái gia cuốn vào án tham ô, bị tịch biên gia sản. Thái Lâm không phải cũng bị sung quân sao.

Chỉ khổ hán ái mộ Thẩm Nguyệt nhiều năm, cuối cùng Thẩm Nguyệt lại ước gì vạch rõ quan hệ với hán. Nàng cùng bao nhiêu đồng học cũng không phải quan hệ đối địch. Có nhất thiết phải thù hán nhau, mà không phải là đứng cùng chiến tuyến. Chính là những thể gia này, bởi vì hoàng đế cố ý áp chế. Vì điều đối mặt châm ngòi. Hơn nữa trong lúc đó các thể gia quan hệ cũng không chặt chẽ thậm chí xem như có chút thù hận. Không cần đem đồng minh biến thành địch nhân, đời trước làm Hoàng hậu, Thẩm Diệu học được không ít này nọ. Không cần bởi vì khí phách nhất thời mà gây thù hận, như vậy rất không có lợi.

“Thái Lâm, người sao có thể nói Ngũ muội như vậy.”

Chờ mọi người cười đủ, Thẩm Nguyệt mới đột nhiên mở miệng: “Ngũ muội muội mới không phải người như vậy.”

“Thái Lâm,”

Thẩm Diệu đánh gãy lời Thẩm Nguyệt nói, giọng điệu thường thường không có một tia pháp phòng:

“Ai nói cho người, ta rót xuống nước là vì ái mộ Định vương điện hạ?”

Ai nói cho người, ta rót xuống nước là vì ái mộ Định vương điện hạ?”

Chuyện như vậy ai ai cũng biết còn cố cãi bướng, hẳn là làm người ta cảm thấy hèn mọn, nhưng Thẩm Diệu nói lời này giọng điệu thản nhiên, mười phần đậm mặc, thế nhưng khiến mọi người sững sờ.

Thái Lâm là tiểu bá vương ở đây, ngày thường Thẩm Diệu thấy hán nói cũng không dám nhiều lời, khi nào thì dùng qua giọng điệu chất vấn này?

Hơn nữa, trong giọng nói không tự giác có một tia mệnh lệnh. Thái Lâm cũng không biết vì cái gì, thế nhưng không có mắng ra tiếng, ngược lại nói:

“Chẳng lẽ không đúng sao?” “Nguyên lai là như vậy sao....” Thẩm Diệu làm bầm lâu bầu một câu, đột nhiên khẽ cười, nhìn về phía Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh hai người:

“Thanh tỷ, Nguyệt tỷ, người khác không biết cũng không sao, chẳng lẽ các người cũng không biết?”

Như thế nào lại không vì muội muội mà biện giải?”

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đồng thời giật mình, đột nhiên nhớ tới trước khi rời nhà mình, mẫu thân dặn dò, chuyện Thẩm Diệu rơi xuống nước ngàn vạn lần không được nói lời. Thẩm Thanh rốt cuộc vẫn biết lấy đại cục làm trọng, lập tức nói:

“Đúng vậy, các người chớ có nói bậy bạ, lúc ấy ta cùng với Ngũ muội muội đi dạo, tận mắt nhìn thấy, Ngũ muội là không cần thận ngã xuống nước, vừa vặn Định vương điện hạ đi qua, gặp được. Chứ không phải là ái mộ.”

Thẩm Thanh nói chắc chắn như vậy, mọi người tuy rằng không tin, nhưng cũng không thể phản bác. Đã thấy Thẩm Diệu mở miệng nói:

“Không tận mắt nhìn thấy thì đừng xàm ngôn, Quảng Văn đường không chỉ dạy công khóa, mà còn giáo dưỡng cả phẩm đức. Huống hồ ái mộ, vốn là một từ tốt đẹp, tại sao lại không thể nói?”

Thẩm Diệu ta ái mộ một người, cũng muốn ái mộ có tôn nghiêm. Định vương điện hạ là hậu duệ quý tộc, không phải là người ta có thể mơ tưởng? Chư vị sai lầm rồi.”

Trên đời này, nếu muốn thay đổi ấn tượng ban đầu rất khó. Huống hồ chuyện nàng trước kia lưu luyến si mê Phó Tu Nghi thiên hạ đều biết, hiện tại nói

không thích, chỉ sợ chẳng ai tin. Nhưng vô luận thế nào, nàng vẫn sẽ vạch rõ giới hạn với hắn. Lời còn chưa dứt, liền nghe được một thanh âm tán thưởng vang lên:

“Hay cho câu ‘ái mộ có tôn nghiêm!’”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bùi Tú Tài

Đứng từ đầu ngoài đầu là một nam tử trẻ tuổi, bộ dáng ước chừng hai mươi, mặc một thân thanh sam tự nhiên, mặt mày đoan chính, dáng người lại thư sinh văn nhợt, nhìn cũng là một bộ dáng quân tử, đi đến, thờ dài nói:

“Nói không sai, ái mộ chỉ tâm đều có tôn nghiêm, đều không cần mang ra đùa cợt. Quảng Văn đường tuy là nơi giáo tập công khóa, nhưng đức hạnh cũng cần rèn luyện mới được”

Tất cả đồng học đều không hề rảnh. Thẩm Diệu gắt gao nhìn chăm chăm thanh niên kia. Bùi Lang là thư sở tiên sinh, tài đức vẹn toàn, là tú tài duy nhất có thể làm tiên sinh dạy học ở Quảng Văn đường.

Bùi tú tài tính tình ôn hòa kiên nhẫn, so với cái phu tử nghiêm khắc khác được các đệ tử trung hết mực tôn kính. Một đệ tử lúc nào cũng vụng về chậm hiểu như Thẩm Diệu, Bùi tú tài cũng chưa bao giờ quở trách quá, đều là một lần lại một lần kiên nhẫn giảng giải. Người này đức-tài-học văn đều là vạn dặm mới tìm được một người. Là một tiên sinh tốt. Đáng tiếc, nàng còn biết hắn có một thân phận khác. Chính là phụ tá của Phó Tu Nghi. Ngày Phó Tu Nghi đăng đã phong hắn làm quốc sư.

Quốc sư Bùi Lang, đường làm quan rộng mở, một người trên vạn người. Làm quốc sư mà nói, hắn cũng xác thực làm tốt lắm. Thẩm Diệu nghĩ đến, Bùi Lang là người chính trực lại trí tuệ hơn người. Vậy mà thời điểm Phó Minh bị phế, hắn lại cái gì cũng không nói. Thẩm Diệu cùng Bùi Lang cũng có chút ít quan hệ cá nhân. Ngày nàng đề nghị đi Tần quốc làm con tin cũng chính là hắn đề xuất.

Bùi Lang nói:

Đây đều là suy nghĩ vì giang sơn Minh Tề, nếu nương nương có thể giúp bệ hạ giải quyết khẩn cấp này. Ngày sau giang sơn vạn dặm, đều là nhờ nương nương phúc âm chiếu tế, người trong thiên hạ đều phải cảm kích ân tình của nương nương. Nhưng thực tế thì sao, năm năm sau hồi cung, hậu cung đã có Mĩ phu nhân, mà ngày xưa Bùi Lang kính nàng bao nhiêu thì nay lại đối nàng bắt đầu có tâm phòng bị bấy nhiêu. Thời điểm Phế Thái tử, Thẩm Diệu thậm chí quý xuống cầu Bùi Lang giúp, bởi vì Bùi Lang là thân tín của Phó Tu Nghi. Chỉ cần Bùi Lang mở miệng, Phó Tu Nghi chắc chắn sẽ nghe ý kiến của hắn. Nhưng Bùi Lang lại nâng nàng dậy, đối nàng nói:

“Nương nương, chuyện tình bệ hạ quyết định, vì thân cũng lực bất tòng tâm.”

“Bùi Lang! Chẳng lẽ ngươi cứ như vậy nhìn Thái tử bị phế sao? Ngươi biết rõ Thái tử không thể bị phế!”

Nàng giận dữ chất vấn.

“Chuyện này đã có chiều hướng phát triển, nương nương, nhận mệnh đi.”

Bùi Lang thờ dài nói.

Nhận mệnh đi. Nàng như thế nào có thể nhận mệnh đây?

Đã uống phí một đời lại làm sao nhận mệnh, chẳng phải là thật đáng buồn, đáng hận hay sao?

Thẩm Diệu ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chăm Bùi Lang, hắn quang minh lỗi lạc, hắn thấy chết mà không cứu được, hắn tính tình ôn hòa, hắn cũng lãnh khốc vô tình. Làm thân tử mà nói, Bùi Lang là một trung thần, hết thảy vì giang sơn suy nghĩ. Nhưng là.....

Chỉ cần hắn đứng cùng phía Phó Tu Nghi, đời này liền cùng nàng không chết không dừng!

Hiện tại lúc này, Phó Tu Nghi còn chưa có thu phục Bùi tú tài, như vậy, nàng lên tranh thủ, chặt đứt khả năng Phó Tu Nghi đem Bùi tú tài kéo đến bên mình?

Vẫn là rõ ràng....

Trước đem hắn bóp chết từ trong trứng nước. Bùi tú tài thả xuống cuộn thư lý trong tay. Mẫn cảm, nhận thấy có một đạo ánh mắt chăm chú nhìn mình,

hắn ngẩng đầu, đón nhận ý tứ hàm xúc không rõ trong ánh mắt Thẩm Diệu. Nàng đứng ở vị trí không có điểm tựa. Dù như vậy, nàng vẫn bước bình mà đoan chính nhìn hắn.

Loại cảm giác này có chút kỳ quái, Bùi tú tài cảm thấy, ánh mắt này bao hàm một loại xem kỹ cùng phán đoán, tựa hồ cân nhắc lợi hại, bình phán gì đó.

Thời gian kéo dài một chút, cảm giác mang theo khủng hoảng khiến hắn nhìn xuống. Động tác kịp dừng, hắn muốn nhìn lại rõ ràng vẻ mặt của Thẩm Diệu. Đã thấy cô cúi đầu nhặt bút lên bàn. Bùi Lang trong lòng cười, lắc lắc đầu, một tiểu cô nương làm sao lại có vẻ mặt như trên cao nhìn xuống dưới?

Về phần phán đoán cùng xem kỹ, vậy càng không có khả năng, Thẩm Diệu là người vụng về, nhất gan có tiếng ở Quảng Văn aa. Hắn sửa sang lại này nọ, bắt đầu giảng bài.

Toàn bộ đệ tử năm hai đều có chút buồn ngủ. Sách giáo khoa thư tính dễ dàng làm người ta cảm thấy chán nản, mặc dù mọi người đều phấn khích khi được Bùi tú tài giảng tập, nhưng đều là thiếu niên, thiếu nữ mười bốn, mười năm, đúng là tuổi trẻ không nghĩ nhiều, làm sao có thể nghe vào được. Hơn nữa, tiết trời cuối thu không khí sáng khoái, mọi người đều có chút ngủ gật. Nếu là tiên sinh khác, chắc chắn cảm thước bắt đầu răn dạy, nhưng Bùi Lang là người ôn hòa, cũng không trừng phạt đệ tử.

Hôm nay hắn giảng dạy. Lá gan của mọi người cũng lớn hơn. Trừ bỏ, Thẩm Thanh thư tính giỏi nhất nghe được ra, còn lại mọi người chán đến chết đều làm việc riêng. Nhưng Thẩm Diệu hôm nay đã khác. Nàng mắt cũng không nhắm, nhìn chăm chăm Bùi tú tài, dáng ngồi đoan chính, thực sự chăm chú nghe bài.

Này thật sự là có chút không ngờ tới, nàng ngày thường chán ghét học tập, thư tính càng không vực nổi hứng thú của nàng. Trước mắt không ngủ đã là kỳ tích, nay cư nhiên còn có thể, thật sự nghe giảng bài?

Ngồi cùng bàn Thẩm Diệu là nữ tử áo váy, hoa văn cúc màu bạc, tú lệ, vẻ mặt có chút kiêu căng, thấy Thẩm Diệu như thế, nhin không được lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Thịnh thoảng còn ghé mắt coi Thẩm Diệu nghe giảng.

Thẩm Diệu làm sao quản được nhiều như vậy?

Đời trước nàng đối thư tính không có hứng thú, về sau làm Hoàng hậu, vừa mới bắt đầu căn cơ chưa vững. Muốn duy trì cuộc sống hậu cung phải tính toán tỉ mỉ.

Nàng làm hoàng hậu muốn giảm bớt chi phí, tự mình phải tính toán sổ sách ước, liền cảm thấy thư tính cũng không khó khăn như vậy. Chi phí Hậu cung lớn thì lễ nghi, nhỏ thì chén điểm tâm của các phi tần, nhiều khoản tạp nham, nàng đều nhất nhất xem qua. Giờ trong sách vở thư tính, thì có là gì?

Nàng chẳng qua là muốn, càng thêm cố gắng thấy rõ ràng. Bùi tú tài đến tốt cùng là hạng người gì. Chỉ có như vậy, nàng mới biết làm sao ứng phó với người tài năng này, thủ pháp dạng gì mới thích hợp với hắn. Nàng vẻ mặt chuyên chú. Khắc sâu vào trong mắt nữ tử bên cạnh. Vẻ mặt thập phần bất thường. Khóa thư tính sau khi kết thúc, Bùi tú tài đi rồi, Thẩm Diệu mới thu hồi ánh mắt. Nữ tử bên cạnh khẽ đẩy vai nàng. Giọng nói mang theo kinh ngạc:

“Thẩm Diệu, người là không phải trúng tà?”

“Vì cái gì nói như vậy?”

Thẩm Diệu hỏi. Thiếu nữ trước mặt là đích nữ Quang Lộc gia, Phùng An Ninh. Phùng gia lúc trước cũng là triều thần hiển quý trong kinh thành. Phùng An Ninh từ nhỏ tính tình kiêu căng. Kiếp trước, Phùng lão gia làm sai đội, tân hoàng sau khi đăng cơ liền cách chức. Phùng gia vì bảo toàn nữ nhi, chỉ có thể đem nàng gả gấp cho một vị biểu ca là bà con xa.

Sau Phùng gia sụp đổ, Phùng An Ninh sau khi lập gia đình cũng không có kết cục tốt đẹp. Vị biểu ca kia là kẻ bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, Phùng An Ninh vào cửa chưa đến một năm, phải nuôi dưỡng trai gái ngoại thất, hắn còn mắng nàng là gánh nặng. Phùng An Ninh không phải người có thể chịu ủy khuất, liền mượn cây kéo cùng ngoại thất đồng quy vu tận. Lúc còn đã gặp vinh hiển, tang thương, nay coi như nhất thời nông nổi.

Nhìn vẻ mặt cao ngạo của nữ tử trước mặt, sao có thể dự đoán được kết cục suy bại về sau?

Thẩm Diệu hiện tại coi đám thiếu niên, thiếu nữ ở Quảng Văn đường, tựa như dụ dàng nhìn đứa nhỏ Minh nhi của nàng lớn lên, thật khó có thể sinh ra cảm giác tức giận. Trừ bỏ Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt tiểu nhân khẩu thị tâm phi, đại đa số người ở đây cũng chỉ là được nuông chiều quá khiến hồng. Bất quá, trong tương lai, mười mấy năm sau, họ sẽ phải đối mặt với vận mệnh tàn khốc...

Phùng An Ninh có chút bất mãn, nói:

“Người là cố ý không nhìn ta sao? Thẩm Diệu, người hôm nay khác khổ như vậy, chắc là vì tháng 1 sau kiểm tra đi. Nghe tỷ tỷ người nói, người có thể thừa dịp kiểm tra làm náo động, làm cho Định..... Người khác sẽ thấy người.”

Rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ, vừa nghe vài lời Bùi tú tài nói, lúc này liền không đem việc nàng ái mộ Định vương là vô si nữa.

“Kiểm tra?”

Thẩm Diệu nhú mày.

----- lời của tác giả ----- Nam phụ đi ra đánh hạ tương du ngang ~

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tạ Tiểu Hầu Gia

Quảng Văn đường quy định, vào tháng mười hàng năm sẽ tổ chức kiểm tra kiểm tra. Kiểm tra là khảo nghiệm đệ tử trong các học đường. Đặc biệt các đệ tử giỏi có thể phô bày, triển lãm tài học. Trọng yếu hơn, hôm đó sẽ có rất nhiều đại nho, triều thần làm quan khán. (*quan khán:chắc là quan trông coi aa *) hoàng tử cũng sẽ ở một bên nhìn.

Nếu là đệ tử có tài năng, sẽ có cơ hội tiến vào con đường làm quan, Tóm lại, đem tài hoa của chính mình hiển lộ cho người khác xem, vô luận như thế nào đây đều là sự kiện náo động nhất. Hàng năm kiểm tra, cả mọi người đều dùng hết toàn lực, hy vọng mình có thể được xếp hạng đầu. Năm hai, Thẩm Nguyệt tài học xuất chúng, hàng năm kiểm tra nàng đều dẫn đầu.

Thẩm Thanh tuy rằng thi phú không thể so với Thẩm Nguyệt. Nhưng thư tính lại cầm cờ đi trước giành lấy thứ tự hạng nhất. Nếu nói một việc cũng không thành nhất định là Thẩm Diệu. Cầm kỳ thư họa hoàn toàn không biết, thư tính sách luận càng mù tịt. Mỗi khi kiểm tra đều xấu mặt, đừng nói tài nghệ triển lãm, chỉ cần thông qua khảo nghiệm thôi, cũng thực gian nan.

Ngày trước, Thẩm Diệu, sợ nhất chính là kiểm tra hàng năm, nhìn hai vị tỷ tỷ đường làm quan rộng mở, trong lòng hâm mộ không thôi. Nay nhìn lại, chỉ cảm thấy chỉ là tiểu hài tử tranh giành tình nhân, nàng kinh hãi gì chưa thấy qua. Kiểm tra, nàng còn chưa đề trong mắt. Nàng liếc Phùng An Ninh một cái, nói:

“Kiểm tra sao?”

Ta chưa bao giờ nghĩ tới tranh thứ tự gì, chuyện này, có cái gì có thể tranh?”

Phùng An Ninh hơi sững sờ, nàng không nghĩ tới Thẩm Diệu thế nhưng lời nói như người trưởng thành. Nàng tỉ mỉ đánh giá một chút Thẩm Diệu, hỏi:

“Người không phải là thật sự bị thương nặng, tính tình mới đại biến đi?”

Thẩm Diệu một lần ngã nước đường như lọt xác, thường thân nhiên, thành thực, thoải mái, lại có chút trầm ổn mà ở tuổi này không nên có. Bởi vì ngồi chung một bàn, loại tính tình chuyển biến này nàng cảm nhận rõ ràng.

“Đúng vậy.”

Thẩm Diệu cười cười, không nói gì. Có lẽ những nữ tử ít tuổi này, bản năng đối với người thành thực sẽ cảm thấy tôn kính hoặc hâm mộ. Thẩm Diệu có tư thái này, nhưng lại khiến thái độ Phùng An Ninh vô hình trung đối với nàng tốt hơn một chút. Giờ thư tính giảng xong, các nhóm đệ tử thường ra hoa viên bên ngoài Quảng Văn đường nghỉ ngơi, chơi đùa. Vài nhóm nữ hài tử thì ở trong học đường chơi cờ hoặc là thảo luận, viết thơ, lại nghe bên ngoài tựa hồ có âm thanh kinh mã xẹt qua.

“Thanh âm gì vậy?”

Dịch Bội Lan quay đầu đi

“Đi, ra ngoài xem một chút đi.” Giang thái huyên đề nghị, kéo Thẩm Nguyệt:

“Mau, xem là chuyện gì.” Thẩm Diệu vốn không muốn xem náo nhiệt. Phùng An Ninh, đi hai bước lại quay đầu, nghĩ nghĩ, liền nắm tay Thẩm Diệu:

“Cùng đi xem!”

Thẩm Diệu có chút kinh ngạc, Phùng An Ninh từ trước đã không xem nàng ra gì, càng không có hành động thân mật với nàng như vậy. Trong lúc nàng còn sững sờ suy nghĩ, cũng đã bị Phùng An Ninh túm, đi khỏi học đường. Bên ngoài, đã có rất nhiều đệ tử, nghe tiếng tụ ngoài cửa. Lại thấy Phùng An Ninh lôi kéo Thẩm Diệu qua đây, ánh mắt đều kinh ngạc. Thẩm Nguyệt ánh mắt hơi lóe, không lên tiếng, nhưng Thẩm Thanh thấy vậy, tự trong lòng mũi hừ lạnh một tiếng.

Từ lúc biết Thẩm Diệu cũng ái mộ Định vương, ả ngay cả hòa khí giả tạo cũng không thêm treo lên mặt. Nhưng làm cho người ta kinh ngạc cũng không phải chuyện này. Thái Lâm vừa rẽ từ trong đám người đi đến, thấy người bên ngoài, kinh hi kêu một tiếng:

“Tạ tiểu Hầu gia!”

Tạ tiểu Hầu gia?. Thẩm Diệu vừa ra ngoài liền thấy.

Ngay cửa lớn Quảng Văn đường là tuần mã sắc đỏ thẫm, bộ lông sáng màu có vẻ rất linh hoạt, vừa thấy liền biết đó là thiên kim khó cầu bảo mã lương cầu.

Con ngựa kiêu căng đá động móng trước, thân hình ưu nhã cực kỳ hấp dẫn mọi ánh mắt. Nhưng chung quy vẫn không chói mắt bằng người trên ngựa. Thiếu niên ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, mặc một kiện cẩm y huyền sắc tú vân,

(*áo đen hoạ tiết mây*)

khoác áo lông chồn tía. Tay phải lười nhác vuốt ve roi ngựa, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan cực kỳ tuần tú. Khóe miệng hơi nhếch tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lại rét lạnh

(*tiểu phi tiểu: cười mà như không cười*)

Trong đám người lập tức có nữ tử đỏ bừng mặt, cũng không có kị mình đang ở Quảng Văn quán, lớn mật đưa tay ném khăn, quyền hoa, bướm về phía thiếu niên. Minh Tề từ trước đến nay dân phong thoải mái, nhất là đối với quy củ các thiếu niên, thiếu nữ, thực khoan dung. Quyền hoa rơi xuống người thiếu niên, hắn liền tiếp nhận nắm trong tay, câu môi cười.

Nữ tử ném quyền hoa nhin không được mặt đỏ bừng, tay nhỏ vỗ về khuôn ngực phập phồng, trấn an trái tim sắp vỡ. nghiễm nhiên trở nên ngây ngốc. Ngay sau đó, thiếu niên bất hảo, tươi cười giãy lát rồi biến mất.

Quyên hoa phiêu phiêu lác lác nhẹ nhàng, rơi xuống, phủ kín sắc đỏ thẫm trên lưng ngựa. Hắn lười biếng ngồi thẳng người, tính cách trời sinh có một loại xâm lược mãnh liệt, lại bởi vì khuôn mặt tuần tú, đem lực hấp dẫn phóng đại vô cùng nhuần nhuyễn.

Haizzz. Trời sinh, tồn tại là làm cho người ta đui mù. Thật sự là người lạnh lùng lại ác liệt aa. Dịch Bội Lan lẩm bẩm nói:

“Là tạ gia tiểu Hầu gia.”

Thẩm Diệu nhíu mày, tạ gia tiểu Hầu gia, Tạ Cảnh Hành. Là trăm anh thế gia Minh Tề, bao đời nay đều là khai quốc công thần, bồi tiên hoàng lập hạ giang sơn. Tránh hạ giặc thù.

Trải qua bao đời thế hệ, có thể gia mục ruộng, nội bộ trống trơn.

Có thể gia ngày càng phát ra phồn vinh, sinh sắc màu rực rỡ.

Giống như Phùng gia quan văn, hay Thẩm gia võ tướng. Nếu nói Thẩm gia tướng môn mấy đời, đều thành thành thật thật mang binh đánh giặc, được công nhận chất phác, trung thực. Như vậy tạ gia, tay cầm trọng binh, cũng là hỗn loạn đều do trong nhà, có một cái hỗn nhân, không biết trời đất. Đương kim đệ hạ cũng không thể áp chế được. Ước chừng là Tạ tiểu Hầu gia trong xương cốt đã có tính ngang ngược, cứng đầu. Làm ra chuyện gì đều vô liêm sỉ, ví dụ như nói, tổn hại ngàn dặm ở ngoài kinh thành, hoàng đế hạ chỉ lệnh lui giữ, hắn thì muốn vùng kiếm thừa thắng xông lên. Cuối cùng còn vùng bút viết lên cờ

.“Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể chịu, cũng có thể không chịu.”

Nhưng ông trời ưu đãi Tạ gia, trên chiến trường, không ai bì lại được, bởi vì người Tạ gia bách chiến bách thắng. Thẩm gia cùng tạ gia quan hệ vốn đối lập, tất nhiên là do tiên hoàng cố ý ngăn cách cùng chằm ngoi, áp chế lẫn nhau, củng cố triều đình. Thẩm Tín cùng tạ Hầu gia, chưa bao giờ có chung ý kiến cùng, Thẩm Tín không quen nhìn Tạ Đình trên chiến trường đánh giặc, biến hoá kì lạ, thủ pháp không chính thống.

Tạ Đình không ưa cách vừa đánh giặc vừa xem binh thư của Thẩm Tín. Bày binh bố trận lạc hậu, không hiểu biến báo. Hai nhà cứ gặp nhau là cãi nhau bất kể địa điểm, cãi tới cãi lui, cãi đến mức, tiên hoàng hiển nhiên cũng hết cách.

Thê tử Tạ Đình qua đời, ông cũng không thú kế thê. Chỉ có một phòng thiếp thất, thiếp thất sinh hai con trai, nói cách khác, Tạ Cảnh Hành có hai bào đệ thứ xuất. Có lẽ Tạ Đình đau lòng con trai trưởng mất mẫu thân sớm, hết sức bù đắp cho hắn, từ nhỏ nuông chiều, rốt cuộc đem Tạ Cảnh Hành dưỡng thành tính tình vô pháp vô thiên.

Mặc dù vậy, Tạ Cảnh Hành vẫn là người tuyệt diệu khiến người ta phấn khích, trừ bỏ bản tính lạnh lùng có chút không tốt, còn tài học thông minh, tướng mạo hay gia thế, đều đứng số một số hai Minh Tề nếu không, làm sao lại có nhiều cô nương trong lòng âm thầm quý mến, ái mộ hắn như vậy. Chỉ thật đáng tiếc, Thẩm Diệu trong lòng thờ dài một tiếng, một thiếu niên nổi tiếng như vậy, cuối cùng lại bị vạn tiễn xuyên tâm, kết cục thảm thiết nhất Minh Tề

(*vạn tiễn xuyên tâm: nhiều mũi tên bắn vào người, giống con nhím T.T*)

Có lẽ trong ánh mắt nàng, thương hại quá mức rõ ràng, thiếu niên kia đột nhiên nhìn lại. Con người đen chột lóe như ngôi sao, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn nàng một

-----lời của tác giả -----

Con trai ta có suất hay không? Suất! Không! Suất!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Kết Cục Tạ Gia

Thẩm Diệu gục đầu xuống, làm ra bộ dáng ngượng ngùng. Năm ấy, 22 tuổi Tạ Cảnh Hành chết. Tiên hoàng muốn trừng trị tạ gia, Minh Tề hoàng thất, càng về sau, càng vô năng, hoa mắt ù tai. Cả ngày không nghĩ đến chăm lo việc nước, phát triển thực lực quốc gia, mà là nghĩ tự bảo vệ mình.

Trăm anh thế gia đều là các mối uy hiếp. Theo lời Phó Tu Nghi nói, Thẩm gia thành thật làm người còn là mục tiêu phải diệt hướng chi, tạ gia ngồng cuồng, không nghe chỉ huy, tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt tiên hoàng. Hung Nô xâm chiếm Thích phùng, tạ gia mang binh xuất chinh, Tạ Đình, tạ tướng quân, ở trên chiến trường làm cản cả đời cuối cùng toàn quân bị diệt. Tạ Cảnh Hành ở kinh thành cuối năm chờ phụ thân khai hoàn trở về, cái chờ được lại là khối quan tài lạnh. Chuyện Tạ Đình chết vẫn chưa chấm dứt, ngày nhập táng, dân chúng Định kinh tự hành tiễn đưa. Toàn dân, khóc rống đau đớn. Đây đối với hoàng thất mà nói, là tối kỵ.

Vì thế không lâu, Tạ Cảnh Hành nhậm chức thay gia phụ xuất chinh. Đây cũng không phải lần đầu hấn ra chiến trường, người nhà họ tạ giống nhau, trên chiến trường phát huy thiên phú đủ để làm địch nhân nghe tin đã sợ mất mật. Nhưng biết rõ Tạ Đình chết rất kỳ quái, hoàng thất lại cố tình hạ thánh chỉ, cơ hồ đẩy Tạ Cảnh Hành hướng về phía tuyệt lộ

Hắn vẫn tiếp thánh chỉ, lên chiến trường, sau đó binh bại. Lúc tháo chạy bại lộ, dẫn đến làm mục tiêu cho quân địch, kết cục là vạn tiễn xuyên tâm. Không chỉ như thế, không biết vì sao xác bị cướp, Hung Nô lột da, treo ở tường thành, răn đe. Kết cục thảm thiết lại một lần nữa trình diễn, Minh Tề cả nước đau đớn. Phụ tử đều chết chiến trường, dân chúng chỉ thấy Hung Nô hung tàn cùng tướng quân anh dũng, lại nhìn không thấy âm mưu dưới mạch nước ngầm mãnh liệt. Khi đó tiên hoàng gần đất xa trời, Phó Tu Nghi tiếp quản triều chính, vì tạ gia gặp nạn, giả đồ tức nước, liền truy phong phụ tử tạ gia

Tạ gia phụ tử qua đời, triều đình phong hào, lại có an ủi, tự nhiên tiện nghi nhất vẫn là vị thiếp thất cùng hai con trai thứ xuất. Thẩm Diệu còn nhớ, lúc Tạ Cảnh Hành chết, phụ thân nàng bộ dáng trầm lặng, thống khổ. Ngỡ rằng thẩm tạ hai nhà như nước với lửa, tạ gia gặp chuyện không may, nhưng vô luận thế nào, phụ thân mình cũng không nên khổ sở mới đúng.

Hiện tại ngẫm lại, chỉ sợ khi đó phụ thân cảm giác được. Mọi cân bằng đã vỡ, tạ gia đổ, tiếp theo chính là đến lượt Thẩm gia. Chỉ buồn cười, nàng khi đó còn một lòng một dạ đem Thẩm gia đẩy xuống vùng nước đục. Thẩm Diệu đối với tạ gia không có cảm giác, lúc trước gặp hắn cũng thấy bình thường, không thôn thức

Tướng quân tuyệt diệu khiến binh sĩ phấn khích, vốn nên ở giang sơn Minh Tề lưu lại nét bút vào sử sách, ai biết lại lấy phương thức đặc biệt như vậy ra đi. Hơn nữa biết rõ thánh chỉ kia chính triệu hồi cái chết, lại vẫn đi. Có lẽ là vì bảo toàn tôn nghiêm tạ gia, chứng minh tạ gia chưa từng là gia tộc ngồng nghênh, mà hắn cũng không muốn chính mình là người diệt gia tộc.

Biết rõ sẽ chết nhưng vẫn giẫm chân lên, đều có thể nhìn ra Tạ Cảnh Hành bề ngoài bất hảo nhưng bên trong tâm tính phi thường biết suy nghĩ. Và cũng phi thường chính trực, dũng cảm đi.

Thẩm Diệu nghĩ như vậy, đã thấy Thái Lâm từ trong đám người lại rẽ đi ra, trong tay cầm một cái bao nhỏ, đưa cho Tạ Cảnh Hành, cung kính nói:

“Tiểu Hầu gia, đây là sách thuốc bản đơn lẻ mà ngài phân phó ta đi tìm.”

Một tiểu bá vương, đối với hắn lại cung kính như vậy. Nếu là người khác hắn đã giáo huấn hay bay rằng hàm lâu rồi. Nhưng nghĩ lại cũng đúng. So với Thái Lâm, Tạ Cảnh Hành chẳng phải là nhất đại bá vương thành Định kinh sao.

Tạ gia toàn đại bá vương, như vậy thái độ của tiểu bá vương Thái Lâm đối với hắn cũng có thể lý giải. Phùng An Ninh lặng lẽ kể tai Thẩm Diệu nói nhỏ:

“Người cảm thấy tiểu Hầu gia so với Định vương điện hạ như thế nào?”

Thẩm Diệu sững sờ một chút, Phùng An Ninh đột nhiên tốt khiến nàng chưa quen được. Nhưng vẫn thật sự nói:

“Tạ tiểu Hầu gia tốt hơn.”

Dù hơn một bậc, nhưng Phó Tu Nghi tiểu nhân bi ối, tâm địa đen tối sao có thể cùng Tạ Cảnh Hành đánh đồng được. Lúc Uyển Du cùng Minh nhi đọc Minh Tề chính sử, có nói một đoạn về Tạ gia, còn vụng trộm nói với nàng. Tạ Cảnh Hành là nam nhân đỉnh thiên lập địa, chết thực đáng tiếc.

Ngay cả Thẩm Diệu ái mộ Định vương cũng nói Tạ Cảnh Hành tốt hơn. Phùng An Ninh có chút kinh ngạc, sau một lúc lâu mới nói:

“Xem ra người quả nhiên là thương tâm đến mức hồ đồ.”

Thẩm Diệu lười giải thích với nàng. Đã thấy Tạ Cảnh Hành một tay nhận cái bao vải to, tùy tiện cột vào yên ngựa, chỉ nhìn thoáng qua Thái Lâm, rồi tiêu sái giờ roi xoay người đi.

Con ngựa tung vó, cuốn tung đất bụi, oai hùng mà vẫn không che giấu được phong tư trác tuyệt của thiếu niên. Đầu là bầu trời và mặt trời. Quang mang chói mắt như nhau. Thái Lâm có chút mất mát các thiếu nữ xung quanh cũng khó nén nổi thất vọng, muốn ngắm nhìn Tạ Cảnh Hành thêm chút thời gian

nữa.

Thật lạ , Tạ Cảnh Hành thu hút mọi ánh nhìn của các nữ tử. Nhưng các nhóm thiếu niên quý tộc cũng không bởi vậy mà ghen tị .Có thể là cách hành sự phóng khoáng của hắn với người bên ngoài, thực khiến người khác hâm mộ đi . Thảm Diệu đầu đi suy nghĩ sâu xa trong con ngươi đen thẳm.

Tạ gia sụp đổ, Thảm gia tùy thời ngênh đón tai họa ngập trời. Hai nhà nếu có quan hệ môi hở răng lạnh, có hay không sẽ bớt được can qua.

Như vậy, hoàng đế muốn động thủ. Sẽ phải suy nghĩ kĩ mình có năng lực này hay không?

Cứu tạ gia, cứu Tạ Cảnh Hành. Chỉ cần như vậy, Thảm gia sẽ tăng thêm một phần lợi thế. Thảm gia thành thật phúc hậu, tạ gia ngang ngược.

Hoàng thất trước hết đối phó là tạ gia, nàng, có lẽ có thể cùng tạ gia làm một chút giao dịch...

Tạ Cảnh Hành một đường ngựa chạy, rồi cuộc ghim ngựa trước một túr quán. Hắn xoay người xuống ngựa, thẳng đi vào tận cùng túr quán. Bên trong Công tử áo trắng,dung mạo thanh tú, nhìn thấy hắn mỉm cười nói:

“Tam đệ.”

“Cầm!”

Tạ Cảnh Hành cầm trong tay cái bọc lớn ném qua:

“Về sau việc như thế này thì đừng tìm ta.”

Nếu không phải Cao Dương nhờ hắn tìm sách y thuật, bản đơn lẻ, hắn sẽ chẳng đi tìm Thái Lâm,cũng sẽ chẳng bị một đám ngốc tử ở Quảng Văn đường vây quanh .Nghĩ đến đóa quyền hoa,có chút chán ghét vỗ vỗ quần áo. Cao Dương biết sư đệ hắn có tính khiết phích, mỉm cười, trêu ghẹo nói:

(*khiết phích: bệnh sạch sẽ*)

“Tĩnh tĩnh ngươi như vậy, năng đi lại một chút. Đệ tử ở đó cũng xấp xỉ tuổi ngươi. Ngươi nên học một ít sinh khí cùng sức sống của bọn họ. ”

Dừng một chút, trên mặt hiện vẻ tươi cười, bốn cợt:

“Có lẽ cũng có cô nương đáng yêu khiến ngươi bớt cô đơn. Ngươi tuổi cũng vừa lúc mà.”

Tạ Cảnh Hành đã quen việc sư huynh nhà mình tĩnh tĩnh bề ngoài thì đứng đắn, nội tâm lại nhảm chán, không kiên nhẫn liếc qua. trong đầu lại nhớ đến đôi mắt như con thú nhỏ. Ánh mắt trong suốt lại hàm chứa....ừm thật sâu thương xót cùng bất đắc dĩ.

Loại thần sắc này khiến hắn ngăn ra, nhìn lại đã thấy chủ nhân đôi mắt cúi đầu, làm như e thẹn. Nhưng hắn là loại người nào, hắn lúc nhỏ đã theo phụ thân vào Nam ra Bắc, đánh giết quân giặc . Luyện được một đôi mắt lạnh lùng, muốn giả bộ như ái mộ hắn , để che đi ánh mắt. Đáng tiếc ,hắn đã bắt được ánh mắt trầm trầm ôm theo cục diện đáng buồn, không một tia gọn sóng tình ý.

Thật sự rất ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Quê Ma Ma

Thảm Diệu rời học đường, lúc trở lại Thảm phủ, sắc trời đã muốn tối. Thảm Nguyệt cùng Thảm Thanh không cùng nàng về, nàng cũng lười so đo cùng các nàng. Thảm lão phu nhân đã nghỉ ngơi , nàng liền trở về tây viện. Lúc gần đến viện, liền nghe được một thanh âm thân thiện truyền đến:

“Tiểu thư về rồi, lão nô nghe nói người rơi xuống nước lo lắng không thôi. Giờ nhìn tiểu thư tốt lắm, tảng đá trong lòng mới hạ xuống.”

Nghiêng đầu, liền thấy một phụ nhân trung niên hướng nàng đi tới. Phụ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, thân hình béo, màu da hơi tối, mặc một kiện váy xanh kèm với áo khoác tím. Nhìn qua kiểu dáng bình thường, nhưng là đồ tốt . Cô tay mang vòng tay bạc nặng trĩu. Trong mắt đều là tươi cười.

“Quê mama.”

Thảm Diệu thân nhiên đáp. Phụ nhân cảm thấy nàng vẫn như bình thường , liền tiếp nói:

“Lão nô vốn định trở lại phủ sớm nhưng Nhiên nhi bệnh chưa tốt lên, chăm hắn một hồi, thật sự không có cách nào, đành trả cho nương hắn.Bản thân về phủ trước, thấy tiểu thư không sao mới an tâm.”

Lời này ý là, Thẩm Diệu trong lòng bà còn trọng yếu hơn cả tôn tử (*tôn tử:cháu nội*)

Nếu là bình thường, nghe xong lời này nàng liền cảm động một hồi , sau đó an ủi rồi, lấy chút bạc cho Quế ma ma về mời đại phu xem bệnh cho tôn tử.

Nhưng là, đã qua một kiếp . Nhìn lại phụ nhân trước mặt, nàng trong lòng cơ hồ muốn cười nhạo bản thân , lúc trước mắt bị mù mới thấy bà ta trung thành, tận tụy?

Nương sinh nàng không lâu, liền theo phụ thân xuất chinh. Nàng còn quá nhỏ . Đường xá mệt nhọc. Nương không thể mạo hiểm đem nàng cùng đi , bắt đắc dĩ, đành nhìn đau đốc nàng ở lại Thẩm phủ

Thẩm lão phu nhân mời vú em chăm nàng, chính là Quế mama. Quế mama là người làm trong thôn trang nhà nàng sinh ra. Lão phu nhân thấy bà chịu khó ,thành thật. Cho bà ở lại. Sau lại thấy Quế ma ma đem nàng nuôi tốt , liền yên tâm để bà làm nhũ mẫu của nàng. Nhưng là, bà ta dần thay đổi. Tây viện không có người lớn ,liền được lão phu nhân cùng hai phòng đông viện quản.

Mới đầu bà ta còn thành thành thật thật chăm sóc nàng. Về sau, thấy rõ thế cục , không chút do dự tìm đông viện nương tựa. Hơn nữa, với tính cách nịnh nọt, khi nàng quyết tâm phải gả cho Phó Tu Nghi, bà ở bên cạnh, cũng không thiếu phần châm ngòi thổi gió.

Bất quá, hận nhất là , lão phu nhân mang theo chất nữ phượng xa đến nương tựa Thẩm phủ. Vị chất nữ dùng kế hại đại ca Thẩm Khâu của nàng chiếm trong sạch, bắt đại ca chịu trách nhiệm, cuối cùng thành tẩu tử nàng, đem hậu viện của đại ca làm rối lên, khiến chương khí mù mịt. Mà vị chất nữ vu cho Thẩm Khâu vũ nhục, chính là Quế ma ma làm nhân chứng.

Nay nghĩ đến, thật sự là tiết mục sứt sọ. Một lần bắt trung, trăm thứ không cần. Huống hồ bà ta, trăm thứ bắt trung, nàng tự nhiên phải dọn dẹp một chút. Đánh chó chạy đi. Sau đó để chó cắn người.

Quế ma ma đợi hồi lâu vẫn chưa thấy Thẩm Diệu phát thưởng, về từ ái trên mặt trong lúc nhất thời có chút cứng ngắc. Bà ta nhìn không được ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệu, đã thấy nàng thân nhiên nhìn bà ta,nhặt không chút cảm xúc. Trong lòng của bà ta “Lộp bộp” một chút, không biết vì sao lại có cảm giác chột dạ. Ngay sau đó, liền nghe được Thẩm Diệu không mặn không nhạt đáp:

“Nha,như vậy mama thật vất vả.” Cốc vũ khẽ hừ nhẹ một tiếng, có chút trào phúng, liếc mắt nhìn bà ta một cái. Cốc Vũ từ trước đến nay vẫn chương mắt bà ta. Một bộ dáng tiểu nhân nịnh nọt. Ý là nhũ mẫu của tiểu thư mà hoành hành ngang ngược trong tây viện. Tiểu thư còn có tình tin tưởng bà ta, nghe không ít lời gièm pha mà cách tâm với những hạ nhân khác.

Nay tiểu thư như gặp họa được phúc. Roi xuống nước rồi tỉnh lại, đầu óc trở nên sáng suốt. Trước mắt đối với bà ta thái độ không mặn không nhạt ,thực làm Cốc vũ trong lòng khuấy khoả một hồi.

Quế mama ngược ngửa cười, bà ta không rõ vì sao hôm nay tiểu thư lại lạnh nhạt với bà ta như vậy. Nghĩ tới, Thẩm Diệu là vì roi xuống nước ,tâm tình không tốt, liền cười khuyên nhủ:

“Tiểu thư nghe lời lão nô, chớ thương tâm, bảo hộ thân thể mới là quan trọng. Tiểu thư tốt đẹp như vậy . Định vương điện hạ nhất định thích , sẽ có ngày.....”

Bà ta từ trước đến nay rất biết vuốt mông ngựa

(*vuốt mông ngựa: nịnh nọt*)

Thường ngày đều chọn thứ nàng thích mà nói. Khiến nàng rất vui. Nhưng hôm nay, vừa nói đến đây, đã thấy Thẩm Diệu thay đổi sắc mặt.

“Ma ma nói như vậy là muốn làm bẩn trong sạch của ta?”

Thẩm Diệu lạnh nhạt nói:

“Tuy phụ thân cùng nương không ở trong phủ,nhưng ta cũng là tiểu chủ tử tây viện,là chủ tử của mama, tiểu thư ta còn biết thế nào là thanh danh trong sạch. Mama nói vậy, chẳng phải là cố ý hãm hại, bảo ta vô liêm sỉ sao?”

Quế mama sùng sốt, theo bản năng nói:

“Tiểu thư sao có thể nói như vậy, lão nô cũng là vì muốn tốt.....”

“Nói như vậy,..... là ta sai lầm sao?”

Thẩm Diệu cười lạnh một tiếng:“Cũng tốt, không bằng đến chỗ lão phu nhân hỏi xem, tướng quân phủ nữ nhi trong sạch, hay đều không bằng rau cải trắng?”

Nếu là rau cải trắng còn giá trị vài đồng tiền, Quế mama ngại nói đường hoàng như vậy, ta không khỏi muốn hỏi lão phu nhân xem có phải là ta quá mức không biết lễ nghi.”

Không dự đoán được Thẩm Diệu lại thay đổi lớn như vậy. Tâm tình không tốt cũng không nên đem mình ra chút giận mới đúng. Quế mama ở trong Tây

viện hoành hành ngang ngược , ngày thường Thẩm Diệu cũng bị bà xoa nắn tốt lắm, hôm nay, thậm chí khiến bà ta xấu mặt trước Cốc vũ cùng Kinh trập, trong lòng có chút tức giận, không khỏi nói:

“Tiểu thư nói vậy là muốn ép chết lão nô sao, lão nô theo bên người tiểu thư mười mấy năm. Tiểu thư sao có thể cho rằng lão nô có ý hại người?”

“Làm càn!”

Kinh trập cao giọng nói:

“Tiểu thư là chủ tử, Quế mama, sao bà dám nói như vậy?”

Quế mama cả kinh, cũng ảo não chính mình vừa rồi kích động . Lời nói như bát nước hắt đi. Chung quanh lại có rất nhiều hạ nhân vây xem náo nhiệt hạ. Bà ta chỉ coi Thẩm Diệu là người dễ bảo, chỉ vì tâm lý không thoải mái lên mới vậy. Liên mềm giọng nói :

“Tiểu thư, lão nô là thật tâm đau lòng tiểu thư, lão nô theo tiểu thư nhiều như vậy năm, trong lòng đã sớm xem tiểu thư như đứa nhỏ của mình. Mới vừa rồi đều là lão nô không đúng, tiểu thư chớ sinh khí, cẩn thận đừng tức giận không tốt cho thân mình.”

Đem nằng làm đứa nhỏ của chính mình mà đối đãi?

Thẩm Diệu trong lòng cười lạnh, nằng cảm thấy Quế mama là thiên hạ vô địch kì lạ. Ngày thường theo nằng được không ít bạc, vậy mà lại đem đông viện làm chủ tử. hại đại ca nằng phải ăn đau khổ. Nếu là đời trước, trong hậu cung gặp phải điều nô như vậy, nằng sớm đem ra ngoài loạn côn đánh chết .

Bất quá hiện tại ... . Nếu Quế ma ma thành tâm đầu nhập vào đông viện , vậy mượn tay bà ta cho đông viện ăn chút phiền phức đi?

Nằng nhũ mảy, giọng điệu thần nhiên nói:

“Nếu Quế ma ma biết sai, vậy phạt ba tháng tiền tiêu vật đi.”

Quế ma ma thần sắc cứng đờ, Thẩm Diệu khoe môi giương lên. Không có bạc Quế ma ma nên làm gì?

Tự nhiên là đi đông viện biểu hiện trung thành.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Âm Thầm Thông Đồng

Ban đêm, gió lạnh nổi lên, càng cuối thu, thời tiết càng rét lạnh.

Định kinh lại ở phía bắc , không khí phát ra càng thêm lạnh lẽo. Đèn đuốc hạ, nằng tay cầm thư, dựa trên tháp thượng chậm rãi lật xem

Nằng xem đến xuất thần, nước trà bên người không biết đã lạnh từ bao giờ .Bạch lộ ngo ngắc nhìn tiểu thư nhà mình, chỉ qua một đêm, tiểu thư giống như người khác .Tựa lúc này, lẳng lặng đọc sách, trước kia tiểu thư chán ghét nhất đọc sách . Nếu không phải biết đó là tiểu thư nhà mình, Bạch lộ thậm chí nghĩ đến người dựa trên tháp kia là một quý phu nhân. Một tiểu cô nương làm sao lại có khí thế như này, Bạch lộ có chút không rõ, đứng tại chỗ ngẩn người. Thẳng đến khi Tiết sương đi tới đây nằng, nhỏ giọng trách cứ:

“Đứng ngốc như vậy làm gì?”

Tiết sương đi qua ,đem áo choàng khoác lên người Thẩm Diệu, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi Quảng Văn đường học,người nên đi nghỉ thôi.”

Thẩm Diệu lắc lắc đầu:

“Các người đi nghỉ trước, ta muốn xem thêm một lát.”

Nào có đạo lý chủ tử chưa ngủ, nha đầu lại đi nghỉ ngơi trước, Tiết sương bắt đắc dĩ, muốn khuyên thêm, lại bị Cốc vũ thay trà xong,kéo nằng cùng Bạch lộ đến gian ngoài.

“Làm sao vậy, Cốc vũ?”

Bạch lộ không rõ:

“Tiểu thư thân mình vừa mới tốt, người như thế nào lại ngăn chúng ta khuyên nhủ tiểu thư.”

“Ta sao lại không khuyên?”

Cốc vũ đau đầu:

“Tiểu thư làm sao lại nghe ta được?”

Đoán chừng là công khóa của tiên sinh, tiểu thư hạ quyết tâm xem, đã xem sách cả một ngày rồi. Ta làm gì có biện pháp.”

Cốc vũ lo lắng, liếc mắt nhìn buồng trong một cái. Ngày trước, Tiểu thư nhát gan, lúc nào cũng để người khác quyết định thay. Nay tiểu thư tự đưa ra chủ ý của chính mình, mọi người cũng không dám phản bác. Cốc Vũ hầu hạ bên người tiểu thư, cảm giác rõ nhất. Tiểu thư mỗi lần ra lệnh, căn bản làm cho người ta không dám cự tuyệt.

Lúc thân nhiên nói chuyện, cũng để lộ ra một cổ uy nghiêm. Cốc Vũ thở dài, lúc lão gia phát hỏa cũng không đáng sợ như vậy aa.

Trong phòng, Thẩm Diệu vẫn đang đọc sách. Nàng xem rất kỹ, một chi tiết nhỏ cũng không buông tha. Nếu mấy nha đầu kia để ý một chút, liền phát hiện, trong tay nàng cầm chính là cuốn

“Minh Tề chính sử”.

Tự khi khai quốc đến giờ, Minh Tề trải qua biết bao đại sự, nàng biết tương lai, vài thập niên sau sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chuẩn bị tìm kiếm một ít phương pháp, để có thêm cản trở bị kịch phát sinh. Trước mắt, nàng muốn tìm đến các trâm anh thế gia xem xét tình huống, ngọn nguồn.

Ngày Hoàng đế hạ lệnh diệt trừ thế gia, đại tộc cũng sắp đến. Nàng nhớ rõ ràng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tháng sau sẽ có một hồi phong ba. Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè. Nếu các nhà trâm anh thế gia sắp bị diệt, rất nhanh sẽ đến phiên Thẩm gia. Trước lúc phụ thân trở về, Thẩm phủ chỉ có thể tự nàng chống đỡ, còn phải đề phòng sai lang đông viện nữa.

Thẩm Diệu lường trước không sai, đến tối, Quế mama tới Vinh Cảnh đường, mẹ ta mang theo chút đặc sản, lấy lúc về nhà lần trước, trong thôn trang lại đây cho Trương mama. Vừa kéo, vừa kể chuyện nhà, cũng không quên nói việc Thẩm Diệu ngộ nghịch, giận chó đánh mèo. Trương mama làm sao không biết tâm tư của mẹ, không nặn không nhặt nói vài câu, Quế mama lại nhờ Trương mama nói tốt vài câu trước mặt lão phu nhân, xong xuôi mới rời đi. Mẹ vừa ra đến sân Vinh Cảnh đường, liền thấy nha đầu Hương Lan bên người nhị phu nhân đi tới, cười cười:

“Quế mama, ta đang muốn tìm bà đây.”

“Yêu,”

Quế ma ma híp mắt, thấy là Hương Lan, liền cũng cười:

“Hương Lan cô nương tìm ta là chuyện gì?”

“Cũng không đại sự có gì,”

Hương Lan lôi kéo cánh tay Quế mama:

“Chính là phu nhân nhà ta nghe nói bà biết một chỗ bán khẩu chi, khẩu chi đặc biệt tốt cho mặt, muốn tìm bà hỏi một chút, địa phương nào bán khẩu chi.” (*khẩu chi: ta không biết ạ*)

Lời này rõ ràng là lấy cớ, nhị phu nhân tìm Quế mama là để nói chút chuyện tư mật. Quế mama trong lòng biết rõ ràng, cũng theo Hương Lan nói:

“Đây chỉ là chuyện nhỏ, phu nhân nếu muốn nghe, ta liền nói. Lại nói, khẩu chi kia, rất nhiều phu nhân, tiểu thư đều thích dùng đấy.....”

Cùng Hương Lan đi tới áng mây uyển, bên ngoài nha hoàn đều đã đuổi đi hết. Nhiệm Uyển Vân ngồi trên tháp thượng, nhị lão gia còn tại bên ngoài xã giao chưa về, bà tùy ý lấy ra châm tuyến, làm một cái hà bao. Vừa làm vừa ăn đĩa nho bên cạnh. Đây chính là đồ ăn hiếm ở mùa này, thành Định kinh giờ không có nho.

Cũng liền thăm nhị lão gia có bản lĩnh, thảo nhất sọt lại đây, cấp bản thân sân các nữ nhân phân ăn. Quế ma ma trong lòng âm thầm thôi một ngum, tuy rằng ở mặt ngoài nhìn Thẩm gia chi thứ hai đương gia không bạc đãi đại phòng, khả Thẩm Diệu dùng là ăn, ở mặt ngoài nhìn ngăn nắp, cũng là giống như kia thương hộ gia bình thường thượng không thể mặt bàn nhà giàu mới nổi này nọ. Đó là nói này cái ăn đi, Thẩm Diệu đã có thể không có này nọ đãi ngộ.

Trong lòng nàng hãy còn nghĩ, cũng là Nhiệm Uyển Vân rút cuộc buông xuống trong tay châm tuyến, mở miệng nói:

“Quế mama.”

Quế mama lấy lại tinh thần, đáp:

“Nhị phu nhân, lão nô ở đây.”

Nhiệm Uyển Vân đã bốn mươi tuổi. tuy rằng bảo dưỡng vô cùng tốt,nhưng khoe mắt vẫn có một ít nếp nhăn. Chính là ngồi ở chỗ kia, mặc tốt nhất có khiếu cắt quần áo khéo quần áo, giờ tay nhắc chân đều là đương gia phu nhân phải đoàn, mặc dù là cười,bộ dáng cũng có chút uy nghiêm. Bà nói:

“Nghe nói ngươi đã trở lại, nay Tiểu Ngũ thân mình chưa tốt, ngươi phải thật tốt chiều cổ nàng.”

Quê mama trong lòng cười nhạo, ai chẳng biết ,đông viện ước gì tây viện gặp chuyện không hay, Nhiệm Uyển Vân sao lại có lòng tốt như vậy. Bất quá là để người khác biết mà thôi. Quả nhiên, Nhiệm Uyển Vân lại nói:

“Mấy ngày nay, Tiểu Ngũ do bị rơi xuống nước, tâm tình không được tốt, đại ca đại tẩu không ở đây, ta là thăm thăm, đề ý quá mức là sai. Muốn quan tâm nên nghe chút tin tức bên đó, cũng chỉ có thể gọi người đến nơi này để hỏi chuyện.”

Này là muốn mượn tay tất cả nhất cử nhất động của Thẩm Diệu đều nói cho Nhiệm Uyển Vân nghe mà . Quê mama vội hỏi:

“Phu nhân có tâm quan tâm ngũ tiểu thư, là phúc khí của tiểu thư. Bất quá theo lão nô thấy, lần này ngũ tiểu thư rơi xuống nước, rất là tức giận. Tình tình cũng vì vậy mà thay đổi không ít, đối với lão nô cũng xa lạ . Cái khác không nói, đó là hôm nay đang êm đẹp ,tự nhiên lão nô lại bị phạt ba tháng tiền tiêu vật”

Mụ đầm chiêu ử đột nói:

“Lão nô nghe nói ngũ tiểu thư rơi xuống nước, trong lòng lo lắng, ngay cả tiểu tôn tử đang bệnh ở nhà cũng không quản, vội trở về. Nào biết tiểu thư lại trách cứ lão nô, lão nô trong lòng cũng thật khổ sở.”

Nhiệm Uyển Vân có chút không kiên nhẫn nghe mụ ta nói vòng vo liên bảo:

“Tiểu Ngũ, chung quy là vì tâm bệnh. Quê mama ngươi xem, Tiểu Ngũ thái độ đối Định vương điện hạ có còn yêu thích.?”

Đây mới là thứ mà bà ta quan tâm aa. Quê mama tròn mắt vừa chuyển, nói:

“Ngũ tiểu thư hình như muốn phân rõ giới hạn với Định vương điện hạ, hôm nay cũng không cho lão nô nhắc tới. Bất quá lão nô theo tiểu thư nhiều năm như vậy, tính tình tiểu thư, lão nô rõ hơn ai hết. Ngũ tiểu thư đối với Định vương điện hạ, dĩ thường chấp nhất, chắc chắn sẽ không buông tha. Những lời trước, có lẽ là do tâm lý không tốt mới nói như vậy chứ chắc chắn không buông tay được ”

Vừa dứt lời, trên mặt Nhiệm Uyển Vân liền hiện lên một tia ngoan lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mẹ Con

Quê mama đi rồi, Thẩm Thanh liền từ bình phong bước ra. À đi đến, tựa sát vào người Nhiệm Uyển Vân, giọng nói không che dấu được phần nộ:

“Nương, Thẩm Diệu không chịu buông tha cho Định vương điện hạ, ta nên làm cái gì bây giờ nha?”

Thẩm gia ba phòng, đại phòng không thể nghi ngờ là quan chức lớn nhất , nếu Thẩm Diệu cầu phụ thân mình xin hoàng thượng tứ hôn, cũng là chuyện rất có khả năng .

Nhưng là ả cũng yêu mến Định vương, nếu Thẩm Diệu được như ý,vậy ả biết làm sao?

Định vương là người phong thần tuần lã như vậy, làm sao có thể bị Thẩm Diệu vụng về, cái gì cũng không biết , chiếm lấy. Mỗi khi nghĩ đến sẽ như vậy, ả tuyệt đối không cam lòng.

“Yên tâm, ở Thẩm phủ này, không người nào có phân lượng hơn con đâu.”

Nhiệm Uyển Vân nói:

“Thẩm Diệu cá tính vụng về, không đủ gây sợ hãi. Nương tự nhiên có biện pháp, làm nàng không thể gả cho Định vương, nhưng thật ra con.... ..”

Nàng thở dài:

“Không ngại còn thật sự điểm nhìn thu thủy uyển nhân, con cho rằng nhị nha đầu là người tốt sao?

Con thích Định vương. Nhị nha đầu chưa chắc là không có ý nghĩ đó.”

“Thắm Nguyệt?”

Thắm Thanh nhú nhú mày:

“Nhị tỷ cũng yêu thích Định vương điện hạ?”

Làm sao có khả năng?”

Thắm Thanh nói:

“Nếu tỷ ấy thật sự thích Định vương điện hạ, tam thúc không thể so với đại bá, cũng không thể nói rõ nha. Xem ra nhìn lại, cũng không chừng khiến người khác sợ hãi.”

“Ngươi nha,”

Nhiệm Uyển Vân oán trách điểm nhẹ lên trán Thắm Thanh:

“Bảo nương làm sao yên tâm. Tam thẩm con rất lợi hại, lúc trước phu, phụ hai người còn ... ..”

Tựa hồ ý thức được lời này không nên nói trước mặt đứa nhỏ. Nhiệm Uyển Vân liền im miệng. Chỉ nói:

“Tóm lại, chuyện Thắm Diệu con đừng để ở trong lòng, nương tự có biện pháp.”

“Nương tốt nhất.”

Thắm Thanh ngọt ngào nói. Mẹ con cười thành một đoàn. Bên trong Thu thủy uyển, Trần Nhựt Thu đang ngồi trước bàn viết chữ. Bà xuất thân từ thư hương thế gia, tài hoa vô hạn, mặc dù đã là phu nhân, nhưng vẫn thường thích viết chữ, xem thư.

Thắm Nguyệt đứng sau bà, một thân váy dài bằng tơ lụa vàng nhạt, bộ dáng nhỏ nhắn, thon thả lại có vẻ yếu ớt, vừa nhìn qua, chính là tiểu Trần Nhựt Thu.

“Nương, vừa rồi vì sao lại nói vậy với Quế mama?”

“Nương, vừa rồi vì sao lại nói vậy với Quế mama?”

Hồi lâu, ả vẫn là nhin không được, mở miệng hỏi. Quế mama tới một lần, nhưng ngoài dự kiến của ả, nương chẳng những không bảo Quế mama ngăn cản Thắm Diệu yêu Định vương điện hạ, ngược lại làm cho Quế ma ma khuyên Thắm Diệu, Định vương điện hạ là chỗ tốt để quy túc.

“Đây không phải khiến nàng càng hạ quyết tâm gả cho Định vương điện hạ sao.”

Ả có chút thâm oán. Trần Nhựt Thu thả bút trong tay xuống, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lôi kéo tay ả đi đến trước giường ngồi xuống, ôn thanh nói:

“Nguyệt Nhi, nương không phải đã nói cho con, làm bất cứ chuyện gì, nhất là tại hậu trạch, đều phải ngó trước ngó sau, chừa đường lui, rồi mới được làm sao. Như vậy ngày sau, dù xảy ra chuyện gì. Mặc kệ là ai quản ai. Tóm lại đều quản không đến nơi này”

Ả lắc lắc đầu:

“Nương, con không rõ.”

Trần Nhựt Thu cười cười. Nữ nhi này của bà, vừa ôn nhu lại có tài hoa, đầu óc cũng thông minh, chỉ là còn nhỏ. Chưa suy nghĩ nhiều được. Hơn nữa, tam lão gia quá mức yêu thương ả, khiến ả không biết sự hung hiểm chốn hậu trạch. (*hậu trạch: cũng giống như hậu cung á*)

Giống bà lúc trước, thời điểm còn ở Thượng thư phủ, một đồng tỷ tỷ, muội muội, di nương, thị thiếp, người nào không phải là kẻ ăn thịt người. Cho nên, sau khi bà xuất giá, vẫn đem tam lão gia, chặt chẽ nắm chắc trong lòng bàn tay. Chỉ là, chung quy không có thể sinh con trai, đây là chuyện tiếc nuối nhất của bà. Tuy lão gia vẫn yêu thương bà, nhưng không có con trai, không có chỗ dựa sau này. Sớm hay muộn, tam lão gia đều sẽ nạp thiếp thất. Đến lúc đó..... Sẽ là cảnh tượng gì?

Cho nên nữ nhi này, bà phải giáo dưỡng thật tốt.

“Nguyệt Nhi, con thấy Thắm Diệu như thế nào?”

Bà nhẹ giọng hỏi. Thắm Nguyệt nghĩ nghĩ, liền đáp:

“Thư tính không tinh, cầm kỳ thư họa không thông, tính tình nhất gan vụng về, không biết cách nói chuyện. Nếu không có phụ thân danh trấn thiên hạ, chỉ sợ người khác sẽ không cho nàng mặt mũi. Người khác tuy là thứ nữ, nhưng so với nàng, còn có khí chất hơn.”

Nếu có người nghe thấy, chắc chắn chấn động. Đem Thắm Diệu biếm thành, không đáng một đồng lại là đường tỷ ôn ôn nhu nhu nói ra. Phải biết rằng

trước kia, trong Thăm phủ tỷ muội tốt nhất cũng là bằng hữu tốt nhất của Thăm Diệu chính là Thăm Nguyệt.

“Có lẽ trước kia là như vậy,”

Bà ta lắc đầu:

“Nhưng này thứ roi xuống nước sau, ta coi Thăm ngũ cũng thay đổi không ít.”

“Sao nương nói như vậy?”

Thăm Nguyệt khó hiểu. Trần Nhựt Thu cũng không biết vì sao lại có cảm giác như vậy, có lẽ tiểu Ngũ bị đá kích, nhất thời thay đổi cách nói chuyện, nhưng bà ta gặp qua không ít người, so với nhị tẩu khôn khéo mà nói, bà nhìn người có chút rõ ràng hơn, Thăm Diệu thay đổi thành thông minh. Nàng ở Vinh Cảnh đường cùng lão phu nhân nói chuyện, biểu hiện cùng bộ dáng, hoàn toàn bất đồng với trước kia. Chẳng lẽ, chuyện Định vương khiến nàng đá kích như vậy, cũng có thể bên người có cao nhân chi điểm?

Bất luận như thế nào, đều không thể khinh thường.

“Có lẽ là bị Định vương đá kích đi. Nhưng Nguyệt Nhi, nương nói cho con biết, nữ nhân thông minh không đối phó với nữ nhân, các nàng là đối phó nam nhân.”

Trần Nhựt Thu thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, như ca hát:

“Nguyệt nhi nếu cũng thích Định vương điện hạ, cần gì phải đem ánh mắt đặt trên người Thăm Diệu.

Đại bá con cho dù có quyền thế, nhưng Định vương điện hạ là hoàng tử, tuyệt đối sẽ không thích một nữ tử vụng về. Nếu thực phải cưới nữ tử không chịu nổi như vậy, chẳng phải khiến người trong thiên hạ chê cười?”

“Nhưng là.....”

À có chút ỳ khuyệt.

“Nghe lời nương, không cần vì vậy mà bất hòa với Thăm Diệu, phải giống trước kia, là tỷ muội tốt. Còn phải chăm chỉ gấp bội, làm cho người khác thấy tài hoa, dung mạo con tốt đẹp cỡ nào. Nguyệt nhi càng xuất chúng thì Thăm Diệu mới càng có vẻ vụng về.”

Bà ta cười, giống như nói chuyện việc nhà bình thường, lời nói cũng phát ra từ nội tâm:

“Nương bảo Quế mama tiếp tục khuyên Thăm Diệu ái mộ Định vương, bị một nữ tử vụng về như vậy yêu thích, sẽ phát hiện ra, Thăm Diệu là người không biết liêm sỉ, tự chuốc lấy chê cười. Định vương điện hạ càng thêm chán ghét gấp bội nàng ta.

“Cứ như vậy.....”

À giống như có chút hiểu được. Bà ta sờ sờ đầu ả:

“Nguyệt nhi là đứa nhỏ thông minh, ý tứ của nương con hiểu được phải không. Cho nên, con phải khuyên Thăm Diệu, khiến nó tiếp tục ái mộ Định vương, trước mặt Định vương xấu mặt. Như vậy, tài năng xuất chúng hơn người của con sẽ càng làm cho Định vương điện hạ chú ý.

Cho dù thiên hạ nói, Định vương điện hạ lấy Thăm Diệu, con nếu có thể làm cho người trong lòng Định vương điện hạ là con, con liền thắng.”

“Nương.....”

Lời trực tiếp như vậy nói ra. À có chút xấu hổ vùi đầu trong lòng nương mình:

“Ta đỡ phải.”

Bà cười cười, lúc trước cùng lão gia bàn việc hôn nhân, cũng có rất nhiều cản trở, khi đó Thăm tam cũng coi như thanh niên tài俊, rất nhiều bà mối đến đập cổng nhà hấn. Vậy mà hấn lại chọn bà?

Bất quá là vì, lúc ở chùa miếu vô tình gặp được, bà mặc một thân cẩm y trắng, ngồi dưới tàng cây đánh đàn, bị tam lão gia nghe được thôi.

Tam lão gia đối với bà, vừa gặp đã yêu, là nhân duyên trời định, sau khi trở về liền thú bà làm vợ. Tam lão gia thích nghe đàn và thích màu trắng nhất. Xem, nhiều nữ tử tranh đoạt nhau như vậy. Mà bà cuối cùng là người thắng, bất quá là vì, ngay từ đầu bà biết, người mình nên đối phó là một nam nhân. Thăm gia ba cái đích nữ thì như thế nào?

Chỉ có Nguyệt Nhi của bà mới có thể đối phó Định vương điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tô Minh Phong

Vô luận đông viện làm như thế nào, Thẩm Diệu vẫn đều bắt đầu có ý làm hòa với hai chi. Không giống trước, lạnh mặt với Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh.

Mới đầu, tất cả mọi người trong Thẩm phủ đều nghĩ nàng rơi xuống nước nên giận. Đến khi nàng bắt đầu làm việc đều có chủ ý riêng, mọi người mới cảm giác được, sự tình không đúng. Quê mama trước sau như một, khuyên nàng chớ sinh khí với đông viện, ngẫu nhiên cũng nói bóng nói gió chuyện Định vương là nam nhi vô song ở Minh Tề. Nhưng Thẩm Diệu lại như là quyết tâm vậy, mỗi khi mụ nhắc tới người này, liền hung hăng quát lớn một trận, khiến mụ đau đầu.

Bắt quá tây viện, có hai, ba phòng nha hoàn với sai vặt. Tránh không khỏi có điều nô.

Cốc vũ vốn tưởng rằng tiểu thư nếu vòng vo như vậy, chắc sẽ sửa sang lại hậu viện cho ổn thỏa một chút, ai biết tiểu thư lại một chút cũng không để ý. Thẩm Diệu tự nhiên có quyết định của mình. Mấy ngày nay, nàng đi Quảng Văn đường rất chăm chỉ. Tuy rằng, mọi người vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt xem thường, nhưng nàng cũng không ảo não, mỗi ngày đều làm tốt chuyện của bản thân. Nàng cứ bình thân như vậy. Mọi người dần cảm thấy không thú vị, khiến những ngày này trôi qua rất bình yên.

Hôm nay, tiết học thi phú kết thúc, Thẩm Diệu cảm thấy ngực có chút khó chịu, liền đến vườn hoa Quảng Văn đường, tùy tiện đi lại một chút. Quảng Văn đường tuy là học đường, nhưng chiếm diện tích rất rộng lớn. Học quán có ba cấp bậc. Nàng học năm hai. Bất giác, chân không biết lúc nào, lại tiêu sái đến khu học của năm nhất. Liền thấy một tiểu hài tử ngồi trên bậc thang lau nước mắt.

Tiểu hài tử ước chừng vài tuổi, có lẽ thân thể có chút mập mạp quá mức, liếc mắt nhìn qua giống quả cầu thịt. Hắn mặc kiện áo lam thêu tùng bằng chỉ bạc, giày bố nhỏ, trên cổ tròn trịa đeo một chiếc vòng. Giống tiểu oa nhi trong bức tranh tết đi ra. Nàng nao nao, lập tức đi qua đi, nhẹ giọng nói:

“Đệ sao lại khóc?”

Tiểu oa nhi không nghĩ tới, đột nhiên có người đến, sợ tới mức “Bùm” Một tiếng. Ngã xuống bậc thang. Cũng không khóc, mà ngồi dậy, chăm chăm nhìn Thẩm Diệu. Hắn trắng mập, đôi mắt có thần sáng ngời, cái trán nhẵn thành một nhúm, trên mặt còn mang theo nước mắt chưa khô, thật sự là thơ ngây, chọc người.

Thẩm Diệu nhìn không được “Phốc” cười ra tiếng. Tiểu hài tử tức giận, thanh âm sù sụ, kêu một tiếng

“Tỷ tỷ”.

Thẩm Diệu đều bị hài tử này làm mềm lòng. Nàng đời trước, sinh Uyển Du cùng Phó Minh, lúc hai đứa nhỏ trước năm tuổi. Nàng đang ở Tần quốc làm con tin. Sau khi trở về, hai hài tử đều đã học quy củ gọi “Mẫu hậu”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nàng không biết hai hài tử của mình, trước lúc năm tuổi có bộ dáng thế nào. Hài tử trước mắt, mặc dù đã vài tuổi, nhưng vẫn mang bộ dạng không rành thế sự, làm nàng nhìn không được nhớ tới Uyển Du cùng Phó Minh. Thẩm Diệu ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu của hắn:

“Đệ khóc cái gì?”

“Tiên sinh hỏi ta vấn đề, ta đáp không được, liền đánh lòng bàn tay ta.”

Tiểu hài tử vờn tay, lộ ra vết hồng trong lòng bàn tay, ủy ủy khuất khuất nói:

“Ta thật sự rất đau aa ”

Thẩm Diệu muốn trêu chọc một chút, nàng liền hỏi:

“Tiên sinh hỏi đệ vấn đề gì nha?”

“Tiên sinh muốn ta giải thích bốn chữ thô tử hồ bì, ta giải thích không được.”

Tiểu hài tử về mặt cầu xin. Nếu là học năm nhất, ở tuổi này vẫn không viết được, thật có chút không nói nổi. Nàng không nói chuyện, nghĩ lại, ngày Minh nhi của nàng ở tầm tuổi này, đã bắt đầu phải học xử lý chính sự trong triều đình. Tuy không tốt lắm, nhưng cũng ứng đối được một chút. Mặc dù thiếu niên hoàng gia trưởng thành sớm một chút

Nhưng đến Quảng Văn đường đọc sách cũng đều là đứa nhỏ vỡ lòng của quý tộc. Cũng không thấy ai than vãn như vậy nha.... tiểu tử còn ngại oán giận không đủ, tiếp tục râm rì nói:

“Nếu trở về bị cha biết, nhất định lại hung hăng giáo huấn ta. Ta, ta sống còn ý nghĩa gì. Chi bằng đâm đầu chết đi.”

Bị giọng điệu bi thương của tiểu tử này khiến kinh ngạc. Nàng vừa bực mình vừa buồn cười. Nghĩ, không biết nhà ai dạy được đứa nhỏ diễn tuồng như vậy, liền hỏi:

“Đệ là đứa nhỏ nhà ai?”

Tiểu hài tử nhìn nàng, Thẩm Diệu bất quá cũng chỉ 14 tuổi, thân hình lại hơi nhỏ, kỳ thật, so với tiểu tử này chỉ hơn chút xíu. Nhưng, không biết vì cái gì, lời nàng nói lại có khí chất dụ người. Giống như có thể yên ổn lòng người khi gặp qua sóng to gió lớn. Tiểu hài tử, nghe vậy cũng không tự chủ được, an tĩnh lại, gần từng tiếng nói ra lại lịch của mình.

“Ta là nhị thiếu gia của phủ Bình Nam bá, Tô Minh Lăng. Phụ thân là Bình Nam bá Tô Dục, đại ca của ta là Bình Nam bá thế tử, Tô Minh Phong”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ai Dạy Người?

Đầu tháng mười xảy ra một đại sự. Trong thành Định kinh, thế tử Bình Nam bá Tô Minh Phong, đột nhiên nhiễm bệnh nặng, phải ở nhà an dưỡng.

Bình Nam bá đau lòng thương con, cùng phu nhân hết lòng chăm sóc Tô đại thiếu gia. Chuyện quân mã phải tạm giao cho người khác. Bộ hạ cũng ban cho một ít vật phẩm tỏ vẻ an ủi, rồi để người mới đến tiếp quản công việc quân mã.

Dân chúng Định kinh bàn tán sôi nổi. Đều bóp cổ tay thở dài tiếc nuối. Tô đại thiếu gia, thanh niên tài俊, trên đường làm quan ắt làm lên sự lớn. Mất thấy đúng là một bước lên mây, tiền đồ vô lượng, lại đột nhiên bệnh nặng. Quả thật là trời ghen tị anh tài, nếu bệnh lâu dài, sợ là trở lại triều đình đã chẳng còn đất cắm dùi. Dân chúng đều nghĩ như vậy, triều đình đồng hao cũng không biết thế nào.

Nhưng vẫn có kẻ thông minh nhân tiện nói:

“Này không phải sinh bệnh đâu, này rõ ràng là tránh họa aa. Ban đầu Tô gia giống như lửa lớn lan xa, đã thấy sắp dẫn lửa thiêu thân, không nghĩ còn có thể thấy rõ thế cục, liền rút cùi dưới đáy nồi.”

Việc này đến tai Thẩm Diệu khi, nàng đứng ở trong viện cắt tia cành lá cho hoa hải đường.

Đã nhiều ngày, ở Quảng Văn đường, chuyện Tô đại thiếu gia, khiến mọi người có đề tài mới bàn tán. Ngược lại không chú ý đến nàng, nên nàng cũng thanh nhàn được mấy ngày.

“Tiểu thư, vẫn là hoa, cô làm người ta yêu thích.”

Cốc vũ cười nói:

“Hoa hải đường bộ dạng thật là đẹp.”

Sắc Hải đường đỏ thắm, khiến ngày thu xơ xác, tiêu điều, hiện ra vài phần sắc thái linh động. Lúc nàng còn là Hoàng hậu, học tính toán lo liệu hậu cung, giúp Phó Tu Nghi mượn sức quyền thần, cam tâm đi tần quốc con tin, cùng Mi phu nhân đấu trí so đũa khôn khéo. Đại đa số thời gian, đều sống trong quyền mưu cùng tranh đấu. Làm sao có tâm tình như hiện tại, cắt hoa, tia lá giải sầu?

“Người có biết hải đường vì sao nở rộ lại tươi đẹp không?”

Nàng hỏi. Cốc vũ mặc dù không rõ, tiểu thư nhà mình vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn cười đáp:

“Dạ, nghe nói đây là giống hải đường rất quý mà quân sự ra ngoài mua được. Các phu nhân cũng từng khen qua. Loại hải đường này, vào mùa thu, đặc biệt rực rỡ, câu mắt người.”

Thẩm Diệu nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Làm sao lại là nguyên nhân này được?

Như cái loại âm trầm, khủng khiếp trong cung hay lãnh cung. Hải đường đều sắc màu rực rỡ. Đó là vì, phía dưới hoa này, đều là xác thịt, xương cốt người khác làm phân. Trên đời này, đằng sau những thứ diễm lệ gì đó, đều có mặt đen tối. Tô gia đã hiểu được đạo lý này, bọn họ sẽ làm thế nào đây? Nàng mỉm cười. ....

Bình Nam bá phủ. Tô đại thiếu gia bị người trông coi rất chặt đứng lên, trừ bỏ gã sai vặt cùng thư đồng thân cận, người bên ngoài không thể tiến vào. Chỉ thấy bên trong vị thuốc sục nức trào ra, Tô lão gia đóng cửa từ chối tiếp khách. Làm bạn tốt, Tạ tiểu Hầu gia, chắc chắn là muốn đến cửa thăm bệnh.

Xe ngựa Tạ gia đứng trước cửa Tô phủ, gã sai vặt cố hết sức bê cả thùng dược liệu xuống, đủ để thể hiện dụng tâm của tiểu Hầu gia đối bạn tốt. Trong thư phòng, Tô Minh Phong một thân bồ y xanh nhạt, ngoại trừ thân hình có chút gầy yếu, thì về mặt, tinh thần vẫn trước sau như một. Làm gì có dấu vết của một người bệnh nặng?

Đối diện hần, thiếu niên cảm y nhũ chặt mày, gương giọng hỏi:

“Tránh họa?”

“Không sai.”

Tô Minh Phong nhìn bạn tốt, thờ dãi:

“Người cũng thấy, Tô gia thế lực càng ngày càng lớn, Tô gia trong tay thế lực đã lớn. Giờ, nếu ta lại nắm thêm nhân mã. ....thật sự không thể lên cao nữa. Tuy bệ hạ không chèn ép Tô gia, nhưng như vậy mới càng cảm thấy nguy hiểm.”

“Người còn vừa lập công.”

Tạ Cảnh Hành nhắc nhở nói.

“Nguyên nhân vì lập công, phụ thân cùng ta đều có chút đắc ý, lại quên sau lưng nguy cơ ẩn dấu. Công trạng càng cao, chính là họa. Ta nói này đó, người đều hiểu được, Tô gia ban đầu lên cao. Khó tránh khỏi có chút ngạo nghễ. Nay suy nghĩ kỹ lại, có thể dừng cương trước bờ vực, thật sự quá nguy hiểm.”

“Làm như vậy cũng tốt.”

Tạ Cảnh Hành gật đầu:

“Chỉ là người phải ở nhà không công, ngày ngốc vài năm.”

“Ta chỉ nguyện Tô gia được bình an vô sự.”

Tô Minh Phong nói:

“Không nói ta, chuyện nhà người thì tính sao? Tô gia cùng tạ gia, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn, Tô gia quyết định dừng cương trước bờ vực, Tạ gia người. ....”

Tạ Cảnh Hành nhướng mày:

“Ta không nhập sĩ, hần có thể làm gì? Tạ gia chỉ là Lâm An hầu. Hần chủ yếu là bận tâm lời nói của thiên hạ.”

Tạ Cảnh Hành cùng Tô Minh Phong không giống nhau, Tô Dục vì Tô gia, đem Minh Phong vào đường làm quan rất sớm. Còn Tạ Cảnh Hành lại không nhập sĩ, trên người chỉ treo cái chức quan nhân tản. Có mấy theo Tạ Đình xuất chinh, đều không ai quản được. Hoàng gia cho dù muốn chèn ép Tạ gia, cũng sẽ không chèn ép một đứa con trai không nhận cả gia tộc.

“Thì ra người cũng mưu tính sâu xa từ trước.”

Tô Minh Phong nhện không được nở nụ cười.

“Ta cũng không phải vì phòng hần.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói. Hần xác thực không phải vì đề phòng hoàng gia, bắt quá chỉ muốn cùng cha hần đối nghịch thôi.

“Bất quá,”

Hần nhướng mày, đột nhiên vòng vo câu chuyện nói:

“Người làm sao đột nhiên lại nghĩ thông việc này. Ban đầu, ta vài lần nhắc nhở, người cũng không thêm để vào mắt.”

Tô Minh Phong hồ thẹn cúi đầu:

“Lúc đó nhất thời khí phách, lại đắc ý, làm sao nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ, may mà có nhị đệ ta.”

“Nhị đệ người?”

Tạ Cảnh Hành vốn lười biếng dựa vào ghế, nghe vậy, ngồi thẳng người, trong mắt lóe lên một tia dị sắc:

“Cái nắm gạo nếp kia á?”

Tô Minh Lăng chính là cái nắm gạo nếp làm ra không ít chuyện ngu xuẩn khiến người khác ngạc nhiên, làm sao có thể nhắc nhở chuyện này được. Chắc không phải Minh Lăng ăn lầm rồi thuốc chứ ?

Tô Minh Phong liền đem chân tướng nói một lần, cuối cùng, mới nói:

“Lần này nếu không phải Nhị đệ đánh bại đánh bại, nói không chừng ta và phụ thân sẽ gây thành đại họa mất ?”

“Đánh bại đánh bại?”

Tạ Cảnh Hành nhẹ giọng tự nói. Đúng lúc này, liền nghe được một tiếng non nớt :

“Đại ca, nương bảo đệ mang điểm tâm đến đây.”

Tiểu Lăng bụng cái đĩa hoa từ dóa có đặt bánh đường phèn nhỏ nhắn ,đi đến, hân tròn tròn mập mạp giống viên bánh trôi, khoe miệng còn dính không ít vụn bánh ngọt, hiển nhiên trên đường đến đây đã ăn vụng không ít.

Lúc trước, tiểu Lăng vô tình nhắc nhở, nên mấy hôm nay ,Tô gia bắt đầu thay đổi sách lược. Phụ thân trước ,còn không hài lòng với tiểu đệ nay phá lệ cảm thấy con trai mình “Tất có trọng dụng-Trí tuệ nhanh nhẹn-Đại trí giả ngu”.

Tô phu nhân lại làm thêm đa dạng đồ ăn cho hân , bắt quá ngắn ngủn mấy ngày, Tiểu Lăng liền béo thêm một vòng lớn. Hân thấy Tạ Cảnh Hành, thanh âm không khỏi thấp xuống, không biết vì sao, hân luôn có chút e ngại với vị tuần mỷ, là hảo hữu của ca ca mình. Tiểu Lăng đem điểm tâm đặt lên bàn, liền nói nhanh:

“Ca ca, đệ đi đây”

Xoay người liền chạy, không nghĩ tới bị người túm áo. Nhìn lại, đã thấy thiếu niên kia ,cầm y hoa phục, ôn nhu ngồi xổm xuống , tay sờ sờ đầu mình, một đôi mắt hoa đào mang nụ cười sinh động, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng vô cùng. Hân hỏi:

“Câu nói kia là ai dạy cho đệ nói ?”

Tiểu Lăng tròn to hai mắt.

“Thỏ khôn từ, chó săn phanh.”

Tạ Cảnh Hành cười cực kỳ tà khí.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nguyên Lai Là Người

Theo thời tiết càng lạnh, đệ tử Quảng Văn đường cũng bắt đầu chuẩn bị để cuối tháng kiểm tra. Nam tử là vì nhập sĩ, nữ tử lại vì triển lãm tài hoa của mình. Ngày sau, lập gia đình sẽ làm rạn vỡ không ít, hoặc có thể gặp được nhà môn đăng hộ đối. Đây là chuyện mà quý tử đệ gia nhất định phải làm, giống như Phùng An Ninh, nữ tử được chiều chuộng, mấy ngày nay cũng bắt đầu khắc khổ chuẩn bị thêm.

Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt lại càng không phải nói, nhất là Thẩm Nguyệt, cả ngày ở đông viện đánh đàn ngâm thơ, trông mong lần này lại mình lại làm náo động mới tốt. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đều đã 15 , theo quy củ cũng là nên đề ý đến hôn sự. Minh Tề nữ nhi, ước chừng mười sáu xuất giá, mười lăm có thể bắt đầu đính hôn. Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt chậm chạp chưa có, đơn giản là mắt cao hơn đỉnh, tầm thường thì chường mắt. Rốt cuộc hai phòng, cũng không hẹn ước mà cùng đem ánh mắt, tia về phía Định vương.

Tiên đế sinh chín người con, chỉ có Cửu Định vương là chưa đính hôn, tuổi đã hai mươi , đúng là thời điểm nên đón dâu. Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, Hoàng phi còn đắn đo chưa quyết. Giống như một khối bánh trái, lúc kiểm tra trên kia , Định vương đích thân giám khảo. Rất nhiều tâm nữ nhi đều nhện nhạo , chỉ mong trước mặt Định vương thể hiện thật tốt, hận không thể khiến cho Định vương vừa gặp đã thương mình. Thẩm Diệu lại không có ý tưởng này. Hai kiếp, nàng chỉ biết hóng gió, ngắm trăng. Ngâm thơ không thuộc, đánh đàn khiêu vũ cũng không thông. Không thể đứng trên đài cùng người thể hiện. Huống chi, nàng căn bản là không muốn có bất kì quan hệ nào Định vương.

Đời trước Định vương lợi dụng nàng và Thẩm gia, hại nhi tử, giết cả nhà, mối hận này, nàng muốn trả. Hơn nữa, huyết hải thâm cù, làm sao có thể làm vợ chồng?

Phùng An Ninh hỏi nàng:

“Người sao không đọc sách? Sắp cuối tháng , người nếu không bỏ được cái đuôi, chẳng phải làm người ta cười đến rụng răng?”

Lúc đầu, Thẩm Diệu rơi xuống nước, có vẻ trầm tĩnh rất nhiều. Nàng còn tưởng rằng Thẩm Diệu là đột nhiên thông suốt , nay xem ra, cùng trước kia giống hệt nhau. Vẫn là đệ tử vụng về không biết gì. Thẩm Diệu nói:

“Nếu đã biết mình thế nào. Cần gì lãng phí thời gian.”

Dịch Bội Lan bên cạnh, nghe được lời này liền

“Phốc xuy”Cười ra tiếng, châm chọc nói:

“Bùn nhão không trát nổi tường, cũng chỉ như thế mà thôi.”

Thẩm Nguyệt đang cùng Thẩm Thanh nói chuyện, làm bộ không nghe được lời này , nên cũng không hỗ trợ giải vây.

Mấy ngày nay Thẩm Diệu không, lấy lòng hai ả giống trước, trong lòng ghen khuất. Chỉ ước gì thấy nàng xấu mặt. Thẩm Diệu lại như không nghe thấy lời Dịch Bội Lan nói. Nàng đứng dậy, lời nói vẫn bình thường:

“Ta qua hoa viên đi một chút.”

Đội nàng đi rồi, Dịch Bội Lan mới bĩu môi:

“Chẳng phải không nói được lời nào mới chạy đi sao. thật đúng là nhát như chuột.”

“Người nói đủ chưa?”

Phùng An Ninh nhú mày:

“Học văn giỏi thì hay lắm sao?”

Phùng An Ninh, từ trước đến nay ở quảng văn quán cũng có chút uy nghiêm , trong nhà lại được sủng . Dịch Bội Lan cũng không muốn trở mặt với nàng, liền ngậm miệng. Lại nói ,Thẩm Diệu từ từ đi vào hoa viên. Quảng Văn đường cũng là nơi phong nhã , trong vườn hoa mậu lâm tu trúc, hồ nước núi giả, tạo hình rất là đáng yêu. Đi vào có thể hít thở hương cây rừng thoang thoảng, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Nàng chỉ là muốn bản thân được yên tĩnh chốc lát. Những đứa nhỏ năm hai đều là chút tuổi trẻ khí thịnh, mà nàng đời trước đã làm mẫu thân . Thời điểm làm Hoàng hậu ,một ngày trừ bỏ đối mặt với các phi tần vãn an, thì đều ở Phượng nghi điện. Đã quen lạnh tanh cùng vắng vẻ. Giờ cùng một đám nhỏ làm ảm tử, vô luận là châm biếm hay trào phúng, nàng thật sự không để vào mắt, lười ứng phó. Đi thêm một đoạn, liền thấy phía trước xuất hiện một nắm gao nếp, trắng như bạch tuyết . Tiểu Lăng một thân trường bào màu ngà tay nắm gậy trúc phía dưới, quần áo vốn phi thường xinh đẹp. Kết quả , khoác lên người tiểu tử kia có chút biến hình. Mả trên trán nhăn lại thành một nhúm, rất buồn cười.

“Tiểu Lăng.”

Nàng nhẹ giọng nói. Nắm gao kia nghe được, vội vội vàng vàng xoay đầu lại. Thấy Thẩm Diệu, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi. Những tưởng đi lên, lại do do dự dự đứng im, nhìn nàng không nói gì. Tiểu oa nhi này thoạt nhìn chỉ tầm bốn, năm tuổi . Nàng có chút đau đầu. Chớ không phải đem nàng thành mẫu thân chứ ?

Tiểu Lăng nhìn Thẩm Diệu, mím môi, muốn nói gì, nhưng lại không dám . Ngay sau đó, đôi mắt đỏ lên, nhỏ giọng nhu nhu nói:

“Thực xin lỗi.....”

Thực xin lỗi? Thẩm Diệu vì lãng, liền thấy nắm khoe miệng nhất biến, ủy ủy khuất khuất đúng là muốn khóc. Tiếp theo giây, một cái thanh âm lười biếng vang lên.

“Thì ra là người.....”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Thiếu Niên Lang

“Thì ra là người.”

Từ rừng trúc đi ra một thiếu niên tuấn mỹ, hán cũng mặc một thân cẩm y màu ngà viền chỉ bạc ngà. So với năm tuyết trắng kia, thật sự là mặc thon dài tao nhã cực. Hắn dừng chân trước mặt Thẩm Diệu. Từ trên cao nhìn xuống nàng, trong ánh mắt mang theo tìm tòi nghiền cứu. Thiếu niên này cao lắm, nàng chỉ đứng đến ngực hắn.

Giống như nhìn hồ bằng cầu hữu bình thường, khóe miệng theo thói quen mang theo nụ cười bất hảo, lại bởi vì hắn khuôn mặt tuấn tú khiến người khác không chút phản cảm. Nếu thay đổi là nữ tử bình thường khác, sợ là giờ phút này tim đập loạn, mặt đỏ tai hồng. Nhưng mà Thẩm Diệu dù sao cũng đã trải qua một kiếp, nàng nhìn lướt qua đối phương, không nói. Thiếu niên kia lại câu môi cười, trên tay không biết khi nào đã có một thanh đoản đao tinh xảo. Hắn đem chuôi đao nâng cầm Thẩm Diệu, khiến nàng ngẩng đầu lên. Nàng bất đắc dĩ đem ánh mắt nhìn hắn.

Thiếu niên chỉ tầm hơn nàng vài tuổi, mày kiếm tinh mâu, ánh mắt như làn thu thủy, bộ dạng tự tiểu phi tiểu, thập phần động lòng người. Nhưng mà sâu trong ánh mắt lại làm người ta rét run, một đôi con ngươi lợi hại, cơ hồ có thể nhìn thấu lòng người. Người như vậy, bề ngoài có vẻ bất cần đời, chỉ sợ nội tâm sẽ là khối hàn băng khó có thể xâm nhập. Nàng hít sâu một hơi, lui về phía sau từng bước, để chuôi đoản đao rời khỏi cầm. Ôn hòa nói:

“Tạ tiểu Hầu gia.”

Tạ Cảnh Hành nở nụ cười, hán giọng điệu không rõ nói:

“Người biết ta?”

“Kinh thành không ai không biết đại danh Tạ tiểu Hầu gia”

Thẩm Diệu thần nhiên nói. Lời này có chút hàm xúc, ý tứ châm chọc, nhưng từ miệng nàng, lại đứng đắn thần kỳ, làm cho người ta không nhận ra giọng điệu.

“Ta không biết người.”

Tạ Cảnh Hành nhìn lướt qua nàng, lại nhìn năm tuyết đang run rẩy:

“Là người bảo Tiểu Lăng nhi truyền lời cho Tô gia.”

“Truyền lời?”

Thẩm Diệu nhìn hắn, bỗng nhiên khẽ cười:

“Bất quá là dạy hắn biện pháp để không bị phụ thân răn dạy, đòi đi lực chú ý thôi. Làm sao lại dùng hai chữ ‘truyền lời’?”

Tiểu Hầu gia có phải tương tượng quá nhiều.”

“Tương nhiều lắm?”

Thiếu niên nghiền ngẫm nhắm nuốt vài chữ, đột nhiên bước lên, cơ hồ đem nàng bức đến thân cây thật lớn sau lưng, về mặt ái muội, giọng điệu lại thập phần thanh minh:

“Ta nếu không nghĩ nhiều, đã bị người giấu điểm được đi.”

Thẩm Diệu nhú nhú mày. Minh Tề tuy rằng chuyện nam nữ cũng cởi mở, không quá mức ác liệt, nhưng nam nữ chưa lập gia đình, giữa ban ngày làm ra hành động như vậy, thật sự là không có lễ nghi.

Hơn nữa Quảng Văn đường đều là quý tử gia đệ, nếu bị người khác nhìn thấy. Nàng không ngại thanh danh mình hỏng, chỉ sợ phụ thân vì nàng mà hổ thẹn. Kiếp trước bởi vì nàng, Thẩm gia diệt vong, tha phương mới rõ ràng cha mẹ đã từng dụng tâm lương khổ. Làm lại kiếp này, nàng muốn bảo hộ gia tộc, làm sao có thể để người khác nói dù chỉ một chút không tốt về Thẩm gia. Huống chi, người là của nàng. Nghĩ như vậy, Thẩm Diệu liền có chút không kiên nhẫn nói:

“Tạ tiểu Hầu gia khởi binh vãn tội, đến tội cùng là muốn gì?”

Tạ Cảnh Hành nhìn chăm chú nữ tử trước mặt. Hắn từ trước đến nay đối gì sự tình đều có trực giác nhạy bén, một số việc, hắn chỉ nhìn mặt ngoài, cũng có thể nhìn ra trong đó có mạch nước ngầm.

Đây đều là mười mấy năm gian khổ, giết người trên chiến trường luyện được. Thành Định kinh mặt ngoài bình thường nhưng đều âm thầm tranh đấu, dậy sóng, cùng với hậu trạch ám toán hại người. Hắn kêu ngạo được lớn lên như vậy, đều không phải toàn dựa vào vận khí. Minh Tề quý gia đệ tử nhiều như vậy, hàng năm bởi vì đủ loại nguyên nhân mà loại chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hắn cũng không vì bất cứ sự tình gì mà khinh thường.

Một câu của tiểu Lăng, sẽ không làm Minh Phong liên tưởng đến cái khác, Tô lão gia cũng hiểu được là con trai trong lúc vô tình nhắc nhở. Tiểu Lăng

chậm chạp làm sao có thể nắm bắt thời cơ tốt như vậy, mà trên thế giới chân chính trùng hợp đều quá ít . Rất nhiều thứ ở mặt ngoài trùng hợp, là vì sao. Vậy nên hẳn có thể kết luận, có người xúi giục Tiểu Lăng, bắt quả đến tột cùng có mục đích gì, không thể hiểu được. Hẳn tính một hồi . Nhưng khi chân chính thấy người này, lại khiến hẳn ngoài ý muốn.

Tạ Cảnh Hành tưởng rằng, có thể nói ra lời ý vị thâm trường này, chắc chắn là người trong triều đình hoặc sắp vào làm quan ở lại Quảng Văn đường. Có lẽ muốn mượn sức Tô gia, hoặc là lạt mềm buộc chặt. .... Nhưng mà, khi thấy nàng, hẳn suýt nữa tưởng Tiểu Lăng cố ý che giấu. Cho đến kia nàng mở miệng gọi Tiểu Lăng, hẳn mới xác định là đúng.

Nữ tử trước mặt không cao, chỉ tới ngực hẳn. Bộ mặt không thể động lòng người, nhiều lắm chỉ là đáng yêu. Nhìn qua chỉ tầm 11; 12 , búi song hoàn kê, khuôn mặt tròn tròn, ánh mắt cũng tròn tròn, mũi nhỏ nhỏ ,đứng yên nơi đó, như nai con đi lạc trong rừng rậm. Đã vậy, còn cố tình đứng thẳng tắp mà đoan trang, gần từng tiếng nói chậm rì rì , giống trong cung dạy dỗ tông phụ .Đúng là đáng vẽ của một hoàng hậu. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tạ Cảnh Hành suýt nữa bị sắc nước miếng của chính mình .

Nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, bắt quả là một con nhóc. Mãi đến cùng nàng nói mấy câu sau. Trên bộ mặt trẻ con, giọng điệu lại vô cùng trầm ổn, trên mặt chẳng những không toát ra vẻ kinh hoàng, ngược lại có chút không kiên nhẫn. Đây đối với tạ tiểu Hầu gia mà nói, vẫn là lần đầu nhìn thấy. Nữ tử khác thấy hẳn đến gần như vậy, đã sớm xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, nàng lại sắc mặt nhạt nhẽo, thật sự không thú vị.

Có lẽ tuổi quá nhỏ ,cái gì cũng không hiểu. Nhưng vì sao lại hiểu được chuyện Tô gia áp vào trong lời nói?

Hắn một bàn tay chống đỡ Thảm Diệu phía sau trên cây khô, theo bên ngoài xem, cơ hồ là muốn đem cả người nàng vào ngực, Tạ Cảnh Hành cúi đầu, dựa vào rất gần nàng

“Ngươi không sợ ta.”

“Tiểu Hầu gia cũng không phải yêu quái ăn thịt người,vì sao phải sợ .”

Thảm Diệu thân nhiên nói:

“Nếu không còn chuyện khác, ta phải về học đường .”

Nàng vừa dứt lời liền đi.

“Đứng lại.”

Tạ Cảnh Hành gơ tay lên, tóc nàng theo lòng bàn tay hắn xẹt qua, buồn buồn giống con kiến đi qua..

Thật lạ. ... Hắn thu tay về, lui mình ra sau vài bước ,tựa vào trên cây, hai tay ôm ngực, lại khôi phục bộ dáng bất cần đời.

“Nhắc nhở Tô gia, mục đích của ngươi là cái gì?”

Lời nói sắc bén giống hết ánh mắt. Trực tiếp xúc động, lại bao hàm vô hạn thâm ý. Thảm Diệu trong lòng khẽ thở dài một cái.

Tạ Cảnh Hành thông minh hơn so với nàng tưởng. Chỉ nghe tiểu Lăng nói một câu. Liền có thể tìm ra nàng , hỏi mục đích . Ngày trước chỉ nghĩ hẳn là người lòng bông, nhưng có chút dừng cảm, nay xem ra, cũng là người tâm tư thông thấu. Cùng người thông minh giao tiếp, làm sao phải che giấu bản thân? Đáng tiếc nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ che giấu.

“Giúp hắn, tự bảo vệ mình mà thôi.”

Nói xong câu đó, nàng hướng Tạ Cảnh Hành hơi vén áo thi lễ, không quản cái khác, xoay người ly khai. Sáu cái tự, Tạ Cảnh Hành đều biết . Nàng đi rồi, thiếu niên gọi lên khoe môi, thường thức đoán đoán trong tay

“Tiểu Lăng, nàng tên gọi là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Lâm An Hầu Phủ

Lâm An hầu phủ ở Định kinh, thật là tráng lệ. Hầu phu nhân vốn là công chúa Ngọc Thanh được Tiên Hoàng rất sủng ái. Vốn Hầu gia làm Phò mã , sẽ bị thu binh quyền. Nhưng do Tiên hoàng không chịu nổi Ngọc Thanh công chúa nũng nịu đánh mất kế. Điều đó đủ để thấy địa vị Ngọc Thanh công chúa trong lòng hoàng thượng. Ngọc Thanh công chúa quốc sắc thiên hương, tính tình lại ôn nhu hiền ý.

Gã vào Lâm An hầu phủ, cũng được Lâm An hầu sủng trong lòng bàn tay. Đáng tiếc, Lâm An hầu vẫn nạp một phòng thiếp thất, đó là Phương thị. Nếu nói Ngọc Thanh công chúa trời sinh tiểu thư khuê các, mạnh vì gạo bạo vì tiền. Vậy Phương thị lại là tiểu cô nương thanh thoát. Phương thị vốn đối Lâm An hầu có ân, sau Phương gia sụp đổ, Phương lão gia lấy ân tình áp chế, buộc Lâm An hầu nạp Phương thị làm lương thiếp. Lương thiếp cùng thiếp thất thông thường bất đồng, đó là không thể tùy ý đánh giết.

Hơn nữa, Phương thị quả thật cũng yên ổn làm thiếp, chưa từng tranh giành, Lâm An hầu liền không để ở trong lòng. Ước chừng quý tộc nhà cao cửa rộng đều ba vợ bốn nàng hầu, Lâm An hầu chỉ nạp mộ lương thiếp xem như hiếm có. Lâm An hầu cũng không cảm thấy có gì không đúng. Đáng tiếc nam tử cùng nữ tử đối với vấn đề, thiếp thất, thật sự là [trông đánh xuôi, kèn thổi ngược]. Lâm An hầu cảm thấy nạp phòng lương thiếp cũng không quá nhiều trở ngại, thiếp thất bất quá là đồ chơi, đầu quả tìm trên người hán vẫn là Ngọc Thanh công chúa, Ngọc Thanh công chúa đều biết.

Ngọc Thanh từ nhỏ lớn lên trong sủng ái của tiên hoàng, gã nhập hầu phủ cũng là sống an nhàn sung sướng, từng ngày trôi qua. Trọng phụ chỉ có mình nàng, đã quen như vậy. Ai biết đột nhiên lại chui ra một phòng thiếp thất, Ngọc Thanh khi đó vừa sinh Tạ Cảnh Hành, còn chưa được tháng, liền bị việc này đã kích. Phương thị mỗi ngày đều đến thỉnh an Ngọc Thanh công chúa thỉnh an, mặc làm đều là rất có quy củ, nàng không đến hoàn hảo, gần nhất, Ngọc Thanh công chúa trong lòng liền cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Nếu Ngọc Thanh công chúa là công chúa bình thường, đã tùy ý tìm biện pháp nào đó ngăn chân Phương thị. Cũng không phải không có cách nào đem Phương thị đuổi đi. Nhưng Ngọc Thanh từ trước đến nay được bảo hộ vô cùng tốt, tính tình vất thiên chân rục rịch, sao có thể làm ra những việc xấu xa thủ đoạn. Vẫn là mama hồi môn giúp nàng nghĩ biện pháp. Nhưng không nói rõ cho nàng mà âm thầm tìm lý do muốn Phương thị trục xuất khỏi phủ. Chẳng ngờ không đắc thủ, thậm chí bị Lâm An hầu phát hiện.

Lâm An hầu tuy rằng ngày thường làm việc không kèm chế được, nhưng tính tình cũng là quang minh lỗi lạc, không thích xem nữ nhân giờ thủ đoạn đũa giỡn, liền hung hăng trách cứ Ngọc Thanh. Từ lúc Ngọc Thanh công chúa gã cho Lâm An hầu, là lần đầu tiên hai người khác khẩu. Nàng tuy chịu không nổi ủy khuất, nhưng cũng không đem chuyện mama hồi môn, nói ra. Chỉ cùng Lâm An hầu đối chọi gay gắt, cuối cùng tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Vốn cho rằng, sau mấy ngày Lâm An hầu sẽ đến xem nàng, ai biết đúng một tháng trôi qua, Lâm An hầu đều nghỉ ngơi chỗ Phương thị. Nữ nhân ở cử không thể thương tâm, Ngọc Thanh công chúa tồn khí nôn ra, liền bị bệnh nặng một hồi. Lâm An hầu rốt cuộc vẫn là yêu vợ, liền muốn chăm sóc Ngọc Thanh công chúa, nhưng nửa đêm, lại nhận được thánh chỉ xuất chinh, thậm chí không kịp cùng Ngọc Thanh nói rõ liền ly khai. Mà Lâm An hầu rời đi không lâu, Phương thị liền phát hiện mình có thai

Thân là nhà chính thất, Lâm An hầu lại không có trong phủ, Ngọc Thanh công chúa vạn vạn không thể ngăn chân Phương thị, thậm chí còn che chở đưa nhỏ trong bụng Phương thị. Nếu không một khi chuyện không hay xảy ra, chỉ sợ khắp nơi trong Định kinh thành đều đồn đãi, nói nàng thừa dịp phu quân đánh giặc mà mưu hại thiếp thất. Lâu ngày, tâm lực lao lực quá độ, Ngọc Thanh công chúa thân mình dần cạn đèn, không thể cố thêm được nữa.

Mama thấy thế, trong lòng lo âu, nhưng Ngọc Thanh cố tình không được mama hồi bẩm hoàng gia. Bò lên thư án, cố viết phong thư cho Lâm An hầu. Muốn hán trở về gặp mình lần cuối. Nàng chờ rồi lại chờ, rốt cuộc không đợi được đã qua đời. Ngọc Thanh công chúa mất. Hạ táng ba ngày sau. Ngày Lâm An hầu khai hoàn, thậm chí không có thể nhìn thấy thi thể ái thể, đau đớn không thôi, đáng tiếc người đã mất, chỉ biết ngồi trước mộ ái thể khóc bồi. Khi đó tiên hoàng tức giận không thôi, cách chức Lâm An hầu. Mãi đến tận hoàng đế tiền nhiệm, thương tiếc hán tài hoa, lại lần nữa khôi phục Lâm An hầu. Đáng tiếc đã không còn giai thoại trai tài gái sắc.

Lâm An hầu không thú kế thất, cả phủ chỉ có mình Phương thị. Phương thị vẫn như cũ. Yên ổn làm thiếp. Nàng sinh nữ nhân. Nhưng trong mắt Lâm An hầu, toàn bộ sở hữu hay tinh lực đều đặt trên người con trai trưởng Tạ Cảnh Hành. Nhưng Tạ Cảnh Hành cũng không cảm kích, biết được sự tình, hán dần bắt đầu chống đối, bất hòa với phụ thân. Lâm An hầu — Ngọc Thanh công chúa với yêu hận khúc mắc, là chuyện nổi tiếng ở Định kinh, nếu muốn biết, chỉ cần hỏi qua đều có thể biết được.

Lâm An hầu đối với những thứ Tạ Cảnh Hành muốn, luôn hết sức thỏa mãn hán. Nhưng hán lại tựa hồ vô cùng thích cùng cha đối nghịch, luôn làm cho cha hán tức giận đến đau đầu. Nhưng vô luận thế nào, hán đều kế thừa dung mạo lẫn tài hoa của Ngọc Thanh công chúa, trừ bỏ tính tình bất hảo, cũng là một binh sĩ tuyệt điểm, phấn khích. Vì vậy, tự nhiên cũng là người trong mộng của các nữ nhi hiền quý Minh Tề.

Hôm nay cũng giống nhau. Tạ Cảnh Hành sai bước tiêu sai đến thư phòng của mình. Nơi hán ở là nơi nương hán dưỡng bệnh trước đây, cách chính viện rất xa, cũng rất yên tĩnh. Tạ Đình từng muốn cho hán vào chính viện ở, đều bị hán cự tuyệt. Lý do là: không muốn nhìn thấy cha hán. Hán đối hầu phủ thái độ luôn luôn lạnh bạc. Bên người, gã sai vật đẩy cửa đi đến, bưng tới một bát gốm sứ trắng tuyết nói:

“Phương di nương đưa tới cháo ngao ninh với chè hạt sen vài canh giờ, nói chủ tử uống vào sẽ thấy ấm áp.”

Hán không thích thủ hạ gọi hán “Thiếu gia hay Thế tử”,

chỉ kêu ‘Chủ tử’. Tựa hồ như vậy có thể cùng hầu phủ không can hệ. Tạ Cảnh Hành liếc qua chiếc bát. Cháo ngao sáng trong suốt, màu sắc nước sáng rõ, ninh vài canh giờ, tản mát ra mùi thơm ngát, làm người ta thèm nhỏ dãi. Hán lạnh lùng nói:

“bỏ”.

Gã sai vật đã thành thói quen. Văng dạ rồi lui ra ngoài. Vừa ra ngoài, phía sau cửa liền xuất hiện một người, hơi gục đầu xuống, thấp giọng nói:

“Chủ tử, đã điều tra xong, là tướng quân phủ Thẩm Tín. Đại phòng đích nữ tam tiểu thư, Thẩm Diệu.”

“Thẩm Tín?”

Tạ Cảnh Hành nhíu nhíu mày. Thẩm Tín cùng Tạ Đình chính kiến không hợp đã nhiều năm, Thẩm phủ cùng Lâm An hầu phủ cũng là đều tự xem đối

phương không vừa mắt. Hơn nữa bình quyền kiềm chế lẫn nhau, thật sự là liên lụy đến không ít ích lợi. Mà Lâm An hầu phủ cùng Tô gia lại là bạn tốt, Thẩm gia nhắc nhở Tô gia, có lẽ chính là nhắc nhở tạ gia.

Vốn là hai bên đối lập, đột nhiên giúp đỡ, đến tốt cùng là có ý tứ gì? Hơn nữa, Thẩm Diệu chỉ là một tiểu hài tử thì biết cái gì, nếu là người Thẩm gia cố ý bảo nàng chuyển lời giúp, vậy sẽ là ai... Thẩm Tín nay xa ở tây bắc, chẳng lẽ là chỉ thứ hai hay tam phòng?

Thẩm quý cùng Thẩm Vạn cũng là người cực có dã tâm, nay triều đình phong vân tái khởi, chỉ sợ là muốn đục nước béo cò.

“Thảm tạ hai nhà phân biệt rõ ràng, nha đầu Thẩm gia đột nhiên tốt, rõ ràng không có hảo ý.”

Hắn nhủ mảy, giọng điệu lạnh lùng như hàn thiết:

“Tiếp tục tra!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tài Y

Vô luận Định kinh thành quật khởi phong ba hay mạch nước ngầm mãnh liệt gì, thì bề ngoài luôn là ca múa mừng cảnh thái bình. Mỗi năm một lần, cúc hoa yến cũng sắp kết thúc. Mọi năm, Quảng Văn đường kiểm tra xong thì cũng đến cúc hoa yến, năm nay lại tổ chức cùng nhau.

Khác với năm ngoái, kiểm tra năm nay tổ chức trước mặt mọi người, khi các nhà hiền quý đại tiệc xong. Sáng sớm, Thẩm lão phu nhân liền sai đại a đầu Hi nhi bên người đi tây viện, nói đã mời tú nương đến may y phục cho các tiểu thư mặc trong tiệc cúc hoa, nên mời Thẩm Diệu đi chọn vài kiểu dáng. Nàng gật đầu. Ngày trước, trong các buổi tiệc, nàng đều tùy ý mặc. Nàng chính là cái đuôi, bên cạnh các tỷ tỷ, hay bị mọi người cười nhạo. Mà nay kiểm tra cùng cúc hoa yến cùng nhau, nếu không chọn y phục mới là không được. Với lại, tiệc Cúc hoa đều là phu nhân các quan viên tụ họp, phần lớn chính là chọn con dâu.

Phàm là nữ nhi gia chưa gả, đều có trang phục mới tham dự, ai ai cũng muốn mình là người xinh đẹp nhất. Thẩm lão phu nhân tuy rằng không ưa đại phòng, nhưng vẫn muốn giữ mặt mũi. Huống chi, lão phu nhân, đều chỉ lo lợi ích chính mình. Nếu có thể đổi một mối hôn sự lấy tiền tài, danh vọng. Bà cũng không ngại đem Thẩm Diệu bán. Bạch lộ có chút cao hứng, trên đường cùng nàng, tới Vinh Cảnh cư nói liên hồi:

“Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã đến cúc hoa yến. Tiểu thư không phải thích nhất cúc hoa yến sao. Lúc đó có thể ngắm rất nhiều loài hoa.”

Thẩm Diệu thích cúc hoa yến, nhưng không phải vì ngắm hoa. Phàm là những yến hội, nàng luôn bị cô lập. Trong đó tất nhiên có không ít phần của Thẩm Nguyệt và Thẩm Thanh, mà nàng tính tình cũng vụng về nặng nề, ăn mặc lại không khéo, bị người khác cười nhạo sau lưng còn không biết.

Nàng yêu thích cúc hoa yến, bắt quả là vì Phó Tu Nghi. Cúc hoa yến 1 năm trước, Phó Tu Nghi ở đó. Ngày đó, nàng vẫn bị cười nhạo, bị cô lập. Cúc hoa viên, muôn hồng nghìn tía, mọi người đều thấy một góc thâm lặng chốn muôn hoa.

Nàng đi đến góc, từ xa đã thấy một chậu bạch cúc. Bạch cúc đều dùng trong thời điểm làm tang sự, trời sinh đã là không có phúc khí, huống hồ, chậu cúc hoa nở cũng thật có chút thâm trầm. Đóa hoa có chút điêu linh, cũng không biết là gió đánh hay vẫn là gió thổi, cô đơn nở một góc, không người chú ý. Có lẽ do tâm tư đồng bệnh tương liên, Thẩm Diệu cảm thấy mình cùng bông cúc kia cũng không khác biệt. Dù cô đơn không ai thấy, rất đáng thương.

Lòng đang đắm chìm trong cảm thán thốn thức. Đã thấy, một nam tử mặc hoa phục đi đến trước chậu cúc hoa. Tay hắn nâng một đóa hoa khẽ vuốt. Người bên cạnh liền hỏi hỏi hắn:

“Cửu đệ, hoa này thê thê thảm thảm, có gì đẹp chứ?”

Nam tử Hoa phục cười:

“Thương tiếc nó mảnh mai không nơi nương tựa, đáng thương.”

Một câu “Thương tiếc nó mảnh mai không nơi nương tựa”, làm cho nàng đối với nam tử có hảo cảm. Nhìn nam tử kia xoay người, hần phong thần tuấn lãng khiến nàng mê muội. Sau khi đi cùng các nữ quyền khác, nàng liền từ miệng họ mà biết được. Người đó chính là đương kim đệ hạ cửu hoàng tử Định vương Phó Tu Nghi. Có lẽ thiếu thời yêu mến một người luôn không có đạo lý. Câu nói kia, rõ ràng là hần đối với chậu cúc hoa mà cảm khái. Nàng lại tự mình cảm động lây. Nàng tưởng, một người ôn nhu như vậy, gả cho hắn, hẳn chắc chắn sẽ thương tiếc nàng giống như đã thương tiếc đóa hoa kia.

Đáng tiếc, nàng vẫn là đa tình. Phó Tu Nghi thương tiếc kiều hoa, thương tiếc thiên hạ, thương tiếc Mi phu nhân, đáng tiếc chưa bao giờ thương tiếc nàng. Hết thầy trả giá của nàng, hắn đều căn cứ vào thể tử ứng tẫn, xem đó là “Trách nhiệm” của thể tử. Những ngày tương kính như tân, cũng chỉ là hắn cố nén chán ghét mà theo nàng diễn một tuồng kịch thôi. Hắn cũng chẳng phải thương tiếc cúc hoa, bắt quả là thuận miệng liền nói, nàng lại ngu ngơ

coi là thật.

“Tiểu thư?”

Bất tri bất giác nghĩ đến xuất thần, nhưng lại không phát hiện mình đã đến trước cửa Vinh Cảnh đường. Bạch lộ lên tiếng nhắc nhở, Thẩm Diệu thể này mới theo Hi nhi nhắc chân đi vào. Thẩm Nguyên Bách hôm nay không ở đây, lão phu nhân một thân cẩm tú xanh dài, bà đã 75 tuổi, nhưng mặc màu xanh tươi mới như vậy, khiến khuôn mặt kia giống như nữ quý. Đã vậy, bà còn hồn nhiên không thấy. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đều đứng bên cạnh mẫu thân, chỉ thứ hai còn có hai thứ nữ, chỉ là Nhiệm Uyển Vân quá mức cường thế bá đạo, từ trước đến nay, những yến hội như vậy, đều không cho thứ nữ đi ra cửa, huống sự nổi bật. Về phần tam phòng, Thẩm Vạn trừ bỏ Trần Nhượng Thu là chính thể, chỉ có một thông phòng, nhưng cũng không có thứ nữ. Vì thế, liền chỉ có các phòng đích nữ mới được tham gia hoa yến. Thẩm Diệu hướng Thẩm lão phu nhân thỉnh an, Nhiệm Uyển Vân nhìn nàng, cười nói:

“Tiểu Ngũ đến đây, mau tới chọn vài dẹt đi. Đợi lát nữa liền để lệ nương giúp các con đo đạc kích thước.

” Thẩm Thanh cười hi hi nói:

“Tỷ với nhị muội đợi lâu quá, liền chọn qua rồi. Chỉ còn muội thôi.”

Rõ ràng là Hi nhi tới chậm, lại có vẻ nói nàng đến chậm, nghĩ mọi người ở Vinh Cảnh đường đều ngốc chắc. Thẩm Diệu lười cùng ả so đo, tự mình đi tới đóng vải dẹt trước giường lớn. Lệ nương là phụ thân trung niên tầm ba mươi tuổi, Thẩm phủ từ trên xuống dưới, may mặc hàng năm đều theo cửa hàng nhà Lệ nương quản lý. Lệ nương lúc còn trẻ đã theo nữ quan trong cung học một chút tay nghề thêu thùa nên y phục làm ra thập phần xinh đẹp.

Trước mặt là năm sáu cuộn vải bố. Bên cạnh là hai khúc vải được chọn, một cuộn sắc Hải đường cùng một yên hồng nhạt để ở ngoài được để trên thê ghi là Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt. Kiếp trước, tình cảnh cũng vậy. Ngày đó ở cúc hoa yến, Thẩm Thanh mặc hải đường sắc tát hoa mây khối váy, có vẻ nhiệt tình hào phóng, có thể so với hoa kiều. Mà Thẩm Nguyệt một thân tươi đẹp, trên áo thêu lê trắng cùng đoạn hoa bách hợp bạc thêu dưới váy, lại mềm mại thuần mỹ.

Mà nàng mặc một kiện y phục vàng nhạt, mang theo trang sức ánh vàng rực rỡ do lão phu nhân đưa, chính mình còn không cảm thấy được thô tục khiến người khác chê cười. Mà bộ y phục bằng vải dẹt vàng nhạt kia, lại là được hai vị thẩm thẩm cùng tỷ tỷ giặt dây bảo nàng chọn. Thẩm Nguyệt cười ra tiếng nói:

“Ngũ muội da trắng, không bằng chọn sắc vàng nhạt làm y phục sẽ rất đẹp, hơn nữa, còn có vẻ hoạt bát đáng yêu, thật sự là tuyệt phối.” Thẩm Thanh cũng liên tục gật đầu: “Không sai, tựa hồ sắc vàng nhạt sinh ra là dành Ngũ muội.”

Trần Nhượng Thu khước miệng mỉm cười, không nói gì. Còn Nhiệm Uyển Vân thì trong ánh mắt đã toát ra một tia châm chọc. Nàng vẫn vô tư không biết, chỉ chọn theo

Thẩm phu nhân hàng năm không ở phủ, không có nương bên cạnh, tiểu hài tử không có ưu thế là việc khó tránh khỏi. Hơn nữa, người Thẩm phủ đều mang ý xấu với nàng. Làm sao có thể giúp nàng, hướng dẫn nàng này nọ được. Cứ mãi như vậy, nàng chỉ biết đi theo bên người hai vị tỷ tỷ. Các ả nói gì hay chọn gì, nàng đều làm theo. Ví dụ như nói sắc vàng nhạt kia rất đẹp, rất hợp với màu da của nàng. Nhưng chúng có giá khá rẻ, lại có vẻ quá mức trẻ con. Lại thêm đồng trang sức vàng rực, nào có điểm nào giống như nữ nhi gia quý. Cốc vũ vài lần khuyên nàng tháo bỏ trang sức, nàng còn bướng bỉnh, cố mang đi để rước lấy mất mặt mà còn không biết. Thật sự là buồn cười. Chương 21: tài y

Vô luận Định kinh thành quật khởi phong ba hay mạch nước ngầm mãnh liệt gì, thì bề ngoài luôn là ca múa mừng cảnh thái bình. Mỗi năm một lần, cúc hoa yến cũng sắp kết thúc. Mọi năm, Quảng Văn đường kiểm tra xong thì cũng đến cúc hoa yến, năm nay lại tổ chức cùng nhau.

Khác với năm ngoái, kiểm tra năm nay tổ chức trước mặt mọi người, khi các nhà hiền quý đại tiệc xong. Sáng sớm, Thẩm lão phu nhân liền sai đại a đầu Hi nhi bên người đi tây viện, nói đã mời tú nương đến may y phục cho các tiểu thư mặc trong tiệc cúc hoa, nên mời Thẩm Diệu đi chọn vài kiểu dáng. Nàng gật đầu. Ngày trước, trong các buổi tiệc, nàng đều tùy ý mặc. Nàng chính là cái đuôi, bên cạnh các tỷ tỷ, hay bị mọi người cười nhạo. Mà nay kiểm tra cùng cúc hoa yến cùng nhau, nếu không chọn y phục mới là không được. Với lại, tiệc Cúc hoa đều là phu nhân các quan viên tụ họp, phần lớn chính là chọn con dâu.

Phàm là nữ nhi gia chưa gả, đều có trang phục mới tham dự, ai ai cũng muốn mình là người xinh đẹp nhất. Thẩm lão phu nhân tuy rằng không ưa đại phòng, nhưng vẫn muốn giữ mặt mũi. Huống chi, lão phu nhân, đều chỉ lo lợi ích chính mình. Nếu có thể đổi một mối hôn sự lấy tiền tài, danh vọng. Bà cũng không ngại đem Thẩm Diệu bán. Bạch lộ có chút cao hứng, trên đường cùng nàng, tới Vinh Cảnh cư nói liên hồi:

“Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã đến cúc hoa yến. Tiểu thư không phải thích nhất cúc hoa yến sao. Lúc đó có thể ngắm rất nhiều loài hoa.”

Thẩm Diệu thích cúc hoa yến, nhưng không phải vì ngắm hoa. Phàm là những yến hội, nàng luôn bị cô lập. Trong đó tất nhiên có không ít phần của Thẩm Nguyệt và Thẩm Thanh, mà nàng tính tình cũng vụng về nặng nề, ăn mặc lại không khéo, bị người khác cười nhạo sau lưng còn không biết.

Nàng yêu thích cúc hoa yến, bắt quả là vì Phó Tu Nghi. Cúc hoa yến 1 năm trước, Phó Tu Nghi ở đó. Ngày đó, nàng vẫn bị cười nhạo, bị cô lập. Cúc hoa viên, muôn hồng nghìn tía, mọi người đâu thấy một góc thâm lặng chốn muôn hoa.

Nàng đi đến góc, từ xa đã thấy một chậu bạch cúc. Bạch cúc đều dùng trong thời điểm làm tang sự, trời sinh đã là không có phúc khí, huống hồ, chậu cúc hoa nở cũng thật có chút thâm trầm. Đóa hoa có chút điêu linh, cũng không biết là gió đánh hay vẫn là gió thổi, cô đơn nở một góc, không người chú ý. Có lẽ do tâm tư đồng bệnh tương liên, Thẩm Diệu cảm thấy mình cùng bông cúc kia cũng không khác biệt. Dù cô đơn không ai thấy, rất đáng thương.

Lòng đang đắm chìm trong cảm thán thôn thú. Đã thấy ,một nam tử mặc hoa phục đi đến trước chậu cúc hoa . Tay hắn nâng một đóa hoa khẽ vuốt. Người bên cạnh liền hỏi hắn:

“Cửu đệ, hoa này thê thê thăm thẳm, có gì đẹp chứ ?”

Nam tử Hoa phục cười:

“Thương tiếc nó mảnh mai không nơi nương tựa, đáng thương.”

Một câu “Thương tiếc nó mảnh mai không nơi nương tựa”, làm cho nàng đối với nam tử có hảo cảm. Nhìn nam tử kia xoay người, hắn phong thần tuấn lãng khiến nàng mê muội. Sau khi đi cùng các nữ quyến khác, nàng liền từ miệng họ mà biết được. Người đó chính là đương kim đệ hạ cửu hoàng tử Định vương Phó Tu Nghi. Có lẽ thiếu thời yêu mến một người luôn không có đạo lý . Câu nói kia, rõ ràng là hắn đối với chậu cúc hoa mà cảm khái. Nàng lại tự mình cảm động lây. Nàng tưởng, một người ôn nhu như vậy, gả cho hắn, hẳn chắc chắn sẽ thương tiếc nàng giống như đã thương tiếc đóa hoa kia.

Đáng tiếc, nàng vẫn là đa tình. Phó Tu Nghi thương tiếc kiều hoa, thương tiếc thiên hạ, thương tiếc Mi phu nhân, đáng tiếc chưa bao giờ thương tiếc nàng. Hết thấy trả giá của nàng, hắn đều căn cứ vào thê tử ứng tẫn, xem đó là “Trách nhiệm” của thê tử. Những ngày tương kính như tân, cũng chỉ là hắn cố nén chán ghét mà theo nàng diễn một tuồng kịch thôi. Hắn cũng chẳng phải thương tiếc cúc hoa, bất quá là thuận miệng liền nói, nàng lại ngu ngơ coi là thật.

“Tiểu thư?”

Bất tri bất giác nghĩ đến xuất thân, nhưng lại không phát hiện mình đã đến trước cửa Vinh Cảnh đường. Bạch lộ lên tiếng nhắc nhở, Thẩm Diệu thế này mới theo Hi nhi nhắc chân đi vào. Thẩm Nguyên Bách hôm nay không ở đây, lão phu nhân một thân cẩm tú xanh dài, bà đã 75 tuổi, nhưng mặc màu xanh tươi mới như vậy, khiến khuôn mặt kia giống như nữ quý. Đã vậy, bà còn hồn nhiên không thấy. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đều đứng bên cạnh mẫu thân, chỉ thứ hai còn có hai thứ nữ, chỉ là Nhiệm Uyển Vân quá mức cường thế bá đạo, từ trước đến nay, những yến hội như vậy, đều không cho thứ nữ đi ra cửa, hưởng sự nổi bật . Về phần tam phòng, Thẩm Vạn trừ bỏ Trần Nhục Thu là chính thê, chỉ có một thông phòng, nhưng cũng không có thứ nữ . Vì thế, liền chỉ có các phòng đích nữ mới được tham gia hoa yến . Thẩm Diệu hướng Thẩm lão phu nhân thỉnh an, Nhiệm Uyển Vân nhìn nàng, cười nói:

“Tiểu Ngũ đến đây, mau tới chọn vài dẹt đi. Đợi lát nữa liền để lệ nương giúp các con đo đạc kích thước.

” Thẩm Thanh cười hì hì nói:

“Tỷ với nhị muội đợi lâu quá,liền chọn qua rồi. Chỉ còn muội thôi .”

Rõ ràng là Hi nhi tới chậm, lại có vẻ nói nàng đến chậm, nghĩ mọi người ở Vinh Cảnh đường đều ngốc chắc . Thẩm Diệu lười cùng ả so đo, tự mình đi tới đóng vải dẹt trước giường lớn. Lệ nương là phụ thân trung niên tầm ba mươi tuổi, Thẩm phủ từ trên xuống dưới, may mặc hàng năm đều theo cửa hàng nhà Lệ nương quản lý . Lệ nương lúc còn trẻ đã theo nữ quan trong cung học một chút tay nghề thêu thùa nên y phục làm ra thập phần xinh đẹp.

Trước mặt là năm sáu cuộn vải bố. Bên cạnh là hai khúc vải được chọn, một cuộn sắc Hải đường cùng một yên hồng nhạt để ở ngoài được để trên thê ghi là Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt . Kiếp trước, tình cảnh cũng vậy. Ngày đó ở cúc hoa yến, Thẩm Thanh mặc hải đường sắc tât hoa mây khói váy, có vẻ nhiệt tình hào phóng, có thể so với hoa kiều. Mà Thẩm Nguyệt một thân tươi đẹp, trên áo thêu lê trắng cùng đoạn hoa bách hợp bạc thêu dưới váy, lại mềm mại thuần mỹ.

Mà nàng mặc một kiện y phục vàng nhạt , mang theo trang sức ánh vàng rực rỡ do lão phu nhân đưa, chính mình còn không cảm thấy được thô tục khiến người khác chê cười. Mà bộ y phục bằng vải dẹt vàng nhạt kia, lại là được hai vị thẩm thẩm cùng tỷ tỷ giặt dây bảo nàng chọn. Thẩm Nguyệt cười ra tiếng nói:

“Ngũ muội da trắng, không bằng chọn sắc vàng nhạt làm y phục sẽ rất đẹp, hơn nữa, còn có vẻ hoạt bát đáng yêu, thật sự là tuyệt phối.” Thẩm Thanh cũng liên tục gật đầu:“Không sai, , tựa hồ sắc vàng nhạt sinh ra là dành Ngũ muội .”

Trần Nhục Thu khoe miệng mỉm cười, không nói gì. Còn Nhiệm Uyển Vân thì trong ánh mắt đã toát ra một tia châm chọc. Nàng vẫn vô tư không biết, chỉ chọn theo

Thẩm phu nhân hàng năm không ở phủ, không có nương bên cạnh, tiểu hài tử không có ưu thế là việc khó tránh khỏi. Hơn nữa, người Thẩm phủ đều mang ý xấu với nàng. Làm sao có thể giúp nàng, hướng dẫn nàng này nọ được. Cứ mãi như vậy, nàng chỉ biết đi theo bên người hai vị tỷ tỷ. Các ả nói gì hay chọn gì, nàng đều làm theo. Ví dụ như nói sắc vàng nhạt kia rất đẹp, rất hợp với màu da của nàng. Nhưng chúng có giá khá rẻ, lại có vẻ quá mức trẻ con. Lại thêm đồng trang sức vàng rực, nào có điểm nào giống như nữ nhi gia quý. Cốc vũ vài lần khuyên nàng tháo bỏ trang sức, nàng còn bướng bỉnh, cố mang đi để rước lấy mặt mặt mà còn không biết. Thật sự là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vàng Bạc

Nàng chỉ một mảnh gấm thiên ty trong sắp vải nói:

“Tấm này tốt lắm”

Đó là một màu xanh rất đẹp mắt. Nói như vậy, nhưng phần lớn những nữ tử khuê các sẽ không chọn màu này. Tấm thiên ty xanh, đa phần dành cho những nữ tử nhan sắc tầm thường. Nàng đi mặc lên, dễ dàng có dáng vẻ người lớn.

Nếu là người không có khí chất, mặc như vậy nhan sắc sẽ bị áp mất, thập phần khó coi. Trần Nhược Thu ánh mắt chột lóe, cười nói:

“Tiểu Ngũ sao lại chọn kiện thâm sắc như vậy, cô nương thì nên mặc những màu sáng rõ, như hai tỷ tỷ vậy. Chọn tấm này sợ là hơi già.”

“Không sai.”

Nhiệm Uyển Vân cũng nói theo. Bà ta tuy rằng cũng muốn đại phòng xấu mặt, nhưng nếu mặc kiện xanh này, không khỏi quá mức khác người. Người ngoài nhìn được, sẽ tưởng rằng cô nương Thẩm gia đều lão khí hoành thu, Thanh Nhi còn phải thể hiện bản lĩnh trong cúc hoa yến. Sao có thể để Thẩm Diệu đưa chân chen ngang?

Còn Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh lại cười thầm. Thẩm Thanh nói:

“Tỷ thấy màu xanh cũng rất tốt, Ngũ muội không phải chưa từng mặc màu tối sao? Thử một lần cũng tốt, nghe nói mặc như vậy, nhan sắc sẽ thêm phần quý khí.”

“Nếu không phải đã chọn được màu hợp, tỷ cũng là muốn thử một chút màu xanh kia.”

Thẩm Nguyệt cười khanh khách nói. Lệ nương nhìn hai vị đích nữ Thẩm gia, khẩu Phật tâm xà, lại nhìn thần sắc bình tĩnh của Thẩm Diệu, trong lòng thở dài. Thẩm gia đại phòng Thẩm Tín, đích nữ Thẩm Diệu ý nghĩ ngu xuẩn, Định kinh thành không ai không biết. Nhưng nào ai biết, bề ngoài hai đường tỷ lương thiện ôn nhu nhưng tâm lại ác độc như vậy?

Thi nhau biến đổi phương pháp làm Thẩm Diệu xấu mặt. Lệ nương có chút thương tình Thẩm Diệu, Thẩm tướng quân bên ngoài bảo vệ quốc gia, nhưng nữ nhi mình lại bị thân nhân trong phủ tính kế, thật sự rất đáng thương. Nghĩ vậy, lệ nương liền dịu dàng nói:

“Này, màu xanh quả thật có chút quá mức trang trọng, nếu là thường cúc yến, nên chọn chút màu sắc thoải mái, tiểu thư không bằng chọn màu ngọc bạch này?”

Thẩm Diệu liếc lệ nương một cái, nàng thật hiếm được người đối xử thành thật với mình. Đời trước, lệ nương cũng từng nhắc nhở nàng như vậy. Chỉ là lúc đó, nàng một lòng tin tưởng hai vị đường tỷ cùng thẩm thẩm, căn bản sẽ không nghe lời của lệ nương. Nghe vậy, nàng cũng dịu dàng tạ ơn:

“Không cần, ta thích thật liền màu xanh này.”

Nàng trả lời vậy, mi tâm nhăn lại của Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt nhẹ nhàng thờ ra. Thẩm Nguyệt cười nói:

“Ngũ muội muội ánh mắt quả nhiên là tốt. Đã vậy, làm phiền lệ nương giúp chúng ta chọn kiểu.”

Lệ nương trong lòng thở dài, nhưng cũng không nói gì nữa. Theo lời các vị tiểu thư mà làm. Từ đầu đến cuối, Thẩm lão phu nhân đều lười biếng, ở nhuễn tháp nhắm mắt. Tất cả coi như không nghe thấy. Chỉ cần là chuyện có liên quan tới bạc. Bà từ trước đến nay đều coi như không biết. Hôm nay y phục cùng vải dệt đều là tiền chung bỏ ra, mà tiền chung đều giao cho Nhiệm Uyển Vân chuẩn bị. Đo đạc xong, lệ nương rời đi rồi, Nhiệm Uyển Vân mới cười nói:

“Mấy đứa nhỏ đều đã là đại cô nương, mấy cô nương Thẩm phủ chúng ta đi ra ngoài, cũng không thể bị xem thường. Ta liền thay mấy con, đặt chút trang sức, đợi đến hôm thường cúc yến sẽ dùng.”

Nói xong, bà ta phân phó Hương Lan phía sau, đem vài cái tráp bung ra, một cái cho Thẩm Thanh, một cái cho Thẩm Diệu. Tráp Thẩm Diệu nặng trĩu, bà ta nhìn nàng, giọng điệu hết sức từ ái:

“Nhị thẩm thấy con mấy ngày nay đều vội vàng chuẩn bị cho kiểm tra ở Quảng Văn đường, nên đã tự mình đến cửa tiệm trang sức nhờ làm. Điều y theo kiểu dáng tốt nhất, chỉ hy vọng con thích.”

Ở trên kia, Thẩm lão phu nhân cau mày, tròn mắt, nhưng chỉ một hồi, lại tiếp tục nhắm mắt.

“Đa tạ nhị thẩm,”

Thẩm Diệu đáp lễ. Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt đều có thể tự mình chọn lựa kiểu dáng trong cửa tiệm. Nhưng cổ tình khi đến tiệm lại không mang

theo nàng, còn dùng lời hoa mỹ, nói không muốn quá rầy, còn cho nàng một đại lễ , hiện tại, muốn như vậy cũng không kịp rồi.

“Vậy chúng ta về trước nhìn một cái đi,”

Thẩm Nguyệt lời kéo nương mình hướng Thẩm Diệu trừng mắt nhìn:

“Ngũ muội trang sức nhất định là nặng nhất đi.”

Thẩm Diệu mỉm cười, không nói gì. Về tới tây viện, Thẩm Diệu đem tráp ném tới một bên, vẫn chưa nhìn kỹ. Kinh trập thấy thế, ngạc nhiên nói:

” Tiểu thư sao không mở ra nhìn một cái?”

“Có cái gì đáng xem? Dù sao cũng chẳng có gì tốt ”

Nàng không quay đầu lại liền đáp. Kinh trập muốn nói lại thôi, mỗi lần theo chi thứ hai cùng tam phòng bên kia chọn trang sức, tiểu thư nhà mình đều yêu thích không buông tay. Đáng tiếc, theo hạ nhân các nàng, đồng trang sức kia thật sự là có chút giống nhà giàu mới nổi, thật thô tục.

Thẩm Diệu từ trước đến nay bị hai chi kia dưỡng thành tính tình tục khí, yêu nhất là vàng bạc . Nghĩ nghĩ, nàng lại duỗi tay đem tráp kia mở ra. Nấp tráp vừa hé, đã thấy ánh vàng rực rỡ, quang mang đập vào mắt. Bên trong trưng bày đều là vàng bạc làm thành vòng tay vòng cổ, thậm chí còn có trâm sai gắn thạch anh đỏ rất to. Chỉ là chất lượng lại thực thấp kém.

Kinh trập nhìn không được, về mặt lộ ra một tia tức giận. Thẩm Diệu suýt nữa bật cười. Máy thứ này, ngày nàng gả đi lúc trước đều là như vậy. Trâm cài cùng vòng cổ, những cô nương ở nông thôn còn không thêm đeo . Vậy mà , mỗi khi nàng mặc y phục diêm lệ cùng với đồng trang sức trên người, rất giống cái tráp trang sức di động.

Trước mặt Thẩm Nguyệt ôn nhu uyển chuyển hàm xúc cùng Thẩm Thanh hào phóng trong sáng. Nàng thật sự giống nô tì tay chân . Nay máy thứ này ở rơi xuống trước mặt Thẩm Diệu , nàng chỉ cảm thấy thật sự là buồn cười . Kinh trập quan sát tiểu thư nhà mình , kinh ngạc phát hiện, tiểu thư vẫn chưa lộ ra vẻ mặt hưng phấn giống như trước kia. Còn đang kinh ngạc, liền thấy tiểu thư đem tráp đẩy lại, giao cho mình:

“Em tìm một hiệu cầm đồ bán đi, thuận tiện mua một ít trâm sai về. Không cần tốt lắm, chỉ cần khác hoa là được.”

“Tiểu thư.....”

Kinh trập kinh ngạc nói:

“Cứ làm như vậy , nếu bị người bên đông viện phát hiện, khó tránh khỏi bị bọn họ nói này nọ”

Kinh trập tuy rằng rất cao hứng vì nàng rốt cuộc không giống trước kia, yêu thích vàng bạc , nhưng nếu làm vậy, quả thực có chút lớn mật.

“Những trang sức này, nếu đã không thể mang, để lại có ích lợi gì, chi bằng làm vàng thật bạc trắng, ngày thường làm việc sẽ tiện lợi hơn chút ít ”

Thẩm Diệu thần nhiên đáp. Làm việc đều phải chú ý thực dụng, đây là khi làm Hoàng hậu, mà nàng ngộ ra đạo lý. Thẩm phủ mỗi tháng đều cấp mọi người tiền bạc. Mỗi tháng, mỗi tiểu thư đều được hai lượng bạc. Nhưng Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh không biết được cấp bao nhiêu? Nàng không biết, nhưng có thể khẳng định, hai ả được rất nhiều tiền .

Rõ ràng nàng là tiểu thư tướng quân phủ, nhưng ra tay lại không hào phóng bằng hai vị đường tỷ.

Nàng trước kia cảm thấy đó là bởi vì hai vị thẩm thâm yêu chiều nên trợ cấp nữ nhi. Nhưng hôm nay đã biết , toàn bộ tiền của chung, đều do Nhiệm Uyển Vân nắm giữ , chỉ là Thẩm quý cùng Thẩm Vạn ngày thường làm việc trong triều, bổng lộc chẳng có bao nhiêu, làm sao có tiền dư mà làm chuyện nhân rồi.

Số tiền tài đó, là phụ thân nàng, Thẩm Tín, dùng chính sinh mệnh cùng mồ hôi và máu của mình ở chiến trường rong ruổi mà có được. Bệ hạ ban cho nhiều, nhưng phụ thân nàng chưa bao giờ có tâm tư nuốt riêng. Tất cả đều đem nộp vào tiền chung. Cảm bạc nhà nàng, lại đối đãi nàng như thế, người vô sỉ như vậy, cũng chỉ có lão phu nhân cùng hai chi kia làm được .

Nàng hiện tại, chỉ muốn nghĩ biện pháp ở riêng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chuẩn Bị Trước Yến Tiệc

Minh Tề đã trải qua 68 lần cục hoa yến . Mà Quảng Văn đường cùng dĩ vãng đã bắt đồng, kiểm tra biến thành những cuộc so tài. Phàm là người có tài

chi sĩ, đều có thể lên đài triển lãm tài nghệ hay khiêu chiến những đồng học cùng trường. Các nam thanh, nữ tú đều thể hiện bùng bùng sức sống, có năng lực làm cho người ta nhìn thấy Quảng Văn đường học sinh mỗi người mỗi vẻ.

Hơn nữa, năm nay nam tử cùng nữ tử sẽ thi chung một đài. Không giống dĩ vãng là chia nam nữ riêng biệt. Nếu thích, nữ tử có thể khiêu chiến sách luận, cưỡi ngựa bắn cung với nam tử, còn nam tử cũng có thể so tài với nữ tử am hiểu cảm kỳ thư họa. Bất quá, nếu phát sinh sự tình này cũng rất ít thấy.

Sáng sớm, Thẩm phủ vui như hoa nở. Trong Tây viện, Tiết sương cẩn thận giúp Thẩm Diệu cài trâm, cười nói:

“Tiểu thư, đẹp lắm.”

Tiết sương chải đầu, búi tóc là đẹp nhất, lúc trước Thẩm Nguyệt còn muốn đem nàng qua giúp mình chải đầu, nhưng nàng là nha đầu phụ nhân tự mình phân đến chăm sóc cho tiểu thư, nàng không muốn, Thẩm Nguyệt cũng không thể ép buộc được.

“Tiểu thư người như vậy thật đúng là đẹp.”

Bạch lộ nhìn liền cười, lập tức lại có chút chần chờ:

“Chỉ là trên đầu nhìn có chút đơn sơ.”

Thẩm Diệu tóc vừa đen lại dày, được Tiết sương búi thùy vân kể tinh xảo, nhìn thanh lịch lại rất khác biệt. Mặc dù sau cặp kê, nàng đều giống nha đầu bình thường búi song hoàn kể, nay thay đổi hình thức, tựa hồ trưởng thành không ít. Khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu cũng thanh tú uyển chuyển hàm xúc lên không ít. Rốt cuộc cũng có chút hương vị thiếu nữ. Chỉ là trên đầu có mỗi một cây ngân trâm, rất cô linh, nhìn qua có chút đáng thương.

Cốc vũ trên mặt nhện không được, toát ra phần nộ. Thẩm phủ có đại nghiệp lớn, nhưng tiểu thư lại chỉ có mỗi cây ngân trâm là trang sức.

Tất cả mọi người trong Thẩm phủ đều dựa vào lão gia nuôi, vậy mà lại làm ra chuyện lang tâm cầu phế như thế. Đã vậy, Tiểu thư còn không thể nói cái gì, vì sao, bởi vì các ả đều đã đánh trang sức cho tiểu thư rồi, nhưng toàn là kim sức thô tục, mang ra ngoài chắc chắn bị người chê cười.

Thẩm Diệu nhìn Cốc vũ liếc mắt một cái, liền đoán được Cốc vũ trong lòng suy nghĩ cái gì, không khỏi lắc đầu bật cười. Trên thực tế, từ nhỏ đến lớn, Thẩm gia hai chi vì bồi dưỡng nàng có những yêu thích sát sẹ mà vất hết óc, trăm phương ngàn kế muốn nàng tin tưởng, ánh vàng rực rỡ mới là tốt nhất. Như vậy có thể đối bên ngoài nói, không phải hai chi này làm khó đích nữ đại phòng, mà là vì người ta vốn là yêu thích kim sức lòe loẹt như vậy aa!

Lại thấy nàng khoa trương đội đầy trang sức không biết mệt, liền nhận thức, đích nữ đại phòng tham lam ái tài, thô tục khó dẫn nổi. Vàng tuy tốt, cũng không nên đem hết lên người.

Cốc vũ sợ nàng thương tâm, vội vàng thay đổi câu chuyện, nói:

“Bất quá lệ nương kia có tay nghề thật tốt, tiểu thư mặc bộ này thật xinh đẹp.”

Không biết, có phải đáy lòng thương tiếc Thẩm Diệu, nên lệ nương mới làm ra bộ y phục này, tú công cực kỳ tinh xảo. Thương tiếc nàng dung mạo thiên kiều, mặc màu xanh khó tránh khỏi có chút già, liền ở vạt vấy vạt thêm một đóa hải đường hoa thật lớn, trông rất sống động, nở rộ lại diễm lệ, thật sự xinh đẹp. Mà nàng cũng mặc rất vừa người, không có chỗ nào là không tự nhiên.

Tiết sương cùng bạch lộ liếc nhau, đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương. Không biết vì sao, tiểu thư nay kim-sắc đều có thể ngăn chặn.

“Đi thôi.”

Thẩm Diệu đứng dậy:

“Không thể để mọi người chờ lâu được.”

Đi khỏi viện tử, liền thấy trong hoa viên, phần lớn là sắc hải đường, nàng dừng lại bước chân, tay nâng lên một đóa hoa nho nhỏ, nhìn một phụ nhân trung niên giống quạ đen tiến tới, hết như dẹt hoa trên gấm.

“Tiểu thư thật là tốt xem.”

Cốc vũ thở dài nói.

Quê mama ôm theo một cái giỏ, từ phòng bếp nhỏ đi ra, giúp Thẩm Diệu chuẩn bị chút đồ ăn vặt trên xe ngựa, lúc thấy Thẩm Diệu, mục nhìn không được mà kinh ngạc lẫn cả kinh. Mục hầu hạ nàng nhiều như vậy năm, có thể nói là nhìn nàng lớn lên. Hôm nay lại cảm thấy nàng thật xa lạ. Khí chất trầm tĩnh mà ôn trọng, y phục cao quý màu liên xanh, nói là công chúa sợ cũng không đủ. Mục không biết mình thiếu chút nữa làm rơi giỏ, chỉ biết ngây ngốc đứng tại chỗ. Thẳng đến khi Bạch lộ cười khanh khách mở miệng:

“Quê mama là đang xem gì vậy?”

Mục ta sửng sốt, theo thói quen đang muốn nói vài câu lời hay, đột nhiên nghĩ đến hôm nay là cúc hoa yến, Thẩm Diệu xuất chúng như vậy, chẳng phải là đem Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đều áp chế sao. Lời khích lệ đã muốn đến bên miệng, mục liền nuốt xuống. Quay đầu là một bộ đáng lo lắng:

“Tiểu thư, thân y phục, nhan sắc này thật sự là quá già . Tiểu thư còn trẻ, sao lại mặc thành như vậy. Vô duyên vô cớ, che đi nhan sắc bản thân. Vẫn là trở về lấy bộ hồng phấn thêu hoa chi chím khách được không ? Bộ đó có vẻ phần nộn. Còn có cây trâm này, lão nô nhớ rõ nhị phu nhân không phải ban thường không ít sao. Nếu cứ như này ra ngoài , người ta sẽ nói tiểu thư tướng quân phủ mộc mạc.”

Cốc vũ bĩu môi, bộ hoa chi chím khách màu hồng phấn là Nhiệm Uyển Vân đưa , rất tục khí, mang thêm trang sức đội đầy cỏ và dầu , rất giống tiểu thư nhà giàu mới nổi ở nông thôn . Nếu như vậy mà đi cúc hoa yến, Tiểu thư chắc chắn bị mọi người cười nhạo. Mụ ta rõ ràng có tâm không tốt . Nàng đang muốn thay Tiểu thư trách cứ vài câu, đã thấy tiểu thư nhẹ giọng mở miệng:

“Minh Tề nay quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, nhưng bề hạ vẫn có chủ trương tiết kiệm. Thiên hạ chỉ đạo, phô trương lãng phí chẳng phải thừa, mộc mạc một chút có gì không tốt? Người khác nhìn thấy , chỉ nói tiểu thư tướng quân phủ ta thanh chánh liêm minh, môn phong đoan chính, là chuyện tốt . Về thân y phục thì càng không cần đề ý,”

Thẩm Diệu hơi nhếch khóe miệng:

“Hôm nay ở đó ngắm hoa, xem người thi đấu, mặc như thế nào cũng không có một chút quan hệ.”

Nàng nói một phen , ôn ôn nhu nhu, lời nói nhẹ nhàng, lại hàm chứa uy nghiêm.

Quê mama đầu óc một mảnh hỗn độn, mụ không sợ Thẩm Diệu phát hỏa, nhưng khi nào thì Thẩm Diệu có thể giảng ra đồng lớn đạo lý với mụ như vậy ? Thẩm Diệu ngày thường không thích công khóa, lại chẳng có đầu óc. Nay tuôn ra một tràng đạo lý, vẻ nho nhã , khiến người cũng học qua ít thư sách như mụ không làm sao phân bác được. Bạch lộ nhin không được “Phốc” cười ra tiếng , không thể kìm nén cảm xúc, mặt mày không che dấu nổi sự vui sướng.

Mụ ta không phân bác được, còn bị vài nha đầu chê cười, trong lòng ảo não. Cũng không biết vì sao, từ lúc mụ ta hồi phủ, mỗi lần cùng Thẩm Diệu đối thoại, chính mình đều rơi xuống thế hạ phong. Không giống nha đầu mờ nhạt, Thẩm Diệu giọng điệu thực ôn hòa, từng câu, từng chữ khiến người khác không thể chống đỡ. Mụ có chút chật vật cảm giác trong tay giao cho Cốc vũ:

“Đây là để tiểu thư ăn vặt, đường đến cúc hoa yến còn xa. Có vài thứ này, tiểu thư sẽ không bị đói.”

Mụ hướng Thẩm Diệu nói:

“Lão nô trở về viện làm việc trước .”

“Đi thôi.”

Thẩm Diệu khinh phiêu đáp. Đợi Quê mama đi rồi, Cốc vũ cùng Bạch lộ đều vui vẻ không thôi. Tiểu thư các nàng càng cường thế, càng có bộ dáng của chủ tử . Như vậy, người trong phủ sẽ không dám khi dễ tiểu thư nữa .

Đi tới cửa lớn, đã thấy trước cửa là hai chiếc xe ngựa.Nha đầu Xuân đào bên người Thẩm Thanh đứng cạnh xe thứ nhất, đã muốn chuẩn bị xuất phát, xe thứ hai thì trống không.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ngọt Ngạt

Xuân đào thấy Thẩm Diệu, liền tựa sát vào xe ngựa nói gì đó. Ngay sau đó, mảnh xe ngựa bị xốc lên . Bên trong đúng là Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh, còn có Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhược Thu. Bốn người này nhìn thấy bộ dạng Thẩm Diệu, đều là nhin không được ngăn ra. Trần Nhược Thu ánh mắt lóe lóe, Nhiệm Uyển Vân cũng là nhú mày:“Tiểu Ngũ, con sao lại mặc y phục mộc mạc như vậy?”

“Đúng vậy,”

Thẩm Thanh cũng khản cập mở miệng:

“Nhìn qua thật sự khó coi, vẫn là mặc diễm mới đẹp. Trong phòng tỷ còn có kiện đồ màu vàng tươi đẹp rất mới. Xuân đào, ngươi đưa Ngũ muội đi thay y phục. Còn có, sao trang sức, cái gì cũng không mang? Người không biết , còn tưởng rằng tướng quân phủ bạc đãi muội đấy.”

Thẩm Thanh âm thầm đè nén đồ kị trong lòng xuống. Kỳ thật ả cũng là một giai nhân thanh tú. Hơn nữa ngày thường đều sang sảng, hào phóng, nhìn qua là một quý nữ rất có quy củ . Chỉ là màu da ả không được trắng nõn, có chút sắc mạch khiến ả rất dễ ý.

Nữ nhi gia, ai không hy vọng chính mình da thịt hơn tuyết, Thẩm Nguyệt trắng mịn, ả không dám nói gì. Nhưng Thẩm Diệu cũng trắng, hôm nay lại mặc y phục màu liên xanh , da thịt càng có vẻ trắng hơn tuyết . Cứ như vậy, ba nữ nhi Thẩm phủ ,chỉ có màu da ả là âm đậm nhất , nên tự nhiên mất hứng .

Thắm Nguyệt tí mỉ đánh giá Thắm Diệu, thấy nàng búi thùy vân kẻ cũng rất là khéo léo tinh xảo, mặc một thân liên xanh là thế, nhưng có vẻ thập phần đoan trang. Hôm nay, nàng không có đeo trang sức gì, tuy rằng mộc mạc, nhưng tự nhiên lại có khí chất cao quý.

Ả mỉm cười nói:

“Ngũ muội, y phục tạm thời không nói, nhưng trang sức nhất định phải mang, dù sao cũng là thể diện của quý phủ. Tỏ mẫu gấp muội như thế sẽ hờn giận. Còn nữa, sao tự xưng lại búi tóc thành như vậy? Muội còn nhỏ, búi song hoàn kẻ như trước rất tốt mà.”

Cốc vũ tức giận, sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng nàng thân là hạ nhân, không có cách nào chống đối chủ tử. Chỉ hận nghiêng răng nghiêng lợi, hai chi Thắm phủ này đều là lòng nam hiểm, không chút do dự hại chết nữ nhà mình. Chỉ ước gì, tiểu thư ăn mặc, đáng vẻ càng quê mùa càng tốt.

Thắm Diệu trong lòng cười lạnh, Thắm Nguyệt thậm chí ngay cả lão phu nhân cũng đem ra, là vì biết nàng từ trước đến nay đều sợ uy nghiêm của lão phu nhân. Về phần chải đầu, Thắm Nguyệt cũng bất quá chỉ hơn nàng một tuổi, làm sao có thể có nhiều năm kinh nghiệm. Chính là ả búi phi tiên kẻ, sa y hồng nhạt khinh bạc giống như tiên, muốn làm tuyệt sắc tài nữ, sao có thể để nàng đến dành được?

Các ả sau khi nói xong, thấy Thắm Diệu không nói một lời, chỉ mỉm cười nhìn các ả, không biết suy nghĩ cái gì. Rốt cuộc, Thắm Thanh bị ánh mắt kia nhìn có chút không được tự nhiên, liền quát lớn nha hoàn đứng bên xe ngựa:

“Xuân đào, thất thần làm gì? Còn không nhanh đưa Ngũ muội đi thay y phục?”

“Không cần,”

Thắm Diệu đánh gãy lời ả, trên mặt làm ra một bộ thần thái ưu thương:

“Hôm nay, ăn mặc như vậy là có nguyên nhân. Nhị thẩm ban thưởng trang sức, Ngũ nhi cũng cực kỳ thích, chứ không phải là cố ý không đeo.”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, không biết Thắm Diệu có ý tứ gì. Cốc vũ cùng Kinh trập cũng cho nhau cái liếc, có chút hoang mang nhìn tiểu thư.

“Phụ thân nay ở xa tây bắc, dẫn dắt chúng tướng sĩ đầm máu chiến đấu hăng hái. Hung Nô chưa lui, tướng sĩ vẫn phải giáo mác, thiết Y. Thân ta ở kinh thành, lại cảm y ngọc thực, nhân hạ thoải mái, ngắm hoa ngâm thơ, thật sự hồ thẹn.”

Thắm Diệu hơi hơi cúi đầu, thanh âm cũng nhẹ hơn:

“Đêm qua có Bồ Tát đi vào giấc mộng, muốn ta thành kính cầu nguyện. Ta liền hạ quyết định, quyết tâm, tố y đậm màu, khi phụ thân còn chưa khai hoàn trở về, quyết không mặc y phục tươi đẹp, mang trang sức.”

Ai cũng không dự đoán được Thắm Diệu lại đột nhiên nói ra như vậy. Ngày thường nhất gan, lời nói còn chẳng rõ ràng chứ đừng nói đến nghiêng ngả từng chữ một. Thắm Nguyệt cùng Thắm Thanh đều giật mình nói không nên lời, Trần Nhược Thu vỗ về thái dương mình, có chút đăm chiêu.

Nhưng thật ra trên mặt Nhiệm Uyển Vân, có chút xấu hổ. Thắm Diệu nói nàng vì phụ thân mình mà thành kính cầu nguyện, vậy bọn họ tính là cái gì? Phải để Thanh Nhi của bà cũng mặc mộc mạc như vậy đi cúc hoa yến, xác định vững chắc, Nhiệm Uyển Vân cắn chặt răng, từ ái khuyên nhủ:

“Mặc dù như thế, nhưng con cũng là cô nương tuổi trẻ, sao tâm tư lại nặng như vậy, ở cúc hoa tiệc cứ hảo hảo thả lỏng……”

Thắm Diệu lại đột nhiên hướng Nhiệm Uyển Vân làm một đại lễ:

“Mong nhị thẩm thành toàn cho hiếu tâm của tiểu Ngũ.”

Vốn là đứng ở cửa Thắm phủ, có không ít người qua đường. Thắm Diệu cúi đầu, dân chúng đi ngang qua, đều nhìn không được lia tới ánh mắt tò mò.

Nhiệm Uyển Vân có thể bất Thắm Diệu phải y phục mặc điểm lệ, duy trì thể diện Thắm phủ, nhưng bà ta dám không thành toàn một mảnh hiếu tâm của nàng sao? Đại ca nhà mình ở tây bắc đánh giặc, mình không cầu nguyện cũng không sao, ngay cả hiếu tâm nữ nhi người ta cũng không thành toàn, đó là có ý gì? Nhiệm Uyển Vân sắc mặt nhất thời phát xanh, bà ta không đoán được Thắm Diệu cư nhiên trả lời như vậy, khiến bà ta không thể cự tuyệt.

Nhiệm Uyển Vân vội vàng sai Xuân đào nâng nàng dậy, nói:

“Con, đứa nhỏ này, nhị thẩm sao lại không thành toàn cho hiếu tâm của con? Làm khó con còn tuổi nhỏ mà có tâm tư như vậy. Thôi, mộc mạc liền mộc mạc đi.”

Thắm Thanh còn có chút không phục, cũng không dám phản bác ý kiến của nương mình. Mẹ con Thắm Nguyệt lại tựa hồ nhìn ra cái gì đó. Nhìn lại Thắm Diệu, ánh mắt đã có chút bất đồng.

“Bất quá,”

Nhiệm Uyển Vân cười nói:

“Chúng ta nhiều người vậy, không thể ngồi cùng một xe, nên thẩm đã bảo quản gia chuẩn bị một chiếc ngựa, cố ý cấp Tiểu Ngũ. Ngồi cũng thoải mái. Tiểu Ngũ ngồi xe sau, đợi đến nơi, chúng ta cùng nhau đi vào”

Hàng năm cúc hoa yến, Thẩm Diệu đều cùng mấy mẹ con nhà này đi một chiếc xe ngựa. Tuy nhiều người, nhưng vẫn có thể ngồi chung. Hôm nay làm về ta đây như vậy, bất quá là có ý . Nhiệm Uyển Vân đã cân nhắc kỹ, Thẩm Thanh cũng đến tuổi tìm người lập gia thất. Nhưng phụ thân nàng chức quan so với nhị thúc cao hơn. Nay, nếu có gia tộc khác để ý, chắc chắn sẽ cân nhắc nàng trước tiên .

Bà ta nghĩ, Thẩm Diệu tính tình vụng về, chỉ cần không người dẫn dắt , sẽ làm ra ồn ào gây nhiều chê cười, chỉ có như vậy, tài năng Thẩm Thanh mới có thể tuôn ra khéo léo. Nay ,có ý chuẩn bị hai chiếc xe ngựa. Mẹ con Trần Nhược Thu cũng có chủ ý như vậy, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Hào, vậy nghe theo nhị thẩm.” Thẩm Diệu mỉm cười. Nhiệm Uyển Vân có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nàng dễ dàng đáp ứng như vậy. Thẩm Diệu nhất gan, luôn kề cận Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh. Bà ta sợ ,muốn để nàng ngồi xe một mình sẽ rất khó , không nghĩ tới nàng căn bản không có cự tuyệt. Cứ như vậy, những lời mà bà ta chuẩn bị trước có vẻ dư thừa .

“Nếu không còn gì nữa, tiểu Ngũ lên xe ngựa trước .”

Nàng hướng bốn người hành lễ, rồi đi đến xe ngựa của mình. Xe ngựa kia cũng rộng rãi, chỉ là không tinh xảo bằng chiếc xe của Nhiệm Uyển Vân .Cốc vũ tức giận nói:

“Để tiểu thư một mình một xe ngựa cũng không sao. Nhưng sao lại phải đi sau xe họ . Đây mà an tâm cái gì?”

Kinh trập có chút lo lắng nhìn thoáng qua Thẩm Diệu, trong lòng than nhỏ.

Thẩm Diệu ánh mắt trầm trầm nhìn đĩa mứt hoa quả nhỏ bên trên, tay dần dần nắm chặt. Muốn quét sạch mặt mũi đại phòng, có ý cùng đại phòng tạo khoảng cách, khiến nàng bị chê cười, phụ thân chịu bêu danh?

Nàng muốn nhìn, cuối cùng ai mới khiến ai xấu mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Cười Nhạo

Cúc hoa yến thiết lập cách Thân vương phủ không xa, đây là lúc trước, Đế hậu Minh Tề khai quốc tự mình thiết lập biểu diễn tại nhà. Phủ đệ này, nguyên là hoa viên tiền triều đã được tu bổ , chiếm mấy ngàn mẫu, kiến trúc to mà tinh xảo. Nếu không phải vì cách cung quá xa, Đế hậu đã sớm đem nó cải tạo thành góc trong cung. Nơi này dựa vào bằng thủy, mặc dù xa, nhưng là nơi thường thức phong cảnh rất tốt.

Nhất là vào tháng mười hàng năm, các màu cúc hoa đua nhau khoe sắc. Ở đây, có chuyên gia, quản việc gieo trồng quý trọng mầm móng cúc hoa , một cửa phủ mờ, giống như đang ở tiền cảnh. Mà chỗ này, cũng coi như thập phần phong nhã. Nhận bà bà đánh xe ngựa ước chừng một canh giờ, các nàng trên xe ngựa liền dùng chút điểm tâm, tránh bị đói. Cốc vũ mở cái giỏ Quế ma ma đưa, hỏi Thẩm Diệu:

“Tiểu thư, không bằng ăn một chút, đường xá xa xôi, ăn này nọ mới có khí lực.”

Thẩm Diệu nhìn trong giỏ. Bắp sữa dê lạc, thông cuốn nhĩ, lạt du chân nhĩ. .... Liếc mắt một cái đã muốn phát thèm. Màu sắc sáng rõ, thơm ngào ngạt . Đáng tiếc mấy thứ này hương vị đều quá nồng nàn. Như bắp sữa dê, lạt du chân nhĩ như vậy. Chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ bị dơ y phục. Quế mama cũng thật sự là “Ti nữ” Chuẩn bị đồ ăn.

Hậu trạch nữ nhân tranh đấu, đều là ám hạ chút ngáng chân,nhưng Thẩm Diệu lúc trước ở hậu cung Minh Tề, đối mặt toàn là phi tần tranh thủ tình cảm, thủ đoạn rất cao. Chỉ bằng tiểu kỹ xảo này, nàng còn chưa xem vào mắt.

Thẩm Diệu lắc lắc đầu, để Cốc vũ đem giỏ cất, nói với Kinh trập:

“Không cần, Kinh trập cũng có.”

Kinh trập thận trọng từ phía sau xuất ra một tiểu bố bao, bên trong bao đều là điểm tâm khéo léo linh lung, Thẩm Diệu không tin được phòng bếp trong phủ. Liên báo Kinh trập theo quân sự ra ngoài mua chút này nọ. Quân sự kia chỉ nghĩ Kinh trập nói xàm, tay chân không làm được gì. Kinh ngạc, không nghĩ đến một tiểu nha hoàn như Kinh trập lại có thể mua được điểm tâm ở Quảng phúc trai .

Quảng phúc trai trong Định kinh là cửa hàng điểm tâm số một số hai, các nhóm phi tần trong cung đều thích ăn. Thẩm Diệu kiếp trước đối với điểm tâm ở quảng phúc trai cũng không cảm thấy hứng thú. Uyển Du lại không như vậy. Một ngày không ăn liền cảm thấy không thoải mái. Giờ phút này, điểm tâm trên tay Thẩm Diệu, chỉ bé bằng đầu ngón tay. Làm thành hình hoa rất đáng yêu. Nàng chia chút cho Cốc vũ và Kinh trập cùng ăn. Hai nha đầu lúc đầu còn không dám,nhưng nàng kiên trì, hai nha đầu chối từ không được, liền thận trọng tiếp nhận , ăn xong một miếng liền vui vẻ nói:

“Tiểu thư, điểm tâm này ăn thật ngon.”

Thẩm Diệu mỉm cười, kỳ thật điểm tâm này, mỹ vị cũng không phải rất ngon . Chỉ là, hình dạng bánh tình xảo, đáng yêu, mà nữ nhi gia lại luôn thích đồ đẹp ... vậy nên mới được ưa chuộng mà thôi. Uyển Du lúc trước hòa thân, nàng thậm chí bỏ ra một số tiền lớn để mời một sư phó ở quảng phúc trai làm điểm tâm. Chỉ hy vọng ở Hung Nô lạnh lẽo, Uyển Du còn có thể ăn được điểm tâm mình thích. Ai biết..... Ai biết ở nửa đường , Uyển Du đã hương tiêu ngọc vãn, mà nàng ngay cả thi thể cũng không được nhìn thấy.

Thẩm Diệu nhắm chặt mắt.

Uyển Du hòa thân, là Mi phu nhân sắp đặt, một nhà Trần Nhược Thu cầu kết, hạ lệnh cũng là Phó Tu Nghi. Kiếp này những người này, một người cũng đừng mong chạy. Đã hại chết Uyển Du, nàng muốn bọn họ, phải trả gấp trăm ngàn lần!

Cốc vũ ăn điểm tâm đến quên trời đất, vừa nhắc đầu đã thấy ánh mắt Thẩm Diệu lãnh liệt, giống như quý phu nhân ở địa vị cao hạ quyết đoán sát phạt. Trong nháy mắt, Cốc vũ tựa hồ thấy được bóng dáng lão gia Thẩm Tín. Thẩm Tín ở trên chiến trường nhiễm máu vô số giấc. Thời điểm nổi giận, trong mắt đều mang theo hung lệ. Vậy mà thời khắc này, tiểu thư cùng lão gia giống nhau như đúc.

Cốc vũ thiếu chút nữa bị điểm tâm làm nghẹn, cổ gồng nuốt xuống, cẩn thận hỏi:

“Tiểu thư lại không thoải mái sao?”

“Không”

Thẩm Diệu chớp mắt:

“Nghĩ chút sự tình mà thôi.”

Hôm nay cục hoa yến cùng kiểm tra, Phó Tu Nghi chắc chắn sẽ ở đây. Ngoài ra, còn có vài huynh đệ của hán nữa.... Nay chín hoàng tử, mỗi người mỗi vẻ, tất nhiên đều tự mình chia trận doanh. Mà Phó Tu Nghi biểu hiện vô hại, cùng một phe với Thái tử giao hảo. Ai biết, đến cuối cùng lại phế Thái tử sửa lập hán lên thay ?

Cũng chẳng riêng gì phe thái tử. Toàn bộ hoàng thất Minh Tề rất vô tình. Bọn họ xem những trâm anh thế gia thay tổ tiên đánh hạ giảng sơn, giống như con chó đã già. Con chó này, lúc trước thay bọn họ săn hạ thú. Nay thú đã vào túi liền sợ con chó đó cắn mình. Vì thế liền ép khô con chó không còn một giọt máu. Sau đó xẻ phanh làm thịt.

Thiên hạ bất nhân, thái tử bất nghĩa, dựa vào cái gì cầu tâm mọi người? Không bằng trước xem chó cắn chó như thế nào?

Thẩm Diệu khẽ môi hơi hơi. .... Lúc Nhận bà bà đánh xe tới, nơi đây đã có không ít nhà huân quý. Tuy nói hôm nay kiểm tra không phân biệt nam tử cùng nữ tử, nhưng yến đường vẫn đem khách nhân chia làm hai khu, là nam tử tịch cùng nữ tử tịch.

Bên khu Nam tử tịch, các nhóm thiếu niên cùng phụ thân vội vàng nhận thức, kết thân với nhau, sau đó nâng đỡ nhau cũng là điều tự nhiên. Huống hồ, vấn đề này cũng là có lợi ích cho gia tộc họ, kết giao thêm bằng hữu chỉ lợi mà không hại. Khu nữ tử tịch bên kia ,thì các phu nhân cùng một nhóm nhân thoai việc nhà. Các tiểu thư hữu hảo tụ tập nhau nói chuyện phiếm. Đối với ngày hôm nay đều có chút, vừa khẩn trương lại mong chờ.

Ngẫu nhiên còn có thể giương mắt coi trộm một chút thiếu niên đối diện.

Dịch Bội Lan bên cạnh mấy vị tiểu thư cười tươi như hoa , nói:

“Hôm nay kiểm tra, các người có thể nắm chắc?”

“Ta không có.”

Nữ tử bên cạnh cô ta cười nói:

“Nhiều người như vậy, người như ta tư chất thường thường, thật sự cảm thấy sợ hãi. Chỉ hy vọng đợi lát nữa, trăm ngàn lần đừng ai để ý đến ta, không chọn ta lên đài. Ta không cầu xuất đầu, chỉ cầu không ra khiến xấu mặt là được rồi.”

Dịch Bội Lan bĩu môi:

“Ít nhất ta cũng muốn thử một lần, phải biết rằng ,hôm nay Định vương diện hạ sẽ ở đây, huống hồ người không phải để ý Lý gia thiếu gia sao. Lý gia thiếu gia vẫn từ xuất chúng như vậy, chắc chắn lên đài, người nên nắm chặt cơ hội này mà hào hào biểu hiện?”

Nữ tử đẩy nhẹ Dịch Bội Lan, trên mặt lộ ra chút e lệ:

“Người nói vậy.”

Giang Hiểu Huyền nghe vậy cười nói:

” Bạch vì người không phải sợ, muốn nói xấu mặt, không phải còn có Thẩm gia lão ngũ đi đầu sao. Dù thế nào, người cũng không cường bằng nàng đâu.”

“Không sai.”

Dịch Bội Lan cũng cười run rẩy hết cả người:

“Hàng năm kiểm tra, Thẩm ngũ không phải đều phụ trách chọc cười sao. Muốn không cười nàng cũng khó, vì nàng hàng năm đến, đều có dung mạo khó đỡ. Vừa nghĩ tới năm nay, nàng ta lên biểu diễn, ta lại nhìn không được mà bật cười. Không biết năm nay nàng ta có vận y phục đồ choé cùng trâm cài hồng khùng bố như năm trước không đây?”

Vài nữ tử nghe vậy, “Khanh khách” cười rộ lên.

“Đủ rồi đấy.”

Phùng An Ninh đột nhiên mở miệng:

“Hay lắm sao mà cười?”

Dịch Bội Lan sững sốt, tùy tiện nói:

“Phùng An Ninh, người sắp này rất kỳ quái a. Như thế nào mà tự nhiên lại cùng ngốc tử kia giao hảo?”

Phùng An Ninh sắc mặt giãn dữ, đang muốn nói chuyện, liền nghe bên kia có người nói:

“Aa, Thẩm gia phu nhân tới.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kinh Diễm

Mẫu thân Dịch Bội Lan thường ngày đều cùng Nhiệm Uyển Vân giao hảo, Dịch lão gia cùng Thẩm quý ở trong quan trường cũng thường giúp đỡ lẫn nhau. Vì thế, mỗi khi Nhiệm Uyển Vân đi qua phủ họ làm khách, đều mang Thẩm Thanh theo. Cũng vì vậy mà quan hệ giữa Dịch Bội Lan và Thẩm Thanh rất tốt, cùng Thẩm Nguyệt cũng như vậy.

Bên này nhóm phu nhân, bên kia là nam quyền tịch đều hướng về phía xa nhìn. Thẩm quý cùng Thẩm Vạn sắp này đều bận chính sự lên không tới được. Nhưng mọi người đều biết nguyên nhân là gì. Chẳng phải hai người bọn họ, vô luận thế nào đều không thể so sánh được với uy vọng cao ngất của Uy Vũ đại tướng quân Thẩm Tín sao. Lúc tiền hoàng còn, Thẩm gia có rất nhiều đặc quyền, cận thần thiên tử, danh phù kỳ thực. Ai nắm giữ binh quyền thì người đó có tư cách nói chuyện. Cho dù, hàng năm Thẩm Tín không ở kinh thành, nhưng nhắc tới Thẩm gia, tất cả mọi người tránh không được mà tôn kính. Trong khi đó, hai vị thúc thúc này xuôi chèo mát mái, không phải đều do uy vọng của đại ca mình mang lại sao.

Nhóm Nam quyền

đều rất coi trọng Uy Vũ tướng quân Thẩm gia. Mà nhóm nữ quyền thì lại chỉ có xem thường cùng chế giễu. Các phu nhân thì tốt hơn, dù sao cũng lớn tuổi, mặc dù trong lòng khinh miệt, nhưng nề mặt mũi nên cũng chỉ nói qua loa vài câu. Các nữ tử lại không như vậy. Có lẽ ghen tị vì Thẩm Tín chỉ có một đích nữ, vì vậy thân phận Thẩm Diệu tự nhiên bất đồng với các nàng. Thậm chí, có thể so được với công chúa. Đáng tiếc, nàng được như vậy mà tâm tư không khác gì ngốc tử. Vụng về lại nhát gan, ái mộ Định vương Phó Tu Nghi, làm ra nhiều chuyện khiến người khác chê cười. Hơn nữa, hoa rơi có ý, nước chảy lại vô tình, ai ai cũng biết. Càng đừng nói, nàng đứng bên cạnh hai vị đường tỷ nổi tiếng, không khác gì một cô nương nông thôn quê mùa.

“Không biết hôm nay lại có trò gì hay. Định vương điện hạ ở đây, Thẩm Diệu nhất định lại ‘Tì mi’ ăn mặc một phen đi.”

Dịch Bội Lan che miệng cười.

“Các người không biết, kiểm tra là thời điểm tốt nhất để cười sao? Thẩm Diệu tính tình ngốc nghếch vậy. Chỉ sợ sẽ chủ động lên đài. Lúc đó mới gọi là phần khách!”

Giang hiểu huyền cũng cười rộ lên.

Bạch vi thở dài, cố làm ra vẻ lắc lắc đầu:

“Cũng không biết Thẩm tướng quân kiếp trước tạo nghiệt gì. Kiếp này, sao lại sinh ra được một nữ nhi như vậy.”

Đang nói, liền thấy nhận bà bà dẫn theo vài tỷ nữ, cùng một đám người đi đến. Đi đầu chẳng phải chính là Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhược Thu. Nhiệm Uyển Vân một thân bạc la trường bào, bà ta vốn đầy đà, búi nguyên la kể, càng phát ra vẻ phú quý đoan trang, rất giống khí phái chương gia chi mẫu.

Trần Nhựt Thu lại bất đồng, tuy rằng Thẩm Nguyệt đã mười sáu, nhưng bà vẫn như thiếu phụ bình thường, dịu dàng với yên la quần cùng váy dài xanh biếc, vừa nhìn đã biết xuất thân là môn đệ thư hương. Mà phía sau hai bà, là Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh.

Thẩm Nguyệt một thân hồng phấn với váy the mỏng, mái tóc dài vấn thành phi tiên kế, kèm chuỗi trân châu hồng nhạt. Hạt châu kia vô cùng tốt, tản ra màu sáng bóng thần nhiên, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Cạnh ả là Thẩm Thanh khoác trên người sắc mây như ý cùng váy khố, búi bách hoa kế, nhan sắc thập phần tươi sáng. Cô tay mang theo vòng phi thúy, nhìn qua đã biết không phải vật thường. Hai nàng rất trẻ, một người ôn nhu một người hào phóng, trên người đều là đồ giá trị xa xỉ. Vốn đã rất xinh đẹp, lại thêm y phục lộng lẫy là tôn lên. Lôi kéo không ít ánh mắt thiếu niên nhìn lại.

Bên nam quyền tịch, một vị đại nhân cũng nhìn không được mà tán thưởng:

“Vài vị nữ nhi Thẩm gia, tướng mạo thật tốt”

“Chưa hết đâu”

Thái Lâm gặp người trong lòng là Thẩm Nguyệt, đang sung sướng, nghe vậy nhìn không được chăm chọc nói:

“Thẩm gia còn có một vị nữ nhi của Thẩm tướng quân, tướng mạo nàng mới là tốt nhất.”

Vị đại nhân kia tựa hồ cũng không để ý tới đồn đãi bên ngoài, lên không biết Thẩm Diệu, nghe Thái Lâm nói như vậy, còn tưởng rằng là thật, liền nói:

“Nữ nhi Thẩm tướng quân, tất nhiên không kém.”

“Aa,”

Thái Lâm nhìn không được nở nụ cười, tùy tay chỉ hướng đoàn người Thẩm Nguyệt:

“Váy chưa chắc.....”

Hắn nói chưa được một nửa, liền nuốt lời còn lại xuống. Thẩm Diệu phía sau Thẩm Thanh và Thẩm Nguyệt đi tới. Nàng không đi cùng một chỗ với hai đường tỳ. Cô lĩnh đi mãi phía sau. Nhìn qua có chút co rúm, khiếp sợ. Nhưng không biết vì sao, lại tuyệt, không có vẻ hèn mọn.

Một bộ kim vân thêu một đóa hải đường rất to dưới làn váy cùng la quần nguyệt nha. Mỗi bước nàng đi, đóa hoa dường như nở rộ dưới chân, từng bước sinh hoa, lay động. Có lẽ cảm thấy lạnh, nàng khoác thêm kiện áo choàng màu liên xanh. Đè ép bớt sự chói sáng của đóa hải đường, lại sinh ra khí chất uy nghiêm.

Nàng đến càng gần, mọi người càng thấy rõ mặt. Là một tiểu cô nương mười bốn, mười lăm. Búi thủy vân kế, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc khắc hải đường, tuy có chút đơn giản nhưng rất động lòng người. Chiếc váy liên xanh làm nổi bật lên làn da trắng nõn, đôi mắt gọn sòng, trong suốt như ấu thú. Khỏe mỗi khi nhếch tựa cười tựa không. Cái mũi khéo léo, miệng hồng nhuận. Nhìn qua diện mạo có chút đáng yêu, nhưng mọi người thấy nàng, đều không nghĩ đây là một tiểu cô nương. Có người, trời sinh có mỹ mạo lại không có khí chất. Có người, mặc dù không đẹp nhưng khí chất lại động lòng người. Thiếu nữ này, nếu nói tuyệt sắc thì hơi quá mức, chỉ là thanh tú đáng yêu. Nhưng khí chất của nàng khiến người khác trầm mê trong đó. Một loại khí chất uy nghiêm mà đoan trang, còn phát ra cao quý mà tao nhã. Khiến người ta không dám sinh ra ý tưởng lỗ mãng.

Mà tư thế nàng đi, hơi nâng cằm, váy động nhẹ nhàng, hai tay vén động tác vừa đúng, không cứng ngắt cũng không tùy ý, giống như đã làm rất nhiều lần. Loại khí chất cao quý, uy nghiêm bao phủ ở trên người nàng, khiến mọi người cảm thấy, đây không phải tiểu nữ tử mười bốn, mười lăm mà là một phụ nhân ở địa vị cao đã trải qua biết bao sóng gió nhân gian.

Trước mặt Thẩm Nguyệt Thẩm Thanh, Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhựt Thu, bất tri bất giác liền trở thành nền cho nàng. Giống như bốn thị nữ tùy thân. Nhưng mà nàng lại đi cuối, khiến cho mọi người loạn cả lên, không biết ai mới là chủ tử.

“Người đó là ai?”

Dịch Bộ Lan lẩm bẩm nói, thân là nữ tử vậy mà thấy nàng, cô ta cũng nhìn không được, lâm vào thất thần. Làm sao mới ít tuổi lại có khí chất này vậy?

“Đây là..... khách của Thẩm gia sao?”

Bạch vi hỏi:

“Chưa gặp nàng bao giờ aa.”

Bên nam quyền tịch cũng lặng ngắt như tờ, các nam nhân nhìn nàng, lại không giống các nữ nhân bên kia. Bên này đều là các quan nhân, tự nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra nàng khác với những nữ tử khác. Cũng không phải bên ngoài khác, mà là khí độ. Mà loại khí độ này chỉ khi trải qua sóng to gió lớn sau đó bình thân rồi trầm tĩnh, đã đối mặt hết thảy mới sinh ra được. Mà thái độ của nàng giống mà không giống, như có chút khinh thường tất thảy.

“Này, đó là nữ nhi Thẩm tướng quân sao?”

Phía trước, vị kia cùng Thái Lâm nói chuyện ánh mắt có chút kích động:

“Thật sự là hảo tướng mạo! Thật sự khí độ hơn tướng quân, đúng là có phần hổ phụ sinh hổ nữ!”

“Thẩm Diệu?”

Thái Lâm sững sốt, tập trung nhìn vào, đứng lên thất thanh kêu:

“Là Thẩm Diệu?”

Một câu nói nặng tựa ngàn cân. Kích khởi ngàn tảng tò mò. Mọi người im lặng chốc lát, ngay sau đó, nhất loạt đều ồ lên

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dự Thân Vương

Thẩm Diệu?

Phùng An Ninh nhìn không được ngăn ra, nàng cùng Thẩm Diệu ở Quảng Văn đường ngồi chung một bàn, tự nhiên so với người khác nhìn rõ ràng hơn. Kìa đúng là Thẩm Diệu. Mấy ngày nay, Thẩm Diệu tính tình im lặng không ít. Tuy rằng nàng trước kia cũng thực im lặng, nhưng giờ không hề đi theo sau Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh, nói lời vụng về nữa. Phùng An Ninh nghĩ Thẩm Diệu bất quá là trở nên thông minh chút. Không ngờ, nàng ăn mặc đứng đắn, lại kinh người như thế.

Từ lúc rơi xuống nước, rồi dưỡng bệnh, Thẩm Diệu gầy xuống. Ngày thường, Phùng An Ninh không không chú ý lắm, nhưng nhìn kỹ, cảm nàng đã nhon thêm một ít. Nếu lúc trước nàng như hải tử mười một, mười hai. Vậy giờ đã như cô nương mười bốn. Nàng giống một mảnh thú, cuộn mình trong ổ ngủ say, bây giờ thoát ổ, giờ ra nanh vuốt.

Bùi tú tài đã ở bên nam quyền tịch. Tuy hắn chỉ là tiên sinh thư sở ở Quảng Văn đường, nhưng lại được mọi người tôn kính vì có tài, hắn trong mắt quan gia rất có địa vị. Hắn tuổi trẻ lại tài hoa, nếu vào triều làm quan, con đường thăng tiến rất có triển vọng. Chỗ quan trường, ai ai cũng có mắt hồ ly, đều muốn đường làm quan của mình rộng mở. Huống chi Bùi Lang chưa hẳn là sẽ không có ngày phát đạt.

Ánh mắt Thẩm Diệu lướt nhẹ qua khu nam tử tịch, khẽ dừng trên người Bùi Lang trong chớp mắt. Nàng biết, hôm nay kiểm tra, Bùi Lang tuy là thư sở tiên sinh. Nhưng thời điểm thi đầu, có một môn sinh hướng hắn khiêu chiến. Bùi Lang lên đài, văn chương, luật sách như nước chảy, từng câu đều đúng lý, hợp tình, không ai phản bác được.

Vì vậy, liền lọt vào mắt xanh của Phó Tu Nghi. Vì để lôi kéo hắn, Phó Tu Nghi mở rất nhiều cuộc chiêu hiền đãi sĩ. Cuối cùng, cũng chiếm được viên đại tướng Bùi Lang. Nhưng đời này, nàng quyết không để sự việc phát sinh.

Bùi Lang miễn cảm nhận thấy được ánh mắt thiếu nữ phía xa dừng trên người mình. Ánh mắt tìm tòi kỹ lưỡng, giống như đã thú đang cân nhắc giá trị con mồi. Khiến trong lòng hắn nổi lên một cô cảm giác kỳ dị. Hắn theo ánh mắt nhìn qua, nhưng Thẩm Diệu đã sớm dời ánh mắt.

Bên nhóm các đại nhân đều tán thưởng:

“Đích nữ Thẩm tướng quân, tuổi còn nhỏ đã có khí độ như này, ngày sau thật sự là không thể khinh thường a.”

Vậy mà, nhóm thiếu niên nhìn nàng, lại chỉ xem dung mạo.

“Bộ dáng cũng rất xinh đẹp.”

Một thiếu niên áo lam nói:

“Ban đầu sao lại không phát hiện, bộ dạng Thẩm Diệu cũng là một lệ sắc giai nhân nhi.”

“Đáng tiếc chỉ là một đứa ngu xuẩn” Thái Lâm sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, đã lấy lại được tinh thần. Tất cả mọi người đều chú ý Thẩm Diệu, ngược lại đem Thẩm Nguyệt xem nhẹ, khiến hắn bất mãn, liền hừ một tiếng.

“Ngươi mới ngu xuẩn!”

Một thanh âm đột ngột ghé vào lỗ tai hắn hét lớn. Thái Lâm hoảng sợ, nghiêng đầu qua. Liền bắt gặp một tiểu tử mặc hồng y, vẻ mặt tức giận, trừng mắt nhìn hắn. Vóc dáng có chút mập mạp nhưng khí thế lại bức người.

“Xin lỗi,”

Nghe thấy tiếng hét, một thiếu niên thanh y bên cạnh liền hướng Thái Lâm hoà hảo cười cười:

“Xá đệ vô lễ, đã va chạm.”

Thái Lâm đang muốn mắng chửi người, vừa thấy đối phương là Bình Nam bá thể từ Tô Minh Phong. Tiểu tử mập mạp kia là Tô nhị thiếu gia Tô Minh Lăng, liền đem lời đã đến bên miệng nuốt xuống. Tô Minh Phong và Tạ Cảnh Hành hảo hữu, ai dám nói gì nha?

“Đại ca,”

Tô Minh Lăng kéo nhẹ góc áo Tô Minh Phong :

“Tỷ tỷ kia thật đẹp, ca đem nàng thú về làm tẩu tử đi.”

Tô Minh Phong khoé miệng cứng đờ, cũng may thanh âm Tiểu Lăng rất nhỏ, chung quanh không có người nghe thấy, hần hơi cúi người, hỏi:

“Nhị đệ biết Thẩm cô nương kia?”

“Không biết nha”

Tiểu Lăng vô tội cắn ngón tay. Tô Minh Phong liền không nói gì nữa.

Thẩm Diệu theo phía sau đoàn người Nhiệm Uyển Vân, đi tới khu nữ quyền tịch. Bên này, các phu nhân hay tiểu thư đều dựa vào thân thiết mà ngồi cùng nhau. Nhưng Thẩm Diệu thường ngày, ngoài Thẩm Thanh và Thẩm Nguyệt ra thì dù có ở Thẩm phủ hay quảng văn đường cũng chẳng ai nguyện ý nói chuyện với nàng.

Nàng mặc kệ, không giận cũng không sợ, tự mình tìm chỗ ngồi xuống. Nàng không e ngại các nữ tử cô lập vì nàng thực hưởng thụ cảm giác im lặng này.

Các nữ tử nhìn Thẩm Diệu hôm nay y phục kinh diễm, có chút ghen tị. Muốn nàng xấu mặt nên cố ý xem nhẹ nàng. Ai ngờ, nàng thân nhiên tự ngồi một mình. Trên bàn, mọi người dừng tán gẫu, nhìn nàng bắt đầu chuẩn bị cờ cùng lá bài.

Thẩm Diệu nghĩ nghĩ, liền theo cách chơi trong cờ tướng mà nàng học được tự mình đánh cờ. Cảm kỳ thư họa, nàng mọi thứ không thông. Trước kia, chỉ thứ hai và tam phòng ghét bỏ, cố ý dạy lung tung. Sau nàng gả cho Phó Tu Nghi lại không có thời gian học. Cho nên, lúc từ tần quốc trở về, đối mặt với Mi phu nhân giỏi ca múa thi thơ. Trong lòng nàng rất tự ti.

Hậu cung tần phi đem nàng cùng Mi phu nhân so sánh, nói nàng xuất thân võ tướng thế gia, không biết tình thú, cả người thô bỉ không chịu nổi. Khó trách, Phó Tu Nghi xem vị hoàng hậu nàng làm như không thấy.

Nhưng chơi cờ không nhất định phải có khiếu, học từ bé. Lúc trước, nàng không biết chơi. Nhưng vì Phó Tu Nghi mà vài năm ở tần quốc, nàng cũng nghiên cứu không ít binh pháp. Nàng không chơi cờ, mà sử dụng binh pháp. Đây chính là chiến kê.

Nhóm nữ nhi hiển quý đứng từ xa nhìn, thấy Thẩm Diệu khí định thần nhàn, có loại khí độ lạnh lùng cùng cao cao tại thượng, đem nàng cùng mọi người phân chia. Giống như, nàng ở trên, người khác ở dưới.

“Ngũ tiểu thư nay nhìn, đã thay đổi không ít.”

Dịch phu nhân cùng Nhiệm Uyển Vân cười nói:

“Tựa hồ, giờ đã là đại cô nương.” Bà ta khó mà nói Thẩm Diệu dễ nhìn, át đi tài mạo Thẩm Nguyệt và Thẩm Thanh, chỉ đành uyển chuyển nhắc nhở Nhiệm Uyển Vân.

Nhiệm Uyển Vân sao có thể không biết? Bà ta giỏi nhìn sắc mặt người khác. Vừa rồi, một đường đi tới, ánh mắt mọi người không dừng trên người bà ta hay Thẩm Nguyệt và Thẩm Thanh. Mà rõ ràng dừng ở người cuối cùng: Thẩm Diệu.

Trong lòng, bà ta nghiêng răng nghiêng lợi. Xem ra Thẩm Diệu lần này hạ cả vốn gốc. Biết Định vương tới kiểm tra, liền thay đổi để hấp dẫn sự chú ý của hần. Cũng muốn tranh cao thấp cùng Thanh nhi của bà ta?

Bà ta nhắc lên bát trà, cười khanh khách nhìn nhóm nam quyền phía đối diện:

“Có lẽ là vậy rồi, nay tuổi tiểu Ngũ cũng không nhỏ, lão thái thái thương Tiểu Ngũ, nói đại bá không ở nhà. Lần này trước khi ra cửa còn cố ý dặn dò ta nhìn xem có gia môn nào thích hợp không.”

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh ngồi bên người Trần Nhục Thu nghe vậy, ánh mắt chớp động, nhìn nhau. Hai ả đều lớn tuổi hơn Thẩm Diệu. Hơn nữa, lão phu nhân cũng rất ghét đại phòng. Nếu lão phu nhân lo lắng, cũng không đến lượt Thẩm Diệu. Vì thế, đương nhiên không phải lão phu nhân có ý tốt, làm sao có thể để Thẩm Diệu tốt lành được?

Ánh mắt Trần Nhục Thu dừng trên người Dịch Bội Lan đang nói chuyện với Thẩm Thanh. Dường như Nhiệm Uyển Vân muốn vội vã định việc hôn

nhân của Thẩm Diệu trước khi Thẩm Tín trở về . Vì sao chứ , chắc chắn bởi vì Thẩm Thanh cũng ái mộ Định vương? Bà ta muốn thay Thẩm Thanh dọn đi mối uy hiếp lớn này?

Nghĩ tới đây, liền nghe bên nam quyền tịch truyền lên đến một trận ồn ào, Giang gia phu nhân nói:

“Dự thân vương đến kia.”

Thẩm Diệu tay cầm cò, động tác liền dừng một chút, cò trắng lạc bàn. Nàng nâng mắt hướng bên nam tịch, ánh mắt bình tĩnh. Dự thân vương, kiếp trước Thẩm lão phu nhân muốn nàng gả cho người què góa vợ, tính dâm mà tàn ác, đã bốn mươi hai tuổi. Nếu không phải khi đó nàng mê luyến Phó Tu Nghi đến mất cả danh dự, chỉ sợ sẽ trở thành một khối xương khô trong Dự vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bản Cung Đã Trở Lại

Từ xa , một gã nam tử trung niên đi tới. Hắn không ngồi cùng với các quan gia hay thiếu niên, mà ngồi trên một ghế được sắp xếp sẵn. Nam tử này ước chừng bốn mươi tuổi, bộ mặt đen gầy, dữ tợn. Khoác kiện cẩm y dài thêu sắc tùng, cực kì phú quý. Đáng tiếc chỉ có một chân. Hắn là bảo đệ của đương kim hoàng đế, Dự thân vương.

Thuở thiếu thời, Dự thân vương vì cứu hoàng thượng khỏi đám thích khách mà chân trái bị thương. Bất đắc dĩ phải cắt bỏ ,trở thành một người què. Từ đó về sau ,tính tình Dự thân vương đại biến, trở nên tàn bạo hung ác, tính cách bất thường. Thu rất nhiều cơ thiệp.

Người bên ngoài không biết nội tình, nhưng hoàng gia lại nhất thanh nhị sở. Dự thân vương rất dơ bẩn ,cổ quái, nữ nhân bị hắn đùa chết nhiều không đếm xuê. Dự thân vương phi lấy về được 7 năm thì chết . Tuy rất kỳ quái, nhưng nề hà hoàng đế cùng Thái hậu bao che Dự thân vương. Bên nhà ngoại Vương phi chỉ đành nuốt đắng vào trong.

Mà gần đây, Dự thân vương phủ đột nhiên truyền ra tin tức, Dự thân vương có ý muốn nạp phi. Trong lúc nhất thời, Định kinh thành tất cả mọi người đều suy đoán không thôi. Dự thân vương địa vị cao, lại có hoàng đế cùng Thái hậu sủng ái , tuyên Vương phi cũng phải môn đăng hộ đối. Những nhà danh môn, yêu thương nữ nhi. Tự nhiên không muốn để nữ nhi tiến vào hang hùm miệng cọp. Trừ khi là đem nữ nhi giao dịch tìm kiếm lợi thế, mới bất chấp sinh mệnh nữ nhi, đem nữ nhi mình đổi lấy vinh hoa phú quý.

Cứ xem, trước kia một nhà Dự thân vương phi . Tuy rằng nữ nhi hương tiêu ngọc vãn, nhưng không phải được hoàng đế bồi thường ngày càng phồn vinh?

Thẩm Diệu ánh mắt xẹt qua Dự thân vương, lại chuyển đến trên người Nhiệm Uyển Vân đang ngồi cùng nhóm nữ quyền khác. Quả nhiên, đã thấy Nhiệm Uyển Vân sắc mặt tươi sáng .Ngồi đối diện Dịch phu nhân nói:

“Bệ hạ quả thực đối với Dự thân vương vô cùng tốt .”

Đều là người am hiểu tranh đấu trong trạch viện. Dịch phu nhân liền lập tức biết Nhiệm Uyển Vân có ý đồ gì. Mặc dù chuyện Nhiệm Uyển Vân làm có chút hèn mọn, nhưng mà rất tuyệt. Vì phu quân bà ta cũng Thẩm quý gia tính rất tốt. Lên tự nhiên bà ta cũng muốn giúp đỡ Nhiệm Uyển Vân, liền cười nói:

“Không sai, tuy có chút lớn tuổi, nhưng rất đáng thương, hơn nữa lại có quyền có thế .”

Trần Nhượng Thu ở một bên cúi đầu, từ từ ăn điểm tâm, khoe miệng tươi cười có chút cổ quái.

Đáng thương?

Mặc cho ai cũng không muốn gả nữ nhi nhà mình cho một người què, lại góa vợ. Đáng thương nhưng quyền thế ngấp trời thì sao chứ, cũng chỉ là một cái hồ lừa. Suy tư chốc lát, bà ta quay đầu nhìn Thẩm Diệu. Thẩm Diệu kiên nhẫn đặt từng quân cò, suy tư từng bước, từng bước. Tựa hồ, một chút tâm tư cũng không để trên người khác.

Trần Nhượng Thu trong lòng đột nhiên có chút suy tính. Thẩm Diệu từ lúc tỉnh lại sau khi bị rơi xuống nước giống như một người khác vậy. Chẳng lẽ, đầu óc đã thức tỉnh. Đại ca Thẩm Tín tính tình dữ dằn, nếu tính cách Thẩm Diệu giống phụ thân nàng ta, biết được âm mưu của Nhiệm Uyển Vân, nàng sẽ ngoan ngoãn nhận mệnh sao?

Đang suy nghĩ, đã thấy Thẩm Diệu dường như bất giác ánh mắt bà ta. Liền ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo liếc lại. Mới chỉ giữa thu tháng mười , vậy mà Trần Nhượng Thu cảm thấy lạnh tựa tuyết.

Thẩm Diệu cúi đầu, tay hạ một quân cò. Kiếp trước, trong cục yển nàng bị xấu mặt. Lúc hồi phủ lại không biết Nhiệm Uyển Vân hướng Thẩm lão thái thái nhắc tới việc hôn nhân với Dự thân vương phủ. Nhiệm Uyển Vân nói:

“Tiểu Ngũ vụng về, một sở trường cũng không có, nay lại đánh mất mặt mũi Thẩm gia. Làm sao còn có danh môn nào nguyện ý thú một cô nương như Tiểu Ngũ nữa. Trước mắt chỉ còn mỗi Dự thân vương phủ là cửa hôn nhân tốt. Tiểu Ngũ qua đó, sẽ là Vương phi, có bề hạ cùng Thái hậu nương nương quan tâm, coi như cũng có phúc khí. Tuy chân khuyết tật, lại hơi lớn tuổi. Nhưng tiểu Ngũ nhà ta cũng không có chỗ hơn người, sẽ không bị thua thiệt gì cả”

Lời nói đường hoàng, kì thực ác độc vô cùng. Mà mãi sau, Thẩm Diệu phải bỏ ra một số tiền lớn, mua chuộc nha hoàn ở Vinh Cảnh đường mới biết được. Thẩm lão phu nhân đẩy lòng vốn hận đại phòng. Nương của Thẩm Tín mất sớm, nên hẳn được phụ thân rất thương yêu. Khiến trong lòng kẻ thất, là Thẩm lão phu nhân đồ kỵ. Khó khăn lắm Thẩm lão gia mới chết. Nhưng Thẩm Tín lại có quân công trong người, không thể động vào.

Không động chạm được Thẩm Tín, liền ra tay với nữ nhi hèn. Mà đối với một nữ nhân, không có gì khổ bằng việc phải gả cho một nam nhân không tốt. Thẩm lão phu nhân cùng Nhiệm Uyên Vân thông đồng với nhau. Liền sai người đến Dự vương phủ thừa chuyện.

Thẩm Diệu trong lòng vừa giận lại vừa sợ, nàng khi đó một lòng yêu Phó Tu Nghi. Tối đêm liền trốn đến Định vương phủ, xin được thu lưu. Lại không để ý thanh danh của mình. Lúc bị người khác cổ tình truyền ra, nàng nghĩ, nếu thanh danh đã hỏng. Chi bằng gả cho Định vương làm thiếp còn tốt hơn là phải lấy Dự thân vương.

Lúc ấy, lão phu nhân giận đến mức người ngã ngựa đổ. Phó Tu Nghi tuy rằng trong lòng ảo não, nhưng ngoài mặt tiếp đãi nàng cũng không quá kém. Có lẽ nhìn vào bình quyền của phụ thân nàng, nên dù hắn có không thích, vẫn phải lưu nàng lại.

Đến cuối năm, Thẩm Tín hồi kinh, nghênh đón hẳn chính là nữ nhi mình vô si. Vì yêu thích mà bám riết Định vương. Hắn vừa sợ vừa giận, nhưng Thẩm Diệu tuyệt thực kháng nghị, hẳn chung quy lại, chẳng có biện pháp. đành liều mạng lấy một thân quân công, vì nàng mà đổi lấy danh hào Định vương phi. Vậy mà, chẳng ai nghĩ tới, ác mộng kia mới chỉ là bắt đầu.

Thẩm Diệu nhắm mắt lại. Dường như mọi sai lầm nàng gây ra ở kiếp trước, đều bắt đầu từ hôm nay. Nếu vậy, hôm nay nàng nhất định phải thay đổi nó. Kiếp trước, những người đó nợ nàng. Vậy kiếp này, nên bắt đầu chuẩn bị trả nợ đi!

“Này, một người chơi có gì vui?”

Bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm, Phùng An Ninh không biết từ khi nào đã đến trước mặt nàng, trên mặt có chút không được tự nhiên, ngồi xuống phía đối diện: “Không bằng cùng ta đánh cờ một ván? Bất quá ngại biết chơi cờ không?”

Phùng An Ninh cúi đầu nhìn về phía bàn cờ. Vốn chỉ vô tình thuận miệng nói. Nhưng vừa nhìn bàn cờ Thẩm Diệu chơi dở đã có chút hứng thú. Cẩn thận xem một lúc, lại không nhận ra thế cờ gì, liền hỏi:

“Đây là thế cờ gì? Ta chưa thấy qua bao giờ.”

“Đây không phải chơi cờ,”

Thẩm Diệu cười cợt:

“Đây là đánh gặc.”

“Cái gì?”

“Hiện tại nhìn không được,”

Thẩm Diệu thân nhiên nói:

“Loại cờ này, chỉ đến thời điểm cuối cùng, đem tài năng nuốt chết người mới thấy được.”

Tựa như một tấm lưới, từng sợi tầm ti đan chặt chẽ mà thành nghiêm, không gì lọt qua được. Phùng An Ninh rung mình một cái:

“Nói cái gì đâu, quá quái dị.”

Nàng nhìn bên nam quyền tịch, đột nhiên mắt sáng lên, liếc mắt nhìn Thẩm Diệu có chút bồn chồn:

“Ngươi xem, Định vương điện hạ đến.”

Nam quyền tịch, Định vương Phó Tu Nghi một thân vàng kim với trường bào màu lam, đi giày xanh. Tóc cài ngọc quan, hút mắt người. Hắn trời sinh tuấn lãng, khí độ lại có chút lạnh lùng. Nhưng làm việc thân thiết, không cao giá như hoàng tử khác. Một đường đi qua, đều khiến cho bên nữ quyền tịch kinh hô.

Thẩm Diệu cúi đầu, bàn tay nắm chặt, những ngón tay khảm vào lòng bàn tay, đau tê tái. Mười năm làm bạn, yêu đến hy sinh bản thân. Cuối cùng, thứ đổi được chỉ là một dải lụa trắng. Cuối cùng, mất mạng trên tay hai ả nữ nhân. Gia tộc cũng nhuộm máu đầy đất.

Các ả bề ngoài nhìn lương thiện bao nhiêu, thì nội tâm ngoan độc bấy nhiêu. Mặt ngoài công chính thế nào, thì trong tâm nhẫn tâm thế đó. Đồi trước, họ ban thưởng nàng toàn thi. Vậy kiếp này, nàng sẽ trả họ được chết không toàn thân!

Phó Tu Nghi, bản cung đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mê Hoặc

Nam quyền tịch, ngoài Định vương, chỉ có Chu vương Phó Tu an cùng Tĩnh vương Phó Tu huyên là hoàng tử. Thái tử thân mình không tốt, lên không tham gia. Chu vương cùng Tĩnh vương là Từ Hiền phi sinh, hai người đều tài năng xuất chúng, Chu vương tính cách tự cao tự đại, Tĩnh vương nội liêm đã có phủ riêng. Đối với ngôi hoàng đế, hai người này đều như hổ rình mồi.

Ai cũng biết, Thái tử thân mình gầy yếu. Chắc chắn có ngày hoàng đế sửa lập Thái tử. Mà Từ Hiền phi vốn được hoàng đế sủng ái lâu năm. Mẫu thân Định vương Đồng Thực phi liền không thể so sánh. Nếu không phải Định vương xuất sắc, chỉ sợ ngay cả vị trí tứ phi ngồi cũng không được.

Đời trước, Chu vương cùng Tĩnh vương cuốn vào chuyện tranh đoạt. Lại thả lỏng cảnh giác với Định vương Phó Tu Nghi. Vì hán cùng Thái tử giao hảo, thời thời khắc khắc đều cùng nhau. Hán còn tự mình thay Thái tử tìm được liệu trân quý, nên Hoàng hậu đối với hán rất vừa lòng. Việc này khiến mọi người cảm thấy hán giống như người hầu Thái tử.

Hơn nữa Phó Tu Nghi ngày thường thanh cao, khinh thường tham dự việc triều đình. Lại thêm Đồng Thực phi tính tình cẩn thận, cả ngày niệm kinh tu phật. Họ nghĩ Định vương không có nhà mẹ đẻ cường đại, chắc chắn sẽ không lật nổi mình chứ nói gì đến tranh đoạt. Nhưng thực tế, cuối cùng người ngồi trên long ý. Đúng là người bọn họ nghĩ, sẽ không lật nổi người Phó Tu Nghi.

Thẩm Diệu cảm một lá bài, thường thức kỹ lưỡng, giống như lá bài này chính là Phó Tu Nghi vậy. Mọi người đều nghĩ, trong tay hán không không có lá bài nào. Mà lại không biết rằng, hán cố ý không muốn lá bài đơn giản nằm trên tay mình. Cái hán muốn là lá bài cao nhất còn lại trong tay người khác. Mà việc duy nhất hán phải làm, chính là cướp đoạt.

“Sao người không phản ứng gì thế?”

Thấy Thẩm Diệu trầm mặc không nói, ánh mắt cũng không say đắm với Phó Tu Nghi. Phùng An Ninh cảm thấy kỳ quái:

“Người không phải thích hán sao?” Thẩm Diệu ngẩng đầu liếc nàng một cái.

Phùng An Ninh cả kinh, cái liếc mắt kia sắc bén đến mức, khiến đáy lòng nàng không khỏi phát lạnh. Dường như có một loại xúc động khiến nàng nhìn không được mà muốn quỳ xuống. Nàng cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Nhưng bản năng lại biết lời nói vừa rồi của mình làm cho Thẩm Diệu mất hứng.

Phùng An Ninh dừng một chút, nói:

“Kỳ thật ta cũng không thích hán lắm. Trên đời làm gì có ai là hoàn mỹ chứ. Hán cũng vậy. Ừm. Đúng là cũng không hoàn mỹ”

Thẩm Diệu liếc qua, thực sự phải nhìn Phùng An Ninh bằng một con mắt khác. Nàng không nghĩ tới, một tiểu thư kiêu căng như Phùng An Ninh lại có thể nhìn được như vậy.

Phó Tu Nghi cho dù hán có hơi hợm bao nhiêu đi nữa, sợ là chỉ cần hán nguyện ý. Sẽ có một đồng nữ nhi vì hán mà khuynh đảo. Như thế nào, lại có người không thích. Trừ khi..... Nàng chậm rãi nói:

“Xem ra là người có người trong lòng.”

“Người, người nói bậy bạ gì đó?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng An Ninh nhất thời đỏ bừng:

“Đừng vu khống người tốt.”

Thẩm Diệu liền im lặng, không nói chuyện nữa. Tâm sự của tiểu cô nương, nàng cũng không có tâm tư muốn biết.

Thẩm Diệu tự nhiên nhớ tới chuyện của mình. Bái thiếp tới cúc hoa yến thu được chắc đã nhiều. Người cũng nên đến đông đủ.

Nhận bà bà đem các chậu hoa cúc đặt phía dưới, làm nổi bật một đài cao thật lớn. Như vậy, sân khấu kịch tuy là giả dạng nhưng không cảm thấy thô tục

Ngày trước, tiên hoàng từng ở nơi này tế thiên, cho nên đài cao tựa như mây đỉnh long khí. Hai bên cấm cò, có binh lính đầu buộc khăn đỏ mặc lễ phục bắt đầu nổi trống.

Tiếng trống ừng ừng vang lên, tựa phát ra từ phía chân trời. Nhạc công cũng bắt đầu gảy những tiếng đàn tranh đầu tiên. Đó là khúc [hiên sĩ khúc]. Ngụ

ý, chính là hoàng gia muốn cầu hiền sĩ. Kiểm tra cũng là để tuyển hiền cử, chọn ra tướng lĩnh tài giỏi cho giang sơn Minh Tề. Nhạc khúc tiếng trống ào ào lọt vào tai, mang theo tráng lệ. Giống như gợn đục khơi trong, khiến mọi người không tự chủ được mà lòng cảm thấy cuộn cuộn, mãnh liệt dâng trào.

Ở đây, hơn phân nửa đều là thiếu niên, là thời điểm nhiệt huyết sôi trào nhất. Các thiếu niên hòa mình vào nhạc khúc, chỉ hận chưa thể đem một thân tài hoa hiến lộ trước mặt quan gia. Nếu có tiền đồ tốt, liền có thể lưu lại nét bút trong sử sách Minh Tề Hoàng gia.

Mặc dù là nữ nhi, nhưng các nàng cũng đều nhìn không được, về mặt toát ra kích động. Các nàng tuy rằng không thể vào triều làm quan như các nam tử. Nhưng phụ thân các nàng cũng là rường cột nước nhà. Gia tộc các nàng cũng từng đỉnh thiên lập địa, được nhận thánh sủng hoàng thất, gia tộc phồn thịnh, mà trong lòng tràn đầy cảm kích. Ở toàn trường đều bao phủ hoàng ân mệnh mong cuộn cuộn, kích động thành kính của mọi người.

Chỉ có Thẩm Diệu ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt không một chút rung động. Ánh mắt nàng dừng trên người đánh đàn ở trung tâm.

Hoàng gia Minh Tề yêu thích nhất là vậy. Gọi lên tâm trạng muốn đền nợ nước của nhóm thiếu niên. Lợi dụng bọn họ làm việc cho hoàng thất. Nhưng đến cuối cùng, một khi giang sơn bình định, nhóm nam nhi nhiệt huyết quên mình vì giang sơn lại nhận được kết cục gì. Chính Thổ khôn chết, chó săn bị sê thịt sao

Mỗi một tân hoàng, đều diệt trừ người cũ. Nhất là những người đã cùng trải qua thời điểm đầy máu tanh, giao dịch dơ bẩn tranh quyền đoạt vị. Hoàng gia sao có thể có lòng tốt để họ từng bước thăng quan tiến chức? Một khúc gọi lòng người này, ngày sau đã biến thành một khúc đòi mạng đầy tang thương. Mà nhóm thiếu niên đang đắm chìm trong tâm trạng, muốn đền nợ nước này, ngày sau lại chết kì lạ dưới các cuộc đấu đá khác. Trở thành vật hi sinh vô tội.

Nàng không cứu được người trong thiên hạ, nhưng có thể cứu được người nhà. Thẩm Diệu nhẹ nhàng khoát tay. Góc tay áo nháy mắt xẹt qua cạnh bàn, ly trà cứ vậy, thuận thế rơi xuống “Ba” một tiếng, tiếng âm thanh thúy ở trong hội trường vang lên. Vốn là không nghe thấy, nhưng cả hội trường chìm trong xúc cảm. Tiếng vang lại giống như một bàn tơ êm đẹp đặt trên khung cửa. Bỗng một sợi đứt đoạn, khiến những sợi khác loạn thất bát tao. “Ba” một cái, liên袂 rầy rẩy tiết tấu khúc nhạc.

Giống như tinh khôi con mộng, Phùng An Ninh lập tức phục hồi lại tinh thần, đã thấy Thẩm Diệu thân nhiên cúi người nhặt những mảnh chén sứ trên đất, mỉm cười:

“Xin lỗi, trượt tay.”

Nhạc công đang ở trên đài kịch liệt đánh tiết tấu. Không ngờ, âm thanh lạ khiến hấn loạn nhịp. Tiếng huyền cảm loạn thất bát tao. Đầu óc nhất thời “oanh” một cái, cơ hồ đau muốn ngất xỉu.

Nhạc khúc này, là Minh Tề theo một người đến Tây Dương học được, trong khúc có chút mê hoặc. Có thể kích động xúc cảm lòng người. Đây là chiến khúc, cơ hồ đem chiến ý cùng tình cảm nguyện trung thành phóng đại trong lòng. Nếu đàn thành công, cả hội trường chú tâm nghe, sợ là sẽ biến thành ngu trung. Loại nhạc khúc đáng sợ này, là sau khi Thẩm Diệu làm Hoàng hậu mới biết được. Minh Tề Hoàng thất dùng nhạc khúc như vậy để mê hoặc hậu sinh. Làm cho mọi người vì bọn họ mà nhiệt huyết không ngại đưa đầu.

Thời điểm Hung Nô xâm chiếm, hoàng thất cho rất nhiều Ngự Lâm quân thủ hộ đô thành. Chiêu mộ tân binh đi biên quan, để nhạc công trên đài nổi trống tiền đưa. Biết bao thiếu niên đều không quay đầu lại, lên đường tòng quân dù chưa đến tuổi cập kê

Bị Thẩm Diệu chen ngang. Tác dụng mê hoặc lòng người của nhạc khúc càng lúc càng không đủ. Cuối cùng tiếng đàn, như đánh bình thường, không còn đông đặc như vừa rồi. Mà những cử chỉ điên rồ, ôm ấp nhiệt huyết cùng tình cảm lúc này, cũng dần tiêu tán, khôi phục lại về bình tĩnh. Nhưng hành động vừa rồi của Thẩm Diệu, rốt cuộc vẫn khiến vài người chú ý.

Bên nam quyền tịch, Phó Tu Nghi cùng Bùi Lang đều nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Rút Thăm

Phó Tu Nghi là người trong hoàng thất. Những thủ đoạn trong hoàng thất tự nhiên là biết rất rõ. Chén trà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nhìn như lơ đãng, nhưng đã quấy rầy tiết tấu của nhạc công trên đài. Khiến âm điệu mê hoặc lòng người không thể tiếp tục. Hấn tự nhiên muốn nhìn người khởi xướng là ai.

Phó Tu Nghi tính tình rất đa nghi lại cẩn thận. Hấn không để ý vì đối phương chỉ là vô tâm. Nữ tử khoác áo liên xanh, về mặt lạnh lùng, tay chống má cùng người bên cạnh nói gì đó. Từ xa, đã thấy một loại khí độ không nói lên lời, đem nàng cùng người chung quanh tách biệt.

“Cửu đệ đang nhìn ai vậy?”

Chu vương Phó Tu an lướt theo ánh mắt Phó Tu Nghi nhìn qua. Tổ về hiểu rõ, cười cười:

“Ha ha! Lại nói, trong mấy huynh đệ chúng ta, chỉ còn cửu đệ chưa có vương phi. Phụ hoàng không phải từng nhắc nhiều lần chuyện cửu đệ tuyển phi sao. Như thế nào, cô nương kia chắc là tiểu thư quý phủ nhà nào đó. Nhìn qua cũng rất được. Không biết, ở đây có vị nào thân thiết, hay quen biết với cô nương đó?”

“Là ngũ tiểu thư phủ Uy Vũ đại tướng quân. Đệ tử tại hạ.”

Bùi Lang đứng không xa, nghe vậy liền đáp.

“Ngũ tiểu thư phủ Uy Vũ đại tướng quân?”

Tĩnh vương Phó Tu huyền trí nhớ rất tốt. Cũng có lẽ danh tiếng Thẩm Diệu quá lớn. Mặc dù là người hoàng gia, nhưng đối với tên nàng cũng không quá xa lạ. Hắn nói:

“Vậy chẳng phải là đích nữ Thẩm Tín Thẩm tướng quân sao? Hình như tên là Thẩm Diệu?”

“Sao có thể là Thẩm Diệu.”

Phó Tu an không chút để ý cười:

“Chuyện Thẩm Diệu truy cửu đệ chúng ta, toàn kinh thành đều biết. Trước đó vài ngày, không phải còn vì nhìn cửu đệ nên mới rơi xuống nước sao? Nếu cửu đệ thật tình thích Thẩm Diệu, sao phải phiền toái như vậy. Hơn nữa, Thẩm Diệu giống cái bao cô, người xem cô nương đối diện, khí chất trầm tĩnh cao quý, sao có thể là Thẩm Diệu được.”

“Từ ca nói cẩn thận, Tu Nghi cũng không có ý này.”

Phó Tu Nghi lắc đầu, ánh mắt dừng trên người nữ tử khoác liên xanh bên nữ quyền tịch rất xa.

Trong lòng hắn không phải không khiếp sợ. Thẩm Diệu là loại người nào, ở trong mắt hắn, nàng cùng những thiếu nữ ái mộ hắn bất đồng. Những cô nương ái mộ hắn, ít nhất mặt ngoài còn tỏ vẻ rụt rè, hiểu được chút lễ nghi.

Mà Thẩm Diệu. ....Ngoài nhìn hắn đến gần người, thì cái gì cũng không làm.

Hắn tự nhiên cũng sẽ không xem trọng một cái bao cô mà toàn Định kinh thành chê cười. Nếu không phải nể mặt Thẩm Tín, khuôn mặt hắn khẳng định sẽ biểu lộ rõ sự chán ghét.

Mà Thẩm Diệu hắn trong trí nhớ của hắn, luôn mặc những y phục xanh đỏ lòe loẹt, đậm mê kim sức. Hung tợn lau sạch son bột nước trên mặt, rất giống một vai hề đang diễn tuồng trên sân khấu khi chân chính ở nông thôn.

Nhưng trước mắt, cô nương kia mặc liên xanh. Da trắng tựa tuyết, mặt mày uyển chuyển hàm xúc, toàn thân quý khí đem nàng cùng nữ tử xung quanh rõ ràng tách biệt, như thế nào có thể là Thẩm Diệu?

Không chỉ có mình Phó Tu Nghi hoang mang, còn có Bùi Lang. Làm tiên sinh giáo tập Thẩm Diệu hai năm, Bùi Lang không thể nghi ngờ, hiểu biết Thẩm Diệu nhiều hơn so với Phó Tu Nghi. Cách ăn mặc của người có thể đổi, trang điểm có thể thay. Nhưng khí chất toàn thân thì không thể thay đổi được.

Bùi Lang là người đọc sách, người đọc sách rất coi trọng khí chất người khác. Làm sao, chỉ trong một đêm, Thẩm Diệu có thể thay đổi tất cả? Lúc này, tuy hắn cũng cảm thấy khúc nhạc kia có gì đó không đúng, nhưng không nghĩ tới chuyện ly trà rơi. Hơn nữa, trong lòng hắn, một tiểu cô nương sao có thể nghe ra vấn đề của tiếng đàn. Hướng hồ, Thẩm Diệu còn không biết cầm ki.

Trong lòng mọi người đều tự cân nhắc, trên đài nhạc khúc cũng kết thúc. Bắt đầu đến giờ kiểm tra. Kiểm tra năm nay khác với năm trước. Năm trước thì chung một khu, không phân biệt nam nữ.

Tuy rằng Quảng Văn đường yêu cầu các đệ tử văn võ song toàn, văn loại cùng võ loại đều phải giáo tập. Nhưng trăm năm, từ xưa đến giờ, quy củ vẫn chỉ là quy củ. Có rất ít nữ tử chọn võ loại. Mà đa phần là văn loại; sách luận; thi phú, cơ bản đều vì nam nhân mà học. Hơn nữa, ba môn này cũng là vì triều đình chọn lựa nhân tài, giống như một vị đại nhân nói:

“Tiến sĩ chi khoa, thường thường giai làm tướng tướng, giai cực thông hiền.”

(* Tiến sĩ chi khoa. ....giai cực thông hiền: dịch nôm là sau lưng người đàn ông hiểu biết luôn có một người phụ nữ tài giỏi*)

Võ loại phải thi cưỡi ngựa bắn cung, kỵ binh, bộ binh. ... Nhưng dù sao, cũng không phải võ cửu chân chính. Trên lời đài, luyện binh thao diễn cũng không nhất định phải làm.

Mà nữ tử đại đa số đều theo truyền thống, thi bốn hạng cầm ki thi họa. Mặc dù tục lệ Minh Tề quốc khá rộng mở, nhưng đối với nữ tử vẫn còn khá hà khắc. Cũng không riêng gì Minh Tề, những quốc gia khác đều như vậy. Theo họ, nữ tử nên ở nhà giúp chồng dạy con, ngâm gió nguyệt trăng.

Minh Tề kiểm tra vẫn luôn chia làm ba bộ phận: rút thăm- tuyển- chọn.

Mọi người đều phải rút thăm, từ chỗ kiểm tra quan xếp trình tự. Sau đó quẻ rút sẽ quyết định mỗi người phải kiểm tra hạng mục gì. Khi đã biết mục mình cần thi thì phải lên thể hiện mục đó. Vì để tránh cho rút thăm, rồi thi quá khó khăn, nữ tử thì bốn hạng đều ở khu văn loại rút thăm. Còn nam tử thì tại khu sách võ loại và văn loại trải qua hạng mục mình rút được.

Bởi vì thi bốn hạng, hàng năm Thẩm Diệu đều tại đây mất mặt. Chỉ vì thi từ ca phú, bốn thứ này nàng đều không biết.

Mà tuyển, là giai đoạn thứ hai, có thể lựa chọn thứ mình am hiểu lên đài thể hiện. Giống như, Thẩm Nguyệt thường lựa chọn đánh đàn, Thẩm Thanh lựa chọn thư tính.

Về phần cuối cùng, còn lại là chọn. Đây không phải chọn lựa, mà là khiêu chiến. Người lên đài có thể tùy ý chọn lựa một đồng học làm đối thủ, chọn một hạng mục tiến hành tỷ thí. Trường hợp như vậy, thường thường phát sinh dưới tình huống hai người, tâm tâm ngang tài ngang sức.

Như Thẩm Diệu vậy, ai mà khiêu chiến với nàng, chính là tự vũ nhục thực lực bản thân. Bất quá, cũng có người muốn nhìn nàng bị chê cười, liền cố ý chọn lựa nàng lên đài. Tiến hành thi một hạng cho có vẻ.

Kết cục tự nhiên không cần nói, vô luận là thi mục nào, Thẩm Diệu đều thất bại thảm hại. Cho nên đối với nàng mà nói, kiểm tra hàng năm đều là cơn ác mộng. Lần nào cũng làm chuyện chê cười, khiến mọi người cười nhạo. Những ngày như vậy, nhiều không đếm xuể. Mà năm nay, có lẽ cũng vậy.

Trên đài, quan kiểm tra quan làm như năm mọi năm, nói qua quy tắc. Sau đó, liền có hai người khác, trong tay mỗi người bê ra là một cái thùng gỗ nhỏ, trong thùng gỗ đều là giấy gấp. Trên giấy đều ghi hạng mức kiểm tra. Các đệ tử đều tự mình qua rút. Nam tử hay nữ tử đều phải rút chọn.

Một người đi đến bên nam tịch, lần lượt từng nam đệ tử đi tới rút thăm. Một nữ tử cao gầy khác cầm chiếc hộp còn lại đi qua bên nữ tịch. Các nữ đệ tử khác, bắt đầu xếp thứ tự rút thăm.

Phùng An Ninh chớp chớp ánh mắt: “Cầu ông trời phù hộ, ta chỉ mong rút được mục thư hoặc cầm. Còn kì và họa ta đều không biết. Hãy để nó cho người khác cầu.”

Nàng xem hướng Thẩm Diệu:

“Người cứ rút đi. Không cần phải lo lắng. Đã định liệu trước là thất bại. Chỉ cần lúc đó, không thảm hại quá là được.”

Không phải nàng nói chuyện hà khắc, mà Thẩm Diệu quả thật chính là chẳng biết thứ gì.

Thẩm Diệu không trả lời. Việc rút thăm đối với nàng có ý nghĩa sao? Cầm kỳ thư họa, nàng chẳng biết thứ gì. Nàng rút xong, liền đến lượt Phùng An Ninh. Nàng ta vừa rút được, liền khẩn cấp mở xem, thấy được đề mục liền thở phào nhẹ nhõm:

“Là cầm! Là cầm! Thật tốt, không uống công mấy ngày nay ta chăm chỉ luyện. Thẩm Diệu của người là gì?”

Trong tay Thẩm Diệu vẫn là tờ giấy trắng được gấp lại nghiêm chỉnh. Nàng mở ra xem, bên trong là một chữ “Họa.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Không Cần Nhấn

“Họa?”

Phùng An Ninh dướn dài cổ, nhìn tờ giấy trong tay Thẩm Diệu. Hơi sững sờ, đành tùy tiện nói:

“Người thấy sao?”

Haizzz, nói thật, bốn thứ cầm kỳ thư họa. Một thứ Thẩm Diệu cũng không biết, chứ nói gì đến việc ý nhị như vẽ tranh. Cho dù cố gắng thế nào đi nữa cũng vẽ không được.

Thấy Thẩm Diệu không nói, Phùng An Ninh cũng an tĩnh lại.

Có lẽ, mọi người cảm thấy rất kỳ quái. Lúc trước, Phùng An Ninh xem Thẩm Diệu không vừa mắt. Nay, Thẩm Diệu lạnh nhạt với nàng. Nàng ngược lại càng muốn cùng Thẩm Diệu nói chuyện. Nàng cảm thấy hiện tại Thẩm Diệu, có một loại khí chất đặc biệt, không tự giác hấp dẫn người khác.

Hai người đang trầm mặc, đã thấy Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh thân nhiên đi tới, Thẩm Nguyệt cười nói:

“Ngũ muội muội, trong tay cầm là mục gì vậy. Cho tỷ nhìn một cái, chưa biết chừng ta cùng đại tỷ còn có thể chỉ cho muội vài thứ”

Thẩm Thanh gật đầu:

“Đúng vậy. Tỷ và nhị muội rút được thư cùng họa, của muội là mục gì?”

Thẩm Diệu không nói. Thẩm Nguyệt cười, bước lên lấy tờ giấy trong tay nàng. Làm như vô tình nói:

“Ngũ muội đừng sợ, dù sao còn có hai tỷ tỷ ở đây. Chúng ta sẽ cố gắng chiếu cố cho muội.”

Phùng An Ninh từ lỗ mũi hừ một tiếng. Nàng tuy rằng lúc trước không thích Thẩm Diệu, nhưng cũng xem Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh không thuận mắt. Mẫu thân nàng rất lợi hại, tỷ muội trong nhà cũng nhiều. Ai rắp tâm hại người, ai tính toán nhỏ nhặt, nàng liếc mắt một cái có thể nhìn ra. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh nào có lòng tốt chiếu cố Thẩm Diệu chứ? Đơn giản, các nàng chỉ muốn Thẩm Diệu vụng về làm nổi bật bản thân thôi.

Quả nhiên, Thẩm Nguyệt vừa dứt lời, bên kia Dịch Bội Lan nghe được, liền đứng lên cười nhạo:

“Thẩm Nguyệt, ngươi cùng nàng nói chuyện này làm gì? Chỉ sợ, dù ngươi có chỉ điểm giúp nàng, nàng cũng ứng phó không được.”

“Vẫn là, để Thẩm Diệu tự mình tỉ mỉ chuẩn bị đi.”

Giang hiểu huyền cũng cười.

Mấy ả cứ tự biên tự diễn, đường hoàng trào phúng. Máy tiêu thư, phu nhân xung quanh nghe được, đều làm bộ như không biết. Về mặt vẫn nghiêm trang, nhưng khóe miệng lại nhếch lên, âm thầm cười nhạo.

Không sai, hàng năm thời điểm kiểm tra, Thẩm Diệu luôn bị đem ra làm đề tài truyện cười. Bị cười nhạo thành thói quen. Cho dù trào phúng không phải là hành vi mà các nữ tử hiển quý nên có. Nhưng năm nào cũng như vậy.

“Đừng nói Ngũ muội như thế,”

Thẩm Nguyệt không đồng ý nói: “Ngũ muội năm nào cũng rất dụng tâm.”

Ả mở tờ giấy ra, “Ai nha” một tiếng, kinh hi nhìn về phía Thẩm Diệu:

“Là họa, Ngũ muội, muội cùng tỷ đều thi cùng một hạng đấy.”

Phùng An Ninh có chút không hiểu nhìn Thẩm Nguyệt, chỉ là thi cùng một mục. Có cái gì đáng kinh ngạc chứ?

Thẩm Diệu lại trong lòng lại biết rõ ràng. Có lẽ Thẩm Nguyệt cảm thấy, nàng vụng về sẽ phụ trợ cho ả ta thêm phong nghi xuất chúng. Huống chi, hôm nay còn có Phó Tu Nghi ở đây. Nghĩ đến Phó Tu Nghi, đôi mắt nàng chợt trở nên u ám.

“Ngũ muội muội tính về cái gì?” Thẩm Thanh tò mò hỏi:

“Nếu không, để nhị muội chỉ điểm cho hai câu?”

Lời phát ra tràn đầy thiện ý, đem hình tượng đại tỷ trân trọng muội muội thuyết minh vô cùng nhuần nhuyễn. Người bên ngoài nhìn, cũng sẽ nói Thẩm Thanh rất yêu thương đường muội nàng.

“Làm phiền nhị vị quan tâm.”

Thẩm Diệu lạnh như băng nói:

“Nhưng đây là kiểm tra, vẫn nên tuân thủ tốt quy tắc. Nhị tỷ muốn giúp ta, chẳng phải là gian lận? Hai người gian lận, sẽ bị trục xuất khỏi buổi kiểm tra. Nhị tỷ có thể vì ta, làm được trình độ như vậy sao?”

Nàng một phen ôn hoà nói ra, sắc mặt Thẩm Nguyệt liền thay đổi.

Không sai, hành vi như vậy chính là làm rối kị cương. Nếu là ngày xưa, mọi người sẽ không tốn nhiều tâm tư ở mặt này, chỉ biết nói Thẩm Nguyệt nàng hữu ái lương thiện. Giờ bị Thẩm Diệu “Cố ý” Chỉ ra. Ánh mắt mọi người liền thay đổi nhìn Thẩm Nguyệt.

Mỗi lần kiểm tra, càng nhiều người chính là càng nhiều đối thủ. Ai cũng muốn rực rỡ khi đỗ trạng nguyên. Thẩm Nguyệt ở Quảng Văn đường cùng mọi người giao hảo, nhưng không có nghĩa là không có người ghen tị ả. Các nữ tử ở đây đều là đối thủ của ả.

Hàng năm kiểm tra Thẩm Nguyệt đều giành được thứ hạng cao nhất, tất nhiên là có người ghen tị. Nếu là có thể bắt được đến nhược điểm của ả, kết cục không phải nói, sẽ không được tham gia kiểm tra. Như vậy, chẳng phải sẽ bớt đi được một kình địch sao. Nghĩ như thế, các nữ tử bao gồm cả hảo hữu như Dịch Bội Lan đứng cạnh Thẩm Nguyệt đều như hồ rình mồi nhìn ả ta.

Thẩm Nguyệt rùng mình một cái, ả tự nhiên cũng biết lợi hại trong đó. Quay đầu lại, đã thấy Thẩm Diệu tự tiểu phi tiểu nhìn ả, ánh mắt lộ vẻ trào phúng. Nếu lùi bước như vậy, mọi người đều sẽ biết một phen hảo ý của ả đều là giả. Cứ như vậy, các đồng học khác liền thuận thế cầm lấy nhược điểm của ả

mà làm cho à không tham gia trận đấu.

Dù sao đều không được , Thắm Nguyệt cố gắng áp chế oán độc trong lòng xuống. Liếc mắt nhìn Thắm Diệu một cái, miễn cưỡng cười nói:

“Nếu Ngũ muội đã nói như vậy, lần sau, tỷ cũng không dám tự tiện xuất ra ý tốt thôi.”

Phùng An Ninh nhìn không được cười nhạo một tiếng, cố ý cao giọng nói:

“Còn tưởng rằng rất yêu thương muội muội, ai dè bị người hù dọa liền như vậy. Còn nói cái gì mà thật tình tương trợ. Bất quá cũng chỉ đến thế.”

Trong lúc nhất thời, các nữ tử khác đều nhìn Thắm Nguyệt bằng ánh mắt sâu xa, tìm tòi, hiểu rõ.

Trần Nhượng Thu cũng nghe động tĩnh bên này, bà ta có chút hoảng. Thắm Nguyệt dù sao vẫn còn trẻ, không biết làm sao để ứng phó được cục diện trước mắt. Đồng thời trong lòng bà ta cũng rét run. Thắm Diệu nói hai ba câu, đã có thể gây xích mích cảm xúc người khác. Để người ta theo lời nàng mà suy nghĩ. Cái miệng thật là lợi hại ! Mà bà ta lại không thể nhúng tay. Đây là chuyện của tiểu hài tử, bà ta thân là mẫu thân mà nhúng tay, đó là không hợp thân phận.

Nhiệm Uyển Vân cùng Thắm Thanh có chút vui sướng khi người gặp họa, phải biết rằng Thắm Nguyệt quá mức xuất sắc, cũng chèn ép sự tỏa sáng của Thắm Thanh. Nếu Thắm Nguyệt không được tốt, vậy Thắm gia cũng chỉ có Thắm Thanh là có tài năng nhất lên thì .

Thắm Nguyệt nhìn Thắm Diệu. Ấn tượng, nếu muội muội đã thay đổi, trở nên thông minh. Giờ phút này cũng nên thay mình giải vây một chút. Dù sao đều là tỷ muội Thắm phủ, nếu truyền ra Thắm phủ ba phòng bất hòa thì chẳng ai được tốt? Huống chi Thắm Diệu trước giờ đều nịnh bợ à, nếu là đắc tội à, Thắm Diệu sẽ chẳng có ai làm bằng hữu nữa. Nhưng à đợi một lúc lâu, cũng không thấy Thắm Diệu trả lời.

Thắm Nguyệt nhìn không được mở miệng nói:

“Ngũ muội muội. ....”

“Nhị tỷ không cần suy tư, kế tiếp nên vẽ gì sao?”

Thắm Diệu thanh âm bình thường không chút gọn sóng :

“Về phần muội, tỷ không cần lo .”

Nhìn thấy Thắm Diệu không có tâm tư giúp mình giải vây. Thắm Nguyệt nhìn lại chung quanh, vẫn là ánh mắt chế cười liếc à. Lần đầu tiên, à cơ hồ không chế không được mà muốn hung hăng vả Thắm Diệu một bạt tai. Miễn cưỡng ức chế cảm xúc của mình, à cắn răng nói:

“Xem ra Ngũ muội muội đã có định liệu trước, một khi đã như vậy, đợi lát nữa liền xem Ngũ muội làm sao trở tài. Nhất định là vạn phần phần khích!”

“Vạn phần phần khích”, Bốn chữ này Thắm Nguyệt nghiêng thật nặng. Nói xong câu đó, à liền phát ổng tay áo, xoay người nổi giận rời đi. Thắm Thanh thấy vậy, vội vàng đi theo.

Phùng An Ninh nhìn Thắm Diệu, hỏi:

“Tuy rằng làm vậy vô cùng thoải mái, nhưng ngươi vì sao lại không chừa đường lui cho mình. Lát nữa ngươi lên sân khấu thi, nàng chắc chắn bắt lấy cơ hội, hung hăng cười nhạo ngươi .”

“Ta không thích nhần.”

Thắm Diệu nhìn ván cờ trước mặt, không cần nhần, không cần quay đầu, không cần mềm lòng.

“Không nhần nữa, muốn giết.”

Nàng xuất ra một quân cờ, đặt trên bàn cờ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thi Chung

Giám khảo phụ trách kiểm tra đã đứng ở trên đài. Vừa rồi hắn đã lấy ống thẻ ghi lại tên những nữ tử có chung hạng mục, phân tổ khảo tra . Đầu tiên là nữ tử tổ ‘cầm’ rồi đến ‘kỳ’; cuối cùng là ‘thư ‘ cùng ‘họa’.

Đệ tử Quảng Văn đường, năm nhất không cần kiểm tra, chỉ có năm hai cùng năm ba. Năm ba ở lại tiếp theo bát, mà năm hai và năm ba. Tính kỹ, bát quá chỉ có hơn hai mươi người. Đến giáo tập ở Quảng Văn đường đều là nữ nhi danh gia vọng tộc. Đều là đích nữ, thứ nữ tự nhiên không có tư cách học. Nhưng tất nhiên, cũng có không ít gia tộc mời tiên sinh đến nhà dạy học. Còn có, Quảng Văn đường thu phí rất cao, mỗi năm học đều phải một ngàn lượng.

Thẩm Tín lúc trước không thèm để ý, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, liền đem cả ba nữ nhi Thẩm phủ vào Quảng Văn đường giáo tập. Nhiệm Uyển Vân tuy có chút bất mãn, nhưng là việc hấn lâm, bà ta cũng không dám tranh cãi. Dù sao, số bạc dùng chung này đều là công hấn đánh giặc được hoàng đế ban thưởng.

Tổng cộng hai mươi hai người, chia bốn tổ. Tổ ‘cầm’ chiếm nhiều người nhất, có bảy người. Các nữ tử luôn thích cầm, vì có thể ý nhị thể hiện tài hoa bản thân. Ba tổ còn lại, mỗi tổ tám người.

Thẩm Diệu bên tổ ‘họa’. Liền có Thẩm Nguyệt, đích nữ tả Đô ngự sử Tần thanh, Phạm Liễu Nhi phủ doãn phủ thừa lệnh. Và Triệu yên phủ tả Thị lang. Phạm Liễu Nhi cùng Triệu yên đều có chút thất vọng. Phạm Liễu Nhi am hiểu là cầm loại, Triệu yên lại giỏi nhất là cờ. Không phải ai cũng được như Thẩm Nguyệt tinh thông tất cả. Không rút được thứ mình am hiểu, sẽ mất mặt trước nam quyền. Nghĩ như vậy, phạm Liễu Nhi cùng triệu yên không thể nào vui vẻ được.

Chỉ có Tần thanh cao ngạo, trước sau như một. Tần thanh rất đẹp, chỉ có nàng cùng Thẩm Nguyệt là địa vị ngang nhau ở Quảng Văn đường. Cũng không phải là tài nghệ. Mà là, tuy rằng Thẩm Nguyệt ôn nhu, nhưng đứng cạnh Tần thanh dung mạo xinh đẹp, liền bất động thanh sắc, bị áp chế.

Ánh mắt Thẩm Diệu dừng trên người Tần thanh. Nàng ta mặc một thân trường bào xanh, dắt đai lưng vàng nhạt. Hiện lên vòng eo nhỏ nhắn. Tay áo phiêu phiêu, bộ dáng có vài phần như tiên tử. Đứng cùng Thẩm Nguyệt ôn ôn nhu nhu càng như một đóa sen xanh. Nhưng mà, nàng ta lại là một nữ tử có nết cao ngạo.

Lúc tiên hoàng bắt đầu loại bỏ các thế gia đại tộc. Gia tộc Tả Đô ngự sử sụp đổ. Tần thanh bị bắt, trở thành quân kí. Sau lại nghe nói nàng ở trong quân doanh lấy đao giết một tiểu tướng, cùng đồng quy vu tận.

Tựa hồ, nhận ra ánh mắt Thẩm Diệu. Tần thanh nhìn qua, làm như có chút ngoài ý muốn. Lại lập tức quay đầu đi, có chút chán ghét. Không muốn liếc mắt nhìn thêm Thẩm Diệu

Thẩm Diệu cũng không so đo, nhưng Phùng An Ninh bên cạnh đã lôi kéo vạt áo của nàng:

“Lên đài, người cứ tùy ý về gì cũng được. Chớ nghĩ nhiều.”

Phùng An Ninh nghĩ đơn giản. Tóm lại đã xấu mặt, vậy cứ thản nhiên mà xấu mặt. Như vậy, mọi người sẽ không cảm thấy thú vị. Nhưng nếu Thẩm Diệu vì muốn tranh một chút, mà ở trên đài làm chút chuyện thất thường, đó mới là chuyện lớn, không tốt. Thẩm Diệu gật đầu.

Trên đài, quan viên theo nghi thức gõ chiêng thật mạnh, kiểm tra chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là “Cầm”.

Coi như Phùng An Ninh vận tốt. Hôm nay các nữ tử rút được “Cầm”, đều tài nghệ thường thường. Mà những người đánh đàn tốt, đều ở tổ khác. Phùng An Ninh không duyên có chiếm được tiện nghi, nên nhất định nàng sẽ giành được hạng nhất.

Mà Phùng An Ninh mấy ngày gần đây, rất chịu khó khổ luyện cầm nghệ, giờ phút này rốt cuộc không uổng phí. Nàng đoan chính ngồi, có vài phần thực nữ. Hơn nữa, khuôn mặt cũng rất xinh. Tiếng đàn miều miều, giống như làn gió thổi bay những nữ tử có cầm nghệ bình thường.

Bên nam tịch, một thiếu niên áo lam bình luận lên:

“Nhiều lương ba ngày.”

(*Nhiều lương ba ngày: nghe đàn hay có thể nhịn ăn 3 bữa*)

Thái Lâm đứng bên nghe vậy, không hờn giận đập thiếu niên kia một cước, nói:

“Này tính là gì? Chẳng qua, người chưa thấy Nguyệt Nhi đàn. Nếu Nguyệt Nhi khảy một bản, cửu thiên tiên nữ đều so không được. Đúng là không kiến thức !”

Thái Lâm luôn bảo hộ người trong lòng mình. Tô Minh Lăng bên cạnh cũng nghe được liền bĩu môi khinh thường. Muốn đá kích vài câu, đã thấy đại ca mình dùng ánh mắt cảnh cáo, đành nhịn.

“Cầm” Loại rất nhanh liền thi xong. Trên đài, vài vị giám khảo kiểm tra đều bắt đầu thương lượng, bình phán. Tổ “Cầm” thi xong, sau đó là kì nghệ.

Quá trình thi kì nghệ rất đơn giản. Hai người đánh một bản, đánh thắng sẽ đấu với người còn lại. Nếu đánh hoà, ai có nước cờ đẹp sẽ thắng. Đứng đầu bảng là Dịch Bội Lan. Qua Kì là “Thư”.

Thẩm Thanh cùng Bạch vi và Giang hiểu huyền được phân cùng một tổ. Ngày thường, ba người là bạn tốt. Nhưng trên đài kiểm tra, không khí cũng có chút khẩn trương.

Đề tài ‘thư ‘ lần này là làm thơ về cúc. Mọi người bắt đầu chấp bút viết như múa. Sau đó giám khảo sẽ so thơ pháp và văn chương.

Thắm Thanh giỏi nhất không phải làm thơ mà là thư tính. Đáng tiếc, thư tính chỉ có ở bên tổ nam tử. Á lại không rút được kì nàng. Nhưng chưa có kết quả cuối cùng, ai cũng không biết, đến tốt cùng là người nào đoạt hạng nhất.

Đợi đến cuối, liền đến phiên tổ của Thắm Diệu. Thắm Nguyệt nhìn Thắm Diệu liếc mắt một cái, có lẽ ghi hận việc Thắm Diệu vừa rồi làm xấu mặt ả, nên cũng không duy trì bộ dáng mềm mại giống như tỷ muội tốt. ả cười nói với Thắm Diệu:

“Đợi lát nữa ta ở trên đài, Ngũ muội muội trăm ngàn lần đừng cho ta xem bộ dáng mà muội đã định liệu trước nhé, ta sẽ rất sợ hãi đấy.”

Lời này vừa ra, phạm Liễu Nhi đứng bên cạnh nghe được, nhin không được cười nhạo một tiếng:

“Thắm Nguyệt ngươi nói gì đầu đầu thế? Cái gì định liệu trước, hay là — Thắm Diệu đã chuẩn bị gì đó sau khi thua?”

“Ngươi nói như vậy, ta cũng có chút mong đợi.”

Triệu yên vui sướng khi người gặp họa nói:

“Nhớ rõ năm trước Thắm Diệu thi cầm, lại đem dây trúc huyền cầm gãy đứt, có lẽ là kế thừa dững mảnh của Thắm tướng quân đi. Năm nay thi vẽ, thế nhưng đừng có đem bút bẻ gãy là được .”

ả nói xong liền sờ hai má Thắm Diệu:

“Hai má trắng nõn như vậy. Lát nữa thua, chắc sẽ không tự vẽ mình thành diễn viên hát kịch chứ.”

Thắm Diệu im lặng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng ta. Khi ánh mắt lãnh khốc mà cực đoan hạ xuống, nụ cười Triệu yên dần cứng lại. Phạm Liễu Nhi cảm giác được vẻ mặt Thắm Diệu không tốt. Trong lòng nàng ta đột nhiên chẳng hiểu tại sao lại không tự chủ được, cảm thấy sợ hãi. Tay nhỏ liền kéo Triệu yên về.

Tần thanh tựa hồ có chút không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn Thắm Diệu một cái:

“Nói cái gì mà nói? Muốn nói đi trên đài mà nói, đừng làm cho mọi người trái phải ,phải nhìn thấy sắc mặt của các ngươi.”

Tần thanh nói như vậy, tuy rằng Triệu yên cùng vài người bất mãn, nhưng cũng không nói nữa

Bên nam tịch, Thái Lâm kích động nhìn bóng dáng Thắm Nguyệt, nắm gao nếp nhỏ bên cạnh cũng lôi kéo Tô Minh Phong:

“Tỷ xinh đẹp ở trên kia kìa, đại ca mau xem.”

Tô Minh Phong có chút dờ khóc dờ cười, không biết đệ đệ mình vì sao lại chấp nhất với Thắm Diệu như vậy. Hắn đang học năm ba, lần này là lần đầu tiên xuất môn khi nói dối bên ngoài là bệnh nặng. Có vẻ thập phần suy yếu, nên không thể tham gia kiểm tra. Hắn cũng biết đại danh của Thắm Diệu, dù sao toàn bộ thành Định kinh đều biết. Uy Vũ đại tướng quân tung hoành sa trường, lại sinh ra một nữ nhi như bao cô.

“Nàng nhất định sẽ thắng .”

Tiểu Lăng nắm chặt tay nói. Tô Minh Phong im lặng, từ chối cho ý kiến. Nhưng trong lòng đã nghĩ, hôm nay, nhất định lại là Thắm Nguyệt đoạt hạng nhất .

Trước khi lên đài, Thắm Nguyệt rốt cuộc không nhịn được, trêu chọc Thắm Diệu một câu:

“Ngũ muội muội, lát nữa trăm ngàn lần đừng hạ thủ lưu tình aa, tỷ tỷ chờ ngươi.”

“Nhất định.”

Thắm Diệu đáp. Nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình .

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vẽ Tranh

Quan chủ khảo kiểm tra là nội các đại học sĩ Chung Tử Kỳ. Hắn là một lão đầu tóc bạc, ngày thường cực kì nghiêm túc, ngày thẳng . Rút trong ống tay

áo một quyển trục, sau đó bắt đầu đọc đề thi “Họa”

Mặt này cũng khác năm ngoái, bắt quá năm nay cúc hoa yển và kiểm tra gộp làm một lên đề mục cũng đơn giản hơn nhiều. Như “Thư” lấy cúc làm đề mà “Họa” cũng vậy. Trên đài có lăm cái bàn dài, mỗi bàn đều có giấy và bút mực, theo thứ tự đặt trên bàn. Nàng cổ tay, nổi trông thật mạnh. Kiểm tra bắt đầu.

Tất cả mọi người thân đều nhưn cổ, hướng lên trên xem. Trên đài là lăm người cực đặc biệt. Mọi người đều biết, Thẩm Nguyệt là tài nữ. Tàn thanh xinh đẹp, cao ngạo. Phạm Liễu Nhi cùng Triệu Yên là một đôi hoa tỷ muội, tình cảm rất tốt. Mà Thẩm Diệu, tự nhiên chính là bao cò vụng về, cái gì cũng không biết.

Nhóm nam quyền phần lớn là xem Thẩm Nguyệt cùng Tàn thanh, nhóm nữ tử đa phần lại dán mắt xem Thẩm Diệu. Bạch vi che miệng nói:

“Hôm nay Thẩm Diệu thật quy củ, chưa có động tác gì kỳ quái, nhìn thật giống người có bản sự.”

Đến năm nay, Thẩm Diệu tổng cộng đã qua bốn lần kiểm tra. Lần đầu tiên rút được kì, nàng lung tung hạ mấy quân liên binh bại như núi đổ. Lần thứ hai rút được là thư, đem bút mực làm dơ y phục. Lần thứ ba lại rút được cầm, trúc hương cầm liền bị nàng gãy đứt dây.

Thay vì nói mọi người tới xem Thẩm Diệu lên đài. Chi bằng nói, muốn xem nàng xấu mặt ở trước mắt bao nhiêu người. Nhưng hôm nay có chút không giống. Đài cao rộng lớn, nữ tử ngồi ngay ngắn trước bàn, động tác nhắc bút đoan chính. Giống như đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt, rất đúng tiêu chuẩn.

Tháng mười cuối thu, gió lạnh ào ào thổi qua. Vén lên lộn tóc lòa xòa trước trán. Nàng hơi cúi đầu, lộ ra khuôn mặt như quả trứng nhỏ nhắn, lông mi như vể hơi hạ tạo lên độ cong xinh đẹp. Chiếc áo choàng liên xanh rung động theo từng động tác về. Nàng ngồi đoan chính, hạ bút tiêu sái, lưu loát. Không để ý đến xung quanh, càng thêm phần xinh đẹp. Khí độ như vậy, tựa đóa hải đường, lấy phương thức nội liễm mà đăng hoàng nở rộ.

Dịch phu nhân mím môi, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Nhiệm Uyển Vân nói:

“Ngũ nhi quả thật đã trưởng thành a.”

Nhiệm Uyển Vân miễn cưỡng cười cười, bàn tay lại lặng lẽ nắm chặt.

Phía sau truyền đến tiếng nói chuyện của các thiếu nữ

“Thẩm Diệu từ đầu đến giờ, vẫn chưa làm ra chuyện không hay ho gì. Có khi nào, tính tình thật sự thay đổi?”

“Không có khả năng, bộ dáng chỉ là giả vờ thôi. Người không thấy, nàng chưa suy tư gì đã hạ bút sao? Thẩm Nguyệt còn phải nghĩ những mấy khắc. Nàng như vậy, khả năng lớn nhất là tùy tiện hoa tay múa chân chút đi.”

Phùng An Ninh nhìn Thẩm Diệu trên đài, loại cảm giác kì quái lại xuất hiện. Nàng đột nhiên có một loại trực giác, hôm nay cúc hoa yển có lẽ cũng không giống dĩ vãng, ví dụ như Thẩm Diệu trên đài, nàng thật sự sẽ gây ra chuyện cười sao? Nàng từ đầu đến giờ, vẫn lấy một loại tư thế không thể ngăn cản, phá hủy suy nghĩ sai lầm của mọi người đối với nàng.

Nam quyền tịch, cũng có người dần dần phát hiện sự bất đồng. Trên đài là tổ nữ tử xinh xắn khiến cảnh đẹp ý vui. Thẩm Nguyệt phần y thanh nhã, ôn nhu. Tàn thanh áo xanh váy dài, cao ngạo xinh đẹp. Phạm Liễu Nhi xinh đẹp động lòng người, Triệu Yên tình quái. Nếu nói người không có đặc điểm gì nổi bật, thì chính là Thẩm Diệu vụng về, yếu đuối lại tục khí.

Nhưng nếu nhìn kĩ lại, trong năm người, Thẩm Diệu không những không bị lép vế. Mà ngược lại có vẻ thật nổi bật. Nàng im lặng ngồi, rõ ràng là cúi đầu, đã có một loại cảm giác bề nghệ chứng sinh, giống như..... Giống như bóng dáng nhỏ nhắn kia đứng trên địa vị cao ra quyết đoán sát phạt. Khiến người khác không tự chủ được, sinh ra cảm giác thần phục.

Bùi Lang cau mày, khí chất một người sao có thể phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất như vậy? Người này, thật sự là Thẩm Diệu sao?

Phó Tu Nghi khó nén kinh dị trong lòng, hẳn không chú ý tới Thẩm Diệu khác biệt long trời lở đất với dĩ vãng. Mà là tư thế ngồi, lưng thẳng. Trong lúc nàng giơ tay nhắc chân làm cho hắn nghĩ tới một người. Đương kim chủ nhân lục cung, Hoàng hậu nương nương.

Phó Tu Nghi biết ý tưởng này thập phần vô vẩn. Thẩm Diệu say đắm hẳn toàn Định kinh đều biết. Hắn cũng chán ghét bị nữ nhân như vậy. Nhưng đại đa số, tin tức về Thẩm Diệu, hẳn đều nghe đồn đãi mà biết.

Nghe đồn Thẩm Diệu không học vấn, tục tằn khó dẫn, động tác lỗ mãng, vụng về yếu đuối. Giờ nhìn thấy, trong lòng của hắn chỉ có một cảm giác. Chỉ sợ những lời đồn, cũng không hẳn tất cả đều là chân thật.

“Thật kỳ quái.”

Người áo lam phía trước lúc này, bị Thái Lâm rắn dạy ngạc nhiên nói

“Không phải nói Thẩm Diệu là bao cò sao, nhìn qua rất không giống nha.”

Thái Lâm cũng sùng sốt, ánh mắt hắn vẫn dõi theo Thẩm Nguyệt. Nhưng Thẩm Diệu giống như có ma lực. Khiến người ta không tự chủ được mà chú ý

đến nàng. Giống như người trời sinh đã đứng ở vị trí được chú ý. Hôm nay, chỉ là thể hiện rõ rệt hơn mà thôi.

Hắn cố gắng đè nén ý niệm kì quái trong lòng mình xuống, hừ một tiếng:

“Làm bộ làm tịch thôi.”

“Đại ca, nàng sẽ thắng đi.”

Tô Minh Lăng túm tay áo người bên cạnh kéo nhẹ. Tô Minh Phong tuy cười nhưng vẻ mặt có chút vận vẹo

“Thẩm Diệu sao?”

Thời gian một nén nhang trôi qua, quan chủ kháo tay áo giờ lên, báo hiệu đã hết giờ. Thẩm Nguyệt hạ bút xuống, ả đối với tranh mình vẽ thập phần tự tin. Bên trái ả là Tần Thanh, Tần Thanh cũng đã hoàn thành bức họa, đang rửa bút. Cho dù động tác có đơn giản. Nhưng nàng làm ra lại có tư vị như bức họa động lòng người.

Thẩm Nguyệt hừ nhẹ, xinh đẹp động lòng thì sao chứ. Kiểm tra là dựa vào tài năng chứ không phải mỹ mạo .

Tần Thanh quay đầu nhìn về phía Thẩm Diệu, thầm nghĩ mọi lần nàng một việc cũng không xong. Hôm nay lại không làm ra chuyện mất mặt gì. Có lẽ nào, bên người có cao nhân chỉ điểm

Người có thể giả mạo, nhưng tài hoa lại không thể giả trang, giờ phút này Thẩm Diệu chắc là luống cuống tay chân, vẫn chưa xong đi. Thẩm Nguyệt vốn nghĩ vậy, nhưng mà Thẩm Diệu trước mắt, nàng đã sớm đề bút xuống, ánh mắt bình tĩnh cuộn tròn bức họa trong tay

Thẩm Nguyệt tươi cười cứng đờ. “Tốt lắm, đi xuống thôi.”

Khi mọi người cuộn bức họa lại đều thu lên , đợi quan giám khảo bình phán, này cũng cần một chút thời gian.

“Ngũ muội muội, người rút cuộc vẽ cái gì?”

Thẩm Nguyệt vừa xuống đài, liền khẩn cấp muốn thăm dò, hỏi Thẩm Diệu. Không biết vì sao, Thẩm Diệu khiến ả thực bất an.

“Đợi lát nữa tỷ sẽ biết.”

Thẩm Diệu mỉm cười, trong nụ cười hàm chứa ý vị thâm trường nhìn ả. Nàng xoay người, đi tới mọi người không nhìn thấy, mới nói với Cốc vũ đang đứng bên người:

“Nghĩ biện pháp, đem thứ này đưa đến tận tay sử phủ nhị công tử . Chính là người y phục xanh nhạt đứng đối diện phía ba người kia ”

Cốc vũ hơi do dự, còn có chút mê mang, ấp úng nói:

“ Gần như vậy, đưa qua luôn được không. Nô tỳ đỡ phải đến tận phủ”

“Đi đi.”

Thẩm Diệu vỗ vỗ vai của nàng, trở lại chỗ ngồi, nhìn về phía Bùi Lang đứng rất xa, bên nam tịch.

Bùi Lang vừa ngẩng đầu đã thấy một ánh mắt rất xa nhìn mình. Có thể nhìn thấy trong ánh mắt ấy, là bao hàm xem kỹ.

Xin lỗi, Bùi Lang. Thẩm Diệu mặc niệm thầm nghĩ, liền mượn tay người, đến lay động Minh Tề Hoàng thất căn cơ vững chắc kia một chút. Dù sao, người cũng thiếu ta.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thắng

Trên đài, nhóm quan kiểm tra thảo luận bình định kết quả. Thì dưới đài, các học sinh cũng là sôi nổi nghị luận. Hôm nay Thẩm Diệu chưa từng xấu mặt, nên bọn họ xem kiểm tra có chút chán nản. Nhưng nàng cũng làm cho đồng môn phải đứng lên xem nàng bằng con mắt khác.

Con người đều là kỳ quái. Một người, trong ngày thường dù có ngu ngốc. Chỉ cần thoáng biểu hiện tốt một ít, đã có thể xoay người trong mắt người khác.

Phùng An Ninh có chút khấn trương, thỉnh thoảng lại hướng lên phía quan giám khảo trên đài mà nhìn. Mà trên đài cũng không biết vì nguyên nhân gì mà vài vị đại nhân tựa hồ có chút tranh chấp.

“Xem ra, kiểm tra hôm nay cũng thực kịch liệt.”

Phó Tu an cười nói:

“Chỉ là nữ nhi trở tài thôi. Mấy người đó làm gì phải so đo như thế, dù sao các nàng cũng không nhập sĩ được.”

Phó Tu an tính cách luôn có chút tự phụ, nên cũng không sợ nhóm đại nhân bên người bắt mắ, vì dù sao những nữ tử lên đài đều là đệ tử ở đây, cũng có thể là nữ nhi gia tộc họ

“Kiểm tra là cơ hội khó có được,”

Phó Tu Nghi nói:

“Tự nhiên phải nắm chắc thật tốt.”

“Cửu đệ nói không sai.”

Phó Tu huyễn cầm lấy ly trà trên bàn nhấp một ngụm, hần nói:

“Nếu có nữ tử đặc biệt xuất chúng, cửu đệ cũng nên lưu ý một ít.”

Phó Tu huyễn mặc dù nhìn thì rất trầm tĩnh, nhưng cũng là một kẻ khó đối phó. Lời nói có ý ngầm, muốn thử Phó Tu Nghi có thể hay không vì bản thân mà tìm một thê tử có bối cảnh cường lực.

“Ngũ ca nói giỡn.”

Phó Tu Nghi lắc đầu:

“Hôn sự của ta, phụ hoàng sẽ làm chủ, làm sao có thể đến lượt ta, tự mình sắp đặt được.”

Điều này cũng đúng, ngày thường Phó Tu Nghi làm việc đều do hoàng đế an bài, chủ động tự có chú ý là rất ít. Người ở bên ngoài nhìn vào, sẽ thấy hoàng tử như hần quả thực là dụu ngoan, lại không có dã tâm. Cùng Đồng Thực phi giống nhau như đúc. Nhưng trong mắt Tĩnh vương Phó Tu huyễn, hần lại không nghĩ như vậy.

“Nhân sinh trên đời, chủ yếu là bác nhất bác, thê tử không phải cũng là vậy sao?”

Tĩnh vương ý vị thâm trường nói:“Không đến cuối cùng, ai biết sẽ là kết cục gì?”

Chu vương cũng nghe ra đệ đệ mình là thử Phó Tu Nghi, trông mắt vòng vo chuyển, nhưng lại không nói.

Không lâu sau, trên đài quan kiểm tra liền đứng ra tuyên bố kết quả. Cẩm loại không ngoài dự kiến, là Phùng An Ninh dẫn thứ nhất.

Vốn tổ ‘Cầm’ không có ai đặc biệt lợi hại. Mà Phùng An Ninh đã có chuẩn bị trước. Dem hết bản lĩnh xông ra. Được xếp đầu, nàng tự nhiên rất cao hứng, đi lên lĩnh vòng nguyệt quế, cao hứng phấn chấn xuống đài đưa cho Phùng phu nhân xem.

Phùng phu nhân nhìn thấy nữ nhi, cũng rất vui vẻ. Vinh quang đối với nữ tử mà nói, tuy rằng nhập không thể nhập sĩ, nhưng lại giống như dệt hoa trên gấm. Mặc dù, nữ nhân các nhà quý gia đều không thiếu vinh hoa phú quý, nhưng nếu thân mình có dung mạo lẫn tài hoa, lại có thể đem bọn họ đứng trên vị trí khác.

Phùng An Ninh kiểm tra dẫn đầu nên, vị trí của nàng cũng lên một tầng cao mới.

Kì loại Bạch vi hạng nhất. Có quan chuyên môn vẽ lại ván cờ, và chỉ ra những nước cờ đẹp, triển lãm cho người phía dưới xem, rất công bằng. Thẩm Diệu liếc mắt nhìn ván cờ. Các nước cờ, từ đầu tới cuối, Bạch vi đi đều rất cẩn thận. Đáng tiếc, nàng quá mức cẩn thận mà coi trọng việc nhỏ không đáng kể. Nói chung, toàn cục ván cờ quá mức kĩ càng, ngược lại kéo dài tiến độ, có chút trì hoãn.

Thứ loại, Thẩm Thanh phải đứng thứ hai. Hạng đầu là Dịch Bội Lan. Nàng viết ‘cúc khuê oán’ rất thanh nhã đáng yêu. Tuy nói, một cô nương chưa lấy chồng như Dịch Bội Lan, viết thơ từ như vậy có chút quá mức. Nhưng Quảng Văn đường kiểm tra, yêu cầu đối với nữ tử cũng không quá khắc nghiệt. Nàng liền thắng vì phá tan lễ pháp trời buộc, cũng không có chút thô tục nào.

Hơn nữa, thơ Dịch Bội Lan viết cũng rất có hứng thú, có đáng yêu, không theo vịnh cúc đơn thuần, mà nương theo ‘vịnh cúc ký thác tương tư’. Được hạng nhất, trình tự nàng cũng liền cao thêm một bậc.

Thẩm Thanh sắc mặt không được tốt. Bất quá, thứ ả am hiểu cũng không phải phú thơ, thi mục này cũng là thập phần bất đắc dĩ. Cuối cùng, đó là Thẩm Diệu tổ ‘Họa’.

Trên đài, nhóm quan kiểm tra sắc mặt không đồng nhất. Mới vừa rồi, các quan tranh chấp lợi hại nhất là tổ này. Nhóm nữ quyền sôi nổi suy đoán, cho là Thảm Nguyệt cùng Tần thanh mỗi người mỗi vẻ, khó có thể lựa chọn. Dù sao, hai người này ở Quảng Văn đường cũng thường xuyên bị lôi ra so sánh, khó nói ai hơn ai

Tần thanh vẻ mặt kiên cố ngồi tại chỗ, tựa hồ không màng đến kết quả. Chỉ là, ngón tay bưng ly trà có chút cứng ngắc. So sánh với mọi người. Thảm Nguyệt có vẻ thân nhiên hơn nhiều lắm. Á ngồi bên người Trần Nhượng Thu, ánh mắt có chút làm nũng cùng thẹn thùng, Trần Nhượng Thu ôn nhu nhìn ả. Nữ nhi bà ta trí tuệ linh mẫn, tài hoa cũng xuất chúng như bà ta, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông. Kiểm tra hàng năm đều cực kỳ nổi bật. Nhìn nữ nhi đi lên nhẹ nhàng, đi xuống khoáng hoạt. Vậy chắc chắn, kiểm tra hôm nay, giải nhất là nắm chắc trong tay.

Thảm Nguyệt tự nhiên định liệu trước, ả hạ bút có lực, hứng thú có, liền ngay cả ý tưởng cũng có. Giống như đã sớm thăm dò ý tứ nhóm giám khảo yêu thích mà làm, ả có thể làm ra tác phẩm tốt nhất. Tần thanh bộ dạng xinh đẹp thì như thế nào, rốt cuộc cũng là nhìn được mà không dùng được .

Nghĩ đến không dùng được, ánh Thảm Nguyệt hướng về phía Thảm Diệu ngồi bên kia. Hôm nay, nàng hại ả ăn cái mẻ lớn như vậy, vốn tưởng rằng nàng sẽ xấu mặt trên đài kiểm tra. Ai biết, nàng lại bình an tránh thoát. Nhưng kể tiếp phải triển lãm bức họa cho mọi người xem , Thảm Diệu chắc chắn tránh không được một chút cười nhạo. Dù sao đều là bị ờ ào chê cười , trong lòng ả hiện lên một tia khuấy khoả.

Quan kiểm tra phụ trách tuyên đọc kết quả ở trên đài cao giọng xướng lên:

“Hạng nhất tổ HỌA – Thảm Diệu -”

Thảm Diệu? Hạng nhất! Một lời nói nặng tựa đá ngàn cân, ném vào mặt hồ kích khởi sóng nước cuộn cuộn, tất cả mọi người ờ ào đứng lên, ngay cả âm thanh quan kiểm tra tuyên đọc phía sau cũng bị bao phủ, lấn áp.

Thảm Nguyệt tươi cười lập tức cương cứng ở trên mặt, ả không thể tin nhìn về phía Trần Nhượng Thu, thanh âm có chút run rẩy:

“Nương, mới vừa rồi, mới vừa rồi đứng đầu là ai? Là con nghe lầm phải không ”

Trần Nhượng Thu một phen kéo cánh tay Thảm Nguyệt, trong lòng tuy rằng kinh sợ, nhưng bà ta đã trải qua nhiều năm sóng gió nơi trạch viện, biết dưới loại tình huống này, có rất nhiều người xem náo nhiệt muốn xem phản ứng của Thảm Nguyệt. Nếu Thảm Nguyệt thân nhiên như thường thì không sao. Nhưng lại phản ứng như muốn chết muốn sống , dĩ nhiên khí độ rơi xuống hạ phong .

Thảm Thanh cùng Nhiệm Uyển Vân tuy rằng vui sướng khi người gặp họa, lần đầu tiên Thảm Nguyệt bị người quét sạch mặt mũi, nhưng khi nghe được người thắng là Thảm Diệu cũng rất cả kinh. Á nghĩ, có khi nào quan kiểm tra đem tên Thảm Nguyệt cùng Thảm Diệu đọc sai rồi không.

Bên nữ tịch nghị luận âm ỉ, khu nam tịch tự nhiên cũng là một mảnh ờ lên.

“Sao lại thế này? Như thế nào không phải tiểu Nguyệt?”

Thái Lâm lập tức đứng lên, nhìn về phía đồng học bên cạnh:

“Là ta nghe lầm ? Là lão nhân kia nói sai lầm rồi đi?”

Ý tưởng như vậy không chỉ có mình Thái Lâm, mà toàn thể thiếu niên cùng trường Thảm Diệu đều nghĩ như vậy. Đều lấy một loại ánh mắt vạn phần kinh ngạc nhìn nàng mà sôi nổi thảo luận.

“Ca ca, huynh xem, đệ đã biết nàng sẽ thắng mà.”

Tô Minh Lăng lôi kéo Tô Minh Phong, trong đám người này, có lẽ hẳn là vui sướng nhất. Những viên thịt béo trên mặt theo nụ cười hân mà run theo

Tô Minh Phong cũng đau đầu, ai ngờ đứng là Thảm Diệu. Mỗi lần kiểm tra đều có sòng bạc mở cược, hẳn đặt là Thảm Nguyệt, đặt một ngàn lượng bạc a! Một ngàn lượng bạc cứ thế trôi theo dòng nước. Nếu phụ thân hắn biết, không hủy hắn đi mới lạ. Nhìn qua Tô Minh Lăng đang vui như điên. Tô Minh Phong khóc không ra nước mắt.

Bùi Lang nhíu mày, không nhìn về phía quan kiểm tra trên đài , mà nhìn về phía nữ tử liên xanh bên nữ quyền tịch. Trên mặt của nàng dị thường bình tĩnh, hồ hững nhìn mọi người kinh ngạc cùng hoài nghi. Chẳng lẽ, nàng sớm biết rằng chính mình sẽ thắng

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hiểu Được

Phía dưới vẫn đang thi nhau nghị luận. Trên đài, quan kiểm tra đã đem bức họa cuộn tròn, mở ra cho mọi người thưởng thức, đánh giá công bằng giống hạng mục KỶ.

Phạm Liễu Nhi cùng Triệu yên vẽ giống nhau, là cảnh hoa viên thu cúc nở rộ xuân sắc. Bình tĩnh mà xem xét, bức họa cũng đẹp, chỉ là cảnh vẽ quá mức bình thường, nên không được xem trọng.

Tần thanh họa “Hồng tiên tử”. Một đóa cúc to, có lẽ nàng rất quen thuộc loại cúc này, nên trong bức họa chỉ vẽ miêu tả một đóa hoa, trên nền trắng xuất hiện, trông rất sống động. Nàng coi như tạo lối tắt, chạy theo hứng thú, tùy tiện vẽ giống như một họa sĩ. Một gốc cây “Hồng tiên tử” sống động trên giấy, thật sự như thật.

Nhưng kiểm tra không đơn giản chỉ là thi kỹ thuật họa, còn phải có cả ý tưởng, tính sáng tạo nghệ thuật. Đóa hoa tuy đẹp, nhưng cũng chỉ được xếp thứ ba. Rất nhanh, liền đến bức của Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt cắn môi ngồi ngay ngắn bên người Trần Nhục Thu, trên mặt miễn cưỡng duy trì ý cười, chính là nắm tay lại niết thật chặt. Bức họa đặt trước mặt mọi người. Nếu là những năm khác, ả đều cười vãn đạm phong khinh, thành tâm thừa nhận sự hâm mộ của mọi người. Nhưng hôm nay, xếp hạng hai này lại như châm chọc, khắc sâu vào, khiến ả cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn ả đều là trào phúng cùng châm biếm.

Thẩm Nguyệt vẽ tàn cúc. Mưa gió lạnh rung, trong viện, cánh cúc hoa rớt rất nhiều, nhưng mà nhụy hoa vẫn vững vàng trụ trên cuống, thẳng tắp. Giống như một đại nhân vật cực tức giận. Bên cạnh còn đề hai câu thơ:

“Thà rằng tự ôm hương khô héo Cũng không chịu để gió kéo bay.”

Bức họa ý tứ cao xa, từ họa chỉ người. Cúc tuy tàn nhưng phẩm chất cao thượng. Người thưởng họa tất có thể nhìn ra người vẽ có phẩm tính chính trực cao xa.

Quan chủ khảo kiểm tra yêu nhất là người tài hoa lại có phẩm cách. Người như Thẩm Nguyệt mà vẫn không chạm nổi nhất bảng, vậy thật sự là không thể tưởng tượng Thẩm Diệu đến tột cùng là vẽ cái gì.

“Nàng vẽ tốt như vậy? Như thế nào lại xếp thứ hai?”

Bạch vi “Nha” một tiếng:

“Ta thật sự là cũng không hiểu nổi.”

Trần Nhục Thu cũng không thể lý giải, mới đầu bà ta tưởng Thẩm Nguyệt hôm nay có chút khản trương, nên mới như vậy. Ai ngờ tranh vừa lấy ra, bà ta liền biết nữ nhi mình làm rất tốt. Hoàn toàn xứng đáng đoạt giải nhất giống năm vừa rồi. Nhưng như thế nào kết quả lại khác?

Nhiệm Uyển Vân có chút vui sướng khi người gặp họa, Thẩm Nguyệt tài học xuất chúng, kiểm tra mọi năm, khắp nơi đều lần áp Thẩm thanh. Tuy rằng lần này Thẩm Diệu đoạt giải nhất, bà ta không vui nhưng khiến Thẩm Nguyệt cứng người, cũng rất hả dạ. Dù sao vẫn là không liên quan, ở ngoài xem náo nhiệt là tốt nhất.

Trên đài, quan kiểm tra sai hai tiểu đồng đem bức họa cuộn tròn mở ra. Thanh âm ồn ào im bặt.

Bức họa rất lớn, Thẩm Diệu vẽ bức họa lại để trắng nhiều lắm, nàng vốn kỹ thuật họa không giỏi lắm. Cho nên chỉ vẽ đại khái viễn cảnh, ngoài ý muốn lại có một loại khí chất mạnh mẽ.

Bức họa từ từ mở ra. Ánh tà dương đỏ thẫm phủ xuống, chiếu trên thanh đoản kiếm, được cắm trên mặt cát vàng ánh. Dưới kiếm là bạch cúc tàn tạ.

Nếu bình thường, họa hoa cúc để làm đẹp là chính. Thì một điểm nhỏ, hay thậm chí là cả một đóa hoa rơi héo, cũng sẽ không bị chú ý. Nhưng bức vẽ này, cúc hoa lại giống như một bút vẽ rỗng điểm mắt, cảm giác thể lương lạnh lẽo dâng lên.

Tất cả mọi người, dù chỉ lướt qua một cái liếc mắt. Cách giấy bút, lại tựa hồ có thể cảm nhận được thể lương cùng bi thảm, bất lực cùng giấy dựa trong đó. Đó là chiến tranh.

Trần Nhục Thu cùng Thẩm Nguyệt sau khi thấy rõ ràng trên bức họa vẽ tột cùng là gì, tâm đồng thời run lên, các ả liền biết, nhất định trận này, các ả không có khả năng trở mình.

Không sai, thứ Thẩm Nguyệt họa toát ra hứng thú cao nhã, khí khái, tu họa cũng có thể cảm nhận thấy phẩm tính cao thượng. Nhưng bức họa Thẩm Diệu lại chính là khiêu thoát tư tưởng. Nếu nói Thẩm Nguyệt là mụn cúc vịnh người, vậy Thẩm Diệu lại mụn hoa nói chí.

Khí chất một người nào có thể so sánh với chiến tranh tàn khốc, thể lương? Khó trách mới vừa rồi, các quan kiểm tra lại tranh chấp không ngớt, chậm chạp không chịu có kết luận. Chỉ sợ cũng không nghĩ tới, một bức họa khí khái như vậy, cư nhiên là do bao cô Thẩm Diệu xuất ra đi.

Quan chủ khảo kiểm tra, nội các đại học sĩ Chung Tử Kỳ nói:

“Đệ tử Thẩm Diệu, ngươi đi lên nói ý tứ và nguyên nhân, vì sao ngươi vẽ bức họa này?”

Mỗi một đệ tử đứng đầu, đều phải giảng thuật ý tứ mình hiểu khi làm đề thi. Nhưng hôm nay, lại bảo Thẩm Diệu nói nguyên nhân vẽ tranh, tự nhiên là bởi

vì, mọi người đều không tin nàng có thể vẽ ra bức hoạ đó, sợ là chú ý của người khác.

Thẩm Thanh cười cười, nói khẽ với Dịch Bội Lan bên cạnh:

“Cuối cùng cũng lòi đuôi.”

“Nhưng này, thật không phải là nàng vẽ sao?”

Dịch Bội Lan có chút nghi hoặc

“Mới vừa rồi chúng ta cũng đều nhìn thấy, nàng tự mình nhắc bút, hoạ từng nét.”

“Kìa, hoạ kĩ không xuất chúng, hoạ ý sao, ai biết có phải hay không có người chỉ điểm.”

Thẩm Thanh khinh thường nhìn về phía Thẩm Diệu đang đi lên đài:

“Ta với nàng cùng nhau sinh hoạt nhiều năm như vậy, ta còn không rõ nàng thuộc dạng gì sao. Chung đại học sĩ bảo nàng nói nguyên nhân vẽ, chắc cũng biết nàng nói không được. Chỉ sợ nàng vừa nói, thể diện nàng cũng mất sạch.”

Dịch Bội Lan nghe vậy liền cũng cười :

“Ta đã bảo mà, nào có ai nhanh như vậy đã trở thành tài nữ. Chắc chắn nàng ta làm vậy là để cố ý hấp dẫn người kia đi —”

Dịch Bội Lan ánh mắt ái muội đảo qua hướng Định vương bên nam quyền tịch:

“Mới cao nhân chỉ điểm, Thẩm Diệu coi như là vì hấn mà móc hết lòng”

Thẩm Thanh sắc mặt cứng đờ, đè nén khó chịu trong lòng xuông nói:

“Chờ xem đi.”

Trên đài, Thẩm Diệu im lặng nhìn bức hoạ mình vẽ. Nàng từ từ vươn tay, mon tròn bức hoạ trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người

“Sở dĩ vẽ bức hoạ này, bất quá là vì ta nghe phụ thân nói qua, hàng năm trên chiến trường, bao nhiêu anh hùng binh sĩ da ngựa bọc thây, thân vùi cát vàng. Chỉ vì đường xá xa xôi, nên đành phải để thân xác bọn họ vùi lấp trên chiến trường. Khi đó, sa mạc tây bắc, Bắc cương thảo nguyên, đều không có hoa cúc. Hoa cúc chỉ có ở phía nam ấm áp, nở rộ ở Định kinh phồn hoa. Nơi này ca múa mừng cảnh thái bình, ăn mặc không lo, cũng là do tướng sĩ biên quan dùng tính mạng đổi lấy.”

Những âm thanh nghị luận dần ngừng lại, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Thẩm Diệu. Mà nàng ánh mắt bình tĩnh, nói chuyện xưa:

“Cha ta từng nói các tướng sĩ vì chiến tranh mà chết. Lúc chết, đến một bông cúc trắng phúng điệu cũng không thể có. Trên chiến trường sẽ không có cúc nở rộ, các tướng sĩ ngay cả muốn phúng điệu đầy đủ cũng không thể. Mà thể tử bọn họ, chỉ có thể cách rất xa, ở cổ hương trên đầu đeo khăn trắng, dâng lên bạch cúc.”

“Ta nghĩ, chur vị nay có thể ở nơi này bình tâm tĩnh khí thưởng cúc, đều là bởi vì biên quan có các huynh đệ hữu dũng cố thủ. Đáng tiếc ta cũng không thể vì bọn họ làm được chút gì, chỉ có thể trên bức hoạ vẽ bạch cúc, thể hiện tâm ý, an ủi linh hồn các tướng sĩ huyết nhục vùi thân trên cát.”

Thẩm Diệu đứng trong gió, ánh mắt trong suốt. Lời nói lại có khí phách, giống như trời đất chỉ có lời của nàng là lọt tai, lại như kinh Phật niệm trên mộ cỏ. Động đến tâm mọi người.

Thẩm Diệu hơi híp mắt. Hoàng gia Minh Tề, không phải muốn bắt đầu bắt tay đối phó thế gia đại tộc, đối phó Thẩm gia sao? Nhưng thiên hạ to lớn, mọi người đều thấy. Nàng tiên hạ thủ vi cường, để cho dân chúng đều biết đến công lao to lớn của binh sĩ Thẩm gia.

Nếu hoàng thất muốn khai đao với tướng phủ, Thẩm Diệu nàng muốn để mọi người nhìn xem. Nhìn xem Thẩm gia dùng mạng lập công, dùng sinh mệnh trấn giữ biên cương, dùng đao kiếm thấm máu kẻ địch trên chiến trường giành lấy, để dân chúng, quý nhân kinh thành hưởng ca múa, thái bình.

Minh Tề hoàng thất dám gióng trống khua chiêng, đập lên huyết nhục tướng sĩ sao? Các người nếu dám, chẳng lẽ là không sợ ánh mắt người trong thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tử Y Thiếu Niên

Tối cao nhất, là hoàng quyền. Nhưng so với hoàng quyền lợi hại hơn, chính là miệng dân chúng. Tất nhiên sức mạnh, quyền lực trấn áp dân chúng. Nhưng cho dù dân chúng không dám nói lung tung đi nữa, thì họ vẫn trao nhau ánh mắt chê cười. Đó chẳng phải trở thành trò cười lớn trong thiên hạ.

Minh Tề hoàng thất có lẽ chính là như vậy, rõ ràng nội bộ đã làm bao nhiêu chuyện tình dơ bẩn, trên mặt lại cố tình treo lên sắc mặt coi trọng giang sơn. Bọn họ yên tâm thoải mái hưởng thụ các thể gia cung phụng, bảo hộ. Cuối cùng vẫn muốn trả đũa.

Một lời nói của Thẩm Diệu, làm tất cả mọi người ở đây dần dần yên lặng. Nhóm nữ nhi, nghĩ tới vinh quang tổ tiên nếu cũng là võ tướng thì thật tâm động.

Các đệ tử nam, lại là huyết khí phương cương, muốn trải nghiệm mình, như vậy có bao nhiêu thống khoái. Tướng sĩ nơi chiến trường đều là làm người ta kính nể, bọn họ tự nhiên cũng vậy, sùng bái anh hùng.

Ở đây, ba vị hoàng tử Minh Tề, đều không hẹn mà cùng nhú mày. Người khác không biết, bọn họ lại rất rõ ràng hoàng gia làm như vậy là có chủ ý gì. Thẩm gia cây to đón gió, sớm hay muộn có một ngày sẽ bị hoàng đế lấy cớ diệt trừ. Chẳng qua là nề hà thanh danh Thẩm gia trong thiên hạ nhiều năm rất tốt. Nếu muốn lật đổ, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nay Thẩm Diệu nói vậy, nghe qua giống như điều tướng sĩ, kì thực là ca tụng công huân, đem Thẩm gia đến vị trí được vạn chúng chú mục. Đức hạnh như vậy, nếu Hoàng thất làm ra chút chuyện không ổn, đều là đuổi lý.

Thẩm Diệu, nàng có phải hay không là cố ý? Mọi người giương mắt nhìn nàng, cô gái sau khi quân nói xong, liền trầm mặc đi xuống. Y bào có chút rộng thùng thình, phấp phới bay trong gió lạnh, càng khiến thân hình thêm nhỏ yếu. Nàng bắt quả vẫn chỉ là một nữ nhi khuê các

Lần này có thể lấy thái độ khác thường đoạt thứ nhất, bất quá là vì nàng là nữ nhi Thẩm Tín. Có lẽ Thẩm Tín cũng thật sự cùng nàng nói qua vài chuyện tình trên chiến trường, nàng chắc cũng là mèo mù vớ cá rán, tình ranh đứng chỗ mà thôi.

Dự thân vương ánh mắt gắt gao dõi theo cô gái phía trên, giây lát, đột nhiên ý vị thâm trường cười:

“Này Thẩm gia tiểu thư, thật ra rất có ý tứ.”

Không biết vì sao, Dự thân vương vừa nói ra lời này, Bùi Lang cùng Phó Tu Nghi đồng thời nhướng mày, trong lòng có một tia dự cảm không tốt. Chu vương nghe vậy, rất có thâm ý hỏi:

“Vương thúc phải chăng là vừa ý Thẩm tiểu thư, nghe nói Thẩm tiểu thư là bao cô không biết gì, nay xem ra chỉ là đồn đãi, nếu đã vậy, nếu làm Vương thẩm. ....”

Hắn cười thập phần hạ lưu:

“Nếu vậy sẽ rất thú vị.”

Dự thân vương nay đã hơn bốn mươi tuổi, lại có tiếng tàn bạo hung ác, nữ nhân bị hắn đùa bỡn vô số kể, nếu Thẩm Diệu rơi vào tay hắn, chi sợ không được mấy ngày liền hương tiêu ngọc vãn.

Lời nói Chu vương có chút khác người, bất quá hắn vốn là như vậy, tính tình cuồng vọng, nên người khác cũng không thấy kỳ quái. Nhưng là đang êm đẹp, đem một tiểu cô nương nhỏ yếu vào miệng cộp, thật sự là rất thất đức

Tĩnh vương suy nghĩ so với bào huynh của mình sâu xa hơn. Nay hoàng thất tuy có tâm chen ép Thẩm gia, nhưng Thẩm gia nắm binh quyền, giống như thất phu cầm ngọc. Nếu vị hoàng tử nào được Thẩm gia trợ lực, thì thật đúng là có lợi thế rất lớn.

Nhưng nếu Thẩm Diệu gả cho Dự thân vương, Dự thân vương lại vô lực tranh quyền đoạt lợi, cũng tương đương với binh quyền an trí trong tay hoàng gia, không bị hoàng tử nào mơ ước nữa, có lẽ mới là biện pháp tốt nhất. Suy nghĩ xong, Tĩnh vương Phó Tu Huyền liền gật đầu nói:

“Thẩm gia tiểu thư sáng tạo, nhanh nhẹn, Vương thúc nếu cảm thấy không sai, cũng không khả chỉ trích nặng.”

Phó Tu Nghi mặt mày càng thêm nhăn nhó. Tĩnh vương có thể lo lắng đến chuyện đó thì hắn tự nhiên cũng lo lắng đến.

Biết Thẩm Diệu gả cho Dự thân vương phù, với hắn mà nói có trăm lợi mà không một hại. Ít nhất là hắn có thể thoát khỏi Thẩm Diệu dây dưa, thiếu một kẻ ái mộ mù quáng đáng chê cười. Thứ hai, binh quyền Thẩm gia quá mức phồng tay, cho dù hắn có tâm lợi dụng, cũng sợ hoàng đế hoài nghi, như vậy mất nhiều hơn được, chỉ bằng nàng gả đến Dự thân vương phù, hắn sẽ tùy cơ ứng biến.

Nhưng không biết vì sao, hắn cảm thấy trong lòng có một loại ý tưởng hèn giận. Giống như làm như vậy là không tốt.

Bùi Lang lo lắng nhìn thoáng qua Thẩm Diệu dưới đài, nàng bước đi thong dong, thần sắc bình tĩnh, ước chừng cũng không biết vận mạng của mình đã bị hoàng thất nắm giữ. Trong lòng hắn thở dài, tuy hắn và nặng là thầy trò, bất quá hắn chỉ là một tiên sinh dạy học nho nhỏ, không thể thay đổi gì, chỉ có thể vì Thẩm Diệu mà trong lòng cảm thấy tiếc hận.

Dự thân vương có chút không kiên nhẫn khoát tay áo, không có bao nhiêu hưng phấn, nhưng khoe miệng tươi cười có vài phần âm ngoan:

“Hoàng thất, bốn vương cũng không phải là không biết các người có chủ ý gì. Dự thân vương phù không nuốt nổi tôn đại phật Thẩm gia này”

Ánh mắt hấn dừng trên chiếc chân tàn phế của mình

“Bất quá, Thẩm gia tiểu thư thú vị, nếu vui đùa một chút, cũng không phải không được .”

Tô Minh Phong nhìn thoáng qua bên này, hấn cùng Phó Tu Nghi mấy người khá gần nhau, tuy hấn thật sự xem xét trạng huống trước đài, nhưng nghe vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Thẩm Diệu kia, cho dù có là bao cô vụng về. Nhưng bị Dự thân vương đề mắt tới, chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít. Nếu Thẩm Tín ở Định kinh thì tốt, đáng tiếc Thẩm Tín phải cuối năm mới từ cửa ải trở về, không có phụ thân che chở, một tiểu cô nương như thế nào có thể kháng cự được ác Lang?

Giống như đoán trước được kết cục bi thảm, Tô Minh Phong thờ dài một tiếng, đem Tô Minh Lăng kéo đến trước mặt Tô lão gia, lạng lẽ cách tịch.

(*cách tịch: giống như tấm rèm che ngăn tách riêng chỗ.*)

Thẩm Diệu không biết, từng người bên Nam tịch đều thay đổi bất ngờ. Kinh trập vì Thẩm Diệu đoạt giải mà rất cao hứng. Chỉ có Thẩm Nguyệt, rốt cuộc không duy trì được mà lộ ra thần sắc thật, có chút cứng ngắc cách tịch.

Sau khi nhóm nữ tử kiểm tra xong, sẽ đến phiên nam tử. Các cô nương bên nữ tịch sau khi trải qua kiểm tra sôi nổi liền cách tịch nghỉ ngơi.

Phùng An Ninh đi theo bên người Thẩm Diệu, ngày trước nàng là một cô nương rất kiêu ngạo, nay rốt cuộc đối với Thẩm Diệu cũng toát ra thần sắc vui vẻ, phục tùng, nàng nói:

“Ngươi mới vừa rồi làm thật tốt, thật đúng là giỏi.”

Thẩm Diệu thần nhiên trả lời:

“Ngươi cũng vậy mà.”

Có lẽ nghĩ đến mình cũng đạt thứ nhất “Cầm” Loại, Phùng An Ninh liền cười tủm tỉm nói:

“Thời gian không sớm, thật không muốn xa ngươi chút nào. Ta phải về xe ngựa. .... ngươi ở đây nhìn ta đi rồi mới đi nhé.”

Đội Phùng An Ninh đi rồi, Thẩm Diệu liền đi tới chỗ Nhận bà bà đang ở bên vườn Mai Lâm. Mùa này, hoa mai vẫn chưa nở, nhưng cây cối xanh um, thập phần tươi tốt.

Cốc vũ từ trong đó đi ra, nàng nhìn ngó xung quanh, nhỏ giọng nói:

“Tiểu thư, đã đưa đồ đến trong tay công tử sử phủ. Là mua được gã sai vặt, bảo hấn đưa đến, nhất định an toàn.”

“Tốt lắm.”

Thẩm Diệu nói. Cốc vũ còn có chút mê hoặc, không rõ vì sao tiểu thư nhà mình phải làm như thế. Tiểu thư nhà mình cũng không có khả năng quen biết công tử sử phủ aa.

Đúng lúc này, lại truyền đến một tiếng cười khê. Ba người đều ngẩng đầu, cách gần ngọn cây một cái đầu liền thấy, góc áo màu tím phiêu nhiên rơi xuống, giấy lát đứng trước mặt ba người.

Là một tử y thiếu niên dung mạo tuấn tú không giống phạm nhân, hai tay ôm ngực lười biếng tựa vào trên cây khô, khoe môi tự tiểu phi tiểu, ánh mắt trầm lắng như đêm đông Định kinh, mang theo lãnh ý se lạnh. Đúng là Tạ Cảnh Hành.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chất Vấn

“Tiểu thư.”

Cốc vũ cùng Kinh trập đều cảnh giác, bảo hộ trước mặt Thẩm Diệu, lớn tiếng la lên không khỏi có chút luống cuống. Huống hồ thiếu niên này cảm y hoa phục, vừa mỹ mạo lại có quý khí, làm cho người ta không khỏi ngờ vực thân phận của hấn.

Nhưng dù sao cũng là người xa lạ, Cốc vũ cùng Kinh trập tóm lại, là sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Cốc vũ, Kinh trập, các ngươì ra cửa nhỏ canh giữ .”

Thẩm Diệu nói.

“Nhưng là tiểu thư.....”

Hai người vẫn còn do dự.

“Đi đi.”

Thẩm Diệu hơi nhú nhú mày.

Không biết vì sao, từ lúc tỉnh lại. Tiểu thư, mỗi khi ra lệnh cho nha hoàn các nàng. Đều mặc danh kì diệu, rất có uy nghiêm. Làm các nàng không dám phản bác lại. Kinh trập cùng Cốc vũ đành phải lui đến cửa canh giữ.

“Ngươi, thật rất thú vị.”

Tạ Cảnh Hành dựa vào thân cây, nghiền ngẫm nhìn nàng. Rõ ràng, hần chỉ là một tiểu thiếu gia “ngọc quan nhưng lụa”. Lại có thể có ánh mắt lợi hại như binh sĩ trên chiến trường, trải qua huyết nhục rèn giũa. Ngữ khí bình thản lại toát ra hàn ý lạnh thấu xương.

“Tạ Hâu gia muốn nói, là cái gì?” Thẩm Diệu hỏi. Tạ Cảnh Hành đột nhiên xuất hiện, tự nhiên không phải là tới nói chuyện phiếm. Người này tuy còn trẻ tuổi, làm việc lại rất có chủ ý, lão Hâu gia quả không nổi hần, nên hần việc gì cũng càng thêm làm càn, làm cho người ta sờ không được phương pháp nắm hần.

“Dự thân vương phủ nay còn thiếu một Vương phi, người què kia lại xem trọng ngươi. Ta đang nghĩ, có nên hay không ...chúc mừng”

Hần giọng điệu không rõ.

Nhưng mà đem Dự thân vương gọi là “Người què”, thì lá gan cũng thực lớn.

Hơn nữa, lời hần nói, lại mang theo một tia khinh miệt cùng đùa cợt. Giống như, Dự thân vương bất quá là một thứ bản thù không chịu nổi ngoạn ý thôi. Người này, lòng dạ rất sâu. Thẩm Diệu trong lòng suy tư, tuy không hiện trên mặt, nhưng bộ dáng trầm tĩnh lại dừng ở trong mắt đối phương.

Tạ Cảnh Hành đột nhiên tiến lên từng bước, hần vóc dáng cực cao, Thẩm Diệu cả người đều bị bóng hần che lấp. Hần hơi cúi người, áp sát bên tai nàng nói:

“Ngươi quả nhiên đã sớm biết.”

Trên người thiếu niên truyền đến hương vị hàn trúc dễ ngủ, thanh âm có ý đề thấp, cùng với động tác. Tổng thể, trông rất có cảm giác ái muội.

Thẩm Diệu giương mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú. Khóe môi hơi giương lên ngay trước mặt mình. Tuổi cười mang theo tà khí, giống như hiểu rõ hết thảy. Nhưng, dù sao nàng cũng không phải nữ tử lành hiền, chỉ hơi chớp mắt nói:

“Biết thì thế nào, mà không biết thì như thế nào?”

Tạ Cảnh Hành thấy nàng thờ ơ, cũng lười làm bộ dáng hoa hoa thiếu gia, không thương hương tiếc ngọc mà đẩy nàng ra. Từ tay áo lấy một phong giấy nhỏ, tuổi cười mang theo vài phần ngả ngớn:

“Biết lại không lo lắng cho bản thân. Ngược lại, lại quan tâm đến nhị thiếu gia sử phủ?”

Thẩm Diệu ánh mắt đột nhiên động, lập tức gắt gao theo dõi hần, giọng điệu không tự chủ có vài phần ngoan lệ:

“Tạ Hâu gia có phải hay không, thích chõ mồm vào chuyện người khác?”

“Một tờ giấy, ngươi lại khần trương.” Tạ Cảnh Hành lại khôi phục bộ dáng bất cần đời:

“Ngươi cùng sử lão Nhị có giao tình gì, sao lại giúp hần? Hoặc là..... nha đầu Thẩm gia ngươi, có ý đồ gì?”

Thẩm Diệu mặt trầm như nước, lặng lẽ nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay Tạ Cảnh Hành. Giấy mỏng manh, nhưng lại như đá tảng trong lòng nàng, nặng trĩu. Đó là nàng suy nghĩ hồi lâu, mới luận ra được.

Đời trước, Bùi Lang chính là dựa vào việc luận sách, bị Phó Tu Nghi phát hiện. Về sau được Phó Tu Nghi thu làm phụ tá, thay gang sơn Phó Tu Nghi bày mưu tính kế. Nay, Thẩm Diệu muốn trước khi hần còn chưa thể hiện tài hoa bản thân, ngăn chặn triệt để.

Tốt nhất, Bùi Lang vĩnh viễn đừng bao giờ có liên quan cùng người hoàng thất. Vậy mới là ổn thỏa nhất mà nàng cần thực hiện. Mà ngoài kinh sử gia nhị công tử Cao Duyên, trong thành Định kinh, còn lại đều là đại gia tộc truyền thừa, hoặc quý tộc mới nổi. Minh Tề Hoàng thất muốn lật đổ các thế tộc lâu năm. Việc cần làm, chắc chắn là phải nâng đỡ các tân quý tộc. Mà tân quý tộc Kinh sử gia, chính là bước khởi đầu rõ rệt nhất.

Kinh sử gia đại công tử Cao Tiến thật chính là tài hoa hơn người, sau khi Phó Tu Nghi đăng cơ, càng thêm được trọng dụng. Sử gia bao trùm bởi ân điển, càng hoành hành ngang ngược, mà tên Cao Duyên. .... Dám thêm nhỏ dãi Uyên Du của nàng. Nếu không phải lúc ấy nàng vẫn đứng đầu lục cung. Hơn nữa, lúc đó, Phó Tu Nghi cũng chưa bắt đầu, bắt tay đối phó Thẩm gia, nếu không, chỉ sợ Uyên Du cũng sẽ không thoát khỏi độc thủ.

Tên Cao Duyên này, tài hoa không bằng ca ca hắn, còn cực tham mộ hư vinh, luôn lấy công tích của ca ca nói là của mình. Là người có thù tất báo, lòng dạ hẹp hòi. Tóm lại chính là một cây *giáo thi côn*.

Kiếp trước, Cao Duyên chưa từng nhập con đường làm quan, đời này sử gia còn chưa đạt tới thời kỳ toàn thịnh. Cao Tiến cũng vừa làm quan không lâu, nàng chỉ bằng tiếp thêm chút lực, đưa Cao Duyên bước vào con đường làm quan bằng phẳng.

Đem Bùi Lang [đi luận sách] cấp Cao Duyên, tự nhiên là bởi vì nàng biết hàng năm kiểm tra, Cao Duyên đều chi bạc, để gã sai vặt ra ngoài mua đề thi. Hôm nay, nàng sai Cốc Vũ giúp Cao Duyên một tay.

Với tính cách chuông người tài của Phó Tu Nghi. Nhất định hắn sẽ liêu lĩnh mua chuộc Cao Duyên. Mà Cao Duyên cá tính hư vinh, tất nhiên không thể tự mình luận bút. Người như vậy vào quan trường Minh Tề. .... Nàng muốn nhìn một chút, chống lại Phó Tu Nghi, hai người này chó cắn chó một hồi! Gạt bỏ cánh tay hữu lực của Phó Tu Nghi, thay vào một cái đầu trống không *giáo thi côn*.

Thẩm Diệu làm ra chủ ý tốt như vậy. Ai biết, nửa đường nhảy ra một tên Tạ Cảnh Hành. Không duyên cớ khiến cho kế hoạch của nàng thất bại. Ảnh mất nàng ngoan tuyệt, mang theo thiên ngôn vạn ngữ. Giống như ấu thú, tất cả ý nghĩ đều hội tụ trong tròng mắt trong suốt. Tạ Cảnh Hành rất cuộc dương môi, lười nói:

“Người không cần lộ ra ánh mắt thông hận ta như vậy. Giấy này là người của ta chép lại. Giấy của người, hiện tại chắc đang trong tay tên tiểu tử Cao Duyên.”

Thẩm Diệu hơi sững sờ, vạn lần không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy. Nàng nhìn hướng Tạ Cảnh Hành, trầm mặc một chút, hỏi:

“Tiểu Hài gia độ lượng.”

“Cũng không phải là độ lượng. Chỉ là bản hầu từ trước đến nay có chút thừa nhận,”

Tạ Cảnh Hành mâu quang lạnh lùng:

“Ta không thích xen vào việc của người khác.”

Thẩm Diệu vừa muốn nói chuyện, lại nghe thanh âm Tạ Cảnh Hành truyền đến:

“Hiện tại người có thể nói cho bản hầu, người vì sao viết thư cho tiểu tử kinh sử ?”

Thẩm Diệu trong lòng thờ dài, nàng tuy có tâm đem Thẩm gia cùng Tạ gia cột vào trên một cái thuyền, nhưng bây giờ chưa phải thời điểm. Thẩm Tạ hai nhà xung đột, tồn tại lâu dài, coi bỏ không phải là chuyện một sớm một chiều.

Mưu đồ của nàng, vô duyên vô cớ đập trước mặt Tạ Cảnh Hành, kế hoạch tốt đẹp, tuy chưa bị đảo loạn. Nhưng nàng không tin bất luận kẻ nào, nàng có con đường của mình phải đi. Tạ Cảnh Hành cũng được, Tạ gia cũng thế, bất quá là thiên hạ nghiệp lớn trung một quả kì, không có gì chơi cò nhân, hội hướng quân cờ thuyết minh nguyên nhân.

“Bản Hầu tưởng, người giúp hắn như thế, chắc là người cùng hắn có tư tình, vì tình giúp hắn tranh nổi bật.”

Tạ Cảnh Hành tươi cười bốn cột, cao thấp đánh giá Thẩm Diệu một phen:

“Lão Nhị Cao gia mặc dù là phế vật. Nhưng, ánh mắt chọn nữ nhân cũng không thấp.”

Hắn nhìn Thẩm Diệu, rõ ràng mặt mày cực xinh đẹp, lại giống người đại mặc Tây Bắc sương gió

“Còn có, người muốn bang kinh điển sử dự, nhưng người không giúp Cao Tiến mà lại coi trọng tên phế vật Cao Duyên, nhìn qua cũng biết rắp tâm bất lương.”

Hắn cười không có hảo ý, một câu đánh trúng hồng tâm

“Thẩm gia nha đầu, kinh điển sử cùng người có cừu oán sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đưa Hoa

“Thảm gia nha đầu, kinh điển sử cùng ngươi có cừu oán sao?”

Thảm Diệu lẳng lẳng nhìn thiếu niên ở trước mắt. Hắn mặt mày xinh đẹp, lại anh khí bức người, tuy có vẻ ngoài bất cần đời, nhưng sự ôn trọng lại vượt quá số tuổi. Những thứ đó đều không phải hấn cố tình biểu hiện ra ngoài. Nó giống như đi theo hấn. Dù trời sập, thì nhìn hấn vẫn có cảm giác bình yên.

Mặc dù trước đây nàng từng ở bên Tần quốc hay hậu cung, cũng chưa từng gặp qua người trong ngoài bất nhất như vậy. Chỉ cần một câu, liền có thể hiểu rõ sự tình trọng điểm thế. Người kinh tài tuyệt điểm như vậy, chỉ đáng tiếc còn trẻ đã sớm chết. Thật sự trời ghen tỵ anh tài.

Tiếc hận trong mắt nàng chợt lóe mà qua, mở lại miệng, cũng là giọng điệu thường thường thân nhiên:

“Ừ.”

“Ngươi ván này bày ra tí mị lại k muốn hồi báo.”

Tạ Cảnh Hành ánh mắt mang theo xem kỹ:

“Tha lớn một vòng chỉ vì đem Cao Duyên đưa vào con đường làm quan. Hay là ngươi muốn đảo loạn quan trường Minh Tề?”

Dù là Thảm Diệu sống hai thế, trong lòng đều nhện không được hơi kinh hãi. Nếu trước ,khi nói Tạ Cảnh Hành biểu hiện cho nàng mà nói chính là thông minh quá phận, một chút liền hiểu, thì hiện tại người này thật có vẻ có chút đáng sợ. Người bình thường đi từng bước xem từng bước, người thông minh đi từng bước xem mười bước.

Tạ Cảnh Hành nói câu này, nhìn như bình thường là câu hỏi, lại giống như đi từng bước xem đến ngàn dặm ở ngoài. Không chút nào che giấu cho một đao thẳng vào, làm cho nàng có chút không biết trả lời như thế nào. Một lát sau, nàng mới đáp:

“Này... cùng tiểu Hầu gia có quan hệ gì đâu?”

“Bản Hầu không quan tâm chuyện quan trường, nhưng Lâm An hầu lại không thể không động đây.”

Trong giọng nói của hấn có chút cảnh cáo:

“Ngươi nếu đem chủ ý đánh tới Lâm An hầu phủ, cũng đừng trách bản hầu không khách khí.”

Thảm Diệu nhìn hấn một cái. Tạ Cảnh Hành vẻ ngoài nhìn như đối Lâm An hầu phủ rất chán ghét, lại hay cùng hấn cha đối nghịch. Nay xem ra, cũng không phải hoàn toàn chán ghét, mà là đem Lâm An hầu phủ đặt ở sâu trong lòng. Nếu không, kiếp trước, sao có thể vì bảo toàn thanh danh Lâm An hầu phủ mà rơi vào kết cục vạn tiền xuyên tâm.

Vậy nên, Tạ Cảnh Hành hoài nghi nàng muốn xuống tay với Tạ gia, cũng không có gì đáng trách. Thảm gia cùng Tạ gia vốn xem nhau không vừa mắt, nay lại thêm việc nàng làm khiến người ta không thể lý giải. Người bên ngoài nhìn vào, thật giống như Thảm gia nàng muốn ngáng chân Tạ gia.

“Tạ Hầu gia cứ yên tâm đi.”

Nàng thân nhiên mở miệng, giọng điệu giống như đang nói hôm nay thời tiết thật bình thường:

“Tạ Thảm hai nhà nước giềng không phạm nước sông, tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì. Tạ Hầu gia lo lắng chuyện không phát sinh. Đòi người ngăn ngừa mấy chục năm, phong thủy thay nhau luân chuyển. Bây giờ Thảm Tạ hai nhà là địch, không biết chừng, tương lai có một ngày sẽ đồng hội đồng thuyền, cùng chung mối thù.”

“Ngươi đây là hướng ta lôi kéo sao?”

Tạ Cảnh Hành nhướng mày.

“Ừ.”

Thảm Diệu bình tĩnh nói.

Tạ Cảnh Hành đánh giá nữ tử trước mắt. Hấn sinh ra đến bây giờ, gặp quá vô số nữ nhân. Thời điểm hấn nhỏ, nữ nhân vây quanh cha hấn. Bây giờ liền muốn thân cận hấn. Những nữ nhân đó có cảm kì thi họa, có khuynh quốc khuynh thành , có vung đao múa kiếm , cũng có am hiểu mưu lược .

Tạ Cảnh Hành gặp qua trăm ngàn người thông minh, nhưng không hề thấy qua nữ tử làm cho hấn ngoại lệ. Có lẽ là trực giác đã trải qua đao kiếm chém giết trên chiến trường. Hấn nhìn thấy được hương vị đầm máu trên người nàng.

Giống một cái đầm nước nặng nề không gọn sóng ,nhưng ẩn dưới đáy lại là mãnh thú. Nay mặt ngoài gió êm sóng lặng, cũng bất quá là thời cơ chưa động. Sẽ có một ngày nó phá tan nhật nguyệt, cán quấy ra một hồi tình phong huyết vũ.

Tuy rằng, nghĩ như vậy thật có chút buồn cười, một nữ nhi khuê các, sao có thể lật tay gây bao nhiêu sóng gió? Nhưng là Tạ Cảnh Hành chưa bao giờ bỏ qua trực giác của mình.

Cô gái ẩn dưới lớp áo choàng liên xanh, mặt cười chứa lạnh. Khu Mai Lâm xanh um tươi tốt là vậy, chín thóc xung quanh cũng bị nàng lây nhiễm cảm giác cao quý, cô độc, sát phạt quyết đoán, vực sâu không đáy.

“Thẩm gia cư nhiên có người thông minh.”

Hắn nói lời có chút châm chọc, nhưng vẫn nghiêm mặt nói:

“Một khi đã như vậy, ngươi tự làm đi. Hôm nay coi như xem trò hay, ngươi cũng đừng làm cho bản hầu thất vọng.”

Hắn đứng thẳng thân mình, xoay người rời đi.

“Tạ Hầu gia.”

Thẩm Diệu gọi lại hắn.

“Còn có chuyện gì?”

Hắn dừng bước, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Hai vị thứ đệ Tạ gia, hôm nay cũng sẽ lên đài kiểm tra.”

Thẩm Diệu thần nhiên nói:

“Hầu gia định cứ thế bỏ qua?”

Hai vị thứ đệ Tạ gia là con vợ kế. Được di nương Phương thị sinh ra là Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều năm nay đều học năm hai

Trên thực tế Tạ Cảnh Hành cũng là đường quốc tam đệ tử Quảng Văn đường, bất quá hắn làm việc tùy ý tiêu sái, Quảng Văn đường không ước thúc hắn được, liền mặc kệ. Nếu không, Tạ Cảnh Hành hôm nay hẳn là cùng hai gã thứ đệ năm hai của mình cùng nhau kiểm tra.

Đời trước, Tạ Cảnh Hành đương nhiên không có tham dự kiểm tra, liền để hai gã thứ đệ đoạt nổi bật. Bình tĩnh mà xem xét, Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều coi như thấp phần có bản lĩnh, ở võ loại trung cảm cỡ đời trước. Cũng bởi vậy lọt vào mắt hoàng đế, sau lại bị Phó Tu Nghi có tâm cất nhắc, đi theo bên người Phó Tu Nghi làm việc.

Thẩm Diệu vẫn cảm thấy, phụ tử Lâm An hầu đều là người thông minh, đời trước như thế nào lại rơi vào kết cục như vậy. Tuy rằng cuối cùng cũng được hoàng thất trợ cấp, nhưng người được thu lại chính là ba mẫu tử Phương thị.

Kỳ thật, nếu tính tế để ý. Có rất nhiều điểm đáng ngờ. Ví dụ như trước, Thẩm gia bị lật, đều có chi thứ hai cùng tam phòng góp một phần lực trong đó. Như thế, liệu Tạ gia có thể hay không cũng là bên trong xảy ra vấn đề.

“Ngươi sẽ không hy vọng bản hầu đi lên cùng bọn họ tranh cao thấp?”

Tạ Cảnh Hành quay đầu lại, có chút kinh ngạc nói:

“Tranh tựa như ngươi và đồng ty tỷ kia của ngươi?”

“Tình cảnh Hầu gia cùng ta chẳng lẽ không giống nhau sao?”

Thẩm Diệu không để ý đến lời nói cười nhạo của hắn, chỉ nói:

“Ra đao sâu nhất, đầu nhọn, thường là người thân cận nhất của mình. Ta biết Hầu gia thân phận cao quý, khinh thường tính toán chi li với con vợ kế. Nhưng thiên lý là vậy, kẻ nhìn như không mưu tính chính là độc xà ngủ đông ở một nơi bí mật gần đó. Chỉ chớp mắt, sẽ cắn chết người.”

Nàng gần từng tiếng, giọng điệu rõ ràng, mang theo nồng đậm cảnh cáo, ánh mắt lại trong suốt như đứa bé:

“Phải chặt đứt mầm mống. Vĩnh viễn không cho chúng nảy sinh”

“So với để họ là phải là trái làm huynh đệ với mình, có vô hạn cao quý, thì làm cho chúng lộ ra bản chất, bản thân mình cũng không cần làm bộ làm tịch thì càng thêm thông khoái?”

Tạ Cảnh Hành trong lòng liền động. Mẫu thân hắn là kim chi ngọc điệp, Ngọc Thanh công chúa, hắn không muốn cùng con vợ kế so đo, nếu không sẽ bị nói, không có khí độ. Càng nhắc tới nương hắn khi mang hắn là đồ phụ. Hắn có thể không cần để ý thanh danh chính mình, nhưng nếu là Ngọc Thanh công chúa, hắn vĩnh viễn đặt ở trong tâm.

Ở Lâm An hầu phủ, hắn cả ngày mất lạnh đối với mẫu tử ba người kia. Phụ thân tuy rằng thiên vị hắn, cũng khó tránh khỏi người ngoài nói vài câu lung

tung. Mà ba người mẫu tử kia suốt ngày bày ra bộ dáng từ ái, kính cẩn khiến hấn buồn nôn.

Hấn vốn như người ngoài cuộc bình thường. Xem ba người họ diễn trò. Nhưng lời Thẩm Diệu nói khiến tâm hấn ngửa ngáy. Nếu dập tắt hy vọng của bọn hấn, có phải hay không càng vui sướng? Giáp mặt xé rách mặt, làm cho bọn chúng chẳng thể giờ ra bộ mặt huynh hữu đệ cung khiến người phiền lòng?

Âm thanh Thẩm Diệu tựa hồ mang theo mê hoặc, nàng nói:

“Nếu đã muốn, không cần nhẫn.”

Không cần nhẫn. Hấn cúi đầu, nhìn nữ tử gần trong gang tấc, trên người truyền đến mùi thơm thân nhiên, nhưng thật khác người. Nàng nhìn như thuần khiết, kì thực lạnh lùng vô tâm. Rõ ràng biết nàng là mang theo mục đích đề nghị, lại làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Hấn câu môi cười, tay áo lướt qua. Đóa hoa hải đường đã rơi gọn vào tay áo nàng. Chỉ một lát, hải đường tựa như hợp lại làm một với sắc hải đường thêu trên áo, biến thành một gốc cây ngọc hải đường nho nhỏ. Hấn nhìn hoa tựa tiểu phi tiểu, giọng điệu ái muội nói:

“Ngươi rất thú vị. Đây đóa hoa thưởng ngươi, đề nghị không tòi, đa tạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khiêu Khích

Chờ sau khi Thẩm Diệu ra khỏi Mai Lâm, Cốc vũ cùng Kinh Trập đang canh giữ đều thở dài một hơi nhẹ nhõm. Kinh trập giương mắt hướng bên trong xem xem, không thấy bóng người, có chút nghi hoặc:

“Sao không thấy người nữa?”

Thẩm Diệu cũng quay đầu liếc mắt một cái, Mai Lâm cảnh lá xanh um tươi tốt, theo gió nhẹ nhàng đong đưa, làm sao còn bóng dáng người. Tạ Cảnh Hành là người có võ công, ước chừng võ nghệ cũng rất cao cường. Nàng nói:

“Đi thôi.”

Khi nàng trở về tịch thượng, Phùng An Ninh liền vội vàng chạy tới, thăm oán nói:

“Không phải nói ngươi ở đây nhìn ta đi sao, vừa quay đầu liền không thấy người. Trở về cũng không thấy ngươi ở trong này, rốt cuộc ngươi đi đâu?”

“Tùy ý đi một chút, xem cúc hoa nở”

Thẩm Diệu giương mắt hướng trên đài xem:

“Đã bắt đầu rồi sao?”

“Ngươi đi hồi lâu, tổ nam tử đã rút thăm xong.”

Phùng An Ninh bĩu môi:

“Bây giờ đến tuyển.”

Trên đài, nhóm thiếu niên lang đang tỷ thí. Vòng thứ nhất “rút thăm” đã qua, Thẩm Diệu cũng không để ý. Đợt thứ hai là “Tuyển”, lựa chọn khoa loại chính mình am hiểu.

Ánh mắt Thẩm Diệu dừng trên người thiếu niên mặc y phục xanh nhạt ở bên trái, đối diện tịch thượng. Thiếu niên này hơi đen nhưng khỏe mạnh. Ngủ quan cũng không tệ lắm, lại bởi vì quá mức cường tráng mà thân hình có vẻ có chút hung tợn. Hơn nữa, hấn lại mặc y phục xanh, càng làm làn da đen của hấn thêm đen.

Không chỉ có như thế, hấn còn búi tóc thật cao. Dùng ngọc trúc giữ búi tóc, chắc là muốn noi theo quân tử cổ nhân. Lại bởi vì luyện tiết phú quý mà ăn mặc có vẻ có chút chẳng ra cái gì cả. Nói tóm lại, mặc dù hấn cực lực muốn bắt chước cổ nhân thanh cao, thoát trần. Nhưng bản thân lại che giấu không được tục khí toàn thân.

Này đó, không phải ai khác, mà chính là kinh sử gia Cao Duyên. Cao Duyên này tuổi mới mười sáu, cánh còn chưa thể bay. Vậy mà, sau khi Phó Tu Nghi đăng cơ, hấn vì ý vào caca Cao Tiến địa vị cao mà phách lối. Làm mưa làm gió trong thành Định kinh. Thậm chí ngay cả Uyển Du cũng bị hấn có chủ ý, thật sự là gan lớn đến cực điểm.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Uyển Du từng ở trong cung chịu qua ngôn ngữ khiêu khích của Cao Duyên. Thắm Diệu liền giận không thể át. Nàng từ xa, nhìn chăm chăm Cao Duyên, giống như đang nhìn con mồi nhảy nhót tiêu sái tiến vào bẫy.

Cao Duyên giờ phút này không biết nghĩ tới cái gì, về mặt hân hoan, cùng Cao Tiến nói xong chuyện gì đó.

Hắn tự nhiên là cao hứng, vì có trong tay một quyển sách luận độc đáo. Lúc này, phần “rút thăm”, hắn biểu hiện bình thường. Nhưng lát thì “tuyển”, chỉ cần xuất ra sách luận này, chắc chắn có thể kinh động toàn trường.

Thắm Diệu trong lòng cười lạnh. Đi đi, cầm sách luận, đến bên người Phó Tu Nghi đi! Con đường làm quan phía trước của Cao Tiến, nàng tin tưởng, lấy thủ đoạn của Cao Duyên. Hắn nhất định có thể tự mình đem toàn bộ kinh điển sử trong tay chìm.

Đây là phần đại lễ, nàng đưa cho kinh điển sử. Về phần Bùi Lang sao, nàng đảo mắt nhìn nam tử thanh xam, ngồi cách Phó Tu Nghi không xa. Kiếp này, từ giờ trở đi, những gì người thiếu ta, bắt đầu chậm rãi hoàn lại đi!

“Thắm Diệu, tổ nam tử ‘Tuyển’ xong, là đến phiên nữ tử. Người sẽ ‘Tuyển’ sao?”

“Không.”

Thắm Diệu đáp.

Kiểm tra ở đây, “Rút thăm” thì các đệ tử đều phải rút. Còn “Tuyển” là dựa theo ý nguyện của từng người. Nếu không muốn, cũng không bắt buộc. Cho nên, nếu nói thì ‘tuyển’ là kiểm tra mục tự chọn, chỉ bằng nói các đệ tử muốn phát huy sở trường của chính mình.

Nếu bản thân đệ tử am hiểu thứ gì đó, liền có thể ở vòng thi “Tuyển” thể hiện. Cho nên, so với “Rút thăm”, tất cả đệ tử Quảng Văn đường càng thêm nhiệt tình với phần thi “Tuyển”. Bởi vì phần “Tuyển”, những thứ mà các đệ tử thể hiện, họ đều cực kì nắm chắc.

Nếu là lúc trước, Thắm Diệu nàng chẳng có sở trường gì, chắc chắn không tham gia thi. Bởi vì đi cũng chỉ tự mình xấu mặt.

“Tại sao?”

Phùng An Ninh có chút thất vọng nói:

“Người lúc này không phải vẽ rất tốt sao. Ai cũng có sở trường riêng, vì sao người không lên thể hiện một chút?”

“Ta không thích.”

Thắm Diệu lại bắt đầu đùa nghịch ván cờ trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời Phùng An Ninh:

“Làm náo động thì sao, không được nổi bật thì như thế nào. Lúc này không thể không thi, với lại bất quá cũng chỉ là may mắn. Huống chi, ta vốn là cảm kỳ thư họa chẳng giỏi gì.”

“Người.....”

Phùng An Ninh khó thở:

“Nào có ai nói chính mình như vậy?”

“Ngũ muội muội.”

Một thanh âm đánh gãy các nàng nói chuyện. Thắm Nguyệt không biết khi nào đã đứng trước mặt hai người. Ắ treo lên vẻ mặt lo lắng nói:

“Ngũ muội muội, lát nữa thi ‘Tuyển’, muội quả thực sẽ không tham gia?”

“Nhị tỷ tỷ chẳng lẽ hy vọng ta tham gia?”

Thắm Diệu hỏi lại. Thắm Nguyệt bị nàng nói vậy có chút không được tự nhiên. Không biết vì sao, Thắm Diệu nay tựa hồ là quyết tâm cùng ả xé rách mặt. Ắ nghĩ trăm ngàn lần cũng không thông. Chẳng lẽ, Ngũ muội vì roi xuống nước mất mặt mà đối với hai chị các ả giận chó đánh mèo?

Ắ mặc dù nghi hoặc, nhưng vì Thắm Diệu liên tiếp không biết tốt xấu, trong lòng dĩ nhiên tích tụ tức giận. Thắm Nguyệt cắn cắn môi, tựa hồ có vài phần ủy khuất, nhẹ giọng nói: “Ta tự nhiên hy vọng Ngũ muội tham gia. Mới vừa rồi muội về vô cùng tốt, nếu Ngũ muội có đại tài này, sao lát nữa không chọn tiếp ‘Họa’. Tránh mọi người nói muội gian trá. Nếu muội lại vẽ tốt, lời đồn đãi cũng sẽ tự phá.”

Thắm Nguyệt thanh âm không thấp, chung quanh tất cả đều là tiểu thư phu nhân, tất nhiên đều rõ ràng nghe không sót một chữ. Lời này nhìn như không có gì, nhưng lại đem lòng hoài nghi của mọi người nói ra.

Thắm Diệu lúc này vẽ một bức bạch cúc. Tuy được giải nhất, nhưng nàng ngu dốt bao năm. Ấn tượng của nàng trong lòng mọi người sẽ không dễ dàng biến hóa, đương nhiên họ sẽ không tin tưởng tranh này tự nàng nghĩ ra. Họ tin tưởng nàng là được người khác chỉ điểm.

Thắm Nguyệt trong lòng cũng nghĩ như vậy, cho nên ả muốn lát nữa thi đợt hai. Chỉ cần Thắm Diệu chịu tham gia, vẽ tiếp một bức họa. Không có người bên ngoài chỉ điểm, xem Thắm Diệu làm sao vẽ tốt.

Phùng An Ninh nghe ra ý ả nói, lập tức châm biếm lại:

“Thắm nhị tiểu thư nói thật dễ nghe. Ý tưởng vẽ đầu phải cứ muốn là có. Nếu là nhị tiểu thư vẽ, một lát liền vẽ liên tiếp vài ý tưởng khác nhau cũng là chuyện không có khả năng đi.”

Thắm Diệu chỉ là đệ tử, cũng chẳng phải thiên tài mà có thể thi với các đồng học khác trong Quảng Văn đường.

“Ta không phải muốn tốt cho Ngũ muội nên mới nói vậy sao?”

Thắm Nguyệt cười ôn nhu:

“Mới vừa rồi muội ấy vẽ tốt như vậy, vẽ thêm bức nữa thì có gì mà không thể chứ?”

Thắm Diệu từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu, chỉ lấy một quân cờ, đặt ở trung tâm bàn cờ, nói:

“Không có hứng thú, phí sức.”

Thắm Nguyệt không dự đoán được trước mặt nhiều người như vậy, Thắm Diệu lại dám bình thân trả lời. Trong lúc nhất thời, sắc mặt ả có chút khó coi.

Trên đời này, thứ khiến người ta giận dữ nhất, ước chừng là bản thân mình làm ra cạm bẫy thật tốt. Mà đối phương lại cố tình không sa vào. Thắm Diệu cho dù đối mặt với sự ngờ vực, vô căn cứ của mọi người, cũng không chịu bị ả khích tướng. Điều này khiến Thắm Nguyệt càng thêm xác định ý tưởng bức họa kia tuyệt không phải Thắm Diệu nghĩ ra.

Ý niệm muốn Thắm Diệu xấu mặt càng thêm mạnh mẽ. ả dừng một chút, lại tiếp tục nở nụ cười:

“Nếu Ngũ muội muội kiên trì, ta đây cũng không nói thêm gì nữa.”

ả xoay người về chỗ ngồi chính mình.

Bên Nam quyền tịch, Thái Lâm luôn vụng trộm nhìn Thắm Nguyệt, lại thấy Thắm Nguyệt đột nhiên nhìn qua, tựa hồ là ôn nhu nở nụ cười với hần. Thái Lâm ngẩn ra, lập tức có chút kích động. Đã thấy Thắm Nguyệt lại cúi đầu xuống, tựa hồ có chút khổ sở. Hần bỗng nhiên khản trương đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Luận Sách

Trên đài, nam tử thi “Tuyển” Vẫn đang tiếp tục. Trải qua thi ,tử, phú đều là những môn dễ dàng lên người chọn rất nhiều. Chỉ cần trí nhớ xuất sắc, hoặc là nghiền ngẫm thấu triệt, thi rất dễ xuất sắc. So sánh với môn khác, người lựa chọn sách luận thật ít đến đáng thương.

Sách luận là nhằm vào những sự kiện trong thiên hạ mà đưa ra ngôn luận, phi thường thực dụng. Thường hạng nhất là người đưa ra suy nghĩ gần nhất với sự kiện. Ở đây đều là đệ tử trẻ tuổi, trừ bỏ một ít người thuộc quan gia đã được phú gia giáo tập.

Đại đa số người còn lại đối với sách luận vẫn còn ngây thơ, không biết. Vậy nên không thể đưa ra sách lược, hay đề nghị gì đó được. Cho nên sách luận là môn khó nhất, nếu bản thân thật sự xuất sắc, liền có thể bước nửa chân vào con đường làm quan.

Thắm Diệu nhìn ván cờ trước mắt. Lúc trước Bùi Lang [luận sách], là vòng thứ ba “Chọn” làm được. Ở phần thi “Chọn”, nam tử có thể chọn nữ tử, nữ tử có thể chọn nam tử, đệ tử tự nhiên cũng là có thể chọn tiên sinh. Mà trong đó, một nam đệ tử, đã chọn Bùi Lang lên ứng đối.

Bùi Lang là người tài hoa, chỉ lên đài đi lại vài bước, đã nói ra ý tưởng lưu loát. [nói có sách, mách có chứng], mà không mù mờ. Mỗi khi đều nói đến chỗ mấu chốt. Hần đều khiến người nghe kinh diễm. Khi đó, có vài vị hoàng tử coi trọng hần liền mời chào.

Bất quá, Bùi Lang là người khiêm tốn. Hần chỉ nói, bản thân muốn ở Quảng Văn đường làm tiên sinh thư tính, những cái khác không nghĩ nhiều. Hần thái độ kiên quyết, nếu không, Phó Tu Nghi vài lần chiêu hiền đãi sĩ, thậm chí Thắm Diệu còn giúp hần đưa ra ý kiến, nếu không Bùi Lang nói không chừng liền thật sự không nhập sĩ* .

* nhập sĩ*: đại loại như hoàng tử, vương gia mời người giỏi về làm quân sư. Họ có thể có nhiều quân sư khác nhau

Ván cờ giảng khắp nơi, giống như kiếp trước. Thắm Diệu nhẹ phẩy ống tay áo, bàn cờ lúc đầu đã xô lệch. Nàng hạ xuống một quân, tạo ra ván cờ mới.

Nàng muốn nó bắt đầu. ....

Cao duyên sửa sang lại tay áo, lại để ý búi tóc chính mình, hỏi gã sai vặt bên người:

“Gia thoát nhìn như thế nào?” “Thiếu gia phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái. ....”

Gã sai vặt cũng há miệng là nịnh hót. Cao duyên đặc ý bắt giác bữu môi, đứng dậy hướng trên đài đi đến.

Cao Tiến bên cạnh hẳn thấy vậy. Vội bắt lấy cánh tay Cao Duyên hỏi: “Ngươi làm cái gì vậy?”

“Lên thi *tuyển* a.”

Cao duyên nói. Cao Tiến nhú mày. Đệ đệ này của hắn có mấy cân mấy lượng, hẳn đương nhiên biết. Đã không có bản sự thì đã đành. Lại còn thích náo động.

Nay sử phủ đang phát triển không ngừng, vạn vạn lần không thể xảy ra sự cố lúc này được. Cao Tiến nói:

“Ngươi loạn cái gì?”

Cao Duyên nghe vào tai lời này liền cảm thấy tư vị khó chịu. Hắn cùng Cao Tiến là huynh đệ bào mẫu. Nhưng khi nói đến Cao gia. Họ lại chỉ nhắc đến Cao Tiến.

Cao Tiến vốn mi thanh mục tú, hẳn lại tục tằn, tuy đen nhưng cường tráng. Cao Tiến tuổi còn trẻ có thể thay cha làm việc, mà hắn mỗi khi muốn cùng phụ thân nói đến sự vụ. Phụ thân liền lắc đầu không kiên nhẫn.

Đều là huynh đệ, tuy không khập khiễng lắm, lại bởi vì ánh mắt ngoại nhân ánh mà hai người họ sinh ngăn cách. Cao Duyên mang trên người ánh hào quang của caca mình mà bản thân có chút miễn cảm tự ti. Giờ lại nghe thấy câu này của Cao Tiến mà cảm thấy bực bội.

Vốn hắn có chút do dự, sợ bản thảo kia viết quá mức phong cảnh. Thì giờ, một chút do dự cũng không có. Hắn giọng điệu không tốt nói:

“Đại ca, tiểu đệ ta tuy rằng không thông minh bằng ngươi, nhưng cũng không phải hoàn toàn là bao cỏ. Ngươi nổi bật cũng không cần đề ý ta. Mà ta có thể nào cũng không đoạt đi hào quang của ngươi.”

Cao Tiến nghe ra ý ở ngoài lời của Cao Duyên, còn chưa kịp nói gì. Đã bị Cao Duyên đẩy ra, thân nhiên lên đài. Từ xa lớn tiếng nói:

“Ta thi ‘Sách luận’!”

Sách luận? Quảng Văn đường không ai không biết Cao Duyên, liền đều lại xem.

Lại nói cũng kỳ quái, bản thân Cao Duyên không có bản lĩnh gì, nhưng xếp hạng học lực ở Quảng Văn đường cũng không tệ lắm. Đơn giản là vì, mỗi lần công khóa và văn, đều có người khác viết thay. Hắn tuy không phải là đại tài tử, nhưng cũng được coi là khá.

Bởi vậy, khi hắn lên đài, mọi người vẫn chưa cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì tất cả mọi người xếp hàng trở tài “Tuyển”, đều phải chuẩn bị rất tốt mới dám thi. Bất quá “Sách luận” rất khó. Mọi người dưới đài nháy mắt đều an tĩnh lại. Nhìn thiếu niên áo lục trên đài. Phía trước, vài đệ tử đã bắt đầu đưa ra luận sách của mình. Nhưng chưa có bài nào là hoàn hảo. Cao Duyên vừa bước lên, Cao Tiến không nhịn được nhú mày.

“Không ngờ được Cao Duyên cũng dám chọn ‘Sách’.”

Phùng An Ninh hiếu kỳ nói:

“Nếu đổi thành Cao Tiến. Ta còn thấy hoàn hảo chút.”

Thảm Diệu ngừng tay, nhìn về phía trên đài.

Chuẩn bị tốt hết thấy, Cao Duyên lấy ra cuộn giấy, đứng lên từ đọc.

“Luật giả, quốc thổ đa dạng, có mộc cũng có chân trời. Vì sao có thể đếm hết mộc, lại đi không đến cuối trời. ....”

Hắn đọc, nhịp điệu đầy diễn cảm. Đối diện, vẻ mặt của những người muốn xem náo nhiệt dần thu vào.

Nhất là các quan viên trên tịch thượng, đều nhất nhất nghiêm túc nhìn thiếu niên luận sách trên đài.

“Đệ đệ Cao Tiến, quả nhiên không kém.”

Chu vương trong mắt lóe lên một tia sợ hãi than:

“Luận sách sâu sắc như vậy. ... Các đại nhân trong triều cũng không thể giải thích như thế.”

“Thật là không tệ,”

Tĩnh vương cũng gật đầu khen ngợi: “Huống hồ, người này tuổi còn trẻ, đã lập luận sâu sắc như vậy, nhất định không phải vật trong ao.”

Phó Tu Nghi lẳng lặng nhìn người trên đài, hần về mặt dù chưa có dao động gì. Nhưng ngón tay lại không tự giác mà chà xát, mỗi khi hần có cân nhắc hoặc thời điểm có chủ ý gì đó. Theo bản năng, hần đều làm động tác này. Hiên nhiên, hành động của Cao Duyên, khiến trong lòng hần có chủ ý mới.

Mà Bùi Lang, từ lúc Cao Duyên nói câu đầu tiên, thân mình hần liền cứng đờ, không biết vì sao, hần cảm thấy sách luận của Cao Duyên rất quen thuộc. Nhưng hần từ trước đến nay, trí nhớ siêu quần, tính tế suy nghĩ một phen, lại vẫn không nghĩ được là quen ở chỗ nào. Bài đọc đó lại mang đến cho hần cảm giác thật quen thuộc. Khiến một người luôn luôn bình tĩnh như hần phải có chút nôn nóng. Dường như, mỗi khi Cao Duyên nói xong một câu, hần liền có thể nói ra câu phía sau. Vô cùng quen thuộc, giống như bài lập luận đó là từ hần mà ra.

Thẩm Diệu mỉm cười, không hề nhìn thiếu niên trên đài, mà tiếp tục nhìn quân cờ trên bàn cờ, nàng tùy tay đặt một quân bên cạnh góc bàn cờ.

“Người đây là hạ thế cờ gì?”

Phùng An Ninh hỏi:

“Lung tung hạ đi, nào có ai đem quân cờ đặt ở chỗ xa như vậy?”

“Xa?”

Thẩm Diệu lắc lắc đầu. Mỗi một quân cờ đều có tác dụng riêng. Nước cờ này nhìn qua thì giống nước cờ phé. Nhưng ai biết được phía cuối bàn, nó có tác dụng gì?

Cho dù hiện tại nhìn thời cuộc còn cách xa vạn dặm, nhưng là tương lai, quân tướng nếu muốn thắng, lại không thể không có nó.

Hiện tại, có thể nhìn ra được sao?

Xa xa, người trên lầu các, đem tất cả sự việc trên đài thu vào đáy mắt. Tô Minh Phong lắc lắc cây quạt, nói:

“Lần này, không biết Cao Duyên từ đâu tìm được luận sách kia, viết cực tiêu sái, ta còn muốn biết rồi làm quen một chút người viết sách luận này đây.”

“Biết thì như thế nào?”

Đối diện hần, thiếu niên áo tím miến cường mở miệng. Hần tà tà, ngồi dựa người ở lầu các phía trước cửa sổ, nửa thân mình cơ hồ đều rướn về phía trước.

“Người thu được hần cũng phải là các vị đại nhân cường thế.”

Tô Minh Phong lơ đãng:

“Nếu có thể kết giao, lợi ích lấy được, nhất định không ít.”

Tạ Cảnh Hành cười nhạo một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua trên đài, trong tay đã thêm một bông hải đường. Hải đường hoa còn chưa héo, giống như vừa mới hái, đẹp động lòng người, tựa hồ hàm chứa hương khí thanh u, lại có vẻ có chút xơ xác tiêu điều.

“Vậy cũng không nhất định.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nha Hoàn

Trên đài, Cao Duyên cuối cùng cũng đọc xong « Hành luật sách ».

Sự yên tĩnh xung quanh dần dần biến thành tiếng nghị luận nho nhỏ. Một số học sinh còn không thể hiểu được hàm nghĩa của bài luận. Chỉ biết được lời trong đó nói có sách sách có chứng hơn nữa lời lẽ rất hoa lệ. Nhưng cũng có một nhóm nam quyền con nhà mấy đại nhân iểu được huyền cơ trong đó. Bài sách luận này nhìn qua có vẻ vô ý nhưng nó có thể nói đúng chỗ thiếu sót của luật pháp Minh Tề, thêm nữa lại có phương pháp xảo diệu tài tình. Đối với một học sinh mà nói, thật sự là có chút bất khả tư nghị.

Quan khảo nghiệm trên đài xem chừng cũng không dự đoán được, Cao Duyên thâm tàng bất lộ. Bất quá quy củ vẫn là không ngờ đến, một khi đối với kết quả của học sinh tỏ vẻ hoài nghi, tự nhiên sẽ tiến khảo nghiệm một phen. Thí dụ như bức họa kia của Thẩm Diệu, tất cả đều phải bình tĩnh mà xem

xét, thiên « hành luật sách » này so với bức họa kia của Thẩm Diệu đều rất cao minh, không những lời lẽ hoa lệ còn có thể áp dụng vào thực tế. Quả thật là song toàn. Quan khảo nghiệm liền hỏi: "Như trong [Hành luật sách] người vừa nói, luật pháp Minh Tề còn có nhiều trôi buộc, người dùng lời lẽ tinh tế để chỉ rõ, vậy theo người nên chia pháp luật như thế nào thì mới được coi là cặn kẽ, tinh tế?"

Cao Duyên trong lòng vui vẻ, bản thảo kia trừ có một thiên «Hành luật sách» ra, còn có một vấn đề giống câu hỏi mà quan khảo nghiệm hỏi giống nhau y đúc. Trong lòng hắn rất cảm kích người cho hắn cái bản thảo kia, nghĩ ngày sau nhất định phải cấp nhiều bạc chút. Bởi vậy, hắn liền không chút hoang mang ưỡn ngực ngẩng đầu, dựa theo bản thảo kia đáp: "Phân ba tầng, thương đạo, quan đạo, dân đạo mỗi thứ mang một bổn phận khác biệt..."

Dưới đài, kinh điển sử Cao đại nhân sớm đã cười cười toe toét. Hắn ở trong quan trường có thể vượt tới tình trạng hiện giờ, bất quá là dựa vào hoàng đế giúp đỡ cùng mối quan hệ rộng rãi. Nhưng bản lĩnh thật sự quả thật không có. Cũng may hắn một người con trai Cao Tiến tuổi tuy còn trẻ nhưng đã có thể giúp hắn xử lý không ít chuyện. Hiện giờ con thứ hai Cao Duyên cũng bày ra chỗ không tầm thường, hắn phải mau mau về từ đường thấp hương cảm tạ tổ tiên nhà mình.

Cao Tiến so với hắn cha thông minh chút, cuối cùng là vẫn không tin đệ đệ mình có thể có trí tuệ như vậy. Một mình đối mặt quan khảo nghiệm chậm rãi nói. Nhưng dù sao quan khảo nghiệm cũng không thể bị mua chuộc nên hắn mới không dám khẳng định chủ ý của mình

Bùi lang cảm ly trà trên bàn uống một ngụm, tay còn có chút run. Không hiểu sao từng câu, từng chữ Cao Duyên nói ra dường như đều khắc ở trong đầu hắn. Hắn cảm thấy vô cùng hoang đường, nội tâm nôn nóng vẫn chưa thể hoàn toàn bình phục.

Tô Minh Lăng vừa mới ngủ gật dậy, thấy mọi người bên cạnh đều nhìn Cao Duyên với vẻ mặt thương thức, dứt khoát kéo kéo tay áo Tô lão gia, hỏi: "Cha, hắn nói tốt lắm sao?"

"Thiếu niên anh tài." Tô lão cha nói thẳng.

Tô Minh Lăng bĩu môi, tựa hồ rất khó lý giải, nhìn ra phía sau không thấy bóng dáng Tô Minh Phong, hỏi: "Ca ca sao vẫn chưa trở lại?"

Tô lão gia ho nhẹ một tiếng: "Đại ca người hiện giờ thân mình suy yếu, hôm nay đến đây vốn là miễn cưỡng, nên cho hắn nghỉ ngơi nhiều trong chốc lát."

Phó Tu Nghi nghe thấy động tĩnh bên này, liếc mắt nhìn Tô lão gia một cái. Vừa lúc thấy Tô lão gia nhắc tới Tô Minh Phong thần sắc giữa lông mày không đổi, lúc này mới có chút dăm chiêu thu hồi ánh mắt.

Vô luận như thế nào, Cao Duyên hôm nay một trận đều đánh cực kỳ xinh đẹp, đối với vấn đề mà quan Khảo nghiệm đưa ra ứng đối tự nhiên, trôi chảy nên chút nghỉ ngơi trong lòng mọi người dần bị cuốn trôi. Không khỏi phân trần, cứ như vậy đạt được "Nhất giáp". Cái thứ yếu là sau này khi nhắc tới kinh điển sử, trừ Cao Tiến mọi người còn có thể biết hắn có con thứ hai tài tuấn.

Cao Duyên đắc ý xuống đài. Vòng "Tuyền" cũng theo đó chấm dứt, mà nữ tử tử "Tuyền" cũng bắt đầu.

Phùng An Ninh vẫn chưa lên đài, nàng vừa đạt "Nhất giáp" cảm loại ở vòng bốc thăm, ms vừa rồi nàng đã bốc thăm một môn bất kì. Mặt khác nếu không có giải cũng không cần lên đài. Thẩm Thanh chọn "kỳ", nàng thư tính hào, mà "kỳ" loại yêu cầu tính toán tốt, cũng coi như là có chút sở trường. Thẩm Nguyệt thì không có bất ngờ gì chọn "Cầm".

Thẩm Nguyệt từ trước đến nay đều yêu thích đồ vật này nọ có thể cho nàng vẻ đẹp xuất trần thoát tục. Nguyên nhân chính là do Trần Nhược Thu cũng là một tay hảo cầm, không chỉ tốt thì cũng đem mấy chiêu thức ấy nắm rõ trong tay. Hàng năm đều có thể đạt "Nhất giáp", cũng bởi vậy nơi này hàng năm là thời điểm mọi người thường thức cầm kỳ của nàng.

Nữ tử trong nhóm, một khi có Thẩm Nguyệt ở đó xem chừng không muốn tự rước lấy nhục mà chọn "Cầm" loại. Thẩm Thanh tự nhiên "Kỳ" chuyển này đạt "Nhất giáp"

Đến thời điểm thi "Cầm", tiếng nhỏ giọng luận dần dần vang lên.

Thẩm Nguyệt tự tin lên đài, rửa tay dâng hương. Nàng sinh ra vốn dáng người thanh tú uyển chuyển hàm xúc, bộ dáng phấn nộn ôn nhu động lòng người, khúc miệng mang theo nét cười nhợt nhạt thật sự là có mấy phần bộ dáng tiên nữ.

Nàng đàn bài « vịnh nguyệt ».

Đây là một nhạc khúc rất khó nói về sự tưởng niệm của Du Tử với quê cũ trước khi đi hoà thân. Phía trước ôn nhu thần thò, ngay sau đó có vẻ kịch liệt bi thương, đến cuối cùng làm người ta thổn thức. Khai, thừa, chuyển, hợp thập phần khảo nghiệm cầm kỳ, cùng tình cảm động lòng người.

Trong một thời gian, Thẩm Nguyệt là vì thủ khúc này mà nổi bật, nhất thời thiên hạ vô song. Mà so sánh với người dưới nàng, thì càng thêm bất kham. Hiện giờ nghĩ đến, tựa hồ mỗi một lần mỹ danh Thẩm Nguyệt, đều là đáp quả Thẩm Diệu mà đi.

Thẩm Diệu nhìn về phía thiếu nữ trên đài.

Thẩm Nguyệt đã bắt đầu. Cây đàn trong tay nàng là một cây đàn tốt, dây đàn như có linh tính theo ngón tay của nàng vô hạn mềm mại, khúc từ linh hoạt, kỳ ảo hàm chứa ý nhị lọt vào tai của mọi người. Âm thanh trên tay nàng vọng ra như bướm vờn hoa hải (đường) mỗi một biến chuyển đều rất ấn ý.

Phùng An Ninh cắn cắn môi, mặc dù là nàng không thích Thẩm Nguyệt nhưng không thể không thừa nhận cầm kỳ của Thẩm Nguyệt rất xuất chúng. Cùng lúc so sánh với cầm khúc mà nàng đạt "Nhất giáp" trước đây quả thực là một trời một vực, không thể sánh nổi.

“Vịnh nguyệt” là một thủ khúc tường niệm người thân cùng cố hương lại làm cho nắm đấm của Thẩm Diệu dần chặt lại.

Cho dù trùng sinh một đời người đã chết không thể sống lại. Uyển Du cùng Phó Minh cũng sẽ không xuất hiện lần nữa. Thủ khúc này của Thẩm Nguyệt giống như là một hồi tang chuông oán khúc. Nghe vào trong tai không những không có thương cảm mà tất cả đều hoá thành huyết cừ.

Thái Lâm ra khỏi bữa tiệc, hần cố gắng cách dài cao kia gần một chút, hảo hảo đem tất cả về mặt của người trong lòng đều thu vào trong nháy mắt. Đang ay mê với tiếng đàn, Thái Lâm độ nhiên bị tiếng người nói chuyện đánh vỡ.

"Nhị cô nương nhưng thật là xui xẻo, chưa bao giờ xếp thứ hai, lần này Ngũ cô nương cố tình dùng thủ đoạn đoạt Nhất giáp." Người nói chuyện là cái một nha đầu đáng người thon thả, Thái Lâm nhận ra nàng là nha hoàn bên người Thẩm Nguyệt - Thục Hương. Hần không tự chủ hướn bên kia nhìn lại.

"Cũng không phải thôi, huống hồ Ngũ cô nương ngay cả 'Tuyển' cũng không tham gia, căn bản là có ý định cùng Nhị cô nương đối nghịch." Một nha đầu khác nói.

"Ai, chi tiếc Nhị cô nương của chúng ta quá thiện tâm, nói ra không biết bị Ngũ cô nương khi dễ bao nhiêu lần đâu. Ngũ cô nương không phải là ý vào Đại lão gia mới dám đối với Nhị cô nương như vậy sao? Nhị cô nương thật đáng thương, chuẩn bị lâu như vậy, đang êm đẹp lại bị người khác đoạt đi thành quả."

"Nếu có người thay Nhị cô nương trút giận thì tốt rồi, tỷ như... thời điểm 'Chọn' chọn Ngũ cô nương lên đài?"

"Nói linh tinh cái gì đâu." Thục Hương đánh gãy lời của nàng: "Ai cũng biết Ngũ cô nương cầm kỳ thư họa đều không thông, chọn Ngũ cô nương, không phải là tự mình hạ thấp thân phận của mình sao?. Ta thấy nhóm nữ tử là không có khả năng, nếu là nhóm nam tử chọn nàng thì mới có thể làm Nhị cô nương hết giận."

Thanh âm nói chuyện dần dần nhỏ lại, trông mắt Thái Lâm động vừa động, nhìn nhìn Thẩm Nguyệt trên đài, trong lòng nảy ra một chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Khiêu Chiến Nàng!

Editor: Tiểu Vũ

Tiếng đàn của Thẩm Nguyệt – mọi người nghe như si như mê. Nữ tử có cầm kỳ xuất chúng sao lại không làm người ta yêu thích huống hồ nữ tử này tư sắc cũng không tệ. Ít nhất, đối với nhóm nam quyến trong bữa tiệc, đưa quá nhỏ thì tạm thời không tính, cũng phải có 2-3 nhóm thiếu niên hướng về phía này. Mặc dù ở giữa Quảng Văn Đường, luận người bên ngoài đèn thì Tần Thanh cao hơn một tầng nhưng Tần Thanh tính tình cao ngạo làm sao so được với Thẩm Nguyệt ôn nhu động lòng người?

“Người là muối muối mà lại được khen ngược.” Phùng An Ninh không tình nguyện nói: “Cũng không biết làm sao mới được nhạc công danh tiếng đề dạy.”

Tuổi trẻ là thời điểm thích tranh cường hão thắng. Giống như Thẩm Diệu thời điểm lúc mới làm hoàng hậu, nàng xem mọi thứ như cái đích giải sầu, hết lần này đến lần khác quán tâm của Phó Tu Nghi gắt gao, Phó Tu Nghi chỉ cần thoáng động tâm với nữ nhân trẻ đẹp nàng liền lo lắng không thôi.

Trong cung vốn nhiều thị phi, người này ngáng chân người kia, sau lưng ngáng dao nhỏ. Nàng vì tính tình thẳng thắn dễ nóng nảy, không hiểu ẩn nhẫn là gì cho nên đã đắc tội với không ít người. Tuy trùng sinh lại một lần nhưng tính tình này của nàng vẫn chưa thay đổi nhưng nàng chưa chắc đã muốn dùng biện pháp làm tổn thương chính mình.

“Lại nói Thẩm gia nhị tiểu thư khó được tài mạo song toàn.” Đòi người ai mà chẳng thích cái đẹp. Chu vuowg đối với Thẩm Nguyệt cũng là rất kinh diễm. Chỉ nói: “Đáng tiếc.”

Tiếc cái gì? Có lẽ người bình thường có thể không hiểu nhưng các vị hoàng tử lại không thể không hiểu. Thẩm Nguyệt sinh ra quả thật ôn nhu động lòng người, tài năng vô hạn. Nếu có một mỹ nhân như vậy bên người có lẽ cũng tạo nên một giai thoại đẹp trong nhân gian. Chỉ đáng tiếc không phải là trong bụng của Thẩm đại phu nhân đi ra, chỉ đáng tiếc không phải đại phòng... Chỉ đáng tiếc mỹ nhân như vậy lại ở tam phòng...

Đã thế, người nắm trong tay trọng binh là Thẩm Tín lại sinh ra một bao cô Thẩm Diệu. Mặc dù hôm nay nhìn qua có hút khác nhưng ấn tượng trong lòng mọi người không thể một sớm một chiều mai một được. Bọn họ tin tưởng sau lưng Thẩm Diệu bất quá là có cao nhân chỉ điểm nội tâm của nàng vẫn là Thẩm Diệu vô cùng ngu, vô cùng xuẩn trước kia.

Sau khi Cao Duyên xuống đài, tâm tình của Bùi Lang cũng dần dần bình phục. Trong cuộc đời hắn lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này, tuy rằng rất khó hiểu nhưng hắn vẫn gia lệnh cho chính mình tập lực thả lỏng. Giờ phút này nghe được lời nói của Chu Vương không nhịn được mà liếc mắt về phía cô gái mặc tử y ở phía đối diện.

Nàng cảm quân cờ nghiêng nghiêng đầu trầm tư, tuy cách quá xa nên hẳn không nhìn thấy ánh mắt của nàng nhưng hẳn có thể tưởng tượng ra ánh mắt kia mang theo dò xét cùng thâm ý giống như lúc Thẩm Diệu nhìn hẳn y đức .Người như vậy làm sao lại là bao cô?

Nhưng con người xác thực trong một đêm sẽ không thay đổi nhiều như vậy. Chẳng lẽ Thẩm Diệu ngu ngốc trước đây chỉ là diễn trò? Vậy vì sao nàng làm vậy?

Người có trí tuệ như Bùi Lang cũng khó hiểu được đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra.

Nữ tử tổ “Tuyển” Cùng với Thẩm Nguyệt [vịnh nguyệt] đã xong. Thẩm Nguyệt tự nhiên đạt “nhất giáp”. Nhưng hôm nay nàng chẳng những không vì đạt nhất giáp mà vui sướng, ngược lại cảm thấy có chút khó chịu.

Nàng liếc mắt nhìn Thẩm Diệu một cái thấy Thẩm Diệu đang say mê với bàn cờ nào có nhìn đến nàng. Thẩm Nguyệt biết ,Thẩm Diệu cảm kỳ thư họa đều không thông, kia vãn cờ tự nhiên là xem không hiểu , bắt quá làm như vậy là cố ý cho nàng xem thôi. Trần Nhựt Thu chú ý tới vẻ mặt của nàng, thấp giọng nhắc nhở:“Nguyệt Nhi, người luồng cuống.”

Trần Nhựt Thu đối với nữ nhi của mình, yêu cầu vô luận ở gì tình huống gì đều phải trấn định tự nhiên. Mặc kệ là thật hay giả, tóm lại muốn cho người nhìn thấy một mặt ung dung. Nữ tử một khi ung dung, khí chất thượng thừa, hoang mang rối loạn , không phải là khí độ thể gia đại tộc nên có. Bình tĩnh mà xem xét, Trần Nhựt Thu dạy con quả thật là không tồi, chính nàng cũng làm rất tốt, đáng tiếc Thẩm Nguyệt vẫn còn trẻ, chưa bao giờ nếm mùi thất bại nên không hiểu được cái gì gọi là ần nhẫn.

Nghe được Trần Nhựt Thu nhắc nhở, Thẩm Nguyệt thoáng thu hồi vẻ căm phẫn trên mặt. Nô tỳ Thư Hương bên người rút cho nàng chén 1 trà:“Cô nương uống một ngụm trà cho thâm giọng.”

Thẩm Nguyệt nhận trà, nhìn nhìn Thư Hương. Thư Hương hướng nàng cười cười, tức thì trong lòng hiểu rõ, nụ cười trên mặt cũng chân thật chút. Nàng nói:“Quả thật chút nóng , phần ‘Chọn’ ta cực kì có hứng thú.”

Thẩm Thanh vừa đạt nhất giáp phần‘Kì’, tâm tình có chút vui sướng \, cười nói:“Năm nay không phân biệt được tổ nam cùng tổ nữ, cũng không phân quốc nhị quốc tam, tỷ thí nhất định sẽ rất kịch liệt.”

Vốn “Chọn” Chính là phần làm người ta chờ mong nhất . Người “Bốc thăm” không nhất định sẽ thi tốt,“Tuyển” là thi am hiểu, như vậy “Chọn”, luôn sẽ phát sinh trên người ưu tú nhất. Nữ tử tổ “Chọn” còn không có nhiều kịch liệt, bởi vì trên mặt nữ nhi chủ yếu hòa hòa khí khí , cũng muốn bày ra vẻ mặt mình không coi trọng kết quả này, chỉ là thái độ lạnh nhạt. Nhưng nam tử lại không như vậy, nhóm thiếu niên thích dùng phương thức nào đó để phân thắng bại. Tuổi này là tuổi tính hiếu thắng cao nhất, cho nên hàng năm phần“Chọn”, đều là kịch liệt nhất .

Năm nay phần“Chọn”, không phân biệt nam nữ, cũng không phân quốc nhị quốc tam, mọi người đều có thể cùng thi. Chỉ cần muốn khiêu chiến người nào, tự nhiên có thể cùng người đó tỷ thí. Bất quá tuy rằng nói như vậy, nhưng nam nữ khiêu chiến lẫn nhau, ước chừng là không có.

Văn loại năm nay quả nhiên lại không người có người khiêu chiến, trọng điểm tự nhiên đặt ở võ loại.

Việc này cơ hồ ngăn cách khả năng tham dự của nữ tử. Mặc dù ở đây cũng không thiếu nữ nhi nhà võ tướng gia học công phu, nhưng nữ tử so với nam tử khí lực chênh nhau rất xa, tự nhiên là không có khả năng thắng.

Thái Lâm là người đầu tiên bước lên trên đài.

Quan khảo nghiệm hỏi hẳn muốn khiêu chiến cái gì, hẳn liền chỉ vào 1 thẻ, nói:“Bắn tên.”

Mọi người biết,Thái Lâm này vốn là một tiểu bá vương, văn đương nhiên sẽ không biết gì nhưng võ cũng tính là loại xuất sắc. Trong đó bắn tên lại là ưu tú nhất, hẳn bắn tên tự nhiên có thể đạt giải, năm ngoái cũng từng đạt nhất giáp.

Người hôm nay hẳn muốn khiêu chiến là ai? Nhìn khắp toàn trường, cũng không có ai bắn tên xuất sắc hơn hẳn.

Thái Lâm ngẩng đầu, đột nhiên tay chỉ vào nhóm nữ quyền xa xa nhất \.

Mọi người nhìn thấy hẳn khiêu chiến nữ quyền chứ không phải nam quyền thì đều cả kinh. Thấy rõ ràng người hẳn chỉ là ai thì kinh ngạc há hốc miệng, ngay cả tiếng nghị luận đều ngừng .

Hắn còn cố ý lớn tiếng nói một lần:“Ta muốn khiêu chiến nàng, Thẩm Diệu!”

Từ y nữ tử đang đắm chìm trong vãn cờ ngẩng đầu lên, ánh mắt trong vắt không một tia gợn sóng nhìn thẳng người trên đài. Vẻ mặt không dao động, động tác cũng không mất đi sự lưu loát, giống như câu nói long trời lở đất này bất quá một câu ời thăm ân cần, mà nàng ngay cả đáp cũng không buồn đáp.

Trần Nhựt Thu nhíu mày, nàng chưa dạy xong Thẩm Nguyệt, nhưngThẩm Diệu tựa hồ học xong sự bất động thanh sắc khí chất thông dong.

Xa xa trên lầu các, tuần nỹ thiếu niên đang thản nhiên phẩm trà đều phun ra hết, vẻ mặt bất cần đời cũng hiện ra một tia ngoài ý muốn:“ Tiểu tử Thái gia điên rồi sao?”

Thẩm Diệu đứng lên, trên bàn cờ, quân đen phía đối diện vượt sông ngăn giới tiến sang bên của nàng

Bước thứ nhất, tiểu tốt xuất động.

Nàng nhặt 1 quân trắng, vừa đặt xuống, quân đen bị ăn, tiểu sai ném cờ lên đài.

“Tiếp.” Nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Giấy Sinh Tử

Editor:Tiểu Vũ

Gió thu luôn luôn nhẹ nhàng khoan khoái mà không mất đi vẻ thanh nhã, nhưng mà giờ phút này vì không khí có phần khàn trương nên ngay cả mùi hoa cũng tựa hồ trở nên nồng đậm.

Thẩm Nguyệt che miệng lại, có chút giật mình nói:“Này..... Ngũ muội nhưng là nữ tử a, như thế nào sẽ có người chọn cái này?”

“Không sai,” Trần Nhược Thu cũng lo lắng nói:“Ngũ Nhi, người đừng ép buộc mình quá. Tuy đại bá là võ tướng nhưng người từ trước đến nay cũng chưa từng học cái đó.”

Trần Nhược Thu nói thế nhưng lại gặp may.Nói Thẩm Tín là võ tướng, Thẩm Diệu thân là nữ nhi không học bắn tên, võ loại cũng không sao, chỉ vì nữ nhi gia không thích vũ đạo lộng thương, lý do có thể được thông qua. Nhưng võ không giỏi, văn cũng không thông, cái này thật sự là có chút không xong. Thêm nữa tất cả mọi người biết Thẩm Diệu cảm kỳ thư họa cái gì cũng dốt nát, nay võ loại một chút cũng không hiểu, đồngnghĩa với việc Thẩm Diệu là một người ngu ngốc,cái gì cũng không học được, sâu thêm một chút thì cả Thẩm Tín và đại phòng đều bị xem nhẹ.

“Nhưng là..... quy định của trận tỷ thí này không thể thay đổi nha,” Thẩm Thanh trên mặt thì ra vẻ sốt ruột nhưng giọng điệu như thế nào đều là vui sướng khi người gặp họa:“Một khi bị chọn làm đối thủ, vô luận là nam hay nữ, đã học hay không học qua, đều phải đem tỷ thí hoàn thành. Bất quá người chọn thường là những người ưu tú, Ngũ muội chắc là phải có chút thủ đoạn, nếu không Thái Lâm như thế nào lại chọn trúng người?”

Thẩm Thanh nói những lời này quả thật là có chút chói tai. Nhiệm Uyển Vân còn cố tình không ngăn lại nàng, cười cười nói:“Đại tỷ người nói vậy bạ gì đó. Ngũ Nhi làm sao sẽ học vũ đạo lộng thương. Ngũ Nhi, người nếu là không muốn lên đài tỷ thí, nhị thẩm tự mình cùng quan khảo nghiệm nói, người tuổi còn nhỏ, nề mặt đại bá, bọn họ cũng sẽ không khó xử người.”

Tuy rằng lời nói của Nhiệm Uyển Vân đều là từ ái vì nàng giải vây, nhưng nếu ngẫm kỹ lại thì lại không phải như vậy. Dù sao kiểm tra này trên đài, bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng có ngoại lệ. Nếu hôm nay Thẩm Diệu mở lời không chừng ngày mai dân chúng Định kinh lại rĩ tai nhau đồn thổi. Hơn nữa còn lấy Thẩm Tín ra bàn hàng đầu, chưa chắc sẽ không sẽ có người nói Thẩm Tín ỷ vào công huân của mình hành sự đặc quyền. Dù gì thì cũng bảo sao hay vậy, thân phận này mang đến nhiều chỗ lợi, nhưng lại không ít chỗ hại.

Mà Thẩm Diệu nàng là vạn vạn sẽ không cho phép bất kì một kẻ nào nói Thẩm Tín một chữ “không”.

“Đa tạ nhị thẩm, không cần.” Nàng từ nhóm nữ quyến đứng lên, từ từ hướng trên đài đi lên. Mọi thứ xung quanh dần dần an tĩnh lại, chỉ có thể nghe được thanh âm rõ ràng của nữ tử khiến mọi người ở đây nổi lên một trận sóng không nhỏ.

“Trận chiến này, ta ứng.”

Thái Lâm ánh mắt giật giật. Hắn làm như vậy, đơn giản chỉ muốn vì Thẩm Nguyệt trút giận. Trong võ loại nam tử chọn nữ tử lên tỷ thí vốn là không hợp lý. Bất quá hắn vô liêm sỉ thành quen, đơn giản là trở về bị nhà mình cha mẹ giáo huấn một trận, nhưng nghĩ đến tài năng của mình có thể vì Thẩm Nguyệt trút giận, đáy lòng Thái Lâm liền cao hứng. Hắn nghĩ nếu Thẩm Diệu không dám tiếp trận tỷ thí này, hắn liền hung hăng cười nhạo Thẩm Diệu một phen.

Nhưng không ngờ tới, Thẩm Diệu thế nhưng lại ngênh chiến. Không chỉ có như thế, nàng còn ngênh bằng tư thế thong dong. Trơ mắt nhìn kia tử y nữ tử đang chậm rãi đi tới, trong lòng Thái Lâm dâng lên một cảm giác cổ quái.

Dường như nàng căn bản không ngại.

Nhưng việc này làm sao có khả năng? Thẩm Diệu học bắn tên hay không, hắn so với người khác đều rõ ràng hơn cả. Người chưa từng có tập võ qua, tự nhiên đối với vấn đề này không biết gì cả. Thẩm Diệu ngay cả nắm cung cũng không biết lại đi đối mặt với điều mình chưa rõ, thậm chí chưa bao giờ thử qua, không ai không hoảng hốt.

Nàng thế nhưng có thể giả bộ đến trình độ như vậy sao?

Thái Lâm đang suy nghĩ sâu xa, đột nhiên nhận thấy một ánh mắt đang nhìn mình. Hắn quay đầu, ở nhóm nữ quyền đối diện-là ánh mắt của Thẩm Nguyệt. Thẩm Nguyệt nhìn lướt qua hắn ngưng ngừng một chút lại cúi đầu xuống. Thái Lâm bị nhìn đến trong lòng rung động.

Trong lòng mỗi thiếu niên l đều có một cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhângiống như trong kịch . Nay trong mắt Thái Lâm, mình chính là anh hùng thay mỹ nhân xuất đầu, còn Thẩm Diệu là tiểu nhân ác độc lại xấu xí.

Vô luận hôm nay nàng ngênh hay không ngênh chiến, hắn nhất định sẽ làm Thẩm Diệu mất mặt, trước mắt bao người chật vật không thôi.

Muốn làm cho nàng, cũng không dám hoành hành ở trước mặt Thẩm Nguyệt!

Như vậy ,hạng nhất của phân“Chon” này, đều do người khiêu chiến lập quy củ, muốn như thế nào khiêu chiến liền khiêu chiến như thế , người bị khiêu chiến chỉ có nhận. Mọi người ai cũng không biết kế tiếp sẽ phát triển như thế nào nên hàng năm vòng này luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất.

Thẩm Diệu bước lên đài.

Quan khảo nghiệm-vai chính của ngày hôm nay cũng có chút khó xử, Thẩm Diệu dù gì cũng là một tiểu cô nương yếu điệu, nữ tử cùng nam tử chọn văn loại cũng coi như được thông qua, cổ tình chọn võ loại, chỉ sợ là Thái Lâm cố ý muốn làm nàng xấu mặt.

“Hôm nay diễn vô cùng tốt.” Chu vương vỗ tay, tựa hồ rất hứng thú:“Thanh danh của đại phòng Thẩm gia chỉ sợ muốn rớt nghìn trượng.”

Tình vương lắc đầu thờ dãi:“Thẩm tướng quân chinh chiến ở sa trường có được mỹ danh, nữ nhi cũng không chịu thua kém.” Hắn thầm nghĩ không chỉ có không không chịu thua kém, còn thật sự rất ngu dốt .Rõ ràng hôm nay nàng ngênh hay không ngênh chiến đều là sai , trước mắt mọi người bày ra tư thái này, phía sau sẽ làm người ta bật cười.

Thái Lâm đắc ý bĩu môi một cái:“Năm nay ta nghĩ ra một quy củ thú vị. Quy củ hàng năm đều rất không thú vị . Năm nay bản tên, ta cùng với người đối bản. Người đem thảo quả từ đặt ở trên đầu, ta dùng tên bản người, sau ta lại đặt ở trên đầu, người dùng tên bản ta. Như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường ồ lên!

Kia kiểm tra quan cũng hoảng sợ, đây là muốn giết người a. Thẩm Diệu suy cho cùng cũng là nữ nhi của Thẩm Tín, nếu thật sự ra cái gì không hay xảy ra, cuối năm Thẩm Tín trở về truy cứu, ai chịu trách nhiệm?

Hắn vội vàng nói:“Thái đệ tử.....”

Thái Lâm vung tay lên:“Tiên sinh, Quảng Văn đường cũng không vì người nào đó mà phá vỡ quy củ. Quy củ hàng năm như thế nào thì giờ sẽ là như thế, người khiêu chiến-ta nói quy củ gì thì là quy củ ấy. Thế nào ? Đường đường là nữ nhi của đại tướng quân gan cũng chỉ lớn bằng chuột nhắt?”

Thẩm Nguyệt cúi đầu che khóe miệng đang nhếch lên. Phùng An Ninh nhú nhú mày, trước mắt lại không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nói không sai.” Thanh âm này có chút khàn khàn, đến từ bên Dự thân vương vẫn đang nhắm mắt. Khuôn mặt dữ tợn của hắn hiện lên một tia cười cổ quái, nói:“Tự nhiên sẽ không vì người nào đó mà sửa lại quy củ. Nếu ở trên chiến trường, bởi vì địch quân cường đại, Thẩm tướng quân liền lâm thời trốn chạy vậy liền có thể lý giải .” Sau khi nói xong, tự mình cảm thấy buồn cười, cười ha hả.

Ánh mắt Thẩm Diệu đột nhiên sắc bén.

Những người này luôn miệng châm chọc Thẩm Tín, nàng đúng là nhược điểm của đại phòng Thẩm gia . Nàng nhìn ánh mắt đang xem kịch vui của Thái Lâm đối diện, lại nhìn lướt qua mọi người dưới đài đang ác ý đùa cợt, tức giận tích góp từng chút từng chút một rớt cuộc tràn ra.

Trùng sinh trở về Thẩm Diệu có thể nhẫn, nhưng Thẩm hoàng hậu đứng đầu hậu cung là tính tình có thù tất báo.

Nàng lạnh lùng nói:“Gia phụ chiến trường đẫm máu chiến đấu hăng hái, bảo vệ quốc gia, mới có Cúc hoa yến sắc màu rực rỡ hôm nay, mới có kiểm tra làm học sinh " trăm hoa đua sắc ".” Trong mắt của nàng hiện lên một tia trào phúng“Ngày hôm nay tỷ thí thắng không tính là cái gì, chân chính trải qua chiến trường giết qua người mới xuất sắc. Về phần người lập quy củ, ta vì cái gì không dám?”

Mọi người sùng sốt.

“Ta vì cái gì không dám? Tài bản cung của người tốt, tự nhiên sẽ bắn trúng thảo quả tử, mà ta bắn cung không tỉnh, nếu là bắn trật, người nên lo lắng tánh mạng cũng là người.”

Nàng mỉm cười, thanh âm giống như từ xa phương truyền lại, giống kinh lôi nổ ở bên tai mọi người.

“Nói như vậy, ký giấy sinh tử đi. Bị thương hoặc chết, tự gánh lấy hậu quả.”

“Người dám sao? Thái Lâm?”

Chương 44: Dám Giết Sao

Cả sảnh lớn như vậy, giờ phút này lại im lặng không tiếng động.

Nữ tử trên đài sống lưng thẳng tắp, nàg đáng người tiểu kiều (nghĩ là nhỏ xinh, mk đề thể này vì sau này chữ “Kiều” sẽ liên quan đến nhũ danh của Thẩm Diệu), lại giống như ẩn chứa một lực lượng vô hạn, mà giờ tay nhắc chân, đều đem mọi sự giấu nát dưới chân.

Thái Lâm trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Thẩm Diệu nói đúng. Cùng là lấy tên bán đối phương, người nguy hiểm nhất hẳn là hẳn mới đúng. Đơn giản là Thẩm Diệu chưa học bán cung, thoảng bán lệch một phần, có lẽ kia tên đâm vào đầu hẳn. Nhưng Thái Lâm làm sao nghĩ được nhiều như vậy, hẳn nghĩ rất đơn giản, chỉ cần hẳn bán tên trước, lấy tính tình Thẩm Diệu, chắc chắn sợ tới mức chân nhuỷ, nước mắt giàn giụa hướng hẳn cầu xin tha thứ. Hẳn lúc đó sẽ hảo hảo đem Thẩm Diệu trêu chọc một phen, cứ như vậy, thể diện của Thẩm Diệu đều mất hết ,tự nhiên sẽ hối hận vì nói năng hung dữ trước mặt Thẩm Nguyệt.

Về phần chuyện sau đó, Thái Lâm không hề nghĩ tới. Ở trong lòng hẳn, lúc Thẩm Diệu lấy tên bán người hẳn thì sẽ sợ tới mức hồn bay phách lạc, làm sao còn có lực đề lấy tên hẳn? Còn nữa ,một nữ tử ngay cả cung cũng chưa kéo qua, nói không chừng ngay cả đại cung đều kéo không ra, tóm lại chính là bị người ta chê cười.

Thái Lâm nghĩ như thế , nhưng lại không tính phản ứng của Thẩm Diệu. Nàng cứ như vậy lẳng lẳng nhìn đối phương, cái loại trầm ổn vượt quá tuổi này làm cho Thái Lâm thẹn quá thành giận, ánh mắt của Thẩm Diệu dường như đang nhìn hải đồng, vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

Là tuổi dễ dàng xúc động nhất, Thái Lâm không nói hai lời liền tiến tới:“Ta có cái gì không dám ? Giấy sinh tử thì giấy sinh tử!”

“Ai!” Ở nhóm nam quyền Thái đại nhân thờ dài một cái, hẳn không thể xông lên phía trước đem đứa con trai bất hiếu nhà mình đánh một trận. Lúc trước nghĩ đến Thái Lâm không có gì là không tốt, không nghĩ tới hẳn thể nhưng lại chọn Thẩm Diệu. Giấy sinh tử loại này này nọ, Thái đại nhân hẳn không lo lắng cho an nguy của con trai, chisợ Thái Lâm thật sự làm cho Thẩm Diệu hạ không được đài, hoặc là bán trật làm Thẩm Diệu bị thương. Thẩm Tín thô kệch lỗ mãng như vậy mà đứng lên cũng không phải là ai cũng đều có thể trụ được .

Thẩm Nguyệt lo lắng nói:“Ngũ muội làm sao lại có thể lập ra đòi tử trạng? Bất quá chỉ là một hồi kiểm tra, làm sao có thể đạt đến nông nổi như vậy? Như vậy là không thể được a.”

“Đừng vậy, Ngũ Nhi như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy.” Nhiệm Uyển Vân cau mày:“Làm sao có thể nhất thời khí phách mà đem lời này nói, nếu xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?”

Nàng nói cũng không nói là Thái Lâm buộc Thẩm Diệu đưa lựa chọn , đem tất cả quy về quy về hành động tức giận của Thẩm Diệu. Trần Nhược Thu lắc lắc đầu, nhẹ giọng thờ dài:“Rốt cuộc là tâm hiếu thắng cường một chút.”

Các nàng vân đạm phong khinh “Quan tâm” Thẩm Diệu, vì Thẩm Diệu “Sốt ruột”, nhóm nam quyền cũng không thiếu người đổi đề tài cảm thấy hứng thú .

Dự thân vương gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử từ từ y trên đài, ánh mắt đục ngầu trung tán mất ra hứng thú. Giống dã thú thấy được con mồi- ánh mắt làm người ta buồn nôn.

“Thẩm gia tiểu thư này thật đúng là hữu dũng vô mưu.” Chu vương chỉ tay nói:“Thế nhưng còn ký giấy sinh tử, nàng không biết làm như vậy, một khi xảy ra vấn đề, Thẩm Tín cũng không thể lấy việc này ra nói chuyện sao?”

“Ước chừng là vì duy hộ thanh danh Thẩm gia.” Phó Tu Nghi nhìn Thẩm Diệu trên đài nói:“Dù sao ai cũng không nguyện ý nghe lời không tốt về nhà mình.”

“Đáng tiếc cho dù như vậy cũng không thay đổi được sự thật.” Tĩnh vương lắc đầu:“Thật sự là quá mức xúc động. Khó trách nói nàng không biết vụng về .”

Bùi Lang cầm ly trà trên bàn uống một ngụm, hẳn cũng hiểu được Thẩm Diệu như vậy hành động thật sự là xúc động chút. Tuy rằng lời nói vừa rồi của Dự thân vương trong thật sự quá phận, nhưng nếu Thẩm Diệu thật sự nguyện ý vì Thẩm gia suy nghĩ, nên nghĩ biện pháp toàn thân trở ra. Tuy rằng tạm thời bị người ta nói nọ nói kia, nhưng so với việc xấu mặt trước mặt mọi thì vẫn tốt hơn.

“Cha, nàng nhất định sẽ thắng .” Tô Minh Lăng nắm tiểu quyền hướng hẳn cha tỏ rõ lập trường của mình.

Tô lão gia nhìn thoảng qua tiểu nhi tử, không biết vì cái gì, cảm thấy Tô Minh Lăng đối Thẩm Diệu phá lệ chú ý. Tô lão gia nghĩ, ước chừng là lọt vào mắt Tô Minh Lăng đi. Từ lần trước bởi vì Tô Minh Lăng nhắc nhở làm cho Tô gia già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, Tô lão gia liền đối tiểu nhi tử về mặt ôn hoà hơn rất nhiều. Nay cũng không muốn phá hưng trí của tiểu nhi tử, liền hàm hồ theo hẳn:“Không sai, chắc chắn thắng.”

Thái độ của Tô Minh Lăng cùng Tô lão gia Tô Minh Phong không biết, nếu mà biết, chắc chắn sẽ cười nhạt, bởi vì giờ phút này hắn đang ngồi trên lầu cao, nhìn xa kiểm tra đài nhện không được nói: “Thẩm gia tiêu thư lá gan thật là lớn, ngay cả giấy sinh tử cũng lập, chẳng lẽ là trong ngày thường Thẩm tướng quân giảng chuyện trong quân doanh, nàng còn tưởng rằng là ở trong quân tử thi? Đây cũng quá thiếu suy nghĩ đi.”

Tô Minh Phong đối với hảo bằng hữu nói chuyện cũng không kiêng nể, hôm nay lại chưa nghe thấy hảo hữu nói phụ họa, nhện không được liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Từ y thiếu niên lấy hải đường trong tay làm trung tâm nghiêng đầu trầm tư, vừa lúc ánh nắng chiếu xuống, gió nhẹ thổi trúng bách tác (dây tua rua ở kiếm ý, ai đọc ĐKPPLNVCV chắc biết) ở hơi hơi phát động, mặt mày tuấn tú anh khí bức người, bộ dáng suy tư thì càng làm cho người ta không thể không thần phục công tử vô song.

“Tạ tam, ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Tô Minh Phong nhện không được hỏi.

Tạ Cảnh Hành đem kia hải đường cất vào trong, đột nhiên đứng dậy giương môi cười: “Thật thú vị, chúng ta đánh cược một cái, như thế nào?”

“Cược cái gì?”

“Cược --” Tạ Cảnh Hành chỉ người trên đài, cười phong lưu nói: “Ai sẽ thắng?”

“Tự nhiên là Thái Lâm.” Tô Minh Phong nhủ mảy: “Hay là ngươi cho là có khác chọn người.”

“Ta cá là Thẩm Diệu thắng.” Hắn nói.

Trên đài đã bắt đầu chuẩn bị.

Hôm nay võ loại bắn tên, thật sự là đủ để nhắc tới tâm trạng của mọi người. Đây làm sao có thể là kiểm tra, rõ ràng là cược mệnh.

Quảng Văn đường quả thực làm cho người ta viết giấy sinh tử đến, chữ đỏ viết trên giấy trắng thượng hạng thập phần bắt mắt. Thẩm Diệu đề bút viết tên chính mình, nàng viết cực vì tiêu sái, giống như chưa bao giờ đem chuyện này đặt ở trong mắt.

Đó là tự nhiên, nàng đã từng vô số lần viết tên chính mình. Thời điểm Thay Phó Tu Nghi viết hàng thư hướng Hung Nô, thời điểm tự nguyện trở thành con tin Tần quốc, thời điểm Uyển Du xuất giá, thời điểm phế Thái tử..... Hai chữ Thẩm Diệu này, trọng trung cho tất cả đều là huyết lệ, cực khổ, không người có thể biết.

So sánh với dưới, Thái Lâm lại không thoải mái như vậy.

Thiếu niên tuy rằng là thời điểm hào thắng nhất, nhưng là dù sao cũng là lần đầu tiên ký tử trạng này nọ. Thái Lâm từ nhỏ đã được gia tộc bảo hộ rất tốt, tốt đến mức không đủ thành thực. Thẩm Diệu thân nhiên như vậy, làm cho trong lòng hắn càng thêm sợ hãi.

Hạ bút nặng tựa ngàn cân, hắn gian nan viết tên mình xiêu xiêu vẹo vẹo, đối lập với quá trình kí tên của Thẩm Diệu.

Viết xong sau, hắn nhện không được hỏi: “Thẩm Diệu, ngươi không sợ ta trận đầu liền bắn trật sao. Nếu là ta sợ trận thứ hai ngươi bắn trúng ta, ta tự nhiên có thể ở trận đầu liền bị thương của ngươi.”

Thẩm Diệu đang định lấy thảo quả từ, nghe vậy xoay người, nhìn chăm chăm Thái Lâm nói: “Thái công tử là như thế, này cho rằng ta cũng không chấp nhận?”

Nàng nói: “Ai cũng biết Thái công tử bước bắn siêu quần, nếu là bắn lệch, định sẽ không là thất thủ, chỉ có thể là cố ý. Thái công tử là cố ý muốn giết ta, ta cũng không so đo, ai đều biết ta đối việc này không biết gì cả, nếu là bắn không trúng, cũng có là tình lý bên trong.”

Thái Lâm ngẩn ra, lập tức trợn mắt há hốc miệng, trong lòng xông lên một cỗ vô lực.

Đúng vậy, hắn bắn lệch, chính là cố ý, Thẩm Diệu bắn lệch, chính là tự nhiên. Hắn thậm chí cũng không thể thất thủ, bởi vì..... Như vậy tất cả mọi người có thể nhìn ra là hắn cố ý!

Hắn làm cho Thẩm Diệu tiến thoái lưỡng nan, Thẩm Diệu liền lập tức nguyên dạng hoàn trả.

Thế nào đều là sai.

“Thái công tử vì để tránh cho trận thứ hai bị ta bắn trúng, tự nhiên cũng có thể sau một tiếng trống ở vòng thứ nhất trực tiếp giết ta. Giấy sinh tử đều lập, ngươi giết ta, bất quá cũng chỉ là kết quả tử thi, trừ bỏ nước miếng của ngươi trong thiên hạ, không cần phụ trách một phần trách nhiệm.”

“Ta ở ngay đây, ngươi dám giết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đền Lướt Ta

“Ta ngay đây, người dám giết sao?”

Thái Lâm mắt mờ lớn giống như lần đầu gặp Thẩm Diệu, trong mắt đều là không thể tin được.

Hắn ở Quảng Văn đường ý thể làm bậy đã quen, từ trước đến nay đều được sủng lên đến tận trời, sủng đến mức ngang ngược. Đối với Thẩm Diệu, hôm nay cũng bất quá là muốn giáo huấn nàng một chút. Ai biết Thẩm Diệu chẳng những không sợ hãi ngược lại còn cùng hắn đối nghịch? Nói thì nói như vậy nhưng giờ phút này người chiếm thể hạ phong tựa hồ là hắn.

Thái Lâm dám sao?

Tạm thời không nói đến hắn có dũng khí ấy hay không, cho dù hắn dám, hắn có thể sao? Thái gia thiếu gia có thể dựa vào khí phách nhất thời làm việc, nhưng Thái gia thì có thể sao? Nếu hôm nay Thẩm Diệu thật sự bị hắn giết chết, đừng nói là một mạng để một mạng, Thẩm Tín chém hết già trẻ Thái gia, từ trên xuống dưới rồi đem đao đến thỉnh tội là đều có khả năng.

Huống hồ, hắn không dám.

Hắn từ trước đến nay chỉ biết múa mép khoe mẽ, bản thân vẫn chưa trải qua chiến trường thật sự, thậm chí máu cũng chưa dính quá. Hắn bản thân thực sự rất tốt nhưng từ trước đến giờ chỉ bắn thảo quả từ hoặc là động vật, người vẫn chưa từng.

Nhưng trước mắt làm gì có đạo lý lùi bước, Thẩm Diệu là một nữ tử còn không sợ, hắn đường đường là một nam tử hán lại lùi bước, chỉ sợ ngày mai không dám ra khỏi cửa.

Suy nghĩ như vậy, Thái Lâm liền sốc lại tinh thần tâm cao khí ngạo nói: “Tùy người muốn nói như thế nào thì nói, bản lĩnh thực sự phải ở trên đài mới nói rõ được. Người trước nói vô cùng cao hứng nhưng ai mà biết được tẹo nữa người có hay không sợ tới mức tè ra quần.” Hắn nói năng cực kỳ thô lỗ, cũng không biết có phải là che dấu sự hoảng hốt của mình hay không. Thẩm Diệu càng bình tĩnh, thì hắn càng bất an. Tóm lại là muốn nhìn thấy bộ dáng kích động của đối phương, tựa hồ chỉ có như vậy hắn mới có thể bình ổn lại cảm xúc chột dạ trong lòng. Bởi vậy hắn rất chờ mong Thẩm Diệu vì lời mình nói mà cảm thấy khó xử.

Nếu là nữ nhi bình thường bị nam nhi nói trước mặt như vậy, tự nhiên trên mặt sẽ là một mảnh ngưng ngững, vì xấu hổ mà nhăn nhó nhí nhí, khóc luôn trên đài cũng có khả năng. Nhưng Thẩm Diệu nghe vậy chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, tâm lạnh như nước làm cho Thái Lâm cảm thấy hết thấy đều là do mình hồ nháo.

Hắn có chút sợ hãi, hoài nghi mình hôm nay có phải hay không có chút hồ đồ, như thế lại đối với bao cớ Thẩm Diệu này cảm thấy chột dạ?

Thẩm Diệu đi đến chỗ quan khảo nghiệm cầm thảo quả từ trên tay. Thảo quả từ kia giống như nắm tay của nam tử, một lớn một nhỏ (bạn nào khó tưởng tượng thì coi như quả lê) phía dưới là phượng (cấp trung bình), phía trên là viên (cấp cao). Mà Thẩm Diệu đứng ở phía đông của đài, đem thảo quả từ đặt kia trên đỉnh đầu.

Tiếng xao động dần dần vang lên.

“Nàng giờ phút này chắc chắn là cố gắng trấn định, kì thực bị dọa cho vỡ mặt đi.” Dịch Bội Lan cười nói: “Ta thật sự rất muốn xem nàng sợ tới mức nước mắt giàn dụa.”

“Đĩ nhiên rồi, từ trước đến nay chưa có nữ tử nào bị nam tử khiêu chiến,” Giang Hiểu Huyền cánh tay nhỏ bé chỉ chỉ, nghiêng đầu nói: “Thẩm Diệu này coi như là đầu gặp tình cảnh này. Chính là ở trước mặt mọi người xấu mặt ngấm lại cũng thật đáng sợ.”

“A, Ngũ Nhi còn đứng ở trên đài làm cái gì? Nếu Thái thiếu gia bắn trật thì phải làm sao?” Nhiệm Uyển Vân nói.

Trong lòng của nàng có chút khó xử, nếu là Thẩm Diệu thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Thẩm Tín cho dù đối người của Thẩm gia tốt nhưng cũng sẽ không tha cho nàng.

“Nhị tẩu lo lắng cái gì?” Trần Nhược Thu nhẹ nhàng băng quơ nói: “Dù sao đều là tiểu hài tử ngoạn nháo thôi. Thái thiếu gia cũng không phải là hài đồng. Chỉ cần Ngũ Nhi dịu dàng một chút, nhẹ giọng nói vài câu cầu xin tha thứ, tự nhiên sẽ không khó xử nàng. Chỉ hy vọng Ngũ Nhi chớ sẽ không vì khí phách nhất thời.”

Đại sự như vậy nàng lại dùng “Tiểu hài tử ngoạn nháo” để hình dung. Dù sao Nhiệm Uyển Vân mới là chủ gia, chuyện xảy ra cũng có Nhiệm Uyển Vân chịu trách nhiệm. Bất quá lời này của nàng lại chạm đến tâm của Nhiệm Uyển Vân đi. Tất cả đều là Thẩm Diệu muốn tranh khí phách nhất thời, nếu Thẩm Diệu hảo hảo mà cầu xin tha thứ, nhường Thái Lâm vài câu, tự nhiên cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.

“Thả lỏng tâm đi.” Trần Nhược Thu nói: “Ta xem công tử Thái gia kia ước chừng chỉ muốn hù dọa Ngũ Nhi thôi, kiểm tra như vậy mọi người đều tranh phong độ, hiện tại kêu ngừng là không có khả năng.”

“Nương không cần lo lắng quá,” Thẩm Thanh cũng hướng Nhiệm Uyển Vân nói: “Thái Lâm bắn tên rất tốt, vô luận như thế nào cũng sẽ không bắn lệch.”

Thẩm Thanh nghĩ Thẩm Diệu muốn cản mộng hoàng phi của nàng hiện tại chỉ ước Thẩm Diệu không tồn tại. Nghe nói có một số người khi sợ hãi c*t đ*t đều ra hết, không biết Thẩm Diệu sẽ như thế nào đây?

Nếu là Thái Lâm thật sự bắn trật..... Mặt của nàng bị hủy cũng không tồi. Thẩm Thanh nghĩ.

Thẩm Nguyệt không giống Thẩm Thanh nghĩ xa như vậy, nàng chỉ là muốn nhìn bộ dáng Thẩm Diệu quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, giống như làm như vậy có thể tìm về tự tôn của chính mình. Nàng từ xa liếc Thái Lâm một cái nhưng Thái Lâm không nhìn về phía nàng.

Thái Lâm trong tay nắm trường cung, đối mặt với Thẩm Diệu- người ở đích cách hẳn hơn ba trượng. Thẩm Diệu im lặng đứng đó, gió thổi làm bay ngoại bào rộng thùng thình, từ y phất phật bay lên phát động không gian, mặt mày như cũ, nhưng mà cái loại khí độ uy nghiêm này, giống như đã trải qua bao sóng to gió lớn, làm cho cả người nàng tỏa ra một tầng hào quang chói mắt.

Thái Lâm chậm rãi kéo cung, hẳn nghĩ: Chỉ cần Thẩm Diệu cầu xin tha thứ thì tốt rồi, chỉ cần nàng rót một giọt nước mắt, lời nói mang ý nghĩ cầu xin, hẳn có thể nhân cơ hội đó mà hảo hảo nhục nhã nàng một phen, sẽ không rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Đáng tiếc nguyện vọng của hắn chung quy là vẫn không đạt được. Thẩm Diệu vẻ mặt bình tĩnh, giống như không đem hắn để vào mắt.

Thẩm Nguyệt nhíu mày.

Vì cái gì hình ảnh Thẩm Diệu khóc lóc cầu xin tha thứ như trong tưởng tượng vẫn chưa xuất hiện? Vì cái gì Thẩm Diệu nhìn qua lại muốn ung dung hơn với Thái Lâm?

Đã có không hề ít người phát hiện ra điểm ấy, ấn tượng ban đầu đối với bao cô kia đang lặng lẽ đổi mới. Không phải cô nương nào cũng có thể đứng trước người cầm trong tay trường cung không sợ hãi, không gọn sóng, nếu nói là thử kết sự uy dũng của Thẩm Tín đối đầu kẻ địch mạnh cũng trấn định không biến sắc, chỉ có thể nói hồ phụ sinh khuyến nữ.

Tay Thái Lâm bắt đầu phát run, bán thảo quả từ ngoài ba trượng ngày thường đối với hắn là chuyện rất dễ dàng, thế nhưng hôm nay lại hết sức gian nan. Khoảng cách kia tựa hồ trở nên rất xa xôi.

Mà lời nói của Thẩm Diệu vẫn quanh quẩn trong lỗ tai hắn: “Ta ngay tại nơi này, ngươi giết sao?”

Hắn dám sao? hắn dám sao? hắn dám sao?

“Hừ” một tiếng, tên mạnh xẹt qua.

Nhưng chỉ ở giữa không trung bay bay, liền rớt xuống dưới.

Thậm chí còn không chạm đến góc áo Thẩm Diệu, giống như khí lực không đủ càng không thể bắn trúng thảo quả từ.

Toàn trường cười vang.

Thậm chí có cùng trường cười tru ghê: “Thái Lâm, ngươi không phải là thương hương tiếc ngọc chứ? Bình thường mười trượng cũng có thể bắn trúng, hôm nay ba trượng cũng không bắn được?”

Hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, lập tức rút ra tên thứ hai. Tên thứ hai, bắn tới chân Thẩm Diệu.

Tên thứ ba xẹt qua búi tóc của Thẩm Diệu làm đổ thảo quả từ trên đầu Thẩm Diệu, búi tóc Thẩm Diệu bị đánh tan, một đầu tóc đen nhánh thuận thế đổ xuống.

Nhưng dù là thời điểm tên hiểm sát qua hai má, nàng cũng chưa từng động nữ phần thân sắc

Hắc phát hiện, từ y nữ từ tuyết phu hoa mạo, ở trong gió sống lưng thẳng tắp.

Hai tay Thái Lâm mềm nhũn, trường cung cùng tên rớt đầy đất. Toàn trường tĩnh lặng không tiếng động.

Ngốc từ cùng nhân ra được, người sợ không phải Thẩm Diệu mà là Thái Lâm.

Ta ngay tại nơi này, ngươi dám giết ta sao?

Không dám.

Ta dám.

Nàng mỉm cười, đôi mắt non nớt hiện ra một chút tàn nhẫn, kết hợp với khuôn mặt thiên chân khuôn mặt mà nói, có một loại xinh đẹp kỳ dị.

“Hiện tại, đến lượt ta .”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cước Mệnh

“Đến lượt ta ”Ba từ được Thẩm Diệu thốt ra nhẹ nhàng , nhưng lại mang theo một chút hàn ý khó hiểu thấu. Giống như âm thanh từ trên chín tầng mây truyền đến, nặng nề nện ở trước mặt Thái Lâm.

Mồ hôi lạnh trên trán Thái Lâm chậm chậm theo gương mặt chảy xuống, hần kinh ngạc nhìn Thẩm Diệu ở trước mắt.

Thẩm Diệu tiến lên vài bước, xoay người nhất trường cung trên đất. Mọi người trong toàn trường đều nhìn theo nhất cử nhất động của nàng, ngay cả ánh mắt cũng không rời đi.

Đây quả thực là việc ngoài dự liệu của mọi người. Vốn nghĩ là lần này Thẩm Diệu sẽ sợ tới mức ngất hoặc là bị luống cuống trước mặt mọi người, nhưng cố tình nàng một việc cũng không có làm. Ngược lại là Thái Lâm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ba tên một tên cũng không trúng.

Giây phút trầm mặc ngắn ngủi qua đi, dưới đài , mọi người bắt đầu đứng lên sôi nổi nghị luận.

“Quả thật là hổ phụ vô khuynh nữ! Thẩm gia tiểu thư thật là can đảm!” Người nói chuyện là người ngày thường có giao tình cùng Thẩm Tín rất tốt, ban đầu nghe nói Thẩm Diệu là bao cô ngu xuẩn thực sự còn có chút hoài nghi, hôm nay vừa thấy, chỉ nói những lời này đều là lời đồn đãi. Có khí phách dũng cảm bậc này , làm sao có thể là bao cô ? Rõ ràng là có người cố ý động vào, cố ý bôi đen thanh danh của tiểu cô nương.

“Thật là không tệ, người xem mới vừa rồi nàng mất cũng không chớp, kia mũi tên bắn lệch kia tùy thời có thể xẹt qua hai má a. Cô nương này thật là có phong độ của một đại tướng, nếu là ta ở đó , ước chừng cũng sẽ bị dọa nhảy dựng đi.”

“Người cũng không nhìn xem nàng là xuất thân từ nhà ai? Con gái của Thẩm tướng quân còn có thể nào là đồ hư hỏng ? Xem ra ban đầu những lời kia đều là đồn đãi, không thể tin, ai, khó trách có người cố ý muốn bôi đen nàng , một tú vu lâm phong tất tột chí (hoa nở trên cành hướng về núi chắc chắn sẽ bị gió làm gãy : tức là cái đẹp sẽ bị ghen tị ý =)), còn tuổi nhỏ xuất sắc như vậy, khó trách làm người ta ghen tị.”

Phần lớn thái độ của người trên quan trường đối Thẩm Tín đều rất tốt, dù sao có rất nhiều lợi ích tương liên. Huống hồ bọn họ cả ngày ở triều đường làm việc, không bằng cả phụ nhân thận trọng ở hậu trạch, đối với các sự vật ánh mắt cũng không đồng, ngày trước đều là Thẩm Diệu tuổi còn nhỏ, nay tuổi càng lớn, tự nhiên liền phát huy ra mặt ưu tú.

Chu vương cùng Tĩnh vương liếc nhau, Tĩnh vương lắc đầu thở dài:“Xem ra hai người chúng ta đều sai lầm rồi, nàng thật đúng là có gan lớn người.”

“Lão Cửu bây giờ liền hối hận ?” Chu vương cười nhìn về phía Phó Tu Nghi:“ Nữ tử khác biệt như vậy, ban đầu sao lại cự tuyệt ?”

“Người trong một đêm sẽ không bao giờ có thể thay đổi như vậy, nếu không phải Thẩm ngũ tiểu thư gặp được cao nhân, thì chính là nàng ban đầu cố ý giả ngu, vô luận là như thế nào, lão Cửu người cũng đều là thua thiệt.” Tĩnh vương nói.

Phó Tu Nghi mỉm cười nói:“Yếu điệu thực nữ, đáng tiếc đều không phải là người trong lòng ta.” Hối hận sao? Phó Tu Nghi cũng không biết là, bộ dáng trầm tĩnh của Thẩm Diệu ở trong mắt hắn, dường như có chút chói mắt. Hắn cũng không tin người trong một đêm có thể thay đổi thành hai người khác nhau, chẳng lẽ thật sự là từ trước đến nay đều giả ngu, nhưng vì sao lại phải giả ngu, chẳng lẽ nàng cố ý làm như vậy để mình ghét bỏ ?

Bùi Lang bụng ly trà lên rồi lại đặt xuống, không biết vì sao, vừa rồi lại gất gao vì Thẩm Diệu lo lắng một phen. Mà nàng lại ngoài dự kiến của mọi người ổn định , không chỉ có ổn định , còn làm cho Thái Lâm sợ tới mức bắn tên đều không tốt.

Thẩm Diệu thế nhưng lại lợi hại như thế?

“Quả nhiên là diệu nhân a.” Dự thân vương vừa lòng nở nụ cười, nhìn chằm chằm đáng người của Thẩm Diệu sít sao không tha:“Không biết..... tư vị ra sao đâu?”

Bùi Lang nhíu mày, lời này của Dự thân vương, ước chừng lại là suy nghĩ cái gì dơ bẩn- chuyện làm người ta cảm cảm thấy hổ thẹn. Đáng tiếc người khác vì ngôn khinh (lời ns ko có trọng lượng), nên không thể làm cái gì.

“Người thua.” Lầu các thượng, Tạ Cảnh Hành tà tà dựa vào cửa sổ ngồi, khí định thần nhàn (khí cứng rắn , thần sắc nhàn nhã)nói.

“Dĩ nhiên là kết quả này!” tròng mắt của Tô Minh Phong đều bị trừng ra ngoài, nhìn nhìn Tạ Cảnh Hành, rồi lại nhìn lên đài xa xa, hỏi:“Người không phải đã sớm biết?”

“Nguyên ý thua cuộc.” Tạ Cảnh Hành đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người.

“Được a, ta nhận thua, muốn phạt cái gì?” Tô Minh Phong đáp sáng khoái.

“Phạt người sau trận này tỷ thí, cho ta uống rượu mừng, nữ nhi hồng 20 năm như thế nào?”

“Người thật đúng là hắc tâm.” Tô Minh Phong mắng, lập tức lại ý thức được cái gì, nghi hoặc hỏi: “Bất quá, vì sao mà chúc mừng? Có chuyện gì đáng để cao hứng sao?”

“Hiện tại không có, lập tức thì có.” Tạ Cảnh Hành nhướn mày: “Chuyện phi thường đáng cao hứng.”

Trên đài, Thẩm Diệu đem thảo quả từ đưa cho Thái Lâm. Thái Lâm tiếp nhận thảo quả từ tay có chút run, hắn hỏi: “Thẩm Diệu, người có từng học quá bắn tên?”

“Chưa từng.” Thẩm Diệu mỉm cười nhìn hắn: “Hôm nay là lần đầu tiên chạm vào cung tên, bất quá nếu có thể bắn ba tên, tên thứ nhất không trúng, còn có hai tên sau, tóm lại là có thể học được.”

Thái Lâm rung mình một cái, không thể tin nhìn Thẩm Diệu: “Người không thể ở đó nói bậy?”

Mới vừa rồi Thẩm Diệu biểu hiện bình tĩnh thông dong, giống như là thường xuyên cùng người khác làm loại chuyện này là bình thường. Hắn may mắn nghĩ Thẩm Diệu nhất định là quen tay, dù sao Thẩm Tín cũng là Uy Vũ đại tướng quân, cũng có khả năng tự mình dạy nữ nhi nhà mình bắn cung. Nhưng hiện tại Thẩm Diệu lại nói hôm nay là lần đầu tiên chạm vào cung?

Nàng sao dám!

Hắn nói: “Người cái gì cũng không học, làm thế nào có thể bắn tên? Thảo quả từ này rõ ràng là bắn không trúng, ta chẳng phải là không công chịu chết?”

“Thái công tử nói thật buồn cười,” Thẩm Diệu bình tĩnh mở miệng, thanh âm của nàng không cao không thấp, thời điểm nói chuyện vừa vặn có thể cho người trong toàn trường nghe được. Tất cả mọi người đem bộ dạng phục tùng của nữ tử mặc từ y kia thu hết vào trong mắt, cố tình khí thế lại của bức ng.

“Mới vừa rồi thời điểm Thái công tử chọn ta lên sân khấu, cũng không từng hỏi qua ta có hay không học bắn. Mới vừa rồi thời điểm hướng ta bắn tên, cũng không từng hỏi qua ta có thể hay không chịu chết, như thế nào đến thời điểm ta bắn tên, liền hỏi ta có thể hay không, có thể hay không?”

Lời này làm Thái Lâm á khẩu không trả lời được, xác thực, hắn chỉ là vì giúp Thẩm Nguyệt xả giận, cố ý tuyên Thẩm Diệu-ng chưa từng học bắn. Nhưng hiện tại cũng là tự bẽ mặt đập chân mình.

“Thẩm cô nương, khuyến tử bất hảo, bản quan thay hắn hướng người xin lỗi, người chớ so đo. Chính là người từ xưa đến nay xác thực chưa học bắn, như vậy khó tránh khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người cũng đừng truy cứu.” Thái đại nhân rút cuộc nhìn không được, phu nhân nhà mình thỉnh thoảng lại sử dụng ánh mắt đó nhìn mình, đột nhiên mở miệng. Lời vừa ra khỏi miệng nét mặt già nua liền đỏ lên, nhưng là thật sự không có biện pháp khác, tuy rằng dọa người, nhưng so với việc con trai nhà mình mất mạng xác thực tốt hơn.

Hắn thậm chí dùng “Bản quan”, đến uy hiếp Thẩm Diệu. Tuy rằng khi dễ một tiểu cô nương như vậy không tốt, nhưng Thái đại nhân cũng có chút thâm oán Thẩm Diệu không biết biến báo (giống tùy cơ ứng biến ý), trong giọng nói không tự chủ được mang theo chút uy nghiêm.

Nhưng Thẩm Diệu làm sao sẽ bị một quan viên nhỏ bé hù dọa? Nàng cùng Hung Nô giao chiến, cùng hoàng thất tần quốc giao chiến, cùng Minh Tề đế vương giao chiến, thân tử, thật đúng là không để vào mắt.

Vì thế tất cả mọi người trợn mắt nhìn Thẩm Diệu hất cằm lên, Thái đại nhân vốn là đứng ở dưới đài, vì thế từ xa nhìn lại, giống như phủ phục ở bàn chân Thẩm Diệu như thân tử bình thường. Mà lời nói của Thẩm Diệu lại làm cho mọi người trợn mắt há miệng.

Nàng nói: “Thái đại nhân, mới vừa rồi ta cá mạng của chính mình, hiện tại đến phiên Thái Lâm đến cá. Giấy sinh tử đã lập, giấy trắng mực đen rõ ràng, đó là nếu ta hôm nay bị hắn bắn chết, cũng là đường đường chính chính không có một tia nửa điểm quan hệ, nguyện thua cuộc.”

Không đợi Thái đại nhân nói chuyện, nàng vừa tiếp tục nói: “Không người nào không lập chữ tín, đây là quy củ Thái Lâm tự mình đưa ra, hiện tại lật lọng, chẳng lẽ Thái đại nhân ở trong quan trường tác phong cũng như thế, một khi tình thế không đúng, lập tức có thể sửa quy củ?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Hồng Tâm

Mới vừa rồi Thái Lâm nói: “Quảng Văn đường cũng không có cố ý vì ai đó mà làm trái quy củ. Lúc khiêu chiến người nào đó nói quy củ chính là quy củ, như thế nào, đường đường nữ nhi của Thẩm đại tướng quân, cũng nhất gan như chuột nhắt?”

Lời nói của hắn còn văng vẳng bên tai, nay Thẩm Diệu liền nguyên vật hoàn trả, trực tiếp đánh vào mặt Thái đại nhân, dứt khoát làm Thái Lâm á khẩu không trả lời được.

“Quy củ là các người định, nay cũng là các người mặc kệ, cứ coi là lời nói ở trên miệng, nói như thế nào liền thành như thế ấy? Đại nhân của Minh Tề đều như thế sao?” Lời nói của nàng sắc bén, không lưu tình đem sự việc phóng đại, Thái đại nhân mồ hôi lạnh đầy đầu nhất thời chảy xuống.

Trong quan trường nhiều đồng僚 như vậy, ở đây hôm nay có thân cố của hắn, tự nhiên cũng có kinh địch. Lời nói này của Thẩm Diệu dừng ở trong tai người có tâm, ai biết sẽ có ng lấy ra làm tấu chương hay ko, huống chi nơi này còn có ng của hoàng thất, sảy một cái đem tới nghi kỵ của hoàng thất, đừng nói là Thái Lâm, chỉ e là toàn bộ Thái gia cũng sẽ gặp tai ương.

“Thẩm gia tiểu thư nói không sai.” Người nói chuyện là Dự thân vương, hắn cổ quái hướng Thẩm Diệu cười cười, nói: “Thái đại nhân, Thái công tử chính mình lập quy củ, tự nhiên là muốn chính mình đến hoàn thành.”

Dự thân vương khi nào thì có hảo tâm phụ họa giúp người giải vây, lời này vừa nói ra, nhất thời ánh mắt mọi người liền hướng Thẩm Diệu, trong đó có các loại ý tứ hàm xúc, có “quả nhiên là vậy”, cũng có khinh thị.

Chu vương cùng Tĩnh vương liếc nhau, Tĩnh vương thở dài: “Ngay cả Vương thúc cũng đã mở miệng.”

“Có lẽ chúng ta sẽ có một Vương tâu trẻ tuổi?” Chu vương nói xong, chính mình cũng hiểu được buồn cười, lắc đầu không nói.

Dự thân vương đã lên tiếng, Thái đại nhân cho dù có cái gì bất mãn giờ phút này cũng vụn vụn không dám phản bác. Trong lòng hắn tuy rằng kinh sợ, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì nói: “Là..... Là hạ quan suy nghĩ không chu toàn.” Bị phần trăm nhìn Thái Lâm, một cái rồi xoay người đi.

Thái Lâm trở mặt nhìn phụ thân rồi đi, trong lòng cũng không phải không vội. Hắn vốn cảm thấy, Thẩm Diệu ước chừng cũng chỉ là miệng lưỡi lợi hại, nhưng đối diện vs đôi mắt trong suốt kia của Thẩm Diệu, trong lòng không kim được có chút phát lạnh. Nàng giống như dã thú bình tĩnh, rõ ràng là một tiểu cô nương chưa trưởng thành, sao lại sinh cảm giác dọa người như vậy.

Hắn thấp giọng nói: “Người nếu làm ta bị thương, Thái gia nhất định không tha cho người.” Đây cũng coi như uy hiếp. Thái Lâm hiện tại cũng là đâm lao phải theo lao, tài sản cung kia của Thẩm Diệu, nếu là bán trệt một phần, mạng nhỏ này của cũng sẽ hắn không đảm bảo. Thời điểm hắn cùng với hảo bằng hữu săn bắn, cũng từng gặp qua thời điểm tên bắn lệch, bắn vào mắt con mồi hoặc là mông, tóm lại không phải một tên mất mạng, bộ dáng giấy dựa của con mồi thật đúng là thảm thiết. Chẳng lẽ nay chính mình chính là son dương đợi làm thịt?

Hắn uy hiếp như vậy, chỉ hy vọng Thẩm Diệu xuống tay biết đúng mực một chút, nhẹ nhàng kéo kéo cung, làm bộ cũng không sao. Hắn lại thấp giọng nói: “Nếu người lần này thức thời, ngày sau..... Ngày sau ta sẽ không ở Quảng Văn đường tìm người phiền toái.”

Thẩm Diệu nhướng mày, giương mắt nhìn hắn.

Thái Lâm thần sắc khản trương, dường như sợ nàng không đáp ứng. Đáng tiếc người như vậy, nàng đời trước thấy cũng nhiều. Bất quá là bất nạt kẻ yếu, nay là sợ cho nên nhả ra, một khi việc hôm nay đi qua, Thái Lâm tất nhiên sẽ bình thường như trước đây, thậm chí còn sẽ bởi vì mất mặt mà tìm thời cơ trả thù.

Giống như một con chồn vừa dờn rừng rậm, nghĩ đến chính mình ở trong rừng rậm xưng bá, gặp gỡ mãnh lang liền thay đổi sắc mặt, nhưng ít hôm sau có cơ hội, con chồn này vẫn sẽ tìm phương pháp nóng lòng muốn tỷ thí.

Đáng tiếc nàng cho tới bây giờ thì không phải là lang, nàng là lão hổ. Muốn làm như thế nào để chồn vĩnh viễn không dám lại tiến lên trêu chọc, thì phải là..... Một ngum cắn đứt cổ hắn, làm cho hắn vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không dám có tâm khiêu khích.

Nàng mỉm cười: “Hỏi này ta hỏi qua người, ta ngay tại nơi này, người dám giết sao, tài sản cung của vừa rồi người đã thay người trả lời vấn đề này.”

“Hiện tại vấn đề này đến trước mắt của ta, người muốn nghe xem câu trả lời của ta sao?”

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn tròn bóng như ngọc, còn mang theo chút non nớt, giống như ấu nha sinh trưởng ngày xuân đáng thương đáng yêu, nhưng lời nói lại hung tàn làm người ta tim đập nhanh.

“Ta dám.”

Nói xong câu đó, nàng liền xoay người đi đến đài bắn tên.

Thái Lâm kinh ngạc đứng ở tại chỗ, thẳng đến quan khảo nghiệm gọi tên hắn, hắn mới hồi phục lại tinh thần. Lúc này mới phát hiện tất cả mọi người trong toàn trường nhìn hắn, trong ánh mắt lộ ra thần sắc xem kịch vui.

Ánh mắt của hắn rất xa dừng ở trên người phần y nữ tử ở nhóm nữ quyền, Thẩm Nguyệt đang cùng người bên cạnh nói cái gì, vẫn chưa hướng trên đài liếc mắt một cái, hắn có chút mất mát, liền cảm thấy hành động của chính mình thời khắc này làm cho người ta ghét bỏ.

Vốn là hắn khai mào, hiện tại nào có đạo lý lùi bước. Nếu là bại bởi tay một nữ tử, sợ là Thái gia sẽ trở thành trò cười cho cả kinh thành, huống chi, huống chi còn có Thẩm Nguyệt ở dưới đài nhìn. Nếu là hắn xấu mặt, ngày sau còn như thế nào ...

Đối mặt Thảm Nguyệt?

Một nữ tử nho nhỏ, nói đáng sợ như vậy, hay là nàng còn dám thật sự giết người? Cho dù lập giấy sinh tử, giết một người cũng không phải chuyện có thể dễ nói như vậy.

Nghĩ thông suốt điểm này, Thái Lâm liền ở trong lòng chính mình khuyến khích mình, ra vẻ bình tĩnh tiêu sái đến ba trượng ngoài vách trắng bên ngoài, đem thảo quả từ đặt ở trên đỉnh đầu.

Mọi người nhìn một cái hắc, lại nhìn Thảm Diệu một cái, cảm thấy cảm giác có chút kỳ quái.

Xa xa, Tạ Cảnh Hành mở miệng nói:“Người đoán, trúng hay không trúng?”

“Đương nhiên không trúng.” Tô Minh Phong trừng mắt hắc:“Không nói đến nàng có hay không có lá gan dám bắn Thái Lâm bị thương, cho dù nàng dám, nàng có năng lực này sao? nữ tử khuê các tập võ vốn là ít, còn lại là Thảm Diệu, người ở Định kinh nên biết, nàng cái gì cũng không học.”

Tạ Cảnh Hành cúi đầu cười:“Chưa hẳn.”

“Người hay là muốn cùng ta cược một ván?”

“Hà tất làm điều thừa, ta đều đã thấy được kết cục.”

Tô Minh Phong quen thói bằng hữu lấy việc nói một chút thần bí, nhân tiện nói:“kết cục gì?”

Tạ Cảnh Hành lười biếng nói:“Người thua.”

Thảm Nguyệt nhìn Thảm Diệu trên đài, tự dung tâm thất lại. Nàng nhỏ giọng hỏi Trần Nhược Thu:“Nương, nàng sẽ bắn thương Thái công tử sao?”

“Tự nhiên sẽ không.” Trần Nhược Thu nhìn nữ nhi chính mình hôm nay bị Thảm Diệu biến thành có chút cử chỉ điên rồ, không khỏi trong lòng thờ dài. Nghĩ rồi cuộc là vẫn còn trẻ, còn thiếu kiên nhẫn. Nàng nói:“Làm sao còn có bắn trúng dễ dàng như vậy, ta nghe đại bá người nói qua, kéo cung cũng cần khí lực, Ngũ muội muội người trong ở trong phủ ngày thường khi nào kéo qua cung bắn qua tên, sợ là đem cung kia rút ra cũng đã tốn khí lực. Người liền không nên suy nghĩ bậy bạ, Ngũ muội người chính là đùa giỡn đi?”

Thảm Diệu thật là đùa giỡn sao?

Đương nhiên không phải.

Nàng giơ tay, cài tên, kéo cung, động tác liền mạch lưu loát, lưu loát như là sớm luyện tập quá trăm ngàn lần. Không có núng nịu kéo không được, cũng không có do dự không biết làm như thế nào. Động tác không thể hợp quy tắc hơn, làm cho người ta không chút nghi ngờ nàng là một tay bắn cung thuần thực.

Ngay sau đó, tên rời cung mang theo sát ý hướng Thái Lâm đi tới.

Toàn trường an tĩnh lại, ở cực độ trong yên tĩnh, tên rơi trên đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mà mũi tên, còn mang theo 1 điểm hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đệ Tam Chi (Tên Thứ Ba)

Trên đài dưới đài, không khí đông cứng lại thành một mảnh yên lặng.

Đánh vỡ cục diện này là Thái Lâm, hắn đưa tay lên sờ sờ má trái, chỗ vừa mới bị mũi tên sượt qua, hiện ra một vết máu đỏ sẫm.

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Thảm Diệu thể nhưng lại thật sự dám bắn, không phải làm cho tên rơi ở nửa đường, cũng không phải cố ý bắn lên trời, nàng cách thảo quả từ nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa, lại cố tình bắn sượt qua má Thái Lâm.

Thái Lâm cao giọng quát:“Thảm Diệu người làm cái gì!” Lời còn chưa dứt, tên thứ hai mang theo kinh phong bay đến, chính xác sượt qua má phải của hắn, Thái Lâm nhất thời cảm thấy má phải có một trận nóng rất ầm ầm đau, đưa tay lên sờ, phát hiện một vết máu.

Hắn cơ hồ muốn điên rồi. Không thể tin tưởng mắt Thẩm Diệu, Thái đại nhân cũng rất muốn ngăn lại, nhưng Dự thân vương vẫn ngồi ở phía trước, hẳn làm sao cũng không dám động.

Nhiệm Uyển Vân lập tức đứng dậy: “Ngũ Nhi có phải điên rồi không? Nàng sao dám làm bị thương Thái gia thiếu gia?”

“Ngũ cô nương của quý phủ các người cũng thật là lợi hại,” Dịch phu nhân ra vẻ giật mình nói: “Nữ tử tầm thường nào có này lá gan a. Làm bị thương Thái gia tiểu thiếu gia, không phải ngày sau hai vị lão gia ở trong triều sẽ ko tốt hay sao?”

Lời này cũng là chạm đến lòng của Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhượng Thu đi. Các nàng phía trước nghĩ Thẩm Diệu sẽ làm ra một chút chuyện mất mặt, ai biết Thẩm Diệu ko những không mất mặt, còn làm bị thương Thái Lâm. Nếu là Thái gia bởi vậy đối đầu với Thẩm phủ, Thái gia vẫn thần chiêu số, đặc tội Thái gia, hai huynh đệ Thẩm quý cùng Thẩm Vạn còn như thế nào có thể có kết quả tốt? Vừa nghĩ tới điều này, Nhiệm Uyển Vân liền lo lắng không thôi, hận không thể lập tức trời Thẩm Diệu đem đến Thái gia giải thích. Nàng đang muốn lớn tiếng la lên ngăn hành động của Thẩm Diệu lại, lại bị Trần Nhượng Thu đè tay lại.

“Muội muội, người làm cái gì vậy?” Nhiệm Uyển Vân không hồn giận nói: “Trơ mắt nhìn ngũ tỷ muội gặp rắc rối có phải hay không? Nhờ lão gia quay lại hỏi đến, ai dám đương được trách nhiệm này?”

Trần Nhượng Thu quả thực sẽ bái phục nhị tẩu này. Nàng xuất thân so với Nhiệm Uyển Vân cao quý hơn chút, lại tự xưng là là thư hương thế gia. Cực kì khinh thường động tác tầm thường như vậy, nhưng ý tứ của nàng tự nhiên sẽ không hơn Nhiệm Uyển Vân là bao. Nàng nói: “Nhị tẩu nghĩ quả không sai, nhưng mới vừa rồi cũng nghe đến, ngay cả Dự thân vương gia cũng lên tiếng, nếu không người cho là vì sao Thái lão gia đến bây giờ cũng không lên tiếng, trơ mắt nhìn chính mình con trai bị thương? Nhị tẩu cho dù nói chuyện, nơi này người làm chủ sao? chỉ bằng yên lặng theo dõi kỳ biến, nếu là hỏi đến, chỉ coi là tiểu hài tử náo loạn.”

“Khó có thể liền có thể nhìn?” Nhiệm Uyển Vân trong lòng biết Trần Nhượng Thu nói có lý, nhưng vẫn nhìn không được mà lo lắng: “Nếu là ngũ tỷ muội xuống tay không biết nặng nhẹ, gặp phải đại họa làm sao bây giờ? Giấy sinh tử là một chuyện, nhưng lời đồn đãi ở Định kinh vẫn là một chuyện khác.”

“Sợ cái gì, người không nhìn thấy vừa rồi ngũ tỷ muội ra tay?” Trần Nhượng Thu cười nói: “Nàng rõ ràng chính là đã học bắn cung, chính là cố ý làm hỏng dụng mạo của tiểu tử Thái gia thôi, chính là ở cố ý trả thù. Bất quá nàng cũng thực lợi hại, nếu không sẽ không trầy da hai má đơn giản như vậy.” Trần Nhượng Thu thở dài một tiếng: “Tóm lại ng cũng đã đắc tội, một khi đã như vậy, liền thuận theo tự nhiên đi, ngũ tỷ muội nếu là thật sự xuống tay ngoan độc, chỉ sợ ngày sau muốn đảm một cái thanh danh hung tàn ngoan độc.”

Lời nói của các nàng rơi vào trong tai hai tỷ Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt sót một chữ. Các nàng tuổi còn quá nhỏ, còn không hiểu chuyện trong quan trường, chỉ nghe đến câu cuối cùng. Thẩm Nguyệt nhìn ống tay áo Thẩm Diệu trên đài, hôm nay nàng trấn định tự nhiên, đại làm náo động, thật sự là rất khiến người chán ghét. Nàng nghĩ, nếu Thẩm Diệu thật sự đem Thái Lâm bắn chết thì tốt rồi, như vậy trên lưng Thẩm Diệu là một mạng người, người như vậy ngoan độc, sau này ai dám thú, ai dám gần?

Trầy da như bây giờ, chính là lợi hại, mà không phải ngoan độc.

Càng là nghĩ như vậy, Thẩm Nguyệt trong mắt càng hiện lên một ít tia sáng trông suốt. Như vậy nàng một lòng muốn khó xử Thẩm Diệu, an nguy của Thái Lâm, sớm bị nàng ném ra sau đầu, thậm chí hy vọng Thái Lâm dùng chính tánh mạng của mình giúp Thẩm Diệu thành toàn một cái ác danh.

Dưới đài mọi người tuy rằng đã nghị luận ầm ĩ, nhưng lại ngại cho thể diện của Dự thân vương, đều không dám ns ra tiếng, vợ chồng Thái gia, giờ phút này lòng nóng như lửa đốt, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai của chính mình đứng ở trên đài làm bia đỡ.

“Thẩm Diệu, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Liên tục hai tên đều sượt qua hai má, toàn bộ mặt nóng rát ần ần đau, Thái Lâm đối vs Thẩm Diệu trơ tức giận ra, còn có một tia sợ hãi. Hắn đột nhiên phát hiện, Thẩm Diệu cũng không có cái gì là không dám, nàng rõ ràng chính là người điên, nàng cái gì đều dám làm!

Cách có chút xa, thanh âm của Thẩm Diệu có điểm mơ hồ, truyền không đến dưới đài, lại có thể rơi vào trong tai Thái Lâm. Thanh âm của nàng nhẹ nhàng bay bổng, giống như từ trên mây truyền đến, làm cho người ta không dám ngưỡng mộ.

Nàng nói: “Giáo huấn người a.”

Thẩm Diệu bỗng nhiên dương cao giọng âm: “Còn một tên cuối cùng!”

Tất cả mọi người trong toàn trường gât gao nhìn chăm chăm tên kia. Thái Lâm chân đều muốn mềm ra, hắn hung hăng cầu mình một phen mới ngăn không cho mk ngã xuống. Bởi vì hắn nhìn thấy, Thẩm Diệu nhắm tên ở ngay đầu của hắn.

Hắn thực sợ hãi, đó là một loại sợ hãi đối vs ng của Thẩm gia, sợ đến mức không muốn sống. Loại này sợ hãi thế tới rạo rạo, lấy hết toàn bộ lực chú ý của hắn thời khắc này. Hắn rất muốn thoát đi bàn kiểm tra này, nhưng mũi tên của Thẩm Diệu nhắm ngay hắn, giống như chạy trốn tới chân trời góc biển đều có thể đuổi theo.

“Thẩm gia tiểu thư không khỏi quá mức thật mạnh.” Đại nhân ở nhóm nam quyền tuy là kính nể Thẩm Diệu thông dong trấn định, nhưng cũng vì nàng thời khắc này biểu hiện bóp cổ tay. Phải biết rằng nữ tử hiếu thắng quá cũng không phải là một chuyện tốt, nàng hiện tại căn Thái Lâm không đũa, đơn giản chính là trả thù vừa rồi Thái Lâm đối nàng khiêu khích. Nhưng Thái Lâm vẫn chưa tạo cho nàng thương tổn gì, Thẩm Diệu hiện tại nhưng làm bị thương mặt Thái Lâm, tuy nói nam tử không thể giống như đứa nhỏ đc chiều chuộng, lưu sẹo cũng không có gì, nhưng lại ở trên mặt..... Rốt cuộc là khó coi.

“Thế này mới giống nữ nhi của Thẩm tướng quân a,” Cũng có người vì Thẩm Diệu trầm trồ khen ngợi: “Nếu là chỉ biết là bị người khi dễ mà không hoàn trả

trong lời nói, Thẩm tướng quân biết cũng sẽ tức giận đến mức người ngã ngựa đổ đi.”

“Nhưng người nhìn một cái hiện tại nàng đem mũi tên nhắm ngay đầu Thái Lâm, đây là tính muốn lấy tánh mạng Thái Lâm, cũng không tránh khỏi quá mức ngoan độc.”

Hai chân Thái Lâm phát run, nhìn từ y nữ từ ở xa xa giống như đang nhìn ác quỷ. Nàng dung mạo ôn hòa tú lệ, ánh mắt trong suốt thậm chí mang theo vài phần thiên chân. Nhưng động tác kia thật sự là một chút chần chờ cũng không có.

Thẩm Diệu nhẹ giọng nói:“Tên thứ ba.”

Nhẹ buông tay, tên trong phút chốc bay ra ngoài, mang sát ý sắc bén hướng về phía trán Thái Lâm mà đến, làm Thái Lâm sợ tới mức “Bùm” Một tiếng quỷ xuống, miệng hét thảm một tiếng:“Cứu mạng!”

“Lâm nhi!” Thái phu nhân cùng Thái đại nhân nhất tề phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Toàn trường mọi người đứng lên, thân dài cổ nhìn trên đài trạng huống.

Thái Lâm êm đẹp tê liệt ngã xuống đài, mà thảo quả từ trên vo trên kia, bị tên đen hướng tới ,xuyên thủng một lỗ đen .

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Im lặng trong im lặng... bộ dáng thảo quả từ đại chiêm chọc, chiếu lên Thái Lâm đang hoa hoa mặt, sợ hãi rơi nước mắt, chiếu lên Thẩm Diệu đang gật đầu, tư thái lạnh nhạt.

Nàng thu cung, xoay người nhặt thảo quả từ trên đất, mắt liếc Thái Lâm một cái, bỗng nhiên cười khanh khách nói:“Người thua.”

Bộ dạng nàng vốn là có vài phần trẻ con, hôm nay từ đầu đến cuối đều có vẻ quá mức trầm tĩnh, lại làm cho người ta xem nhẹ tuổi của nàng. Nay tiếng cười trong trẻo yếu ớt, lại còn có vài phần thiên chân. Mọi người tinh tế đánh giá, lại cảm thấy ngu dốt ban đầu không phải là ngu dốt, tiểu cô nương này bộ dạng con mắt sáng lấp lánh, thế nhưng có vài phần ung dung hoa lệ.

Thái Lâm một câu cũng không nói được, trên mặt hắn còn vết máu chưa lau khô, mà nước mắt đỏ rào rào xuống, đem vết máu vệt khai (khơi dậy), làm cho khuôn mặt giống như 1 bông hoa hồng một khối trắng một khối, vô cùng chật vật. Mà hắn giờ phút này cũng không còn cái gì gọi là mặt mũi, chính là khinh nhìn Thẩm Diệu, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Thẩm Diệu nhướng mày, cuối cùng cũng biết sợ hãi, sợ là tốt rồi, giết gà dọa khỉ, ngày sau bên người này toàn là xà trùng thử nghĩ (rắn sâu chuột kiến : chỉ những ng nhỏ bé không có tài là bao), tóm lại là muốn hắn phải an phận chút.

Bọn hạ nhân sợ tới mức nhuyễn chân Thái Lâm đc đỡ đi xuống đài. Mà khảo nghiệm quan đi đến bên người Thẩm Diệu, kết quả thấy tên xuyên qua thảo quả từ, kinh ngạc hỏi:“Thẩm cô nương từ trước cũng từng học bắn?”

Không chỉ độ chính xác cao, mà kéo cung cũng đủ khí lực. Một tiểu cô nương nũng nịu như Thẩm Diệu, kéo như thế nào lại thành thạo, hướng chỉ mũi tên cuối cùng mọi người đều nhìn rõ ràng, Thái Lâm sợ tới mức ngã xuống, mà Thẩm Diệu trong tình huống Thái Lâm nhúc còn có thể bắn trúng thảo quả từ, đương nhiên là ko thể ko làm ng ta kinh ngạc.

Học qua? Thẩm Diệu hơi hơi nghiêng đầu, lâm vào trầm tư.

Đó là khi nàng đi Tần quốc làm con tin năm thứ nhất, hoàng thất Tần quốc vô luận là công chúa hay hoàng tử đều yêu thích khi nhục nàng, nhìn vị hoàng hậu như nàng chịu nhục tựa hồ là một điều cực thú vị, nàng cố tình không thể phát hỏa, bởi vì khi đó Minh Tề đang ở mượn binh của Tần quốc.

Công chúa hoàng tử nghĩ ra một loại phương pháp mới, đó là ngày ngày kiểm tra giống Thái Lâm trên đài lập quy củ như vậy. Đối người đặt thảo quả từ. Thời điểm Hoàng thất tần quốc đem nàng làm bia ngắm, cố ý bắn loạn tóe của nàng, bắn rách quần áo của nàng, thậm chí “Ngẫu nhiên” Không cẩn thận bắn thương cổ tay của nàng linh tinh. Mà nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Khi đó, mỗi đêm mỗi đêm, nàng đều ở trong phòng chính mình, thận trọng dựng một cái bia ngắm, chăm chỉ luyện tập, nàng đem bia ngắm này thành ng thương tổn của nàng, thật sự luyện được, cố gắng bắn, rốt cuộc cũng có thể bách phát bách trúng.

Khả đến ban ngày, đến lượt nàng bắn tên, nàng như cũ cố ý bắn lệch, hoặc là vô lực làm rớt cung. Không có biện pháp, ng ở dưới cùng một mái hiên không thể không cúi đầu, nàng phải còn sống trở lại Minh Tề, nhìn thấy Uyển Du cùng Phó Minh.

Cứ như vậy ý nghĩ muốn sống làm cho người ta căng co suốt 1 năm. Hôm nay Thái Lâm nhắc lại, đột nhiên khiến cho nàng nghĩ tới này khuất nhục này,

kiếp này nàng không có nhược điểm gì ở trên tay người khác, tự nhiên là muốn giết liền giết, nghĩ bắn liền bắn. Nếu không bị trói buộc cuộc sống, ai chọn nàng, nàng liền hung hăng trả lại. Thái gia dám lấy Thẩm Tín nói chuyện, khiến cho bọn họ sợ mình mà im miệng!

Đây mới là việc nàng phải làm.

Nàng mỉm cười:“Từng thấy huynh trưởng ở trong viện tập luyện, thấy cũng nhiều, y theo hồ lô họa biểu (hình như là tranh hay sao ý), không ngờ được hôm nay chó ngáp phải ruồi.”

Trực tiếp đem vợ chồng Thái gia dưới đài tức giận ngưỡng mả trở mình. Chính con trai mình năm ngoái từng đạt nhất giáp bản tên, hôm nay một cái cũng không có bản trung, còn tự bêu xấu trước mặt mọi người. Thẩm Diệu nói bất quá là y theo hồ lô họa biểu lần đầu tiên kéo cung, liền bắn trúng thảo quả tử, cái này gọi sự tình gì?

“Ba, ba, ba.” Tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, mọi người quay đầu, thấy Dự thân vương vỗ tay:“Quả thực không tồi.”

Thẩm Diệu liếc mắt nhìn hắn, chưa lên tiếng.

Quan khảo nghiệm cất cao giọng nói:“Bước bản nhất môn, còn có người nào khác cần phải khiêu chiến?”

Vấn này tự nhiên là Thẩm Diệu thắng, những người khác tự nhiên cũng có thể đi lên khiêu chiến Thẩm Diệu. Nếu là không người khiêu chiến, Thẩm Diệu hoàn toàn xứng đáng nhất giáp.

Nghe nói những lời này, Thẩm Nguyệt sắc mặt lập tức khó coi. Lần đầu tiên kiểm tra, nàng bị Thẩm Diệu đoạt đi nổi bật. Nàng nhìn Chu vương Tĩnh vương rất xa nói cái gì Phó Tu Nghi, nắm thật chặt tay vừa buông ra. Trong lòng đem kẻ không tiền đồ Thái Lâm nể ho cho huyết lâm đầu.(máu chó đây đầu)

Nhưng ngay sau đó, liền nghe được trên đài có ng kêu:“Ta muốn khiêu chiến Thẩm Diệu!”

Bên nhóm nam quyền một vị thiếu niên đứng lên. Người này bất quá cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, sinh (ta nghĩ là sinh trong học sinh) cũng coi như không tồi, đáng tiếc đôi mắt không che giấu được sự sành đời cùng khôn khéo, cho dù giọng điệu khiêm tốn, cũng có loại cảm giác làm bộ làm tịch.

Chỉ nhìn liếc mắt một cái, Thẩm Diệu chỉ biết người kia là ai. Trong lòng nàng có chút buồn cười, đây đúng là con vợ kế của Tà gia Lâm An hầu, thứ đệ của Tà Cảnh Hành, nhị thiếu gia Tà Trường Võ.

Người này khác bản lĩnh thực sự thì không có, lại cực vì khéo đưa đẩy, ở trong quan trường làm bộ làm tịch, dày công tôi luyện vuốt mông ngựa. Sau toàn bộ Tà gia suy sụp, này một đôi con vợ kế cùng Phương thị băng vào sự trợ cấp của tân hoàng, Tà gia trôi qua thập phần dễ chịu, Tà Trường Võ cùng hắn đệ đệ Tà Trường Triều thậm chí đi vào triều đình làm quan. Nàng lúc ấy thập phần không thích hai huynh đệ này, bởi vì hai huynh đệ con vợ kế Tà gia là đứng một bên cùng Mi phu nhân, cùng phó thịnh giao hảo, thậm chí thường xuyên giúp đỡ phó thịnh chen ép Phó Minh.

Thẩm Diệu sở dĩ nhắc nhở Tà Cảnh Hành tìm một cơ hội diệt trừ thứ đệ của chính mình, cũng là ở vì chuyện này canh cánh trong lòng. Hai người này không thể lưu, lưu trữ chính là thù.

Nay của nàng thù còn chưa báo, người này lại chủ động đút tay vào cửa. Nhưng là vì cái gì? Nàng xem liếc vị trí Thái lão gia một cái, gương mặt Thái lão gia bình tĩnh, Tà Trường Triều tựa hồ đang trấn an hắn.

Đúng rồi, gần đây hai huynh đệ tà gia không phải chuẩn bị tại triều phụng lang Thái đại nhân làm chuyện gì đó sao?, luôn luôn chủ động cùng Thái Lâm giao hảo. Đáng tiếc Thái Lâm muốn kết giao vẫn là Tà Cảnh Hành, đối hai huynh đệ cũng không để ý tới, nhưng hôm nay không phải đúng là một cơ hội tốt?

Phải biết rằng cuối năm năm nay đời trước, cũng chính là thời điểm nàng gả Phó Tu Nghi thành công, Tà Trường Võ cùng Tà Trường Triều đều là thủ hạ của Thái đại nhân. Sau đó..... Hai năm sau, Thái gia đã bị cuốn vào tham ô án, xét nhà diệt tộc.

Có rất nhiều sự tình biến đổi, nhưng lại có rất nhiều sự tình chưa từng thay đổi. Tự hồ trải qua thay đổi, kết cục còn chưa thay đổi.

Hai huynh đệ Tà gia muốn dùng biện pháp này để lấy lòng Thái gia, lại muốn cho nàng mất thể diện?

Thẩm Diệu đang muốn trả lời, đã thấy bên dưới đột nhiên xuất hiện một thanh âm...vạn vẹo.

Thanh âm kia lười biếng, mang theo chế cười, nói:“Ngày thường ở nhà không cùng ca ca luyện, hiện tại ngược lại đến khiêu chiến cùng tiểu nha đầu? Tà Trường Võ, ngươi càng sống càng tự lười.”

Tà Cảnh Hành xuất hiện ở trên đài, hắn ôm ngực tự tiểu phi tiểu nhìn hai vị thứ đệ bỗng nhiên ngây người dưới đài, nở nụ cười:“Ta đến khiêu chiến các ngươi như thế nào? Cũng cho ta quán giáo đệ đệ một chút, đừng học thứ hèn nhát, cùng nữ nhân đánh nhau mất mặt xấu hổ đến đây.”

Hắn vừa liếc nhìn Thẩm Diệu, nói:“Ngươi đi xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Kịch Tướng

Thẩm Diệu vẫn không nhúc nhích theo dõi hấn.

Nàng nhắc nhở quá Tạ Cảnh Hành, tự nhiên cũng làm tốt lắm, Tạ Cảnh Hành lên đài chuẩn bị, lại không nghĩ rằng là hiện tại là loại tình cảnh này, trong lòng thật ra có chút dở khóc dở cười. Đây giống như là Tạ Cảnh Hành dường như cố ý vì nàng giải vây, nhưng sự thật lại không phải là như thế.

Tạ Trường Vô cũng không dự đoán được Tạ Cảnh Hành hội đột nhiên lao tới. Hấn hôm nay vốn là chỉ là vì lấy lòng Thái gia nhân, nghĩ nếu Thẩm Diệu muốn đắc tội Thái gia nhân, chỉ cần mình làm cho Thẩm Diệu xấu mặt, thay Thái gia giáo huấn Thẩm Diệu, Thái gia tự nhiên sẽ đối vs mình tràn ngập hảo cảm. Tuy rằng nhìn qua Thẩm Diệu xác thực bản không tồi, nhưng nữ tử cùng nam tử khí lực vốn cách nhau rất xa, huống chi Thái Lâm sở dĩ thất bại, là vì phía trước hấn khinh địch.

Nhưng Tạ Trường Vô không phải là một người khinh địch, nếu có thể, hấn thậm chí có thể động một chút tay chân ở trên đài, dù sao Thẩm Diệu không phải người thường xuyên tập võ, khẳng định là nhìn không ra.

Hấn tính tốt như vậy lại vạn vạn không nghĩ tới huynh trưởng nửa đường lại đi ra.

Không chỉ có hai huynh đệ tạ gia gây người, mọi người dưới đài cũng kinh sợ. Nếu hôm nay Lâm An hầu ở đây, chỉ sợ cũng muốn ra tại chỗ. Hàng năm kiểm tra, Tạ Cảnh Hành sẽ không tham gia, bất quá việc cứ như thế, mọi người nhưng cũng biết nói hấn vẫn võ đều không tồi, nhất là võ, mặc dù không thể so sánh thứ, có thể có quá vài lần tùy ý ra quân (đại ý là anh í xuất chiêu), biểu hiện đều làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Nếu không trong lời nói nào động khó tránh khỏi dẫn tới hoàng gia kiêng kỵ, thanh danh trên chiến trường của Tạ Cảnh Hành, thậm chí không thua gì nhiều năm lão tướng.

Bất quá hấn không tham dự kiểm tra hàng năm, không phải vì đánh mất kiêng kỵ của hoàng thất. Thuần túy là bởi vì người này không câu nệ tiểu tiết, giống như sinh mây căn phản cốt, hoặc là cố ý cùng phụ thân hấn đối nghịch, tóm lại là không xem trọng biểu hiện trên đài kiểm tra. Nguyên nhân vì hấn không tham dự, mọi người chỉ phải đem ánh mắt hướng hai ng con vợ kế của Lâm An hầu phủ, Tạ Trường Vô cùng Tạ Trường Triều cũng là làm việc cực nhọc, hàng năm kiểm tra cũng có thể lấy vài cái nhất giáp.

Nhưng năm nay, tiểu Hầu gia tạ gia bất cần đời cùng hai thứ huynh đệ nổi tiếng so sánh thứ, đến tội cùng ai sẽ thắng?

Tuy rằng thanh danh Tạ Cảnh Hành bên ngoài, nhưng mọi người luôn có thói quen nhận việc trước mắt mình. Tạ Cảnh Hành ở trong thành Định kinh, chưa từng phô bày tài hoa của chính mình. Nhóm Phụ nhân chỉ có thể theo lão gia nhà mình đôi câu vài lời trung biết thiếu niên vạn phần tuyệt diệu, nhưng tai nghe là giả, chung quy là vẫn tồn vài phần hoài nghi.

Đồng dạng thiếu niên này, tuy rằng hâm mộ Tạ Cảnh Hành có thể tự tại vô câu (câu trong câu nệ), nhưng hâm mộ nhiều lại có chút ghen tị. Nay mắt thấy có lẽ có thể làm giảm đi nhuệ khí của Tạ Cảnh Hành, xác thực là có chút cao hứng. Thêm nữa hai huynh đệ tạ gia trong ngày thường cũng giao hảo vs nhiều người, thiếu niên trong nhóm đều thiên về phía Tạ Trường Vô cùng Tạ Trường Triều.

Nhưng thật ra các thiếu nữ, sớm vì Tạ Cảnh Hành dung mạo tuấn tú trước mắt mà đồ mặt, nhìn hấn khí độ bất phàm, cùng loại ăn chơi trác táng khí chất mềm mại ở thành Định kinh hoàn toàn bất đồng. Anh tuấn uy vũ mang theo huyết khí hàn băng, nhưng lại cổ tình lại luôn tà khí cười cười, liền càng làm cho hấn sức quyến rũ bất phàm. Ngay lúc này đây, nữ hài tử trong nhóm đều một lòng một dạ xem trọng Tạ Cảnh Hành.

Thẩm Diệu trên đài đem về mặt của tất cả mọi người thu hết vào đáy mắt, ước chừng những người này đều cảm thấy, Tạ Cảnh Hành giờ phút này đi lên khiêu chiến hai vị đệ đệ của chính mình bất quá là tâm huyết dâng trào, nổi tính tình của quý công tử lên đi. Bất quá..... Thẩm Diệu mỉm cười, Tạ Cảnh Hành không phải ng dễ đối phó, hấn nếu đã muốn lên đài kiểm tra, liền chặt đứt đường trở ra của hai thứ đệ của mình toàn thân trở ra là ko có khả năng. Tạ Cảnh Hành cùng của nàng bất đồng ở chỗ, nàng tuy rằng ở mặt ngoài làm việc cuồng vọng, vẫn còn là có quy, biết từ từ toan tính, mới có thể đạt tới mục đích của chính mình.

Nhưng Tạ Cảnh Hành, ước chừng là ý vào phía sau có Lâm An hầu phủ, thật ra lại không chỗ nào sợ hãi.

Nhưng phía sau hấn, chỉ có một Lâm An hầu phủ sao?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, Tạ Trường Vô dưới đài lên tiếng nói:“Đại ca, này..... Chỉ sợ không tốt.”

“Có cái gì không tốt?” Tạ Cảnh Hành nhìn thoáng qua Thẩm Diệu, vừa liếc nhìn Tạ Trường Vô, bỗng nhiên nở nụ cười, hấn nói:“Cũng là người nghĩ đến, Thẩm Diệu so với bản hậu đến, cũng có tính khiêu chiến?”

“Phì” một tiếng, đầy tớ đều nở nụ cười.

Tạ Cảnh Hành tiếp tục đánh giá Thẩm Diệu:“Không nội lực sẽ không võ công, người lại chọn nàng phản bản tên, người cũng là người tập võ, chọn nữ tử tay trái gà không chặt tỷ thí, ca ca ta cũng vô pháp lý giải.” Hấn bỗng nhiên dương môi cười, thanh âm trầm thấp hàm chứa từ tính:“Bất quá tiểu nha đầu bộ dạng không tồi, người nếu là lấy dung mạo để chọn, lại danh xứng với thực.”

Lần này, khoe miệng nhóm thiếu niên cười đứng cả lên, có ng thậm chí hướng Thẩm Diệu ném đi ánh mắt ái muội. xác thực, nay Thẩm Diệu coi ra hình tượng vụng về, ngũ quan cả người tựa hồ như sang cả lên, nàng vốn là sinh cũng không tồi, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, lại vô cùng trầm tĩnh, hai loại này đối lập làm cho người ta đi đôi mù. Chính là nàng từ trước tới nay hình tượng quá mức ngoan cố, trong lúc nhất thời làm cho người ta khó sửa. Nhưng một câu của Tạ Cảnh Hành lại coi như chọc ra tầng giấy mỏng kia, t nhóm thiếu niên liền không chút do dự nhận thức đồng dạng, Thẩm Diệu quả thực là một tiểu mỹ nhân đặc biệt.

Nhóm nữ hài tử cũng không cao hứng, lời này của Tạ Cảnh Hành, rõ ràng chính là ở khen dung mạo Thẩm Diệu thôi. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh nhất tề thay đổi sắc mặt, tuy rằng nay các nàng đều tâm nghi Phó Tu Nghi, nhưng trên đời nam nhi anh tuấn tuyệt thế nhiều như vậy, cũng không chỉ có một mk Phó Tu Nghi. Tạ Cảnh Hành thiếu niên như vậy, ở thành Định kinh, thậm chí toàn bộ Minh Tề đều độc nhất vô nhị, thiếu niên như vậy lại khen một bao cô, làm cho Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh ghen tị không thôi.

Dịch Bội Lan nhú nhú mày, than thở nói:“Tạ tiểu hậu gia mù sao, như thế nào lại cảm thấy bộ dạng Thẩm Diệu đẹp mắt .”

“Chắc là bị Thẩm Diệu dùng biện pháp gì mê hoặc.” Bạch Vy cắn môi gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên trên đài:“Thẩm Diệu thật sự là không biết cảm thấy thẹn, từ trước gắt gao dây dưa Định vương, nay lại dây dưa tạ tiểu hầu gia .”

Các nàng nghị luận như vậy Thẩm Diệu cũng không biết, nhưng cho dù biết, cũng bắt quá là cười mà qua. Bởi vì nàng biết, Tạ Cảnh Hành nói lời này có mục đích, không phải là vì trêu chọc nàng, cũng không phải là vì nàng mà giải vây, mà là ở dùng một phương thức, làm hai huynh đệ tạ gia không thể cự tuyệt buộc hẳn lên sân khấu.

Bình tĩnh mà xem xét, hai huynh đệ tạ gia tự nhiên không muốn chống lại Tạ Cảnh Hành, thắng bại trước không nói, nhưng Tạ Đình từ trước đến nay đều yêu thương con trai trưởng, con vợ kế cùng con trai trưởng khiêu chiến ở trên đài kiểm tra, Tạ Đình sẽ nghĩ như thế nào, chỉ biết nghĩ là huynh đệ bất hòa. Mà Tạ Đình bất công khẳng định sẽ đối hai huynh đệ bọn họ bất mãn.

Lúc này, Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều khẳng định sẽ tìm phương pháp chối từ, nhưng Tạ Cảnh Hành cũng là diệu nhân, hẳn cũng không ép, liền trực tiếp kích tướng.

Đúng vậy, Tạ Trường Võ không muốn khiêu chiến Tạ Cảnh Hành, lại muốn khiêu chiến một Thẩm Diệu tay trái gà ko chặt, không khỏi quá mức kỳ quái. Tâm tư hẳn cơ hồ cứ như vậy biểu hiện rõ ràng ở trước mặt mọi người.

Vì đánh mất ý niệm này m trong đầu ọi người, vì chứng minh hẳn không phải muốn đặt chủ ý lên Thái gia, Tạ Trường Võ đành phải lên đài, cùng Tạ Cảnh Hành tỷ thí một trận. Đây là cử chỉ bất đắc dĩ, nhưng hẳn đáp ứng sau, muốn lợi dụng Thẩm Diệu đặt Thái gia lên bàn tính cũng thất bại, cũng chính là thua.

Hắn kiên trì đứng dậy:“Nếu ca ca lên tiếng, tiểu đệ không thể ko theo.”

Tạ Cảnh Hành làm sao sẽ cho hẳn cơ hội thăm oán chính mình, trên chiến trường, hẳn làm cho ai thua, tuyệt đối sẽ thua cực không lưu tình.

“Một người không đủ,” Hẳn một nhú mi:“Tam đệ, cùng lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Một Người Thành Trận

“Tam đệ, cùng lên đi.”

Tạ Cảnh Hành nói ra những lời này làm Tạ Trường Triều dưới đài cũng ngây ngẩn cả người. Editor: Tiểu Vũ

Lúc trước hẳn thấy Tạ Cảnh Hành đột nhiên xuất hiện, còn tưởng rằng Tạ Cảnh Hành cố ý vì Thẩm Diệu giải vây, dù sao vị huynh trưởng này làm việc cũng không thể lấy ánh mắt của người bình thường mà suy luận. Nhưng hôm nay Tạ Cảnh Hành nói những lời này, lại làm cho hẳn ngây ngẩn cả người. Lên đài khiêu chiến chỉ có một người là Tạ Trường Võ, cùng hẳn có quan hệ gì đâu?

Hôm nay Tạ Đình không ở đây, Tạ Trường Triều chỉ phải nhìn về phía Tạ Trường Võ, thấp giọng hỏi:“Nhị ca, vậy làm sao cự tuyệt bây giờ?”

Tạ Trường Võ ngày thường tính ranh hơn so với Tạ Trường Triều chút, nghe ra ý trong lời nói của Tạ Cảnh Hành nhất thời có chút tức giận, Tạ Cảnh Hành muốn khiêu chiến, lại nói một mình hẳn không đủ, còn phải thêm Tạ Trường Triều, đây là ý tứ gì? Đơn giản chính là nhục nhã hai huynh đệ bọn họ Tạ Cảnh Hành cư nhiên nói hai huynh đệ bọn họ liền thủ cũng không phải là đối thủ của hẳn, không khỏi cũng có chút quá cuồng vọng!

Tạ Trường Võ bị lời nói của Tạ Cảnh Hành chọc giận, sớm mất đi bình tĩnh thường ngày. Thần sắc của hẳn cũng không tốt đứng lên, giọng nói tựa hồ mang theo chút tức giận:“Đại ca nói như vậy, trái lại lại tràn đầy tự tin, hoàn toàn không đem bọn đệ đặt ở trong mắt .”

Trên đài, Tạ Cảnh Hành đem thảo quả từ trong tay quan khảo nghiệm lấy lại từ từ thưởng thức, trông mắt xinh đẹp nhú lại, lười biếng nói:“Không sai,

xác thực không đem bọn người để vào trong mắt.”

“Hai người các người từ nhỏ luyện võ chưa từng cùng ta tỷ thí qua, nghe người ta nói kiệt xuất văn hoa, hôm nay cũng làm cho ca ca đại khai nhãn giới?” Hần tiếp tục nói.

Mọi người trong toàn trường tựa hồ cũng nghe ra mấy huynh đệ Tạ gia bất hòa. Phải biết rằng về chuyện này của Lâm An hầu phủ toàn bộ Minh Tề đều truyền ra. Cho tới nay đối với quan hệ của mấy huynh đệ này tất cả mọi người đều suy đoán khác nhau, mà Tạ Cảnh Hành đối Lâm An hầu phủ vẫn bảo trì thái độ lạnh nhạt, thậm chí khinh thường nói chuyện cùng hai thứ đệ, cứ lạnh nhạt như vậy đi xuống, tựa hồ cũng không quá có cái gì gọn sóng.

Hôm nay vẫn là lần đầu tiên, Tạ Cảnh Hành trước mặt trước mọi người làm mất mặt hai vị thứ đệ. Dưới đài mọi người sôi nổi đứng lên nghị luận, có người muốn xem náo nhiệt ý tưởng, cũng có người đối với kết quả cảm thấy hào hứng chờ mong.

Thẩm Diệu nhìn kia tư thái tùy ý của thiếu niên tuấn mỹ trên đài, Tạ Cảnh Hành người này, thật sự là có chút kỳ quái. Nhìn như tùy hứng mà phóng túng, lại giống như có một dây minh tuyến vẫn chỉ dẫn hắn. Bây giờ, hai huynh đệ tạ gia kia vẫn luôn bị hắn dắt mũi dẫn đi, chính mình còn hồn nhiên không phát giác. Chỉ sợ sau trận thi ngày hôm nay, hai huynh đệ tạ gia bất kể là mặt hay là mũi đều mất sạch, một chút cũng không còn.

Tạ Trường Võ nghe vậy, đột nhiên cười lạnh một tiếng, một chữ một chút một nói: Luận bàn mà thôi, có gì không thể?” Hần nhìn Tạ Cảnh Hành, ánh mắt khôn khéo bốc lên các loại cảm xúc khác thường, hắn nói:“Nếu ca ca muốn như thế, Tam đệ cùng tiến lên đi. Chỉ sợ đến lúc ấy, ca ca cũng trăm ngàn lần đừng nói là bọn đệ đệ khi dễ người.”

Hắn cứ như vậy đem bất mãn nói ra, hiểu theo nghĩa khác, nếu Tạ Cảnh Hành thua bởi nhóm huynh đệ bọn hắn, vậy cũng là Tạ Cảnh Hành khơi mào chuyện này trước, cùng hai người bọn họ không có quan hệ, Tạ Cảnh Hành thậm chí còn làm người ta chê cười.

Tạ Trường Triều còn có chút do dự, nhưng nhìn đến ánh mắt của Tạ Trường Võ lập tức phục hồi lại tinh thần, “Bọn đệ đệ nhất định sẽ phạt bồi.”

Đột kiểm tra “Chợ” này, hiện tại bất luận nhất loại gì, cũng không luận có bao nhiêu ng, thậm chí chẳng phân biệt được nam nữ, đều là tự do. Tạ Cảnh Hành đưa ra yêu cầu này cũng không có trái luật. Tạ Cảnh Hành dương môi cười, nụ cười tà khí lại hấp dẫn không ít ánh mắt thiếu nữ, hắn trên tức nói:“Có muốn cũng lập giấy sinh tử hay không?”

Tạ Trường Triều cùng Tạ Trường Võ thân mình cứng đờ, sắc mặt có chút khó coi đứng lên, Tạ Cảnh Hành lại lười biếng nói:“Nói giỡn mà thôi, huynh đệ trong lúc tỷ thí, không cần ngại chết ta sống.”

Thẩm Diệu khoe miệng cũng nhẹ nhàng giờ lên, Tạ Cảnh Hành nói chuyện cũng thật sự là độc ác. Nếu hai huynh đệ tạ gia muốn lên đài, nơi này sẽ không có chuyện của nàng đi, liền sửa sang lại váy, tự nhiên xuống đài.

Đến nhóm nữ quyền, Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh rất xa cũng không có tiến lên đáp lời, nhưng Phùng An Ninh lại rất nhanh chạy tới. Nàng nói:“ phần bán của người sao lại tốt như vậy, hay là muốn nữ thừa phụ nghiệp(con gái kế nghiệp cha)?”

Trong lòng Thẩm Diệu nổi lên 1 gọn sóng, nay hoàng thất đối vs Thẩm gia như hổ rình mồi, đừng nói là nàng, cho dù đại ca của mình tình cảnh cũng là cực kỳ nguy hiểm. Lúc trước đại ca bị một nữ nhân bị hủy cả đời, nay nếu Thẩm gia chưa sụp đổ, nàng sẽ dùng biện pháp của chính mình, thủ hộ Thẩm gia, tựa như lúc ở trên đài vừa rồi, ai dám không cho Thẩm gia mặt mũi, nàng liền không chút do dự gấp trăm lần hoàn trả!

“Người đoán xem, ba người trên đài ai sẽ thắng?” Phùng An Ninh đột nhiên đổi chủ đề, lải nhải nói:“Tạ gia tiểu Hầu gia tuy rằng thanh danh bên ngoài rất tốt, nhưng chúng ta dù sao không tận mắt thấy qua, có lẽ là đồn đãi không có thể tin. Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều năm trước đều đoạt nhất giáp, hai người đấu với một người, như thế nào cũng đều là Tạ tiểu hầu gia chịu thiệt đi.”

Tạ Cảnh Hành chịu thiệt? Thẩm Diệu trong lòng bật cười, bên ngài vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu.

Mà trên đài Tạ Trường Võ cũng nói:“Chúng ta hai người đối với người một người thật sự là không tốt, cho nên chúng ta chọn mã thương đi.”

Mã thương : là một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến đấu bằng thương thời cổ. Đây được coi là một tuyệt chiêu võ thuật của người Trung Hoa.

Chi tiết tại : <https://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%9...B0%C6%A1ng>

Lúc này, Thẩm Diệu bật cười thật.

Tạ Cảnh Hành nhướng mày:“Mã thương? Được!”

Quan khảo nghiệm rất nhanh tìm 3 con tuấn mã,đài kia rất rộng, nếu thao tác tốt, cơ hồ có thể khống chế con ngựa tùy ý chạy chồm. Ba hoa thương cũng lần lượt được ném vào tay ba người.

“Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều lại là song thương a.” Phùng An Ninh kinh hô. Hai huynh đệ Tạ Trường Triều cùng Tạ Trường Võ phối hợp rất ăn ý, có thể đem hai mã thương biến thành một, sau đó hợp hai làm một, dùng phương pháp này, hàng năm mã thương của bọn họ đều đạt nhất giáp. Cũng bởi vậy, Tạ Trường Võ chọn cái này, cũng chính là hy vọng có thể hung hăng áp Tạ Cảnh Hành.

Nhưng trên thực tế, trong mắt Thẩm Diệu, người khác không biết, nàng lại biết. Ở tấu chương của Hoàng thất Minh Tề, có một sổ con chuyên ghi lại trận pháp của tạ gia ở trên chiến trường. Tạ Cảnh Hành không đơn giản, bởi vì hắn có thể một người thành trận.

Một đợt linh xà trận, một phen hoa thương, một tuần mã, một người, duy chỉ ba dạng mà thôi, nhưng cũng có thể đánh địch nhân hoa rơi nước chảy. Trận pháp như vậy chỉ thích hợp với tướng lĩnh tác chiến, mà Tạ Cảnh Hành còn chưa bao giờ thua.

Hai huynh đệ Tạ gia như thế nào có thể chống lại tướng lĩnh của một quốc gia? Chỉ sợ hôm nay muốn làm trò cười cho người cho thiên hạ.

Tay trống (người chơi trống) cầm chùy đánh thật mạnh, thời điểm tiếng trống vang lên, trận đấu bắt đầu.

Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều liếc nhau, hai con ngựa song song mà chạy, bọn họ vốn là đã trải qua huấn luyện, khắc nghiệt ngựa bước chân cơ hồ đều là giống nhau như đúc, mà hoa thương ra thương lộ số cũng là không có sai biệt, từ xa nhìn lại, nhưng lại giống như một người phân thân thành hai người, thật sự là có chút đáng sợ.

Từ y thiếu niên kia lười biếng nâng tay, hắc mã dưới thân bỗng nhiên ngưỡng đề (ngựa người), hướng phía trái ngược chạy đi. Mọi người ồ lên, nhưng thấy hắc mã thương cho trước người, từ y lưu vân tia chớp, như gió mạnh, như mưa rào, sát khí nháy mắt bốn phía, thừa dịp kia ngũ quan tuần mỹ như ngọc diện Tu La.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đánh Lén

Trong ngày thường, xinh đẹp cùng tàn nhẫn hung ác luôn không thể đánh đồng. Giống như lời lão nhân này nói, khoa chân múa tay, chiêu thức đẹp mắt nhất định không có lực, mà chiêu thức chân chính có lực, tất nhiên là thực tàn nhẫn.

Nhưng mà Tạ Cảnh Hành cũng không như vậy. Hắc sinh ra vốn là tuần tú phong lưu, nhưng mà khi hắc ngồi trên lưng ngựa, trường thương ở phía trước, nhưng lại giống như chiến thần oai hùng. Cái loại khí chất này từ kinh nghiệm sa trường mà rèn ra làm cho người ta hoàn toàn không thể không đem ánh mắt dính trên người hắc. Sắc đẹp cùng sức lực, tuần tú cùng ngoan lệ, hắc như là con sói đầu đàn xinh đẹp, có một loại quý khí cùng dũng lệ làm cho tim người ta đập nhanh.

Từ y tựa lưu vân tia chớp, tuần mã dưới thân lao nhanh bay vút lên, ở hắc dưới, ng trong toàn trường tựa hồ cũng theo tiếng vỗ ngựa mà nhiệt huyết đi lên. Hắc có một loại khí chất kỳ quái, có thể dẫn tới bởi vì ngựa bay lên.

Tạ Trường Triều cùng Tạ Trường Võ hai trông mắt gắt gao theo dõi từ y thiếu niên, bọn họ cũng theo đó mà tách ra, một trái một phải đánh Tạ Cảnh Hành, muốn bao vây tiêu diệt Tạ Cảnh Hành. Đây thật đúng là hành động không biết xấu hổ, rõ ràng chính là hai ng đánh một.

Dưới đài mọi người kinh hô liên tục, Phó Tu Nghi nói: “Tạ Cảnh Hành, thật là ng thừa kế tốt của tạ gia.”

“Sao người có thể ăn nói hàm hồ?” Chu vương cười: “Như vậy không tốt, ngay cả Tạ Đình cũng thu thập không được. Chỉ sợ là một Hổ thể ma vương.”

Phó Tu Nghi cười mà không nói. Tạ Cảnh Hành này tuy rằng nhìn không tốt, nhưng cũng không phải đèn cạn dầu. Trước thực lực tuyệt đối, âm mưu trặc mắt nhưng cũng không nề hà. Sở dĩ Tạ Cảnh Hành đem thái độ bất cân đối biểu hiện ra bên ngoài, là bởi vì hắc không có gì phải ngại. Mà cái làm hắc không chỗ nào sợ hãi..... Chỉ sợ là tự tin đi.

Không giống Chu vương cuồng vọng tự đại, cũng khác hắc với Tĩnh vương cẩn thận, Phó Tu Nghi đánh giá một người, cho tới bây giờ đều là xem thực lực toàn diện. Hắc từng phụ tá rất nhiều người, có tài tuyên truyền, cũng có nhìn qua không chớp mắt, lại gia đạo quan lớn sa sút, nếu không phải không có tội ác tày trời thì cũng là đắc tội ng khác. Chỉ cần có tài ắt sẽ dùng, nhân phẩm, khí độ, hoặc là thái độ xử sự, đối hắc mà nói cũng không trọng yếu.

Tạ Cảnh Hành chói mắt như vậy, thật sự là muốn đem hắc thu xuống dưới trướng của mình mà dùng a, đáng tiếc ..... Cổ tình là tiểu hầu gia của Lâm An hầu phủ đi. Mà Lâm An hầu phủ, dù sao không thể cùng giang sơn Minh Tề tồn tại lâu.

Buồng lòng tiếc hận, Phó Tu Nghi tiếp tục giương mắt nhìn thiếu niên trên đài. Tạ Cảnh Hành ở giữa hai huynh đệ tạ gia linh hoạt tả đột hữu lui. Giống như một cái đuôi rắn. Vô luận Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều vây hắc nhìn qua có bao nhiêu sao kín kẽ, hắc cũng có thể nhẹ nhàng thoát ra. Hai huynh đệ kia nguyên bản song thương phối hợp khăng khít, Tạ Cảnh Hành hai ba chiêu phá vỡ, nhìn qua điểm yếu chồng chất, thật sự rất buồn cười.

Có đánh giá mới có thể phân ra cao thấp, từ lúc đánh nhau, ai cao ai thấp, ưu điểm, nhược, cơ hồ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Hai huynh đệ Tạ gia ở trước mặt Tạ Cảnh Hành, thật sự là không chịu nổi một kích.

“Trời a,” Bạch vi che miệng kinh hô: “Tạ tiểu hầu gia thoát nhìn rõ ràng là ở vui đùa cùng hai huynh đệ tạ gia ngoạn nháo.”

“Không sai, tương đối.....” Dịch Bội Lan cũng sợ hãi than: “Mã thương của hai huynh đệ Tạ gia, nhìn qua tương đối giống bộ dáng của là lúc lác.”

Nhóm nữ quyền đều có thể nhìn ra, nhóm nam quyền như thế nào lại không thấy? Tạ Cảnh Hành có thể một kích giết ngay, lại cố ý ở từng chút từng chút

một áp sát Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều. Giống nhau sự tử bất được một con thỏ, cũng không vội vã ăn ngay, ngược lại bồn cọt tra tấn.

“Tạ tiểu hầu gia thật đúng là rất giỏi,” Phùng An Ninh nói:“ Mã thương của hai huynh đệ Tạ gia chính là rất kiêu ngạo, nhưng hôm nay so sánh với, thật sự là khác nhau một trời một vực. Chỉ sợ hôm nay sẽ bại thật thê thảm.”

Thẩm Diệu cúi đầu nhìn ván cờ trước mặt.

Không hề, như vậy làm sao có thể tính là thất bại thê thảm? Thế (cờ) này chỉ vừa mới bắt đầu.

Nàng từ từ hạ con trắng xuống, hai quân đen nháy mắt bị nuốt ăn. Trên bàn cờ xuất hiện một chỗ trống nhỏ.

Trên đài, hai người Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều rốt cuộc bị chọc giận. Bọn họ giống như khi bị Tạ Cảnh Hành trêu chọc nửa ngày, trong lòng căm tức lại si nục. Tạ Cảnh Hành hôm nay rõ ràng là có ý làm cho bọn họ hai huynh đệ không xuống đài được, biết biểu hiện của chính mình vừa nãy có bao nhiêu không tốt. Tạ Trường Võ trong lòng đột nhiên sinh ra một cỗ sát tâm. Hắn hung tợn trừng mắt từ y thiếu niên trước mặt.

Kia thiếu niên trên lưng ngựa tuần dật phi phàm, bộ dáng tự tiểu phi tiểu (cười như ko cười) thập phần đáng chú ý. Từ khi sinh ra, hắn đã là thiên chi kiêu tử của Lâm An hầu phủ. Nhưng mặc dù là như vậy, hắn vẫn khinh thường Lâm An hầu phủ như trước. Vô luận là địa vị thế tử, vẫn là Tạ Đình bát công..... Hắn tựa như vua trong rừng rậm vạn thọ, một lão hổ kiêu hùng, bá đạo chặn đường sống của mọi người! Làm cho người ta không thể không hận!

Vạn phần chạt vật, mặt nạ hoàn mỹ mà Tạ Trường Võ duy trì cho tới bây giờ rốt cuộc chống không nổi mà vỡ tan, hắn rống lớn một tiếng, nắm trường thương thẳng tắp hướng Tạ Cảnh Hành phóng đi, sai trong nháy mắt, cũng là hung tợn đem trường thương đâm vào móng con ngựa dưới thân Tạ Cảnh Hành!(Hắc mã :T_T em vô tội ...Sao lại đâm em ...*khóc*)

Toàn trường cả kinh!

Trong tỷ thí mã thương, chưa bao giờ có người đi công kích ngựa của đối phương. Bởi vì ngựa làm vật cưỡi, làm như vậy có khả năng thương tổn được đối phương. Ở trên lưng ngựa ngã xuống dưới, nhẹ thì tình dưỡng ba bữa nửa tháng, nặng thì cánh tay gãy chân, thậm chí gãy cổ mà đi đòi nhà ma, đều là sự thường. Dù sao kiểm tra chính là kiểm tra đánh giá đệ tử, không tất yếu phải thấy máu, cho nên tình huống như vậy chưa bao giờ xảy ra.

Tạ Trường Võ thực hiện như vậy, thật sự là có chút hành vi tiểu nhân.

Tạ Trường Triều cũng bị động tác của Tạ Trường Võ làm cả kinh, nhưng là rất nhanh, hắn liền hiểu được. Cơ hồ không có do dự, hắn điều khiển ngựa dưới thân hướng tới phương hướng của Tạ Cảnh Hành vọt tới.

Đúng là muốn đem Tạ Cảnh Hành té rớt rồi bị ngựa giẫm lên mà chết!

Hai huynh đệ này chẳng lẽ điên rồi! Người trong toàn trường chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu, cứ coi như không đề cập tới chuyện này ở Minh Tề có thể hay không phạm pháp, nhưng nếu ở Lâm An hầu phủ, Lâm An hầu biết chuyện này, Tạ Cảnh Hành nếu có cái gì không hay xảy ra, hai huynh đệ tạ gia có thể trốn sao ?

Nhóm nữ quyến kinh hô, nhóm nam quyến cơ hồ cũng là nuốt một ngụm khí lạnh, kẻ nhát gan đã bịt chặt hai mắt. Phùng An Ninh được chiều chuộng, cũng sợ tới mức hét rầm lên.

Thẩm Diệu cổ tay dừng lại, ngừng đầu nhìn hướng thiếu niên trên đài.

Hai huynh đệ Tạ gia, quả nhiên không phải đối thủ giỏi giang gì, nước cờ này, đi đã muốn thua , mà Tạ Cảnh Hành..... Cũng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chỉ thấy hắc mã kia tê dài một tiếng, hai móng trước lập tức dương cao, cơ hồ muốn đứng thẳng đứng lên, rồi sau đó điên cuồng giầy dụa. Từ y thiếu niên trường thương ở trong tay giống một bông hoa xinh đẹp, đập vó ngựa, trường thương kia gấp ngang lại, đem hai vó ngựa hung hăng đè xuống, tuần mã lập tức khụy xuống đất, rốt cuộc không đứng lên nổi.

Mọi người còn chưa phản ứng kịp, mũi chân Tạ Cảnh Hành điểm nhẹ, không nói hai lời liền phi thân nhảy, dáng người hắn xuất trần, tiêu sái giống như tiên nhân. Mà trường thương duỗi vừa lật, Tạ Trường Võ bị hắn đạp xuống dưới. Một tay kia cũng là tùy ý nhặt một phiến đá nhỏ, bắn một cái, đều đánh cho đầu gối ngựa của Tạ Trường Triều khụy xuống, Tạ Trường Triều tránh không kịp, lập tức ngã sấp xuống dưới.

Hai huynh đệ đều bị ngã xuống ngựa, bất quá là trong thời gian một cái nháy mắt. Mà Tạ Cảnh Hành một chân lười biếng dẫm vai Tạ Trường Triều, tay kia cầm trường thương chỉ vào đầu Tạ Trường Võ, tự tiểu phi tiểu nói:“Ngay cả ca ca cũng dám đánh lén, thật đúng là..... Không biết lượng sức .”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Làm Lại Mảnh Cũ

Thiếu niên trên đài phong thái tự nhiên, chỉ trong một sớm một chiều liền làm cho địch quân lính nhân tan rã. Tuy nói tuổi tác không lớn, nhưng biểu hiện phong thái cũng không kém ng lâu năm là bao. Nếu nói kiều ngạo là tiền vốn, vậy hẳn xác thật có. Kể từ đó, cao thấp dựng nên. Editor: Tiểu Vũ. Dưới đài, các thiếu nữ sớm đã xem tới ngây người. Các nàng trong ngày thường đều ở hậu trạch, làm sao có cơ hội có thể thấy được tình huống như vậy, cũng không phải là kiểm tra hàng năm có thể nhìn đã mắt.

Những năm trước kiểm tra, cũng là không sánh bằng biểu hiện xuất sắc của Tạ Cảnh Hành năm nay. Nhóm nữ tử đại đề đều là hâm mộ anh hùng, thêm nữa dung mạo, khí độ của Tạ Cảnh Hành đều là nổi bật không thời, tự nhiên chiếm được, không ít tâm hồn của các thiếu nữ.

Nhóm thiếu niên có ng ghen tị, càng nhiều cũng là sợ hãi. Tô Minh Phong lâu cao quan sát, cười lắc lắc đầu: “Nguyên lai hẳn nói ăn mừng là chuyện này, tiểu tử này, vẫn là kiều ngạo trước sau như một a.” Nhưng Tô Minh Phong cũng biết, hôm nay đề lộ ra bất quá cũng chỉ là một góc của băng sơn Tạ Cảnh Hành, Tạ Cảnh Hành này là người thâm tàng bất lộ, nay như vậy, nhưng là muốn tỏ vẻ chống lại vị kia? Hẳn đứng lên thần sắc cũng dần dần ngưng trọng, đối với quyết định của hảo bằng hữu, hẳn một chút cũng không thấy rõ.

“tạ gia tiểu Hào gia quả nhiên bất phàm.” Trên mặt Phùng An Ninh cũng hiện lên một chút sùng bái: “Ta thấy trong thành Định kinh này, hoặc là nói toàn bộ Minh Tề, ng trẻ tuổi đều sợ không thể cùng hắn sóng vai.”

Thẩm Diệu lắc lắc đầu.

Tạ Cảnh Hành am hiểu nhất, không phải tỷ thí ở trong này. Hắn am hiểu là nhất chính là kinh nghiệm tác chiến. Trên thực tế, nếu một đời của hắn không bị hoàng thất Minh Tề hâm hại, thì lấy binh lực tạ gia cùng danh tiếng của Tạ Cảnh Hành trong quân đội, thật sự là có thể cùng Hoàng thất Minh Tề phân nửa giang sơn.

Chính là..... Tạ gia bị thua, rốt cuộc vẫn còn có chút khó hiểu. Thẩm Diệu trong lòng thở dài, đòi trước nàng một lòng một dạ trợ giúp Phó Tu Nghị, nhưng đối với sự tình của tạ gia, nàng biết được cũng không nhiều, nay, cũng là có chút không biết làm sao.

Tạ Trường Triều cùng Tạ Trường Võ bị Tạ Cảnh Hành nói một phen tức giận tới mức muốn học máu. Tạ Cảnh Hành động tác thoạt nhìn nhẹ nhàng bay bổng, kì thực chỉ có hai người bọn họ mới biết được vết thương sẽ nặng bao nhiêu. Nhưng mọi người chung quanh lại hoàn toàn không đồng tình vs huynh đệ tạ gia, đơn giản là mới vừa rồi Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều nhưng là sử dụng thủ đoạn hèn hạ. Ở trên đài kiểm tra, là quan trọng nhất đó là công bình liêm chính, hành động của hai huynh đệ tạ gia, không chỉ làm cho người dưới đài xem nhẹ, trên đài quan khảo nghiệm cũng khinh thường. Sau Hôm nay, bao nhiêu hảo thanh danh hai người bọn họ tích lũy lúc trước, liền tan thành mây khói.

“Muru kẻ quả thực tốt.” Thẩm Diệu nhìn từ y thiếu niên ung dung ôm ngực trên đài, nhẹ giọng nói.

Tạ Cảnh Hành hôm nay đem hai huynh đệ tạ gia nắm mũi dắt đi, làm hai huynh đệ tạ gia mất đi bình tĩnh ngày thường liều mạng cũng muốn xuất ra thủ đoạn hại ng. Bây giờ tỉnh táo lại, đã quá muộn.

Trước mặt trước mắt bao người giờ thủ đoạn bị ỏ, con kế mẫu của Lâm An hầu phủ bình thường thanh khác nhau, hôm nay là nhất thanh nhị sở đi.

Tạ Cảnh Hành hướng hai người lười biếng nói: “Thắng bại đã phân, còn có ai muốn khiêu chiến?”

Toàn trường yên tĩnh.

Tạ Cảnh Hành mới vừa rồi đối phó với thủ đoạn của Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều mọi người đã thấy quá rõ ràng. Cơ hồ là một thương quật ngã hai người, hơn nữa này hai người đều là người nổi bật. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều không nói gì. Tạ Cảnh Hành đem thương trong tay tùy ý ném đi, chỉ nói: “Nếu không có, cáo từ.” Dứt lời, ông tay áo phát động gian, cư nhiên không thấy bóng người. Tự nhiên đưa tới một mảnh kinh hô.

“Người này võ công không tệ.” Chu vương nói: “Bất quá võ nghệ tốt cũng vô dụng, là một cái xương cứng.”

Bùi Lang lại trong lòng thở dài, Hoàng thất Minh Tề nhìn qua khôn khéo, xem ra ánh mắt cũng là rất thiện cận. Thiếu niên này thâm tàng bất lộ, mới vừa rồi ở trên đài hành vi tất nhiên là có ý là chỉ. Tuy rằng không biết đến tột cùng là vì cái gì, nhưng nếu không phải vì lập uy, cũng là cùng hoàng thất bên kia có chút quan hệ.

Hắn nhẹ nhàng liếc mắt Chu vương cùng Tĩnh vương một cái, hoàng thất nếu là muốn chống lại Tạ Cảnh Hành, chỉ sợ ngày sau sẽ thập phần chật vật. Bởi vì đó là một con sư tử. Như Thẩm Diệu vừa rồi giống nhau.

quan khảo nghiệm tuy rằng bất đắc dĩ nhìn Tạ Cảnh Hành cứ như vậy tự ý rồi đi, vẫn theo thường lệ tuyên đọc hắn nhất giáp. Gã sai vật của hai huynh đệ Tạ gia đã đem hai người bọn họ đỡ xuống, ngay cả tiếp đón cũng xấu hổ, xám xịt tiến đến xe ngựa chuẩn mất.

Sau mấy trận khiêu chiến, có Tạ Cảnh Hành làm châu ngọc phía trước (ý là gương ý), những khác nhìn qua đều làm cho người ta cảm thấy thập phần chán nản, làm sao còn nửa phần phấn khích như vừa rồi. tất cả mọi người nhìn thấy đều ngáp.

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh thỉnh thoảng lại giương mắt nhìn Thẩm Diệu một chút, Thẩm gia hôm nay một môn này, trừ bỏ Thẩm Diệu, Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt đều đều như bị mờ. Thẩm Thanh trong lòng có quan hệ cùng Phó Tu Nghị, sớm đem Thẩm Diệu hận căm rắng nghiêng lợi, cảm thấy là Thẩm Diệu đoạt đi vật thuộc về c nàng. Về phần Thẩm Nguyệt, cũng là gắt gao đem chính mình so đo với Thẩm Diệu bị bắt mất, vạn phần không cam lòng.

Thẩm Diệu đối với ý tưởng của hai người các nàng hồn nhiên chưa quyết, hoặc là đã biết cũng không thêm so đo. Nàng phân phó Cốc Vũ đến bên người, nhẹ giọng dặn nàng nói mấy câu, Cốc Vũ nghe vậy vẻ mặt nghiêm nghị, rất nhanh liền lặng lẽ lui xuống.

đồng thời, Dự thân vương ở nhóm nam quyền cũng vẫy vẫy tay, một gã thị vệ xuất hiện ở bên cạnh hắn. Cung kính lắng nghe mệnh lệnh của Dự thân vương, thị vệ kia liền để lại bóng dáng nhanh chóng biến mất ở trên đài.

Xa xa lâu các thượng, Tạ Cảnh Hành một lần nữa xuất hiện ở bên người Tô Minh Phong.

Tô Minh Phong “Ba, ba, ba” vỗ tay vài cái, hé nhìn hắn: “Như thế nào, hôm nay ở Định kinh thực làm náo động đi.”

“Việc nhỏ.” Tạ Cảnh Hành thờ ơ nói.

“Người là chuẩn bị động thủ thu thập hai đệ đệ?” Tô Minh Phong hỏi: “Đột nhiên ra tay, cũng không giống phong cách của người a.”

“Có người chỉ điểm.” Tạ Cảnh Hành nhướn mày: “Có một số việc, càng sớm càng tốt, nán lâu, ta cũng chờ không kịp.”

Tô Minh Phong nhú nhú mày, hắn cảm thấy Tạ Cảnh Hành rõ ràng là có hàm ý khác. Nhưng là hắn lại sáng suốt không hỏi, cho dù cùng vị này phát có nhiều năm hữu tình, nhưng bởi cảnh đối phương có chút thần bí, hắn còn chưa rảnh tới mức đi tìm tòi nghiên cứu. Tầm mắt đột nhiên dừng lại ở dưới đài trong chớp mắt, hắn nói: “Bất quá, người mới vừa rồi cứu mỹ nhân vị kia, hình như có chút phiền phức.”

Tạ Cảnh Hành ánh mắt dời một lượt, liền thấy nhóm nữ quyền bên kia, có thị vệ đem gì đó giao cho Thẩm gia nhị phu nhân Nhiệm Uyển Vân, ánh mắt lại như có như không liếc qua từ y nữ tử.

Nhiệm Uyển Vân cảm bái thiếp, có chút kích động, nói: “Thân vương điện hạ như vậy, thật sự thần phục trong lòng sợ hãi. Ngủ tử muội, còn không lại đây cảm ơn thân vương?”

Thẩm Diệu ánh mắt nhất ngưng trệ, lập tức gắt gao nhìn chằm chằm Nhiệm Uyển Vân, khoe môi nở ra một nụ cười lạnh.

Quả thực lại muốn làm lại mảnh cũ sao?

Đón nàng là ánh mắt của Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh vui sướng khi người gặp họa, nàng lười biếng duỗi thắt lưng, mâu quang trong suốt đột nhiên mang theo một chút ám mang.

“Tốt,” Nàng nhắc môi: “Ta nhất định sẽ hảo hảo ‘Cám ơn’ hắn.”

Tạ Cảnh Hành trong mắt lóe lên một tia hứng thú: “Có trò hay để xem”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tính Kế

Xe ngựa trở về Thẩm gia, Thẩm Diệu như cũ một mình ngồi một chiếc xe ngựa. Cốc Vũ cùng Kinh Trập bên cạnh hể sức lo lắng. Ác danh của Dự thân vương cơ hồ toàn bộ người dân Minh Tề ai ai đều biết, giờ đưa Thẩm Diệu bái thiếp, chưa nói Thẩm Diệu là một cô nương tiến đến đó có bao nhiêu không thích hợp, người sáng suốt đều hiểu được Dự thân vương muốn đánh chủ ý gì.

Nếu Thẩm Tín có ở đó, chắc chắn sẽ liều mạng cự tuyệt. Nhưng hôm nay Thẩm Tín không ở đó, nhị thẩm tam thẩm đều mang kế hoạch âm hiểm trong lòng. Ngày trước Thẩm Diệu còn nhỏ thì thôi đi, nay Thẩm Diệu đã trưởng thành có thể suy nghĩ việc hôn nhân đại sự, cư nhiên lại đem chủ ý đó đánh lên đầu của nàng.

Kinh trập hết nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn không chịu được nói: “Cô nương, Dự thân vương kia..... Việc hôm nay phải làm sao bây giờ? Nếu không người cho người viết thư cho lão gia, nếu lão gia biết việc này, chắc chắn sẽ gấp rút trở về.”

“Đừng vậy,” Cốc vũ cũng lo lắng: “Người nọ có ý đồ không tốt, nay trong hậu viện lại..... Thêm nữa hôm nay cô nương nổi bật như vậy, chỉ sợ trong phủ lại sẽ có không ít phiền toái.” Nàng thở dài.

Thẩm Diệu ban đầu tuổi còn nhỏ nhìn không ra cái gì, hai nha hoàn Cốc Vũ cùng Kinh Trập Thẩm phu nhân cố ý chọn cho Thẩm Diệu lại thấy rõ ràng. Tam phòng chi thứ hai rõ ràng là đồ kỵ đại phòng, thế nên mới âm thầm ngăn cản Thẩm Diệu. Lấy lòng dạ hẹp hòi của hai phòng này, cộng thêm Thẩm Diệu hôm nay đại xuất phong đầu (kiểu như nổi bật hẳn lên ý), chỉ sợ đã trở thành cái đinh trong mắt. Cái khác còn không sợ, nhưng nếu là kéo theo một Dự thân vương..... Muốn đánh bchủ ý gì, chỉ sợ Thẩm Diệu cũng khó ứng phó. Dù sao người bên đại phòng, đều bị hai phòng khác đối không sai

biệt lắm a.

Thẩm Diệu thân nhiên nói:“Sợ cái gì, đánh cái gì chủ ý, cũng phải nhìn hấn có bản lĩnh này hay không.”

Nàng khí định thần nhàn (kiên định cùng nhàn nhả), lời nói phun ra tựa hồ mang theo một chút uy nghiêm, cùng một tia ngoan ý không dễ phát hiện. Cốc vũ cùng Kinh Trập liếc nhau, không biết vì sao kích động vừa rồi thế nhưng lại tiêu tán một ít, tiếp theo cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Trở về Thẩm phủ, Thẩm Diệu chỉ bảo hôm nay mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, nói muốn về tây viện trước. Hai người Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhượng Thu cười cười nhìn Thẩm Diệu nói một chút, dặn nàng nhất định phải hảo hảo nghỉ ngơi. Có lẽ là biết bị Dự thân vương xem trọng Thẩm Diệu chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, các nàng tươi cười cũng không che giấu được vui sướng khi người gặp họa. Nhiệm Uyển Vân thậm chí còn vuốt Thẩm Diệu đầu thân thiết nói:“Mất thấy Ngũ Nhi cũng lớn như vậy rồi, trở nã nhất nhất động lòng người. Không lâu sau, nên lập gia đình.”

“Đúng vậy,” Trần Nhượng Thu mang theo ý vị thâm trường phụ họa:“Tiểu Ngũ của chúng ta là một cô nương như vậy, chỉ người có thân phận cao quý mới có thể xứng đôi. Người bình thường như thế nào cũng thủ không đến Tiểu Ngũ của chúng ta.”(nói)Móc kiep.)

Editor: Tiểu Vũ

Trên mặt Thẩm Nguyệt hiện lên một tia vui mừng, Thẩm Thanh khẩn cấp mở miệng:“Kia là đương nhiên, Ngũ muội muội khẳng định phải lấy được một lang quân thập phần ‘Tôn quý’.” Dứt lời, che miệng ha ha cười rộ lên, một bên cười một bên dùng ánh mắt “không sai biệt lắm” nhìn Thẩm Diệu.

Nhưng mặc kệ ánh mắt nàng có có ám chỉ bao nhiêu, về mặt Thẩm Diệu cũng không thay đổi. Nụ cười trên mặt Thẩm Thanh lập tức cứng lại, Thẩm Diệu càng vẫn đạm phong khinh, lòng nàng càng buồn bực. Hôm nay, lúc Dự thân vương cấp bài thiếp thì trong lòng mọi người liền hiểu rõ, đó là xem trọng Thẩm Diệu. Nhưng hiện tại Thẩm Diệu không hề động dung, chỉ sợ còn không biết lợi hại đi, trong mắt nàng hiện lên một tia châm biếm, quả thật là rất ngu xuẩn.

“Thẩm thẩm cùng tỷ tỷ đều nói qua,” Thẩm Diệu không mặn không nhạt mở miệng:“Luận về tuổi tác, đại tỷ tỷ cùng nhị tỷ tỷ so với ta còn hơi lớn hơn một chút, tìm lang quân, tự nhiên không tới lượt ta tìm trước.”

Sắc mặt mấy người hơi biến, Nhiệm Uyển Vân cười nói:“Ngươi đứa nhỏ này, ai, còn không phải đại bá suốt ngày không ở kinh thành. Nhóm thẩm thẩm cũng là đau lòng ngươi, về phần đại tỷ nhi cùng nhị tỷ nhi, ta và tam thẩm ngươi đều ở Định kinh, tự nhiên không cần lo lắng.”

“Thật không?” Thẩm Diệu nhẹ nhàng hỏi lại. Đôi mắt nàng trong suốt trong tựa hồ cũng không có biểu tình gì, lại làm cho lòng người run rẩy. Giống như chỉ cần bị đôi mắt kia vừa thấy, suy nghĩ trong lòng liền không chỗ nào che giấu. Nàng mỉm cười:“Nếu nhóm thẩm thẩm quan tâm ta như vậy, ngày sau, ta sẽ hồi báo gấp đôi.”

Nàng nói nhẹ nhàng băng quơ, không biết vì sao, trong lòng Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhượng Thu lại hiện lên một tia bất an. Nhưng lập tức các nàng liền đem ý niệm vớ vẩn này ném ra sau đầu, tuy nói nay Thẩm Diệu thông minh chút, nhưng bất quá vẫn là tiểu nha đầu 14 tuổi, có thể gây ra bao nhiêu sóng gió?. Huống hồ..... Nghĩ đến chuyện của Dự thân vương, hai người đều có chút đặc ý.

“Ai, Ngũ Nhi khách khí cái gì, đều là người một nhà.” Nhiệm Uyển Vân cười nói:“Ngươi đã mệt mỏi, liền đi về nghỉ ngơi trước đi. Ta cùng với nhị thẩm ngươi còn có chút việc phải làm, Cốc Vũ, Kinh Trập, hảo hảo chờ ngũ cô nương.”

Cốc Vũ cùng Kinh Trập đáp lời, theo Thẩm Diệu ly khai.

Sau khi các nàng rời đi, Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhượng Thu liếc nhau, đều nhìn ra tính kế trong mắt đối phương.

Nửa nén hương sau, ở Vinh Cảnh đường, Thẩm lão phu nhân nhíu mày nói:“Các ngươi nói Dự thân vương coi trọng ngũ nha đầu?”

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đều bị đuổi khỏi nội đường, việc này các nàng tiểu cô nương không tiện tham dự. Tuy nói như thế, hai người vẫn là vụng trộm chạy tới sau bình phong, không để ý Trương mục mục khuyên can, đứng lên nghe lén người trong nội đường nói chuyện.

“Không sai,” về mặt Nhiệm Uyển Vân mang theo ý cười, nói đường hoàng lại lần nữa:“Ngũ nha đầu hôm nay ở trên đài kiểm tra thành tích nổi bật, làm cho Dự thân vương nhìn với cặp mắt khác xưa. Nếu đã hạ bài thiếp, đó là có ý với muốn ngũ nha đầu, tức phụ xem, Thẩm phủ chúng ta, chỉ sợ sẽ có một vị thân vương phi.”

Trần Nhượng Thu nghe vậy, khoe miệng kéo lên một chút. Nhiệm Uyển Vân này nói đường hoàng, nhưng kia Dự thân vương coi trọng Thẩm Diệu, chính là không nói muốn cưới hỏi đáng hoàng. Huống hồ cho dù thật sự thủ qua, lấy mệnh Thẩm Diệu, không biết có thể kiên trì vài ngày. Sợ chính là Vương phi còn không có làm được vài ngày, liền hương tiêu ngọc vẫn. Dù sao ác danh Dự thân vương kia, thành Định kinh mọi người đều biết.

Nghe vậy, Thẩm lão phu nhân thần sắc lại trầm xuống vài phần, trong lòng nàng, tự nhiên không hy vọng đại phòng tốt. Dựa vào cái gì mà con trai của người đã chết nhiều năm sinh lại vĩ đại hơn so với nàng sinh. Từ thuở lão tướng quân còn sống trên đời, thời thời khắc khắc đều thiên vị đại phòng, nay đại phòng sắp có một Vương phi, thật sự làm cho nàng không thể không giận. Lập tức nói:“Ngũ nha đầu kia tính tình trẻ con, làm sao có thể làm Vương phi? Đại a đầu hoặc nhị nha đầu còn không bằng nữa là.”

Thẩm lão phu nhân hàng năm sống ở hậu trạch, chỉ biết hưởng thụ. Đối với chuyện bên ngoài thật sự một chút cũng không biết. Nghe lời nói của nàng, Trần Nhượng Thu cùng Nhiệm Uyển Vân sắc mặt nhất tề biến đổi. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh tránh ở sau bình phong cũng hoảng sợ, phải biết rằng Thẩm lão phu nhân không biết, hai người các nàng đều biết. Vào Dự thân vương phủ, chỉ có nước bị tra tấn mà chết, đây chính là địa ngục trần gian.

Nhiệm Uyển Vân vội vàng mở miệng nói: “Nương, không phải như vậy. Ngũ nha đầu này, chúng ta tự nhiên hy vọng nàng tốt. Tuy nói Dự thân vương điện hạ là một người không vợ, tuổi lại lớn chút, thanh danh cũng không tốt, nhưng cũng là ở trong hoàng thất.” Nàng nghĩ tới cái gì đó, khòe miệng giương lên: “Ngày sau thất ca nhi lớn, có Dự thân vương điện hạ quan tâm một hai, chắc chắn sẽ rất tốt. Nếu là Ngũ Nhi có cái gì sơ xuất, thân vương điện hạ vì bồi thường, cũng sẽ đổi thất ca nhi càng thêm chăm sóc.”

Lấy tánh mạng của Thẩm Diệu đổi tiền đồ của Thẩm Nguyên Bách, Trần Nhượng Thu liếc nhĩ tẩu nhà mình một cái, quả nhiên hảo tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bản

Nhiệm Uyển Vân đã nói như vậy, Thẩm lão phu nhân cũng không ngu đến mức nghe không ra ý của Nhiệm Uyển Vân. Nghe giọng điệu của Nhiệm Uyển Vân, Dự thân vương kia chắc chắn là một nhân vật ma quỷ, Thẩm Diệu ở trong tay hắn, bất quá là danh tiếng dễ nghe chút. Có lợi ích hơn cả vẫn chính là Thẩm gia. Về phần Thẩm Nguyên Bách, hắn chính là tâm can bảo bối của Thẩm lão phu nhân, lấy Thẩm Diệu làm đá lót đường cho tiền đồ của Thẩm Nguyên Bách, chủ ý này thật ra cực hợp với tâm ý của Thẩm lão phu nhân.

“Một khi đã như vậy, hai người các người đều nói không tội, Dự thân vương kia sẽ là phu quân của ngũ nha đầu.” Thẩm lão phu nhân da mặt thật dày, cứ như vậy ngồi nghiêm chỉnh nói ra lời như vậy, trong mắt Trần Nhượng Thu lóe lên vài tia khinh bỉ.

“Nương hiểu được là tốt,” Nhiệm Uyển Vân tròn mắt nói nói dối, bản lãnh cũng không tồi, lập tức lên đường: “Con dâu chọn nhà chồng cho Tiểu Ngũ, tự nhiên không thể chọn thân phận thấp kém, thân vương phủ, đây cũng là chân chính tề cao a.”

Thẩm lão phu nhân nghe vậy bèn gật đầu, lập tức nhớ tới cái gì đó, liền nói: “Dự thân vương kia có sai người đến nói tốt không?”

Nhiệm Uyển Vân da mặt run lên, mặc dù là nàng không phải đèn càn dầu nhưng cũng không nghĩ tới lão phu này lại nóng vội như thế, nhanh chóng quyết định việc hôn nhân của Thẩm Diệu. Đương nhiên việc hôn nhân này càng nhanh càng tốt, nếu không Thẩm Tín đã trở lại liền không xong. Nhưng mặc dù muốn trần ai lại quyết định, Thẩm Tín cũng sẽ không tùy ý gả Thẩm Diệu đến thân vương phủ. Lúc này đây, tất nhiên là sẽ dùng chút thủ đoạn.

Cũng may, người của thân vương phủ cũng không muốn cưới hỏi đài hoàng. Dự thân vương kia thủ đoạn cũng rất đa dạng đi. Đương nhiên không muốn người biết.

“Nương, bây giờ còn quá sớm,” Nhiệm Uyển Vân cười nói: “Tiểu Ngũ còn nhỏ, nếu nóng này, cứ như vậy định ra sẽ khó tránh khỏi bị người ta bàn ra tán vào. Trước hết để cho bọn họ hai người ở chung một chỗ, đợi cho lưỡng tình tương duyệt, Tiểu Ngũ tự mình cũng nguyện ý, chúng ta nhắc lại việc hôn nhân, làm như vậy, sẽ không sẽ có người nói là chúng ta ép Tiểu Ngũ.”

Thẩm Diệu cho dù là một ngọc tử, cũng không có khả năng cùng Dự thân vương lưỡng tình tương duyệt, làm như vậy, chính là đem ý nguyện xấu xí dùng lời nói xinh đẹp để giấu đi. Trung gian biến thành dạng kết quả gì, ai cũng không thể hiểu hết.

Trần Nhượng Thu im lặng mỉm cười lại không nói một câu, tuy rằng trong lòng nàng cũng rất muốn xem Thẩm Diệu gặp xúi quẩy, nhưng nàng trời sinh tính cẩn thận. Chuyện như vậy vẫn là giao cho Nhiệm Uyển Vân đi. Ngày sau nếu Thẩm Tín truy cứu, dù sao cũng không truy cứu đến nàng. Tọa sơn quan hổ đấu (nghe cò đánh nhau / ngư ông đắc lợi) là chuyện Trần Nhượng Thu am hiểu nhất.

Sau bình phong, Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh trong lòng đều có chút sợ hãi. Các nàng không dự đoán được, ngay tại nơi này nói ngắn gọn nói mấy câu liền đem chung thân đại sự của cả đời Thẩm Diệu định sẵn. Đối với nữ nhi gia mà nói, vị hôn phu chính là hạnh phúc nửa đời sau, mà Thẩm Diệu, nhất định sẽ bất hạnh. Bất quá trong lòng Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh không bắt kỳ một tia đồng tình nào với Thẩm Diệu. Trong quan trường, Thẩm Tín chen ép phụ thân các nàng, thân phận cao hơn, Thẩm Diệu chen ép tỷ muội, các nàng hơn nữa Thẩm lão phu nhân mưa dầm thấm đất, đại phòng ở trong lòng mắt nàng chính là cái đỉnh trong mắt, thấy Thẩm Diệu gặp xui xẻo, các nàng chỉ có vui sướng khi người gặp họa.

Thẩm lão phu nhân mặc dù quản gia một chuyện cũng không biết nhưng tranh đấu nơi hậu trạch cũng là tinh thông không thôi. Nhất là mấy thủ đoạn xấu xa, nàng lúc trước có thể từ một đào kép trở thành gia chủ mẫu trong phủ tướng quân, dựa vào gương mặt yêu mị thì không đủ, thủ đoạn tự nhiên cũng ngoan độc. Bởi vậy, nghe lời nói của Nhiệm Uyển Vân, nàng cũng hiểu được ý tứ hàm xúc trong đó, liền cười nói: “Nga, như vậy liền làm cho ngũ nha đầu thân cận Dự thân vương nhiều hơn đi. Xác thực, loại sự tình này, nếu thật là chúng ta bức ngũ nha đầu, chọc cho lão đại sinh khí thì không tốt.”

Dung nhan nàng vốn là hà khắc, nay làm ra thái độ từ ái, chỉ làm cho người cảm thấy khuôn mặt tươi cười như chồn, cực kỳ không có hảo ý. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh nhất tề rung mình một cái, vội vàng thối lui đến nơi cách xa bình phong.

.....

Giữa Tây viện, Thẩm Diệu lẳng lặng ngồi dưới ngọn đèn. Trước mặt nàng bày ra một tấm da dê trắng như tuyết, bên trên cái gì cũng không viết, văn chương đã chuẩn bị tốt, tựa hồ là muốn viết, một lát sau liền khe khẽ thở dài, đem tấm da dê kia thu vào.

Có sự tình phòng ngừa chu đáo tất nhiên là tốt, nhưng nàng hôm nay chính là một nữ nhi khuê các, đơn giản chỉ có thể dựa vào chính mình nắm giữ thông

tin mà thôi. Nhưng những thứ này hiện ở tại trên người nàng, không còn phát huy ra công dụng lớn nhất. Quả nhiên, đường vẫn là muốn đi từng bước một.

Cốc Vũ cùng Kinh Trập thấy nàng thờ dài, tưởng là nàng nghĩ đến chuyện của Dự thân vương. Cốc Vũ tiến lên trấn an nói: “Cô nương hà tất phải sầu não, nếu bên kia thật là có ác ý gì, dù có phải liều mạng, nhóm nô tỳ cũng sẽ bảo hộ cô nương. Nếu thực sự không được nữa thì ở kinh thành, người giao hảo với lão gia không phải là không có, cùng lắm thì.....”

Thẩm Diệu lắc đầu: “Thân vương phủ quyền cao chức trọng, còn có hoàng gia che chở, dù cho phụ thân cùng người khác giao tình tốt cũng sẽ không liều mạng cùng hoàng gia kết thù để bảo hộ ta.” Không chỉ có như thế, hoàng thất đối Thẩm gia như hổ rình mồi, nếu là tùy tiện xuất động, sẽ làm Hoàng thất Minh Tề trời sinh tính tình đa nghi hoài nghi Thẩm Tỉn cùng người khác cấu kết. Dù sao thân tử của chính mình thân cận người khác quá, đối gì một đế vương mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Nếu không, vẫn là viết cho lão gia phong thư đi,” Kinh Trập nói: “Tuy rằng lão gia có quân vụ trong người, nhưng đại thiếu gia là phụ quân, vẫn chưa có điều lệnh, nếu về Định kinh, sẽ không bị hoàng thượng trách phạt. Đại thiếu gia có ở đó tổng cũng có thể che chở cô nương.”

“Đại ca từ tây bắc trở về, nếu ra roi thúc ngựa thì ít nhất một tháng mới về đến nhà, thế sao kịp. Ngươi cho là bọn họ sẽ nhẫn nại lâu như vậy?” Thẩm Diệu thân nhiên nói. Lực uy hiếp của Thẩm Tỉn, sẽ làm bọn họ trong thời gian ngắn nhất sẽ động thủ. Cho rằng gạo nấu thành cơm, sau nói vài câu hù dọa, có thể làm cho nàng ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt (Mơ à mấy cung).

Thẩm Diệu có lẽ sẽ như vậy, nhưng Thẩm hoàng hậu ở hậu cung tắm rửa trong huyết lệ, vĩnh viễn sẽ không!

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cốc Vũ cùng Kinh Trập sắc mặt nhất tề đại biến, tuy rằng các nàng biết việc này không ổn, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy. Thủ đoạn của Dự thân vương, trong thành Định kinh phạm là cô nương nào bị hắn xem trong, mặc dù là con nhà quan lớn, muốn làm nhục liền làm nhục, cuối cùng hoàng thất đi ra trấn an vài câu nhưng cũng không làm gì được. Đơn giản là người này thủ đoạn tà ác, bên ngoài nhìn không thấy, cuối cùng thua thiệt vẫn là cô nương này.

“Làm sao bây giờ? Người khác đều không đáng tin cậy.” Thẩm Diệu nhìn nhảy lên ánh lửa: “Vẫn là dựa vào chính mình đi.”

“Nhưng là cô nương.....” Cốc vũ có chút lo lắng, Thẩm Diệu làm sao có thể tự bảo vệ mình? Nếu là người khác, người nhà có lẽ có thể ngăn cản một hai, nhưng người chỉ thứ hai cùng tam phòng nói không chừng đều kết thành đồng minh!

“Ta khác có biện pháp.” Thẩm Diệu thường thức cái chặn giấy.

Dự thân vương phủ, bất quá là dựa vào ân tình đối với hoàng đế nên hoàng thất nguyện ý bảo hộ thôi. Nếu hoàng thất không muốn bảo hộ hắn, gia đình có cừu oán tìm đến thì sẽ như thế nào? Sách, vương phủ mất đi bảo hộ của hoàng thất thân bất quá cũng chỉ là đồng bùn nát mà thôi.

Thân vương oi thân vương, cuối cùng chỉ có một chút huyết mạch của hoàng thất, trước hết xuống tay từ hắn, thuận tiện, nàng hướng đầu ra phía ngoài, ngoài cửa sổ thoáng có bóng dáng mập mập không phải Quế ma thì là ai?

Tiện tay đem cặn bã ở tây viện tẩy rửa sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mật Đàm

Năm nay sau kim cúc yến, trong thành Định kinh phố lớn ngõ nhỏ trung tâm đàm luận rốt cuộc cũng thay đổi tên.

Lâm An hầu phủ Tạ tiểu hầu gia, lấy một loại tư thế vô cùng oai phong diệt đi uy phong của hai gã đệ, tuy rằng việc làm cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng trong thời gian ngắn hiện ra phong thái, cũng làm cho người ta hiểu được cái tên ngọc diện Tu La trên sa trường kia không phải hư danh.

Tên còn lại là bao cô Thẩm Diệu.

Giống như thoát thai hoán cốt hoặc là khơi dậy tính tình người Thẩm gia trong máu, thu lại một Thẩm Diệu yếu đuối vùng vẫy, phản bản tên giằng co Thái Lâm cũng không động thanh sắc, khí thế bức người tỏa ra tính nết hung ác, cũng làm cho các thiếu niên các thiếu nữ cùng thế hệ có chút kiêng kị.

Kể từ đó trong Quảng Văn đường, những người ban đầu cười nhạo nàng đều phải thu liễm vài phần.

Thời điểm Thái Lâm lại đến Quảng Văn đường, đối mặt với sắc mặt không tốt của Thẩm Diệu nhìn hắn, lại phá phá lệ chưa từng hành động thiếu suy nghĩ. Nghĩ đến Thẩm Diệu ngày đó chắc chắn để lại cho hắn một ít tâm lý bóng ma.

Phùng An Ninh nhìn bộ dáng Thái Lâm, cười nói: “Không nghĩ được rằng bá vương kia nay lại có chút sợ ngươi.”

Thẩm Diệu liếc Thái Lâm một cái, người đằng sau vội vàng chuyển mắt, bộ dáng có chút e ngại. Trong lòng nàng bật cười, Thái Lâm ở trong mắt nàng, bất quá là một cái thiếu gia kiêu căng thôi, nàng không nghĩ sẽ tổn nhiều tâm tình. Huống hồ Thái gia cách này diệt môn cũng không xa, ngày sau kim tôn ngọc đất tiền thiếu gia, chắc chắn sẽ chịu nhiều khổ.

“Nghe nói hai huynh đệ tạ gia bị trọng thương, Lâm An hầu lại chưa truy cứu sai lầm của tạ tiểu hầu gia, tuy là thỉnh đại phu chữa cho hai huynh đệ, nhưng kì thực là xem như cầm tù.” Phùng An Ninh cảm thán nói: “Xem ra Lâm An hầu kia thiên vị con trai trưởng, quả là sự thật.”

Thẩm Diệu hỏi: “Người từ chỗ nào biết được?”

“Ta nghe lén cha nương nói chuyện.” Phùng An Ninh có chút đắc ý: “Bất quá nếu là người khác, ước chừng cũng sùng ái tạ tiểu hầu gia như vậy, riêng là thân mình không nói, chỉ tính đến huyết mạch hoàng thất của Ngọc Thanh công chúa……”

Thẩm Diệu nhướn mày, nói thực, nàng tổng cảm thấy Ngọc Thanh công chúa ở Lâm An hầu phủ chết có chút kỳ quái. Lấy thái độ Lâm An hầu đối đãi hai huynh đệ tạ gia, không chừng cái chết của Ngọc Thanh công chúa làm cho Phương thị bình yên sống đến tận bây giờ.

Nàng đang suy nghĩ, lại thấy Bùi Lang đang đi đến.

Bùi Lang trên mặt mang ý cười ôn hòa, vừa mới đi ra lại nhìn thấy Thẩm Diệu bên, dưới ánh mắt của Thẩm Diệu, Bùi Lang cũng nhận không được hơi sững sờ.

Kim cúc yển, biểu hiện của Thẩm Diệu làm cho Bùi Lang thu hồi kinh thị trong lòng. Do đó cũng bắt đầu cảm thấy Thẩm Diệu bất thường, mà hắn cũng cảm giác được, Thẩm Diệu tựa hồ ngầm chú ý hắn. Không biết vì sao, lại làm cho vị tiên sinh trẻ tuổi này luôn có vài phần không được tự nhiên, giống như bị người khác theo dõi. Nhưng vừa nghĩ tới Thẩm Diệu tuy lợi hại nhưng bất quá cũng chỉ là một cô nương nhỏ tuổi, liền cảm thấy là chính mình đa tâm.

“Người theo dõi hắn làm chi?” Phùng An Ninh kỳ quái, lập tức nghĩ đến cái gì kinh hãi nói: “Người không phải là tâm nghi hắn đi?”

Thẩm Diệu hiện giờ không đề cập tới việc của Phó Tu Nghi, băng lãnh giống như đã quên người này. Việc này làm cho người thích xem náo nhiệt cảm thấy có chút ngoài sức tưởng tượng. Chắc Thẩm Diệu biết chính mình không xứng với hoàng thất muốn dần dần chặt đứt ý niệm trong đầu, trong buổi kim cúc yển không chạy theo Phó Tu Nghi có thể nhìn ra đến. Mà Bùi Lang tuy thân phận thấp một chút, lại có phong độ, tài học uyên bác, các thiếu nữ thích cũng là tự nhiên.

Thẩm Diệu có chút đau đầu thu hồi ánh mắt: “Đương nhiên không phải.” Nàng chính là suy nghĩ, Bùi Lang nếu ở kim cúc yển chưa từng nói ra [hành luật sách] kia cũng không bị Phó Tu Nghi đặt ở trong lòng. Nhưng người này chung quy vẫn là họa lớn, ngày sau nếu để Phó Tu Nghi sử dụng…… Thẩm Diệu sắc mặt trầm xuống, chỉ sợ hậu họa vô cùng.

Chính là nàng này không có bản lĩnh đem Bùi Lang thần không biết quỷ không hay loại bỏ, chỉ có thể đi lối tắt.

……

Bách Hương Lô thành Định kinh giờ phút này ca múa tung bừng mừng cảnh thái bình. Tuy rằng là ban ngày, các nơi đặt sa liêm cùng dạ minh châu cũng khiến cho lầu các lưu quang tràn đầy màu. Ti trúc lượn lờ, bên ngoài ngẫu nhiên có vài người nghỉ chân, lại chỉ hăm mộ nhìn, không làm gì khác, người phú quý tầm thường tiến vào Bách Hương Lô đều có chút ngượng ngùng, nơi này một bình trà nhỏ nhỏ giá trị sang quý, danh xứng với thực, thu tiền như nước.

Giờ phút này một gã nam tử trung niên ăn mặc đẹp đẽ quý giả đang ngồi dựa vào cửa sổ. Chất liệu may mặc của nam tử đều là thượng thừa, chỉ là bề ngoài trời sinh hung tợn xấu xa. Áo choàng phía dưới chằm đất vị trí chân trái trống không, chính là Dự thân vương.

“Thẩm gia kia nói rõ ràng?” Sau một lúc lâu, hắn mới hỏi, giọng điệu âm u.

“Hồi điện hạ, Thẩm gia nhị phu nhân đã an bài tốt lắm. Ba ngày sau nữ quyến Thẩm gia sẽ đi Ngọa Long tự dâng hương, tới khi đó……”

“Ba ngày.” Dự thân vương nhíu nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia không vui. Lập tức phát phát tay: “Cái gì nên chuẩn bị thì chuẩn bị đi thôi. Bỏn vương đã lâu chưa có hứng thú như vậy.”

Nhiều năm như vậy, tính nét hắc dâm tà lại tàn bạo, nữ tử chết ở trong tay nhiều vô số kể. Bất quá này nữ tử, mặc dù phản kháng như thế nào, cũng không khai dậy nổi một ít sóng gió. Ở toàn bộ Minh Tề, hắn đã sớm biết hung danh của Thẩm Tín, không biết nữ nhi của đại tướng quân uy phong là tư vị gì. Mà ở kim cúc yển kia, Thẩm Diệu hiện ra vẻ ngoan lệ, làm cho hắn hứng thú mười phần. Tiếp đến liền hiểu được mèo hoang phản kháng, có lẽ so với mỹ nhân đầu gối sẽ có hương vị hơn.

Hắn liếm liếm môi, trong mắt lóe lên một tia dâm tà.

Lúc này ở gian phòng đối diện, trước cái bàn làm bằng ngọc lưu ly có một nam tử áo trắng đang ngồi. Hắn tầm khoảng hai mươi tuổi, trời sinh anh tuấn, trên người có một loại khí chất thập phần ôn hòa, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, giống như xem kịch vui liếc người đối diện nói: “Xem ra người cứu vị mỹ nhân kia, ước chừng lại có thêm phiền toái.”

Ở đối diện hắn, từ y thiếu niên lười biếng ngồi, không chút để ý nói: “Thẩm gia cây to đón gió, lần này cũng là Thẩm Tín gây họa. Hiện giờ chính là thăm dò, chung quy sẽ có một ngày, Thẩm gia ai cũng không giữ được.”

Nam tử áo trắng dừng một chút, đột nhiên nghiêm mặt nhìn về phía thiếu niên: “Tạ tam, ngươi lúc trước vì sao làm như vậy, ở trên đài kiểm tra đã thương thứ đệ, hay đây là ban đầu kế hoạch của ngươi?”

Ngồi ở đối diện hẳn không phải ai khác, chính là Tạ Cảnh Hành. Hắn dương môi cười: “Ban đầu thì như thế nào, không đề cập tới làm sau thì đã làm sao?”

“Nếu ngươi trước tiên ra tay……. Bọn họ có từng biết?” Nam tử áo trắng chần chờ hỏi.

“Cao Dương, ngươi là không rõ một việc, hiện tại nơi này là ta định đoạt.” Tạ Cảnh Hành thản nhiên nói: “Đề càng lâu, bọn họ càng đối ta bất lợi. Núi không theo ta, ta đành phải đi lên núi.” Nói xong câu cuối cùng, hẳn con ngươi trầm xuống không giống thiếu niên là mười bảy mười tám tuổi.

Nam tử tên là Cao Dương sững sốt, lập tức cười khò một tiếng: “Thôi, ta bắt quá là về đây nhìn ngươi. Nhưng trên thực tế, thật đúng là không ngăn được tự tin của ngươi.” Hắn uyển chuyển đổi đề tài: “Bất quá ba ngày sau, ngươi cũng phải đi Ngọa Long điều tra vài thứ hoặc là còn có thể cho ngươi cứu ny nhân một lần nữa.” Hắn cười có chút bồn chồn.

“Cao Dương, ánh mắt của ngươi vẫn kém như vậy.” Tạ Cảnh Hành nhướn mày: “Nha đầu Thẩm gia kia cũng không phải là dễ trêu chọc.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thống Lĩnh Mạc Kinh

Sau giờ học, Thẩm Nguyệt đi đến trước mặt Thẩm Diệu, cười nói: “Hôm nay Dịch tiểu thư mời ta cùng với Đại tỷ đi tới quý phủ nên không thể cùng ngươi về nhà. Ngũ muội, ngươi về trước đi.”

Dịch Bội Lan cùng Thẩm Nguyệt vốn là hai người thân cận, nàng đưa thiệp mời lại có ý chỉ xem nhẹ một mình Thẩm Diệu. Đây vốn là chuyện thường trong nhà...

Nghe vậy, Thẩm Diệu cũng không phản ứng quá lớn, nãy nàng lên tiếng nói qua liền thôi.

Đã nhiều ngày nay, gia nhân Thẩm đối đãi Thẩm Diệu vô cùng tốt, nghĩ thôi cũng biết là đang tính toán gì đó. Thẩm Diệu cũng lười cùng các nàng so đo, việc cấp bách hiện nay đương nhiên không phải là mấy chuyện vụn vặt này.

Trên đường trở về xa ngựa đi qua một ngã tư, Cốc Vũ thấy vậy liền nói: “Phía trước là Quê Hoa phường, cô nương không phải thích ăn bánh trong đó nhất sao, nô tỳ đi mua chút trở về.”

“Đi đi.” Thẩm Diệu mỉm cười nói.

Sau khi Cốc Vũ xuống xe, Kinh Trập xốc màn che nhìn ra bên ngoài, ánh mắt lướt qua một chút liền “Đi” một tiếng. Thẩm Diệu nương theo ánh mắt của nàng nhìn, chỉ thấy hiệu cầm đồ bên cạnh Quê Hoa phường giờ phút này có không ít người vây quanh, tựa hồ là ở tranh luận cái gì đó.

Mà hiệu tiểu nhị ở hiệu cầm đồ tựa hồ có chút không kiên nhẫn, thanh âm cao ngay cả Thẩm Diệu đều nghe được: “Nói mười lượng bạc, có bán hay không! Một thanh kiếm mà thôi, công tử chó khó xử chúng ta.”

“Hình như là đang tranh luận cùng trưởng quầy.” Kinh Trập nói.

Thẩm Diệu cũng nhìn ra, việc buôn bán ở hiệu cầm đồ, tự nhiên sẽ đem giá ép xuống thấp một chút, mà hiển nhiên, việc này với người đến cầm đồ mà nói thì không cách nào nhận giá nhưng lại không muốn rời đi chính vì vậy mới xảy ra thế giằng co như bây giờ.

“Cũng không có gì đáng nhìn.” Thẩm Diệu dời ánh mắt, Kinh Trập liền lại đem màn xe buông xuống. Một lát sau, Cốc Vũ ôm hai bao giấy to trở về, Kinh Trập vén màn che cho nàng bước vào. Rèm kéo ra trong nháy mắt, ánh mắt Thẩm Diệu dừng ở ngoài xe ngựa, chỉ thấy người mới vừa rời kia cùng tiểu nhị hiệu cầm đồ tranh luận đang từ trong đám người đi ra, trong tay còn ôm một thanh kiếm, xem chừng là không thỏa thuận được giá cả, về mặt có chút suy sụp.

Cốc Vũ lên xe định đem màn che buông xuống lại bị Thẩm Diệu ngăn lại, nàng cẩn thận nhìn chằm chằm vào người ôm kiếm kia – một thiếu niên trẻ tuổi thân hình bình thường, tướng mạo bình thường. Thấy cô nương nhà mình gắt gao nhìn chằm chằm nam tử xa lạ, Cốc Vũ cùng Kinh Trập đều có chút mặt mày kỳ diệu.

Thẩm Diệu nhíu mày, người này sao lại quen thuộc như vậy?

Thiếu niên trẻ tuổi lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nhìn kiếm trong ngực một phen, cắn răng một cái, quay đầu lại hướng kia hiệu cầm đồ đi đến, tựa hồ đã

hạ quyết tâm làm vụ buôn bán không vừa ý kia.

“Cốc Vũ!” Ngay lúc hắn xoay người, Thẩm Diệu đột nhiên lên tiếng: “Đi xuống, ngăn lại hắn, nói với hắn thanh kiếm kia, ta muốn !”

“Cô nương.....” Kinh trập cùng cốc vũ kinh ngạc nhìn nàng, thật sự không biết Thẩm Diệu tại sao lại làm như vậy?

“Mau!” Thẩm Diệu lạnh lùng nói.

Thấy thần tình nàng nghiêm túc, cốc vũ cũng không dám hỏi nhiều, lập tức nhảy xuống xe đi, hướng tới chỗ thiếu niên trẻ tuổi.

Thiếu niên trẻ tuổi vừa định xoay người lại nghe

có tiếng gọi: “Công tử dừng bước.”

Hắn xoay đầu lại, liền gặp một tỷ nữ đang hướng về phía hắn cười, nói: “Công tử đây là muốn đem

kiếm trong tay đi cầm?”

Người trẻ tuổi ngần ra, cũng không từng che giấu nói: “Không sai.”

Nàng tiếp tục nói: “Vừa hay cô nương nhà ta muốn thanh kiếm trong tay ngươi, công tử có thể có ý nguyện làm một vụ buôn bán?”

Thiếu niên trẻ tuổi liếc đối phương một cái, thấy nữ tử trước mặt không giống như làm bộ, lắc đầu nói: “Thanh kiếm này của ta không có hình thức tinh mỹ, thực dụng cũng chỉ có chút. Nếu là tiểu thư quý phủ bình khí như trong lời nói, vẫn là đi cửa hàng tạo bình khí một phen đi.” Trong lòng hắn cũng là kinh dị, nữ nhi tầm thường làm sao sẽ đối kiếm này cảm thấy hứng thú, đơn giản chính là nhìn đẹp thôi. Đáng tiếc kiếm hắn quá mức sắc bén, nếu là thương tổn chính mình liền không ổn.

Cốc vũ vẻ mặt hơi hơi dịu đi, trong lòng cũng là tán thưởng một tiếng. Người trước mặt này rõ ràng là cần bạc gấp nhưng vẫn vì đối phương suy nghĩ, xem ra cũng là một người quang minh. Thấy Thẩm Diệu mặc danh kỳ diệu muốn mua kiếm của người này, nàng còn có chút lo lắng, giờ phút này xem ra, ít nhất đối phương không phải người xấu.

Nghĩ vậy, sắc mặt cốc vũ càng dịu dàng, nàng nói: “cô nương Nhà ta là thành tâm muốn cùng công tử trao đổi. [editor: Tiểu Vũ] Công tử không ngại mượn từng bước nói chuyện.”

Đối phương ước chừng cũng không dự đoán được cốc vũ bướng bỉnh như vậy, nhìn thoáng qua kia hiệu cầm đồ, liền cũng không ngại gật đầu đáp: “Được rồi.”

Đến một ngõ nhỏ không người, chỉ thấy giữa đó có một chiếc xe ngựa, cốc vũ đến cạnh xe ngựa, nhẹ giọng nói: “Cô nương, hắn đến rồi.”

Thiếu niên trẻ tuổi đi đến trước xe ngựa, do dự một chút, ôm quyền nói: “Vị tiểu thư này, kiếm của tại hạ xác thực không thích hợp nữ tử sử dụng, rất trầm cũng quá mức sắc bén, rất dễ làm tổn thương bản thân, này đây.....”

“Ngươi tên là gì?” Lời còn chưa dứt, liền nghe được trong xe ngựa truyền đến thanh âm của nữ tử. Thanh âm này nghe đi lên tựa hồ tuổi không lớn lắm, nhưng lại có một loại hương vị không nói nên lời, giống như cao nhân đã trải qua chìm nổi, trong khoảng thời gian ngắn làm cho người ta không rõ tuổi của người trong đó.

“Tại hạ Mạc Kinh.” Do dự một cái chớp mắt, thiếu niên trẻ tuổi bế ôm quyền.

Lời vừa thốt ra, không gian chợt rơi vào im lặng. Đang lúc Mạc Kinh cùng cốc vũ có chút khó hiểu, bên trong liền lại truyền đến thanh âm của nữ tử: “Thanh kiếm của Ngươi này, ta cũng không cảm thấy hứng thú. Cho ta cũng không có gì ý nghĩa.”

Nghe vậy, Mạc Kinh trên mặt hiện ra một chút giận dữ, hắn nói: “Tiểu thư đây là đang trêu chọc Mạc Kinh, này kiếm tuy nói phẩm tướng bình thường, nhưng cũng là kiếm do Kiếm Sư nổi danh rèn, làm bạn cùng ta nhiều năm. Nếu tiểu thư kêu tại hạ lại đây chỉ vì vũ nhục, thứ cho tại hạ không phụng bồi.”

Nói xong lời này, hắn xoay người muốn đi, khả vừa nhấc chân, liền nghe được trong xe ngựa truyền đến một tiếng thở dài, tiếng thở dài rất nhẹ, lại tựa hồ hàm chứa cảm xúc khó hiểu, làm cho lòng người ta tự dưng giống như bị nhéo.

“Mạc Kinh, ngươi thực thiếu bạc đi.” Trong xe ngựa nói.

Mạc Kinh sững sốt, không biết vì cái gì, thời điểm đối phương gọi hắn tên, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường. Cái loại cảm giác này giống như thập phần quen thuộc, lại có chút mạo danh kỳ diệu. Trong nháy mắt nghe đối phương nói chuyện, bước chân hắn cũng không từ tự chủ ngừng lại, giống như mỗi một câu đối phương nói hắn đều không thể cự tuyệt.

“Kiếm của ngươi, với ta mà nói quả thật không đáng giá nhắc tới, nhưng, kiếm thuật của ngươi, lại đủ để giá trị trăm kim, thiên kim.”

Mạc Kinh ngần ra, lắc đầu nói: “Tiểu thư quá khen, tại hạ chính là người bình thường.” Trong lòng hắn cũng là kinh ngạc, người này sao lại biết hắn kiếm thuật siêu quần.

“Một văn tiền làm khó anh hùng hán, ngay cả bảo kiếm làm bạn nhiều năm cũng muốn bán đi. Làm như vậy, thật sự cô phụ kiếm thuật của người.” Mãn xe ngựa đột nhiên bị xóc lên, một nữ tử từ từ y theo đó mà đi ra.

Nàng dung mạo non nót thanh tú, nhưng mà ánh mắt đã có được một loại quý khí cùng uy nghiêm khó có được.

“Mạc Kinh, người có nguyện đem võ nghệ đầy người, bán cho tướng môn Thẩm gia ta?”

Nàng mỉm cười hỏi, trong ánh mắt đã có sự thân nhiên vui sướng như khi gặp cố nhân vậy.

Tiền sinh thị vệ thống lĩnh Mạc Kinh, thật sự là..... Biệt lai vô dạng.

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Lạnh lạnh đã thủ đến đây! Từ nay về sau là có thể sử dụng thủ đoạn bạo lực

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 58: Hộ Vệ

“Vị cô nương này.....” Mạc Kinh nao nao, nhú mày nhìn về phía nữ tử trước mặt.

Hắn biết có vài quý phù luôn xem mạng người như cỏ rác, mua nô tài cũng giống như mua súc vật. Có lẽ nữ tử trước mặt này cũng xem hắn như mấy hạ nhân kia, trong lòng hắn tự nhiên sinh ra chút không vui. [editor: Tiểu Vũ] Nhưng khi nhìn ánh mắt của đối phương, chút hờn giận này tự nhiên tiêu tán.

Ánh mắt nữ tử kia nhìn hắn, không phải là khinh bỉ cũng không phải là xem thường mà là hàm chứa một chút kính hi cùng tôn trọng làm lòng hắn bất giác sinh ra một nỗi nghi ngờ vô căn cứ bèn thốt ra “Cô nương với tại hạ, có phải đã từng gặp qua?”

Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Chưa từng.”

“Kia vì sao.....”

“Các hạ mặt mày đoan chính, khí độ bất phàm. Mà trước mắt lại đem bảo kiếm đã làm bạn nhiều năm bán đi, hiển nhiên là cùng đường mạt lộ. Người không có bạc mà lại cần bạc, mặc dù hôm nay ta có thể cho người tiền nhưng lại không thể giải quyết hết hậu hoạn của người ngày sau. Ta là đích nữ của Uy Vũ đại tướng quân, phụ thân ta cuối năm hồi kinh, ta sẽ đem người tiến cử cho người, người có một thân toàn võ nghệ vô duyên vô cớ bị mai một thì thật là đáng tiếc.”

“Thẩm tướng quân?” Mạc Kinh sững sốt. Hắn thật sự không ngờ tới nữ tử trước mặt này lại là nữ nhi của Thẩm Tín. Thanh danh của Thẩm Tín ở Minh Tề không người không biết, đó chính là một bức tượng đài sừng sững uy nghiêm trên chiến trường, nam nhi làm kiến công lập nghiệp, nếu là đi theo tướng lĩnh như vậy... Mạc Kinh cảm thấy máu trên người trở nên sôi trào.

Chính là..... Theo như lời đồn đãi ở Định Kinh, Thẩm Diệu căn bản chỉ là một bao cỏ không hơn không kém, tuy nói buổi Kim Cúc Yến (Ồ, mấy chương trước tưởng là Cúc Hoa Yến cơ mà nhỉ???) có điểm văn hồi nhưng người chứng kiến cũng không nhiều. Giờ phút này tương ngộ mới cảm thấy lời đồn đãi chưa chắc đã là thật.

“Nếu tiểu thư nguyện ý vì tại hạ tiến cử, tại hạ tự nhiên sẽ không chối từ, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ kết cớ tương báo.” Mạc Kinh cũng là người thẳng thắn, cơ hội này cũng không từ chối.

Thấy cảnh này, Thẩm Diệu mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc ném cho Mạc Kinh.

Nàng nói: “Ta không cần người kết cớ ngâm vịnh tương báo, chỉ muốn người đem một thân đầy võ nghệ bán cho ta. Phụ thân ta cuối năm mới hồi kinh, mấy ngày sau, người theo ta vào Thẩm Phủ, ta muốn người giả làm hộ vệ Thẩm phủ, âm thầm bảo vệ ta chu toàn.”

Thẩm Diệu nào biết, lời này rơi vào tai Mạc Kinh tự nhiên có một phen ý vị khác? Hắn cũng từng nghe nói qua, bề ngoài mấy đại gia tộc nhìn có vẻ hòa thuận vui vẻ nhưng bên trong lại đáng sợ hơn bất cứ nơi nào, chưa có thủ đoạn bản thủ nào là chưa từng dùng. Nay lại gặp Thẩm Diệu muốn bảo vệ thân mình chu toàn, liền đoán được chắc chắn những ngày tháng của Thẩm Diệu ở Thẩm Phủ cũng không tự tại như vẻ bề ngoài. Mạc Kinh trong lòng có chút kinh ngạc, nếu Thẩm Diệu là nữ nhi của Thẩm Tín tại sao cuộc sống lại khó khăn như vậy. Nhưng tính hắn vốn trầm ổn cũng không hỏi ra miệng, chỉ nói: “Vay do tiểu thư phân phó.”

“Người trước cứ cầm bạc này đi đi.” Thẩm Diệu nói: “Sau khi làm tốt việc của người, trong vòng ba ngày sau phải tới Thẩm Phủ, ta tự nhiên khác có an

bài.”

Mạc Kinh ôm quyền, trên người hắt tóa ra khí chất của người giang hồ. Sau khi hắt rồi đi, Cốc Vũ cùng Kinh Trập đồng thời nhú mày. Kinh Trập nói:“Cô nương, người này xuất thân không minh bạch , nếu có ác ý vào phủ chỉ sợ.....”

Thẩm Diệu hướng xe ngựa đi đến:“Sợ cái gì chứ? Nếu có người như vậy ở bên mình chắc chắn người trong phủ sẽ sạch sẽ nhiều lắm.”

Trong Tây viện đa phần là người của Nhị phòng và Tam phòng, người trung thành với nàng thực sự rất ít ỏi. Huống hồ Mạc Kinh vốn không phải người xa lạ.

Thẩm Diệu ngồi trong xe ngựa, trong lòng thâm than, trùng sinh một đời lại không nghĩ tới mình và Mạc Kinh sẽ lại gặp gỡ.

Mạc Kinh này tiền sinh chính là Thống lĩnh vệ quân do Thẩm Tín tiền cử, võ nghệ siêu quần. Lúc trước Thẩm Diệu đi làm con tin ở Tần quốc vài năm, Mạc Kinh đi theo làm thị vệ bảo hộ , nếu không có không có Mạc Kinh giúp đỡ thì Thẩm Diệu muốn bảo toàn mạng sống ở nơi Tần quốc nguy hiểm kia chi e là rất khó.

Mạc Kinh trung tâm (Trung trong trung thành, tâm trong tim) với Thẩm Tín , tự nhiên cũng nguyện ý trung thành Thẩm Diệu. Đáng tiếc sau khi Thẩm Diệu trở lại Minh Tề lại bởi vì Mi phu nhân cùng Thẩm Diệu ngầm đầu đá lẫn nhau, Mi phu nhân tính kế Mạc Kinh, đem tội danh khinh bạc cung nữ đổ lên đầu Mạc Kinh. Phó Tu Nghi sớm hiểu được phải trừ người của Thẩm Tín, Thẩm Diệu trăm phương nghìn kế ngăn trở nhưng không làm được gì, đành phải tro mắt nhìn Mạc Kinh chết trong tội danh oan khuất.

Nay gặp lại Mạc Kinh, nàng căn bản không biết Mạc Kinh sẽ gặp tình huống túng quẫn như vậy. Bất quá cũng đang bởi vì Mạc Kinh túng quẫn , mới có thể dễ dàng thu phục. Thẩm Diệu biết tính của Mạc Kinh - trung tâm chính trực, ba ngày sau đi Ngọa Long Tự, nàng định dùng biện pháp khác để đối phó với đám người kia, có Mạc Kinh tự nhiên lại tiện hơn rất nhiều.

Trở lại Thẩm Phủ, Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đi Dịch phủ làm khách , trong phủ chỉ còn mỗi Thẩm Diệu. Vừa bước đến Tây viện, Quế ma ma đã từ xa đón người, nịnh nọt cười nói:“Cô nương đã trở lại, lão nô làm cho phòng bếp làm chút đường canh, cô nương có muốn dùng một ít hay không?”

“Được.” Thẩm Diệu nói.

Thấy Thẩm Diệu mấy ngày nay đều dùng vẻ mặt lạnh nhạt với nàng nay lại trở nên hòa nhã, Quế ma ma trong lòng vui vẻ, vội hỏi:“Lão nô đi đem canh bung tới.”

Chờ Quế ma ma bung đường canh tới, Thẩm Diệu đã ở trong phòng nghỉ ngơi một hồi. Quế ma ma đem đường canh thận trọng đặt lên bàn, cười nói:“Cô nương, ba ngày sau đi Ngọa Long Tự cái gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị còn cần cái gì nữa không ?”

Thẩm lão phu nhân đã an bài sẵn, ba ngày sau đi Ngọa Long tự dâng hương, khấn cầu Thẩm gia an bình. Từ Nhiệm Uyển Vân mang theo ba người, những người còn lại không cần đi . Quế ma ma đã lo lắng bận rộn việc này nhiều ngày.

Thẩm Diệu quét mắt liếc nàng một cái, không nhẹ không nặng nói:“Ma ma đối với việc này thật nhiệt tình.”

Quế ma ma cứng ngắc, cười nói:“Cô nương khó

có cơ hội được xuất môn, ta tự nhiên muốn chuẩn bị chu toàn.”

“Có ma ma đi theo , tự nhiên là chu toàn .” Thẩm Diệu đột nhiên cười. Nụ cười kia đọng lại trong mắt Quế ma ma lại làm lòng nàng có chút bất an.

“Nhị phu nhân an bài thỏa đáng, tự nhiên sẽ không sao.” Quế ma ma nói.

“Vậy làm phiền Quế ma ma thay ta tạ nhị thẩm.” Thẩm Diệu gật gật đầu:“Ngươi đi xuống đi.”

Nghe vậy, Quế ma ma mới nhẹ nhàng thở ra, vội

vàng nói nói mấy câu liền lui đi ra ngoài. Không biết vì sao, mấy hôm nay Thẩm Diệu trở nên rất kỳ quái, coi như cùng nàng đứng ở cùng nhau, liền có một loại uy áp vô hình làm kiều ngạo của nàng từ trước đến nay bị áp xuống vài phần. Bất quá sau khi ra khỏi cửa, thất lưng của Quế ma ma lại thẳng , khinh thường nhìn lướt qua phòng, dùng thanh âm chỉ mình có thể nghe thấy thấp giọng nói:“Qua ba ngày nữa, xem ngươi còn dám ở trước mặt lão thân bừa bãi!”

Trong phòng, Thẩm Diệu đem bát đường canh ở trong tay đi đến bên cửa sổ. Cánh tay nhẹ nhàng giơ lên cả bát đường canh đều rơi vào mấy thân cây bên cửa nhỏ giọt xuống đất.

“Cô nương, quả thực muốn đi Ngọa Long tự?” Bạch Lộ chần chờ hỏi.

“Đi.” Thẩm Diệu đáp.

Kiếp trước nàng vô tình nghe bọn nha đầu ở Vinh Cảnh Đường nói chuyện, biết được Thẩm lão phu nhân có ý gả nàng cho Dự thân vương, nghe đến việc đi Ngọa Long Tự một đêm, liền trốn đến Định Vương phủ . Tuy rằng kia quyết định cũng là sai lầm nhưng lại vô tình tránh được một chuỗi tai họa.

Nay, nàng không trốn cũng không muốn trốn, liền đi đi Ngọa Long tự. Ai muốn xem cho hay của nàng, nàng liền biến người đó thành trò hay của mình, coi người ta vụng về diễn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ngọa Long Tự

Sớm hơn so với dự liệu của Thẩm Diệu, ngày thứ hai, Mạc Kinh đã tới Thẩm phủ làm hộ vệ. Thẩm Diệu thấy vậy liền bảo Sương Giáng cấp cho hộ vệ gác cổng kia một ít bạc nói với hắn đây là bà con xa của Sương Giáng.

Hộ vệ cũng phải phân cấp bậc, cái Mạc Kinh phải làm là hộ vệ gác ở bên ngoài, cứ như vậy không có gì trắc trở liền lưu lại.

Thời gian rất nhanh liền đến ba ngày sau.

Sáng sớm, Nhiệm Uyển Vân đều chuẩn bị tốt hết thấy liền bảo nha đầu Hương Lan bên người thông báo cho Thẩm Diệu biết để chuẩn bị. Trước khi khởi hành, mọi người phải đến Vinh Cảnh Đường tụ họp.[Editor: Tiểu Vũ]

Thẩm lão phu nhân thần tình nghiêm túc căn dặn mọi người, ước chừng là muốn mọi người theo khuôn phép cũ. Ngày thường đi dâng hương thường không đi Ngọa Long Tự, đơn giản là vì Ngọa Long tự vốn ở chốn hẻo lánh, tuy nói là nổi danh, nhưng hương khói so ra lại kém với mấy chùa chiền ở gần kinh thành. Lại không hiểu vì sao muốn bỏ gần cầu xa.

Thẩm Thanh ngược lại tỏ ra vô cùng thoải mái, lên tiếng nó chắc chắn sẽ hướng Phật tổ bái cả cho Thẩm lão phu nhân và Thẩm Nguyên Bách. Thẩm lão phu nhân nghe vậy tất nhiên là rất hưởng thụ, thái độ đối với Thẩm Thanh cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Trước khi đi, cũng dẫn theo một vài hộ vệ tùy thân, bảo hộ cô nương Thẩm phủ một đường an toàn. Thẩm Diệu đứng ở trước xe ngựa, lại chậm chạp không lên, Nhiệm Uyển Vân thấy thế liền nhíu mày hỏi: “Ngũ Nhi vì sao không đi?”

“Ta cảm thấy hộ vệ có chút ít. Để phòng vài việc ngoài ý muốn Nhị thẩm sao không phái thêm nhiều hộ vệ đi theo.” Thẩm Diệu nói.

Nhiệm Uyển Vân nhướng mày, nàng không nghĩ tới Thẩm Diệu sẽ đưa ra vấn đề này. Nhưng những thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị thỏa đáng... Nhiệm Uyển Vân cười nói: “Ngũ Nhi, người chúng ta mang theo thật sự không ít. Hộ vệ của Thẩm phủ rất nhiều căn bản là không thể mang đi hết, đem nhiều ngược lại có điểm không tiện, thế này là đủ rồi.”

Thẩm Diệu cố ý lắc đầu bất động.

Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh thấy thế, Thẩm Nguyệt không nói gì. Thẩm Thanh trong lòng không hề giận, đi theo nói: “Thẩm phủ chúng ta cũng không phải hoảng thất, có phải là Ngũ muội muốn phô trương thanh thế? Đại bá xuất môn cũng không đem nhiều người như vậy đâu.”

Nàng lấy Thẩm Tín ra nói, vừa dứt lời, Thẩm Diệu liền liếc nhìn nàng một cái. Cái liếc mắt kia tuy rất hờ hững nhưng lại làm cả người Thẩm Thanh phát lạnh.

“Đem nhiều hơn hai người đi.” Thẩm Diệu đem ngón tay chỉ hai hộ vệ gác cổng ở phía xa. “Bọn họ là được rồi.”

Thấy Thẩm Diệu không muốn mang nhiều mà chỉ đòi thêm hai người, Nhiệm Uyển Vân nhẹ nhàng thở ra, nàng không muốn lưu lại đây làm chậm trễ thời gian. Hai người căn bản không xoay chuyển được đại cục... Nhiệm Uyển Vân làm khuôn mặt khó xử nói: “Ngũ Nhi, người thật đúng là..... Thôi, lời người nói Nhị thẩm chưa từng

không thuận theo người, tùy người vậy.” Nàng phân phó Hương Lan bên người: “Đi, đi đem hai người kia kêu đến, theo chúng ta ra khỏi thành.”

“Đa tạ nhị thẩm.” Bên môi Thẩm Diệu gọi lên một chút tươi cười.

Thấy Nhiệm Uyển Vân cuối cùng vẫn theo chủ ý của Thẩm Diệu, Thẩm Nguyệt có chút kì dị nhìn Thẩm Diệu. Thẩm Thanh cũng hung hăng dậm chân, trừng Thẩm Diệu một cái rồi xoay người đi.

Sau khi lên xe, Thẩm Thanh vẫn cố ý không cùng Thẩm Diệu nói chuyện. Mặc dù Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Diệu nói chuyện nhưng trong lời nói lại mang theo ba phần thù, Thẩm Diệu lười cùng nàng ứng phó trả lời cho có lệ. Nhiệm Uyển Vân thế nhưng lại vô cùng cao hứng, cùng Thẩm Diệu nói vài lời trẻ con cực kì thân cận. Nếu là thường này, ước chừng Thẩm Diệu sẽ đối với vị Nhị thẩm hiền lành hết sức nhụ mọ (quần quýt). Bây giờ nhìn lại, vị phụ nhân trước mắt này, nhất cử nhất động đều là làm bộ làm tịch. Lúc ở trong cung, ai ai cũng làm bộ làm tịch trước mặt nàng, nàng nhìn không thiếu.

Xuất phát từ sáng sớm mãi cho đến khi trời chạng vạng mới đến được Dương Kính Phong.

Ngọa Long tự ở trên đỉnh của Dương Kính Phong, núi cao cốc thâm, nếu là ngày xuân đi đạp thanh ở nơi này cảnh sắc khắp nơi tràn ngập mùi hoa, cây

cối xum xuê, cảnh sắc câu nhân . Bất quá giờ đã là đầu thu, cỏ cây điều linh vô duyên vô cớ nhuộm vài phần thê lương vào cảnh vật.

Dương Kính Phong cách Định kinh quá xa lại cộng thêm đường lên Ngọa Long tự thập phần gian nan, người thường đến đây dâng hương, trừ bỏ tiểu phu mây phu nhân, thái thái thường không chọn nơi này. Thâm Diệu cùng mấy người khác xuống xe ngựa. Khi lên đến cửa Ngọa Long tự chỉ thấy chùa thập phần to lớn , chỉ có một vị tiểu tăng ở bên ngoài quét rác có vẻ hoang vu, lạnh lùng.

“Nơi này như vậy thật thanh tịnh.” Thâm Nguyệt cười khẽ ra tiếng.

Thâm Thanh xoa xoa cái mũi, tựa hồ muốn oán trách vài câu, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, liền lại sinh sôi kiềm chế lại.

Nhiệm Uyển Vân nói:“Nơi này thanh tịnh như vậy mà coi thường mà lại bỏ qua sự linh nghiệm của Phật Tổ. Nghe người ta nói khi dâng hương, chỉ cần thành tâm, trăm vạn đều thành.”

Vị tiểu tăng kia thấy người đến, liền đứng dậy đón chào, trừ bỏ gia đình ở phía sau đang đem đồ đạc dỡ xuống, Nhiệm Uyển cùng mấy người khác theo tiểu tăng hướng vào trong chùa.

Càng đi vào trong Ngọa Long tự, lại càng cảm thấy nơi này thật hiu quạnh. Đừng nói là khách hành hương, hòa thượng cũng không có nhiều lắm. Cửa chùa lại cổ tình rộng mở, bởi vậy, liền cảm thấy có phần trống rỗng. Nếu là ở ban đêm, chỉ sợ sẽ làm người ta sợ hãi.

Chờ đến khi gặp trụ trì, vị trụ trì kia liền phân nơi ở cho mấy người bọn họ. Vốn là các cô nương gia một người một gian ở gần nhau, đến khi phân đến Thâm Diệu, một vị hòa thượng trung niên bên người trụ trì nói:“Thật không phải với thí chủ, lâu các phía nam đã có đầy người, nếu cô nương không ngại có thể đến lâu các phía bắc?”

Tất cả mọi người nhìn nàng, Thâm Diệu cười nói:“Xin lỗi, ta rất dễ ý.”

“Ngũ Nhi !” Nhiệm Uyển Vân nhỏ giọng trách cứ:“Đây là Phật môn thanh tịnh, làm sao có thể cho người tùy hứng?”

“Ta chỉ cảm thấy có chút kì quái,” Thâm Diệu bất vì sở động:“Hương khói thoát nhìn cũng không nhiều, tại sao lâu các lại đầy người?”

Vị hòa thượng trung niên kia nhú nhú mày, ước chừng là chưa từng thấy qua hành vi tự đại như vậy, chưa phân minh mà đã bình luận về chùa miếu. Nhưng Thâm Diệu lại khác mấy tiểu thư điều ngoa tự đại, tư thái giảng đạo lý như vậy lại làm cho người ta muốn trả lời nhưng cũng không trả lời được...

“Tiểu thí chủ có điều không biết, tuy rằng khách hành hương không nhiều lắm, tăng nhân trong miếu lại nhiều.” Vị lão trụ trì kia mỉm cười hướng Thâm Diệu giải thích.

“Ta một mình ở nơi đó lại có điểm sợ hãi, ta nên ở đâu đây?” Nàng hỏi.

“Này.....” Nhiệm Uyển Vân trấn an:“Ngũ Nhi, người chấp nhận ở một đêm đi, nếu là qua đêm nay, Phật tổ nhìn đến thành tâm của người, ngày mai dâng hương, tự nhiên sẽ thành.”

Nếu là trước đây, Thâm Diệu nghe nói như thế liền sẽ thuận thế trôi theo. Dù sao nàng người này ăn mềm không ăn cứng, huống chi trong lòng còn có một Phó Tu Nghi chắc chắn sẽ sợ Phật Tổ không đem tâm nguyện nàng cùng Phó Tu Nghi trói chặt một chỗ thực hiện chắc chắn sẽ chịu đựng chút mệt mỏi nho nhỏ này.

Nhưng nay đã có chút bất đồng .

Nhiệm Uyển Vân cũng có chút đau đầu, không biết vì cái gì, nay Thâm Diệu càng ngày càng hay sinh sự. Từ trước đến giờ,nàng nói cái gì Thâm Diệu sẽ tin cái ấy, quả thực rất dễ dụ.Nhưng hôm nay lại liên tiếp làm khó, nếu là không sớm đem Thâm Diệu giải quyết , ngày sau Thâm phủ chỉ sợ có người làm nàng đau đầu tồn tại.

“Không bằng như vậy,” Thâm Diệu cười khanh khách nói:“Thâm thăm cùng ta vào trong lâu các được không? Có thêm một người ta cũng an tâm.”

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Đoán xem người xui xẻo là ai ~

----- Lời editor-----

Nhiệm Uyển Vân: Hai người cũng không xoay chuyển được đại cục...

Tiểu Vũ : *Gật đầu* Hai người đúng là không xoay chuyển được đại cục... Một người là đủ ~~~

Đoán xem người đó là ai???

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phòng

“Này.....” Nhiệm Uyển Vân có chút do dự, nếu nàng cùng Thẩm Diệu ở một chỗ, nhờ Thẩm Diệu có chuyện gì không hay xảy ra nàng rất khó để tránh khỏi liên quan. Không đợi Nhiệm Uyển Vân nghĩ ra biện pháp tốt hơn, Thẩm Diệu tiếp tục nói: “Nếu thẩm thẩm không chịu, vậy thì trong hai người đại tỷ cùng nhị tỷ ai muốn ở chung với ta, ta đều đáp ứng.”

Ánh mắt Thẩm Diệu lóe lóe, cũng không tiếp tục lên tiếng. Thẩm Thanh tuy không biết mẫu thân mình rốt cuộc có an bài gì nhưng cũng loáng thoáng đoán được lần xuất hành này là nhằm vào Thẩm Diệu, thêm nữa nàng vốn ghét cay ghét đắng Thẩm Diệu, trước mặt Thẩm Diệu cũng không thêm che giấu thái độ, lạnh nhạt nói: “Ta quen ở một mình.”

“Như thế thì.....” Thẩm Diệu hơi trầm ngâm.

“Ta đây liền đi Bắc các (lầu Bắc) ở cùng Ngũ Nhi vậy.” Thẩm Diệu còn chưa nói hết câu, Nhiệm Uyển Vân liền chủ động đề nghị. Nàng sợ Thẩm Diệu lúc này lại muốn thay đổi nếu ở cùng một các liền ở xa một ít, tóm lại là cũng không oán đến trên người nàng đi. Thẩm Tín vốn ở xa, nước xa không cứu được lửa gần, đến lúc đó nàng nói cái gì xảy ra không phải là cái ấy hay sao???(Ý bà ấy là lúc ấy bà có nói gì thì m.n phải tin như thế ấy ~~~ Hối hận nhanh thôi hehe)

Thẩm Diệu mỉm cười: “Vây đa tạ nhị thẩm làm bạn.”

Nàng nói lời khách khí như vậy làm lòng mày của Nhiệm Uyển Vân không nhịn được mà dựng thẳng nhưng trong nháy mắt lại khôi phục khuôn mặt tươi cười như cũ nói: “Đều là người một nhà.”

Giải quyết xong vấn đề chỗ ở, việc phải làm tiếp chính là thu dọn đồ đạc. Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt người có chút mệt mỏi, nên không ăn cơm cùng nhau, đều kêu hạ nhân mang cơm vào trong phòng.[editor: Tiểu Vũ]

Tại Bắc Các,

Không đợi Nhiệm Uyển Vân mở miệng nói chuyện, Thẩm Diệu liền nói: “Thân mình của ta cảm thấy có chút không khỏe nên không bồi Nhị thẩm dùng cơm được, ta về phòng trước.”

Nhiệm Uyển Vân sững sốt, lập tức cười nói: “Vây liền theo ý ngươi đi. Nếu mệt thì nên đi nghỉ sớm.”

Thẩm Diệu gật đầu kêu “vâng”.

Đợi sau khi một vị tiểu tăng mang ba chủ tớ vào phòng, Thẩm Diệu nhìn không được than thở.

Quả thật Ngọa Long tự bài trí đơn giản như vậy, ở nơi hẻo lánh như vậy nhưng không thể không phủ nhận gian phòng Thẩm Diệu đang ở thập phần tao nhã. Bên cửa có hai bụi cây thấp làm không khí có chút u tĩnh mặc dù phòng được sắp xếp giản đơn nhưng khắp nơi đều tinh xảo. Khiến người vừa thấy được liền yêu thích.

“Nơi này trang trí cũng thật đẹp.” Cốc Vũ có chút ngoài ý muốn.

“Hồi thí chủ, đây là phòng chỉ dành cho khách quý. Phu nhân của quý phủ phân phó phải lưu phòng này cho thí chủ.” Tiểu tăng cúi đầu nói.

“Thay ta đa tạ Nhị thẩm.” Thẩm Diệu thân nhiên nói, đem ánh mắt đánh giá xung quanh. Đây là căn phòng tận cùng của bắc các, thanh u đẹp đẽ. Chẳng qua bốn bề hầu như được vây kín, nói cách khác, nếu là có người la lên, cũng vô dụng.

Khó có được ngày bọn họ ngay cả lối thoát của nàng cũng phong kín, về phần phòng này bố trí tinh xảo chỉ e cũng vì “Người nợ” hưởng dụng mà làm đi.

“Đây là hương gì vậy?” Kinh Trập nhặt mấy nén hương ở trên bàn đưa lên mũi ngửi ngửi: “Hương thơm có chút giống hoa lan nhưng lại thơm hơn hoa lan một chút.” Ánh mắt của nàng dừng trên lọ hương hình hoa lan đặt ở trên bàn: “Lọ hương này cũng thật đặc biệt.”

Cốc Vũ thấy thế, cũng cười nói: “Xem ra nơi này đã som hỏi qua, lúc cô nương ngủ nhất định phải có huân hương, đợi lúc cô nương mệt mỏi, muốn ngủ liền đem hương thả lên. Có như vậy ban đêm cô nương mới có thể ngủ an ổn.”

“Hiện tại cảm thấy lên Ngọa Long tự này cũng không phải là sai a.” Kinh Trập hi hi ha ha trêu ghẹo: “Khó trách mặc dù đây là thâm sơn, nhị phu nhân lại muốn đến đây cầu phúc.”

Thẩm Diệu khề cau mày, đi lên trước vài bước, tiếp nhận hương trong tay Kinh Trập đưa lên mũi ngửi. Ngửi xong mặt nhăn lại thành một đoàn.

Hai nha đầu thấy vậy ngập ngừng hỏi: “Cô nương, hương này có gì không ổn sao?”

Phản thường tất vì yêu (Khác thường tất có yêu quái), Thẩm Diệu từ khi bước vào Ngọa Long tự chưa bao giờ buông lỏng một phần tâm. Nơi này thỏa

đáng bao nhiêu, nàng có thể nhìn ra hung hiểm bấy nhiêu. Lúc nàng sắp sửa đi ngủ quả thực có thói quen đốt huân hương, huống hồ nữ tử luôn yêu thích những thứ tinh xảo. Lư hương kia làm đẹp như vậy đều là vì thưởng thức. Nữ nhi tâm thường khi đến đây sẽ đều đốt huân hương, ngắm phong cảnh u tĩnh ở đây.

Bất quá đối với nàng mà nói đây chẳng qua cũng chỉ là một thủ đoạn nhỏ. Nữ nhân để sống sót trong hậu cung hầu hết đều phải dùng thủ đoạn để tự mình vươn lên. Kiếp trước Thẩm Diệu là người đứng đầu hậu cung lâu như vậy tất nhiên không phải một chút nhân lực cũng không có. Thủ đoạn xấu xa nàng đã gặp không ít. Về phần huân hương có bỏ thuốc thúc tình, đây căn bản là thủ đoạn thối nát nhất của nhóm phi tần.

Nếu nàng nữ tử khuê các thông thường chắc chắn sẽ chưa từng nghe nói đến cái này .(Bất qua nàng không phải =))))

“Đây không phải là thứ gì tốt.” Nàng nhẹ buông tay, huân hương được đặt ở trên bàn.

Cốc vũ cùng Kinh Trập cả kinh, hai mắt nhìn nhau. Một lát sau, Kinh Trập nói:“Nô tỳ nên đem thứ này ném ra???”

“Không cần.” Thẩm Diệu ánh mắt dừng ở trên bàn. Nhiệm Uyển Vân cùng người kia chuẩn bị nhiều nhiều thứ như vậy vì nàng, nếu không dùng thì thật lãng phí, cũng có chút đáng tiếc. Mối của nàng bất giác nhếch lên, tràn ra một nụ cười lạnh:“Giữ đi, vẫn còn chỗ hữu dụng.”

.....[chương này làm tặng bạn "Thao Manga" Cảm ơn bạn vì đã đến diễn đàn Lê Quý Đôn ủng hộ mk =)))]

Xa xa , ở một gian phòng khác, Nhiệm Uyển Vân ngồi trên tháp, trước mặt nàng là một người đang khom mình không ai khác chính là Quế ma ma.

“Sự việc tối nay ngươi chắc đã biết. Nếu sự thành chắc hẳn cũng không thiếu công lao của ngươi, nếu như thất bại...” Nhiệm Uyển Vân hừ nhẹ một tiếng:“Là kết quả gì, không cần ta nói ngươi chắc cũng đã biết?”

Thời điểm Nhiệm Uyển Vân nói chuyện nào còn bộ dáng hòa khí thường ngày, ánh mắt làm người phát lạnh.

Quế ma ma nịnh nọt cười nói:“Phu nhân yên tâm, hết thảy đều ở trên người lão nô, lão nô chắc chắn sẽ không làm sai, chắc chắn tối nay sẽ thuận lợi thành công.”

Về mặt Nhiệm Uyển Vân lúc này mới dịu xuống, nói:“Ta đương nhiên tin ngươi, ngươi dù sao cũng là người Ngũ Nhi thân cận nhất. Chúng ta làm như vậy, cũng là vì Thẩm phủ, Ngũ Nhi sau này lớn chắc chắn sẽ biết ngươi vì tốt cho nàng chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi.”

Quế ma ma gật đầu xưng vâng, trong lòng lại khinh thường. Thẩm Diệu ngày sau biết việc này không hận chết nàng mới là lạ. Sao lại cảm thấy là vì tốt cho nàng. Nghĩ đến tối nay sắp phát sinh chuyện gì, Quế ma ma cũng nhin không được có chút ghê sợ, nàng cũng không đoán trước người trước mặt luôn luôn hòa khí như Thẩm Nhị phu nhân lại nghĩ ra được biện pháp ác độc như vậy, dù sao chuyện này đối với một tiểu cô nương chưa có chồng mà nói căn bản là sống không bằng chết.

Ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy Nhiệm Uyển Vân ném cho nha đầu Thái Cúc bên người một ánh mắt, Thái Cúc liền cười tủm tỉm lấy ra một túi hương nhét vào tay Quế ma ma cười nói:“Lần này làm phiền Quế ma ma chiếu cố rồi.”

Quế ma ma sờ sờ túi tiền trong tay, phát giác kia hương túi phân lượng không nhẹ, trên mặt lập tức tươi cười như hoa, nói:“Bảo đảm sẽ làm cho phu nhân vừa lòng.”

Nói thêm mấy câu, Quế ma ma mới đứng dậy rời đi.

“Phu nhân quả thực tối nay muốn nghỉ ở nơi này?” Hương Lan hỏi:“Cái đó ... dù sao cũng cùng phòng của Ngũ tiểu thư một chỗ...”

“Không sao.” Nhiệm Uyển Vân không để ý lăm phát phát tay:“Sáng sớm mai, ta nói cái gì liền là cái đó, nói không chừng đợi Thẩm Tín về đến nơi, trên đời này căn bản không còn một người mang tên Thẩm Diệu nữa căn bản cũng không dọa được ta.” Nàng cười có chút hung ác:“Đại bá, đại tẩu, ai kêu các ngươi muốn cản đường của Thanh Nhi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nguyệt Hắc Phong Cao

Ngọa Long tự từ lúc chạng vạng tối đã bắt đầu rả rích mưa. Mưa cuốn theo hàn khí phả vào da thịt của từng người. Cốc Vũ thấy vậy liền đem cửa sổ đóng lại, nhìn Thẩm Diệu nói:“Cô nương cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.”

Kinh Trập đem áo choàng phủ lên người Thẩm Diệu lo lắng mở miệng:“Đường núi vốn khó đi, nếu cơn mưa này kéo dài đến tận sáng không biết ngày mai sau khi dâng hương xong có thể lên đường trở về hay không nữa. Đường đi mà lấy lợi nói không chừng còn phải ở lại đây thêm vài ngày.”

“Ở lại vài ngày thì ở lại vài ngày.” Cốc vũ cười nói:“Nơi này cảnh đẹp, hoàn cảnh xung quanh cũng thanh tịnh, đẹp đẽ về tổng thể thì cũng khá tốt....” Nói

được một nửa chọt nghĩ đến Thảm phủ hư dư ỳ xà (lá mặt lá trái: nói về những người 2 mặt chung quy lại là người xấu =)) cũng chẳng phải hạng người tốt gì liền đem những lời còn lại nuốt vào trong bụng.

Thảm Diệu ngồi trước bàn đùa nghịch con cờ trong tay. Nàng dạo này càng ngày càng thích chơi cờ, đáng tiếc mấy nha đầu bên người chẳng ai biết đánh nếu không đã gọi một người vào đánh cùng. Mấy hôm nay nàng luôn chơi cờ một mình. Thi thoảng Cốc Vũ cùng Kinh Trập sẽ cảm thấy kì quái, thời điểm cô nương nhà mình đánh cờ một mình có đôi khi sẽ lộ ra một vẻ mặt kì quái làm cho người ta nhìn thấy trong lòng phát lạnh.

Cửa chọt bị đẩy ra, Quế ma ma tươi cười bước đến, trên tay còn cầm theo một ít đồ ăn: “Cô nương, đây là cơm bốc thí của chùa. Tuy đây đều là thức ăn chay nhưng đồ ăn ở đây cũng không kém. Lão nô còn đặc biệt làm mấy chén canh quế hoa. Đại cô nương cùng nhị cô nương đều đã dùng qua, đều nói không tồi.”

“A, để đó đi.” Thảm Diệu thản nhiên nói.

“Cô nương nên tranh thủ ăn lúc nóng để nguội rồi sẽ không còn ngon nữa.” Quế ma ma thân thiết bưng lên bát đến, định đưa cho Thảm Diệu.

“Ma ma gấp cái gì.” Kinh Trập lặng lẽ tiếp nhận bát sứ trong tay Quế ma ma, cười nói: “Cô nương không phải chỉ nói đặt lên bàn thôi sao. Mới vừa rồi cô nương có chút không thoải mái, để một lúc nữa rồi dùng sau cũng được.”

Quế ma ma trong lòng có chút tức giận, thấy Thảm Diệu đối với lời nói của Kinh Trập tỏ vẻ từ chối cho ý kiến, âm thầm cắn chặt răng. Từ trước đến giờ Thảm Diệu luôn lấy lời nói của Quế ma ma làm trọng, nếu Quế ma ma cùng nha đầu nổi lên tranh chấp, tất nhiên là trách phạt nha đầu trước tiên. Không biết từ khi nào hai nha đầu Cốc Vũ cùng Kinh Trập lại có thể thay mặt Thảm Diệu.

Thời điểm Quế ma ma rơi vào trầm tư chọt nghe được thanh âm của Thảm Diệu đột nhiên nói: “Ma ma ở cùng ta cũng đã 14 năm rồi đi.”

Quế ma ma trong lòng nhảy dựng, nhìn về phía Thảm Diệu. Thảm Diệu cũng nhìn qua, đôi con ngươi trong suốt trước sau như một, giống nhau hệt từ hồn nhiên làm Quế ma ma hoảng hốt một trận.

Bất tri bất giác, tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài ngày nào vẫn còn gào khóc đòi ăn giờ đã trở thành một nữ tử xinh đẹp, trưởng thành.

Quế ma ma trong lòng có chút cảm thán. Lúc trước vợ chồng Thảm Tín hàng năm chinh chiến sa trường, dặn nàng hảo hảo chiếu cố Thảm Diệu chớp mắt một cái 14 năm cũng đã trôi qua...

“Ngẫm lại từ trước đến nay ma ma là người thân cận ta nhất...” Thảm Diệu nhẹ giọng nói: “Ta nhớ rõ có một đêm bị sốt, trời bên ngoài cũng mưa như hôm nay vậy, người trong phủ cầm bài thiếp đi mời đại phu mãi không đến, ma ma vì lo lắng cho ta liền ra ngoài tìm đại phu giữa đường còn bị ngã chảy máu đầu nhưng vẫn kiên trì tìm đại phu khác đến bắt mạch cho ta.”

Quế ma ma sùng sốt, vẻ mặt chọt trở nên nhu hòa: “Cô nương vẫn còn nhớ rõ ngày đó.”

“Ta đương nhiên nhớ rõ, ma ma làm bạn với ta đã hơn 10 năm, đến cả cha mẹ của ta cũng không thân cận ta nhiều bằng người, từ trước đến giờ ta luôn coi ma ma là người thân của mình vậy.”

“Cô nương chiết sát(? – không hui) lão nô.” Quế ma ma trong lòng cảm thán. Nàng không đoán được Thảm Diệu lạnh nhạt nàng mấy ngày nay đột nhiên lại thân cận với mình như vậy. Cảm thán thì cảm thán, trong lòng Quế ma ma ít nhiều cũng dâng lên một chút không đành lòng. Là người ai cũng phải thay đổi (?), thời điểm vợ chồng Thảm Tín đem Thảm Diệu giao cho nàng khi đó con trai của nàng vẫn còn chưa cưới vợ, lúc đó nàng cũng chưa có tôn tử, ngẫu nhiên xem Thảm Diệu là cháu gái mình mà chiếu cố. Phần tình cảm kia không phải tất cả đều giả, bất quá..... Người không vì mình trời tru đất diệt, Thảm Diệu dù sao cũng không phải tôn nữ của nàng, biết đâu đại phòng cho phép, nếu chuyện thành, một nhà con trai của nàng đều có thể được hưởng lợi.

Phú quý hiếm trung cầu (Phú quý khó cầu), huống hồ Thảm Diệu căn bản là không thể vì nàng mang đến cái lợi gì. . .

Thần sắc trong con ngươi Quế ma ma thay đổi mấy phần nhưng vẫn cười nói: “Cô nương, trời lạnh đêm trọng, vẫn là nên dùng cơm rồi đi nghỉ sớm đi. Trước khi đi ngủ đốt một cây huân hương hảo hảo ngủ một giấc thật ngon. Sáng hôm sau dậy sớm vì lão gia cùng phu nhân cầu phúc ấy mới là tốt.”

“Đa tạ ma ma lo lắng.” Thảm Diệu cũng cười. Nụ cười trong đó còn bao hàm một chút ý tứ không rõ. Nàng nói: “Ma ma lui xuống trước đi, ta sẽ dùng cơm.”

Quế ma ma còn muốn ở thêm trong chốc lát nhưng thấy được bộ dáng muốn trục khách của Thảm Diệu đành phải ngượng ngùng lui ra. Sau khi bước ra khỏi phòng, Quế ma ma không đi ngay mà đến cửa sổ cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Một lát sau trong phòng vang lên thanh âm của Cốc Vũ: “Cô nương, đồ ăn sắp lạnh rồi.”

“Ăn cơm đi.”

Ngay sau đó là một loạt âm thanh bát đĩa va chạm vào nhau tựa hồ người bên trong đã ăn. Kinh Trập hỏi: “Cô nương cảm thấy canh quế hoa này thế nào?”

“Không tồi.” Thảm Diệu thanh âm của vang lên: “Thực ngon miệng.”

“Vay ăn nhiều một chút.” Cốc Vũ cười nói.

Nghe được một lúc, Thẩm Diệu tựa hồ là ăn xong rồi, trong phòng vang lên thanh âm thu dọn bát đĩa, Cốc Vũ bung cái giỏ đi ra ngoài. Chỉ nghe

Kinh Trập nói: “Cô nương còn muốn đọc sách?”

“Còn một chút nữa, khoảng một khắc, người đem huân hương đốt đi.” Thanh âm của Thẩm Diệu dường như mang theo chút mệt mỏi.

Quế ma ma thẳng người, nhẹ nhàng thờ ra. Nàng quay đầu bước đi, khi đi hết sân còn không nhìn được nhìn cửa sổ đang đóng thì thào nói: “Cô nương chớ trách lão nô tâm ngoan, đại phu nhân sẽ đền bù cho người, ai cũng không thể cản.”

Đội Quế ma ma đi khuất, phía sau bỗng xuất hiện một nam tử, hần nhìn bóng Quế ma ma vội vàng rời đi, trên mặt nổi lên thần sắc tức giận.

Trong phòng, kinh trập lo lắng nhìn xung quanh Thẩm Diệu: “Cô nương, Cốc Vũ đã đi ra ngoài, nô tỳ vẫn không hiểu, cô nương đến tột cùng muốn làm gì?”

Không biết vì sao, trong lòng Kinh Trập luôn luôn có chút bất an, giống như trong nơi thâm sơn cùng cốc này chắc hẳn sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nàng hỏi: “Cô nương mới vừa rồi lừa gạt Quế ma ma, chẳng lẽ Quế ma ma giờ trở lại?” Lúc này Thẩm Diệu bày ra vẻ mặt ôn hòa đối với Quế ma ma làm Kinh Trập khản trương không thôi, sợ Thẩm Diệu lại như trước đây đối Quế ma ma nói gì nghe nấy.

Thẩm Diệu nhìn ngọn đèn đang cháy trên bàn thì thoáng lại vang lên tiếng lách tách đối lập với tiếng mưa tí tách bên ngoài. (Có ai hiểu vì sao lại đối lập không??? Ngọn đèn tượng trưng cho lửa, mưa tượng trưng cho nước □ Đối lập. Ngọn đèn kêu bé trong không gian yên tĩnh, bên ngoài mưa kêu to hơn, âm thanh mưa như hòa vào nhau tạo ra tiếng rõ ràng □ đối lập)

Giả vờ ăn cơm, giả vờ đốt huân hương, bất quá chỉ là kế trì hoãn tạm thời. Về phần tại sao nàng lại nói đoạn kia với Quế ma ma căn bản là không liên quan gì đến sự mềm lòng của nàng.

Con đường báo thù này không ai có thể quay đầu. Nếu không phải kiếp trước có ân thì chính là có thù. Kẻ thù vĩnh viễn không đáng thương hại. Đây có phần giống như lúc ở trong hậu cung, thắng thua phân tranh bằng lời nói, đoạn đầu dài đang ở phía trước.

Nàng nhẹ nhắm mắt.

“Cô nương, bây giờ phải làm cái gì?” Thấy Thẩm Diệu không trả lời vấn đề của mình, Kinh Trập đành phải đổi chủ đề.

“Chờ.”

“Chờ cái gì?”

Khóe mắt Thẩm Diệu khẽ nhúc nhích, khóe môi khẽ giương lên.

“Chờ đến khi nguyệt hắc phong cao, giết người

cướp của.”

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Tạ Tiểu hầu gia mau lên sân [chống nạnh cười], đạo này tự dung cảm thấy mình rất mạnh :-d dự định viết đoạn sau tình cảm nhiều a

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Khách Không Mời Mà Đến

Bên ngoài trời dần dần tối. Khi chuông đồng treo giữa Ngọa Long tự được một vị hòa thượng đánh vang lên hồi chuông cuối cùng, sắc trời đã đen như mực. Mưa tí tách nhảy nhót trên cành lá, mùi đất dậy lên lan tỏa vào trong không khí.

Thẩm Nguyệt ngồi ở trước bàn, buông tay khỏi trang sách trước mặt xoa xoa thái dương tựa hồ có chút buồn ngủ. Nha hoàn bên người thấy thế liền hỏi: “Cô nương muốn nghỉ ngơi?”

Thẩm Nguyệt không nói gì, lặng lẽ mở cửa sổ. Căn phòng cách vách là phòng của Thẩm Thanh. Phòng của Thẩm Thanh cách phòng nàng không xa, giờ phút này vẫn còn sáng đèn.

“Nhị cô nương muốn ngủ cùng đại cô nương sao?” Nha hoàn chần chờ hỏi.

“Không được.” Thảm Nguyệt có chút chán ghét xoay người: “Đi đem cửa đóng lại đi.”

Một nơi khác, trong phòng Thảm Thanh, Thảm Thanh đang đùa nghịch thích ý liền ách xì một cái, liếc mắt một cái ra bên ngoài: “Đã muộn như vậy.....” Nàng đứng dậy: “Vẫn là nên đi nghỉ ngơi.”

Khi đi ngang qua bàn đột nhiên nhìn thấy một lư hương tạo hình rất khác biệt, hơn nữa lại còn có cảm huân hương. Thảm Thanh thấy lạ liền cầm lên ngửi ngửi. Huân hương mùi rất thơm nhân tiện nói: “Đem huân hương này đốt lên.”

Non nửa khắc sau, đèn đuốc trong phòng dần tắt.

Hết thấy đều yên tĩnh, trong cổ tự nơi thâm sơn cùng cốc này ngoại trừ tiếng côn trùng kêu trong đêm khuya cũng chỉ còn tiếng mưa rơi trên mái ngói phát ra âm thanh giòn giã cộng thêm âm thanh thanh thúy của những giọt nước đọng rơi xuống sân.

Đêm khuya vạn phần yên tĩnh, đèn ở bắc các không tiếng động nhẹ nhàng tắt.

Trong bóng đêm tựa hồ có tiếng bước chân nhỏ nhẹ, nếu người nào đi qua chắc chắn sẽ nhìn thấy được ở cạnh bàn bên ô cửa sổ có một nữ tử mặc tử y đang lẳng lặng ngồi. Dung nhan nàng lạnh lùng, mặt không chút thay đổi như muốn hòa mình vào không khí tĩnh lặng, chỉ có đôi con ngươi trong suốt kia hiện rõ trong đêm đen giống như mãnh thú đang rình mồi, gắt gao đợi con mồi tự đi đến.

Mái ngói trên đầu cũng phát ra những tiếng vang rất nhỏ, Cốc Vũ cùng Kinh Trập đang đứng ở phía sau Thảm Diệu đồng thời ngẩng đầu lên, vẻ mặt khẩn trương chờ người ngồi trước bàn.

Một lát sau, ngoài cửa sổ truyền ra một tiếng mèo kêu “Meo, meo.”

Hai người đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Không đợi các nàng thở xong liền nghe được một trận bước chân dồn dập. Bước chân kia tuy rất nhẹ nhưng đối với những người không hề buồn ngủ như ba người các nàng lại hết sức rõ ràng.

Ngay sau đó cửa được mở ra, một bóng người tiến vào.

“Tiểu thư, là ta Mạc Kinh.” Người nọ nhẹ giọng nói.

Cốc Vũ cùng Kinh Trập thế lúc này mới chân chính nhẹ nhàng thở ra. Kinh Trập chỉ đốt một ngọn nến, sợ ánh sáng kia chiếu ra bên ngoài. Chỉ thấy trên vai của Mạc Kinh đang vắt một người không ai khác chính là Thảm Thanh.

Thảm Thanh giờ phút này hai mắt nhắm nghiền bộ dáng mê man bất tỉnh. Kinh Trập cùng Cốc Vũ trong lòng kinh sợ không thôi. Thảm Diệu cũng quét mắt nhìn Thảm Thanh một cái nói: “Người làm tốt lắm.”

Mạc Kinh sắc mặt có chút xấu hổ. Hắn cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện này. Bản thân Mạc Kinh cũng không biết vì sao Thảm Diệu lại sai hắn làm việc này. Chiều theo tính tình của Thảm Diệu chắc đôi phòng ở. Bất quá phương pháp này cũng thật thô bạo a, nếu có người nhìn thấy hắn, hắn bị coi là hái hoa tặc hắn có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

Kể thì cũng may, phòng của Thảm Thanh cùng Thảm Nguyệt tổng cộng chỉ có hai gã hộ vệ, việc này đối với một tướng môn tiểu thư mà nói không khỏi có chút kì quái. Nhưng Mạc Kinh hắn cũng sẽ không tự đi tìm phiền toái, kiêng một cô nương với hắn là việc dễ dàng. Hắn cũng đã tuân theo lệnh của Thảm Diệu đem huân hương này nọ thả vào phòng của Thảm Thanh làm Thảm Thanh ngủ mê man.

“Đem nàng khiêng lên giường.” Thảm Diệu nói.

Mạc Kinh theo lời làm theo, nghĩ nghĩ một lúc lại đem chân đạp lên người Thảm Thanh. Mặc dù đến tận lúc này, Mạc Kinh vẫn không biết Thảm Diệu đến tận cùng là muốn làm cái gì.

“Cô nương, chúng ta hiện tại.....” Cốc Vũ thử dò xét hỏi.

Trong phòng này, trừ bỏ Thảm Diệu, ước chừng không có người biết nàng đến tận cùng muốn làm cái gì. Mạc Kinh có thể nghĩ Thảm Diệu đang tức giận ngoạn nháo nhưng Cốc Vũ cùng Kinh Trập lại có thể loáng thoáng cảm thấy ra không phải. Thảm Diệu căn bản không phải vì tức giận mà ngoạn nháo huống chi phân nửa người đều đã bị đuổi ra hết. Nếu chỉ vì điểm ấy mà gây sự thì không khỏi có chút chuyện bé xé ra to.

“Đi thôi.” Thảm Diệu nhìn lướt qua người trên giường.

“Đi?” Cốc vũ sùng sốt: “Chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là đi khuê phòng của tỷ tỷ ta.”

Mạc Kinh trong lòng thở dài, quả thật là tiểu hài tử gia ngoạn nháo. Trong lòng hắn cũng sinh ra vài phần bất mãn, Thảm Diệu bên ngoài lạnh nhạt như vậy bên trong lại tranh cường háo thắng chỉ vì một chút việc nhỏ nhặt ngay cả trong sạch của tỷ tỷ mình cũng không cần. Hắn đang nghĩ, bỗng nhiên biến sắc, thấp giọng nói: “Ái?”

Lúc này, Cốc Vũ cùng Kinh Trập nhất thời hoảng hốt đứng lên.

“Lúc người đến đây bị người khác nhìn thấy?”

Sắc mặt Thẩm Diệu trầm xuống, Nếu là người kia chắc chắn sẽ không hành động nhanh như vậy. Lấy tính tình cầu toàn của Nhiệm Uyển Vân mà nói chắc sẽ để bên kia chờ lâu một chút. Tại sao lúc Mạc Kinh đem người vào lại có người khác tìm đến cửa? Nếu là..... Nàng thần sắc thay đổi, thật sự không được, chỉ có thể sử dụng biện pháp hạ đẳng kia.

“Ta đi ra ngoài xem một lát.” Mạc Kinh khẩn trương rút ra bội kiếm bên hông nhưng vừa đi ra tới cửa liền có bóng người từ cửa vọt tới, không ai muốn phát ra tiếng động quá lớn, Mạc Kinh thấp giọng quát: “Người nào?” Nói xong liền rút bội kiếm bên hông xẹt qua.

Hắc y nhân kia nhẹ nhàng tránh thoát kiếm của Mạc Kinh cũng chẳng biết hắn dùng biện pháp gì chân khẽ đạp vào cửa sổ giống như chim yến bay vào. Hắn đi lại quanh nơi này tựa như cá gặp nước. Mà khi vào phòng, liền mạnh trở lại, Mạc Kinh còn chưa kịp phản ứng, người nọ thân hình chột lóe, nhẹ nhàng đoạt kiếm trên tay Mạc Kinh. Ngay sau đó lưỡi kiếm sắc lạnh cũng đặt trên cổ Mạc Kinh.

Biến cố bất chợt xảy ra làm mọi người ngây người. Thẩm Diệu trong lòng cũng có chút cả kinh. Võ công của Mạc Kinh nếu có thể làm đến vị trí thống lĩnh thị vệ, tự nhiên là không thấp. Lúc trước bằng vào công phu của hắn hộ tống bảo vệ Thẩm Diệu nhiều năm ở Tần quốc trở về, nay, chưa đánh được năm chiêu đã bị người khác đoạt kiếm.

Mạc Kinh cũng không ngờ tới võ công của đối phương lại cao hơn mình rất nhiều có chút hồ thẹn, nhưng hắn càng lo lắng an nguy của Thẩm Diệu hơn, hắn nói: “Tại hạ cùng huynh đài không oán không cừ, huynh đài có sao lại hạ độc thủ?”

Hắn nói lời này cũng không sai, tối nay này trong tự trừ hòa thượng, chính là hộ vệ của Thẩm phủ. Nhưng hộ vệ của Thẩm phủ không thể có thân pháp cao mình như vậy. Mạc Kinh trong lòng cả kinh, Ngọa Long tự trừ bỏ người của Thẩm phủ còn có người khác? [editor: Tiểu Vũ]

Đối phương dường như không có ý muốn buông tay, chỉ nghe nhẹ một thanh âm vang lên, Thẩm Diệu cảm hóa triết tử đem ngọn nến sắp tàn vừa rồi lần nữa thấp lên.

Đối phương không đoán được rằng sẽ có người đốt đèn lên, căn bản không kịp che dấu, theo bản năng mất liên lộ ra sát khí hiển nhiên là muốn giết người diệt khẩu.

Ánh đèn kia tuy tuy mờ nhạt nhưng đem tất cả ngõ ngách trong phòng chiếu sáng. Ánh mắt Thẩm Diệu trong tròng nhưng lạnh lùng trong, đối diện với thiếu niên tuổi trẻ trước mặt có phần ngạc nhiên, lập tức nhíu nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Nha đầu Thẩm gia?”

“Còn không thả hộ vệ của ta.” Thanh âm của Thẩm Diệu so với mưa bên ngoài còn lạnh hơn: “Tạ tiểu Hầu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Gặp Gỡ Tiểu Hầu Gia (1.1)

Người đứng ở đối diện không phải ai khác chính là Tạ Cảnh Hành.

Dưới ngọn đèn u ám, lông mày trên khuôn mặt anh tuổi trẻ nhíu chặt lại. Hàn ý lạnh lẽo bao phủ quanh thân khác hẳn với lúc ban ngày. Trông hắn... giống như một người khác vậy.

Kinh Trập cùng Cốc Vũ đã gặp Tạ Cảnh Hành nhiều lần đương nhiên biết đây là ai. Trong lòng hai người cả kinh, không tự chủ được thủ hộ ở trước mặt Thẩm Diệu.

Mạc Kinh lần đầu tiên gặp Tạ Cảnh Hành. Hắn không biết Tạ Cảnh Hành loại người như thế nào, theo lời nói và ngữ điệu của Thẩm Diệu thì dường như hai người này có quen biết. Tạ Cảnh Hành nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, suy nghĩ một lát rồi bật cười, thả tay ra sau đó trả Mạc Kinh kiếm. [editor: Tiểu Vũ]

Hắn lùi bước lùi về phía cửa, khoanh tay nói: “Nha đầu Thẩm gia, ta và người gặp nhau trong này ắt là có duyên đi.”

Thẩm Diệu không quan tâm hắn, phân phó hai nha đầu bên người cùng Mạc Kinh: “Các người nhanh rời khỏi đây đi.”

Cốc Vũ cùng Kinh Trập liếc mắt nhìn Tạ Cảnh Hành một cái, gật đầu bảo vâng. Đương lúc đang muốn mang theo Thẩm Diệu rời đi thì Thẩm Diệu đã nói: “Các người đi trước đi, ta sẽ theo sau.”

Trong phòng dần tối lại, chỉ thấy ngọn nến nhỏ bé hơi lay lay trực tắt, Cốc Vũ búi rối kêu lên: “Cô nương.....”

“Đi!” Thẩm Diệu mở miệng, mệnh lệnh của nàng tuy ngắn ngủi mà chắc chắn (?). Cốc Vũ khẽ run lên, Mạc Kinh lắc lắc đầu mỗi tay túm một nha đầu, phi người bay ra bên ngoài.

Tạ Cảnh Hành từ nãy đến giờ vẫn khoanh tay hưng trí nhìn hành động của Thẩm Diệu. Nàng lần mò đến bàn, đem hỏa chiết tử vừa tìm được đốt lư hương hình hoa lan vừa nãy ở trên bàn rồi định bước ra khỏi phòng.

Thẩm Diệu đang định bước ra ngoài. Tạ Cảnh Hành nhìn theo nàng như nếm mỳ. Tay khẽ búng một cái, ngọn nến trong phòng phụt tắt. Một bóng dáng đột nhiên bay đến trước mặt của Thẩm Diệu, nhẹ ôm thắt lưng nàng. Thẩm Diệu chưa kịp phản ứng thì đã rơi vào lồng ngực ấm áp. Người nọ ôm nàng lần một vòng, chớp mắt, thân thể hai người đã ở trong gấm giường.

“Ngươi.....” Thẩm Diệu kinh sợ không thôi.

“Xuy!” Thanh âm của Tạ Cảnh Hành lại vang lên: “Có người đang tới.”

Trong phòng vang lên tiếng bước chân của một người. Thân mình của Thẩm Diệu khẽ cứng đờ.

Nàng vịn vịn không ngờ tới, hành động của người nọ lại mau như vậy.

Mà việc làm người ta cảm thấy may mắn hơn cả là người trong phòng không có đốt đèn. Bất quá chuyện này nàng cũng có thể đoán được trước. Lấy tính tình của người kia mà nói chắc chắn sẽ không đốt đèn.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng nói: “Vương gia, đều an bài tốt lắm.”

“Các người lui ra đi, canh giữ ở bên ngoài, đừng làm phiền hưng trí của bản vương.” Một thanh âm khàn khàn khác vang lên. Trông mắt Thẩm Diệu hơi hơi động, quả nhiên là Dự Thân Vương.

“Thẩm Tín a Thẩm Tín.....” Thanh âm của Dự thân vương tràn đầy đắc ý, tựa hồ còn có chút hưng phấn biến thái: “Bản vương muốn ném thư, nữ nhi của người cùng này nữ nhân khác có gì bất đồng?”

Tiếng bước chân dần hướng lên giường.

Nắm đấm trong tay Thẩm Diệu dần dần nắm chặt.

Tạ Cảnh Hành hơi hơi cúi đầu, bởi vì nguyên nhân tư thế, cảm giác liền đặt ở trên đầu Thẩm Diệu. Vừa cúi xuống một cái có thể nghĩ thấy mùi tóc nữ tử thơm ngát. Tuy trong tối không nhìn thấy được vẻ mặt của Thẩm Diệu nhưng thân thể căng thẳng trong lòng hắn cũng có thể cảm nhận được nàng không hề phản đối hành động này.

Trên giường vang lên thanh âm của quần áo bị xé rách lẫn tiếng nói dữ tợn của Dự thân vương, lời xấu xa ừ ừ, Thẩm Thanh tựa hồ khôi phục một ít thần trí, phát ra kháng cự rất nhỏ. Nhưng mà thanh âm kia mềm nhũn giống như không phải kháng cự mà giống như nghehnh đốn.

Trong không khí lan tỏa một cỗ hương vị mờ ám là người ta mặt đỏ tìm đập mang theo chút hoa lan thơm ngát, không phòng bị bị người hít vào.

Thẩm Diệu cũng dần dần cảm giác được một tia không đúng, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng. Huân hương nàng lúc rời đi đốt là thúc tình hương bây giờ là tự làm tự chịu. Nàng từ trước đến nay chưa bao giờ gặp tình huống như vậy không khỏi giật chổ đánh mèo với vị khách không mời mà đến – Tạ Cảnh Hành. Nếu không phải Tạ Cảnh Hành xuất hiện làm nảy sinh biến cố thì bây giờ nàng đã rời đi rồi, làm gì rơi vào quần trạng như vậy. Nghĩ xong trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây ra tất cả sự việc.

Đáng tiếc bây giờ không có ánh sáng, cái gì cũng không thấy, Thẩm Diệu do dự một chút không dám kinh động đến người trên giường liền dụi đầu vào vạt áo của Tạ Cảnh Hành che mũi lại.

Nàng biết huân hương kia không phải thứ tốt gì, lại càng biết nàng trăm ngàn lần không nên hít phải. Bản thân Thẩm Diệu chỉ nghĩ tới biện pháp dùng vạt áo của Tạ Cảnh Hành che mặt mũi lại nhưng lại không nghĩ đến Tạ Cảnh Hành chính là một nam nhân.

Thời điểm Tạ Cảnh Hành phát hiện huân hương này có vấn đề thì hắn đã hít rất nhiều, đã thế trong lòng lại còn ôm một tiểu nha đầu. Thẩm Diệu giờ tuy miệng còn hơi sữa đáng người tuy thường thường nhưng căn bản cũng là nhuyển ngọc ôn hương. Vào thời điểm máu chốt thân thể của hắn có chút căng thẳng, Thẩm Diệu không biết là vô tình hay cố ý cọ cọ vào thân trên của hắn, gút gao chôn đầu trong ngực hắn.

Tạ Cảnh Hành hít sâu vào một hơi, từ khi sinh ra cho đến nay, hắn chưa bao giờ cảm thấy chật vật như vậy. Trên đầu, giường lớn đang kêu “Cót két” không ngừng, tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng thanh âm của nam nhân hòa quyện vào nhau làm người ta mặt đỏ tìm đập.

Động tĩnh kia làm cho người ta hoài nghi dưới lực lớn như vậy giường có thể sụp xuống?

Cẩn rằng nghe xong non nửa cái canh giờ, động tĩnh trên giường dần dần nhỏ, người trên giường tựa hồ mệt mỏi trong chốc lát. Thân mình Thẩm Diệu cũng cứng ngắt- nàng sắp chịu không được. Vừa lúc đó, Tạ Cảnh Hành lần một vòng, thừa dịp không ai để ý bay vút ra bên ngoài một cách nhanh chóng. Trời đen như hũ nút, cũng không biết hắn làm như thế nào không kinh động đến Dự Thân vương.

Ra ngoài không xa, Thẩm Diệu liền nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của ba người Cốc Vũ.

Thấy nàng đi ra, Kinh Trập kích động thiếu chút nữa nhảy lên, sợ có người khác bên ngoài nghe được, Kinh Trập nhỏ giọng : “Cô nương, nô tỳ lo lắng muốn chết, vừa nãy có người đi vào, người không bị người đó phát hiện sao ...” Đang nói một nửa, Kinh Trập liền im bất bởi lúc này nàng vừa nhìn rõ tư thế của Thẩm Diệu...

Thẩm Diệu vẫn đang bị Tạ Cảnh Hành ôm. Tạ Cảnh hành thân hình cao lớn, ôm Thẩm Diệu cũng không có chút cố sức nào. Kinh Trập thấy vậy liền tức giận nói: “Người mau buông cô nương nhà ta ra!”

Tạ Cảnh Hành nhường mảy, buông tay. “Ba” một tiếng, Thẩm Diệu trực tiếp té ngã trên mặt đất.

“Người!” Cốc Vũ tức giận, nàng không ngờ được phương thức buông tay của Tạ cảnh Hành lại thô bạo như vậy. Cốc Vũ nâng Thẩm Diệu dậy đau lòng nói : “Cô nương, người không sao chứ?”

Mặc Kinh nhìn chăm chăm Tạ Cảnh Hành, trong lòng kinh nghi không thôi. Người này thoát nhìn là một thiếu gia con nhà võ, gia thế bất phàm. Hôn nữa chính mình ở trong tay người này không thể phản kháng.

Thân thủ như thế không khỏi làm hấn ghé mắt. Nhưng đêm hôm khuya khoắt lại xuất hiện ở nơi này không khỏi làm người ta hoài nghi. Vừa rồi hấn mang theo Cốc Vũ cùng Kinh Trập ra ngoài liền thấy có người đang đi vào phòng Thẩm Diệu, phía sau còn mang theo một thị vệ thân thủ bất phàm. Nếu không phải hấn tinh mắt, trốn mau thì chỉ sợ bây giờ đang gặp một phiền toái lớn. Mặc Kinh không nhịn được liếc Thẩm Diệu một cái. Chẳng lẽ Thẩm Diệu biết trước được tối nay đám người kia sẽ đến? Vậy nàng bảo hấn đem Thẩm Thanh đến phòng nàng rồi cuộc là có ý gì?

Thẩm Diệu đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, bình tĩnh nhìn về phía Tạ Cảnh Hành: “Đêm đã khuya rồi, ta không quấy rầy Tiểu Hầu gia làm việc, xin mạn phép đi trước.” Thái độ vô cùng xa cách.

Lúc này , mưa vẫn chưa dứt, từng hạt nước nhỏ như hạt bụi rơi trên người của nàng làm quần áo của nàng ướt. Dưới ánh sáng của đèn lồng, ánh mắt của Tạ Cảnh Hành đảo qua mặt nàng rồi như xem kịch vui nói:“Từ nay về sau đi ra ngoài hay phải xuất phủ cần phải đem theo mấy tên hậu vệ cường tráng chút để bảo vệ, ngươi muốn chịu chết bản hầu chưa bao giờ ngăn cản...”

Những lời hấn nói quả thực rất nặng, khuôn mặt tuần tú còn lộ ra một nụ cười bất hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Gặp Gỡ Tiểu Hầu Gia (1.2)

Thẩm Diệu liếc nhìn Mặc Kinh, Mặc Kinh lắc lắc đầu có chút xấu hổ nói:“Thuộc hạ một người cũng không nắm chắc.”

Tuy bản thân Dự Thân vương vô năng nhưng không có nghĩa là thủ hạ cũng thuộc hạng thấp kém.

“Tiểu hầu gia dường như đã tính kĩ càng.” Thẩm Diệu trầm mặc nói.

Tạ Cảnh Hành dương môi cười, đứng dậy rời đi. Ý là không muốn quan tâm đến bọn họ.

“Có xuất thủ tương trợ hay không?” Nàng hỏi.

Tạ Cảnh Hành quay đầu, suy nghĩ một lát, gật đầu nói:“Không phải là không thể được, bất quá..... Ngươi cầu ta, ta liền mang bọn ngươi đi ra ngoài.”

Sắc mặt Cốc Vũ cùng Kinh Trập thay đổi. Tạ Cảnh Hành này tính tình rất bất hảo, giọng điệu ngả ngớn lại cộng thêm khuôn mặt tuần tú trời sinh đều làm cho nữ tử mặt đỏ tim đập. Nếu không phải hôm nay vì lo lắng cho Thẩm Diệu, các nàng cũng đã không tức giận.

Mặc Kinh nhíu mày, Thẩm Diệu là nữ nhi của Thẩm Tín, chắc chắn thường ngày được mọi người nuông chiều nhìn qua tính tình quật cường. Tạ Cảnh Hành khiêu khích như vậy chỉ sợ Thẩm Diệu sẽ giận tím mặt.

Ngoài dự đoán của Mặc Kinh, Thẩm Diệu nghe vậy rất nhanh liền nói:“Được, ta cầu ngươi, mang ta nhóm đi ra ngoài.”

Lời nà của nàng nói quá nhanh làm Tạ Cảnh Hành không nhịn được mà ghen một lúc. Hấn cẩn thận đánh giá lại nữ tử trước mặt, tuy nói là cầu người khác nhưng ánh mắt lại khác hẳn, tư thái ung dung, không yếu thế hơn người khác.

Loại cảm giác này thập phần vi diệu làm cho hấn cảm thấy nàng không phải đi cầu người mà người trên đang ra lệnh vậy. Không đợi Tạ Cảnh Hành nói chuyện, Thẩm Diệu lại lập tức nói:“Tiểu Hầu gia nghĩ ra người phản ngươi?”

“Ngươi thật đúng là tiểu nhân lòng dạ bị ôi.” Tạ Cảnh Hành cười, nhẹ giọng nói:“Xuất hiện đi.”

Trong chớp mắt, xung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, nhìn qua tầm khoảng mười mấy người, cân xứng với thủ hạ của Dự Thân Vương .

Kinh Trập cùng Cốc Vũ hoảng sợ, Mạc Kinh cũng cả kinh. Võ công của hắn không kém, nhưng là cũng không biết nơi này khi nào ẩn giấu nhiều người như vậy, hiển nhiên đối phương thâm thủ cao hơn hắn. Mà trước mặt thiếu niên này dễ dàng điều động nhiều như vậy cao thủ, thật sự làm cho người ta có chút suy đoán thân phận của hắn.

Tạ Cảnh Hành nói: “Động tác nhanh một chút, đừng đánh rắn động cỏ.”

Nhóm hắc y nhân cúi đầu xưng “Dạ”, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm. Động tác của bọn họ đồng nhất không sai một li, nuôi hộ vệ ở trong nhà bảo vệ rất khó có được khí chất như vậy.

Thời điểm Thẩm Diệu đang trầm tư liền nghe được Tạ Cảnh Hành nói: “Tồn một chút thời gian, đi sang bên kia đi thôi.”

Hắn xoay người đi về phía đối diện, dáng đi giống như rất quen thuộc đường đi nước bước ở đây vậy.

“Đi theo hắn.” Thẩm Diệu nói.

Không biết thủ hạ của Tạ Cảnh Hành an bài như thế nào, nhóm người của Thẩm Diệu đi hết một đường nhưng chẳng gặp được ai. Thậm chí ở Nam các-nơi Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt ở một hộ vệ cũng không có. Sau khi đến nơi an toàn, Thẩm Diệu xoay người nói với Mạc Kinh:

“Ngươi trở về đi.”

Hộ vệ cũng có nơi ở của hộ vệ, lần này Mạc Kinh vội trộm chạy ra ngoài, nếu có người khác phát hiện chỉ sợ có biến

Cốc Vũ cùng Kinh Trập theo chân Thẩm Diệu đi vào phòng. Tạ Cảnh Hành lại chưa rời đi. Mất thấy Tạ Cảnh Hành muốn đi vào nội thất, Kinh Trập tiến lên phía trước cảnh giác nhìn hắn: “Công tử xin dừng bước.”

Tạ Cảnh Hành dừng bước thật, chẳng qua là nhìn bóng dáng của Thẩm Diệu nói: “Thẩm Diệu, ngươi làm lãng phí một đêm của bản hậu, ngay cả giải thích cũng lười đi?”

Bước chân của Thẩm Diệu dừng một chút, trong lòng thở dài. Tạ Cảnh Hành sinh ra giống như thất xảo linh lung tâm (Tâm tư tinh tế?), tai thính mắt tinh làm người ta đổ kị, nhiều sự việc chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể thấy rõ ràng. Thẩm Diệu lười giấu diếm hắn, nàng nhìn Cốc Vũ cùng Kinh Trập một cái nói: “ Các ngươi ra ngoài thất ngủ trước đi, để Tiểu Hâu gia tiến vào.”

“Cô nương.....” Cốc vũ có chút kích động: “Này cho đề ý không hợp.....”

Cùng một nam tử xa lạ ở cùng phòng lúc nửa đêm là việc kinh hãi thế tục thế nào. Nếu bị người ta bắt được, đời Thẩm Diệu xong rồi. Cùng Phó Tu Nghi ở cùng một phòng còn có thể lý giải là nữ tử đang tư xuân, dù sao cũng chẳng phát sinh cái gì nhưng loại chuyện này nói không khéo chính là tự hủy danh dự cho dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được a. .

“Căn bản không có người biết có cái gì phải sợ? .” Thẩm Diệu không tính nghe hai nha đầu nói, nhìn Tạ Cảnh Hành mở miệng: “Tiến vào.”

Tạ Cảnh Hành nhún vai theo Thẩm Diệu bước vào trong nội thất, lại quay đầu nhìn hai nha hoàn đang lo lắng ngoài cửa. Thẩm Diệu nhẹ nhàng đem cửa đóng lại.

Thẩm Diệu thấp đèn, đóng cửa sổ ngăn cách tiếng mưa tí tách ở bên ngoài, đến trước bàn ngồi xuống.

Tạ Cảnh Hành hưng trí đứng dựa vào tường, nhìn nàng đang tự nhiên châm trà hỏi: “Ngươi vì sao không sợ ta?”

“Ta vì sao phải sợ ngươi?” Thẩm Diệu hỏi lại.

“Một cô nương ở cùng một nam tử xa lạ trong cùng một phòng, đêm hôm khuya khoắt, ngươi không sợ ta đối với ngươi có ý định xấu?” Hắn cười xấu xa. Dưới ngọn đèn càng làm khuôn mặt hắn thêm anh tuấn.

“Ta và ngươi vừa rồi đều nghe được chuyện của khuê phòng nữ tử (vụ Thẩm Thanh đó), giờ Tiểu hầu gia nói ra có phải là quá muộn?” Thẩm Diệu thản nhiên nói.

Tạ Cảnh Hành sùng sốt, khuôn mặt tuấn hiện lên một chút bất khả tư nghị (khó tin, khó tưởng tượng). Mấy năm nay hắn trải qua không ít chuyện, những điều trong tuổi hắn nên biết hắn đều biết, những điều hắn không nên biết hắn cũng biết. Ít nhất ở Định kinh, thậm chí Minh Tề, hắn cũng coi như là kiến thức rộng rãi. Nhưng lần đầu tiên trong đời hắn có một nữ tử mặt không đỏ sắc nói với hắn về “chuyện của khuê phòng nữ tử.”

Lúc này do trời quá tối nên hắn không thấy được thần sắc của Thẩm Diệu, Giờ cẩn thận ngẫm lại, từ sau khi rời khỏi đó, thanh âm của Thẩm Diệu đều thực bình tĩnh, thái độ đều cực kì ung dung giống như người vừa rồi cùng hắn nghe khuê phòng bí sự của người căn bản là một người khác. Hắn thực hoài nghi nha đầu kia có spha-ri là quái vật hay không?

“Ngươi rốt cuộc có phải nữ nhân hay không?” Tạ Cảnh Hành ôm ngực nói.

Nếu là nữ nhi tầm thường nếu không phải là túng quần thì cũng là xấu hổ không thôi, sẽ không bao giờ nhắc lại đến chuyện này nữa. Mà nàng, trước cùng hắn nghe chuyện, sau bình tĩnh nhắc tới, bản thân chẳng có chút xấu hổ nào, cho dù là nữ nhi của Uy Vũ đại tướng quân cũng thật đặc biệt.

Thẩm Diệu không nói.

Tạ Cảnh Hành gật đầu: “Suýt nữa thì quên, người căn bản không phải là một nữ nhân mà là một tiểu nha đầu.”

Thẩm Diệu tuy đã trải qua sự đời trở thành một tên lão thành nhưng bộ dáng thì thật là ... rất hời. Hai má trắng trắng nộn nộn chưa mất đi vẻ trẻ con, thời điểm không nói gì thoát nhìn rất ít tuổi. Tạ Cảnh Hành thầm nghĩ, ước chừng nha đầu này tuổi còn quá nhỏ không hiểu chuyện khuê phòng của nữ tử nên thái độ mới thân nhiên như vậy. [editor: Tiểu Vũ]

Càng nghĩ càng cảm thấy chính là nguyên nhân này, Tạ Cảnh Hành đến gần Thẩm Diệu từ trên cao nhìn xuống nói: “Chuyện huân hương trong phòng kia ta còn chưa tính với người, thiếu chút nữa a cũng ngã theo người.” Hắn ra sức kéo hai má Thẩm Diệu một phen nói: “Người trả như thế nào?” [Cảm ơn cobemituot đã ủng hộ mình trong những ngày qua =>]

Thẩm Diệu ngậy người trong chốc lát, nàng không đoán được Tạ Cảnh Hành sẽ làm động tác như vậy mà Tạ Cảnh Hành tựa hồ cảm thấy chơi rất vui liền tiếp tục kéo hai má Thẩm Diệu, Không phải là miết nhẹ nhàng mà không chút thương hương tiếc ngọc chà đạp. Dương như đã cho rằng nàng là một tiểu cô nương không màng thế sự.

“Làm càn!” Theo bản năng, nàng thấp giọng quát.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều giật mình.

Dưới ánh đèn, thiếu niên anh tuấn gương mặt cứng đờ, tròng mắt tối đen xẹt qua thần thái phức tạp. Hắn thu tay về khẽ cười một tiếng thành nhiên nói: “Vẫn là lần đầu có người dám hương đến ta nói hai chữ làm càn.”

Thẩm Diệu trong lòng có chút tức giận mình luống cuống. Tạ Cảnh Hành làm việc có chút vượt ra ngoài lẽ thường, mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách lại xuất ra phong thái của Hoàng Hậu. Người này vốn thông minh, không dễ hắn phát hiện mới tốt. Nàng cũng không biết nói cái gì đành phải trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Đêm Gặp Tiểu Hầu Gia (2)

Tạ Cảnh Hành đánh vỡ trầm mặc, hắn thấy Thẩm Diệu ngồi trên ghế cũng chạy đến tự rót cho mình một ly trà. Hắn đột nhiên nghĩ ra cái gì đó liền lòi trong ngực áo một bao giấy dầu mở ra, trong đó chứa mấy khối điểm tâm tinh xảo so với Quảng Phúc Trai ở kinh thành có phần đẹp hơn.

Tạ Cảnh Hành từ tốn ăn điểm tâm rồi uống trà nói: “Do đi quá vội, cơm chiều cũng chưa kịp ăn, sách, trà này khó uống quá đi.” Bộ dáng bói móc như một công tử được nuông chiều từ bé.

“Tạ Tiểu hầu gia có tâm đến uống trà?” Thẩm Diệu nhìn hắn.

“Đương nhiên là không phải.” Tạ Cảnh Hành cười, đem một khối điểm tâm nhét vào miệng Thẩm Diệu. Động tác của hắn quá nhanh, khi Thẩm Diệu phản ứng lại thì trong miệng đã tràn ngập vị ngọt.

Tạ Cảnh Hành chống má nhìn nàng một. Tư thế muốn có bao nhiêu thành thoi thì có bấy nhiêu thành thoi nhưng lời nói của hắn lại cực kì sắc bén.

“Ăn đồ của ta rồi giờ nên trả lời vấn đề của ta.”

Điểm tâm thơm ngát dần tan ra trong miệng mang theo một mùi thơm cùng vị ngọt vừa phải làm cho người không thích ăn ngọt như Thẩm Diệu cũng không nhận được cảm thấy mỉa vị.

“Dự thân vương cùng người có quan hệ gì?”

Thẩm Diệu nhìn hắn: “Không bằng người hỏi ta tối nay tại sao lại làm vậy.”

“Người nguyện ý nói, ta liền chăm chú lắng nghe.”

“Nhục nhân giả nhân tất nhục chi (Làm nhục người khác người khác tất làm nhục lại), lấy đòn trả đòn, ăn miếng trả miếng.”

Con người Tạ Cảnh Hành biến ảo vài phần. Hắn dương môi cười, giọng điệu có chút không hiểu: “Tâm người thực ngoan (ngoan trong ngoan độc), đem tỷ tỷ của người cùng lão cầu Dự Thân vương thành đôi.”

Người có thể nói Dự Thân vương là lão cầu cũng chỉ có Tạ Cảnh hành vô pháp vô thiên.

“Thời điểm bọn họ đem ta tống đi cũng chưa từng xem ta là muội muội.” Thẩm Diệu đối chọi gay gắt.

Lời nói của nàng lạnh như băng, không thêm che giấu khinh thường cùng chán ghét. Dưới ánh đèn, thần sắc vốn hờ hững của nàng tựa hồ có ánh lửa thiêu đốt.

“Thật sự là một nha đầu không biết trời cao đất rộng.” Tạ Cảnh Hành đuổi người:“Dự thân vương sau này sẽ không tha cho ngươi.”

“Ta cũng muốn xem hắn có bản lĩnh này hay không.” Thẩm Diệu bất vi sở động.

“Ngươi nói với ta nhiều như vậy.....” Tạ Cảnh Hành trầm ngâm, thân mình đột nhiên nghiêng về phía trước cơ hồ muốn chạm tới chóp mũi của Thẩm Diệu. Hắn ở gần như vậy cho dù là Thẩm Diệu cũng nhận được có chút kinh hãi nhưng nàng không hi vọng khí thế của mình bị áp đảo nên liền ngồi im không nhúc nhích

Thiếu niên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, khỏe miệng dương lên mang theo ý cười tà khí, thanh âm mang theo chút ngả ngón khẽ ở bên tai Thẩm Diệu nói:“Không sợ ta nói cho người khác sao?”

“Tiểu Hầu gia thích làm cái gì thì liền làm cái đó. Bản thân ta cũng vô cùng ngạc nhiên không biết Lâm An hầu phủ muốn làm gì mà nửa đêm kêu trưởng tử đến Ngọa Long tự giải sầu.”

Tạ Cảnh Hành căn bản là không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở nơi này hơn nữa hắn còn mang theo nhóm hắc y nhân thân thủ bất phàm, thân phận của hắn cũng làm cho người ta khiếp sợ. Trên đời này cũng không có nhiều cái gọi là “trùng hợp” như thế, Tạ Cảnh Hành không phải đến vì nàng mà ước chừng đang trừ tính cái gì đó chẳng may gặp phải nhau mà thôi.

Ánh mắt của thiếu niên vốn rất đẹp – là một đôi mắt đào hoa cực xinh đẹp. Lúc cười lên có thể đem tâm của người khác hấp dẫn nhưng khi lãnh xuống lại tàn ra khí lạnh nguy hiểm.

Trong nháy mắt, khí thế của Thẩm Diệu bị Tạ Cảnh Hành áp đảo. Nàng không phải là chưa từng gặp người có uy áp: Hoàng thất Tần quốc, Hoàng thất Minh Tề thậm chí là người Hung Nô kiêu ngạo nhưng người trước mặt này mang lại cho nàng một cảm giác nguy hiểm, chèn ép chưa từng có.

“Lá gan của ngươi thật không nhỏ.” Hắn mỉm cười.

“Cũng vậy thôi.”

Tạ Cảnh Hành đứng dậy, liếc mắt nhìn nàng một cái, thân nhiên nói:“Chuyện của lão cầu, bản hậu một chút hứng thú cũng không có. Việc tối nay ngươi dám lộ ra nửa phần, Thẩm gia nha đầu, giết người diệt khẩu, cũng không phải là nói không thôi đâu.”

Vừa dứt lời, hắn liền mở ra cửa sổ vút ra ngoài, biến mất trong màn mưa.

Khí lạnh theo cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, chạm vào hai má của Thẩm Diệu. Cảm giác lạnh lẽo từ hai má truyền đến làm Thẩm diệu có chút thanh tỉnh. Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Nói chuyện cùng Tạ Cảnh Hành giống như đi trên dây thép. Thiếu niên này tuổi tuy còn trẻ lại sâu không lường được, mỗi một câu nói nhìn như vô tình nhưng đều mang theo thâm dò. Cái loại cảm giác nguy hiểm này làm cho nàng bất an. Tuy rằng nàng vẫn chưa đem Lâm An hầu là cừu địch của Thẩm gia nhưng quan hệ của hai phủ phân biệt rõ ràng Tạ Cảnh Hành tự nhiên sẽ không cố khúc mắc.

Đêm nay gặp mặt không biết Tạ Cảnh Hành phải làm gì. Tạ Tiểu hầu gia vui đùa ngả ngón ở kinh thành cùng Tạ tiểu hầu gia trong đêm mưa hôm nay tựa hồ không phải một người. Lúc trước nàng biết về Tạ Cảnh Hành cũng chỉ có vài phần nay nghĩ lại bí mật của Lâm An hầu phủ cũng không đơn giản.

Ánh mắt chợt dừng lại trên miếng điểm tâm Tạ Cảnh Hành chưa ăn hết còn để ở trên bàn, nếu không có vật này, hết thấy đều giống như một giấc mộng. Bất quá việc trước mắt không phải là suy nghĩ về chuyện đó, nàng cũng không muốn tìm hiểu về Tạ Cảnh Hành. Ngày mai, hết thấy đợi ngày mai.

Phía sau núi, mưa vô tình rơi thấm ướt ngọn núi, thấm ướt cả đoàn người dưới tầng cây.

Thiếu niên cầm đầu dáng người thon dài, mặc cho mưa làm ướt y phục, làm ướt đầu của hắn, hắn vẫn đứng yên như pho tượng nhìn về phía chân núi.

Một lát sau, pháo hoa bỗng nổ rộ nơi chân núi. Nói pháo hoa không bằng nói là một tia sáng trong nháy mắt liền tan.

Thiếu niên xoay người, giọng điệu không nghe ra cảm xúc:“Sự thành.”

“Thiếu gia bị thương.” Đại hán trung niên bên cạnh nhủu mày.

Hắn cúi đầu, nhìn vết đao trên cánh tay. Huân hương trong phòng kia vốn là dùng cho nam tử. Một khi hít vào sẽ bị dục niệm khống chế, lí trí biến mất trở nên điên cuồng. Được tính đối với nữ tử cũng không tính là mạnh nên nha đầu kia mới thoát một kiếp. Lý trí của hắn tuy kiên cường nhưng hắn không phải là thánh nhân, chỉ sợ có việc xảy ra ngoài ý muốn nên phải dùng biện pháp như vậy bảo trì thanh tỉnh.

“Trở về rồi hãy nói.”

“Thiếu gia,” Hán tử trung niên kia chần chờ, tiếp tục mở miệng:“Thẩm gia tiểu thư hôm nay gặp qua.....”

“Thiệt Y, một tiểu nha đầu, không đáng để ta ra tay.” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của thiếu niên chột lóe, giọng điệu mang theo lãnh ý.

Đại hán có chút e ngại cho hắn, lo nghĩ, vẫn còn là cổ lầy dừng khí nói:“Nhưng Thẩm gia có lẽ biết.....”

“Thẩm gia không biết.” Thiếu niên lạnh lùng nói:“Người của Thẩm gia đều ngu xuẩn khó khăn lắm mới có một người thông minh” Hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì, mỉm cười:“Đáng tiếc .”

Trung niên đại hán giật giật môi, rốt cuộc không nói nữa.

“Đi thôi.”

Cùng lúc đó tại bắc các.

Trong buồng tối, Nhiệm Uyển Vân ngồi ở trước bàn, nàng đem một ngọn nến nhỏ thấp lên, ngọn nến lung lay tựa như lòng của nàng.

Hương Lan nói:“Phu nhân, đã canh ba rồi người nên đi nghỉ ngơi đi”

Nhiệm Uyển Vân lắc đầu, trên mặt hiện ra một chút phiền não nói:“Ngủ không được.” Không biết vì sao trong lòng của nàng có chút bất an, loại này bất an cũng không biết là từ đâu mà đến. Quê ma ma đã nói, hết thấy đều thuận lợi.[editor: Tiểu Vũ]

Hơn nữa lúc nàng đi qua cũng nghe được trong phòng truyền ra động tĩnh, trong đêm mưa tựa hồ có chút không rõ ràng lắm. Chỉ có thể nghe được thanh âm của nữ tử kêu gào giãy dụa. Thanh âm mang theo thê lương kia trái lại làm cho người ta nghe được rành mạch. Nhiệm Uyển Vân nghe được mặt đỏ tím đập, nhưng cũng nhìn không được hết hồn. Kinh thành vốn đồn đãi thủ đoạn chơi đùa nữ tử của Dự Thân vương rất nhiều, nay xem ra Thẩm Diệu chắc chắn phải chịu tra tấn một phen. Tuy rằng trong lòng Nhiệm Uyển Vân có chút sợ hãi, nhưng trong sợ hãi lại sinh ra một cổ khuấy khuấy.

Trong Tam phòng ở Thẩm gia, Thẩm Diệu ý có Thẩm Tín ở sau lưng, vô luận chuyện gì cho Thẩm Diệu trước tiên. Thẩm Nguyệt là danh là tài nữ kinh thành, chỉ có Thẩm Thanh là bình thường hơn cả. Nhưng nàng còn có con trai, Thẩm Khâu đi theo Thẩm Tín, ngày sau tất nhiên sẽ cùng Thẩm Nguyên Bách tranh đoạt gia sản. Nhưng hôm nay Thẩm Diệu còn không phải là người bị người khác đùa bỡn? Đại tẩu kia mắt cao hơn đầu nếu biết được lời rêm pha của Thẩm Diệu không biết còn che trở Thẩm Diệu hay không? Hay vẫn cho Thẩm Diệu một thước lụa trắng.

Nghĩ như vậy, căng thẳng trong lòng Nhiệm Uyển Vân liền giảm bớt. Nàng nhìn sắc trời nói

:“Ta đi nghỉ một lát.”

Hương Lan cùng Thái Cúc thấy nàng muốn nghỉ ngơi, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng, giúp Nhiệm Uyển Vân đến trên giường nằm xuống, nói:“Phu nhân nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tốn tinh lực một phen.”

“Đúng vậy.” Nhiệm Uyển Vân lẩm bẩm nói:“Ngày mai còn phải tốn tinh lực.” Dù sao trò hay ngày mai cũng cần nàng kết thúc.

.....

Trận mưa này mưa suốt một đêm.

Trong núi rừng yên tĩnh, sau cơn mưa rả rích kéo dài, vạn vật điều linh (rã rời, tan tác) càng tỏ đậm thêm cho khí lạnh mưa thu, không khí tràn đầy hương thơm ướt át. Mới sáng sớm, mấy vị hòa thượng liền bắt đầu đánh chuông.

Tiếng chuông trầm lắng đánh thức người trong giấc ngủ dài. Nhiệm Uyển Vân mở mắt, một đêm này bà không thể nào ngủ yên ỏ, bản thân luôn gặp ác mộng đến gần hừng đông mới ngủ, trên trán toàn là mồ hôi.

“Phu nhân tỉnh.” Hương Lan tiến lên nói:“Người nên rửa mặt.”

Sau khi Nhiệm Uyển Vân rửa mặt chải đầu, nàng nhìn nhìn bên ngoài. Không khí trong lành tràn ngập yên tĩnh trái ngược với cơn mưa đêm qua, đâu đó còn vang lên tiếng chim hót lạnh lạnh.

Nàng cười nói:“Đôi màu y phục khác đi, ta muốn y phục màu đỏ kia.”

Nhiệm Uyển Vân tuổi giờ cũng đã trung niên, sớm đã hình thành thói quen mặc y phục tối màu khó có khi tự mình chọn màu sắc tươi sáng. Thái Cúc cười nói:“Tâm tình của phu nhân hôm nay rất tốt đi, mặc y phục màu màu may mắn như vậy tinh thần cũng lên không ít.”

Nhiệm Uyển Vân nhìn mình trong gương đồng, vừa lòng nở nụ cười. Tâm tình nàng đương nhiên rất tốt, có thể cao hứng nhảy múa. .

Đợi sau khi chuẩn bị xong, nàng nói:“Đi thôi, đến lúc gọi chất nữ một mẻ của ta dậy dùng cơm rồi.”

Phòng trong cùng của Bắc các bao trùm bởi một không khí yên tĩnh ngay cả một nha đầu cũng không có. Nhiệm Uyển Vân Thấy vậy ánh mắt liền thấp phần vừa lòng, nghĩ đến lại cảm thấy Dự Thân vương làm việc thật thỏa đáng, nha đầu cũng đã đuổi hết đi rồi.

Nếu không phải sợ rước lấy rắc rối nàng chắc chắn sẽ phá cửa phòng đem hai người đang X ở trong phòng chiều cáo thiên hạ. Bất quá vì lợi ích sau này,

nàng tạm thời kiềm chế.

“Ngươi đi gõ cửa.” Nàng nhìn Hương Lan nói, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Nữ nhân thân mình ô uế nàng vô cùng khinh thường. Nhiệm Uyển Vân thế mà đã quên người làm cho Thẩm Diệu biến thành như vậy là ai. [Tiểu Vũ: Hối hận ngay thôi =)))].

“Ngũ tiểu thư,” Hương Lan đi đến trước cửa phòng gỗ cửa:“Đại phu nhân đã tới.”

Trong phòng một chút động tĩnh cũng không có giống như căn bản là không có người.

“Ngũ tiểu thư, đại phu nhân tới rồi Hương Lan tiếp tục nói.

Nhưng đợi hồi lâu vẫn không có ai a mở cửa cũng không nghe thấy có người trả lời.

Nhiệm Uyển Vân thở dài, cười nói:“Ngũ Nhi thật là trẻ con, trời sáng rồi mà còn lười không chịu dậy, nếu để chậm trễ thời gian dâng hương là không thể được. Vẫn là ta tự mình gọi đi.”

Nàng đi đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, ôn nhu nói:“Ngũ Nhi, nên dậy thôi, đến giờ dùng cơm rồi. Ăn xong chúng ta còn phải đi dâng hương.”

Trong phòng vẫn như trước không có ai trả lời nàng.

Nhiệm Uyển Vân xoay người, có chút bất đắc dĩ, không biết là hương mình giải thích hay hướng người khác giải thích nhẹ giọng nói:“Quên đi ta trực tiếp đẩy cửa vào là được. Ngũ Nhi là một nha đầu không biết trời đất, đến tận bây giờ vẫn chưa rời giường về nhà phải hao hao trừng trị một phen.” Nói xong đẩy cửa đi vào.

“Nhị thẩm.” Thanh âm nhẹ nhàng thanh thoát vang lên trong không gian yên tĩnh. Nhiệm Uyển Vân đầu tiên là sững sờ, trong đầu nghĩ là thanh âm từ trong phòng truyền tới, lại nghe Hương Lan cùng Thái Cúc nhất tề nói:“Ngũ tiểu thư, nhị tiểu thư.”

Nàng kinh ngạc quay đầu, liền thấy Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Diệu đứng ở một chỗ.

Thẩm Diệu hôm nay mặc một kiện áo màu trắng, áo choàng bên ngoài thêm một đóa mầu đơn nhìn qua giống như có tang. Nếu Thẩm Diệu giống như mặc áo tang thì Nhiệm Uyển Vân ăn mặc lòe loẹt nhìn qua có chút tục khí. Một thân áo trắng phiêu dật xuất trần làm tôn lên thân sắc phiêu dật xuất trần của nàng thể nhưng lại đem lại một cảm giác xinh đẹp động lòng người.

Thẩm Nguyệt trong mắt lóe lên một tia đồ kỵ, không biết từ khi nào, vị đường muội bao giờ lại có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy. Nhưng không có nghĩ đến, bộ dạng ban đầu của Thẩm Diệu vốn không kém, bất quá là vì bị người ta cố ý cho ăn mặc tục khí, nay phong thái thay đổi, thân thể dần dần nảy nở đương nhiên gương mặt sẽ rất cân nhàn.

Nhiệm Uyển Vân cũng bị Thẩm Diệu ăn mặc như vậy làm cho hoảng hốt, nàng nhún mảy nói:“Ngũ Nhi sao lại ăn mặc mang điềm xấu như vậy? Một thân váy trắng như thế này người không biết còn tưởng rằng nhà chúng ta có tang sự đâu.”

“Nhị thẩm hôm nay ăn mặc thật may mắn.” Thẩm Diệu khẽ cười nói.

Nhiệm Uyển Vân nhìn y phục của chính mình,

bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cẩn thận đánh giá Thẩm Diệu. Nàng không biết Thẩm Diệu làm thế nào từ bên ngoài trở về, nhìn qua còn có một bộ dáng thanh nhiên. Bất quá chuyện đêm qua gạt được người khác nhưng không gạt được nàng. Nàng như muốn xác nhận cái gì, chính mình liền bước ra phía trước, đi đến trước mặt Thẩm Diệu, cười khanh khách lôi kéo cánh tay Thẩm Diệu, quan tâm hỏi:“Ngũ Nhi hôm qua ngủ có ngon không?”

“Cám ơn nhị thẩm lo lắng, cũng không tệ lắm.” Thẩm Diệu mỉm cười.

Nhiệm Uyển Vân cẩn thận quan sát biểu tình của Thẩm Diệu. Nhìn thấy vẻ mặt nàng không giống như làm bộ, trong lòng có chút kinh nghi. Thẩm Diệu khi nào thì luyện ra bộ dáng bất động thanh sắc như vậy. Nữ nhi tâm thường nếu gặp được sự tình này đều không phải là nên khóc thê lương hay sao? Nàng dùng cái gì mà bình tĩnh như vậy? Hay tất cả những gì nàng nghe được : thanh âm gào thét đau đớn rên rỉ kia chỉ là giả vờ? Nhưng nàng nghe được rất thật.

Nhìn con người trong suốt của Thẩm Diệu, trong lòng của Nhiệm Uyển Vân đột nhiên dâng lên một nỗi bất an. Nỗi bất an này làm cho nàng có chút hoảng hốt. Nàng tiến sát vào Thẩm Diệu, nói:“Ngũ Nhi ngủ ngon, ta cũng an tâm.”

Chợt nhìn phía xuống lại phát hiện, cổ của Thẩm Diệu trắng nõn như ngọc, nàng sinh ra vốn có màu da trắng nõn, giờ phút này lại trắng giống như ngọc, ngay cả một vết bầm cũng không có, trắng đến mức mà người ta đụng vào còn phải e ngại nàng sẽ bị thương.

Không có khả năng a, thủ đoạn đùa giỡn nữ tử của Dự Thân Vương trước giờ rất tàn bạo. Căn bản không có khả năng Thẩm Diệu không lưu lại dấu vết.

Thẩm Nguyệt nhìn Thẩm Diệu, lại nhìn Nhiệm Uyển Vân, nàng cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại không biết đó là chuyện gì.

Bất an của Nhiệm Uyên Vân càng lúc càng lớn, nàng nắm lấy tay Thẩm Diệu, kéo léo chuyển đề tài: “Thời tiết này cũng thật lạnh Ngũ Nhi mặc như vậy không sợ lạnh sao?” Nói xong nói xong, Nhiệm Uyên Vân đột nhiên kéo mạnh ống tay áo Thẩm Diệu, ống tay áo bị kéo lên đến khuỷu tay lập tức lộ ra cánh tay...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đêm Gặp Tiểu Hầu Gia (Cuối)

Cánh tay Thẩm Diệu trắng nõn giống như dương chi bạch ngọc (mỡ dê =))) Nhiệm Uyên Vân lập tức ngốc lảng, Thẩm Diệu rút tay về cười cười, nói: “Nhị thẩm hình như là muốn kiểm tra cái gì đó?”

“Không.....” Nhiệm Uyên Vân miễn cưỡng cười: “Ta mới không..... Tay ta bị trượt thôi.” Trong lòng nàng có chút hoảng hốt không biết dùng biểu tình gì... Tại sao trên người Thẩm Diệu ngay cả một vết bầm cũng không có? Nàng là người đã từng trải, đừng nói là Dự Thân vương cho dù là nam tử bình thường ít nhiều cũng sẽ lưu lại dấu vết trên người nữ tử. Hay là Dự Thân vương không phải là một người có nhiều thủ đoạn như lời đồn? Nhưng về mặt của Thẩm Diệu trong thời khắc này cũng không giống như người bị đá kích khi gặp một chuyện đáng sợ a.

Nhưng Thẩm Diệu vẫn luôn duy trì bộ dáng không việc gì như vậy, nếu thế thì chuyện đêm qua giải thích như thế nào?

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh chỉ thấy bên người Thẩm Nguyệt có Hoàng Oanh cùng Thanh Loan lại nhìn thấy bên người Thẩm Diệu có Cốc Vũ cùng Kinh Trập, trông mắt liền chuyển, nói:

“Hai nha đầu bên người của Ngũ Nhi đi đâu rồi? Mới sáng sớm đã không thấy.”

“Ta bảo các nàng đi lấy cháo, sáng nay dậy sớm cô hòng có chút không thoải mái.”

“Nơi này cách phòng bếp khá xa,” Nhiệm Uyên Vân cười nói: “Đứa nhỏ này, nói một câu không phải được rồi sao? Bất quá không phải phòng bếp ở Nam các sao?”

“Đúng a,” Thẩm Diệu nhìn nàng: “Ta chính là từ Nam các đi ra.”

“Ngươi cứ đùa nhị thẩm...” Nhiệm Uyên Vân cười: “Không phải đêm qua ngươi ở Bắc các sao?”

Lời còn chưa dứt, nàng liền nhìn thấy Thẩm Diệu ở phía đối diện cười. Thẩm Diệu từ khi rơi xuống nước đến nay vẻ mặt đều rất lạnh lùng. Hôm nay cũng cười, nụ cười vẫn như lúc trước tràn ra từ đáy lòng nhưng không hiểu vì sao lại làm ngực người ta phát lạnh. (chém nhẹ.)

Tâm Nhiệm Uyên Vân chợt trầm xuống.

“Phu nhân, không tốt, không thấy tiểu thư!” Lăn theo tiếng kêu liền nhìn thấy hai nha đầu bên người Thẩm Thanh vẻ mặt lo lắng – Diễm Mai, Thủy Bích.

“Ngươi nói cái gì!” Nhiệm Uyên Vân đột nhiên hét âm lên.

Thẩm Nguyệt hơi sững sờ, không thấy Thẩm Thanh? Nàng vội trộm nhìn thoáng qua Thẩm Diệu. Người phía sau vẻ mặt không gọn sóng, bình tĩnh giống như vừa nghe được một câu hỏi thẩm hết sức bình thường.

“Sao lại không thấy Thanh Nhi?” Nhiệm Uyên Vân bắt áo của Diễm Mai, ánh mắt hung ác như ác thú.

“A, cái này ta biết.” Thẩm Diệu đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt của mọi người đều dừng trên người nàng.

Trong không gian yên tĩnh, Thẩm Diệu nhẹ giọng cười: “Ta vừa nảy từ nam các đi ra bởi vì đêm qua ta ngủ ở Nam các.”

“Đêm qua ta không ngủ được nên tìm đến Đại tỷ mong nàng có thể đổi phòng cho ta. Đại tỷ liền đáp ứng. Lại nghĩ đến Nhị Thẩm ở cách vách nên cũng an tâm. Sáng sớm xuất môn liền gặp Nhị tỷ, theo Nhị tỷ một đường lại đây. Ta muốn đến đây để cảm tạ Đại tỷ vì nàng đã đổi phòng hộ ta.”

Mỗi một câu nàng nói lòng Nhiệm Uyên Vân lại xuống một phần. Đến cuối cùng cơ hồ là tuyệt vọng, gương mặt run run, hốc mắt đỏ lên giống như đã thú nôi điên.

Thấy Nhiệm Uyên Vân như vậy, Thẩm Nguyệt có chút sợ hãi. Nàng đại khái đoán được có thể là đã xảy ra chuyện lớn. Bất úa khi nghĩ đến mẫu thân nhà mình luôn cúi đầu trước Đại phòng và Nhị phòng trong lòng tự nhiên có chút vui sướng khi người gặp họa, liền theo Thẩm Diệu nói: “Đúng vậy, sáng sớm ta nhìn thấy Ngũ muội từ trong phòng đi ra, hiện tại đang muốn tìm Ngũ muội đến dùng cơm.”

Thanh âm của Thẩm Diệu nhẹ như lông hồng nhưng lại giống như đập một chùy thật mạnh lên đầu Nhiệm Uyển Vân, lòng nàng như muốn rỉ máu.

“Đêm qua nghỉ ở nơi này , chắc chắn không phải Thanh Nhi a.”

Nhiệm Uyển Vân ôm ngực lui về phía sau hai bước, cơ hồ muốn té xỉu

Người đêm qua ở trong này không phải là Thẩm Diệu mà là Thẩm Thanh!

Như vậy nữ tử bị Dự Thân Vương lừa dối là Thanh Nhi của nàng! Thanh âm đau đớn rên rỉ kia hóa ra là do Thanh Nhi của nàng phát ra. Nàng ở ngay cách vách, cùng nữ nhi của nàng cách 1 bức tường mà lại để nữ nhi bị người khác tùy ý vũ nhục ! Sự thật này... nàng làm sao có thể tiếp nhận? Cái này nhất định là giả, nhất định không có khả năng! Đúng vậy, không có khả năng, không có khả năng..

Tâm của Nhiệm Uyển Vân đau như bị xé, nàng nhìn cánh cửa đang đóng chặt. Trong nháy mắt, toàn thân như bị rút hết khí lực, không dám đi ra mở cửa. Thảm trạng trong đó là gì... Nàng căn bản cũng không dám xem....

Tuy trời đất của nàng đã xoay chuyển nhưng nàng còn nhớ rõ không thể để Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Diệu nhìn thấy thảm trạng bên trong. Vạn nhất bị truyền ra bên ngoài ... Nhiệm Uyển Vân cố gắng bày ra một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn : “Các người đi về trước đi,ta vừa mới hỏi qua, Thanh Nhi còn đang ngủ ta ở đây chờ nàng.”

Thẩm Diệu cười:“Nhị thẩm thật biết nói đùa, vừa nãy nói Đại tỷ không ở bên trong giờ lại nói vừa nói chuyện cùng nàng, chắc không phải trong phòng Đại tỷ có giấu cái gì đi?”

“Không có!” Nhiệm Uyển Vân một mực phủ nhận. Hành động như vậy rơi vào trong mắt Thẩm Nguyệt làm nàng càng ngày càng cảm thấy kì quái.. Ánh mắt Thẩm Diệu vừa động lại hướng tới một bóng người hồ : “Quê ma ma, làm phiền người giúp nhị tẩu đem cánh cửa này mở ra.”

Quê ma ma vừa nâng thất lưng vừa tới.Hôm nay, nàng bị phản phò đến sớm, giờ phút này không biết trước mặt đang xảy ra chuyện gì. Nghe Thẩm Diệu nói vậy liền tưởng nàng cùng Nhiệm Uyển Vân tính xong rồi, trong lòng chợt dạ lại có chút áy náy. Quê ma ma áy vậy mà không nhìn sắc mặt của Nhiệm Uyển Vân nếu không sẽ thấy sắc mặt Nhiệm Uyển Vân như màu đất.”

Quê ma ma ở gần cửa, Nhiệm Uyển Vân muốn ngăn cản cũng không kịp. Cửa “chi nha một tiếng liền mở ra.

Vạn vật yên tĩnh....

Từ cửa truyền ra một cỗ hương vị “sâu xa”...

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Vạn tay đưa lên. Cầu người bao dưỡng ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Hồi Phủ

Cánh cửa từ từ mở ra nhưng không một ai dám bước lên xem

Phòng của khách hành hương ở Ngọa Long tự vốn rất trống trải căn bản không bằng quý phủ hoa lệ, thêm nữa phòng này vốn được chọn lựa từ trước nên trống càng thêm trống. Cái giường kia đặt ngang ở trong phòng, ngay cả một bình phong để ngăn cách cũng không có, tình hình ở bên trong là gì chỉ cần mắt còn nhìn được thì có thể nhìn thấy hết.

Thẩm Nguyệt là người đầu tiên la lên..

Trên đất những mảnh nhỏ y phục tán loạn – là bị người ta xé nhỏ, thảm trên giường tùy ý ném ở một bên, sách vở trên bàn đều bị ném toán loạn trên mặt đất. Ám trà bị người ta đập nát giống như vừa trải qua một trận hỗn chiến.

Nhưng thứ làm người ta kinh ngạc nhất không phải là cái này...

Nữ tử nằm trên giường, thân thể trắng ngần như ngọc cứ thế mà lộ ra, bên người nàng không có cái chăn nào ... Nàng nửa ghé vào giường, trên lưng loang vết hồng, còn thấy vết máu khô cùng bầm tím vừa nhìn đã làm người ta cảm thấy ghê người. Dưới giường còn có một cây roi da dính máu đã gãy thành hai nửa. Lại nhìn dấu vết trên người nàng ai cũng có thể thấy được là bị roi da kia đánh.[editor: Tiểu Vũ - Diễn đàn LQĐ]

“Trời ơi!” Thẩm Nguyệt che miệng từng bước lui về phía sau:“Kia... Kia là ai vậy..... Không phải đại tỷ chứ?” Nàng bỗng dừng quay đầu nhìn về phía Nhiệm Uyển Vân.

Thẩm Thanh cùng Thẩm Diệu đổi phòng, đáng lý ra Nhiệm Uyển Vân phải biết mới đúng chứ? Nhưng giờ hết thấy đều bày ra trước mắt, Thẩm Thanh xảy ra chuyện! Một nữ nhi chưa lấy chồng mà bị như vậy rõ ràng là dấu vết bị người ta lăng nhục!

Quê ma ma không ngờ được rằng trong phòng còn có người khác. Vừa nãy nàng nhìn thấy Thẩm Diệu cùng Nhiệm Uyển Vân nói chuyện nàng còn tưởng mọi chuyện đã xong rồi, tưởng mọi người muốn vào phòng nói chuyện. Kết quả vừa mới mở cửa ra liền nhìn thấy một nữ tử khác. Chẳng lẽ đêm qua còn có nữ nhân khác bị Dự thân vương đùa bỡn? Chuyện của nàng bị phá hỏng rồi sao? Lời của Thẩm Nguyệt vừa thốt ra lại làm cho nàng hồn phi phách tán. Thẩm Thanh? Người bên trong là Thẩm Thanh?

Diễm Mai cùng Thủy Bích thấy Thẩm Thanh như vậy trong lòng liền lạnh. Tề thư nhà mình gặp việc này các nàng tất nhiên không có đường sống. Hai người nhìn nhau, đều thấy được tuyệt vọng trong mắt đối phương, đồng thời quý xuống hướng Nhiệm Uyển Vân không ngừng dập đầu.

Nhiệm Uyển Vân đứng ngốc ngoài cửa.

“Nhi Thẩm không muốn vào nhìn sao?” Xung quanh tĩnh lặng, Thẩm Diệu (chỗ này tác giả viết là Thẩm Thanh nhưng bà Thẩm Thanh ko phải là vẫn chết dí trong kia sao???) nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu của nàng bình tĩnh giống như chưa từng nhìn thấy thảm trạng trong phòng.

Nhiệm Uyển Vân quay đầu chỉ thấy nữ tử kia lạnh lạnh nhìn nàng ...

Lòng ngực của nàng giống như bị chèn ép nổi lên sự ghê sợ nhưng rất nhanh liền kiềm chế. Sắc mặt trắng bệch nghiêng ngả bước vào phòng đến bên nữ tử nửa ghé vào giường.

Tóc nàng rối tung, trên đầu có rất nhiều tóc vụn, hiển nhiên là bị người ta kéo không ít. Nhiệm Uyển Vân run run vươn tay, lật nữ tử kia lại.

“Đừng ! Đừng” một tiếng nổ vang lên giống như tiếng sét đánh vào tim của nàng. Con mưa đêm qua đã ngừng đột nhiên tiếp tục, mây đen kéo đến, sấm chớp đùng đùng vang vọng bên tai mọi người.

Nhiệm Uyển Vân đầu khò nhắm mắt lại. Nữ tử trong ngực ... đúng là Thẩm Thanh!

Càng nhìn gần càng cảm thấy ghê người... Mặt Thẩm Thanh sưng rất to, hiển nhiên là bị làm nhục không nhẹ. Trên cơ thể giờ phút này không có một nơi nào da thịt hoàn hảo. Một tay của nàng mềm nhũn hiện ra tư thế kỳ quái, đây--- giống như bị người ta bẻ gãy...

Dự thân vương rất ngoan! (Ng ngoan trong ngoan độc)

Nhưng người mà nàng hận nhất là Thẩm Diệu!

Hết thấy mọi thứ này vốn thuộc về trên người Thẩm Diệu giờ phút này lại chuyển hết sang người Thanh Nhi của nàng. Bị ép buộc thành bộ dáng này, nửa đời sau Thanh Nhi của nàng coi như bị hủy rồi. Nàng hận không thể cắn đứt cổ Thẩm Diệu, uống máu Thẩm Diệu, ăn thịt Thẩm Diệu!

Nhiệm Uyển Vân cuối cùng vẫn là trường quân của Thẩm Phủ. Tuy giờ phút này nàng có thể không chế chính mình không bị nổi điên nhưng thanh âm vẫn không nhịn được run rẩy phân phó Hương Lan bên người : “Đi tìm xe ngựa, lập tức xuống núi.”

“Nhưng ...” Hương Lan sợ hãi nhìn nàng một cái: “Phu nhân, Bây giờ trời đang mưa to, không thể xuống núi.”

Núi cao nhấp nhô, đường xá hiểm trở, uy trận mưa đêm qua đã tạnh nhưng đường vô cùng lầy lội, không thể đi được. Nếu cứ nhất quyết đi xuống núi chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thời tiết như vậy – không thể ra cửa.

“Vậy Thanh Nhi của ta phải làm sao bây giờ?” Nhiệm Uyển Vân cuối cùng vẫn không nhịn được hét lên một tiếng chói tai, nàng “Bốp” một tiếng tát Hương Lan một cái hung tợn nói : “Người nói Thanh Nhi của ta phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Diệu ở ngoài phòng lạnh lạnh nhìn.

Nàng đứng dưới mái hiên nhìn cơn mưa giăng

giăng khắp lối che kín sơn thủy, che lấp một số quý kẻ dơ bẩn...

Người đáng lẽ ra phải chịu vũ nhục là nàng, người hôm nay làm Thẩm Thanh chịu vũ nhục như vậy cũng là nàng..

Chính ta nghe được nữ nhi của chính mình bị lăng nhục một đêm, vốn là có thể cứu nhưng lại khoanh tay đứng nhìn một đêm. Nhiệm Uyển Vân, sau này mỗi lần khi nhớ tới ngày hôm nay tâm người sẽ đau sao? Sẽ đau giống như lúc ta nhận được tin tức Uyển Du chết bệnh trên đường sao???

Giờ muốn đem Thẩm Thanh về trị bệnh nhưng vì

trời mưa to nên không thể không dừng lại ở đây. Tiến không được mà lui không được, người luôn tự tin, luôn đắc ý như Nhiệm Uyển Vân có phải đang cảm thấy tuyệt vọng hay không?

“Đi tìm đại phu! Mặc kệ dùng biện pháp gì, mau

đi tìm đại phu! Nếu tìm không được đại phu, người liền chết ở chỗ này đi!” Nhiệm Uyển Vân hướng Hương Lan hét chói tai.

Hương Lan theo Nhiệm Uyển Vân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị Nhiệm Uyển Vân như vậy trách cứ, vừa ủy khuất vừa sợ, bùm mặt chạy thật nhanh ra ngoài. Lúc chạy còn không nhि được liếc mắt nhìn Thẩm Diệu một cái..

Kế hoạch rõ ràng từ tính rất tốt, người đem qua nằm đây phải là Thẩm Diệu mới đúng chứ? Thẩm Thanh từ trước đến giờ không phải là một người có không nói có, nàng vốn có khúc mắc với Thẩm Diệu đương nhiên sẽ không cùng Thẩm Diệu đối phòng. Việc này tất nhiên có điểm kì quái. Nàng nhìn nữ tử mặc tó y (váy trắng) rõ ràng là mặt mày phúc hậu không biết vì sao toàn thân lại sinh ra một thân sát khí

“Thái Cúc, người đi kêu vài người lại đây, đem cửa đóng lại.” Nhiệm Uyển Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cửa đóng, trong phòng, ngoài phòng giống như hai thế giới tách biệt.

Thẩm Nguyệt vẫn còn chưa hồi phục tinh thần, nàng nhìn Thẩm Diệu, không thể tin nói: “Ngũ muội, đại tỷ là bị kẻ xấu lãng nhục sao?”

Thẩm Diệu từ chối cho ý kiến. Dự thân vương quả thực chính là tính đùa bỡn đối phương, trước khi trời sáng liền rời đi. Hẳn biết, đối với nữ tử được nuôi trong nhà cao cửa rộng mất đi danh tiết là đáng sợ nhất. Bất quá Dự thân vương cũng không kẻ ngốc, không lâu sau có thể đã phát hiện ra manh mối dù sao thủ pháp đánh tráo này rất bình thường nên ra tay có chút thô bạo.

Nàng lúc này còn đang ngẩn người, bộ dáng này rơi vào trong mắt Thẩm Nguyệt làm lòng Thẩm Nguyệt run lên. Thẩm Nguyệt giật mình: “Ngũ muội, không phải người hại đại tỷ chứ ... “

Đem qua rõ ràng Thẩm Thanh ở nam các, Thẩm Diệu ở bắc các, nhưng cuối cùng lại thay đổi vị trí, sau liền ra chuyện này. Nếu không đối phòng, người giờ phút này nằm ở đó phải là Thẩm Diệu mới đúng. Mà lấy hiểu biết của Thẩm Nguyệt đối với Thẩm Thanh, Thẩm Thanh tuyệt đối sẽ không đem phòng đổi cho Thẩm Diệu .

Chẳng lẽ hết thảy đều do Thẩm Diệu làm? Thẩm Nguyệt nhìn về phía Thẩm Diệu, ánh mắt giống như nhìn một thứ cực kì đáng sợ.

Lại Thẩm Diệu nhẹ nhàng cười: “Nhị tỷ , com có thể ăn bậy nhưng nói cũng không thể nói lung tung. Ta nào có gì có thể hại đại tỷ, người quá xem trọng ta rồi .”

“Nhưng.....” Thẩm Nguyệt trong lòng vẫn còn có chút hoài nghi, không biết vì cái gì, nàng cảm thấy Thẩm Diệu tựa hồ có cái gì đó không thích hợp. Mà đối với việc đem qua, tất nhiên không thoát khỏi liên quan.

“Có tâm lo cho việc này không bằng cho chính người đi.” Thẩm Diệu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hồi Phủ 2

“Có tâm lo cho việc này không bằng cho chính người đi.” Thẩm Diệu nói.

“Ta?” Thẩm Nguyệt khản trương đứng lên: “Ta thì sao chứ?”

“Người cho là việc của Đại tỷ xảy ra hai nha đầu bên cạnh người có thể sống sao?”

“Cái gì?”

“Xem ra Nhị tỷ quả thật không nhận ra thói đời hiểm ác.” Thẩm Diệu nhẹ nhàng cười: “Hai người này đã biết được chuyện tư mật của chủ tử, nếu chuyện này bị hạ nhân nói ra nói vào, người nghĩ xem các nàng có thể sống được bao lâu nữa?”

Sắc mặt của Hoàng Oanh cùng Thanh Loan bên người Thẩm Nguyệt nhất thời trắng bệch. Các nàng đương nhiên là biết, nếu chuyện xấu của quý phủ nhà cao cửa rộng bị hạ nhân phát hiện đương nhiên chỉ có một đường chết để bảo đảm bí mật cho chủ nhân. Thẩm Thanh bị kẻ xấu lãng nhục mà hai người lại thấy hết tự nhiên là không có đường sống.

Thẩm Nguyệt cực kì sợ hãi, vừa này nàng quá kinh ngạc nên quên mất việc này. Nàng căn bản không phải là một người trường tình (trường: dài, tình: tình cảm. Đại ý ko tiếc hai ng kia) nhưng tình lực để bồi dưỡng ra nha đầu bên người cũng không phải là ít. Nếu tự nhiên mà bị giết chẳng khác nào bị chặt cả hai tay, hồ nàng làm sao cam tâm?

“Không chỉ có các nàng.” Thẩm Diệu mỉm cười, ánh mắt đảo qua Diễm Mai, Thủy Bích cùng Quế ma ma, giọng nói mang theo ý vị thâm trường: “Một

người cũng không thể trốn thoát được đâu.”

Quế ma ma cùng hai nha đầu kia cơ hồ sắp ngất.

Có gì đáng sợ, có gì đáng sợ đâu. Một người đắc đạo (ở đây ý chỉ tài trí cao siêu, nhiều mưu kế) nhưng nếu chủ nhân sa cơ lỡ vận hay tính tình không tốt, thân làm hạ nhân một người cũng trốn không qua. Kiếp trước lúc Thẩm gia bị xét nhà, hạ nhân không phải là ý thể hiếp người, không phải là “ăn cây táo rào cây sung” “sao? Đi theo chủ tử có dạng gì thì sẽ nhận kết cục y như dạng đó.

Nếu vừa ra tay mà chỉ diệt được một người chẳng

phải có chút đại tài tiểu dụng sao? (ý của chị ấy là đã ra tay thì phải vết sạch=))))

Thẩm Diệu xoay người bước đi. Thẩm Nguyệt thấy thế liền gọi vớ nàng lại: “Người đi đâu vậy?”

“Chúng ta đến Ngọa Long tự không phải là vì dâng hương sao?” Thẩm Diệu thân nhiên đáp: “Ta có rất nhiều nghi vấn cần giải đáp đương nhiên là muốn đi hỏi Phật tử một câu, thắp một nén hương. Chẳng lẽ đến rồi mà không gặp (Phật tử)?”

Nữ tử mặc tố y cứ như vậy mà bước đi, bóng dáng lạnh lùng thẳng tắp không có chút lưu luyến giống như hôm nay căn bản chưa từng phát sinh chuyện kinh thiên động địa. Hết thấy việc làm của nàng đều đi theo kế hoạch, ngủ một đêm sau đó đi thắp một nén hương khấn cầu bình an.

“Không đúng!” Thẩm Nguyệt đột nhiên mở miệng: “Hai nha đầu kia của nàng sao lại không ở đây?”

Quế ma ma sùng sốt.

Sáng sớm khi Thẩm Diệu gặp Thẩm Nguyệt, nàng nói đã sai hai nha đầu Cốc Vũ cùng Kinh Trập đi sang phòng bếp lấy đồ ăn sáng, mãi cho đến tận bây giờ vẫn chưa trở lại trùng hợp liền tránh nhìn thấy Thẩm Thanh gặp chuyện không may. Giờ ngẫm lại cảm thấy trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Hai nha đầu bên người Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt khó thoát một kiếp nhưng nha đầu bên người Thẩm Diệu một người cũng không tồn tại, rõ ràng Thẩm Diệu cố ý bảo hai nàng ly khai.

Chẳng lẽ nàng sớm biết chuyện của Thẩm Thanh? Chẳng lẽ việc hôm nay của Thẩm Thanh cũng là do một tay nàng an bài?

Thẩm Nguyệt quay đầu lại nhìn, bóng dáng Thẩm Diệu đã biến mất dưới mái hiên nhưng ánh mắt băng lạnh, sắc lạnh kia giống như xuất hiện ở trước mặt nàng làm cho nàng không tự chủ cảm thấy lạnh cả người.

.....

Mưa đến buổi trưa thì ngừng.

Hương Lan đã đi tìm khắp ngọn núi nhưng tìm không ra một đại phu. Bình thường nơi này ngoại trừ thi thoảng sẽ có khách hành hương đến thăm cơ hồ là không có người. Nếu tăng nhân trong chùa sinh bệnh bất quá là ai cũng tự tìm thảo dược, tự làm thuốc, tự uống. Hương Lan không tìm thấy lang trung đành phải đi tìm tang nhân xin chút thuốc cùng dược liệu thoa ngoài da đưa Thẩm Thanh dùng.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc cùng hương vị khác thường, mặc dù đã cọ rửa qua nhưng mùi vị kia vẫn không tiêu tán. Nữ tử trên giường hai mắt nhắm nghiền, Nhiệm Uyển Vân ngồi tựa đầu vào cửa sổ. Mới chỉ ngắn ngủn vài giờ qua đi, mặt của nàng giống như già đi mười tuổi.

Bọn nha hoàn trong phòng ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, ai mà biết được chủ tử sẽ không giận chó đánh mèo.

Trong lúc Nhiệm Uyển Vân đang ngồi ngẩn ngơ bên cửa, hai mắt Thẩm Thanh trên giường giật giật. Nàng cúi đầu kêu lên: “Thanh Nhi?”

Thẩm Thanh mở to mắt, khi nàng nhìn thấy

Nhiệm Uyển Vân liền lộ ra vẻ hoảng sợ, một tay hương tới mặt của Nhiệm Uyển Vân chộp tới: “Buông ra! Mau tránh xa ta ra! Cứu mạng!”

“Thanh nhi! Ta là nương a! Ta là nương a! Nương của người a! Đừng sợ! Nương ở đây!” Lòng Nhiệm Uyển Vân đau như dao cắt, vừa ôm vừa dỗ Thẩm Thanh. Nhưng Thẩm Thanh hình như không biết, nàng liên tiếp giãy dụa, mắt tròn trăn gắt gao nhìn trần nhà, gào thét điên cuồng.

Hương Lan cùng Thái Cúc thấy vậy liền tiến lên giúp đỡ tay Thẩm Thanh lại. Thẩm Thanh giống như nổi điên, thần trí không tỉnh táo, đến Nhiệm Uyển Vân nàng cũng không nhận ra. Nàng quần quai vật lộn, chỗ được vừa mới thoa cơ hồ uống phí hết, máu chảy đầm đìa hiện ra hết trước mắt Nhiệm Uyển Vân. Nàng nhìn vết máu trên người nữ nhi, trên mặt không nhìn được lộ ra vẻ thống khổ, kêu lên: “A.” một tiếng thảm thiết.

“Phu nhân.” Trong lòng Hương Lan cùng Thái Cúc hoàn toàn kinh sợ. Nhiệm Uyển Vân từ trước đến giờ luôn là một người có chủ ý, biết bình tĩnh trước mọi hoàn cảnh, mặc kệ là đại sự gì xảy ra nàng luôn có thể bình tĩnh xử lý... Nay bị ép buộc đến tình cảnh này, hai nha đầu theo bên người Nhiệm Uyển Vân nhiều năm không hề được kinh sợ. [editor:Tiểu Vũ]

“Thẩm Diệu ở đâu?” Nhiệm Uyển Vân hung hăng mở miệng.

“Ngũ tiểu thư..... miếu đường.” Thái Cúc thận trọng nói.

“Chăm sóc Thanh Nhi cho tốt, nếu nàng mà xảy ra chuyện gì hai người đừng hòng sống sót.” Nhiệm Uyển Vân xoay người ra cửa.

.....

Trong Phật điện, tượng Phật vàng kim to lớn sừng sững, khuôn mặt hiền lành nhìn xuống tín đồ, nhìn xuống chúng sinh.

Thẩm Diệu quỳ trên mặt đất, hương cầm trên tay nhưng không biết đang suy nghĩ gì.

Từ sáng đến giờ, nàng đã quỳ ở đây được mấy canh giờ.

“Cô nương, người nên nghỉ một chút đi.” Kinh Trập tiến lên khuyên can: “Nhờ quý đến sinh bệnh cũng không đáng. Phật Tor chắc chắn sẽ nhìn thấy thành tâm của người, có lòng cầu – tất nhiên sẽ được như ý.”

Có lòng cầu sẽ được như ý? Thẩm Diệu nghe vậy trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, chắc chắn sẽ không được như ý. Sai lầm của kiếp trước kiếp này có cơ hội làm lại nhưng Thẩm Diệu của kiếp trước đã sớm thay đổi, người mất đi không thể trở lại. Uyển Du của nàng, Phó Minh của nàng có cơ hội làm lại sao?

Sợ là đã sớm hóa thành tro bụi hòa vào hồng trần chẳng còn lại gì.

Huống hồ, huống hồ nàng cũng không phải tín đồ.

Thẩm Diệu ngẩng đầu nhìn tượng Phật màu vàng kim. Tượng Phật lạnh như văng sẽ thật sự có khả năng cứu vớt chúng sinh sao? Nếu ông trời có mắt sao lại cho người tốt rơi vào kết cục thảm hại, người tốt sống tiêu dao tự tại?

Nàng quỳ gối nơi này dâng hương không phải là bái Phật mà bái những người đã chết ở kiếp trước, những người vì nàng mà chết.

Từ khi trùng sinh cho tới nay, nàng không có cơ hội để cùng bái những người này bao gồm cả hai nhi tử của nàng. Nay đến nơi này liền thuận thế Phật, dâng hương dâng hoa cúng bái những người đã mất.

“Thẩm Diệu!” Một thanh âm tức giận đột ngột vang lên.

Thẩm Diệu mỉm cười. Người trên đời đều thích nóng vội.

Nàng xoa đầu gối, đứng dậy, quay đầu nhìn Nhiệm Uyển Vân khách khách cười nói: “Nhị thẩm.”

Tiếng cười của Thẩm Diệu làm Nhiệm Uyển Vân

cảm thấy chói tai. Nàng nhanh bước đến giơ tay lên định đánh vào mặt Thẩm Diệu...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hồi Phủ 3

Thời điểm Kinh Trập cùng Cốc Vũ muốn tiến lên ngăn cản thì đã muộn. Nhưng thanh âm thanh thúy không vang lên như dự đoán. Thẩm Diệu dùng sức nắm lấy bàn tay đang định đánh vào mặt nàng.

“Nhị thẩm không biết tại sao kích động như vậy? Tuy nói người có thể thay cha mẹ quản giáo ta nhưng không có lý do gì liền đánh ta chỉ sợ gia đình bình thường cũng không có quy củ này đâu.” Nàng nói.

Nhiệm Uyển Vân vạn vạn không ngờ tới Thẩm Diệu lại cản tay nàng. Nữ tử trước mặt thân mình gầy yếu nhưng sức lực lại mạnh kinh người. Tay của Nhiệm Uyển Vân có chút đau. Nguyên lai chất nữ gọi dạ bảo vâng, chỉ đâu đánh đó nàng nằm trong bàn tay không biết khi nào đã vùng dậy, không biết từ lúc nào đã cao hơn một cái đầu. Nàng không thể dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để nhìn Thẩm Diệu, nàng giờ cũng không thể lơ là cảnh giác vì nếu lơ là trong nháy mắt sẽ bị tiểu tiện nhân trước mặt ám toán.

Nhiệm Uyển Vân không cam lòng thả tay xuống, cắn răng nói: “Thẩm Diệu, người đừng giả ngu. Chuyện của Thanh Nhi là người làm phải không?”

Thẩm Thanh thần trí không rõ, nàng không có cách nào để biết được hết thấy sự việc xảy ra trong hôm đó. Nhưng có một điều Nhiệm Uyển Vân có thể chắc chắn sự việc của Thẩm Thanh có liên quan đến Thẩm Diệu. Nếu nói không liên quan đánh chết nàng cũng không tin. Chẳng qua là nàng không biết Thẩm Diệu dùng phương pháp gì nhưng đã động đến Thẩm Thanh, biến Thẩm Thanh thành như vậy chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua!

“Đại tỷ bị kẻ xấu làm hại, tâm ta cũng đau như cắt. Sao nhị thẩm lại có thể hoài nghi ta?” Thẩm Diệu mỉm cười: “Dẫu sao nếu ta không cùng đại tỷ đối phỏng thì người nằm trong kia chắc là ta đi. Chuyện hung hiểm như vậy ta làm không được.”

Hôm nay hại người tính toán kĩ cũng chỉ có ta!

Lời chưa dứt, não Nhiệm Uyển Vân cảm thấy thật đau. Nàng gắt gao nắm tay, ánh mắt như độc xà: “Chuyện kia vốn phải ở trên người người, người phải thay Thanh Nhi nhân hết.”

Cốc Vũ cùng Kinh Trập thấy Nhiệm Uyển Vân như thế trong vừa giận vừa sợ. Một bên làm ra bộ dáng Nhị phu nhân hiền lành, xé rách da mặt, một bên là Nhị phu nhân hung tàn, ác độc. Nếu hôm qua không phải Thẩm Diệu tình tảo chỉ sợ hôm nay chủ tớ các nàng không có kết cục tốt gì. Thật không ngờ Nhiệm Uyển Vân lại tới đây, ác nhân cáo trạng trước đúng là không cần mặt mũi.

“Nhị thẩm không thể nói như vậy, nơi này còn có phạt tử.” Thẩm Diệu khẽ cười một tiếng, sóng mắt lưu chuyển, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường: “Vạn vật trên đời này đều theo quy luật nhân quả. Người đem qua gặp chuyện không may không phải là ta mà là Đại tỷ nói không chừng cũng là sắp đặt trước. Nhị thẩm không đi bắt kẻ xấu, không oán trời trách đất mà lại trách ta, đây rốt cục là cái đạo lý gì?”

Nhiệm Uyển Vân cơ hồ cũng bị Thẩm Diệu làm cho tức giận không thể trở mình, nàng cười lạnh một tiếng: “Người thật nhanh miệng, trước đây là do ta xem thường người.”

“A, hóa ra từ trước tới giờ nhị thẩm đều nhìn ta như vậy.” Thẩm Diệu không để ý lắm cười cười.

Nhiệm Uyển Vân nhìn Thẩm Diệu. Nữ tử trước mắt thần thái ôn hòa, ngũ quan mới phát triển hơi hơi có vẻ thanh tú. Không biết từ lúc nào, bao cô Thẩm Diệu đã hoàn toàn biến mất. Nàng ở hậu trạch bàn tính nhiều chuyện như vậy lại bị đùa thám trên tay của nữ tử. Thẩm Diệu càng xinh đẹp bao nhiêu càng nhắc nhở nàng rằng Thẩm Thanh ở trên giường bị thám bấy nhiêu.

“Thẩm Diệu, nếu người thích giả bộ như vậy, ta đây cũng không ngại nói với người.” Nhiệm Uyển Vân đột nhiên cười châm chọc. Đã xé rách da mặt, cần gì làm bộ dạng từ ái? Nàng nói: “Người cho là việc này cứ thế mà sẽ qua đi sao? Lão phu nhân sẽ không bỏ qua cho người, nhị thúc sẽ không bỏ qua cho người, người kia.... càng không buông tha người. Kết cục của người chắc chắn sẽ thảm hơn Thanh Nhi gấp trăm ngàn lần. Người sẽ bị ngàn người, vạn người chà đạp, sẽ mãi mãi không trở được mình, vĩnh viễn trở thành tiện nhân.”

“Phu nhân cẩn thận lời nói!” Cốc Vũ cùng Kinh Trập đồng thời nói. Nhiệm Uyển Vân là Nhị phu nhân của Thẩm Phủ, dù tốt dù xấu gì Thẩm Quý cũng làm quan trong triều. Nhiệm Uyển Vân ngày thường cao quý như vậy lại có thể nói ra những lời thô tục ác độc như vậy. Nói là nguyên rủa là kẻ địch cũng không đáng hướng chi Thẩm Diệu tuổi còn nhỏ lại phải nghe ngôn ngữ như vậy làm bẩn lỗ tai. . . Vậy tốt sao? Phù hợp sao?

Nhiệm Uyển Vân bây giờ mới chú đến Cốc Vũ cùng Kinh Trập. Nàng cười lạnh một tiếng: “Người vì hai nha hoàn của mình mà hao tổn tâm trí, ta sẽ chống mắt chờ xem người giữ được các nàng bao lâu!” Dứt lời quý dị nhìn thoáng qua Thẩm Diệu, phát tay áo bỏ đi

Đội Nhiệm Uyển Vân đi rồi, Kinh Trập cùng Cốc Vũ có chút hoảng hốt nhìn về phía Thẩm Diệu “Cô nương cứ như vậy mà cùng nàng ta xé rách da mặt... Vậy có tốt không?”

“Chung quy lại xé thì cũng xé rồi, dù cho có duy trì thì chắc chắn Nhiệm Uyển Vân cũng sẽ không nương tay. Chuyện uống phí thì còn làm làm gì?” Thẩm Diệu nói.

Con đường sinh tồn ở hậu cung, nếu kẻ thù của mình ở ngoài sáng thì một kích tất sát, nếu ở trong tối thì phải có biện pháp lôi người đó ra ánh sáng. Nàng không có tâm tư cùng Nhiệm Uyển Vân chơi trò hòa thuận, chuyện này ngay từ đầu đã là giông bão. Nhiệm Uyển Vân nay đã bị nàng làm cho mất đi thần trí. Kế tiếp? Tất nhiên là sẽ điên cuồng trả thù.

“Nhưng..... đợi khi trở về phủ, lão phu chắc chắn sẽ thiên vị các nàng.....” Kinh Trập nhỏ giọng nói. Thẩm lão phu nhân thiên vị nhất đó là chi thứ hai, không chỉ vì Thẩm Quý là con thân sinh của Thẩm lão phu nhân mà cũng bởi vì Nhiệm Uyển Vân sinh cho Thẩm Quý hai người con trai. Người thứ nhất không cần phải nói cũng biết là Thẩm Nguyên Bách, trưởng tử thì cuối năm mới trở về Định Kinh. Có hai tôn tử, bảo sao lão phu nhân không thiên vị chi thứ hai?

Huống hồ Thẩm lão phu nhân sớm đã bị lợi lẽ của Nhiệm Uyển Vân làm cho choáng váng đầu óc, đợi sau khi nàng trở về thì Nhiệm Uyển Vân nói cái gì chính là cái đó, làm gì có người sẽ chịu tin tưởng Thẩm Diệu!

“Thích thiên vị thì cho họ thiên vị đi, từ đầu ta vốn đã không trông chờ vào những người đó vì ta mà làm chủ.” Thẩm Diệu cười cười.

Nụ cười của nàng dừng trong mắt của Cốc Vũ làm mắt nàng cay cay, nàng nói: “Nếu thật sự là như vậy, nô tỳ sẽ đem chuyện này truyền ra ngoài, nếu cô nương có gì không tốt, nô tỳ dù có liều cái mạng này cũng muốn đem chuyện này chiếu cáo thiên hạ.” (chuyện Cốc Vũ nói ở đây 1 là chuyện của Thẩm Thanh hai là khúc mắc giữa Thẩm Diệu và Thẩm gia)

“Đừng vậy.” Mặt Kinh Trập cũng biến sắc: “Biện pháp giết ba vạn địch tồn một ngàn quân này mặc dù có chút ngốc độn lại sẽ không cho bọn họ một cuộc sống an nhàn thoải mái!”

Thẩm Diệu có chút ngạc nhiên, nàng không dự đoán được hai nha đầu bên người còn quyết đoán như vậy. Kinh ngạc trong chốc lát, nàng liền nở nụ cười. Cũng đúng, kiếp trước Cốc Vũ vì bảo vệ nàng nên chính mình đã nhận tội danh trộm ngọc trong hoàng cung bị Thái tử Tàn quốc xử tử. Kinh Trập vì nàng mượn sức quyền thần nên lấy sắc đẹp mê hoặc một vị quyền thần, cam nguyện làm thiếp. Sau bị thê tử của vị quan viên kia (tươì sống) đánh chết. Hai người họ vốn trung tâm vì nàng. Đáng tiếc kiếp trước, nàng căn bản không làm gì được cho mấy người bọn họ

Sống lại một kiếp nàng muốn bảo vệ mấy nha đầu này. Sai – một lần là đủ rồi.

“Không cần, ta không tính sẽ truyền đi mấy tin tức như thế này. Nhị Thảm cũng sẽ không cho mấy tin tức như thế này truyền ra ngoài.”

“Vậy chuyện này cứ như vậy mà bị bùng phát hay sao? Nhưng chung quy giấy không gói được lửa, đến lúc Đại cô nương xuất giá, tự nhiên sẽ bị phát hiện.” Cốc Vũ có, khả chung quy giấy bao không được hỏa, đại cô nương nếu xuất giá, chung quy vẫn sẽ bị phát hiện.” Cốc vũ có chút khó hiểu. Có thể lửa gát chốc lát chứ không lửa được một đời. Trừ phi Thảm Thanh không lấy chồng. Nếu nàng lấy chồng, chuyện nàng đã không còn trong sạch ai cũng biết...

“Cho nên, bọn họ chắc chắn sẽ tìm phương pháp lừa dối. Về phần sẽ đối phó với thủ đoạn của ta như thế nào, bọn họ chắc chắn sẽ tìm người kia hỗ trợ.”

“Người kia?” Kinh trập hỏi: “Người kia là ai?”

“Đương nhiên là kẻ đã lăng nhục đại tỷ.” Thảm Diệu khẽ cười: “Hay các người nghĩ, tối hôm qua chỉ là việc ngoài ý muốn?”

Thân mình Cốc Vũ và Kinh Trập nhất tề run lên.

Tuy các nàng cũng suy đoán ra được một ít nhưng cũng không nguyện ý tin tưởng. Hai người không tin sẽ có người dùng biện pháp ác độc như vậy đối phó Thảm Diệu, dồn Thảm Diệu vào bước đường cùng. Các nàng càng không tin Thảm Diệu đã biết trước lại còn hại ngược lại chỉ thứ hai. Tuy rằng biết lòng người bất chính nhưng cũng không dự đoán được sẽ đến mức như vậy, thủ đoạn này – rõ ràng là để đối phó với cừu nhân.

“Cô nương..... Có thật là Đại phu nhân sai người khác làm?” Cốc vũ gian nan mở miệng.

Nếu việc kia chỉ là ngoài ý muốn, các nàng chắc chắn sẽ cảm thấy may mắn vì Thảm Diệu có thể tránh được. Nhưng nếu là bị người ta gài, chỉ thứ hai bị như vậy cũng thật xứng đáng. Tự làm tự chịu.

“Nhưng... Cô nương, tại sao bọn họ lại phải tìm người kia hỗ trợ? Người kia không phải là tùy tiện tìm sao?” Kinh Trập có chút choáng váng. Nếu Nhiệm Uyển Vân tùy tiện tìm một người nào đó hủy đi trong sạch của Thảm Diệu giờ chắc chắn sẽ giết người kia sao còn tìm đến người kia xin hỗ trợ?

“Bởi vì người kia... là Dự thân vương.”

Cốc Vũ cùng Kinh Trập đồng thời hít khí lạnh. Chuyện lúc trước không hiểu được giờ chợt sáng tỏ. Nếu người nọ là Dự Thân vương hết thấy đều rõ ràng. Đầu tiên Dự thân vương có ý với Thảm Diệu nhưng Dự thân vương là loại người nào? Nữ nhi bình thường gặp mặt đều phải đi đường vòng. Nếu Dự thân vương giao dịch cùng Nhiệm Uyển Vân, khả năng cao Nhiệm Uyển Vân sẽ giúp Dự thân vương làm ra chuyện lăng nhục Thảm Diệu.

Nay hai người bị trời xui đất khiến. Nếu Nhiệm Uyển Vân lấy chuyện này nói cho Dự thân vương biết, lấy tính tình hi nộ vô thường của Dự Thân vương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thảm Diệu

“Cô nương, hay là bây giờ..... Chúng ta viết thư cho lão gia?” Cốc vũ cùng Kinh Trập đều hoảng hốt.

Dự thân vương là người không thể đối kháng. Tính tình không tính. Quyền thế không tính. Đằng sau còn có bức tường hoàng gia chống đỡ.

“Chẳng sao cả.” Ánh mắt Thảm Diệu chợt sáng lên: “Thảm Thanh chỉ là vật dẫn, người ta muốn đối phó .. là Dự thân vương.”

Nàng quay đầu nhìn về bàn thờ phật đang lượn lơ khói nhẹ.

Uyển Du, cả đời của con thật vất vả. Tuổi xuân cứ như vậy mà biến mất, chỉ còn cái danh công chúa căn bản là vô giá trị. Nương cái gì cũng không làm được. Ít nhất hiện tại, khi nhục của con ở kiếp trước, nương sẽ giúp con đòi lại.

Ngoài thành Định Kinh, ở một lầu các, bạch y công tử chăm chú thưởng thức cái chén đang cầm trên tay, hiếu kì nói: “Nói như thế chẳng lẽ nha đầu Thảm gia kia cùng Dự thân vương có cừu oán? Nương theo tỷ tỷ của mình chậm rãi kéo Dự thân vương vào hố. Thủ đoạn thật cao minh. Bất quá, một nữ như vậy cũng không khỏi quá nghi ngoan.” (đa nghi, ngoan độc.)

Hắn lắc đầu, bộ dáng có chút tiếc hận.

“Dự thân vương?” Từ y thiếu niên ở phía đối diện gương môi cười, mắt sắc như dao lười biếng nói:

“Ta thấy người mà nàng muốn đối phó không phải là Dự thân vương.”,

“Không phải Dự thân vương? Vậy là ai?” Bạch y công tử nghi hoặc nhìn về phía thiếu niên đối diện: “Người cho là...”

“Lấy Dự Thân vương làm bàn đạp, hủy hoại hoàng thất Minh Tề?” Từ y thiếu niên thân nhiên đáp.

.....

Mưa thu vốn rất lạnh, bất quá sau cơn mưa, trời thường bớt đi oi nóng. Mấy ngày nắng cũng có chút hui quạnh.

Trong Thảm phủ, đông viện vẫn là cảnh tượng bận rộn như cũ. Sắp đến cuối năm đồng nghĩa với việc sắp đến sinh thần của Thảm lão phu nhân. Thảm

lão phu nhân yêu thích phô trương xa xỉ, trước sinh thần của mình mấy tháng liền bắt đầu chuẩn bị. Đương nhiên lượng bạc tiêu tốn trong đó thật không nhỏ. Mà bạc thì do Nhiệm Uyển Vân làm trưởng quản. Tuy nó Nhiệm Uyển Vân cũng ăn bớt không ít nhưng thời điểm phô trương nhìn qua cũng có chút khí phách...

Mà việc viết bài thiếp mời các vị phu nhân liền rơi vào tay của tài nữ Trần Nhượng Thu

Tuy tuổi cũng đã đến trung niên nhưng dáng người của Thẩm Nhượng Thu vẫn duy trì bộ dáng thiếu nữ. Có lẽ là do khí chất hiểu biết trên người làm nàng tăng không ít khí độ. So sánh với Nhiệm Uyển Vân, dung mạo của Trần Nhượng Thu luôn cao hơn một bậc. Phần thi về dáng người,

phần thi về dung mạo, khả năng đối thơ làm tam lão gia của Thẩm phu trầm mê. Mặc dù thành thân nhiều năm nàng không có con trai chỉ có

Thẩm Nguyệt là nữ nhi duy nhất thì ngoại trừ hai nha đầu thông phòng Thẩm lão phu nhân cho Thẩm Vạn thì căn bản không có một người thiếp nào.

Thẩm phủ có ba người con trai, tính tình bất đồng. Thẩm Tín cương chính (chính trực, kiên nghị) lại quá mức tục tằn không cẩn thận chỉ được cái trọng nghĩa khí. Thẩm Quý giỏi xu nịnh, việc trong quan trường hết thấy đều thuận lợi lại ham tài háo sắc. Trong phủ trừ Nhiệm Uyển Vân còn có mấy phòng cơ thiếp nhưng thủ đoạn của Nhiệm Uyển Vân lợi hại, cơ thiếp tuy nhiều nhưng chỉ có một thứ nữ (ièm nữ phụ mới xuất hiện =)))) căn bản không có gì uy hiếp với trưởng tử. Tam lão gia Thẩm Vạn, quả thực là thực học. Nếu Thẩm Tín đi theo đường Võ, Thẩm Tín, Thẩm Vạn theo đường văn thì Thẩm Vạn thực sự có chút bản lĩnh.

Điều này không có nghĩa Thẩm Vạn là một người hoàn hảo, hẳn không coi trọng sắc đẹp, chỉ có Trần Nhượng Thu nhưng lại quá xem trọng quyền thế, một lòng muốn leo lên trên. Thậm chí hẳn đã từng dẫm lên người đã nâng đỡ mình.

Giờ phút này, Nhiệm Uyển Vân đang thận trọng viết bài thiếp, ánh nắng chiếu xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào củ người nàng. Đem ngũ quan của nàng nhu hòa giống như một nữ tử đang trong tuổi xuân. Thẩm quý đang sửa sang quần áo thấy vậy liền đi về phía nàng, từ phía sau ôm lấy. [editor: Tiểu Vũ]

“A.” Trần Nhượng Thu oán trách nói: “Lão gia làm cái gì vậy, làm hại ta viết không xong, bỏ phí mất một cái bài thiếp.”

“Để ta nhìn xem.” Thẩm Vạn làm bộ làm tịch cầm bài thiếp kia lên xem, bình (bình trong bình luận) nói: “Chữ viết thanh tú xinh đẹp giống như chủ nhân của nó, sao lại viết không xong?”

Trần Nhượng Thu cười, mặt ửng đỏ. Thẩm Vạn thấy vậy, tâm thần không khỏi rung động.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy, thê tử này của hắn, lại có một loại hấp dẫn như cũ, làm cho hắn không nhìn tới nữ nhân khác.

Chỗ cao minh của Trần Nhượng Thu là Trần gia có nhiều nữ nhân như vậy lại chỉ có nàng nắm chặt tâm của phu quân. Cái này không phải là cái gì cao siêu, chỉ có một chữ “Nhân”. Tính tình có thể giả, quần áo có thể thay. Thẩm Vạn thích bộ dáng nàng như thế nào nàng liền biến thành cái đó. Ngày rộng tháng dài, nam nhân giống như chó mèo, trong mắt chỉ có người.

“Nhị tẩu hôm nay sẽ về đến đây đi.” Trần Nhượng Thu rúc vào trong lòng Thẩm Vạn: “Không biết Nguyệt Nhi có ăn được đồ ăn trong miếu hay không, đường đi có xóc nảy hay không?”

Thẩm Vạn bật cười: “Người quan tâm chuyện nhỏ nhặt đó làm gì? Nhị tẩu chắc chắn sẽ không để Nguyệt Nhi bị lạnh.” Nhìn thấy bộ dáng ló lắng của Trần Nhượng Thu, hắn cười nói: “Người cứ xem Nguyệt Nhi là hài tử. Nàng năm nay cũng đã lớn như vậy, mấy năm nữa xuất giá khi đó đó người định thế nào?”

“Nguyệt Nhi xuất giá, ta đương nhiên sẽ vì nàng chọn một mối hôn nhân thập toàn thập mỹ. Dòng dõi cùng nhân phẩm đều là tốt nhất, cũng không thể giống Ngũ Nhi...” Thúc thời, Trần Nhượng Thu liền ngậm miệng lại

Đêm hôm đó Thẩm lão phu nhân, Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhượng Thu đã bàn bạc đem Thẩm Diệu cho Dự thân vương. Nếu Dự thân đạt được ý nguyện liền giúp đỡ chuyện của nhị phòng Thẩm gia. Lúc đầu Trần Nhượng Thu nói cùng Thẩm Vạn, Thẩm Vạn đương nhiên đồng ý. Hắn say mê quyền thế, chỉ chăm chăm làm thế nào để bước được cao hơn nào có quan tâm đến thanh danh Thẩm Tín. Thêm nữa, hắn ghen tỵ với Thẩm Tín nhiều năm, nào có cảm tình với Thẩm Diệu. Nếu Dự thân vương cao hứng, việc này đối với người trong quan trường như Thẩm Vạn mà nói là một điều quá tốt. Còn về việc nửa đời sau của Thẩm Diệu như thế nào, Thẩm Vạn không quan tâm.

“Không biết việc này nhị tẩu có làm thỏa đáng không?.” Thẩm Vạn thần tình nghiêm túc đứng lên.

Trần Nhượng Thu thấy thế, trong lòng hơi trầm. Nàng biết trong lòng phu quân của mình luôn đặt quyền thế lên hàng đầu, tuy Trần Nhượng Thu không để ý Đại phòng nhưng xét trên phương diện nữ tử có chút cảm giác thò từ hồ bi. (Thò chết, cáo khóc đã nhắc đến ở những chương trước)..

Lần này Nhiệm Uyển Vân đột nhiên muốn đi Ngọa Long tự dâng hương, mọi người đương nhiên biết trong đó có ẩn tình. Chỉ sợ sau khi lên núi, khi trở về có thể nghe được tin dữ của Thẩm Diệu.

“Yên tâm đi.” Nàng nhẹ giọng nói: “Nhị tẩu làm việc luôn luôn thỏa đáng, việc này..... Chắc cũng có kế hoạch vẹn toàn.”

“Chỉ hy vọng là như thế.” Thẩm Quý gật đầu.

Hai người đang ở nói chuyện, bỗng nhiên nha hoàn Thi Tình bên người Trần Nhượng Thu hoảng hốt chạy vào, trên mặt mang theo chút bối rối: “Phu nhân, nhị phu nhân mang theo ba vị

tiểu thư đã trở lại.”

Nhìn thấy biểu tình như vậy, Trần Nhực Thu ngược lại yên tâm rất nhiều, ước chừng sự đã thành. Nàng mỉm cười liếc Thẩm quý , bày ra bộ dáng quan tâm hỏi ngược lại Thi Tình:“Ba vị tiểu thư có tốt không? Có mệt không ?”

“Không, không tốt.” Thi tình lấp bắp nói:“Đại tiểu thư điên rồi.”

Tươi cười trên mặt Trần Nhực Thu tắt lịm

.....

Hết thấy giống như là một con ác mộng, Thẩm phủ gọn gàng ngăn nắp, bất quá chỉ trong một ngày, liền loạn thành một đoàn.

Thẩm Thanh điên rồi.

Nhiệm Uyển Vân trong ngày thường luôn có khí thế của gia chủ một nhà. Tuy nàng luôn xuất hiện với bộ dáng hiền hòa, cười tủm tỉm nhưng thủ đoạn lại kinh người. Bất luận nhân phẩm nàng thế nào, Thẩm gia trong tay nàng nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra chuyện gì quá lớn, năng lực quản gia cũng được mọi người tán thành.

Nhưng mà vị phu nhân luôn ung dung trước mọi chuyện nay lại lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, thần sắc điên cuồng. Nếu không có hai nha đầu bên cạnh chỉ sợ người ta tưởng điên phụ tử đầu chạy tới. Mà nữ tử trong ngực nàng thật sự không kém người điên là bao, luôn luôn thét chói tai gây dấy. Động tĩnh lớn đến mức Thẩm lão

phu nhân cũng phải chạy tới.

rằng không biết vì nguyên nhân gì, nhưng chuyện Thẩm gia đại tiểu thư điên rồi là thật. Bất quá Thẩm phủ đối với việc này cũng rất kiêng kị, tất cả những nha đầu thấy Thẩm Thanh điên như vậy, đều bị bán ra ngoài, ai mà biết được có phải là đem ra chôn ở bãi tha ma đâu!

Hai nha đầu bên người Thẩm Thanh, hai nha đầu bên người Thẩm Nguyệt, thậm chí cả Quế ma ma, cũng là bị nhốt lại.

Người duy nhất lông tóc không tổn hao chỉ có Thẩm Diệu một người .

Trong Vinh Cảnh đường

Thẩm lão phu nhân ngồi ở trên cao, gương mặt băng lãnh . Ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào

Thẩm Diệu đang đứng ở giữa giống như ánh mắt độc xà âm lãnh.

Ba tiểu cô nương êm đẹp đi, vốn là không gặp chuyện gì nhưng lại xảy ra chuyện. Người nên xảy ra chuyện giờ lại đứng ở nơi này, Thẩm Thanh của nàng ở chi thứ hai gặp nạn,. Chỉ cần vừa nghĩ tới việc này, Thẩm lão phu nhân liền tức giận tới mức muốn thổ huyết.

Trần Nhực Thu cùng Thẩm Vạn đứng ở một bên, Thẩm Nguyệt ủy khuất đứng bên người Trần Nhực Thu, hai nha đầu bên người của nàng vô duyên vô cớ bị nhốt lại. Trước từng nghe Thẩm Diệu nhắc tới. Muốn bảo trụ Hoàng Oanh cùng Thanh Loan chỉ sợ rất khó.

Bên kia, Nhiệm Uyển Vân quỳ gối trước mặt, Thẩm lão phu nhân Thẩm Vạn hôm nay trong triều có việc, còn chưa hồi phủ, gã sai vặt đi gọi hán bây giờ còn chưa trở về, tự nhiên là không biết đích nữ của mình đã xảy ra chuyện.

“Lão phu nhân, người cần phải vì Thanh Nhi làm chủ a.” Nhiệm Uyển Vân khóc lóc một phen, Thẩm Vạn đều có chút kinh ngạc. Nhị tẩu luôn mang bộ dáng bình tĩnh lại có gương mặt như hôm nay thật làm cho hán có chút đại khai nhãn giới. Trong lòng Trần Nhực Thu có chút khuấy đảo.

Nhiệm Uyển Vân luôn ý vào mình là quản gia nên không đem tam phòng đặt vào trong mắt. Nay nữ nhi của mình xảy ra chuyện, còn không phải quỳ ở bên dưới?

“Ngũ Nhi, ta đối đãi người như con gái ruột, Thanh Nhi cũng vì người làm nhiều điều, các người là tỷ muội cùng huyết thống, không nỡ dờ lẩn nhau thì thôi đi, nhưng người sao lại có thể ác độc như thế, người cũng biết, cả đời của Thanh Nhi, coi như là bị người bị hủy, người thật ngoan tâm!”

Thẩm Nguyệt đem chuyện Thẩm Thanh bị kẻ xấu lăng nhục nói cho Trần Nhực Thu cùng Thẩm Vạn. Hạ nhân nơi này đã bị đuổi đi hết, Trần Nhực Thu ở nơi này cũng không sợ mọi người nghe thấy

Thẩm Diệu đang muốn nói, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một tiếng gầm lên:“Nghiệt nữ, người hãm hại tỷ muội, tâm như rắn rết, nên giải đi lao ngục chết không đền tội!”

Thẩm Diệu lạnh lùng cười, xoay người, đối mặt với nam nhân đang sai bước mà đến.

Nhị thúc của nàng, phụ thân Thẩm Thanh - Thẩm quý.

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Tiểu Hầu gia không phải người tốt, tiểu Hầu gia không phải người tốt, tiểu Hầu gia không phải người tốt, chuyện quan trọng nói ba lần!

Thẩm hoàng hậu muốn thủ tiêu một đám bích tri (bích tri= bitch= tra gg nhá!)

--- ----Lời editor-----

Làm xong rất mệt. Đăng tạm lên, mai beta lỗi.

Sắp sinh thân Lão phu nhân=Thẩm Tín sắp về= Tạ Cảnh Hành sắp chết ? =))) 1c này =2 chương b.thg rồi nhé! Mệt quá!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Không Tồn Hao Gì

Thẩm Quý chưa kịp thay quan phục, cứ như vậy mà sải bước tiến vào đại sảnh, tám phần là nghe được tin dữ của Thẩm Thanh vội vội vàng vàng chạy tới. Editor: tiểu Vũ

Nhiệm Uyển Vân thấy vậy, khóc càng to, càng thê thảm: “Lão gia..... Thanh Nhi ..... nàng.....”

Tình cảm của Thẩm Quý và Nhiệm Uyển Vân vốn không có thâm tình như vậy. Nếu không sao Thẩm Quý hầu như đêm nào cũng đến phòng, nâng niu tiểu thiếp? Cứ như vậy, Thẩm Quý cùng Nhiệm Uyển Vân luôn tương kính như tân. Sở dĩ còn lưu lại Nhiệm Uyển Vân vì nàng xử lý chuyện trong phủ luôn luôn gọn gàng, ngăn nắp, giao hảo cùng các vị phu nhân cũng rất tốt, ngoan ngoãn làm một người vợ hiền, Thẩm Quý vô cùng vừa lòng với Nhiệm Uyển Vân đương nhiên sẽ cho nàng một khuôn mặt tốt. Bộ mặt này hẳn tuyệt đối sẽ không hạ xuống.

“Thẩm Diệu!” Thẩm Quý cảm tức nhìn nữ tử trong đại sảnh. Nguyên nhân Nhiệm Uyển Vân mang theo ba đích nữ tới Ngọa Lộng Tự dâng hương tất nhiên là hẳn biết. Đem cả ba đích nữ đi mục đích là phòng miệng lưỡi người đời, ai mà biết được người gặp chuyện không may là nữ nhi Thẩm Thanh của hần. Tiểu tư (gã sai vặt) đến truyền lời âm thầm nói cho hẳn biết là Thẩm Diệu giờ trở. Tuy rằng cảm thấy bất khả tự nghị nhưng hôm nay nhất thiết hẳn phải trút giận lên đầu một người. Nếu không thể giận chó đánh mèo lên chi thứ hai vậy liền đem mọi tội lỗi đổ lên đầu đại phòng.

“Người thủ đoạn ác độc, oán hại tỷ muội. Nay cha ngươi không có ở đây, ta sẽ thay đại ca giáo huấn ngươi!” Nói xong Thẩm Quý còn hô lớn: “Lấy gia pháp!”

Gia pháp? Trần Nhược Thu liếc mắt nhìn Thẩm Quý một cái, từ khi nàng bước hẳn vào Thẩm Phủ chưa bao giờ gặp qua gia pháp của Thẩm gia, Nghe Thẩm Vạn nói, gia pháp này trước nay đều dùng trên người di nương làm sai một số chuyện. Con cháu của Thẩm Phủ từ trước đến giờ vẫn chưa dùng qua.

Thẩm gia là danh môn thế gia (chép) gia pháp tự nhiên bất thường. Tiểu tư rất nhanh mang đến một hộp gỗ rất dài. Thẩm Nguyệt nhin không được có chút tò mò liền ghé mắt nhìn qua, đợi đến khi nàng nhìn được vật trong hộp gỗ liền hít một ngụm khí lạnh.

Trong hộp gỗ là một mã tiên rất dài. Không biết mã tên này đã ở đó qua bao nhiêu năm thoạt nhìn hắc quang sáng bóng, hơn nữa to bằng nửa cổ tay của nam tử vừa nhìn đã biết có bao nhiêu rắn chắc, hữu lực. Nếu bị mã tiên kia đánh lên người chỉ e nửa cái mạng cũng không giữ được... Nếu xuống tay ngoan một chút, đi đời nhà ma cũng là chuyện dễ dàng.

“Đúng vậy.” Thẩm lão phu nhân đang kiêu ngạo ngồi ở thượng vị, thấy con trai trở về lưng lại càng thêm thẳng. Nàng với Thẩm Thanh ít nhiều cũng tồn tại vài phần chân tình, thấy cháu gái gặp chuyện không may trong lòng không phải không buồn bực. Nếu Thẩm Quý đã lên tiếng, nàng cũng thuận theo thời thế...

“Ngũ Nhi làm sai, ngươi là thân đệ đệ tự nhiên có thể thay ca ca giáo huấn nàng một phen. Quy củ của Thẩm gia chúng ta vốn rất đầy đủ, nếu ai làm sai có thể dụng gia pháp. Ngũ Nhi, ngươi nên cảm thấy may mắn vì nhị thúc của ngươi hết sức thiện tâm, trong lòng hết sức thương ngươi. Nếu không, hẳn nào có dụng gia pháp đơn giản như vậy, hẳn có thể đến từ đường mời trưởng lão trong tộc đến để phân định đúng sai. Đến lúc ấy, ngươi bị đuổi ra ngoài cũng không chừng.” Nói tới đây, trông mặt của Thẩm lão phu nhân liền động. Đúng vậy, đem Thẩm Diệu trục xuất khỏi Thẩm gia không phải là xong rồi sao?

Nhìn thấy biểu tình của Thẩm lão phu nhân, trong lòng Trần Nhược Thu thầm mắng một tiếng ngu xuẩn. Nếu Thẩm Diệu bị trục xuất khỏi Thẩm phủ, lấy tính tình nóng nảy của Thẩm Tín khẳng định sẽ kéo theo cả đại phòng tách ra để cùng nhau rời đi. Tuy rằng bọn họ không thích đại phòng nhưng có rất nhiều việc đều phải dựa hơi đại phòng. Quả thật là một ca kĩ xuất thân bản hàn, không thể đối mặt luận bàn.

Nhiệm Uyển Vân nghe vậy cũng ngẩn ra, xem chừng là đã đoán được suy nghĩ trong lòng Thẩm lão phu nhân. Nàng căn bản không hi vọng Thẩm Diệu bị trục xuất ra khỏi Thẩm phủ. Không vì mục đích gì khác, nếu Thẩm Diệu đi rồi thật tiện nghi cho nàng. Nhiệm Uyển Vân hận không thể buộc Thẩm Diệu ở lại trong Thẩm phủ, chỉ khi như vậy, nàng mới có thể chậm chậm nghĩ ra nhiều biện pháp để trả thù Thẩm Diệu. Trục xuất khỏi gia tộc? Trên đời này làm sao có chuyện đơn giản như vậy?

Trong lòng mỗi người mang một ý nghĩ khác nhau, chỉ nghe Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở dài, quay đầu nhìn về phía Thẩm Quý.

Thẩm Quý bị hành động mặc danh kì diệu làm cho cả kinh, nhú mồm nhìn nàng. Hắn ở trong quan trường nhiều năm, quan uy cũng không phải là nhỏ. Thường ngày luôn tuji cao tự đại. Nếu người bình thường bị hắn nhìn như vậy, khi thế cũng giảm xuống ba phần.

Nhưng Thẩm Diệu không có một chút sợ hãi, ánh mắt thản nhiên, thần thái bình tĩnh làm cho Thẩm Quý có cảm giác Thẩm Diệu là người cao cao tại thượng mà hắn ở trước mặt nàng giống như một hạ nhân bình thường.

Loại cảm giác hoang đường này vừa nhen nhóm liền bị một câu của Thẩm Diệu đánh gãy. Nàng nói:” Nhị thúc, người cũng thật thiện tâm, đại tỷ ốm đau nằm ở giường, nhị thúc không vội vàng đi xem tình hình của đại tỷ mà ngược lại vội vàng đến đây quần áo thay cho cha ta. Xem chừng nhị thúc đối với ta còn tốt hơn cả đại tỷ

Lời vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc

Trong mắt Trần Nhược Thu lóe lên châm chọc, Thẩm Vạn nhú nhú mồm, Thẩm lão phu nhân biến sắc, Thẩm Nguyệt há miệng thở dốc mà Nhiệm Uyển Vân âm thầm xiết chặt tay của chính mình.

Nói về ba lão gia ở trong Thẩm phủ, Thẩm Tín hàng năm đánh trận ở xa tuy không hay than cận với Thẩm Diệu nhưng lại thương yêu nàng thật lòng. Thẩm Vạn xem Trần Nhược Thu như trân bảo đương nhiên cũng yêu thương, chiều chuộng Thẩm Nguyệt... Duy chỉ có Thẩm Quý.

Thẩm Quý vốn là một người ham tài, háo sắc, căn bản chẳng ý thức được một tí trách nhiệm nào của một người phụ thân. Đối đãi với hai người con trai còn tốt hơn một chút, đối với nữ nhi như Thẩm Thanh chẳng bao giờ quản lý dạy dỗ. Ước chừng trong mắt Thẩm Quý, sau này Thẩm Thanh gả cho một nhà quyền quý, giúp hắn tăng thêm một phần trợ lực mới là tốt nhất. Trong lúc này đây, có lẽ nguyên nhân Thẩm Quý tức giận không phải là vì Thẩm Thanh gặp chuyện không may mà là vì kế hoạch của mình vạch sẵn bị người ta quấy phá, một phần cũng là vì sợ Dự Thân vương sau khi biết chuyện này sẽ phát hỏa cũng tức giận vì Thẩm Diệu là hồng con cò có thể trợ lực cho quan lộ của hắn.

Nói cho cùng cũng là lấy chữ lợi làm đầu.

Nếu là một phụ thân thật lòng yêu thương nữ nhi của mình, sau khi biết việc này tất nhiên sẽ đi thăm nữ nhi của mình trước đặng này lại vội vàng trở về đòi “quần áo” người đã gây ra việc này. Nói như thế, cũng cảm thấy đáng thương cho Thẩm Thanh.

Thẩm Quý bị Thẩm Diệu nó trúng tâm tư nên trở nên xấu hổ. Hắn nhìn Nhiệm Uyển Vân, quả nhiên nàng đã xoay mặt đi không thèm nhìn hắn. Trong lòng Thẩm Quý có chút kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía Thẩm Diệu mang theo chút suy tư. Vừa nói một câu đã làm cho phụ thân hai người ly tâm, châm ngòi ly gián vừa chuẩn vừa ngoan. Thẩm Thanh là đứa con bảo bối trong lòng Nhiệm Uyển Vân nhưng đối với Thẩm Quý lại chỉ là một con cò trải đường cho hắn. Dùng chuyện này để khơi nên sự bất đồng trong suy nghĩ bấy lâu nay đồng thời làm mờ nhạt đi mối thù hận con đối với Thẩm Diệu, thủ pháp này của Thẩm Diệu rõ ràng là rất giống những kẻ trong quan trường giao hoạt

Nữ tử thanh tú trước mặt nhìn qua cực kì vàng lỏi nhưng không hiểu sao trên người lại ả ả uy nghiêm khiến người khác không dám nhìn gần.

Áp chế sợ hãi từ đáy lòng, Thẩm Quý cả giận nói:”Thẩm Diệu, ngươi đến bây giờ vẫn còn chưa biết hối cải, một khi đã như vậy ta phải hảo hảo dạy dỗ ngươi. Ta xem ngươi như con cũng ghen với phụ thân của ngươi.” Hắn vươn tay lấy roi da trong hộp gỗ, bước tới.

Thẩm Nguyệt nhìn chằm chằm vào động tác của Thẩm Quý có chút vui sướng khi người gặp họa lại có chút khản trương. Không biết Thẩm Quý đến cuối cùng có đánh hay không? Người mạnh mẽ như Thẩm Diệu đối mặt với cảnh tượng như vậy đều không phải cúi đầu nhận thua?

”Nhị thúc muốn dạy ta như thế nào? Dùng roi này giết người diệt khẩu? Hay là đánh trọng thương rồi đưa đến thôn trang điều dưỡng.” Thẩm Diệu đột nhiên mở miệng.

Động tác trên tay Thẩm Quý chợt cứng lại.

Thẩm Vạn cũng giật mình căn bản chưa bao giờ nghĩ tới lệ khí của Thẩm Diệu lại nặng như vậy. Tuy rằng Thẩm Diệu mấy ngày nay cải biến nhưng mọi người vẫn nghĩ nàng căn bản chỉ là giả vờ cường ngạnh nhưng hôm nay nàng có thể thuận lợi vượt qua mặt của tất cả người trong Thẩm Phủ, ngay cả nguy trang còn không giữ cứ như vậy mà xé rách da mặt cho tất cả mọi người thấy.

”Nguyệt nữ, ngươi nói gì vậy!” Thẩm lão phu nhân là người đầu tiên lộ quát:”Có phải là ngươi muốn nói nhị thúc muốn giết chết ngươi? Ngươi thật phản thiên(phản thiên: Ngược theo ý trời ý nói hỗn láo)!”

”Đúng vậy, Ngũ Nhi sao ngươi có thể nói như vậy?..” Trần Nhược Thu cuối cùng cũng mở miệng, thanh sắc không động mà thêm dầu vào lửa:”Ngươi hại Thanh Nhi như vậy còn có thể phản bác? Không biết ngươi học quy củ ở đâu nữa?”

Trần Nhược Thu nghĩ nếu Thẩm Diệu cùng chi thứ hai lưỡng bại câu thương thì chắc chắn Thẩm Nguyệt trong phủ sẽ như cá gặp nước. Dù gì tam phòng của nàng, quyền thế của Thẩm Vạn không sánh bằng đại phòng, cháu đích tôn cũng không bằng chi thứ hai, nếu không dùng chút thủ đoạn chi sợ sẽ bị người khác cướp mất lợi ích.

Nhiệm Uyển Vân khóc lóc đập đầu với Thẩm lão phu nhân:”Xem đi, Ngũ Nhi hận chúng ta như vậy, rõ ràng là nàng hại Thanh Nhi lại không biết hối cải còn muốn làm ô danh của lão gia. Nàng kiêu ngạo như vậy rõ ràng lấy thế đại bá ức hiếp chúng ta. Không biết có phải đi theo đại bá học hay không, một cô nương làm sao biết nhiều như vậy? Nhất định là có người phía sau dạy nàng làm như vậy, đại bá là người như thế làm sao có thể đối đãi người

một nhà như vậy

Nhiệm Uyên Vân lúc như vậy cũng thẳng đem mình đặt ở vị trí yếu thế hơn. Trong ngày thường nàng cường ngạnh như vậy giờ phút này làm lộ ra yếu đuối càng là người ta tin nàng nói thật.

Đáng tiếc, nàng cố tình kéo Thẩm Tín vào.

Rõ ràng có nghịch lân. Nghịch lân của Thẩm Diệu chính là Thẩm Tín.

Ánh mắt Thẩm Diệu lướt qua hết tất cả các gương mặt trong Vinh Cảnh Đường. Bọn họ như hồ rình mồi, bọn họ là người một nhà, bọn họ có thể nói chết thành sống nói trắng thành đen. Bọn họ vây quanh mình giống như một khối thịt béo đặt bên miệng đói lang (sói đói).

Ăn nói xảo biện như vậy, đến kết cục thì có năng lực gì? Hậu cung có nhiều nữ nhân biết ăn nói như vậy đến cuối cùng thì lưu lại có mấy người? Có bao nhiêu người bị đem đến ngự hoa viên làm phân bón?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Toàn Thân Trở Ra

Ăn nói xảo biện như vậy, đến kết cục thì có năng lực gì? Hậu cung có nhiều nữ nhân biết ăn nói như vậy đến cuối cùng thì lưu lại có mấy người? Có bao nhiêu người bị đem đến ngự hoa viên làm phân bón? Editor: Tiểu Vũ

“Nhị thẩm cứ luôn miệng nói ta hại Đại tỷ, như vậy ta horii nhị thẩm vài vấn đề, nj=hi thẩm có thể giải quyết nghi hoặc ho ta được không?”

Nhiệm Uyên Vân sừng sốt, chống lại ánh mắt trong suốt của Thẩm Diệu không biết bản thân vì sao lại có chút chột dạ. Nàng nhìn những người xung quanh bỗng chốc liền yên lòng. Nơi này đề là người đứng về phía nàng, Thẩm Diệu rốt cục có bản lĩnh gì mà có thể xoay chuyển Càn Khôn?

“Người hỏi đi.” Nhiệm Uyên Vân lau nước mắt.

“Được.” Khóe môi của Thẩm Diệu khẽ giương lên: “Ta muốn hỏi một câu, ngày đó nhị thẩm ngủ ngay sát vách phòng của Đại tỷ, nếu có chuyện xảy ra chẳng lẽ người không nghe thấy?”

Nhiệm Uyên Vân ngây người.

“Nếu Đại tỷ phản kháng nhất định sẽ phát ra âm thanh, ngày ấy Đại tỷ ở trên giường, vết thương phủ khắp chắc chắn đã gãy dựa, kêu cứu. Nhị thẩm ở gần như vậy sao lại không nghe thấy? Chẳng lẽ là nghe thấy được nhưng do mệt mỏi nên không muốn đi xem?”

“Người.....” Nhiệm Uyên Vân há miệng định phản bác, lòng bàn tay tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

“Đương nhiên có thể nhị thẩm căn bản không nghe thấy tiếng kêu cứu chắc hẳn là do đại tỷ không kêu cứu. Vậy tại sao Đại tỷ lại không kêu cứu? Chẳng nhẽ đại tỷ vốn quen biết kẻ xấu kia sao?”

“Người nói vậy!” Lần này, Nhiệm Uyên Vân cuối cùng cũng nhận không được, quát lên một tiếng sắc nhọn đánh gãy lời của Thẩm Diệu.

Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn suy cho cùng vẫn là nam tử, tâm tư căn bản không tinh tế bằng nữ tử. Chuyện ở hậu trạch biết cũng không nhiều lắm. Nhưng Trần Nhược Thu cùng Nhiệm Uyên Vân cơ hồ lập tức liền hiểu được. Ánh mắt nhìn về phía Thẩm Diệu tràn đầy kinh sợ. Người trước là kinh (kinh ngạc), người sau là sợ

Lời này của Thẩm Diệu thật đáng sợ. Đúng vậy, ngày đó Nhiệm Uyên Vân ở cách vách cùng Thẩm Thanh, nếu Thẩm Thanh kêu cứu sao lại không nghe được? Nếu nghe được vì sao lại không sang xem? Chẳng lẽ là Nhiệm Uyên Vân cố tình? Nhiệm Uyên Vân đương nhiên sẽ không hại nữ nhi của mình mà người đáng lý ra phải ở đó là Thẩm Diệu. Nhiệm Uyên Vân không có lý do hại ga thân, cũng không thể nào hại chất nữ. Thẩm Diệu trực tiếp nói ra như vậy là bản kế hoạch bí ẩn bị Nhiệm Uyên Vân che giấu lộ ra trước mắt mọi người.

Mà nàng lại đặt ra thêm một khả năng nữa – Thẩm Thanh không kêu cứu, vậy thì vì sao? Vì sao Thẩm Thanh gặp lăng nhục như vậy lại không kêu cứu, chẳng lẽ là cố ý? Vì sao lại là cố ý? Loại chuyện này nói nhỏ là bị kẻ xấu lăng nhục, nói lớn là bị kết tội tư thông !

Thế đạo này vốn khắt khe với nữ tử, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Một khi lời đồn đại bùng lên thì rất khó dập tắt.

Thẩm Diệu cười: “Nhị thẩm ta thấy việc này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Nhị thúc nếu công chính liêm minh chi bằng đưa ta tới chỗ tuần phủ, công bằng thẩm tra. Ta chắc chắn sẽ đem hết tất cả những gì ta biết từ đầu tới cuối nói cho đại nhân, để đại nhân định đoạt. Nói không chừng kẻ xấu kia là ai cũng có thể biết được.”

“Không được!” Nhiệm Uyên Vân cùng Thẩm Quý đồng thời mở miệng.

Nhiệm Uyên Vân nói không được, tự nhiên là sợ gây trở ngại. Nếu Thẩm Diệu mang điều vừa rồi nói ra, người sáng suốt đều có thể nhìn ra điểm đáng ngờ. Trong Thành định kinh, người có chức ó quyền cũng không ít, việc này hôm nay đã che giấu tốt nếu để cho người ta lưu truyền ra ngoài không phải ai cũng có thể nhìn ra nàng bày mưu tính kế mưu hại chất nữ sao? Huống hồ nếu thực sự bị truyền ra, Thẩm Thanh đã bị mất trong sạch khi nghe được những việc vô căn cứ chỉ sợ sẽ cấp chính mình một thước bạch lăng. (Bạch lăng: lụa trắng).

Thẩm quý nói không được, lại ngược lại với ý nghĩ của Nhiệm Uyên Vân. Hẳn chỉ sợ việc này dính dáng đến Dự Thân vương. Dự Thân Vương muốn Thẩm Diệu nên bỏ họ mới bắt tay với Dự Thân Vương làm ô nhục Thẩm Diệu. Nay thân phận của Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh bị hoán đổi, Dự Thân vương sau khi biết mọi chuyện chắc chắn sẽ giận dữ. Cộng thêm bị vụ án nữa làm cho Dự Thân vương gặp phiền toái, quan lộ của hắn ... chỉ sợ khó đi.

Lúc này đây, hai vợ chồng đồng tâm muốn giả họa cho Thẩm Diệu lại đồng thời hai người một miệng ngăn chủ ý của Thẩm Diệu.

“VẬY... Nhị thúc, giờ phải làm gì bây giờ?” Ánh mắt của Thẩm Diệu đảo trên mã tiên thô to đang ở trên tay Thẩm Quý, không chút để ý hỏi: “Người còn muốn dùng gia pháp sao?”

Cả sảnh đường bỗng im lặng trong chớp mắt, Thẩm Nguyệt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Thẩm Diệu.

Ngay cả Thẩm Nguyệt cũng đã nhận ra, Thẩm Diệu đây là đang uy hiếp trắng trợn!

Giống như khẳng định ý nghĩ đầy kinh ngạc trong lòng mọi người, Thẩm Diệu nhẹ giọng cười nói: “Nhị thúc, nếu người cứ nhất quyết muốn dùng gia pháp với ta, ta cũng không còn cách nào khác. Chẳng qua tính tình của ta vốn rất buồn bực, kẻ xấu kia muốn hất lên người ta tội danh không phải của ta, đợi phụ thân của ta trở về, người chắc chắn sẽ bẩm báo lên hoàng thượng, tìm lại công bằng cho ta.” (Nguyên văn chỗ này là cấp trên, như ta nghĩ Thẩm Tín là đại tướng quân, cấp trên của Thẩm Tín chắc là hoàng thượng.)

Ý của nàng chính là: Nếu hôm nay Thẩm Quý đánh nàng, chờ khi Thẩm Tín trở về nàng chắc chắn sẽ đi tố cáo, thậm trí còn có thể báo Thẩm Tín thỉnh lên hoàng thượng tìm lại công bằng cho mình, bắt giữ kẻ xấu, không biết kẻ bị liên lụy sẽ là ai đâu

“Nhị thúc, gia pháp này người có muốn dùng nữa không? Nếu muốn, xin người làm nhanh chút.” Con ngươi trong suốt của Thẩm Diệu ẩn ẩn ý cười: “Dù sao nhiều người như vậy, ta có muốn trốn cũng trốn không thoát.”

Chỉ một câu nói đã đem tất cả người ở Vinh Cảnh đường trở thành thổ phỉ, chừ một chút nữa thôi là sẽ lấy roi dè Thẩm Diệu ra đánh chết

Thẩm Quý vạn vạn không ngờ tới, hắn ở quan trường nhiều năm như vậy, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý. Hắn tự cảm thấy bản thân mình gặp tình huống gì cũng có thể ứng phó trôi chảy như cá gặp nước, thế mà không ngờ được hôm nay hắn bị chính chất nữ của mình uy hiếp. Hắn không phải là không nghĩ ra biện pháp ứng phó mà từ đầu tới cuối, Thẩm Diệu căn bản chưa từng cho hắn cơ hội phản ứng. Thẩm Diệu nói, càng nói lời lẽ càng sắc bén, khí thế bức người làm cho người ta tránh cũng không thể tránh

Trong mắt Thẩm Vạn hiện lên một tia kinh ngạc, nhị ca hắn là một lão du tử (Lão du tử: Tên giả hoạt, tay lỗi đời) cho dù là gặp đồ thủ không đội trời chung vẫn chưa từng bị roi vào hoàn cảnh chật vật như vậy. Mà hôm nay, người bức hắn vào hoàn cảnh này bất quá lại là một tiểu cô nương 14 tuổi. Đại phòng... Thực không thể đập đồ được sao? Máu quang của Thẩm Vạn nháy mắt trầm xuống.

“Ngươi.....” Mặt Thẩm Quý có chút đỏ lên. Hôm nay hắn bị lừa giận ngất trời của mình xông đến sờ tác sờ vi (sờ tác sờ vi: mk nghĩ là làm mà ko có suy nghĩ). Trong lòng hắn, Thẩm Diệu vẫn là một chất nữ khúm núm dễ lừa. Cho dù là bị đánh, thực sự dùng gia pháp, ngày hôm sau liên lụy dọa nạt nàng, nàng sẽ không đem chuyện của ngày hôm nay nói ra. Ai mà biết được, Thẩm Diệu thay đổi nhanh chóng như vậy, không biết từ khi nào đã trở thành một người cứng đầu, giả hoạt. Không những không biết nhượng chịu đưng ngược lại còn dẫn hắn vào đường cùng làm cho hắn không hạ được đài.

Nếu không phải kiêng kị Thẩm Tín, có lẽ giờ này Thẩm Quý sẽ thực sự làm thịt Thẩm Diệu.

Thẩm lão phu nhân ngồi trên thượng vị trầm mặc không nói từ nãy đến giờ, thấy con trai mình bị roi vào hoàn cảnh như vậy, ánh mắt nhìn Thẩm Diệu ẩn ẩn tức giận. nỗ lực kiềm chế lửa giận đang dâng lên trong lòng, Thẩm Lão phu nhân trầm giọng nói: “Đù

Trong đại sảnh một không khí nghiêm túc bao trùm. Thẩm Quý nhẹ nhàng thở ra, mọi người nghe thấy vậy liền hướng về phía Thẩm lão phu nhân

Thẩm lão phu nhân tuy việc quan trường căn bản chẳng biết một chút gì cả nhưng thủ đoạn năm đó dùng trong trạch viện vốn rất cao minh. Mới vừa rồi Thẩm Diệu ứng đối phu thê Thẩm Quý bằng lời lẽ và hành động sắc bén làm nàng cũng không nhịn được mà ghé mắt. Nhưng Thẩm Diệu càng thông tuệ bao nhiêu thì lòng Thẩm lão phu nhân càng oán độc bấy nhiêu. Chẳng qua là trong tay Thẩm Diệu hiện tại đang nắm giữ thanh danh của Thẩm Thanh thậm trí cả việc có thể làm hỏng thanh danh của Thẩm Quý nên Thẩm lão phu nhân tạm thời không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng lạnh nhạt nói: “Ngũ Nhi, nhị thúc ngươi nói rất có lý. Gia pháp này coi như không dụng, niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ bất quá việc này cũng coi như là có người khác âm thầm sắp đặt, Thanh Nhi lại thay ngươi chịu tội ngươi hãy đến từ đường quý coi như là ngươi tạ lỗi với Thanh Nhi. Ngươi ở trong đó ngày ngày ở trong từ đường quý rồi chép kinh Phật, khi nào Thanh Nhi tốt hơn thì ngươi được thả ra ngoài.”

Chung quy lại là muốn Thẩm Diệu quỳ.

Thẩm Nguyệt nghe vậy lại có chút thất vọng. Nàng muốn xem Thẩm Diệu chịu gia pháp không xuống giường được hoặc là bị trục xuất khỏi gia tộc. Ai biết được Thẩm Diệu lại bị đưa tới từ đường rồi giam lỏng chứ. Qua mấy tháng nữa Thẩm Tín trở về, lệnh cấm túc của Thẩm Diệu tự nhiên sẽ bị bãi bỏ không phải hết thấy đều giống như lúc trước

Nhiệm Uyển Vân cũng có chút bất mãn, nhưng vừa nãy Thẩm Diệu nói mấy câu uy hiếp, hiện tại nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong lòng loạn thành một đoàn, không thể nghĩ ra biện pháp tốt nhất. Tuy nàng đối với Thẩm lão phu nhân có rất nhiều câu oán hận nhưng cũng biết đây là kế tạm ứng nên lời chưa nói vẫn nghẹn ở cổ họng

“A,” Thanh âm của Thẩm Diệu hơi hơi kéo dài, lời nói ra cũng là giọng điệu ôn hòa nhưng không hiểu sao làm cho người khác nghe vào có cảm giác vọng lại trăm ngàn lần. Nàng nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ ở trước mặt Phật Tổ hảo hảo thay tỷ tỷ ‘Tha lỗi’ ”

Thẩm Diệu hiện tại nói mỗi một câu đều ẩn một tầng nghĩa khác, Nhiệm Uyển Vân không khỏi hiện lên một tầng da gà. Nàng không biết nên nói cái gì đành phải bụm mặt nức nở đứng lên

“Được rồi được rồi,” Thẩm lão phu nhân có chút không kiên nhẫn, hôm nay nàng không chút đắn đo chế trụ Thẩm Diệu trong lòng giờ đã cứng như đá rồi (?), lại nhìn bộ dáng khóc lóc của Thẩm Diệu trong lòng phiền muộn, liền nói: “Lão Nhi, người đem phu nhân của người ra ngoài đi, suốt ngày khóc khóc ở Vinh Cảnh đường còn ra cái thể thống gì nữa! Các người đều đi ra ngoài hết đi! Ngũ Nhi, người đến từ đường quý, cơm tối hôm nay dùng hồng được ăn.”

Mọi người dần theo thứ tự cáo lui, Thẩm Diệu lúc này cũng không muốn nói gì nữa liền bước khỏi Vinh Cảnh đường, hướng tới Tây viện.

Mà ở phía sau ... mọi ánh mắt đều dừng ở trên người nàng

Thẩm Vạn nặng nề nói: “Ngũ Nhi quả thật đã trưởng thành.”

“Đúng vậy.” Trần Nhược Thu khẽ cong khóe môi: “Ngũ Nhi lúc này thật làm người đại khai nhãn giới.”

“Nương.....” Thẩm Nguyệt nhẹ giọng mở miệng: “Ngũ muội muội, có chút đáng sợ.” Về mặt không sợ hãi của Thẩm Diệu ở Ngọa Long tự âm thầm làm Thẩm Thanh ăn một đồng rắc rồi thật lớn lại có thể toàn thân trở ra, dù là Thẩm Nguyệt cũng cảm giác được một tia sợ hãi. Nàng cũng không biết khi nào thì vị muội muội kia có bản sự như vậy?

“Nguyệt Nhi người sợ cái gì?” Thẩm Vạn sờ sờ đầu Thẩm Nguyệt, rõ ràng là vẻ mặt từ ái, nhưng lời nói ra lại rất âm u: “Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, sớm hay muộn cũng sẽ trả giá thật lớn.”

.....

Thẩm Diệu quả thực làm như Thẩm lão phu nhân an bài, vào từ đường Thẩm gia.

Thẩm gia là võ tướng thế gia, trong từ đường cung phụng đều là tổ tiên qua nhiều thế hệ. Nhưng người đó ngày ngày ở trên lưng ngựa chinh chiến xây dựng một Thẩm gia phồn thịnh. Đáng tiếc, đến thế hệ này Thẩm gia đã sớm mạo hợp thần lý (bằng mặt không bằng lòng, ý nói mấy chi) cách suy tàn cũng không còn xa.

Chi của Thẩm lão tướng quân kỳ thật ban đầu rất thìn vượng. Đáng tiếc trong một lần chiến tranh, vài huynh đệ của Thẩm gia đều bỏ mình chỉ có Thẩm lão tướng quân còn sống sót. Thẩm lão tướng quân có ba vị con trai nhưng chỉ có một người làm võ tướng. Nay mặt ngoài Thẩm phủ vẫn là vinh quang nhưng trừ bỏ Thẩm Tín là Uy Vũ tướng quân, hai người kia là văn thần thế gia không hơn không kém nói ra cũng thật châm chọc.

“Cô nương quý bị tê chân sao?” Cốc Vũ hỏi.

Kinh trập cùng Cốc Vũ cũng đi theo vào từ đường. Thẩm Diệu lo lắng Nhiệm Uyển Vân sẽ ở sau lưng động tay động chân, tuy lúc Ngọa Long tự nàng cố ý bảo Kinh Trập cùng Cốc Vũ đi để cho hai người thoát kiếp vị diệt khẩu nhưng phần lớn Thẩm phủ đều là người nham hiểm, chỉ bằng đem người đặt trước mặt. Cho dù Nhiệm Uyển Vân tay có dài đến đâu cũng không dám động thủ trước mặt nàng.

“Nếu không tê chân, quý ở chỗ này e cũng sinh bệnh.” Kinh Trập oán giận nhìn cửa sổ một cái: “Hôm nay vốn mưa, mặt đất vốn ẩm ướt nếu cứ như vậy mà quý sinh bệnh thì sao? Hơn nữa, lần này bọn họ là cố tình gây sự, việc này căn bản chẳng liên quan gì đến cô nương, ác nhân cáo trạng trước. Đợi lão gia trở lại xem bọn họ còn dám.....”

“Người nói bớt đi.” Cốc Vũ khiển trách nói: “Nếu là bị người phát hiện, thua thiệt là cô nương.”

Thẩm Diệu cười cười, không để ý lắm.

Kinh trập nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Bất quá kết quả cũng là ngoài dự đoán đi, nhiều người ở Vinh Cảnh đường như vậy cô nương ngay cả một người cũng không có bên mình lại trở ra mà lông tóc không tổn hao. Tuy nói là bị đi từ đường quý nhưng sơ với suy nghĩ của nô tỳ đã tốt hơn nhiều

Lúc trước đi vào Vinh Cảnh đường vẫn tội, Thẩm Diệu không mang nha đầu vào nên bọn họ không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

“Cô nương nhất định đã dùng lý lẽ để chặn lời của bọn học lại.” Cốc Vũ bội phục nói: “Đối mặt với nhiều người như vậy còn không sợ, cô nương ngày càng có phong phạm của lão gia.”

Người nhiều như vậy? Trong lòng Thẩm Diệu bật cười, bất quá chỉ là một Thẩm Phủ nhỏ nhoi, không ở trước mắt mọi người đối trên gạt dưới. Lúc trước phó Tu Nghi muốn sử người làm Thái tử, quân thần đều đứng về phía Mi phu nhân cùng Phó Thịnh, Phó Minh của nàng lại bị giam lỏng một bên. Nàng mặc triều phục của hoàng hậu đối mặt với quân thần ở Kim Loan điện cùng quân thần tranh luận, từng chữ như máu.

Chương 72: Chương 65

Sức lực của một người mong manh đến đâu ai mà biết chứ? Giống như nàng là thiên hạ tôn quý nhất nữ nhân gả cho thiên hạ đệ nhất nam nhân mà đến cả quyền lợi và tính mạng của con mình. Không có ai ở bên cạnh nàng mà nàng lại không thể lui về phía sau bởi phía sau ... có người mà nàng phải bảo vệ.

Nguyên nhân là bởi vì người kia không có giá trị nên nàng mới có thể sử dụng thủ đoạn kịch liệt. Tàn nhẫn? Vô tình? Giả dối? Ác độc? Tất cả những thứ này chưa bao giờ liên quan đến nàng. Chỉ cần biết mũi dao hướng về địch nhân, chỉ cần biết người ngã xuống chính là đối thủ thì tàn khốc một ít, tội nghiệt nàng làm nàng chịu, thế

thì tất cả những thứ kia có quan hệ gì?

Thẩm Diệu nhắm mắt lại, bài vị tổ tiên ngay tại trước mặt, nàng nhẹ giọng mặc niệm: Các vị tổ tiên trên lưng ngựa, nếu các người có linh thiêng xin hãy cho vãn bối mũi tên sắc bén nhất cùng một con ngựa nhanh nhất, phù hộ ta có thể tự tay đâm chết cừu địch.

Thẩm Diệu niệm xong thì mở mắt ra thấy Kinh Trập đang chớp mắt nhìn nàng. Kinh Trập lấy ra một bao điểm tâm ở trong lòng nhìn Thẩm Diệu cười nói: “Cô nương, người đói bụng lâu như vậy đáng lẽ phải ăn cái gì đó. Nô tỳ còn có chút điểm tâm để cô nương lấp bụng.”

Thẩm Diệu chắc chắn sẽ không vì Thẩm lão phu nhân hạ lệnh nhịn ăn mà nàng nhịn ăn. Nàng tiếp nhận bao giấy, tay vừa mở ra, không khỏi sửng sốt: “Đây là.....”

“Đây là điểm tâm nô tỳ thấy được trong phòng cô nương ở Ngọa Long tự.” Kinh Trập gói đầu một cái, ngưng ngưng nói: “Lúc đó cô nương ban điểm tâm cho nô tỳ, nô tỳ chỉ ném một khối nhỏ, trước đây nô tỳ chưa bao giờ ăn điểm tâm ngon như vậy liền luyến tiếc nên không ăn. Trên đường hồi phủ, cô nương đã đi thẳng đến từ đường, cũng chưa có cơ hội lấy ăn, tất cả chỉ còn nhiều đó.”

Nàng nhìn điểm tâm tinh xảo trên tay, đó là lúc nàng cùng Tạ Cảnh Hành nói chuyện trong đêm rồi lưu lại. Nghĩ đến, nàng lại liên tưởng đến màn mưa đêm đó, hiểu nên anh tuân bức người cùng với thân phận thần bí khó lường.

Tạ Cảnh Hành..... Thẩm Diệu trầm ngâm, rốt cuộc hắn là loại người gì?.

.....

Chiều ngã xuống hoa viên.

Đại phu vừa mới đi khỏi, Thẩm Thanh vừa uống thuốc an thần xong liền muốn ngủ.

Mặc dù đã nhìn qua vài lần nhưng mỗi khi Nhiệm Uyển Vân nhìn những vết thương trên người Thẩm Thanh, tim không nhịn được mà đau như dao cắt. Đại phu kia vốn là thân thích nên chuyện này chắc chắn sẽ không nói ra ngoài. Hắn cũng thành thực nói cho nàng biết, vết thương trên người Thẩm Thanh quá nặng hơn nữa thần trí cũng không rõ, chỉ sợ là phải hảo tính dưỡng mấy ngày. Về vấn đề tại sao lại không tính thì là do bị dọa sợ.

Đêm đó, đến tận cùng Thẩm Thanh đã gặp những dạng tra tấn gì Nhiệm Uyển Vân cũng không dám nghĩ. Đêm đó, nàng ngủ ở cách vách phòng của Thẩm Thanh, thậm trí nàng còn nghe thấy tiếng Thẩm Thanh kêu cứu nhưng nàng cứ nghĩ đó là Thẩm Diệu nên chỉ dùng chân chứ không tiến vào. Kết quả là chính nữ nhi mình bị người khác đập hư. Chỉ cần nghĩ đến ngày đó, tâm can Nhiệm Uyển Vân đều đau đớn hồi hận...

Thẩm Quý nhìn thoáng qua Thẩm Thanh trên giường, tựa hồ cảm thấy cực kỳ đau đầu, cứ như vậy mà xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại!” Nhiệm Uyển Vân gọi hắn: “Thanh Nhi nay đã biến thành như thế này ngươi còn muốn đi tìm hồ ly tinh trong viện sao?”

Thẩm Quý háo sắc, trong phủ cơ thiếp vài phòng, đủ loại mỹ mạo ôn nhu, Nhiệm Uyển Vân lợi hại, đem thiếp thất thu thập ổn thỏa, ngoan ngoãn vâng lời. Thêm nữa Thẩm quý mặc dù háo sắc nhưng hắn biết chỉ có Nhiệm Uyển Vân mới có thể là cho quan lộ của hắn ngày càng thông thuận nên chuyện khác với thông lệ vốn chưa từng phát sinh nên ngày thường Nhiệm Uyển Vân cũng lười quản. Nam nhân mà, tất cả đều như nhau cả thôi, thiếp thất bất quá chỉ là một món đồ chơi, nàng không nhất thiết cần so đo.

Nhưng hôm nay lại khác.

“Ngươi không cần cố ý gây sự được không?” Thẩm Quý có chút phiền toái, hôm nay hắn bị chính chất nữ của mình dồn cho á khẩu không làm gì được, Dự Thân vương bên kia không biết sẽ có phản ứng như thế nào. Không biết có giận cá chém thớt với hắn không nữa. Chỉ nghĩ như vậy thôi, Thẩm Quý liền cảm thấy phiền phức muốn chết. Lúc này lại nhìn Thẩm Thanh ở trên giường giống như lửa cháy đổ thêm dầu, phiền muộn chống chọi phiền muộn. Ngờ khi có chút không kiên nhẫn, Thẩm Quý nói: “Ta ở đây cũng vô dụng, chỉ bằng ngươi để ta thanh tịnh một chút nghĩ xem nên làm gì tiếp theo

bây giờ.”

“Nghĩ?” Tỉnh tỉnh lấy đại cục làm trọng của Nhiệm Uyển Vân đã thay đổi, nàng the thé cất giọng: “Nghĩ, người chỉ biết nghĩ thôi à? Đến tột cùng Thanh Nhi là cái gì của người? Thanh Nhi bị người ta làm thành như vậy, người làm cha cũng không quan tâm, cái gì cũng không để ý. Ở trong lòng người chỉ sợ căn bản là không có nữ nhi như vậy, trên đời này làm sao lại có người cha nào ngoan độc như vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai nha đầu Hương Lan cùng Thái Cúc bên người Nhiệm Uyển Vân ngậy ngậy cả người. Ngày thường Nhiệm Uyển Vân đều trấn định tự nhiên, lúc Thẩm Thanh gặp chuyện không may ở Ngọa Long tự nàng cũng có thể lấy đại cục làm trọng kiên cường chống đỡ. Về phần Thẩm Quý, nàng chưa bao giờ nói nặng lời. Nhiệm Uyển Vân là một người lý trí, khéo đưa đẩy nhưng hôm nay lại giống một người đàn bà chanh chua cãi nhau cùng Thẩm Quý, thật sự là làm cho người ta khó có thể tin được.

Bản thân Nhiệm Uyển Vân cũng không hiểu sao nàng lại như vậy. Nàng thấy bộ dáng của Thẩm Quý lại nghe những lời Thẩm Diệu nói vọng ở bên tai.

Thẩm Quý biết Thẩm Thanh gặp chuyện không may, việc đầu tiên không phải là đi xem Thẩm Thanh có gặp chuyện gì không mà là đi quản giáo Thẩm Diệu. Đây là việc mà không vị phụ thân chân chính nào làm ra. Thẩm Quý căn bản chẳng để sống chết của Thẩm Thanh vào mắt. Có lẽ trong mắt Thẩm Quý, Thẩm Thanh chỉ là một con cò có giá trị, bởi vì có giá trị nên nguyện ý nuôi nấng, không có giá trị liền không thèm để mắt.

Lúc Thẩm Diệu châm ngòi li gián ở Vinh Cảnh đường hiệu quả thấp, cuối cùng lại tích đến tận hiện tại, âm ỉ bùng nổ.

“Người – người đàn bà chanh chua này!” Thẩm Quý ở trong quan trường thường xuyên được người ta tang bốc, nịnh nọt làm gì có thời điểm bị người khác chỉ vào mũi rồi mắng. Chẳng qua trong lòng hằn tủy tức giận nhưng cũng hiểu được không thể cùng Nhiệm Uyển Vân xé rách da mặt liền cười lạnh nói: “Người bảo ta không phải là một phụ thân tốt, người cũng đã từng làm hảo nương? Thanh Nhi là do người mang đi Ngọa Long tự, vốn là người nên chiều cổ nàng. Người ở ngay bên cạnh nàng lại để nàng dưới mí mắt của người xảy ra chuyện. Không phải đem đó người ngủ ở cách vách nàng sao? Nếu người thật tình yêu thương nàng tại sao lại không phát hiện ra người gặp chuyện là Thanh Nhi?”

Lời này vừa nói ra, Nhiệm Uyển Vân lập tức ngậy người.

Nàng hồi nhất, thống hận nhất chính là đêm hôm đó ở Bắc các, nàng rõ ràng có cơ hội cứu nữ nhi nhưng lại trời xui đất khiến làm Thẩm Thanh xảy ra chuyện. Lúc này, lời nói của Thẩm Quý đã đâm nàng ột đao, miệng vết thương còn sát muối làm cả người nàng đề ngực tại chỗ.

Thẩm Quý thấy nàng không nói, hừ lạnh một tiếng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi, chẳng biết là đến phòng của tiểu thiếp nào .

Nhiệm Uyển Vân ngờ ngác lập một lát, hai chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống , nàng bụm mặt nhỏ giọng khóc nức lên.

Lòng Hương Lan cùng Thái Cúc vừa lo vừa sợ, cho đến tận bây giờ, bọn họ chưa bao giờ thấy bộ dáng này của chủ tử. Nhiệm Uyển Vân nay giống như trời sập sau một đêm, bộ dáng thảm hại làm gì còn nửa phần giống trước?

Hai nha nha đầu bối rối không biết làm sao đành phải tiến lên an ủi. Cũng không biết Nhiệm Uyển Vân khóc trong bao lâu, nàng lau mắt, đứng dậy một lần nữa rồi nói :” Mau lấy giấy bút ra đây, ta muốn viết thư cho Viên Nhi.”

Thẩm Viên – trưởng tử của chi thứ hai, là con trai lớn nhất của Nhiệm Uyển Vân, hiện đang nhậm chức ở Liễu châu, chỉ đợi đến khi đủ tuổi liền trở về Định kinh làm quan.

Nếu ở tam phòng, Thẩm Nguyệt là nười đáng kiêu ngạo nhất, thi ở chi thứ hai, Thẩm Nguyên Bách tuổi còn nhỏ, Thẩm Thanh tư chất cũng không tốt, Thẩm Viên này thế nhưng lại gặp may. Tuổi trẻ liền có công danh, làm việc lại rất tốt. Thẩm Quý ở trước mặt đức con trai này còn phải hòa ái vài phần.

“Cha người không đáng tin cậy tí con có ca ca .” Nhiệm Uyển Vân nhìn thoáng qua Thẩm Thanh đang ngủ trên giường, cắn răng nói: “Viên Nhi yêu thương nhất là muội muội, tiểu tiện nhân Thẩm Diệu, chắc chắn sau này người sẽ vì hành động sỗ tác sỗ vi của mình mà hối hận cả đời.”

Hương Lan vội vàng chạy đi tìm giấy bút, khẩu khí của Nhiệm uyển Vân trầm xuống hỏi Thái Cúc bên người : “Mấy nha đầu kia đều ở đây sao?”

“Bốn nha đầu cùng Quế ma ma vẫn ở sái phòng (phòng chứa củi), phu nhân muốn cho họ uống ách thuốc hay là trực tiếp...” (Ách thuốc: thuốc cầm)

Mấy nha đầu này đương nhiên là mấy người nhìn thấy Thẩm Thanh gặp chuyện không may. Có hai nha đầu bên người Thẩm Thanh là Diễm Mai cùng Thủy Bích cộng thêm hai nha đầu bên người Thẩm Nguyệt là Thanh Loan cùng Hoàng Oanh cùng Quế ma ma.

“Hai nha đầu bên người Thẩm Nguyệt cho uống ách thuốc rồi trả cho Thu Thủy uyển, xử lý thế nào Trần Nhược Thu tự khắc khác lo. Còn hai nha đầu bên người Thanh Nhi...” Nhiệm Uyển Vân hung hang nói: “Bán các nàng đi kĩ viện đi. Nếu cứ như vậy mà để bọn chúng chết thối khoai chẳng phải tiện nghi cho các nàng? Không biết họ chủ, tội tự nhiên là không thể tha thứ...”

Thái Cúc nhị không được mà dùng mình. Kĩ viện cùng hoa lâu không giống nhau. Cô nương ở trong hoa lâu đều có thể lựa chọn bán mình hoặc bán nghệ nhưng ở kĩ viện thì tất cả đều lấy da thịt của mình làm cái để bán. Mà ở kĩ viện cũng có một loại hạ đẳng nhất, người ở trong đó đều phải tiếp khách nhân thô lỗ, đơn giản vì nhưng người này là nô bộc, cu li, khuôn vác, những người thấp hèn... Mà đã là những người như vậy thì làm gì có thương hương tiếc ngọc, thậm chí có chút cục ki thô bạo. Mà những vị cô nương kia cũng không thể ngừng tiếp khách, phải tiếp liên tục từ sang tới tối, bạc kiếm được cũng không phải của mình phải giao hết cho ma ma. Nếu 1 ngày mà mắc bệnh hoa liễu, thuốc cũng chưa uống được đã bị người cuốn chiếu ném văng ra. Bị ném chết, lạnh chết, chó cắn chết đây cũng là chuyện thường tình.

Cho nên, người bình thường bị bán vào kĩ viện là hạ nhân dãi hạm phải một sai lầm lớn hoặc là có cừ oán cùng chủ nhân. Nhưng Diễm Mai cùng Thủy

Bích đi theo bên người Thảm thanh từ nhỏ, nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, ai mà biest được sẽ bị rơi vào kết cục như vậy?

“Nô tỳ đỡ phải ... Vậy Quế ma ma.....” Thái Cúc thử dò xét hỏi. Quế ma ma từ lâu đã theo các nàng nên giờ cũng tính là người của Thái Văn uyển. .

“Quế ma ma.....” Nhiệm Uyển Văn cúi đầu cười lạnh một tiếng“Đêm đó lý đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ta thực sự không biết, nay nghĩ đến, còn phải hảo hảo hỏi Quế ma ma một hồi, nàng mới biết tất cả mọi chuyện.”

.....

Sài phòng vốn không dùng nhiều năm khắp nơi tràn ngập mùi mực nát, trời liên tiếp mưa mấy ngày, có nơi còn mọc rêu xanh. Bình thường nơi này cũng có vẻ u tĩnh, bất quá đặt vào hoàn cảnh tối như mực này thì lại có vẻ âm u, quỷ dị.

Sài phòng này đã từng bắt giam vô số người, những người đó đều là hạ nhân phạm phải sai lầm của Thảm phủ, có chủ tử cũng có nô tỳ, kết cục của những người này đương nhiên là không tốt, ở đây qua một hồi sinh tử, họ sẽ lạng lẽ biến mất khỏi Thảm Phủ giống như chưa từng xuất hiện trên đời này vậy.

Ở phút này ở trong sài phòng đang phát ra một ít âm thanh quỷ dị tựa như có người đang cố sức giãy dụa, hình như chân còn đá vào cái gì đó phát ra âm thanh kiềm nén. [editor: Tiểu Vũ]

Đèn lồng bị tùy ý đặt ở một bên chiết rọi sài phòng, dưới ánh đèn mờ nhạt, sài phòng càng có vẻ âm khí dày đặc. Hai bà tử thân hình cao lớn chia nhau bóp cổ hai nha hoàn, cầm bình ở trong tay đồ vào miệng họ.

Hai nha hoàn ra sức giãy dụa, đáng tiếc, các nàng thân mình nhỏ gầy bị bà tử xách lên như xách gà, mà các bà tử cũng bóp cầm các nàng làm cho các nàng nuốt hết những thứ vừa đồ vào, không biết trải qua bao lâu, hai nha hoàn không giãy dụa nữa ôm cổ của mình, vẻ mặt thống khổ.

“Đem họ ra ngoài.” Bà tử sai gã sai vặt phía sau, hai gã sai vặt tiến vào đem hai nha đầu đem ra ngoài.

“Hai người này....” Bà tử chỉ vào hai nha hoàn khác nói:“Cũng đem ra ngoài, bất quá phu nhân căn dặn hảo hảo chiếu cố các nàng tóm lại là muốn bán các nàng vào nơi như vậy, các người đem đi, thoải mái một chút cũng tốt.”

Hai gã sai vặt nghe vậy, ánh mắt để lộ ra sự dâm tà, thèm nhỏ dãi nhìn hai nha hoàn trên mặt chỉ còn tuyệt vọng.

Hai bà tử thấy cũng xong xuôi liền đứng dậy muốn đi ra ngoài

“Phu nhân, phu nhân có nói xử trí lão nô như thế nào không?” từ trong góc tối hiện ra một bóng người, lao nhanh đến ôm chân của một bà tử:“Lão nô bị xử trí thế nào?”

Đây không phải ai khác chính là Quế ma ma.

“Ma ma đừng nóng.” Bà tử kia đem tay của Quế ma ma tách ra khỏi chân mình kì lạ nói: “ Phu nhân coi trọng ma ma như thế tất nhiên sẽ tính toán vì ma ma, ma ma cứ chờ xem.”

Nói xong, đầu cũng không thèm quay lại, cứ thế li khai.

Trong phòng nhất thời lại lâm vào một mảnh hắc ám, Quế ma ma lui vào góc, vẻ mặt cực kì sợ hãi.

Không có người nguyện ý muốn chế, nàng muốn

sống đi ra ngoài.

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Hôn nhẹ nhóm tiết đoan ngọc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Quế Ma Ma Chết

Tại sài phòng (phòng chứa củi) âm thấp, đêm đen như mực, đầu đó xuất hiện tiếng chuột đi qua, tiếng cũi gỗ bị một gặm kết hợp với sự yên ắng, hắc ám của động tĩnh ban đêm không khỏi làm cho lòng người phát lạnh.

Quế ma ma cuộn thành một đoàn ngồi ở góc phòng, nhiều năm qua như vậy, nàng tuy rằng chỉ là một ma ma nhỏ bé nhưng do được Thảm Diệu yêu

thích, nhị phòng cùng tam phòng cũng phải chứa cho nàng một chút mặt mũi, cuộc sống ở Thảm Phủ hỗn độn cũng không tệ(Nguyên văn tác giả là từ “hỗn” nó có hai nghĩa là giả mạo, dối trá và hỗn độn). Có thể nói, từng ngày tháng của Quế ma ma ở Thảm phủ trôi qua so với bình dân còn thoải mái hơn. Từ cần kiệm biến thành xa xỉ thì dễ, từ giàu sang biến thành nghèo nàn thì khó. Quế ma ma hàng ngày vốn không quen khổ, sao lại có thể chịu đựng được sai phòng bản thiêu chỉ dành cho những nha hoàn cấp thấp phạm lỗi?

Y phục mỏng tang, đơn bạc căn bản không chống đỡ được ban đêm rét lạnh, nhưng cái lạnh ở bên ngoài sao bì được với cái lạnh ở trong lòng nàng. Quế ma ma trong lòng bây giờ đang vô cùng sợ hãi. Tiến vào sai phòng cùng nàng còn có bốn nha hoàn nữa. Nha hoàn của Thảm Nguyệt thì bị người khác ép uốc ách được (thuốc cầm) không rõ sống chết, còn nha hoàn của Thảm Thanh trực tiếp bị bán vào kĩ viện. Thủ đoạn của Nhiệm Uyển vân tàn nhẫn như thế, Quế ma ma không khỏi lo lắng cho kết cục của mình.

Quế ma ma biết, Nhiệm Uyển Vân sẽ không dễ dàng tha cho nàng. Nàng không chỉ tận mắt thấy trong sạch của Thảm Thanh bị hủy mà còn sắm vai rất rất quan trọng trong chuyện này. Vốn người bị làm nhục là Thảm Diệu nhưng người cuối cùng bị đập hư là Thảm Thanh. Nhiệm Uyển Vân là người như vậy, làm sao sẽ dễ dàng bỏ qua cho nàng.

“Cộp cộp cộp.” (nguyên văn là “đát, đát, đát) Quế ma ma đang nghĩ chợt nghe thấy bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, trong đêm đen tĩnh mịch vô cùng rõ ràng.

Thân thể Quế ma ma chợt cứng đờ, giữa đêm tối như hũ nút, sợ hãi nhìn bốn phía.

Một chút hi vọng lại xen lẫn với một chút tuyệt vọng, phía sau của là cái gì? Là người mà Nhiệm Uyển Vân phái đến để giết người diệt khẩu? Hay là nàng có một tia sinh cơ?

Tiếng bước chân không nhanh không chậm lại như bùa đòi mạng già vào trong lòng của Quế ma ma. Thân hình to lớn của nàng đã sớm nhũn ra thành một đồng bùn nhão, trên trán không nhậ được mà toát mồ hôi, người nóng tựa sốt.

“Chi nha --” Cánh cửa bị đẩy ra.

Người tới trong tay cầm một cái đèn lồng tỏa ra ánh xanh. Ánh sáng tỏa ra từ đèn lồng vốn là có chút quỷ dị, ở trong sai phòng lại giống như ác quỷ đến đòi mạng. Quế ma ma run rẩy ngẩng đầu, thấy một người mặc áo choàng trắng. Người ấy bước vào, chậm rãi đóng cửa.

Trong sai phòng bây giờ chỉ có ánh sáng xanh tỏa ra từ đèn lồng giống như ánh sáng phát ra từ ma troi. Người đến cuối cùng cũng cởi áo choàng ra, gương mặt thanh tú trắng nõn đúng là Thảm Diệu.

Nữ tử đáng người thanh tú, ngũ quan ôn hòa, da dẻ trắng mịn giờ phút này bị ánh xanh nhột nhột từ đèn lồng chiếu vào vô duyên vô cớ mà thêm vài phần quỷ dị. Cũng chính bởi vì gương mặt vẫn đậm phong khinh này làm cho Thảm Diệu giống như Câu Hồn sứ giả bước ra từ địa ngục, đáng sợ đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng.

Quế ma ma ngậy người một khắc, đột nhiên kinh hi kêu lên:“Tiểu thư!”

Thảm Diệu đem đèn lồng đặt xuống, ngồi xổm trước mặt Quế ma ma, mỉm cười hỏi: “Ma ma có tốt không?”

“Tiểu thư, ngài đã tới! Lão nô biết tiểu thư nhất định sẽ đến cứu lão nô ! Tiểu thư luôn luôn thiện tâm, nhất định sẽ không bỏ mặc lão nô !” Giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, Quế ma ma liều lĩnh lao đến túm góc váy của Thảm Diệu, lệ nóng quanh tròn, giống như là người bị hại vạn phần ủy khuất. Mà Thảm Diệu lại giống như người thân mà nàng tín nhiệm nhất.

Thảm Diệu nhìn lướt qua cánh tay của Quế ma ma đang nắm chặt váy nàng, mỉm cười nói :: Xem ra Quế ma ma ở trong này đã phải chịu không ít khổ.”

Quế ma ma ngẩn ra, lúc này mới đánh giá thần sắc của Thảm Diệu. Thảm Diệu tươi cười ôn hòa, bộ dáng cũng coi như là vô cùng bình tĩnh, đối mặt với mấy lời trên của Quế ma ma cũng không có nửa phần gọn sọng. Quế ma ma kinh hãi phát hiện, nàng bên người Thảm Diệu nhiều năm như vậy, nay một chút cũng không nhìn ra trong lòng Thảm Diệu đến tốt cùng là suy nghĩ cái gì. Nàng nói: “ Lão nô đời này phụng dưỡng tiểu thư, đối với tiểu thư vô cùng trung thành và tận tâm. Ngày kia ở Ngọa Long Tự là lão nô vô tình gặp được, tiểu thư, lão nô trong sạch...”

“Quế ma ma thực sự không phụ kì vọng của ta a .” Thảm Diệu phát sầu nói: “Nhưng ta làm thế nào để cứu người đây? Ở Thảm phủ lời của ta nói còn có thể có người khác nghe theo sao? Mệnh lệnh của đông viện, ta có bản lĩnh gì đối kháng?”

“Không đúng, tiểu thư nhất định sẽ có biện pháp .” Quế ma ma vừa nghe liền cuống lên. Tuy nàng biết Thảm Diệu nói cũng có đạo lý, hiện nay ở Thảm phủ, chỉ thứ hai cùng ta phòng đối với đại phòng bất quá là chi giao hảo ngoài mặt. Phu thê Thảm tín hàng năm không ở Định Kinh, lời của Thảm Diệu căn bản chẳng có phân lượng gì. Nhưng ai ai chẳng muốn sống, người Quế ma ma có thể bám vào bây giờ cũng chỉ có Thảm Diệu, như thế nào nàng cũng không nguyện ý buông tha. Nàng nói: “ Tiểu thư, người hãy đi cầu lão phu nhân, nếu thật sự không đduwjowjc thì hãy viết thư chi lão gia, báo lão gia mau hồi phủ. Lão gia nói, bọn họ không thể không nghe

Tựa hồ cảm thấy tìm được một biện pháp vô cùng tốt, mặt của Quế ma ma sáng lên, tràn ngập hi vọng nhìn Thảm Diệu.

Chỉ thấy Thảm Diệu nhẹ giọng cười, lắc lắc đầu, nhìn về phía nàng, chậm rãi nói:“Lời nói của phụ thân xác thực có thể cứu người. Nhưng... dựa vào cái gì mà ta phải cứu người?”

Quế ma ma ngậy người.

“Dựa vào cái gì mà ta phải vì một hạ nhân hao hết tâm tư hồi hải ngược xuôi đây???” Thanh âm của nàng hàm chứa trào phúng, dưới ánh sáng lấp lòe, giống như một chút cũng không đem người trước mặt đặt vào trong mắt.

Quế ma ma lập tức hoảng hốt, nàng thực sự không dự đoán được Thẩm Diệu sẽ nói như vậy. Thẩm Diệu dưới mắt của nàng lớn lên, mấy hôm trước đối với nàng lạnh nhạt bất quá là tiểu hài tử phát cáu. Quế ma ma biết rõ Thẩm Diệu rất dễ mềm lòng, ngày đó ở Ngọa Long Tự thổ lộ tình cảm trong chốc lát rõ ràng là bày tỏ ý muốn trọng dụng nàng lần nữa? Sao hiện giờ lại thay đổi?

Phải chăng có người trước mặt Thẩm Diệu nói gì đó? Quế ma ma trong lòng vừa động, nhất định là Cốc Vũ cùng Kinh Trập nói. Các nàng từ trước đến nay đều luôn đối địch với nàng, nay nàng bị giam vào đây, chắc chắn hai nha đầu kia đã nhân tiện bỏ đá xuống giếng, nói gì đó trước mặt của Thẩm Diệu.

Nàng hoảng hốt nói: “Tiểu thư, lão nô theo tiểu thư lâu như vậy, tiểu thư sinh ra dưới mắt của lão nô lớn lên. Nhiều năm đã qua như vậy, lão gia và phu nhân thường xuyên không ở nhà chỉ có lão nô cùng tiểu thư nương tựa lẫn nhau.....” Nói tới đây, nàng còn nghẹn ngào một chút, giống như cực vì bị thương: “Tiểu thư lần trước cũng có nói, năm đó tiểu thư ban đêm bị sốt, đại phu chậm chạp không đến, lão nô đội mưa ra ngoài tìm đại phu cho tiểu thư..... chính bởi vậy đến tận bây giờ bệnh căn còn không dứt.....”

Từng câu từng chữ đều kể lại rõ sự tình năm đó. Quế ma ma vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Thẩm Diệu. Đại phòng Thẩm gia, cho dù là phu thê Thẩm tín hay là huynh muội Thẩm Khâu (bạn Thẩm Khâu này là ca ca của Thẩm Diệu, sẽ xuất hiện nhanh thôi) đều cực trọng ân tình. Có lẽ đây là di truyền của võ tướng thế gia, có ân tất báo, nay Quế ma ma đã lấy ân cầu báo, chỉ mong trông có thể đã động được Thẩm Diệu.

Nhưng... dưới ánh sáng của đèn đuốc, nữ tử cúi đầu cười yếu ớt, thần sắc vẫn chưa có một tia cảm động, giống như nghe một chuyện xưa thú vị. Nàng nhẹ giọng nói: “Quế ma ma ban đầu đối đãi ta thật không tệ, ta đây ở đại phòng Thẩm gia, bản thân ta đối đãi với ma ma như thế nào

Quế ma ma chờ một chút, nói: “Phu nhân cùng lão gia đối lão nô vô cùng tốt, tiểu thư cũng đối lão nô vô cùng tốt. Trong trong ngoài ngoài đều cấp cho lão nô mặt mũi, nguyệt ngân (bạc hàng tháng) cũng rất nhiều, chưa từng quở trách qua lão nô.....”

“Không chỉ có như thế,” Thẩm Diệu tiếp lời của nàng: “Con trai của ngươi, của ngươi tôn tử, có thể giúp đỡ ta đều đã giúp đỡ qua. Ở Tây Viện ngươi là lớn nhất. Ta tuy chưa coi như là mẹ của mình nhưng cũng đối đãi ngươi như người thân, tính nhiệm ngươi, thân cận ngươi, cái gì cũng hỏi ý kiến của ngươi, ngươi nói có phải không?”

“Phải.” Quế ma ma nói. Thẩm Diệu nói không sai, nguyên nhân do Thẩm Diệu tuổi còn nhỏ, rất dễ dỗ dành, nàng đem Thẩm Diệu hồng đến dễ bảo, nàng nói cái gì, Thẩm Diệu đều nghe cái ấy, thậm trí trong Tây Viện nàng còn được coi là nửa chủ nhân

“Ta đối đãi với ngươi như vậy, sao ngươi còn phản bội ta?” Edit: Tiểu Vũ

Một câu nói nhẹ nhàng lại làm cho cả người Quế ma ma cơ hồ hồn phi phách tán. Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệu cả kinh nói: “Cái gì!”

“Ma ma không cần lộ ra thần sắc kinh ngạc như thế,” Thẩm Diệu cười nói: “Ta lúc trước biết ma ma phản chủ chỉ tâm còn kinh ngạc hơn gấp trăm gấp ngàn lần.”

“Tiểu thư, nhất định là có người ở thâm nội, lão nô chưa bao giờ phản bội tiểu thư, lão nô sao lại có khả năng phản bội tiểu thư a! Tiểu thư, tiểu thư nhất định phải tin tưởng lão nô!” Quế ma ma phản ứng cực nhanh, bối rối ngăn ngừa qua đi đã bày ra bộ dáng vô cùng ủy khuất, oan ức kêu thấu trời xanh, cực lực chứng minh bản thân mình trung thành.

“Được rồi.” Thẩm Diệu phát phát tay, trên mặt hiện ra một chút không kiên nhẫn nói: “Ngày đó ở Ngọa Long tự, bên trong cơm bốc thí, còn có thức tinh hương ở trong huân hương. Thủ đoạn của nhị thẩm thật cao minh, còn thỉnh ma ma làm việc thật đúng như coi ma ma là tâm phúc.”

Thẩm Diệu gần từng tiếng. Chữ cuối cùng nói ra, Quế ma ma đang trong tư thế biện giải, một chữ cũng không nói lên lời.

Nàng sững sờ nhìn về phía Thẩm Diệu. Ánh mắt mang theo kinh hãi cùng không hiểu.

“Mẹ không biết chữ, không biết trên đời có cái gọi là bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, mẹ đã từng theo hai chủ tử, ta cũng muốn nghe một chút, hiện tại trong mắt mẹ, thủ đoạn của nhị thẩm cao hơn hay thủ đoạn của Thẩm Diệu ta cao hơn?”

“Ngươi, chẳng lẽ ngươi.....” Quế ma ma gian nan phun ra vài chữ.

“Không sai a, chính là ta.” thanh âm của Thẩm Diệu ép tới rất thấp, thấp đến mức chỉ Quế ma ma có thể nghe được, nàng nói: “Người vốn nên bị đập hư là ta, cuối cùng sao lại biến thành đại tỷ? Đương nhiên đây không phải trùng hợp, tất cả đều là ta làm.”

Trong lòng đoán được là một chuyện, chính tai nghe được lại là một chuyện khác, Quế ma ma sợ hãi nhìn về phía nữ tử trước mặt, nàng nửa ngồi dưới đất, cười khanh khách nhìn mình. Con ngươi trong suốt dưới ánh đèn lấp lòe giống như dã thú, đen tối đến lạ, cũng làm cho người ta sợ hãi đến lạ. Rõ ràng là bộ dáng nhu thuận, sao giờ lại đáng sợ như vậy?

Về vấn đề Thẩm Thanh và Thẩm Diệu sao lại bị hóa đổi, Quế ma ma sau khi tiến vào sái phòng luôn luôn nghĩ về vấn đề này. Nàng cũng đã từng đoán rằng Thẩm Diệu có động tay động chân, nhưng rất nhanh liền đánh mất ý niệm trong đầu. Thẩm Diệu dưới mắt nàng lên, có bao nhiêu phân lượng nàng vô cùng quen thuộc. Thẩm Diệu tính tình vốn ngu ngốc lại rất mềm lòng, loại chuyện này vô luận thế nào nàng cũng không làm được. Nay chính miệng Thẩm Diệu thừa nhận, ngay cả che dấu cũng lười làm. Nếu là người khác, Quế ma ma sẽ cảm thấy người này rất ngu ngốc, nhưng nay, nàng không dám lấy ánh mắt tầm thường ấy để nhìn Thẩm Diệu.

“Tiểu thư.....” Nàng há miệng nhưng lại không biết nên nói cái gì. Nếu Thẩm Diệu đã biết việc kia, vạn vạn không thể nào tới cứu nàng ra ngoài.

“Thủ đoạn của nhị thẩm trước nay ngoan lệ, tuy rằng coi trọng ma ma, nhưng sau chuyện này, ma ma căn bản không có tiền đồ, thật đáng tiếc mà.” Lời của nàng lý mang theo tiếc hận, giống như thật sự có chút đồng tình Quế ma ma.

Quế ma ma sợ hãi thủ đoạn của Nhiệm Uyển Vân, lại bị lời nói của Thẩm Diệu khơi dậy hy vọng trong lòng. Nàng lập tức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu: “Tiểu thư cứu lão nô lần này đi, lão nô không phải cố ý hại tiểu thư, nhị phu nhân lấy lão nô tôn tử lão nô áp chế lão nô, lão nô cũng là bị ép buộc. Tiểu thư nể mặt lão gia, phu nhân, nể mặt lão nô hầu hạ tiểu thư mời mấy năm, cầu người cứu lão nô!”

Đầu nàng “Bang bang” rung động nếu là trước kia, lấy kính trọng của Thẩm Diệu đối nàng, vạn vạn sẽ không làm cho Quế ma ma khom lưng như vậy. Nhưng hôm nay..... Nàng là hoàng hậu của Minh Tề, văn võ bá quan đều quý qua nàng, một nô tỳ phản chủ, nàng có thể xử lý được rất tốt!

“Kỳ thật tới nay ta tới nơi này, cũng là vì báo đáp Quế ma ma ân tình nhiều năm.” Thẩm Diệu đột nhiên nói.

Quế ma ma vừa nghe, nhất thời mừng rỡ, cao giọng nói: “Lão nô biết tiểu thư là người thiện tâm, trọng tình trọng nghĩa, sau này Bò Tát đều phù hộ tiểu thư cả đời thuận lợi, không có ưu tư, người muốn hại tiểu thư, tất cả đều sẽ chết không được từ tể!”

Thẩm Diệu trong lòng bật cười, Quế ma ma đầu đầy đất cũng diễn cho người ta xem thế là đủ rồi.

Nàng cũng dương cao thanh âm: “Kỳ thật không phải chỉ có hôm nay, ngày ấy ở Ngọa Long tự, ta không phải thổ lộ với Quế ma ma một hồi tình cảm sao? Khi đó ta liền biết, Quế ma ma là người thật tâm đối đãi với ta tốt.”

Quế ma ma có chút mờ mịt, không biết Thẩm Diệu nói cái này là có gì ý tứ. Mới vừa rồi rõ ràng vô cùng hận chính mình, tại sao quay đầu lại lại là trấn an? Bất luận như thế nào, Quế ma ma đều cảm thấy bản thân mình tràn đầy hy vọng, lập tức theo lời nói Thẩm Diệu đáp: “Đúng vậy, lão nô từ đầu tới đuôi đều là đứng ở tiểu thư bên này, chỉ có tiểu thư mới là lão nô chủ tử, lão nô nhất định sẽ trung tâm với tiểu thư cả đời!”

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một tiếng vang kì dị, tựa hồ là đụng phải cái gì. Quế ma ma hoảng sợ, lập tức ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài, nhưng phòng tối như mực, sao có thể nhìn thấy gì?

Cái gì cũng không thấy, nàng quay đầu nhìn Thẩm Diệu, lộ ra một biểu tình thống khổ: “Hiện tại tiểu thư có thể đem nô ý ra ngoài sao? Nơi này thật sự rất tối, thân thể này của lão nô, sợ là duy trì không được bao lâu.....”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Quế Ma Ma Chết (Kết Thúc)

“Đừng sợ, người không cần chống đỡ lâu nữa đâu, dù sao, người cũng sẽ chết nhanh thôi.”

“Cái gì?” Quế ma ma thốt nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệu, trên mặt toàn bộ là mờ mịt: “Lão nô không hiểu ý của tiểu thư.....”

“Người ở bên ngoài vừa rồi là do nhị thẩm phái tới, chắc giờ phút này đã phát hiện ra ta đến đây để thăm Quế ma ma đi.” Thẩm Diệu cười nói: “Chỉ bằng như vậy, Quế ma ma còn đường sống

“Lão nô, lão nô không rõ.....” Quế ma ma theo bản năng thẳng người lên, lòng nàng ần ần cảm thấy bất an, nhưng lại không rõ ý của Thẩm Diệu.

“Không hiểu sao?” Thẩm Diệu thiên đầu suy tư một chút: “Ma ma vừa rồi lớn tiếng nói cái gì, ma ma có nhớ rõ sao?”

Quế ma ma nghe vậy, nghĩ nghĩ một hồi, sắc mặt đại biến, trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Nàng vừa mới lớn tiếng nói: Từ đầu tới cuối nàng đều đứng về phe của Thẩm Diệu, chỉ có Thẩm Diệu mới là chủ tử của nàng.

Lời này nói ra tự nhiên là vì lừa gạt Thẩm Diệu, hướng Thẩm Diệu biểu đạt trung tâm (lòng tung thành) hi vọng Thẩm Diệu có thể cứu nàng ra. Nhưng nếu đề Nhiệm Uyển Vân nghe được những lời này thì Nhiệm Uyển Vân sẽ nghĩ như thế nào? Tại sao ngày đó Thẩm Thanh cùng Thẩm Diệu tự dưng lại bị thay đổi vị trí? Vốn nghĩ là Thẩm Diệu động tay động chân, nhưng lại không thể nào tin được bởi Nhiệm Uyển Vân căn bản không rõ tại sao Thẩm Diệu có thể biết trước chuyện này.

Nhưng nếu như Quế ma ma đem việc này báo cho Thẩm Diệu biết, cùng Thẩm Diệu hợp mưu tính kế Thẩm Thanh? Tất cả mọi việc tự khắc thông suốt.

Đây đương nhiên không phải sự thật nhưng nếu rơi vào trong tai của Nhiệm Uyển Vân, đây ắt là sự thật!

Chưa kịp để Quế ma ma sợ hãi, Thẩm Diệu đã nhẹ giọng tiếp tục nói: “Thứ ta muốn hỏi báo ma ma chính là đại lễ này, ma ma có thấy thích không

Quế ma ma gắt gao nhìn chăm chăm Thẩm Diệu, nàng lúc này mới phát hiện, từ đầu tới cuối, nàng đều bị Thẩm Diệu nắm mũi đất đi. Thẩm Diệu nói cái gì, nàng liền tin cái ấy. Quan hệ giữa nàng và Thẩm Diệu đã tụt dốc không phanh nhưng Thẩm Diệu còn khó lường hơn so với nàng, nói trở mặt là trở mặt, Quế ma ma căn bản không thể nào đoán ra được mục đích của Thẩm Diệu.

“Mục đích ta đến chỉ có một, đó là tiễn ma ma một đoạn đường.” Tựa hồ đoán được nghi hoặc trong lòng Quế ma ma, Thẩm Diệu cười nói.

Thân mình Quế ma ma run lên, nàng muốn khóc muốn nháo, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra. Không biết từ khi nào tiểu hài tử vẫn còn quần trong tã lót giờ đã trở thành một nữ tử chân chính, mà một mặt khác của nữ tử này chưa bao giờ có người phát hiện ra, ngay cả nàng cũng chưa từng nhìn thấy. Quế ma ma muốn kịch liệt phản kháng, nàng muốn khóc, muốn mắng nhưng khi chạm vào con người sắc bén như dã thú kia lòng không tự chủ mà phát run.

“Ta Thẩm gia không dưỡng người bội bạc, cho dù ma ma xuống đến hoàng tuyền, hóa thành lệ quỷ tới tìm ta báo thù, ta cũng không ngại cùng ma ma đầu tiếp một trận.” Lời nói của nàng so với nụ cười trên môi còn lạnh hơn: “Không phải ta phụ ma ma, mà là ma ma phụ ta.”

“Đáng tiếc tôn tử và con trai của người a. Nhị Thẩm làm việc luôn luôn trừ cở tận gốc, có lẽ rất nhanh ma ma sẽ cùng họ đoàn tụ.”

“Không……” Quế ma ma thân mình run lên, nước mắt nước mũi đã sớm hồ thành một đoàn, khóc hết sức đáng thương: “Van cầu người, cứu, cứu bọn họ……”

“Ta đã sớm nói qua, một hạ nhân phản chủ không đáng đề cho ta lưu tâm.” lời nói của Thẩm Diệu tàn nhẫn và lãnh khốc: “Khoan tay đứng nhìn chính là nhân từ (nhượng bộ) lớn nhất của ta.”

Nàng chậm rãi nghiêng người về phía trước, giống như lúc còn nhỏ hay làm với Quế ma ma, thân nhiên nói: “Nể mặt mười mấy năm tình cảm chủ tớ, ta mới đến nhìn ma ma một lần cuối cùng.”

“Quế ma ma, lên đường bình an a.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh mịn của Thẩm Diệu hiện lên một nụ cười động lòng người. Vốn là khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, đáng yêu nhưng lại hung ác làm người ta sợ hãi.

Quế ma ma còn muốn nói cái gì đó. Chỉ thấy Thẩm Diệu đứng dậy, một lần choàng áo choàng, trong đêm đen, chiếc áo lộ ra một phần bạch quang giống như tiền giấy trên quan tài bay toán loạn. Cái đèn lồng ánh xanh kia bị đem ra ngoài, cánh cửa đóng lại trong nháy mắt, bóng tối lần nữa lần tới mang theo tuyệt vọng, bị thống, thống khổ.

Ở bên ngoài, Bạch Lộ cùng Sương Giáng thấy Thẩm Diệu ra ngoài mới nhất tề thở ra, đến bên Thẩm Diệu đỡ nàng rời đi.

Đội các nàng khuất bóng, phía trong bụi hoa chậm rãi hiện lên bóng dáng của một nữ tử, nhìn về phía bóng dáng của Thẩm Diệu lại nhìn cánh cửa sài phòng bị đóng chặt, trong mắt hiện ra thà sắc phản hận……

Sau mấy ngày mưa thu, trời cuối cùng cũng trong trở lại.

Trong phủ tướng quân hết thấy khôi phục lại như bình thường chẳng qua là hương thuốc từ đông viện truyền ra nhắc nhở bọn họ mấy ngày trước Thẩm phủ tại sao lại rung chuyển.

Thẩm Thanh thần trí dần khôi phục, ít nhất không giống như lúc đầu gặp ai cũng phát cuồng. Nhiệm Uyển Vân sợ Thẩm Thanh gặp kích thích càng sợ Thẩm Thanh nghĩ quần tự sát nên mấy ngày nay đều nhốt Thẩm Thanh ở Thái Vân Uyển, thời thời khắc khắc đều thủ hộ bên người nữ nhi của mình mọi việc đều giao cho Trần Nhược thu xử lý. Nhiệm Uyển Vân ít ra ngoài thế nhưng lại làm cho Thẩm Diệu có được mấy ngày yên tĩnh hiếm hoi.

Thế nhưng cũng không thể coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh. Quế ma ma sau mấy ngày ở sài phòng cuối cùng cũng bị xử tử. Tội danh là âm thầm câu kết kẻ xấu, mưu đồ hại Thẩm Thanh. Hiện tại không có ai ở tướng quân phủ dám lấy chuyện của Thẩm Thanh nói trước mặt của Thẩm Diệu, tất nhiên không phải là chuyện đó bị quên đi mà là vì lời của Thẩm Diệu ở Vinh cCarnh Đường ngày đó làm cho những người này ném chuột sợ vỡ bình, không dám động thủ.

Không dám động vào Thẩm Diệu không có nghĩa là không được động vào Quế ma ma bên người Thẩm Diệu.

Theo như luật lệ trong phủ, Quế ma ma bị đánh đến chết. Nô tài phạm tội lớn phải chết, nặng một chút thì loạn côn đánh chết, tầm thường một tẹo thì một lọ thuốc thôi cũng đủ. Tóm lại kẻ ước bán mình ở trong tay của chủ tử, sống hay chết căn bản chẳng có ai để ý.

Nhưng Quế ma ma chết tựa hồ thê thảm hơn một chút, tử chi cũng bị người ta bẻ gãy, xương cốt toàn thân không có cái nào là nguyên vẹn, cả người thất khiếu chảy máu nhìn qua quả thực rất đáng sợ. Thi thể ngay cả gã sai vặt nâng thi thể cũng không dám nhìn, thế mà Nhiệm Uyển Vân còn có tình gọi Thẩm Diệu đi nhặt xác

Nhiệm Uyển Vân phái nha hoàn Hương Lan đến nói: “Phu nhân bảo rằng, Quế ma ma tuy rằng phạm sai bị xử tử, nhưng là chung quy là hạ nhân của ngũ tiểu thư. Thế nên việc của Quế ma ma do ngũ tiểu thư an bài, thi thể của nàng cũng được đem đến Tây viện, phiền ngũ tiểu thư đi xem một chút

Ước chừng tất cả mọi người đều muốn nhìn được bộ dáng thất kinh của Thẩm Diệu, dù sao hạ nhân trong Thẩm phủ đều biết Quế ma ma là thân tín của Thẩm Diệu. Nay Quế ma ma chết thảm, chỉ sợ ruột gan Thẩm Diệu cũng đứt từng khúc.

Chấn là Nhiệm Uyển Vân cũng nghĩ như vậy, nghĩ đến việc Thẩm Diệu tự trách do Quế ma ma vì nàng mà chết. Ai mà biết được ngày đó Thẩm Diệu trước toàn bộ hạ nhân trong Tây viện đi đến bên thi thể của Quế ma ma nhắc lên vải trắng, mặt khôi khôi sắc nhìn thảm trạng của thi thể, mày cũng không nhăn một chút.

Hương Lan vô cùng kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Thẩm Diệu, lại thấy Thẩm Diệu quát lạnh nói: “Quế ma ma ngày trước ở Tây Viện hoành hành ngang ngược, đối trên gạt dưới, nô lại khi chủ, kiêu ngạo ương ngạnh. Nô tài như vậy, nếu không có sai lầm Tây viện cũng không thu. Hôm nay các người mở mắt nhìn rõ cho ta, nếu ngày sau học Quế ma ma hết thấy chỉ có kết cục này.”

Phần lớn trong Tây Viện vốn là cộc ngầm của chi thứ hai và chi thứ ba, ngày thường thấy Quế ma ma một người độc hành. Nay Quế ma ma chết thảm, Thẩm Diệu lại lạnh bạc như vậy trong lòng không tự chủ liên tưởng đến ý e ngại.

Hương Lan thấy tình cảnh này, thăm than không tốt, vốn là muốn dọa Thẩm Diệu, ai biết được Thẩm Diệu còn nương vào Quế ma ma lập uy. Nhất thời liền về Thái Văn Uyển mang chuyện này báo cho Nhiệm Uyển Vân.

“Hồng rồi! Trúng kè!” Nhiệm Uyển Vân nghe xong việc này, tay liền thả lỏng, ly trà rơi xuống đất vỡ tan phát ra âm thanh thanh thúy, mảnh vụn tứ phía (chém).

“Phu nhân.....” Thái Cúc có chút nghi hoặc.

Nhiệm Uyển Vân cắn răng: “Quế ma ma chẳng qua chỉ là một cái bè, chắc chắn tiểu tiện nhân kia đã sớm muốn bỏ Quế ma ma, lại cố tình mượn tay chúng ta. Đã thế lại còn nương Quế ma ma ở Tây Viện lập uy, tiểu tiện nhân tính cũng rất khéo!”

Nhiệm Uyển Vân không ngu, chẳng qua do chuyện của Thẩm Thanh nàng làm mẫu thân khó tránh khỏi có chút mất bình tĩnh. Người đêm đó nàng phải đi đều thấy Thẩm Diệu tìm Quế ma ma cũng nghe được đôi câu, Quế ma ma tựa hồ đối Thẩm Diệu trung thành và tận tâm. Người đó trở về nói cho Nhiệm Uyển Vân nghe, Nhiệm Uyển Vân cứ thả lỏng chắc chắn đêm đó Thẩm Thanh gặp chuyện không may là do Thẩm Diệu cùng Quế ma ma hợp mưu đem người trao đổi.

Trong lòng nghĩ như vậy, Nhiệm Uyển Vân đối với Thẩm Diệu cùng Quế ma ma hận tựa hồng thủy cuộn cuộn. Thẩm Diệu tạm thời không thể động vào, Quế ma ma chỉ là một hạ nhân không có lí nào nàng không dám động. Vì thế nàng biện pháp tàn nhẫn nhất làm cho Quế ma ma bị tra tấn mà chết. Vốn muốn thấy Thẩm Diệu vì Quế ma ma đã chết mà đau lòng khổ sở. Nhưng hôm nay lại nghe Lan Hương nói, Nhiệm Uyển Vân liền biết, bản thân mình bị Thẩm Diệu lừa dối.

Hết thấy đều do Thẩm Diệu bày bố, kẻ mượn đao giết người này, Thẩm Diệu sử dụng so với ai khác đều xuất sắc hơn.

Nhiệm Uyển Vân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng ở hậu trạch thuận buồm xuôi gió nhiều năm như vậy, tiểu tiện của Thẩm Quý không một ai không dám nghe lời nàng sai bảo, nay tự dưng lại bị một tiểu tiện nhân liên tục đùa bỡn ở trong tay, trong lòng Nhiệm Uyển Vân không thể không giận.

“Đưa tin cho Dự Thân Vương chưa?” Nhiệm Uyển Vân hỏi.

“Rồi ạ, nhưng phu nhân, nếu lão gia biết người chắc chắn sẽ tức giận.” Thái Cúc cẩn thận trả lời.

Việc của Thẩm Thanh, Thẩm Quý trăm phương ngàn kế muốn lừa gạt Dự thân vương, hy vọng Dự thân vương không phát hiện. Nhưng Nhiệm Uyển Vân lại hận không thể để Dự thân vương lập tức phát hiện, bởi vì lấy tính tình của Dự thân vương, nếu có động tay động chân, sử dụng thủ đoạn dưới mí mắt hần, người chắc chắn sẽ chết không được từ tế.

Cho dù khác khẩu cùng Thẩm Quý, nàng cũng muốn thay Thẩm Thanh báo thù. Thẩm Diệu nếu dám uy hiếp toàn bộ người trong Thẩm gia, vậy Dự thân vương, nàng có dám uy hiếp hay không?

“Ta muốn nàng, chết không có chỗ chôn!” Nhiệm Uyển Vân cắn răng [editor: Tiểu Vũ]

.....

“Tiểu thư lại chơi cờ.” Bạch Lộ lắc lắc đầu, có chút khó hiểu: “Một người chơi cờ thì có cái gì hay?”

“Không thì phải làm cái gì?” Sương Giáng liếc mắt nhìn người trước bàn một cái, tức giận nói: “Cả ngày bị cấm túc, ngay cả sân cũng không ra được, cứ trôi qua như vậy, cái gì cũng không làm được.”

“Suyt --” Bạch Lộ nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa, tiểu thư bị cấm túc đã không vui vẻ gì rồi, nói nữa tiểu thư sẽ sinh khí đó.”

Sương Giáng than thở nói: “Tính tình tiểu thư rất tốt, sẽ không tức giận đâu.”

Lại nói, đã lâu rồi không thấy Thẩm Diệu tức giận, đừng nói là tức giận, rõ ràng là một chút cảm xúc cũng không có. Thẩm Diệu trước đây tuy chỉ là một bao cò nhưng cảm xúc vốn rất rõ ràng, vui chính là vui, buồn chính là buồn. Mà nay, mấy nha đầu bên người cũng trong một đêm

Từ một người yếu đuối, thiên chân cuối cùng lại biến thành một người như vậy chẳng ai có thể giải thích nổi.

“Bạch Lộ.” Đang nói chuyện lại nghe được tên mình, Bạch Lộ vội vàng bước lên.

“Trong ngăn kéo, ngăn trang ở trong hộp trang sức, ngươi tìm thời điểm bán đi.” Thẩm Diệu không quay đầu lại nói.

“Đạ.” Bạch Lộ đáp lại lập tức sững sốt: “Nhưng tiểu thư, hôm qua cũng bán một hộp rồi, đây là hộp cuối cùng.”

“Không sao,” Thẩm Diệu buông quân cờ: “Tóm lại là mấy thứ ấy không cần dùng đến, làm xong ngươi đem ngân phiếu đưa cho Kinh Trập. Bảo Cốc Vũ tiến vào.”

Bạch lộ vâng lời ra ngoài, trong lòng có chút nghi hoặc, Thẩm Diệu vội vã bán trang sức, giống như là muốn gom bạc. Nhưng mà bạc để dùng làm gì a???

Khoái Hoạt lâu là từ lâu lớn nhất thành Định Kinh, ở giữa chỗ phồn hoa, đối diện Khoái Hoạt lâu lại là một Thanh Lâu. , chỗ phồn hoa địa thế trung tâm, khoái hoạt lâu đối diện, còn lại là nhất chúng thanh lâu sở quán. Đạt quan quý nhân (quan lớn, quý nhân) sau khi ăn cơm ở Khoái hoạt lâu đa phần đều sang thanh lâu ở đối diện tìm khoái hoạt. Mà thanh lâu lại phân thành nhiều tầng, càng đi lên, lầu càng cao thì cấp bậc cũng khác. Người ở tầng cao nhất đó là thanh quan danh kỹ, chỉ bán nghệ không bán thân. Đi xuống sẽ có một số cô nương nổi danh, hạ đẳng nhất đó chính là những cô nương chờ ở cửa kỹ viện. Chỗ như vậy không có tư cách gọi Lâu hoặc Việ, cùng nhất chỉ có thể gọi là “Ban” hoặc “Chỗ nghỉ tạm”.

“Tam Phúc Ban” - nơi đối diện cửa Khoái Hoạt Lâu, nơi hạ đẳng nhất trong kỹ viện. Người ra vào trong đó chỉ có thể là tầng lớp hạ đẳng, đã thế thường xuyên có người mang cô nương bị bệnh sắp chết ném ra đường. Khất cái lưu lạc trên đường đem những cô nương này về, có thể là phát tiết cùng có thể là quần áo của nàng đáng giá vài đồng tiền. Tóm lại là đối lập với Khoái Hoạt Lâu đẹp đẽ, tinh tế, Tam Phúc Ban chính là địa ngục nhân gian.

Ở cửa sổ Khoái Hoạt lâu, ông tay áo một nam (nam nhân tuổi còn trẻ) không nhiễm một hạt bụi (ây, chỗ này ko biết xếp sao lun), hẩn nhủu mảy nhìn về phía Tam Phúc ban ở đối diện, thấy có người đem mấy nha đầu mang vào, bọn nha đầu giẫy dụa, khóc lóc, kêu ca không ngừng. Chắc là chủ tử nhà ai đem hạ nhân đi tới. Một số nha đầu trẻ tuổi mỹ mạo, chủ mẫu đồ kị về đẹp của các nàng, đề phoợg các nàng leo lên giường của phu quân mình đều sẽ bán các nàng đến Tam Phúc Ban.

“Thật sự là tàn nhẫn.” Bạch công tử lắc đầu nói. Ngừ khí tuy là thương hại, nhưng lại không có một chút ý muốn xuất thủ tương trợ.

Đối diện hẩn là một thiếu niên (nguyên văn là thiế niên công tử) một thân tử ý, quý khí bức người, đang thần nhiên rót rượu, hẩn nói :” Người đã vào trong Dự vương phủ, tìm được hay không còn chưa biết.”

“Tìm không thấy thì sẽ như thế nào?” Bạch y công tử quay đầu nhìn về phía hẩn.

“Tiếp tục tìm.” Tử y thiếu niên nhếch môi cười, nụ cười tà khí anh tuấn hết sức, làm cho thanh quan bên kia đang đàn khúc chột thất thần đàn sai một âm.

Bạch y công tử thấy thế, bốn cợt cười nói: “Tạ tam, sức quyến rũ của ngươi càng ngày càng lớn. Mắt xanh của giai nhân đều bị ngươi lọt mắt, ngươi muốn ta sống như thế nào???”

Hẩn làm bộ than ngắn thở dài, kỳ thật này bạch ý công tử sinh kia sinh ra cũng thập phần tuấn tú, chẳng qua là so sánh cùng tử y thiếu niên lại bị thiếu mắt rất nhiều quý khí. Thiếu niên kia thần sắc lười biếng, đôi mắt sắc bén tựa như mặt trời chói chang, sinh ra làm người ta chói mắt. Ai đứng cạnh hẩn, đều bị dương quang của hẩn làm mờ.

“Cao Dương, nếu ngươi thích, ta sẽ..... Ban thưởng ngươi một phòng ngươi nghỉ thế nào?” Tạ Cảnh Hành liếc nhìn hẩn một cái.

“Thôi,” Bạch ý công tử gọi là Cao Dương vội vàng xua tay cười khò: “Giai nhân chỉ có thể đứng xa mà nhìn, nhất nhất không thể khinh nhờn, ta cũng không nhiều ỉnh lực như vậy t. Nhưng nói đến ngươi,” Hẩn uống một hớp rượu: “Đúng là thiếu niên phóng đảng không kềm chế được, bên người ngươi làm sao có thể có không hồng nhan tri kỷ, nữ tử ở Minh Tề này chỉ cần ngươi hô một tiếng, sẽ lớp lớp xông đến (nguyên văn là lớp này ngã xuống, lớp sau tiến lên).”

“Hồng nhan tri kỷ,” Tạ Cảnh Hành cười: “Chỉ không phải là hồng phấn khô lâu (đầu lâu của hồng nhan =.=)??”

“Đừng nói đáng sợ như vậy,” Cao Dương chỉ thanh lâu ở đối diện: “Ở đây có rất nhiều cô nương đáng yêu, khô lâu gì mà khô lâu, hừ, không có ý tứ.”

Tạ Cảnh Hành theo tay Cao Dương nhìn sang, ánh mắt đột nhiên dừng lại, con ngươi hiện lên một tia ngoài ý muốn.

“Tại sao lại là hẩn (or nàng???)?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Có Thai

Beta: Tiểu Vũ

Mỗi ngày, không ít cô nương bị đưa vào Tam Phúc Ban, có cô nương trẻ tuổi, cũng có người đã sắp hoa tàn ít bướm, nhưng tất cả đều chung một số phận, đó là nửa đời sau hầu như không có đường ra, trước mắt các nàng chỉ còn lại sự tuyệt vọng và một kết cục ảm đạm.

Hôm nay cũng giống như vậy.

Hai tiểu nha đầu trong veo như nước bị đưa vào, nhìn họ tràn đầy sức sống, không giống các nữ nhân tiểu tụy héo úa ở đây, có cảm giác không hợp với nơi này.

“Ta thấy không cần sửa soạn.” Tú bà vẻ mặt dữ tợn, liếc nhìn hai người bất bệ “Bộ dạng xinh đẹp, da mềm thịt non, không cần trang điểm thêm nữa, trực tiếp mang vào trà thất đi. Ai da, không biết có thể kiên trì bao lâu đây”.

Hai tiểu nha đầu đã sợ tới mức lạnh run, hai người này không phải ai khác, chính là người “được” Nhiệm Uyển Vân đặc biệt chiếu cố bán vào kỹ viện Diễm Mai và Thủy Bích.

Hai người hầu hạ Thẩm Thanh từ nhỏ, được Thẩm Thanh yêu thích trước nay chưa từng chịu khổ, nay lại thấy địa ngục trần gian trước mắt sớm sợ đến nỗi khóc không ra nước mắt. Một lời của tú bà vừa nói ra đã đập tan hi vọng duy nhất của các nàng: “Nhìn kỹ cho ta, đừng để các nàng tự vẫn.”

Nếu không thể chết, vậy chỉ còn một con đường duy nhất là trở thành nữ tử phong trần hạ đẳng, mỗi ngày không ngừng tiếp khách. Nghĩ vậy, Diễm Mai cùng Thủy Bích cảm thấy trời đất như đảo lộn.

Lúc này, ngoài cửa Tam Phúc Ban xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, khí khái toàn thân không giống những hán tử làm việc nặng nhọc thường ra vào nơi đây mua vui. Một cô nương nghênh tiếp ở cửa tiến lên hỏi: “Vị tiểu ca này có phải muốn lên lầu để tìm các cô nương ở lầu các không?”.

Bóng gió chính là là, với thân phận của chàng trai này, nếu muốn mua vui, cũng không cần tìm ở chỗ hạ đẳng này, tầng này chỉ dành cho những hán tử cùng khổ đến để phát tiết.[Edit: Nhạc Nhạc Hi Hi + Beta Tiểu Vũ]

“Lời này có ý gì?” Nam tử trẻ tuổi nghe vậy thấp giọng hỏi “Nơi này của các người có cô nương mới tới không?”.

Cô nương đứng ở cửa hơi ngạc nhiên nhưng trong lòng lập tức hiểu rõ. Có lẽ người này tới đây tìm mới mẻ, chuyện này cũng không lạ, người phú quý luôn có đủ trò tiêu khiển. Giá thành ở Tam Phúc Ban rẻ mạt, ai cũng có khả năng vui đùa ở đây. Nàng cười nói “Vị tiểu ca này đến thật đúng lúc, hôm nay có hai tiểu nha đầu mới tới, là nha hoàn nhà quan phạm sai lầm, bộ dạng xinh đẹp, chỉ là giá hơi cao một tí”.

“Mang ta đi nhìn xem”.

Một nữ tử dẫn đường mang nam tử vào trà thất.

Tam Phúc Ban sở dĩ là tầng thấp nhất của kỹ viện không chỉ vì người đến đây tìm vui đều là hán tử làm việc ở nơi cực nhọc mà còn vì giá cả các cô nương ở đây rất rẻ. Chỉ cần gọi một chén trà, nếu cô nương tay nghề khá hơi chút, giọng nói ôn nhuỷ có thể làm khách bỏ tiền thêm một đĩa điểm tâm đã là rất tài giỏi.

Nói thì nói như vậy nhưng đa số khách đến đây cũng chỉ uống trà. Thứ nhất là vì các cô nương không muốn hao tổn tâm thần, kiếm được nhiều bạc cũng không đến tay các nàng, thứ hai khách tới đây phần lớn đều keo kiệt, căn bản không muốn tốn thêm một đồng.

Mà hôm nay, người trẻ tuổi này lại gọi một bình trà cùng một mâm điểm tâm, đối với Tam Phúc Ban mà nói, đây đã là một khách nhân hào phóng. Nữ tử dẫn đường vội vàng gọi người đem hai nha đầu vào.

Diễm Mai cùng Thủy Bích bị cưỡng ép thay đổi một bộ xiêm y thật mỏng, lòng đầy khuất nhục đi tới trà thất. Ngày mùa thu trở lạnh, quần áo lại mỏng manh, lòng họ thật sự sợ hãi.

Nữ tử dẫn đường kia mang người tới, hướng tới nam tử trẻ tuổi nịnh nọt nói: “Tiểu ca từ từ dùng trà, nô tỳ xin lui xuống”. Đi ngang qua Diễm Mai cùng Thủy Bích lại đổi giọng uy hiếp nói, “Hầu hạ vị gia này cho tốt”.

Sau khi nữ tử rời đi, Diễm Mai do dự một chút, thấy người trẻ tuổi không có động tác gì, nhỏ giọng nói “Gia...” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm thấy khuất nhục thật lớn. Khi hầu hạ ở Thẩm Phủ, các nàng là nha hoàn bên người Thẩm Thanh, đừng nói ở Thái Vân Uyển, dù là người hầu trong toàn bộ Thẩm Phủ, nhìn thấy các nàng cũng phải cung kính. Nay rơi vào hoàn cảnh này, sắp bị nam tử xa lạ lăng nhục còn phải gượng cười tiếp đón.

Mà hết thảy những điều này là do Nhiệm Uyển Vân ban tặng, là Nhiệm Uyển Vân ném các nàng xuống kỹ viện này. Mười mấy năm chủ tớ tình thâm, một khi xảy ra chuyện, so với kẻ thù cũng không bằng.

“Các người có muốn rời khỏi nơi này?”. Nam tử trẻ tuổi đột nhiên mở miệng.

Diễm Mai cùng Thủy Bích sững sốt, Diễm Mai lập tức khôi phục tinh thần, quỳ xuống nói “Nếu gia có thể mang chúng ta ra ngoài, nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp”.

Đối với Diễm Mai mà nói, ở lại nơi này sống không bằng chết, chỉ bằng đi theo một nam nhân, ít nhất tránh được cảnh xuất đầu lộ diện, mỗi ngày chịu nhục nhả.

Thủy Bích được lời nói của Diễm Mai nhắc nhở cũng quý xuống dập đầu “Cầu gia cứu chúng nô tỳ! Gia...gia muốn gì chúng nô tỳ cũng bằng lòng”.

Người trẻ tuổi nghe vậy, suýt nữa bị sắc nước trà, không được tự nhiên xoay đi. Người này không phải ai khác, chính là hộ vệ ngoại viện của Thẩm gia - Mạc Kinh. Hắn theo lệnh Thẩm Diệu, đi đến Tam Phúc Ban, nghĩ đến bản thân còn có nhiệm vụ quan trọng, hắn gạt bỏ xấu hổ nói “Ta có thể mua khế ước bán thân của các người, các người không cần theo ta, ta thả các người tự do.

Diễm Mai cùng Thủy Bích nghe vậy, kinh ngạc nhìn chằm chằm Mạc Kinh, các nàng không rõ vì sao người này lại làm như vậy, nam nhân tới đây đều để tìm vui. Nhưng người trước mặt này không giống như người làm lao động nặng nhọc. Diễm Mai tinh táo hỏi “Gia muốn chúng nô tỳ làm gì?”.

“Đơn giản lắm” Mạc Kinh nói “Nghe nói hai người các người là nha hoàn bên người của đại tiểu thư nhị phòng Thẩm Phủ, sao lại rơi vào hoàn cảnh như thế này?”.

Thủy Bích cắn môi, giọng căm hận “Chủ nhân nói chúng ta làm sai nên bị trục xuất khỏi Thẩm Phủ, nhưng mà chúng ta không biết mình sai điều gì, chúng ta là nô tỳ, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó thôi”.

Cho đến tận hiện tại, Diễm Mai và Thủy Bích chưa từng nhắc đến trọng điểm trong đó, các nàng đối với Nhị phòng vẫn còn chút tình xưa nghĩa cũ... .

Mạc Kinh nói “Vậy các người có hận không?”.

Hai người trầm mặc.

Hận! Tất nhiên là hận. Nếu làm sai chuyện, chủ nhân ban ly rượu độc chết một cái là xong, nhưng hết lần này đến lần khác lại dung phương thức làm cho người ta sống không bằng chết, làm cho người ta giống như cái xác biết đi tồn tại trên cõi đời này. Các nàng sai cái gì? Đêm đó các nàng cũng không biết là xảy ra chuyện gì, không tìm thấy Thẩm Thanh là các nàng sai. Tuy rằng cũng đau lòng tiểu thư nhà mình gặp chuyện không may, nhưng chủ nhân lại đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu các nàng thì chỉ có thánh nhân mới không oán hận.

Mạc Kinh thấy hai người im lặng lại nói “Ta nghĩ các người chắc chắn là hận đi. Diễm Mai, ta nghe nói người có một thân muội muội là nha hoàn nhị đẳng ở nhị phòng Thẩm Phủ. Thủy Bích, người ở Thẩm Phủ được người yêu thích, tỷ muội xung quanh chắc cũng không thiếu”.

Diễm Mai cùng Thủy Bích trong lòng kinh sợ, người này đã điều tra rõ ràng về các nàng. Đúng như Mạc Kinh nói, thời điểm Diễm Mai cùng Thủy Bích được mua vào Thẩm Phủ đều nói mình là cô nhi để được tuyển chọn. Nhưng Diễm Mai có một muội muội ruột là nhị đẳng nha hoàn trong viện Nhiệm Uyển Vân, Thủy Bích ở Thái Vân Uyển cũng có giao tình sâu đậm với rất nhiều tỷ muội.

“Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, ta mang các người rời đi, các người phải tìm phương pháp nói cho ta biết tin tức của nhị phòng”.

Hai người lập tức ngẩng đầu. Diễm Mai thất thanh nói “Người sẽ đổi phó nhị phu nhân!”.

Người này đã điều tra về các nàng, muốn các nàng tiết lộ tin tức của nhị phòng tương đương với việc sắp đặt một cây cọc ngầm. Tuy không thể trở lại Thẩm Phủ, nhưng tỷ muội các nàng còn ở nhị phòng, muốn có được tin tức, tất nhiên không khó.

“Người muốn làm gì?”. Thủy Bích hỏi.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến các người?”. Mạc Kinh nói “Nhị phu nhân đem các người bán vào cửu đẳng kỹ viện, muốn các người sống không bằng chết, chẳng lẽ các người còn niệm tình chủ tớ? Người không vì mình trời tru đất diệt, các người muốn làm người trung thành ta cũng không cần, nhưng ta không có nhiều thời gian nói lời vô nghĩa, dù sao nếu giao dịch này không thành ta cũng chẳng tổn hại gì”. Nói xong, hắn đứng dậy, làm bộ phải rời đi.

“Gia, xin dừng bước!”. Diễm Mai đột nhiên mở miệng “Nô tỳ nguyện ý cùng gia giao dịch, chỉ cần gia có thể mang ta rời khỏi nơi này, muốn ta làm gì ta cũng sẽ làm”.

“Diễm Mai...”. Thủy Bích rói rầm.

“Thủy Bích, người ngấm lại đi, người đối đãi với phu nhân như thế nào, phu nhân lại đối đãi như thế nào với người, vị gia này nói đúng, người không vì mình trời tru đất diệt, chẳng lẽ người muốn cả đời ở lại nơi này, giống những nữ nhân kia, bị người giày xéo, sinh bệnh cũng vẫn không ngừng tiếp khách hay sao?”. Diễm Mai nói những lời này vừa nhanh vừa vội, trong lời nói còn chứa một tia ngoan ý (“ngoan” trong “ngoan độc”). Thủy Bích nghĩ đến những nữ nhân ốm yếu bệnh tật ngoài kia, không khỏi rung mình, vội vàng nói “Nô tỳ cũng nguyện ý làm theo lời gia”.

“Như vậy giao dịch xem như đạt thành”. Mạc Kinh cười nói, trong lòng kinh sợ dự đoán của Thẩm Diệu. Trước khi đi Thẩm Diệu đã nói, trưởng quản nhị phòng - Nhiệm Uyển Vân, là người rất lợi hại, thủ đoạn thu phục lòng người cao minh, hạ nhân ở Thái Vân Uyển hết mực trung thành, mặc dù đã bị vứt bỏ, nhưng muốn Diễm Mai cùng Thủy Bích lập tức nhận lời không phải là dễ. Bất quá không cần quá lo lắng, chỉ cần lấy thăm trạng của những nữ nhân ở Tam Phúc Ban nhắc nhở các nàng. Trong lòng các nàng đối với Nhiệm Uyển Vân đã có oán hận, cộng với việc sợ hãi nơi này, chắc chắn sẽ đáp ứng điều kiện Mạc Kinh đưa ra.

“Gia khi nào thì có thể mang chúng ta khỏi đây?”. Diễm Mai vội vàng hỏi.

“Ngay hôm nay! Ta sẽ an bài để các người cùng bọn tỷ muội gặp mặt, các người cứ cách một ngày thì đem tin tức nhị phòng báo lại với ta. Đừng nghĩ đến chuyện giờ trò đem giao dịch này báo cho nhị phòng để lập công chuộc tội, nhị phòng chắc chắn sẽ không tin.” Cuối cùng Mạc Kinh còn phải Uy

hiếp một cái: “Ta có thể cứu các người ra khỏi nơi này, thì cũng rất dễ dàng mang các người trở lại, không người nào có thể cứu.”

Diễm Mai cùng Thủy Bích nhìn thấy sát khí trong mắt Mạc Kinh tim giật thót lên một cái, ngay cả diễm nhỏ may mắn cũng không có. Đầu quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu nói “Nô tỳ không dám, chần chẫn làm theo căn dặn của gia”.

Mạc Kinh ra khỏi trà thất. Tú bà thấy hần nhanh như vậy liền đi ra, tưởng rằng Diễm Mai cùng Thủy Bích hầu hạ không chu đáo, vội vàng nói “Vị tiểu ca này có gì không vừa ý sao? Hai tiểu tiện nhân kia hôm nay mới tới, chưa biết quy củ, dạy dỗ một chút thì tốt rồi. Nếu tiểu ca thích, nơi này còn có các cô nương khác”.

“Không cần”. Mạc Kinh nói “Ta muốn mua hai người các nàng”.

Tú bà sửng sốt, Tam Phúc Ban trước nay chưa từng có cô nương được người mua nha. Điều này không hợp quy củ, vì phần lớn nữ nhân vào đây đều là người mang tội, mục đích của người đem các nàng tới đây là để tra tấn. Tú bà ra vẻ khổ sở nói “Vị tiểu ca này, chúng ta ở đây có quy củ, các cô nương không bán ra ngoài”.

“Một trăm lượng”. Mạc Kinh lấy ngân phiếu từ trong tay áo, hươ hươ trước mặt tú bà.

Tú bà thấy tiền con mắt sáng lên, cười như đóa hoa cúc, lập tức đoạt lấy ngân phiếu, chỉ sợ hần đổi ý “Được tiểu ca yêu thích là phúc khí của hai nha đầu này, nô tỳ lập tức mang khế ước bán mình của bọn họ đến. Bất quá xin tiểu ca chớ để người khác nhận ra bọn họ, nếu không Tam Phúc Ban của nô tỳ sẽ gặp phiền toái, mà bản thân tiểu ca cũng gặp điều không may.”

Một trăm lượng bạc, ở thanh lâu tầng trên, dù là kỹ nữ được người yêu thích cũng không bán được giá này, cho dù Diễm Mai cùng Thủy Bích không ăn không uống, tiếp khách đến chết già cũng chưa chắc kiếm được năm mươi lượng. Kỹ viện là nơi mua bán, tiền chính là đạo lý. Trông mặt tú bà xoay chuyển, nghĩ muốn tránh phiền phức, đối với bên ngoài phải nói hai nha đầu này chịu đựng không nổi, đã chết rồi.

Tú bà vô cùng vui mừng tiễn Diễm Mai cùng Thủy Bích ra đi. Mạc Kinh lại có chút hối hận. Một trăm lượng a, đó là số tiền không nhỏ, hần thật đau lòng, Kinh Trập nói Thẩm Diệu phải bán một hộp trang sức mới có được. Nay vì chuộc thân cho hai nha hoàn, chỉ để cái cơ sở ngầm, Mạc Kinh thấy không đáng, nhưng cũng không dám cãi.

Bên cửa sổ Khoái Hoạt Lâu phía đối diện, xuất hiện một người áo đen “Chủ tử, đã điều tra được, người nợ là hộ vệ Thẩm Phủ, hần mua hai nha đầu từng là nha hoàn bên người của đại tiểu thư nhị phòng Thẩm Phủ - Thẩm Thanh, ý đồ muốn sắp xếp cơ sở ngầm, chủ nhân phía sau còn chưa điều tra ra”.

Nội dung Mạc Kinh cùng hai Diễm Mai, Thủy Bích thương lượng, người này nghe được toàn bộ, cho thấy thân thủ hần cực cao, ngay cả Mạc Kinh cũng không phát hiện mình bị theo dõi.

Cao Dương nheo mắt “Xem ra Thẩm phủ cũng không phải thái bình như bề ngoài, người kia ngay cả nha hoàn cũng không buông tha, thật là vô khổng bất nhập*.” (*ý là chỗ nào cũng có thể tìm ra kẻ hở, lợi dụng hết mức)

“Chủ tử, có muốn tra người kia không?”. Người áo đen hỏi thiếu niên mặc tử y.

“Không cần, ta đã biết người nợ là ai”. Tạ Cảnh Hành nhướng mày.

“Người biết?”. Cao Dương nhìn về phía hần tò mò hỏi “Là ai vậy?”.

Tạ Cảnh Hành cười cười. Thẩm Diệu tìm một hộ vệ võ công cao cường, tuy kém thủ hạ của hần, nhưng cũng đủ để ứng phó Thẩm phủ. Nay ngay cả Tam Phúc Ban tiểu nha đầu cũng không tha, xem ra cũng sắp ra tay.

Bất quá chuyện này không liên quan đến hần.

“Son Lang!” Tạ Cảnh Hành nói với người áo đen “Truyền tin cho Vũ Thư, bảo hần nhanh chóng trở lại kinh thành”.

“Người...” Thần sắc Cao Dương nghiêm lại “Không phải không tìm được vật đó, người điều hần trở về làm gì?”.

“Tiên hạ thủ vi cường”. Thiếu niên thần nhiên nói.

...

Thời gian trôi qua, Tướng Quân phủ dường như khôi phục sự yên tĩnh.

Thẩm Diệu bị cảm tức đã lâu, mấy ngày nay nàng không đến Quảng Văn Đường. Cốc Vũ cùng Kinh Trập sợ nàng trễ nãi công khóa, nhưng Thẩm Diệu lại không để bụng. Ở Quảng Văn Đường chỉ dạy thi từ ca phú, những thứ này không có tác dụng lớn, không bằng ở lại trong phủ tìm hiểu chút việc.

Nếu nói mấy ngày này có gì vui thì chính là việc Mạc Kinh thu mua được Diễm Mai cùng Thủy Bích, lại sắp xếp để hai nàng gặp lại tỷ muội. Thủy Bích khá tốt, Xuân Đào là muội muội Diễm Mai, sau khi hay tin tỷ tỳ bị bán vào kỹ viện vẫn ấp ủ ý muốn báo thù, đáng tiếc nàng địa vị thấp kém, có lòng nhưng không có sức. Nay gặp lại tỷ tỳ, biết chuyện tỷ tỳ vô sự, lập tức đáp ứng truyền tin cho Mạc Kinh. Nhắc tới cũng đúng dịp, Diễm Mai và Thủy Bích rời đi, vị trí thiếp thân nha hoàn của Thẩm Thanh liền trống. Nhiệm Uyển Vân thấy Xuân Đào lạnh lợi, liền để Xuân Đào làm thiếp thân nha hoàn cho Thẩm Thanh, tin tức của Xuân Đào càng thêm linh thông.

Bệnh tình Thẩm Thanh chuyển biến càng ngày càng tốt, chẳng qua là vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, có đôi khi tinh thần hoảng hốt, chỉ cần nhắc tới chuyện kia chỉ biết sợ hãi run lẩy bẩy, ước chừng cần phải tịnh dưỡng thêm

Một hôm, Nhiệm Uyển Vân lại phát giận, đập nát tất cả chén trà ở trong phòng. Tính tình Nhiệm Uyển Vân càng ngày càng kém, lúc trước mọi việc thuận lợi, nàng cũng đặc biệt ôn hòa bình tĩnh, nay động một chút lại phạt người, Thái Vân Uyển cả ngày âm u.

“Người kia thật không có lương tâm!” Nhiệm Uyển Vân giận dữ nói “Cả ngày chỉ biết tìm hồ ly tinh trong viện, Thanh Nhi thành ra thế này, hẳn cũng chỉ đến xem một vài lần, thật là không có lương tâm mà!”.

Nàng đang mắng Thẩm quý, hạ nhân trong phòng thờ cũng không dám thờ mạnh. Kỳ thật, Nhiệm Uyển Vân phần nộ cũng không phải vì chuyện này, mà là vì chuyện nàng truyền tin tức cho Dự thân vương nói rõ đêm hôm đó Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh thay mặt đổi đảo bị Thẩm Quý ngăn lại. Hơn nữa không biết Thẩm Quý dùng biện pháp gì, đến nay Dự thân vương dường như vẫn không hay biết. Vốn nàng muốn lợi dụng Dự thân vương trừng trị Thẩm Diệu, giờ bị Thẩm Quý phá rối, Nhiệm Uyển Vân không cam lòng, chỉ có thể đem tất cả oán khí dồn lên người Thẩm Diệu.

Đang nghĩ tới chuyện này, lại nghe thấy buồng trong truyền đến một trận kinh hô, Nhiệm Uyển Vân điều chỉnh sắc mặt, vội vàng đi xem, chỉ thấy Xuân Đào đang bụng chèn nhỏ đồ Thẩm Thanh ăn cháo, lại không biết vì sao Thẩm Thanh nằm úp sấp nôn ọe.

“Sao lại thế này?” Nhiệm Uyển Vân lớn tiếng quát, trừng mắt nhìn Xuân Đào “Để người chiếu cố tiểu thư, người lại nhàn hạ như vậy!”.

“Nô tỳ đáng chết!” Xuân Đào vội vàng quỳ xuống nói “Không biết vì sao nhiều ngày nay tiểu thư thường xuyên buồn nôn, mới vừa rồi lúc ăn cháo lại tái phát. Nô tỳ cả gan nói một câu, hay là phu nhân thỉnh đại phu, sợ là tiểu thư ăn không tiêu”.

Mấy ngày nay, vì vết thương bên ngoài của Thẩm Thanh đã tốt lên nhiều nên đại phu không thường xuyên đến nữa, Thẩm Thanh chỉ cần tịnh dưỡng tinh thần, Nhiệm Uyển Vân thường xuyên ở bên nữ nhi, giúp nàng khôi phục thần trí, nay nghe Xuân Đào nói như vậy, trong lòng lo lắng, đang muốn gọi Thái Cúc đi mời đại phu, đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn về phía Xuân Đào, sắc mặt tái mét hỏi “Người nói, Thanh Nhi nhiều ngày nay thường xuyên nôn mửa?”.

“Đúng vậy” Xuân Đào có chút khó hiểu “Thức ăn ở trù phòng đặc biệt sạch sẽ. Nhưng tiểu thư vừa ngủ lại thấy buồn nôn”.

Nhiệm Uyển Vân che ngực, trong lòng nổi lên một trận phong ba. Xuân Đào tuổi nhỏ, không hiểu chuyện này, nàng là người từng trải, Thẩm Thanh như vậy, không lẽ là có thai???

Trước mắt Nhiệm Uyển Vân tối sầm, suýt nữa hôn mê bất tỉnh, nha hoàn Hương Lan vội vàng đỡ lấy nàng “Phu nhân!”.

“Cầm thiếp của ta, mời Trần đại phu đến” Nhiệm Uyển Vân kinh hoàng nhìn Thẩm Thanh, vỗ vỗ ngực nói.

Xuân Đào cúi đầu, không ai nhìn thấy trong mắt nàng chứa đầy ý cười.

Là nha hoàn bên người Thẩm Thanh, không phải hôm nay Xuân Đào mới phát hiện Thẩm Thanh bị chứng buồn nôn, ước chừng đã được một khoảng thời gian, nhưng nàng không báo với Nhiệm Uyển Vân, mà lại truyền tin cho Mạc Kinh. Mạc Kinh lại báo nàng, nếu Nhiệm Uyển Vân không phát hiện, tạm thời tiếp tục Nhiệm Uyển Vân, có gì thì tính sau.

Tính ra thì vận khí của Xuân Đào không tệ, nhiều ngày như vậy, Nhiệm Uyển Vân cũng không phát hiện Thẩm Thanh có vấn đề, cho đến hôm nay.

Dưới sự thúc giục của Hương Lan, Trần đại phu chạy đến rất nhanh. Trước đây vết thương ngoài da của Thẩm Thanh cũng là hắn điều trị. Hắn là đại phu mà nhà mẹ đẻ Nhiệm Uyển Vân cho nàng lúc xuất giá. Đôi khi Nhiệm Uyển Vân muốn xử lý cơ thiếp, chút chuyện không thuận tiện đều nhờ Trần đại phu hỗ trợ, hẳn là tâm phúc, Nhiệm Uyển Vân cũng không cần kiêng dè.

Nhiệm Uyển Vân nhìn Trần đại phu bắt mạch cho con gái, Thẩm Thanh có chút sợ hãi, ngã vào trong lòng Nhiệm Uyển Vân, Trần đại phu thu tay, ngưng trọng nhìn Thẩm Thanh, sau đó hướng Nhiệm Uyển Vân lắc đầu.

“Tất cả các người lui ra ngoài” Nhiệm Uyển Vân nói với hạ nhân đang ở trong phòng.

Hương Lan, Thái Cúc cùng Xuân Đào vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi bọn họ rời đi, Trần đại phu mới thở dài, hướng Nhiệm Uyển Vân nói: “Đại tiểu thư là có hi mạch”.

Tuy rằng đã sớm đoán ra, nhưng nghe đại phu khẳng định, chút hi vọng mong manh bị đánh tan, Nhiệm Uyển Vân cảm thấy đất trời đảo lộn. Nàng nhìn Trần đại phu, thanh âm không khỏi run rẩy “Đại phu có thể làm cho đứa nhỏ biến mất không, Thanh Nhi tuổi còn nhỏ, nàng không thể... Không thể để chuyện này lộ ra ngoài”.

Người bị làm nhục nếu giấu diếm tốt sau này không phải là không có đường ra, nhưng nếu có đứa nhỏ, lại là con tư thông đây chính là thứ chặn đường ra của Thẩm Thanh.

“Đại tiểu thư thân mình vốn mảnh mai, tuổi lại còn nhỏ” Trần đại phu nói “Nếu làm nàng sảy thai (Nhược Nhược Hi Hi: huhu... lần đầu edit, đã gặp cảnh đối thoại như vậy, cảm thấy chính mình gõ ra những chữ này cũng là tội lỗi), chỉ sợ sẽ tổn thương thân thể, ngày sau khó có thể sinh con”.

Một chuyện tiếp một chuyện đã kích Nhiệm Uyển Vân. Nếu Thẩm Thanh mất đi năng lực sinh con, ngày sau dù có tìm được nhà chồng, nhưng nữ nhân không có con cái, cuối cùng rơi vào kết cục gì, Nhiệm Uyển Vân rõ ràng hơn ai hết. Nữ nhân không con, giống như làm tướng mà không có binh, cuối cùng sẽ thất bại...

“Hơn nữa, cơ thể tiểu thư chưa hoàn toàn khôi phục, thai nhi lại lớn, nếu làm cho sảy thai, quả thật rất nguy hiểm” Trần đại phu lại nói.

“Không...không thể bỏ đứa nhỏ” Nhiệm Uyển Vân ngập ra, nhìn Thẩm Thanh trong ngực, không khỏi bi ai “Thanh nhi số khổ của ta!”.

Nếu bỏ đứa nhỏ, có thể Thẩm Thanh sẽ chết, cho dù bảo toàn được mạng nhỏ, ngày sau cũng không thể sinh con. Dù thế nào cũng phải giữ lại thai nhi, nhưng như vậy Thẩm Thanh ngày sau phải tính toán thế nào, đây là bài toán không có lời giải, Nhiệm Uyển Vân trong lòng tuyệt vọng.

Ngoài cửa, Xuân Đào nhỏ giọng nói “Hương Lan tỷ tỷ, đại tiểu thư...đại tiểu thư có phải...?”.

“Xuy!” Hương Lan lạnh giọng cảnh cáo “Bớt nhiều chuyện, nếu bị nhị phu nhân nghe được, người sẽ không có quả tốt để ăn.”

“Ai!” Thái Cúc than thở nói “Chuyện này phải làm sao bây giờ”. Nàng cùng Hương Lan sớm đoán được rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu Thẩm Thanh có thai, Thái Vân Uyển ngày sau thế nào, chỉ sợ đi một bước cũng phải tính toán thật tốt.

Xuân Đào bĩu môi, trong mắt lại hiện lên tia đắc ý.

Trần đại phu rời khỏi Thẩm Phủ, trở về nhà mình – tiểu viện ở thánh bắc, nhìn thấy vợ con ra đón, không khỏi lau mồ hôi.

Hôm nay, trước khi hần đi chẩn mạch đã nhận được một phong thư, bảo hần khi xem bệnh cho Thẩm Thanh, phải nói thai nhi không thể bỏ, nếu không nghe theo, sẽ giết già trẻ gái trai cả nhà hần, kèm theo lá thư còn có trăm hoa của vợ hần. Trần đại phu trong lòng sợ hãi, thời điểm bắt mạch, dựa theo căn dặn trong thư nói ra.

Hần vốn nhận một số tiền lớn từ Nhiệm Uyển Vân để làm việc cho nàng, nay phản bội chủ tử, trong lòng vừa kinh vừa sợ, âm thầm cân nhắc việc rời khỏi kinh thành. Tuy vậy, trong lòng Trần đại phu vẫn có chút nghi hoặc, theo lời Nhiệm Uyển Vân, đến hôm nay nàng mới phát hiện Thẩm Thanh bị chứng buồn nôn, vậy người uy hiếp hần rốt cuộc làm sao biết được việc này?

Tại Tây viện, Cốc Vũ đi đến, bên tai Thẩm Diệu đang chơi cờ nói nhỏ vài câu. lát sau, Thẩm Diệu nở nụ cười “Làm tốt lắm! Đã đưa bạc cho Trần đại phu chưa?”.

“Mạc Kinh đã đưa đi” Cốc Vũ nói “Tiểu thư vì sao tặng hần nhiều bạc như vậy? Nếu đã lấy mạng người ra uy hiếp. Hần dù muốn dù không cũng phải làm”.

“Nói như vậy cũng không đúng” Thẩm Diệu thả quân cờ trong tay mỉm cười “Đã là người thì sẽ luôn thay đổi. Bị uy hiếp như vậy, Trần đại phu sớm hay muộn cũng mang theo cả nhà rời khỏi kinh thành. Nếu ta cho hần thật nhiều tiền, người nghĩ hần sẽ làm như thế nào?”.

“Nô tỳ không biết” Cốc vũ lắc đầu.

“Hần sẽ nghĩ, dù sao cũng đã phản bội, chi bằng lấy nhiều bạc một chút mới không ủy khuất chính mình, loại chuyện nhận tiền phản bội chủ nhân, hần tự nhiên sẽ muốn che giấu, dù xảy ra chuyện gì hần cũng sẽ ra sức bảo vệ, không để chuyện này bị vạch trần”.

Cốc vũ hơi sững sờ, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Tiểu thư nhà mình khi nào thì tài giỏi đến mức trong lòng người khác nghĩ cái gì cũng biết. “Nhưng mà...” Cốc Vũ nghi hoặc hỏi “Chúng ta ép hần nói như vậy, rốt cuộc để làm gì?”.

Để làm gì?

Thẩm Diệu cười nói “Người bảo Mạc Kinh truyền lời cho Xuân Đào, nói nàng nhất định phải giúp đại tỷ dưỡng thai, thai này dưỡng càng tốt, đối với chúng ta càng có lợi”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Hoán Thân

Thời tiết càng lúc càng lạnh, đảo mắt đã đến mùa Đông. Thẩm Phủ hết sức tiêu điều, Thẩm Diệu bị cảm tức, Thẩm Thanh đau ốm trên giường, mỗi ngày chỉ có Thẩm Nguyệt đến Quảng Văn Đường. Sau đó là đến Trung Thu yến, cũng chỉ có Trần Nhượng Thu mang Thẩm Nguyệt đến dự, Thẩm Nguyệt lại phô diễn tài năng làm ra náo động lớn, bất quá việc này cũng không liên quan đến Thẩm Diệu.

Theo thời gian, chuyện của Thẩm Thanh càng ngày càng khó giấu. Nhiệm Uyển Vân bảo Trần đại phu ra một phương thuốc làm chứng nôn nghén của Thẩm Thanh giảm bớt, người bên ngoài không nhìn ra vấn đề gì. Nếu để thêm một khoảng thời gian, giấy cuối cùng cũng không gói được lửa.

“Cứ thế này không được” Nhiệm Uyển Vân âu sầu “Phải nghĩ cách để Thanh nhi ra ngoài tránh một thời gian”. Đến khi Thắm Thanh sinh xong đứa nhỏ thì mang nặng trở về. Còn với bên ngoài thì nói Thắm Thanh mắc bệnh khó chữa... Sóng gió vừa qua đi có lẽ thiên hạ sẽ thái bình...

“Nhưng thân thể tiểu thư ngày càng nặng nề, chỉ sợ đường xa lại phải chịu khổ” Hương Lan lo lắng “Huống hồ lần này đi tốn rất nhiều thời gian, việc hôn sự của tiểu thư cũng sẽ chậm trễ”.

Nhiệm Uyển Vân nhũn mày, lời này không sai, Thắm Thanh nay đã mười sáu tuổi, thêm một năm, chính là mười bảy, tuy nói các cô gái ở thành Định kinh, mười sáu mười bảy tuổi xuất giá cũng là vừa vặn, nhưng Thắm Thanh là tiểu thư nhà quan lại, muốn chọn lựa nhà chồng hợp ý cũng tốn chút thời gian, đợi thêm một năm, chỉ sợ đệ tử huân quý đều đã bị người khác chọn hết.

“Viễn nhi đến cuối năm mới có thể trở về, thân thể của Thanh Nhi cứ kéo dài cũng không tốt” Nhiệm Uyển Vân đau đầu nói.

“Phu nhân” Thái Cúc im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng “Nô tỳ nghe nói, Vệ phu nhân của Trung thư thị lang gần đây cùng Tam phu nhân trò chuyện, hình như là đến thay trường tử cầu thân, cầu Ngủ Tiểu thư”.

“Thắm Diệu!” Nhiệm Uyển Vân cắn chặt răng “Nàng thế mà vận khí thật tốt!”. Trung thư thị lang là chức quan tứ phẩm, tuy rằng họ hưởng gia môn Thắm Tín là võ tướng nhất phẩm để cầu thân thì có vẻ trào cao. Nhưng trường tử Vệ gia là Vệ Khiêm là một thiếu niên tài mạo thượng thừa lại muốn cưới một nữ tử ngu ngốc trong thành Định chỉ ít vô cùng xứng với Thắm Diệu*. Huống hồ Vệ Khiêm tuổi còn trẻ đã làm quan, ngày sau tiền đồ vô hạn, hẳn chịu đến cầu thân, đối với Thắm Diệu quả thật là chuyện tốt.

(*Câu này có nghĩa là Vệ Khiêm thông minh, tài mạo song toàn nhưng lại thua về quyền thế còn Thắm Diệu có quyền có thế (Con gái tướng quân) nhưng lại khiêm khuyết về đầu óc, hai người này bù trừ cho nhau. Vô cùng xứng đôi.)

“Vệ gia có ý trào cao*” (Nguyên văn là phản phụ, có nghĩa là cây thế, dựa hơi cũng có nghĩa là trào cao) Thái Cúc nói “Nên mới nhện đau dùng hôn sự của trường tử đổi lấy cơ hội gia hảo với Thắm Phủ”. Ý tứ trong lời nói của Thái Cúc, biến Thắm Diệu trở thành một người hết sức bi ối, hoàn toàn không xứng với trường tử Vệ gia.

“Cũng còn phải xem vận của nàng.” Sắc mặt của Nhiệm Uyển Vân có chút dữ tợn. Tuy rằng chức quan Thắm Tín rất to, nhưng nhiều năm như vậy, vẫn không có ai đến Thắm Phủ cầu hôn Thắm Diệu, lý do bởi vì bản thân Thắm Diệu yếu đuối ngu xuẩn. Với thân phận của Thắm Tín, Thắm Diệu muốn tìm vị hôn phu, tất nhiên cũng phải môn đăng hộ đối. Có thể có nhà môn đăng hộ đối nhưng chẳng có nhi tử thế gia nào chịu cưới một người làm trò cười cho cả Minh Tề làm chủ mẫu.

Cho nên dù Thắm Tín có uy vọng rất cao, cũng không có ai hỏi thăm đến Thắm Diệu.

Nay đột nhiên Vệ gia đến cầu thân, theo lời Thái Cúc là Vệ gia muốn trào cao, nhưng người tinh tế có thể nhìn ra, lý do là bởi vì trong đợt kiểm tra vừa qua ở Quảng Văn Đường, biểu hiện của Thắm Diệu làm người ta phải thay đổi cách nhìn. Bao cô ngu xuẩn thay đổi, Vệ gia không nhịn được mà ra tay.

Bình thường Nhiệm Uyển Vân cũng sẽ không dễ dàng để chuyện tốt như vậy đến tay Thắm Diệu, huống hồ hiện tại Thắm Thanh gặp nạn, nàng càng không thể nhìn Thắm Diệu sống tốt.

“Phu nhân đừng lo” Hương Lan nói “Lão phu nhân chắc chắn không đồng ý hôn sự này”.

Nếu nói trong Tướng quân phủ, ai thống hận Đại phòng nhất, thì người đó chính là lão phu nhân, Thắm lão phu nhân không làm gì được Thắm Tín, nên vẫn âm thầm đem việc hôn nhân của Thắm Diệu nắm chặt trong lòng bàn tay. Trước nhờ Nhiệm Uyển Vân thu xếp, danh tiếng bao cô của Thắm Diệu trải rộng Minh Tề. Nay Thắm Diệu dùng tài năng tự mình oan, có người tới cửa cầu thân, với tâm cơ của lão phu nhân, tất nhiên sẽ tìm cách ngăn cản.

“Mệnh nàng đề tiện như vậy, làm sao nuốt trôi cơ hội bạc này, sợ là có khi chưa kịp gả đã chết ở trong phòng” Nhiệm Uyển Vân lời nói hết sức ác độc. Nàng nhìn vào buồng trong, cửa phòng đang đóng chặt, Thắm Thanh ngày ngày trốn ở trong phòng không dám gặp người, trong lòng oán giận “Nhưng lão gia còn muốn mang Thanh Nhi gả cho người như vậy...”. (Ý nói gả cho người như Vệ Khiêm, có thể trợ giúp Thắm Quý làm quan)

Thắm Quý còn chưa biết Thắm Thanh có thai, Nhiệm Uyển Vân cũng không nói cho hắn biết. Thắm Quý người này vô tình vô nghĩa, biết Thắm Thanh mất đi trong sạch còn có thể dễ dàng tha thứ, nếu biết Thắm Thanh mang thai, hẳn sẽ không từ thủ đoạn, không kể gì sức khỏe Thắm Thanh mà sẽ mạnh mẽ loại trừ đứa nhỏ này.

Dù vậy, Thắm Quý vẫn sợ hãi việc Thắm Thanh thất thân bại lộ, thúc giục Nhiệm Uyển Vân tìm cho Thắm Thanh một mối hôn sự, chỉ cần đem Thắm Thanh gả đi thật sớm, đối phương nhà cao cửa rộng thì hẳn đã hài lòng, chọn đến chọn đi, lại chọn trúng tiểu nhi tử Thiếu phủ giám Hoàng Đức Hưng.

Nói đến nhà họ Hoàng, dòng dõi còn cao hơn Vệ gia, tất nhiên hưởng vô số vinh hoa phú quý, nhưng Hoàng lão gia, Hoàng phu nhân đều không phải đèn cạn dầu, mà Hoàng Đức Hưng lại là một nam nhân đoạn tụ (Hủ nữ nghe mùi đàn mỹ, mắt lóe sáng, hắc hắc).(Tiểu Vũ: Em cũng là hủ đây =.= Hủ mà đi dịch ngôn nghe có vẻ là lạ :v.v.v)

Vì nguyên nhân này, nhà họ Hoàng chọn con dâu cũng không yêu cầu quá cao, chỉ cần tính tình ôn hòa, đối với chuyện Hoàng Đức Hưng hoang dâm có thể bỏ qua được, những thứ khác đều không quan tâm.

Thắm Quý thậm chí nghĩ Thắm Thanh đã mất đi trong sạch, chỉ bằng gả vào Hoàng gia, Hoàng Đức Hưng đối với nữ nhân không có hứng thú, sẽ không đụng đến Thắm Thanh, như vậy bí mật này mãi mãi sẽ không bị phát hiện, Thắm Thanh chỉ cần làm con dâu Hoàng gia trên danh nghĩa, hưởng thụ vinh hoa phú quý là tốt rồi. Mà hắn, cũng có thể dựa vào quan hệ thông gia với nhà họ Hoàng, làm cho con đường làm quan của hắn nâng cao một bước.

Chủ ý của Thẩm Quý tất nhiên là rất hay, nhưng Nhiệm Uyển Vân lại không nghĩ vậy, cho dù Thẩm Thanh đã thất tiết, Nhiệm Uyển Vân vẫn muốn vì nàng tìm một mối hôn sự tốt. Gả cho Hoàng Đức Hưng, chẳng khác gì cả đời ở góa, việc như vậy Nhiệm Uyển Vân nhất định không làm. Vì chuyện này, Thẩm Quý cùng Nhiệm Uyển Vân nảy sinh tranh chấp, vợ chồng hai người vốn lạnh nhạt nay càng thêm ác liệt, Thẩm Quý càng ít đến Thái Vân Uyển, ngày ngày ở trong phòng tiểu thiếp.

“Nếu hôn sự của Ngũ tiểu thư cùng Đại tiểu thư hoán đổi cho nhau thì tốt rồi” Thái Cúc tức giận nói.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Nhiệm Uyển Vân nghe vậy, mi tâm nhảy dựng, đột nhiên nhìn về phía Thái Cúc “Ngươi vừa nói gì?”.

Thái Cúc hoảng sợ, lắp bắp “Nô tỳ nói nếu Ngũ tiểu thư cùng Đại tiểu thư đổi... đổi người gả đi thì tốt rồi”.

“Ngươi nói đúng!” Nhiệm Uyển Vân lập tức vỗ bàn đứng dậy, trên mặt là vẻ mừng như điên, nàng nói “Không sai, chỉ cần đem hôn sự của Thanh nhi cùng tiểu tiện nhân kia đổi cho nhau thì mọi chuyện đều được giải quyết, đây cũng là lúc khiến cho tiểu tiện nhân nhận được ác quả ác báo”. Nàng nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội nói “Đem áo choàng của ta đến đây, chúng ta đi Vinh Cảnh Đường”.

“Phu nhân, đến Vinh Cảnh Đường làm gì?” Thái Cúc cùng Hương Lan đều bị hành động bất thành linh của Nhiệm Uyển Vân làm cho giật mình. Nhiệm Uyển Vân cười nói “Tất nhiên là muốn đến thuyết phục lão phu nhân, nhận lời mối hôn sự với Vệ gia kia rồi”.

...

Ngày Đông, ánh nắng chiếu vào cửa sổ, rọi lên hoa cỏ bên ngoài, không khí dường như cũng bị nhiễm một màu xanh. Nhưng ánh nắng ấy lại thật mỏng manh làm cho người ta có cảm giác chỉ cần không để ý chút, sẽ vỡ...

Thẩm Diệu mặc váy gấm song điệp lập thủy (Hai con bướm bay trên mặt nước), áo lót bên trên màu tím thêu một đóa tử liên (Sen tím). Sắc áo tím đậm làm cho làn da trắng nõn của nàng gần như trong suốt, gương mặt như tranh hết sức sạch sẽ, dù chỉ đứng bất động trước cửa sổ, quý khí trên người cũng tự nhiên tản ra.

Bạch Lộ cùng Sương Giáng nhìn đến gần người, các nàng từ nhỏ đã theo hầu hạ bên người Thẩm Diệu, chung đụng nhiều năm như vậy, không biết vì sao gần đây mỗi khi nhìn Thẩm Diệu lại có cảm giác xa lạ. Sự phong nhã gọn gọn kết hợp cùng với vẻ ngoài ngây thơ của thiếu nữ biến sự nhu thuận thành uy nghiêm, nón nét thành lạnh nhạt.

“Tiểu thư thật thích mặc xiêm y màu xanh” Bạch Lộ nói “Tuy mặc nhìn rất đẹp, nhưng ở tuổi này, các tiểu thư không phải đều thích mặc màu hồng, màu lam sao?”.

Xiêm y màu xanh nhìn thì trang trọng, nhưng ngoại trừ công chúa, quận chúa trong cung, các tiểu thư khuê các rất ít mặc màu này. Thứ nhất là nhìn có vẻ lớn hơn so với tuổi thật, thứ hai là rất khó phô diễn nhan sắc, không cần thận lại như tiểu hải tử trộm mặc quần áo người lớn.

Thẩm Diệu rõ ràng là một tiểu cô nương phấn nộn, lại mặc một thân xiêm y nhìn như bạc nương nương trong cung, làm bọn nha hoàn khó hiểu.

Tuy Bạch Lộ cùng Sương Giáng đã nhỏ giọng trao đổi nhưng vẫn bị Thẩm Diệu nghe được. Nàng mỉm cười, nàng thích mặc màu xanh là vì trang phục này sẽ luôn luôn nhắc nhở nàng bình tĩnh, thâm trầm, vĩnh viễn không nhân từ, nương tay.

Kiếp trước thời điểm ở trong cung, mỗi ngày mặc triều phục hoàng hậu, sắc vàng rực rỡ có thể uy hiếp bụng dạ đen tối của đám hậu cung phi tần. Có thân phận hoàng hậu, người khác muốn làm gì cũng phải kiêng nể ba phần, nhưng bộ dạng đó kỳ thật cũng không thích hợp với nàng.

Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi + Beta: Tiểu Vũ

Nàng còn trẻ đã gả cho Phó Tu Nghi, nếm trải rất nhiều sự việc mà người khác ở tuổi này không thể trải qua. Chính những thăng trầm đó đã tôi luyện nàng, từ một kẻ ngu xuẩn, nhút nhát trở thành một người thâm trầm, tĩnh lặng, gặp chuyện không sợ hãi. Về sau, nàng cùng Mi phu nhân tranh giành thánh sủng, duy trì ngôi vị hoàng hậu là để bảo vệ Phó Minh và Uyển Du, nhưng cuối cùng nàng lại mất hết tất cả.

Rồi sẽ có một ngày nàng đem quyền thế của hoàng thất Minh Tề đoạt lấy, đem những người từng cướp đoạt mọi thứ của nàng giẫm nát dưới chân.

Đột nhiên Thẩm Diệu nhớ tới thiếu niên anh tuấn một thân tử y. Không biết trưởng tử Tạ gia thần bí khó lường kia có cùng ý nghĩ với nàng, mưu đồ soán vị hay không?

“Tiểu thư, không tốt!” Đang lúc nàng trầm ngâm, Kinh Trập vội vàng chạy vào nói “Tiểu thư, Xuân Đào truyền tin cho Mạc Kinh, nói là Vệ gia Trung thư thị lang đến nhà cầu hôn, lão phu nhân đã nhận thiệp canh rồi”.

Sương Giáng nhíu mày hỏi “Sao lại vội vã như vậy, Vệ gia muốn cầu hôn ai?”.

“Là... là cầu hôn tiểu thư!” Kinh trập gấp đến độ nắm chân “Tình hình Vệ gia như thế nào chúng ta còn chưa rõ ràng, lão phu nhân lại không hỏi qua tiểu thư liền nhận thiệp canh. Lão gia và phu nhân còn chưa biết chuyện, như vậy khác nào ép gả chứ”.

Đối với tâm tư Thẩm lão phu nhân, Kinh Trập trước nay hiểu rõ, bà ta chắc chắn không muốn Thẩm Diệu sống tốt. Vệ gia nếu là gia đình trong sạch, Thẩm lão phu nhân sẽ không dễ dàng nhận lời gả Thẩm Diệu.

“Tiểu thư, phải làm sao bây giờ? Hay là nhanh chóng viết thư báo tin cho lão gia” Bạch Lộ nghe chuyện cũng lo lắng.

Bọn nha hoàn gấp đến sát đầu mẹ trán, Thẩm Diệu lại trầm mặc không nói. Một lát sau, các nha hoàn kinh ngạc nhìn Thẩm Diệu nở nụ cười “Thật là kỳ quái, Trung thư thị lang tuy chỉ là quan tứ phẩm, nhưng bối cảnh cũng rất sâu, trưởng tử Vệ gia Vệ Khiêm là người tuân thủ lễ nghi, chuyện tốt như vậy, tổ mẫu mang đến cho ta, thật làm ta có chút thụ sủng nhược kinh”.

“Tiểu thư” Bạch Lộ ngăn ra “Tiểu thư nói Vệ gia kia không tồi?”

“Đâu chỉ không tồi” Thẩm Diệu thản nhiên nói “Dù phụ thân trở lại, biết ta có được mối hôn sự này, cũng không có đạo lý nào từ chối. Vệ Khiêm đối với các tiểu thư quan lại mà nói, là một phu quân đáng để phó thác cả đời”.

“Tiểu thư làm sao mà biết được?” Kinh Trập nghi hoặc. Thẩm Diệu suốt ngày đều ở trong phủ, nếu ra ngoài cũng chỉ đi đến Quảng Văn Đường. Làm sao biết được gia cảnh các quan lại, hay là tính tình con trai trưởng của họ. Nhưng giờ tiểu thư nói đến, lại giống như rất quen thuộc, làm Kinh Trập mơ hồ.

Đối với một tiểu thư khuê các như Thẩm Diệu mà nói, con cháu nhà ai như thế nào nàng tất nhiên không biết. Nhưng đời trước nàng là hoàng hậu, đệ tử nhà quan có tài có đức, nàng nắm rõ trong lòng bàn tay. Vệ Khiêm thật đúng là một nhân tài, tính tình đoan chính. Nay Vệ gia đến cầu hôn, Thẩm lão phu nhân lại đáp ứng, chuyện này dù nói thế nào nàng cũng không tin tưởng.

Vừa lúc này, Cốc Vũ ở bên ngoài tiến vào, có vẻ nghi hoặc nói “Tiểu thư, nha hoàn Hi Nhi của Vinh Cảnh Đường đến truyền lời lão phu nhân, gọi tiểu thư đi Vinh Cảnh Đường một chuyến”.

“Động tác thật đúng là nhanh” Thẩm Diệu nở nụ cười “Chúng ta đi nhìn một cái đi”.

Tại Vinh Cảnh Đường

Thẩm Nguyên Bách rúc vào lòng Thẩm lão phu nhân, mấy ngày nay Nhiệm Uyển Vân vội vàng chăm sóc Thẩm Thanh, để Thẩm Nguyên Bách lại ở Vinh Cảnh Đường. Thẩm lão phu nhân vốn yêu thương tôn tử này, tự nhiên xem như bảo bối. Đối với Nhiệm Uyển Vân sắc mặt ôn hòa hơn rất nhiều.

Trần Nhượng Thu cùng Thẩm Nguyệt lại không có mặt, từ khi Nhiệm Uyển Vân ở trong phủ chăm sóc Thẩm Thanh, việc đối ngoại ở Thẩm gia tạm thời giao cho Trần Nhượng Thu xử lý, phu nhân các quý phủ có chuyện sẽ liên hệ với nàng, cơ hội tốt như vậy, Trần Nhượng Thu tự nhiên sẽ không bỏ qua, mỗi ngày đều mang Thẩm Nguyệt xuất môn xã giao, gặp gỡ các vị phu nhân, như vậy đối với hôn sự của Thẩm Nguyệt sau này rất có lợi.

Nhiệm Uyển Vân đứng ở một bên đại sảnh, ánh mắt nặng nề không biết suy nghĩ cái gì.

Thẩm Diệu đến, thỉnh an Thẩm lão phu nhân.

Mấy ngày nay, nàng bị cấm túc, mỗi ngày đều phải ở từ đường Thẩm gia chép kinh Phật, quý trước bài vị tổ tiên. Thẩm lão phu nhân cũng không muốn nhìn thấy nàng, miễn cho nàng tới đây vẫn an. Lần gặp cuối cùng là trước khi cấm túc.

“Ngũ nha đầu, gần đây ở từ đường chép kinh, lòng ngươi đã yên tĩnh chưa?” Thẩm lão phu nhân hỏi.

Nghe Thẩm lão phu nhân học đòi văn nhã nói chuyện, Thẩm Diệu suýt nữa bật cười. Ở Thẩm Phủ, nếu nói ai già mà vẫn hay so đo, trước hết phải nói đến Thẩm lão phu nhân. Lúc này ngược lại hỏi người khác trong lòng có hay không tĩnh lặng, nàng mỉm cười “Như tổ mẫu mong muốn”.

“Tốt lắm” Thẩm lão phu nhân làm bộ làm tịch ho nhẹ một tiếng, nha hoàn Phúc Nhi vội vàng dâng trà nóng, nàng dùng nắp gạt lá trà nhấp một ngụm, mới nhìn Thẩm Diệu nói “Chuyện mấy hôm trước, mặc dù ngươi không sai, nhưng ngươi lại cứng rắn, tính tình nóng nảy, ta mới phạt ngươi cấm túc chép kinh để giúp ngươi bình tĩnh, ngươi có trách ta không?”.

“Thẩm Diệu không dám!”.

“Ta biết ngươi là người hiểu chuyện” Thẩm lão phu nhân hài lòng nhìn nàng “Ngươi là con cháu trong nhà, nếu ngoan ngoãn nghe lời, ta tất nhiên sẽ thương ngươi. Ta thấy ngươi cũng đến tuổi lập gia thất, hôm nay Vệ gia Trung thư thị lang đến cầu hôn, cầu ngươi cho con trai trưởng Vệ gia, ngươi cảm thấy không tồi chứ?”.

Nếu không phải không đúng lúc, Thẩm Diệu thật sự sắp cười ra tiếng. Người như Thẩm lão phu nhân, kiến thức cả đời cũng chỉ dừng lại ở chốn phong trần. Trưởng bối nhà ai mà lại lớn tiếng hỏi cháu gái “Chuẩn bị gả ngươi đấy, ngươi cảm thấy không tồi chứ?” cũng không biết bà ta nghĩ như thế nào mà thốt ra được như vậy.

“Chuyện hôn nhân là lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối” Thẩm Diệu cười nói “Hôn sự của tôn nữ, tự nhiên có cha mẹ quan tâm”.

“Ngươi cái nha đầu kia!” Thẩm lão phu nhân đụng phải đỉnh sắt, suýt nữa tức giận, nghe Nhiệm Uyển Vân ho nhẹ nhắc nhở mới điều chỉnh lại vẻ mặt hòa nhã, nói “Nha đầu này, thật sự là quá mức tùy hứng. Ngươi lúc đầu ái mộ... thì cũng thôi đi. Nhìn ngươi mấy ngày nay đã thanh tĩnh rất nhiều, ta nghĩ ngươi cũng biết chừng mực. Trung thư thị lang với nhà chúng ta mà nói cũng xem như môn đăng hộ đối, thiếu gia Vệ gia - Vệ Khiêm, đáng về đường đường, văn võ song toàn. Hôn sự này, phụ thân ngươi mà biết cũng sẽ tán thành, ngươi đã lớn như vậy, lần đầu tiên có người đến cửa cầu hôn, nếu không nắm chắc cơ hội, thiếu gia Vệ gia kia sẽ bị người khác đoạt mất”.

Tuy Thẩm lão phu nhân không phải là trưởng bối tốt, nhưng về phương diện mai mối phải nói là một thân công phu. Có thể vì xuất thân ca kỹ, biết rõ sở

thích các thiếu nữ, liền đem Vệ Khiêm nói thành một phu quân lý tưởng. Thẩm Diệu cũng rõ ràng, Thẩm lão phu nhân không nói dối, Vệ Khiêm quả thật là một lang quân như ý.

Thẩm Diệu thân nhiên nói “Vệ thiếu gia quả thật không tệ, bất quá ta cũng không muốn, tổ mẫu hay là quên đi. Việc hôn nhân của ta, tự nhiên có phụ mẫu ta làm chủ.”

“Ngươi...” Nhiều lần bị chống đối, Thẩm lão phu nhân cũng không phải người kiên nhẫn, rốt cuộc nổi giận nói “Ngươi đây là nói cánh tay ta quá dài, can thiệp việc hôn nhân của ngươi sao?”

“Thẩm Diệu chưa từng nói vậy!” Đây là tự ngươi nói thôi.

Thẩm lão phu nhân tức giận sắp phát điên, Thẩm Diệu cương quyết ngồi đó, động cũng không động, làm cho bà ta tức đến không thở nổi. Thẩm lão phu nhân hận Đại phòng, nhưng cũng kiêng kị Thẩm Tín, nhiều năm như vậy, tuy rằng trong lòng tức giận, cũng chỉ có thể nén lại để diễn vai một tổ mẫu công chính nghiêm minh. Nàng không thể đánh Thẩm Diệu, vì như vậy Thẩm Tín sẽ phát hiện, nhiều nhất chỉ có thể trách cứ vài câu, trước nay nàng vẫn luôn thân nhiên nhìn Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhược Thu nuôi Thẩm Diệu thành một phế vật, mặc dù che giấu tốt, cũng bị một vài người có tâm nhãn nhìn ra.

Kết quả không biết tại sao, có một ngày, phế vật này đột nhiên thông minh lên, không chỉ thông minh, tính tình còn trở nên dầu muối không ăn, nàng cả giận nói “Ngươi còn biết tôn ti lễ nghĩa hay không!”

Thẩm Diệu cảm thấy không thú vị, với sự kiên nhẫn cùng tầm nhìn hạn hẹp của Thẩm lão phu nhân, ở trong cung, chắc chắn sống không quá hai ngày. Kiếp trước nàng gặp qua rất nhiều nữ nhân lợi hại, Thẩm lão phu nhân này không biết trời cao đất rộng, nàng còn chưa để vào mắt.

“Ta hỏi ngươi lần cuối!” Thẩm lão phu nhân vẫn nhớ rõ mục đích hôm nay, nhìn Thẩm Diệu âm u nói “Cửa hôn nhân này, ngươi nghĩ thế nào?”

“Ta không đồng ý” Thẩm Diệu đáp.

“Tốt, tốt lắm...” Thẩm lão phu nhân tức giận, ngực phập phồng, hai nha hoàn Phúc Nhi và Hi Nhi tiến lên vỗ về miễn cho nàng ngứa xiu tại chỗ. Thẩm lão phu nhân giận quá hóa cười “Ta thấy ngươi rõ ràng không biết ăn năn, một khi đã như vậy, kể từ hôm nay, ngươi liền dọn đến ở trong từ đường, ngày ngày niệm kinh, để ta xem có mùi giữa được sự kiều ngao của ngươi hay không?”

Dọn đến từ đường, mỗi ngày đối diện bài vị tổ tiên, một tiểu cô nương nũng nịu nghe vậy sợ là bị dọa cho vỡ mật. Huống hồ từ đường chỗ âm hàn, ở lâu nói không chừng có thể sinh bệnh. Thẩm lão phu nhân vừa thờ vừa nói, sau khi nói xong ánh mắt lóe lên vẻ đắc ý, nhìn Thẩm Diệu, chờ đợi Thẩm Diệu cầu xin tha thứ.

Nhưng Thẩm Diệu mày cũng chưa nhăn một chút, nói “Vâng, vậy tôn nữ trở về thu dọn đồ đạc, lập tức dọn qua”.

Nhẹ nói một câu, làm Thẩm lão phu nhân ghen thiếu chút nữa tắt thở.

Mà Thẩm Diệu nói xong, liền hướng Thẩm lão phu nhân hành lễ, sau đó rời đi.

“Đúng là nghiệt nữ! Trong mắt thật không coi ai ra gì!” Thẩm lão phu nhân khó thở, bởi vì xuất thân đệ tiện lại không nói được từ nào nho nhã, thô bỉ nặng một tiếng “Tiểu tiện nhân! Không hồ là mang dòng máu của lão tiện nhân kia!”

Nàng nói “Lão tiện nhân”, chính là mẹ ruột Thẩm Tín, thân tổ mẫu của Thẩm Diệu.

Nhiệm Uyển Vân ngẩng đầu, âm hiểm nhìn về phía cửa, bóng dáng Thẩm Diệu đã không còn.

“Ngươi không phải nói nàng nhất định đồng ý việc này sao?” Thẩm lão phu nhân đem mũi nhọn nhắm ngay Nhiệm Uyển Vân “Thái độ nàng như vậy, sao có thể đồng ý? Tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?”

Không chỉ mình Thẩm lão phu nhân khó hiểu, trong lòng Nhiệm Uyển Vân cũng rất kỳ quái. Điều kiện Vệ Khiêm tốt như vậy, cho dù là Thẩm Thanh cũng khó có thể bỏ qua, Thẩm Diệu một chút cũng không cân nhắc liền từ chối. Nàng trầm ngâm nói “Có lẽ nàng còn ái mộ Định vương, ngoài mặt làm bộ như không cần, kì thực vẫn chưa hết hy vọng. Bằng không một gia đình tốt như vậy, sao nàng lại cự tuyệt. Thậm chí nghe bàn chuyện hôn sự của mình nàng cũng không chút thẹn thùng.

“Trước mắt làm sao bây giờ?” Thẩm lão phu nhân tức giận “Nàng không đồng ý, sao có thể viết thư báo cho Thẩm Tín?”

Theo kế hoạch của hai người, chỉ cần dỗ tốt Thẩm Diệu, làm cho Thẩm Diệu trong lúc viết thư cho Thẩm Tín để lộ ý tứ mình đã có ý trung nhân. Về sau Thẩm Tín hồi kinh lo liệu hôn sự, bọn họ lại dùng kế ly miêu tráo chứa, hoán đổi tẩn nương. Sau đó đem tất cả sai lầm đổ lên người Thẩm Diệu, đã gả cho người, còn có thể làm gì, Thẩm Diệu trong lòng sợ hãi, sẽ không nói lung tung. Thẩm Tín lại không biết Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh thay đổi việc hôn nhân, sẽ nghĩ người Thẩm Diệu ái mộ chính là thiếu gia Hoàng gia. Việc Hoàng Đức Hưng chuộng nam phong, trừ bỏ những người cùng Hoàng gia qua lại thân cận thì người khác không biết. Như vậy bề ngoài mà nói Hoàng Đức Hưng vẫn là một phu quân không tồi.

Nhưng hôm nay Thẩm Diệu tỏ thái độ bất mãn đối với hôn sự này, chắc chắn sẽ không đề cập với Thẩm Tín. Thẩm Diệu không đồng ý, cả kế hoạch liền thất bại, phiền toái rất nhiều.

“Nếu nhẹ nhàng không ăn, vậy thì dùng biện pháp cứng rắn” Nhiệm Uyển Vân hung tợn nói “Nương đã đem nàng cầm tù ở từ đường, vậy chuyện kia

còn không phải tùy chúng ta nói thế nào cũng được sao. Tóm lại phải đem hôn sự này nhanh chóng định xuống, lại tổ chức hôn lễ thật sớm, đòi cho Thanh nhi đi”. Nếu không, mặc dù đêm tân hôn có thể lừa gạt được, nhưng cái thai trong bụng Thẩm Thanh cũng không thể giấu diếm. Thừa dịp Thẩm Thanh còn mơ mơ hồ hồ, nhanh chóng xong việc.

Thẩm lão phu nhân nhìn thoáng qua Nhiệm Uyển Vân, vẫn chưa nói chuyện. Tuy rằng nàng cũng rất muốn đại phòng không tốt, nhưng nếu thật sự làm vậy, một khi bị Thẩm Tín phát hiện, liên lụy đến nàng, nàng cũng không gánh nổi.

Nhiệm Uyển Vân vừa nhìn liền biết Thẩm lão phu nhân trong lòng suy nghĩ điều gì, nàng cắn răng nói “Nương yên tâm, ta tự có an bài. Tóm lại sẽ không tra đến trên người nương”.

Nói đến nước này, Thẩm lão phu nhân cũng phải đồng ý, nàng nói “Vậy thì làm theo lời người đi”.

... ..

Trên tầng thượng Bách Hoa lâu, mảnh trúc bay lượn, một thiếu niên tuấn mỹ một thân tử y tùy ý ngồi đó, tựa như thiên tiên. Lòng mi hấn thật dài ôm lấy đôi mắt hoa đào tình mỹ, cổ tình khi nhìn người lại như có như không lộ ra vẻ lãnh khốc.

“Khụ”, một tiếng ho nhẹ, đánh vỡ sự yên lặng, một công tử mặc hoa phục cầm quạt giấy đặt ngang trước ngực, khoan dung thủ thế “Xin lỗi, đến chậm”.

“Người mà cũng đến muộn, thật mới mẻ” Thiếu niên tử y liếc mắt nhìn hấn.

Tô Minh Phong sờ sờ cái mũi của mình, người bạn tốt này của hấn chán ghét nhất là trẻ hèn, cũng may chính mình cùng hấn giao tình sâu đậm, nếu là người khác, chỉ sợ Tạ Cảnh Hành đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, làm sao ngồi đợi đến một nén nhang.

“Thật sự là hôm nay thái độ Vệ Khiêm có chút khác thường” Tô Minh Phong cười khỏ “Thiếu gia Trung thư Thị lang gia, người cũng biết đó, hấn thật đáng thương, vốn đã có cô nương hợp ý, trong nhà lại cố tình chọn một vị tiểu thư khác để nói chuyện hôn nhân, đối phương cũng đã nhận thiệp canh, chỉ sợ việc hôn nhân này không biết sẽ về đâu. Vệ khiêm trong lòng khó chịu, liền kéo ta uống rượu, bắt quá...” Tô Minh Phong chỉ chỉ chính mình “Ta nay ‘Bệnh nặng trong người’, rượu không thể uống, chỉ ngồi khuyên hấn nửa canh giờ”.

“Nhàm chán!” Tạ Cảnh Hành lãnh nghiêm mặt nói. Tô Minh Phong vì chuyện vô vị như vậy mà trẻ hèn với hấn, hấn tất nhiên cảm thấy bức mình.

Tô Minh Phong trong lòng bất đắc dĩ, Tạ Cảnh Hành nhìn qua thì bất cần đời, luôn lộ vẻ tươi cười, kì thực là người thù dai, lại đặc biệt xoi mói. Nhiều lần nay không biết có chuyện gì không thuận lợi, gương mặt lúc nào cũng đậm nhạt. Chỉ cần Tạ Cảnh Hành thân nhiên nhìn hấn, hấn cũng thấy toàn thân sợ hãi.

“Kỳ thật Vệ Khiêm cũng thật là xui xẻo, hấn muốn chọn thế tử loại người nào mà không có, gia đình hấn lại cố tình chọn một phế vật, ngày trước đeo đuôi Định vương cả Minh Tề mọi người đều biết, Vệ Khiêm thủ năng, cũng là bất đắc dĩ” Hấn vội vàng gọi chuyện hy vọng gọi lên hứng thú của Tạ Cảnh Hành “Người hấn là biết năng là ai đi? Chính là đích nữ của Thẩm Tín, Thẩm Diệu, năng có thể gả cho Vệ Khiêm, xem như là đại vận rồi”.

“Người nói” Tạ Cảnh Hành đột nhiên mở miệng, chậm rãi hỏi lại “Là Thẩm Diệu?”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Nhót

"Thẩm Diệu?"

"Không sai" Tô Minh Phong có chút ngạc nhiên trước thái độ của Tạ Cảnh Hành, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bốn cợt cười nói "Đó không phải vị tiểu thư lần trước được người giúp đỡ trong đợt kiểm tra sao. Nói như vậy, ngược lại cũng có vài phần can đảm, người cũng không xấu, tiểu tử Vệ Khiêm này, rõ ràng đang ở trong phúc mà không biết phúc".

Hấn thấy Tạ Cảnh Hành trầm tư, không khỏi cả kinh "Này, không phải người thật sự coi trọng vị tiểu thư kia chứ?" .

Tạ Cảnh Hành cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nhìn lướt qua Tô Minh Phong, nói "Người dường như rất rảnh rỗi thì phải?" .

"Ta đương nhiên rảnh rỗi" Tô Minh Phong nhú nhú mày "Ta nay 'Bệnh nặng trong người', không thể vào triều, cả ngày ở trong phủ trêu chó chọc mèo. Còn người gần đây lại ít lộ diện, cùng tên đại phu gọi là Cao Dương kia qua lại, có phải có chuyện gì giấu ta không?" .

Hai người lúc nhỏ thường xuyên qua lại, nhưng càng lớn lên, Tạ Cảnh Hành càng trở nên thần bí. Một số việc ở Tô gia, đôi khi Tạ Cảnh Hành còn tùy thời nhắc nhở hấn, nhưng đối với những chuyện của Tạ Cảnh Hành, có lúc Tô Minh Phong cảm thấy hoàn toàn không biết gì.

Tạ Cảnh Hành ném một trái cây cho hấn "Ăn của người đi" .

Thái độ này rõ ràng không muốn nói tiếp chuyện này, Tô Minh Phong ánh mắt lóe lóe, khoe môi tràn ra một tia cười khỏ, nhưng cũng không nói gì.

...

Nhận thiệp canh của Vệ gia không lâu, Nhiệm Uyển Vân bảo Hương Lan mời Thẩm Quý đến Thái Vân Uyển.

Bởi vì hôn sự của Thẩm Thanh, Thẩm Quý cùng Nhiệm Uyển Vân nảy sinh hiềm khích, hai người ai cũng không chịu mở lời trước. Quan hệ mấy ngày nay lạnh như hàn băng.

Lần này, vẫn là Nhiệm Uyển Vân chủ động xuống nước.

Thẩm Quý vừa bước vào, Hương Lan cùng Thái Cúc vội vàng thỉnh an, Nhiệm Uyển Vân ngồi ở trước bàn, ánh mắt có chút u buồn.

"Người lại làm sao vậy?" giọng điệu Thẩm Quý đông cứng, vài ngày trước vì hôn sự của Thẩm Thanh, Nhiệm Uyển Vân đau lòng mắng hấn vô tình vô nghĩa, làm cho trong lòng Thẩm Quý không khỏi tức giận. Tuy hấn coi trọng Nhiệm Uyển Vân có thể đem mọi chuyện trong phủ xử lý ổn thỏa, nhưng hấn cũng không phải là một người bao dung, huống chi bị thế tử của chính mình chanh chua chỉ vào mũi mắng như vậy.

"Lão gia đã đến" Nhiệm Uyển Vân mặt mũi liếc hấn một cái, sắc mặt rất tiêu tụy. Nàng từ trước đến nay luôn khôn khéo, khí phách, chưa từng có bộ dạng này. Thẩm Quý thấy tình cảnh như vậy, lòng dạ mềm nhũn ba phần. Biết Nhiệm Uyển Vân yêu thương Thẩm Thanh, mấy ngày nay bởi vì Thẩm Thanh lo liệu không ít chuyện, rốt cuộc vẫn là chính thê, hấn muốn cho nàng thê diện. Liền quát Hương Lan cùng Thái Cúc "Phu nhân sao lại tiêu tụy thế này, các người chăm sóc chủ tử như vậy sao?".

Nhiệm Uyển Vân cũng nghe ra giọng nói Thẩm Quý dịu đi, trong lòng vui vẻ, vỗ về cái trán chịu thua "Không liên quan các nàng, là ta tự mình bận tâm Thanh nhi. Mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng khổ sở".

"Thanh nhi chuyện cũng đã rồi, người nghĩ nhiều vô ích, tốt nhất nên dưỡng thân thể cho tốt, Thẩm Phủ trong ngoài còn cần người quản lý" Thẩm quý nhìn thoáng qua Nhiệm Uyển Vân. Lúc trước Nhiệm Uyển Vân chăm sóc gia, hấn tự nhiên có rất nhiều tiện lợi, dùng bạc chung trong nhà đi tặng lễ, sổ sách Nhiệm Uyển Vân làm giả không bắt bẻ được một chữ. Nay Nhiệm Uyển Vân muốn chiếu cố Thẩm Thanh, Trần Nhược Thu tạm thời thay thế, tự nhiên, hấn làm việc không tiện bằng ngày xưa. Mà tất cả lợi ích đều bị Tam phòng chiếm lấy, trong lòng Thẩm Quý cũng không thoải mái.

Nhiệm Uyển Vân cắn chặt răng, Thẩm Quý chỉ một lòng vì con đường làm quan của chính mình, không chút quan tâm Thẩm Thanh. Nàng nói "Ta cũng nghĩ vậy, chỉ là Thanh Nhi nay luôn quấn lấy người, ta lo lắng".

"Cho nên đem nàng gả đến Hoàng gia thì tốt rồi" Thẩm Quý nhắc tới việc này, giọng nói mới rồi dịu đi giờ lại đông cứng "Đúng là đàn bà, tóc dài kiến thức ngắn, Thanh Nhi nay đã như vậy, phải tìm gia đình trong sạch gả qua mới đúng. Hoàng gia nhà lớn nghiệp lớn, Thanh Nhi gả qua chính là vợ cả, người lại có tình không đáp ứng".

Nhiệm Uyển Vân trong lòng cười lạnh, Thẩm Quý làm phụ thân, mà lại vô tình vô nghĩa như vậy. Người như Hoàng Đức Hưng, Thẩm Quý còn có thể nói tốt. Tuy rằng sớm biết người bên gối là kẻ thấy lợi quên nghĩa, nhưng nhắm lại, Nhiệm Uyển Vân vẫn có chút không rét mà run.

Bất quá đây không phải là lúc nghĩ tới những điều này, nàng lau mắt "Lão gia nói không sai, ban đầu là ta suy nghĩ nông cạn, ta cả ngày chỉ ở trong nhà, không gặp chuyện lớn, lão gia chọn người kia, tự nhiên là tốt nhất. Ta ban đầu không muốn gả Thanh Nhi qua đó, hiện tại lại cảm thấy, việc này đối với Thanh Nhi mà nói chưa chắc đã không phải chuyện tốt".

Thẩm Quý đầu tiên là sững sờ, không thể tin nhìn nàng "Người đồng ý ỷ rồi?" Nhiệm Uyển Vân hết lòng yêu thương Thẩm Thanh, sao hôm nay bỗng nhiên đáp ứng việc hôn nhân này, phải biết rằng Hoàng Đức Hưng thích đàn ông nhà.

"Đành chịu vậy" Nhiệm Uyển Vân trên mặt hiện lên vẻ bi thương "Bộ dạng Thanh nhi bây giờ, sau này còn có người trong sạch nào lại muốn nàng, ta càng nghĩ, càng cảm thấy Hoàng gia rất thích hợp, ít nhất gả qua, Thanh Nhi sẽ không thiếu áo thiếu cơm, nếu nàng trôi qua không tốt, thì cũng do mệnh nàng khổ. . ." Dứt lời kéo tay áo lau mặt, thấp giọng khóc lên.

Nhìn Nhiệm Uyển Vân như vậy, trong lòng Thẩm Quý thả lỏng, có chút tin tưởng lời nói của Nhiệm Uyển Vân. Thẩm Thanh đã không còn là hoàng hoa khuê nữ, mà Hoàng gia chỉ cần một đích nữ thế gia đến ngồi vào vị trí Hoàng thiếu phu nhân để cho thiên hạ nhìn. Thẩm Thanh gả cho Hoàng Đức Hưng, cả đời cơm áo không lo, cũng là một kết cục tốt. Tuy rằng thân là nữ nhân, có khả năng cả quãng đời còn lại nàng không thể ném trải chuyện cá nước vui vẻ, nhưng loại chuyện này, ai có thể tra hỏi nàng.

Nghĩ vậy, Thẩm Quý thở dài, đi đến bên người Nhiệm Uyển Vân, vỗ vỗ lưng nàng, an ủi nói "Người nghĩ thông suốt là tốt rồi, Thanh nhi dù sao cũng là con gái ta, ta sẽ không hại nó. Hoàng đại nhân cùng ta có chút giao tình, ta sẽ bảo hấn chiếu cố Thanh nhi, Thanh nhi gả qua, sẽ không đến mức chịu ủy khuất".

Trong lòng Nhiệm Uyển Vân vì lý do thoái thác đảng hoàng của Thẩm Quý mà khinh bỉ, trên mặt lại lộ ra một chút ý lại "Vậy thỉnh cầu lão gia cùng Hoàng đại nhân nói một câu, để Hoàng gia cho người đến trao đổi thiệp canh".

"Nhanh như vậy?" Thẩm Quý có chút giật mình.

"Bộ dạng Thanh nhi như vậy, còn kéo dài làm gì chứ" Nhiệm Uyển Vân thở dài một tiếng "Thời gian càng lâu, e là sẽ bị người khác phát hiện manh mối, dù sao Thanh Nhi gần đây không ra ngoài. Gả đến Hoàng gia, ít nhất còn có thể che lấp vài phần. Huống hồ. . ." Nhiệm Uyển Vân vuốt ngực một cái

"Đêm dài lắm mộng, từ khi Thanh nhi gặp chuyện không may, ta vẫn rất sợ hãi" .

Nhìn thấy nàng lo lắng như vậy, Thẩm Quý trầm ngâm một chút, nhân tiện nói "Người nói cũng có lý, chuyện Thanh Nhi không thể kéo dài, như vậy, hôm nay ta liền viết thư cho Hoàng đại nhân nhắc tới việc này, nếu chỉ là trao đổi thiếp cạnh, thương lượng ngày cũng không phải không thể" .

"Hết thầy đều dựa vào lão gia" Nhiệm Uyển Vân dịu ngoan nói.

Thẩm Quý còn nói nói vài câu, mới vừa lòng rời đi. Hôm nay Nhiệm Uyển Vân rất vâng lời, ban đầu nhận sai sau đó lại đồng ý làm theo lời hấn, làm cho trong lòng hấn thoải mái, lo lắng mấy ngày nay tan đi, bước chân dường như có chút xuân phong đặc ý.

Chờ Thẩm Quý rời khỏi Thái Vân Uyển, Hương Lan đem cửa lớn bên ngoài khép lại, lo sợ không yên nói "Phu nhân, chuyện này gạt lão gia, thật sự được chứ?" .

Nhiệm Uyển Vân làm cho Thẩm Quý nghĩ Thẩm Thanh nguyện ý gả cho Hoàng Đức Hưng, không nói đến việc nàng tính toán hoán đổi hôn sự của Thẩm Thanh cùng Thẩm Diệu. Mà từ việc này, Thẩm Thanh sẽ thật sự gả cho Vệ Khiêm, còn Thẩm Diệu gả, chính là Hoàng Đức Hưng đoạn tụ.

Chuyện này tự nhiên không thể để Thẩm Quý biết, dù kết cục ra sao, người như Thẩm Quý, chỉ cần một khả năng nhỏ ảnh hưởng đường làm quan của hấn, hấn cũng có thể bí quá hoá liều. Mà Nhiệm Uyển Vân cũng không bao giờ để con gái mình nhảy vào hố lừa.

"Tất nhiên phải gạt hấn, hấn không có lương tâm như vậy, muốn đem Thanh nhi của ta đổi lấy tiền đồ, cũng không hỏi một chút ta có đồng ý hay không" Nhiệm Uyển Vân cười lạnh một tiếng, trượng phu lạnh lùng, nữ nhi gặp chuyện không may, thời gian này đã làm nàng già đi rất nhiều, trong một đêm dường như thêm mấy nếp nhăn trên mặt, trước kia nàng mặt mũi hiền lành, nay chỉ còn lại vẻ âm độc "Việc này không thể sơ hở. Cho dù ngày sau hấn phát hiện cũng không còn kịp rồi" .

"Nhưng việc này có thể bất lợi đối với Đại tiểu thư hay không?" Thái Cúc hỏi "Cho dù đổi gả thành công, Hoàng gia cùng Vệ gia nếu biết chân tướng có thể cam tâm sao?" .

"Yên tâm" Nhiệm Uyển Vân nắm chặn giấy trong tay nói "Hoàng gia bắt quá là muốn một tiểu thư có thân phận, người nào cũng đều giống nhau. Về phần Vệ gia, nếu bọn họ dám lên tiếng, ta liền vu cáo bọn họ cưỡng hiếp dân nữ trong sạch, tóm lại sẽ có biện pháp làm cho bọn họ ngậm miệng. Huống hồ . . ." Sắc mặt nàng đột nhiên dữ tợn "Thanh nhi của ta có gì không tốt, dù nay gặp chuyện không may nhưng so ra vẫn hơn tiểu tiện nhân Thẩm Diệu kia! Cưới được Thanh Nhi, là Vệ gia bọn hấn có phúc!" .

Vừa nói đến Thẩm Diệu, Nhiệm Uyển Vân liền hận đến toàn thân phát run, Hương Lan cùng Thái Cúc cúi đầu trầm mặc, không dám nói nữa.

Một lát sau, thanh âm của Nhiệm Uyển Vân vang lên "Hiện tại, quan trọng nhất là phải làm cho hai nhà kia đồng ý tổ chức hôn sự thật sớm. Trước khi đại ca đại tẩu hồi kinh" .

"Đại lão gia cuối năm sẽ hồi kinh, còn mấy tháng thôi" Hương Lan tiến lên từng bước, nhắc nhở nói "Lại nói Ngũ tiểu thư, tính tình không tốt, nếu nàng biết mình bị đinh thân, chỉ sợ sẽ đại náo một hồi, nói không chừng còn thừa dịp ban đêm trốn khỏi Thẩm Phủ, khi đó chúng ta làm sao bây giờ?" .

"Trốn?" Nhiệm Uyển Vân hung tợn nói "Muốn trốn cũng phải xem nàng có bản lĩnh hay không. Nàng không phải đang bị cầm tù trong tù đường sao? Từ hôm nay trở đi, đem kia từ đường kia khóa lại cho ta!" .

Rõ ràng là muốn đem Thẩm Diệu đang sống sờ sờ nhốt lại!

Hương Lan cùng Thái Cúc cả kinh, song song cúi đầu. Trước nay Thẩm Phủ tuy rằng chèn ép Thẩm Diệu, nhưng bề ngoài cũng không nhìn ra, ngày này qua ngày khác đều kiên trì như vậy. Đây là lần đầu tiên dùng thủ đoạn sấm sét đối với Thẩm Diệu, hầu như đã không còn cố kỵ xé rách mặt.

"Tiểu tiện nhân kia nhiều trò ương ngạnh, chỉ có nhốt lại, chờ đến thời gian, cho nàng ly rượu đưa lên kiệu, kêu trời không thấu kêu đất không hay, Hoàng gia cũng không phải đèn cạn dầu, dạy dỗ nàng mấy ngày, cuối cùng cũng sẽ ngoan ngoãn" Lời nói Nhiệm Uyển Vân bộc lộ ác ý không hề che giấu "Thật sự không dạy dỗ được, vẫn còn có Dự thân vương" Nàng đặc ý cười nói.

...

Mùa Đông càng ngày càng lạnh, Đại mặc Tây Bắc liên tiếp truyền tin, Thẩm Tín dẫn dắt quân đội có công đẩy lùi quân địch, anh dũng tác chiến, trên chiến trường tướng địch nghe tên đã sợ mất mật. Người trong thành Định kinh suy đoán, đến cuối năm khi hồi kinh, Thẩm Tín nhất định được ban thưởng vô số.

Vinh quang của Thẩm gia thật làm người ta đổ kỵ, nhưng cũng là dùng máu trên chiến trường để đổi lấy, hiện tại Hung Nô chưa lui, các nước chung quanh như hổ rình mồi. Hoàng thất Minh Tề tự nhiên sẽ trọng dụng Thẩm gia, nhưng ngày sau thế nào, còn chưa nói trước được. Đạo lý hết thò giết chó săn, hoàng thất không ai không biết, dù sao vua nào thì triều thần nấy. Nhất là Hoàng thất Minh Tề có đến chín hoàng tử, mạch nước ngầm từ từ khởi động, làm cho người ta không dám khinh thường.

Nếu nói gần đây trong thành Định kinh có chuyện gì náo nhiệt, thì đó là chuyện kết thân của Thẩm gia. Bất quá tin tức chuyện này truyền ra không biết vì sao lại hết sức thần bí, chỉ biết là có hai nhà tới cửa cầu hôn, một hộ là Vệ gia Trung thư thị lang, hộ còn lại là Hoàng gia Thiếu phủ giám. Hai hộ đều là thế gia, hai vị thiếu gia cũng là người tài tuấn, cùng Thẩm gia quả thật môn đăng hộ đối. Thẩm Nguyệt mỗi ngày vẫn đến Quảng Văn Đường, vì thế mọi người suy đoán, người sắp thành hôn, nhất định là đích nữ Đại phòng Thẩm Diệu cùng đích nữ Nhị phòng Thẩm Thanh.

Về Thẩm Thanh cũng không sao, riêng Thẩm Diệu thân phận có chút vi diệu. Trong đám võ quan hiện tại, chỉ có nhà Lâm An hầu là có thể so sánh. Bất quá Lâm An hầu là người thông minh, trừ việc theo lệnh vua nắm giữ ấn soái, bình thường đều cố thủ kinh thành. Thẩm Tín ngược lại, quanh năm đều đóng ở biên quan.

Có một phụ thân tay cầm quyền cao như Thẩm Tín, Thẩm Diệu gả cho ai, cũng đều là một sự hỗ trợ lớn đối với nhà chồng. Hoàng thất Minh Tề đều nhìn chằm chằm, cũng may hai hộ đến cầu thân đều là quan văn, cùng võ tướng bất đồng. Hơn nữa Vệ gia cùng Hoàng gia đều thuộc loại danh tiếng tốt, lại hiểu rõ trung dung chỉ đạo, tạm thời cũng không vướng vào vũng nước đục tranh giành hoàng quyền, cho nên mỗi hôn sự này, so với chuyện ồn ào Thẩm Diệu ái mộ Định vương trước đây mà nói, rõ ràng sẽ thuận lợi hơn.

Trong Quảng Văn Đường, Dịch Bội Lan hỏi Thẩm Nguyệt "Tỷ tỷ muội muội kia của ngươi, quả thật là phải lập gia đình hay sao mà ngay cả Quảng Văn Đường cũng không thấy đến?" .

Từ sau sự kiện ở Ngọa Long tự, Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh chưa từng ra khỏi cửa, đừng nói chuyện đi đến Quảng Văn Đường. Thẩm Diệu là bởi vì bị cấm túc, Thẩm Thanh thì phải dưỡng bệnh.

Thẩm Nguyệt cười cười "Ta cũng không biết, mẫu thân thần bí bí, chắc là vậy rồi" .

"Nhưng mà phải nói, tỷ tỷ muội muội của ngươi ngược lại rất may mắn" Giang Hiểu Huyền nghĩ nghĩ "Nhất là Thẩm Diệu, Vệ công tử cùng Hoàng công tử, vị nào cũng rất tốt nha. Tại sao lại không rơi xuống trên đầu ngươi a?" .

Thẩm Nguyệt giả vờ giận "Ta còn muốn ở lại trong phủ thêm vài năm, chuyện lập gia đình ta chưa nghĩ tới!" Tuy nói vậy nhưng trong lòng nàng cũng có chút vướng mắc, quả là đến tuổi các nàng, tự nhiên sẽ bắt đầu quan tâm đến hôn sự của chính mình. Nhưng hiện tại trong phủ, Thẩm Diệu so với nàng còn nhỏ hơn hai tuổi, cũng sắp đính thân, chỉ giữ lại mình nàng. Thẩm Thanh thì không nói, dù sao cũng đã bị hủy đi trong sạch, nhưng ngay cả Thẩm Diệu cũng tìm được nhà tốt để thành hôn, trong lòng Thẩm Nguyệt sao lại không đổ kỵ.

Có lẽ vì không muốn nhìn Thẩm Diệu sống tốt, nhất là từ trước đến nay, Thẩm Diệu mọi mặt đều không bằng nàng, nay Vệ gia chủ động cầu hôn, điều này cho thấy họ nhìn nhận Thẩm Diệu không tệ. Nếu Trần Nhượng Thu không khuyên nàng, chỉ sợ Thẩm Nguyệt vẫn còn lo lắng việc này trong lòng.

"Ngươi nha!" Bạch Vi chỉ chỉ trán nàng "Hiện tại vừa lúc, nên vì mình mà tính toán rồi, không thì . ." Nàng hướng bên kia hất cằm "Ngươi cảm thấy hán như thế nào?" .

Nàng vừa nói vừa nhìn Thái Lâm ở hướng đối diện, Thẩm Nguyệt theo ánh mắt Bạch Vi nhìn qua, Thái Lâm cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Nguyệt, quay đầu lại, sừng sốt một chút, rồi không được tự nhiên lách mình trốn đi.

Đôi mắt Thẩm Nguyệt lập tức đỏ lên, cắn thật chặt môi dưới.

Thiếu niên đã từng cảm mến mình nay lại tránh mình như rắn rết, Thẩm Nguyệt kiêu ngạo như vậy, tự nhiên cảm thấy đây là một sỉ nhục lớn.

Thái Lâm né tránh ánh mắt lên án của Thẩm Nguyệt, trong lòng có chút buồn rầu. Từ sau đợt kiểm tra bị Thẩm Diệu giáo huấn, bây giờ nghĩ đến Thẩm Diệu, không hiểu vì sao hán có một loại sợ hãi. Giống như trời sinh là thiên địch làm cho hán muốn né tránh Thẩm Diệu, huống hồ ngày đó Tạ Cảnh Hành dường như vì Thẩm Diệu giải vây. Thái Lâm ở Định kinh cũng được coi là một tiểu bá vương, nhưng vẫn không so được với Tạ Cảnh Hành, tự nhiên sẽ không cùng Tạ Cảnh Hành đối nghịch. Mặc kệ ngày đó Tạ Cảnh Hành ra tay là cố ý hay vô tình, Thái Lâm cũng không nghĩ lại đi trêu chọc Thẩm Diệu.

Mà ngày đó từ đầu đến cuối Thẩm Nguyệt cũng chưa liếc nhìn hán một cái, làm cho tình cảm nồng nhiệt của thiếu niên trong hán hoàn toàn lạnh xuống.

Thấy Thẩm Nguyệt xấu hổ, Dịch Bội Lan bấu môi, chuyển hướng câu chuyện, cười nói "Nhưng mà, qua mười lăm là ngày sinh của lão phu nhân nhà các ngươi, ta cũng phải chọn chút lễ mới được" .

Mỗi năm đến ngày sinh của Thẩm lão phu nhân, đều hết sức náo nhiệt. Phò trương như vậy thậm chí còn có người trong hoàng thất đến dự, Thẩm lão phu nhân kiến thức hạn hẹp, cảm thấy sinh nhật làm càng to càng có thể diện. Hàng năm đều mời đến rất nhiều quan lại, Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn tự nhiên vui như mở cờ, vì như thế, có thể làm cho bọn họ cùng các vị đồng僚 càng thêm giao hảo.

Ngày như vậy, tự nhiên sẽ thu lễ. Nghĩ đến thọ yến sau ngày rằm, mấy người Dịch Bội Lan đều phải đến dự, dù sao mọi năm vào dịp này, quan lớn Minh Tề đều được Thẩm gia mời đến.

"Đúng rồi" Bạch Vi hình như mới nhớ lại "Thiếu chút nữa ta quên mất chuyện này, cũng may có Bội Lan nhắc nhở, Nguyệt nhi, ngươi chuẩn bị tặng lễ gì cho Thẩm lão phu nhân a?" .

Thẩm Nguyệt là tài nữ kinh thành, quà tặng hàng năm của nàng đều làm Thẩm lão phu nhân tăng thêm thể diện. Nếu nói Thẩm Thanh tặng lễ giá trị sang quý, thì quà của Thẩm Nguyệt lại tinh xảo độc nhất vô nhị. Chỉ có Thẩm Diệu, mỗi khi đưa ra đều làm cho người ta cười đến rụng răng.

"Chỉ là một bức tranh thêu mà thôi" Thẩm Nguyệt khiêm tốn nói.

"Các ngươi vừa nói lại làm ta thấy tò mò " Giang Hiểu Huyền ác liệt nói "Năm nay Ngũ muội ngươi sẽ tặng cái gì nhỉ? Sẽ không vội thêu giá y mà quên thọ lễ của lão phu nhân đó chứ?" .

Phùng An Ninh đang ở một bên gục xuống bàn nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rời khỏi.

Đám người Dịch Bội Lan cũng dừng câu chuyện, ở trên bục Bùi Lang đang thu thập bài giảng cũng nghe được lời họ vừa nói. Mấy ngày nay, nghe tin tức Thẩm Diệu sắp đính hôn, hẳn cũng cảm thấy cổ quái. Thiếu nữ có cái nhìn như dã thú, thành thân sớm như vậy làm cho nàng ảm núp sau hậu viện, nàng sẽ ra sao?

Trong khi mọi người đang bàn tán về Thẩm Diệu, thì nàng lại đang ở trong tử đường chuyên chú tự mình đánh cờ.

Từ đường mang theo hàn khí, trên mặt đất đều là đá phiến màu than chì, khi quỹ xuống qua lớp vải mỏng có thể lạnh đến bên trong xương bánh chè. Kinh Trập cùng Cốc Vũ mang đến một ít đệm mềm, nhưng cũng không có tác dụng lớn. Thẩm Diệu phân phó các nàng nấu một ít thảo dược, đặt tại bốn góc tường, hun một lần, dễ dàng khử đi hàn khí không dễ thân mình nhiễm bệnh.

Kinh Trập cùng Cốc Vũ lúc đầu không tin, sau lại thấy thảo dược kia quả thật dùng tốt, còn hỏi Thẩm Diệu làm sao biết được phương thuốc này. Thẩm Diệu bảo từng nghe người khác nói qua, chỉ có bản thân nàng biết, đây là học được trong thời gian mấy năm làm con tin ở Tần quốc. Ở đó trời rất lạnh, tiền bạc thiếu thốn, chỉ phải tìm phương pháp đơn giản mà hiệu quả để sưởi ấm loại trừ mầm bệnh, so với nơi đó thì tử đường chỗ này, còn chưa tính là gì.

"Tiểu thư sao còn có chơi cờ" Kinh Trập dậm chân.

Thẩm Diệu đem quân cờ trước mặt xếp thành một hàng, trên bàn cờ, vốn là các quân cờ đan xen nhau lại bị nàng xếp trắng ra trắng, đen ra đen, nhìn không ra là kết cấu gì.[Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi + Beta: Tiểu Vũ]

"Xuân Đào nhờ Mạc Kinh nhắc lại" Kinh Trập thấy Thẩm Diệu không đáp lời, tiếp tục nói "Nhị phu nhân có ý đồ đổi hôn sự của người cùng Đại tiểu thư, thiếu gia Hoàng gia kia là người đoạn tụ a, vậy phải làm sao bây giờ, tiểu thư lúc này rồi mà ngày còn tâm tình để chơi cờ sao?" .

Vốn tưởng rằng cũng là một mối hôn nhân tốt, nhưng ngày đó ở Vinh Cảnh Đường Thẩm Diệu đã cự tuyệt đề nghị của Thẩm lão phu nhân. Dù vậy, Xuân Đào vẫn hỏi thăm được, Thẩm gia đã thay Thẩm Diệu đồng ý hôn sự này, chỉ có người Tây viện là không biết, nói cách khác, trừ bản thân Thẩm Diệu, còn lại ai cũng biết Thẩm Diệu sắp lập gia đình.

Nếu giả cho Vệ Khiêm cũng không nói, dù sao đó cũng là một người đứng đắn, nhưng còn Hoàng Đức Hưng kia là người thích đàn ông, Thẩm Diệu giả qua không phải sống như quả phụ sao? Bọn nha hoàn vừa nghe đến điều này thiếu chút nữa điên rồi, Mạc Kinh cũng nhắc, nếu Thẩm Diệu đồng ý, hẳn sẽ mang Thẩm Diệu đi trốn.

Mạc Kinh trước đây là người trong giang hồ, tự nhiên biết chạy trốn không dễ dàng, một khi chạy trốn, nghĩa là chuyện sau đó có thể tùy ý người khác bịa đặt, chân tướng thế nào không ai biết được. Hơn nữa Thẩm Diệu từ đầu vốn không có ý định trốn chạy chủ ý, liền từ chối đề nghị này.

"Nếu không, ít nhất cũng phải để Mạc Kinh thay tiểu thư nhắn tin cho lão gia a, chuyện này lão gia cũng chưa biết, bọn họ thừa dịp lão gia chưa hỏi kinh để tiểu thư thành thân, cứ để thế này, gạo nấu thành cơm, ai cũng không thay đổi được" Cốc Vũ cũng khuyên nhủ. Nàng biết Thẩm Diệu bây giờ là người có chủ ý, nhưng nàng cái gì cũng không nói ra, mấy nha hoàn bọn họ chỉ có thể vì mà Thẩm Diệu lo lắng suông.

"Nhấn cái gì" Thẩm Diệu thân nhiên nói "Hiện tại bên ngoài Tây viện đều là thủ hạ Nhiệm Uyển Vân, một con ruồi cũng không qua lọt, ta nếu là chạy trốn, người hầu trong viện làm sao bây giờ? Tuy nói ta không phải người nhân từ gì, nhưng ở đây có vài người là cha mẹ ta cố ý để lại. Người có tin hay không, ta vừa rồi đi, Nhiệm Uyển Vân lập tức sẽ đem cả viện giết người diệt khẩu" .

Kinh Trập cùng Cốc Vũ ngẩn ra.

"Và lại người cho là truyền tin ra ngoài đơn giản như vậy, nơi này suốt ngày đều có người nhìn chăm chăm, bọn họ đã muốn nhốt ta, người nghĩ sẽ chữa chỗ trống để ta chui lọt sao? Các người cũng quá xem thường Nhị thẩm rồi" .

Nhiệm Uyển Vân chắc chắn sẽ không để Thẩm Diệu gây ra chuyện gì, trên đời này, làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ, Nhiệm Uyển Vân vì hạnh phúc Thẩm Thanh, tất nhiên sẽ liều mạng hoàn thành mọi việc. Vì chuyện lần này, Nhiệm Uyển Vân đặt cược không nhỏ, dù sao loại chuyện trộm long tráo phượng này, nàng cũng không thương lượng cùng Thẩm Quý, mà tự mình quyết định. Nếu nàng thành công, sẽ là một việc vui lớn, còn nếu thất bại, chỉ sợ nàng ở Nhị phòng sẽ không còn mảnh đất cắm dùi.

"Nhưng mà tiểu thư, chẳng lẽ chúng ta cứ để yên như vậy?" Kinh Trập vội la lên "Nô tỳ liều mạng cũng sẽ không để tiểu thư giả cho người đoạn tụ a!" .

"Các người có nhìn ra điều gì ở ván cờ này không?" Thẩm Diệu không nói nhiều, chỉ vào trên bàn bàn cờ hỏi.

Trên bàn cờ, cờ trắng cờ đen xếp thành hai hàng, phân biệt rõ ràng, có chút kỳ quái.

"Nô tỳ. . . nô tỳ không biết đánh cờ, quả thật xem không hiểu" . Sau một lúc lâu, Cốc Vũ thận trọng trả lời.

"Các người nhìn thấy cái gì?" Thẩm Diệu lại hỏi.

Kinh Trập đánh bạo trả lời "Trắng và đen, xếp cùng một chỗ, thật rõ ràng" .

"Đúng rồi" con người Thẩm Diệu hiện lên một tia sáng "Nay ra cờ, đã đem lợi thế của hai bên bày ra trước mắt, người biết quân cờ của ta, ta cũng biết quân cờ của người, vậy cuối cùng ai sẽ thắng, phải dựa vào bản lĩnh" .

Kinh Trập cùng Cốc Vũ nhìn nhau, không hiểu rõ ý tứ Thẩm Diệu.

"Nhiệm Uyên Vân nghĩ đã biết tất cả quân cờ mà ta có, kỳ thật không phải vậy" Nàng từ phía sau lấy ra một quân cờ đen, đặt bên cạnh đám cờ trắng "Ta còn có một quân cờ" .

"Sinh thần của lão phu nhân, qua ngày rằm là tới phải không?" Nàng đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy" Kinh Trập đáp "Nghe nói Xuân Đào hỏi thăm được, Nhị phu nhân dự định sẽ công cổ hôn sự của tiểu thư trong bữa tiệc này" .

"Đây là muốn làm xong trước khi phụ thân hỏi kinh a" Thẩm Diệu mỉm cười.

"Đúng vậy, chỉ còn mấy tháng là đến cuối năm, chỉ sợ không còn kịp nữa" Cốc Vũ lo lắng.

"Thật vậy sao?" .

Thẩm Tín khai hoàn trở về, quả thực phải đợi đến cuối năm. Nhưng Minh Tề năm thứ 68, Thẩm Tín ở Tây Bắc đẩy lùi quân địch, tàn quân chạy trốn chết, liền dâng hàng thư. Quân đội Thẩm gia mang theo hàng thư, về triều phục mệnh sớm hơn mấy tháng.

Nói đến cũng khéo, có lẽ khi đó Thẩm Tín vì muốn biểu đạt hiếu tâm, hàng năm đến ngày sinh của Thẩm lão phu nhân, Thẩm Tín đều không ở kinh thành. Nhiều lần như vậy, có người còn nói Thẩm Tín bất hiếu. Vì thế lần này Thẩm lão phu nhân đại thọ bảy mươi tuổi, Thẩm Tín liền sắp xếp về kinh sớm.

Một hôm, Thẩm Tín đột nhiên hỏi phủ, Thẩm lão phu nhân đang đãi khách, mà Thẩm Diệu lại không có mặt, vì sao, chính là vì lúc này nàng đang trốn tránh ở Định vương phủ. Thẩm Tín vốn định trở về hưởng thụ niềm vui đoàn viên, lại biết nữ nhi chính mình chẳng màng luân thường đạo lý, xem trọng Định vương, mà nàng khi đó lại vì sự ôn nhu giả tạo của Phó Tu Nghi, ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời khuyên của Thẩm Tín, thậm chí lấy cái chết uy hiếp để được gả cho Định vương.

Giờ ngẫm lại, chỉ là một hồi oan nghiệt. Thẩm Tín phong trần mệt mỏi gấp trở về, nhìn thấy một nữ nhi bất hiếu, đem Thẩm gia kéo vào vực sâu, không có đường về.

Kiếp này không giống kiếp trước, nàng không vì Dự thân vương mà chạy trốn khỏi Thẩm gia, cũng không còn mê luyện cái túi da Phó Tu Nghi nữa. Nếu Thẩm Tín trở về, nhìn thấy nữ nhi không giống như kiếp trước, thì nàng có thể chuộc lại một phần tội nghiệt hay không.

"Phụ thân trước giờ vẫn thật lòng tôn kính lão phu nhân đi" Thẩm Diệu thần nhiên nói.

"Đúng vậy" Kinh Trập đáp.

Thẩm lão phu nhân xuất thân ca nữ, công phu diễn kịch không tồi, trước giờ vẫn luôn thể hiện vẻ từ mẫu không chút khuyết điểm, lúc lão tướng quân còn tại thế, một chút sai sót đều không tìm ra. Võ tướng là người trọng tình, Thẩm Tín tri ân báo đáp, từng được Thẩm lão phu nhân chăm sóc, làm cho hắn căn bản không nhìn ra phía dưới khuôn mặt kia là một lão phu nhân ác tâm.

"Nhị thẩm làm thế này cũng là tạo cơ hội cho ta" Thẩm Diệu lại cười nói, đôi mắt lóe lên ánh sáng kinh người "Vừa lúc, xé rách mặt để người trong thiên hạ xem đi."

----- Ngoại truyện siêu nhỏ -----

Cha mẹ, ca ca, rốt cuộc các người cũng đã về, con gái bị người ta ức hiếp đến thảm, huhu. . . ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ

Vốn định là đăng từ tối qua... Nhưng là chưa beta xong T_T. Trưa vừa beta xong đang định đăng lên thì mẹ tự dưng ới mới phát hiện ra hôm nay là ngày mình đi học... Vừa về 1 cái đã bỏ lên đăng luôn... Hầy... Mấy chương sau Thẩm Diệu có phụ mẫu chồng lưng :v :v :v

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Sinh Thần

Đầu tháng mười một, mặt trời chiếu ánh nắng, khí trời trong lành. Một ngày khó có được trong mùa đông trùng hợp cũng là ngày đại thọ bảy mươi tuổi của Thẩm lão phu nhân.

Tướng quân phủ trong ngoài đều được trang hoàng, kho bạc chung cũng xuất ra để đặt mua đồ mới. Thọ yến hiển nhiên được tổ chức tại Đông viện, Đông viện hoàn cảnh u nhã thanh tĩnh, bụi hoa ngọn cỏ cũng được chăm chút cẩn thận, từng nhóm nha hoàn nhẹ nhàng khoan thai đi lại, lời nói cử chỉ trầm ổn, thanh tú nhu thuận. Để người khác vừa vào cửa, liền cảm thấy không hổ là đệ bộ của người nhà giàu.

Thẩm lão phu nhân ngồi trên ghế cao chính giữa Vinh Cảnh Đường, không ít phu nhân tiểu thư tiến đến ân cần thăm hỏi. Ở Minh Tề, Thẩm gia dù sao

cũng là nhất đẳng võ tướng thế gia. Quan to hiển quý kinh thành tất nhiên phải nhìn vào mặt này để chuẩn bị. Nhiệm Uyển Vân cũng vội vàng tiếp đón khách nhân.

Tuy nói Trần Nhượng Thu tạm thời nắm quyền quản lý, nhưng năm trước sinh thần Thẩm lão phu nhân đều giao cho Nhiệm Uyển Vân sắp xếp. Về phần giao tiếp cùng các phu nhân, so với Trần Nhượng Thu thì Nhiệm Uyển Vân cũng làm rất tốt. Trần Nhượng Thu là dựa vào dòng dõi thư hương, Nhiệm Uyển Vân cũng không thua kém, năng ứng phó khéo léo, Vinh Cảnh Đường nhất thời tiếng nói cười hân hoan.

Thẩm Nguyên Bách tựa sát Thẩm lão phu nhân ăn mật đường, các phu nhân thỉnh thoảng lại khen hân tuổi còn nhỏ mà nhìn thật thông minh, ngày sau chắc chắn tiền đồ vô hạn. Thẩm lão phu nhân nghe được mặt mày hớn hớn, ngay cả Nhiệm Uyển Vân nghe được những lời khen tặng này, vẻ lo lắng mấy ngày nay bởi chuyện của Thẩm Thanh cũng tạm thời biến mất.

Ngược lại Trần Nhượng Thu, thấy mọi người luôn miệng khoa trương khen ngợi Thẩm Nguyên Bách và Thẩm Viên - người vẫn đang ở bên ngoài nhậm chức, trong lòng rất không thoải mái. "Con trai" là kiêu kỳ của Tam phòng, ai cũng biết Trần Nhượng Thu gả cho Thẩm Vạn đã nhiều năm, trừ bỏ một đứa con gái là Thẩm Nguyệt vẫn luôn không có con trai. Mà Thẩm Vạn đôi nữ nhân khác lại không có hứng thú, Thẩm lão phu nhân từng muốn nhét vài thiếp thất cho Thẩm Vạn để khai chi tán diệp, đều bị Thẩm Vạn cự tuyệt. Bởi vậy nên Thẩm lão phu nhân giận chó đánh mèo lên người Trần Nhượng Thu, so với Trần Nhượng Thu, Nhiệm Uyển Vân hiển nhiên càng vừa lòng Thẩm lão phu nhân.

"Bất quá, sao hôm nay không thấy Thẩm gia Đại cô nương cùng Ngũ cô nương?" Dịch phu nhân cười nói.

Nhiệm Uyển Vân phụ trách tiếp đãi các phu nhân, Thẩm Nguyệt đương nhiên tìm cách thân cận các tiểu thư quý môn. Cùng các nàng ở trong vườn vừa cười nói vừa dùng điểm tâm. Nhưng lại không thấy Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh.

Nhiệm Uyển Vân cùng Thẩm lão phu nhân nghe vậy, sắc mặt đồng thời trầm xuống, Trần Nhượng Thu khước miệng nhếch lên.

Thân mình Thẩm Thanh còn chưa tốt, miễn cưỡng cũng có thể gặp người, nhưng nàng lại luôn mồm nói nhất định phải đem Thẩm Diệu bẩm thấy vạn đoạn. Những lời này không thể bị người ngoài nghe được, mấy ngày nay Nhiệm Uyển Vân luôn an ủi tinh thần Thẩm Thanh, miễn cho nàng có ý nghĩ tự vẫn. Về phần an ủi như thế nào, Trần Nhượng Thu hoàn toàn có thể đoán được, đơn giản chính là hứa hẹn làm cho Thẩm Diệu rơi vào kết cục thể thảm.

Về phần Thẩm Diệu, không biết từ nơi nào nghe được chuyện Thẩm lão phu nhân tự ý thay nàng nhận thiếp cạnh của Vệ gia, gần đây luôn trầm mặc, bây giờ lại giống như phản kháng đến điên lên, nàng tuyên bố từ chối hôn sự, thậm chí dọa sẽ đào hôn. Nghe xong lời này biểu hiện của Thẩm lão phu nhân trở nên trầm trọng, Nhiệm Uyển Vân cùng Thẩm lão phu nhân nghĩ đến thái độ Thẩm Diệu gần đây ngày càng ương ngạnh, nàng tuyên bố muốn đào hôn, thật có khả năng sẽ làm ra chuyện này. Nhưng mà nay Thẩm Diệu vạn lần không thể xảy ra chuyện, một khi nàng gặp sự cố, chuyện đôi gả với Thẩm Thanh không thể thực hiện được.

Vì thế khi Thẩm Diệu tuyên bố kháng hôn, Thẩm lão phu nhân cùng Nhiệm Uyển Vân nghĩ, nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, liền đem Thẩm Diệu nhốt trong từ đường. Từ đường của Thẩm phủ nằm sâu trong viện phía Tây Nam, bình thường ít người lui tới. Hộ vệ bên ngoài tăng lên gấp đôi, mà các nha hoàn ở Tây viện, tính cả bốn nha hoàn bên người Thẩm Diệu, đều bị Thẩm lão phu nhân tìm ra kẻ ước bán mình, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Ý là, nếu Thẩm Diệu có động tác gì, những nha hoàn này đều không giữ được.

Vì thế mấy ngày nay, Thẩm Diệu vẫn bị nhốt ở từ đường Thẩm gia, ngày ngày niệm kinh cầu nguyện. Nhiệm Uyển Vân hy vọng như vậy có thể mài giũa được tính tình ương ngạnh của Thẩm Diệu, đồng thời cũng là phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sinh thần hôm nay, nếu thả Thẩm Diệu đi ra, chỉ sợ nàng ở trước mặt mọi người nói những điều làm kinh hãi thế tục, vì thế Nhiệm Uyển Vân bàn bạc cùng Thẩm lão phu nhân, dứt khoát không cho Thẩm Diệu xuất hiện trước mặt mọi người.

Nghĩ đến Thẩm Diệu, Nhiệm Uyển Vân có chút đau đầu. Nàng ở trong đại trạch nhiều năm như vậy, nay ngay cả một tiểu cô nương trong đầu suy nghĩ cái gì nàng cũng không rõ. Nói Thẩm Diệu là kẻ vô dụng, nàng lại bất động thanh sắc từ việc Thẩm Thanh cản ngược lại mọi người, nói nàng là người trầm tĩnh, nàng lại điệu võ dương oai thể hiện việc muốn đào hôn không chút nào che giấu. Chỉ còn cách đem nàng nhốt lại.

Trần Nhượng Thu thương thức xong vẻ mặt đặc sắc của Nhiệm Uyển Vân, cười nói "Thanh nhi thân mình không khỏe, bây giờ sẽ không đi ra, đợi lát nữa khi con cháu dâng lễ cho lão phu nhân sẽ xuất hiện. Diệu nhi cũng bị nhiễm bệnh, nổi sởi trên mặt, không thể ra gió, ở đây có nhiều tiểu thư như vậy, sợ sẽ lây cho các vị, nên bây giờ còn ngồi ở trong phòng"

Nếu nói Thẩm Diệu nhiễm bệnh, khó tránh khỏi có người tò mò, giả vờ thăm hỏi để đi nhìn một cái, bây giờ nói đây là bệnh dễ lây, tất nhiên sẽ không có ai dám vào thăm. Nhất là các cô nương đều yêu cái đẹp, sao dám mạo hiểm đi xem.

Mẫu thân của Giang Hiểu Huyền, Giang phu nhân cũng cười, trong lời nói như có như không mang theo dò xét "Thì ra là như vậy a, ta còn tưởng hai vị tiểu thư vội vàng theo đồ cưới, ngay cả chúng ta cũng không thêm gặp. Uyển Vân, người cần chiếu cố các tiểu thư thật tốt, như vậy ngày sau xuất giá, mới không chậm trễ công việc". Nàng vừa dứt lời, chung quanh nhóm phu nhân liền phụ họa.

Việc hôn nhân của Vệ gia cùng Hoàng gia, ở trong thành Định kinh truyền đi ồn ào huyền ảo, đáng tiếc Thẩm gia lại chưa bao giờ mở lời chứng thực, điều này làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, người muốn dò xét không ít. Đến cuối cùng là vị tiểu thư nào gả cho ai, mọi người đều mơ hồ, vì thế hôm nay Giang phu nhân liền hỏi ra lời, muốn xác định xem việc hôn sự gây ồn ào này có thực hay không.

Nhiệm Uyển Vân ánh mắt chợt lóe, hiểu rõ ý đồ của Giang phu nhân, cười nói "Người nói chuyện gì đâu không, cho dù là vội vàng theo đồ cưới, nhưng nay là sinh thần lão phu nhân, cũng phải có mặt làm tròn chữ hiếu, nếu không phải là thật sự bị bệnh, sao lại không đến để được trông thấy các vị phu nhân?"[Editor: Nhạc Nhạc Hi hi + Beta: Tiểu Vũ]

Lời nói đánh tan nghi hoặc, thừa nhận hôn sự này đúng là có.

Các vị phu nhân ở đây đều quen nhìn việc ở đại trạch, ai không phải là kẻ thành tình chứ, nghe được ý tứ trong lời nói của Nhiệm Uyển Vân, nhất thời tiếng chúc mừng vang lên không dứt. Thấm lão phu nhân vuốt mặt Thấm Nguyên Bách từ ái tươi cười, khách chủ đều vui mừng.

Trong vườn, giờ phút này một đám tiểu thư trẻ tuổi vây quanh, bọn họ đánh cờ trên bàn đá, chơi bài lá, ăn điểm tâm, nói chuyện phiếm.

"Người nói xem, Nguyệt nhi!" Giang Hiểu Huyền lên tiếng "Hai tỷ muội kia của người, đến bây giờ sao còn chưa nhìn thấy, chẳng lẽ là thật sự bị bệnh?"

"Là thật!" Thấm Nguyệt lắc đầu, ánh mắt hiện ra một tia lo lắng "Đại tỷ tỷ bệnh còn đang nhiều, bệnh của Ngũ muội muội lại có chút lợi hại, bệnh sôi trên mặt lây sang cả mấy nha hoàn bên người. Không thì. . ." Nàng gục đầu xuống "Các người hôm nay đến, sợ là các nàng bên người nàng cũng chưa nhìn thấy đi"

"Khó trách" Bạch Vi búng tỉnh đại ngộ "Bên ngoài Tây viện nhiều người canh giữ như vậy, cũng chưa thấy ai đi ra, chắc là hạ nhân trong viện cũng sợ đi ra sẽ lây cho người khác. Trong học đường Bui tiên sinh không phải đã nói, trước đây còn có địa phương bị nhiễm ôn dịch, vì phòng ngừa lây nhiễm, còn phải cách ly bệnh nhân đó sao?"

"Đúng là đạo lý này" Thấm Nguyệt nói.

Dịch Bội Lan sờ sờ hai vai chính mình, rung mình một cái "Thật là đáng sợ, cũng đừng có nhiễm đến trên người chúng ta nha"

"Yên tâm đi" Thấm Nguyệt cười nói "Chỉ cần không đến Tây viện, tự nhiên sẽ không sao, người xem, ta cũng đâu có bị lây bệnh đúng không?"

"Cùng muội muội bệnh tật như vậy sống dưới một mái hiên, người đúng là rộng rãi" Dịch Bội Lan bĩu môi "Thấm Diệu này sao lại giống như cái sao chổi, luôn luôn xuất hiện chút chuyện này nọ"

Phùng An Ninh bên kia trong mắt xuất hiện tia giận dữ, cố gắng kiềm chế lại, nhỏ giọng mắng một câu "Cũng không biết đây là giải vây cho Thấm Diệu hay là làm người ta hận thêm, làm bộ làm tịch"

Nàng đang nói đến Thấm Nguyệt.

Phùng An Ninh nhỏ giọng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cao ngạo, bất quá khi nhìn đến Thấm Nguyệt, ánh mắt lại lộ ra sự khinh bỉ.

Hai người bên kia, một là Phùng An Ninh cùng với Thấm Diệu giao tình rất tốt, tự nhiên sẽ bị Thấm Nguyệt bài xích. Hai là Tần Thanh, trời sinh mỹ mạo lại kiêu ngạo, là đối thủ của Thấm Nguyệt ở Quảng Văn Đường, hôm nay Thấm Nguyệt chịu trách nhiệm tiếp đón các tiểu thư, tất nhiên đối với Tần Thanh lạnh nhạt. Vì thế hai người này âm thầm đương sai, lại cùng ngồi chung một chỗ.

"Ai biết có phải sinh bệnh hay không" Tần Thanh từ trước đến nay đối với Thấm Nguyệt không hề che giấu sự khinh thường, lời này bị Phùng An Ninh nghe được, lập tức nói "Ồ, người cũng cảm thấy như vậy à, hay là chúng ta cùng đi xem Thấm Diệu đi"

"Ta cùng nàng không có gì giao tình, muốn đi chính người đi" Tần Thanh không chút do dự cự tuyệt, lại nói thêm một câu "Nhưng mà Tây viện Thấm phủ nay không cho người khác đi vào, sợ bị lây bệnh sôi, ta nghĩ người cũng không vào được đâu"

"Sao có thể như vậy" Phùng An Ninh lòng đầy căm phẫn "Đều là cháu gái Thấm phủ, dựa vào cái gì không để Thấm Diệu tham dự sinh thần Thấm lão phu nhân, lại đem nàng nhốt ở Tây viện, thế này khác gì ngồi tù?"

"Người bớt quản chuyện người khác đi" Tần Thanh nhìn lướt qua Phùng An Ninh "Tóm lại chuyện này cùng ta và người không có quan hệ"

Phùng An Ninh không cam lòng cắn cắn môi, cũng không hiểu nguyên do gì. Chỉ oán hận trừng Thấm Nguyệt ở bên kia được mọi người vây quanh chuyện trò vui vẻ.

Lại không người nhìn thấy trong bóng cây, một nhân ảnh chợt lóe, nhanh chóng biến mất ở trong bụi hoa.

Một góc sân hoang vu phía Tây Bắc Thấm phủ, địa thế không tốt lại có rất nhiều cỏ dại, liền bị hoang phế. Ngẫu nhiên có chim chóc bay qua hoặc mèo hoang ở bên ngoài, bình thường không ai đến đây.

Hôm nay, bên bức tường lại đứng mấy người.

Kẻ cầm đầu đưa lưng về phía vườn, ôm ngực không biết trầm tư cái gì. Người ở phía sau nói "Chủ tử, thuộc hạ đi ngang qua Đông viện Thấm phủ, nghe nói Tây viện có người canh gác"

Tên còn lại lại nói "Thuộc hạ đã điều tra, Tây viện chỉ có người canh giữ bên ngoài, hộ vệ đều không ở đó. Ngược lại ở từ đường Thấm phủ, có rất nhiều cao thủ canh giữ, hay là. . ."

"Đương Đông kích Tây" Người nọ quay đầu, lộ ra gương mặt anh tuấn "Người hẳn là đang ở từ đường"

----- Phiên ngoại siêu nhỏ -----

Nhạc Nhạc: Khi tớ edit đến đây thì bên Trung Quốc bị cúp điện, nên tớ không thể edit tiếp, liên quan quá trời nên chương này hơi ngắn. Haha. . .

Tiểu Vũ: Giải thích thêm cho bạn nào chưa rõ về bạn Thẩm Viên

. Thực ra thì mấy chương trước Nhiệm Uyển Vân cũng đã nhắc về thím này rồi, nhắc với tên "Viên Nhi", thím này là con trưởng của nhị phòng, xếp theo thứ tự là : Thẩm Viên, Thẩm Thanh, Thẩm Nguyên Bách...

Xi-poi thêm một số chương nữa: Từ chương sau sẽ xuất hiện thêm một số nhân vật như anh trai của Thẩm Diệu :v :v :v , anh trai của Thẩm Thanh, và một thím thứ nữ chưa xác định là n. vật phụ hay chỉ là pháo hôi Thẩm Đông Lăng :v

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Hỏa Thiêu Từ Đường

Đông viện Tướng quân phủ náo nhiệt vô cùng, tân khách lui tới chúc thọ, tặng quà, đưa lễ, còn chưa tới giờ yến hội mở màn đã thấy một cảnh hoà thuận vui vẻ.

Thẩm lão phu nhân trước mặt người ngoài, luôn làm ra vẻ xa hoa, hễ có tiểu thư tiến lên chúc thọ, liền tiện tay đưa tặng lễ gặp mặt quý trọng. Thấy tình cảnh này, vẻ tươi cười của các vị phu nhân cũng chân thành hơn, Nhiệm Uyển Vân thì lại âm thầm nghĩ rằng.

Tiền chung của Thẩm gia, Nhiệm Uyển Vân phụ trách trông coi, ngày thường đều do nàng điều chỉnh chi tiêu ở cả ba phòng. Lão thái thái tiêu xài càng nhiều, tiền nạng có thể lên đút túi riêng lại càng ít. Huống chi Thẩm Quý thường xuyên qua lại trong quan trường, cứ như vậy, chi sợt thời gian sắp tới, tiền bạc lại thiếu hụt.

Nơi này phi thường náo nhiệt, nơi khác lại hết sức yên tĩnh. Phía tây nam của Thẩm Phủ là từ đường, lúc này lạnh tanh, ngoài cửa viện, một vài hộ vệ ăn mặc nghiêm chỉnh đứng đó, chỉ là một cái từ đường, đứng ra không cần trấn thủ như thế. Nhưng mà, những người này là đang canh chừng Thẩm Diệu, sợ nàng từ trong đó trốn ra.

Từ đường vốn là nơi lạnh lẽo, quanh năm suốt tháng đều không thấy mặt trời, trong ngày Đông, vừa đi vào liền cảm thấy gió lạnh buốt xương. Chung quanh tràn ngập mùi tàn tro, lư hương còn đang mờ khói, làm cho những bài vị lạnh như băng có chút huyền ảo.

"Tiểu thư" Cốc Vũ chà xát tay "Hôm nay là ngày sinh lão phu nhân, bọn họ lại cố ý đem tiểu thư nhốt ở nơi này, thật là khi dễ người!"

Đừng nói là đem Thẩm Diệu thả ra ngoài, đến một lời thăm hỏi cũng không có. Quả thực xem Thẩm Diệu như hạ nhân phạm sai mà đối đãi.

"Người gặp cái gì!" Thẩm Diệu đứng trước cửa sổ, bên ngoài cây lá điêu tàn, ngày Đông, cỏ cây trụi lá nhìn hết sức tiêu điều.

"Tiểu thư sao lại không gặp?" Cốc Vũ ghen nhiều ngày, cuối cùng cũng nhịn không được nói "Bọn họ đem tiểu thư nhốt ở đây, rõ ràng chính là ép gả, đợi đến khi lão gia phu nhân trở về, tiểu thư đã là người của Hoàng gia, dù lão gia phu nhân có che chở, thì cuộc sống của tiểu thư cũng xem như bị hủy a!"

Kinh Trập này giờ vẫn đang khoi chậu than trên mặt đất, bên trong từ đường lạnh như băng, cũng chỉ có chậu than này phát ra hơi ấm. Nàng một lòng giữ ấm cho giường nhỏ ở bên trong, Thẩm Diệu nhìn thấy lắc đầu "Người đem chăn đệm ra ngoài phơi nắng một canh giờ đi"

"Tiểu thư!" Cốc Vũ chà chà chân, có chút sốt ruột trước thái độ thờ ơ của Thẩm Diệu. Bị Thẩm Diệu nhìn một cái, liền nói không ra lời, chỉ phải ghen trong lòng đem chăn ôm ra ngoài, theo lời Thẩm Diệu mang đi phơi nắng.

"Hôm nay khó có được thời tiết tốt" Thẩm Diệu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng không chiếu đến bên trong từ đường, chỉ có thể mang chăn ra sân phơi. Mà nàng thì không thể rời khỏi từ đường, nói thật ra nàng cũng không muốn đi. [Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi + Beta: Tiểu Vũ]

"Tiểu thư nói" Kinh Trập rốt cuộc dừng khoi chậu than hỏi "Lão gia cùng phu nhân quả thật hôm nay sẽ gặp gặp trở về sao?"

Thẩm Diệu nói với Kinh Trập, hết thảy không cần lo lắng, bởi vì trong đại thọ Thẩm lão phu nhân, vợ chồng Thẩm Tín sẽ trở lại thành Định kinh. Tuy rằng lời này quá mức vớ vẩn, bởi vì không có người truyền tin đến báo Thẩm Tín sẽ hồi kinh, từ giờ đến cuối năm còn một đoạn thời gian. Thẩm Diệu ngày ngày bị nhốt tại từ đường, làm sao có được tin tức. Kinh Trập đối mặt Thẩm Diệu, trong lòng nghi vấn nhưng không hỏi ra lời. Ở trên người tiểu thư nhà mình, Kinh Trập phát hiện một ít khí chất mà trước đây không có. Dường như, lời nàng nói, luôn làm cho người ta tin phục vô điều kiện.

Thẩm Diệu nói "Chờ lát nữa, người tìm phương pháp quấy nhiễu hộ vệ bên ngoài, làm cho bọn họ cách xa nơi này một chút, tóm lại bọn họ sẽ không bỏ đi đâu, nhưng xa một chút là được"

"Nô tỳ đã hiểu" Kinh Trập nói. Tuy rằng nàng không biết tại sao Thẩm Diệu muốn làm như vậy, nhưng mấy ngày nay ở trong từ đường cùng Thẩm Diệu,

nàng phát hiện Thẩm Diệu đối với tình cảnh trước mắt không hề kích động. Người không hoảng hốt trước cục diện hồng bút này, thứ nhất là vụng về không rõ, thứ hai là đã sớm có sách lược ứng phó. Mà Thẩm Diệu, Kinh Trập cũng không cho rằng nàng là người ngu ngốc. Cho nên mặc dù trong lòng lo lắng như Cốc Vũ, Kinh Trập vẫn nguyện ý tin tưởng Thẩm Diệu có thể ứng phó sự tình lần này.

Thẩm Diệu chú ý tới ánh mắt của nàng, trong lòng khẽ thở dài.

Bốn nha hoàn bên người nàng, Cốc Vũ thông minh nhất, Bạch Lộ rất trầm ổn, Sương Giáng cực kỳ trung nghĩa, mà Kinh Trập, lại hết sức gan dạ.

Kiếp trước vì giúp Phó Tu Nghi mượn sức quyền thần, Kinh Trập lợi dụng nhan sắc chính mình trở thành tiểu thiếp quyền thần kia, hẳn ta ham mê sắc đẹp, Kinh Trập cũng có thủ đoạn, tuy rằng cuối cùng bị chính thất loạn côn đánh chết, nhưng trước khi chết, cũng đem nhược điểm của quyền thần dâng lên, giúp Phó Tu Nghi thành công không chế kẻ kia.

Thân là một tỷ nữ, đã có can đảm như vậy. Chứng tỏ Kinh Trập không phải là một cô nương tầm thường. Cho nên việc này, dùng Cốc Vũ, Bạch Lộ hay Sương Giáng đều không thích hợp, chỉ có Kinh Trập có thể chống đỡ, Kinh Trập dù có biết trước nàng làm ra chuyện gì, cuối cùng trợ giúp hay không, Thẩm Diệu là người hiểu rõ nhất.

Dù sao, chuyện mà nàng sắp làm, thật sự là rất kinh hãi thế tục.

"Thật ra" Kinh Trập âm thầm, nhẹ giọng nói "Nếu tiểu thư muốn, để cho Mạc Kinh tìm phương pháp đem tiểu thư ra ngoài cũng không phải không thể".

Thân thủ Mạc Kinh ở trong đám hộ vệ tướng quân phủ cũng thuộc hàng đầu, tuy nói song quyền nan địch tứ thủ, nhưng dựa vào sơ hở mà mang một người chạy trốn, cũng không phải không có khả năng.

"Sau đó thì sao?" Thẩm Diệu hỏi lại "Trời đất bao la, ta chạy rồi thiên hạ sẽ thái bình sao? Khế ước bán mình của bốn người các người còn ở trong tay lão phu nhân, ta đi rồi, các người phải làm thế nào?"

Kinh Trập lập tức quỳ rạp xuống nói "Nô tỳ biết tiểu thư vì tính mạng của chúng nô tỳ mới cam tâm ở lại nơi này, nhưng nếu vì vậy mà tiểu thư gặp bất hạnh, nô tỳ thật sự là tội đáng muôn chết. Lúc trước lão gia cùng phu nhân chọn bốn người nô tỳ đến hầu hạ tiểu thư, là muốn chúng ta chiếu cố tiểu thư, sao bây giờ ngược lại để tiểu thư chiếu cố chúng ta được chứ?"

Ánh mắt Thẩm Diệu xúc động, Thẩm Tín thật sự rất biết chọn người, bốn nha hoàn này, kiếp trước dù là thời điểm nàng gian nan nhất, cũng chưa bao giờ rời bỏ nàng. Nhưng mà người chứ không phải cỏ cây, đạo lý ở đời chính là như vậy, có ân báo ân, có oán báo oán, nàng muốn lung lạc nhân tâm, cũng không thể quên bốn nha hoàn bên người.

"Người yên tâm đi" Thẩm Diệu nói "Ta và các người đều sẽ vô sự. Sinh thần hôm nay, nghe nói Nhị tỷ thêu một bức tranh Quan Âm tặng tổ mẫu, nếu bọn họ đã cố tình muốn quên ta, ta liền nhắc cho họ nhớ". Nàng mỉm cười "Ta cũng có một phần đại lễ muốn tặng lão phu nhân, nhưng không biết, nàng có phúc phận để nhận lấy hay không?"

...

Cách thành Định kinh mấy mươi dặm, cạnh suối nước kết băng có ngựa đang uống nước. Thảo nguyên nhìn có chút tiêu điều, một đội quân đang dừng chân nghỉ ngơi.

Ngồi ở phía xa là một hán tử, da hắc màu đồng, có lẽ vì dầm mưa dãi nắng trên chiến trường biến thành như vậy, toàn thân toát ra lực lượng mạnh mẽ. Thân hình như một tòa núi nhỏ, mặt mày nghiêm nghị chính trực, mày rậm mắt to, râu quai nón, cực kỳ hào sảng.

Ở bên người hắn có một nữ nhân, nàng vuốt đầu con ngựa đang gặm cỏ. Tuổi nàng trung niên, mặc chiếc áo màu xanh cùng áo giáp ngắn, phía dưới là chiếc quần cưỡi ngựa có thêu kim tuyến, chải tóc hình xoắn ốc đơn giản, một đôi mắt đẹp lấp lánh hữu thần, hết sức thanh tú, nhưng hấp dẫn người nhất chính là khí chất oai hùng hiên ngang, cô tay mang một đôi vòng bạc, thời điểm vuốt ngựa phát ra tiếng leng keng.

"Phu nhân, khoảng một canh giờ nữa là có thể về đến Định kinh" Hán tử trung niên cười nói "Suốt ngày ngốc ở Tây Bắc kia, giờ hồi kinh, có thể ngủ ngon rồi"

"Tây Bắc có gì không tốt?" Phụ nhân trừng đôi mắt đẹp, có chút mạnh mẽ hỏi "Ta chính là ở Tây Bắc lạnh lẽo mà lớn lên, người nếu muốn ngủ ngon, còn cười ta làm cái gì?"

Hán tử kia vội vàng làm ra vẻ mặt đau khổ xin tha "Phu nhân nói đúng, kinh thành dù có an nhàn, cũng không thích hợp với người thô thiển như ta, vẫn là Tây Bắc tốt, mùa Đông còn có thể lên núi săn thú, hồ ly chạy khắp xung quanh, săn được liền để cho phu nhân làm áo choàng"

(Há há. . . chú Thẩm cực phẩm . . .).

Phụ nhân nghe vậy, mới giờ khoe miệng lên, cười mắng "Nịnh bợ!"

Hai người này không phải ai khác, chính là Uy Vũ đại tướng quân Thẩm Tín cùng phu nhân La Tuyết Nhạn. Hôm nay bọn họ gấp gấp trở về để tham dự đại thọ Thẩm lão phu nhân. Trước đó, bọn họ cũng chưa thông báo với người nhà, định nhân dịp lấy được thư đầu hàng, sớm ngày khai hoàn, cho mọi người ở kinh thành một bất ngờ.

"Chúng ta còn chưa từng dự sinh thần của nương" La Tuyết Nhạn nói "Bình thường đều là cuối năm mới trở về đem những gì bệ hạ ban thưởng làm quà

cho nương, coi như thọ lễ, hôm nay trở về gấp, không biết tặng áo choàng lông chuột lửa này có vừa ý lão thái thái hay không?"

"Sao có thể không vừa ý?" Thẩm Tín vừa nghe, lập tức hỏi ngược lại "Đây chính là thứ tốt, dù ở trên chiến trường, cũng là bảo vật. Muốn có cũng không phải dễ, lúc trước vì săn chuột lửa kia, ta phải phục trong núi bảy ngày bảy đêm, nếu không phải người kiên quyết muốn tặng cho nương, ta liền. . . cho người rồi". Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Thẩm Tín dần dần nhỏ lại, hiển nhiên, lời này có chút ngổ nghịch, bất quá lòng người chứ không phải cán cân, đều sẽ có thiên vị. Thẩm lão phu nhân tuy rằng đãi Thẩm Tín rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải mẹ ruột, quan hệ huyết thống làm không thể giả, Thẩm Tín tự nhiên vẫn nghiêng về thể tử của mình hơn một chút. Hướng hồ La Tuyết Nhạn bình thường đều theo hấn ra chiến trường đánh giặc, áo choàng chuột lửa này đối với nàng có tác dụng lớn hơn so với Thẩm lão phu nhân rất nhiều. Nếu không phải La Tuyết Nhạn kiên trì đem tặng Thẩm lão phu nhân, Thẩm Tín dù thế nào cũng phải làm áo choàng cho La Tuyết Nhạn trước rồi mới.

"Người biết cái gì" La Tuyết Nhạn trừng mắt liếc nhìn hấn mắt một cái "Hàng năm sinh thần của lão thái thái người đều bỏ qua, mặc dù đến cuối năm đều đem những gì bệ hạ ban thưởng tặng cho lão thái thái, nhưng làm gì có ai biết. Lần trước chúng ta hồi kinh, ta còn nghe nói, trong kinh thành có người nói người bất hiếu. Ta làm như vậy, còn không phải là vì người sao. Người nếu không màng danh tiếng, Kiều Kiều cũng không thể có một người cha bất hiếu nha"

Lời này vừa nói ra, Thẩm Tín trầm mặc một lúc lâu, đứng vậy, Định kinh không phải Tây Bắc lạnh lẽo điều kiện gian nan, cũng không có kẻ địch đao thương chạp bầy, nhưng cũng không thật sự thái bình như vẻ bên ngoài. Hai vợ chồng bọn họ đều không ở Định kinh, lời đồn đãi liên lan ra, thật khiến người ta căm tức.

La Tuyết Nhạn lại nói "Người cũng biết ta không hiểu những quanh co trong nhà cao cửa rộng, La gia không có nhiều quy củ. Ta chỉ biết dùng phương thức đơn giản nhất, tặng áo choàng lông chuột lửa trân quý, nếu có thể được lão thái thái hài lòng, lão thái thái cao hứng, mọi người nhìn thấy, lời đồn tự nhiên sẽ biến mất"

Sau một lúc lâu, Thẩm Tín mới nói "Vẫn là phu nhân suy nghĩ chu đáo"

"Ta cũng không phải vì người, ta là vì Kiều Kiều" La Tuyết Nhạn hừ một tiếng, sắc mặt đột nhiên có chút u buồn "Hai vợ chồng chúng ta, hàng năm đều không ở Định kinh, tuy nói Tây Bắc quá mức hung hiểm, Kiều Kiều còn nhỏ, không thể mang theo. Nhưng nhiều năm như vậy, chúng ta không ở bên cạnh dạy dỗ, làm bạn với nàng, là chúng ta có lỗi với nàng".

Thẩm Tín nghe vậy, thở dài một tiếng, gục đầu xuống, đôi mắt hiện lên vẻ đau xót.

Thiên hạ không có cha mẹ nhẫn tâm, cũng không có cha mẹ không thương yêu con cái. Thế nhưng hấn cùng La Tuyết Nhạn đã định trước là người trên chiến trường chém giết quân địch, mà Thẩm Diệu thì không thể đồng hành. Hai quân giao chiến, thủ đoạn hoa cả mắt, không ít chuyện bất lý thân thích đối phương giết chóc, bọn họ chỉ có thể nhìn đau chia cắt cùng nữ nhi, ít nhất để nàng ở lại Định kinh, an nguy không cần lo lắng.

La Tuyết Nhạn càng nghĩ càng thương tâm, tiếp tục nói "Ta thường xuyên suy nghĩ, để Kiều Kiều ở lại kinh thành, có phải thật sự tốt cho nàng hay không. Không có cha mẹ bên người, sao có thể trôi qua vui vẻ. Bình thường cuối năm gặp mặt, nàng luôn lạnh lùng đối với chúng ta, nói đến nguyên nhân, đều là lỗi của chúng ta. Vì thế, cho dù nàng làm gì, chúng ta cũng không có trách nàng"

Thẩm Diệu cùng vợ chồng Thẩm Tín, thậm chí đối với ca ca Thẩm Khâu cũng không thân thiết, bởi vì hết thảy thân nhân này từ nhỏ đã không ở bên cạnh nàng. Nàng thân cận Nhiệm Uyển Vân và Trần Nhược Thu, thậm chí Thẩm lão phu nhân, những người này đều là cùng nàng sớm chiều ở chung, đây mới là "thân nhân" trong mắt nàng. Mà vợ chồng Thẩm Tín đối với nữ nhi chiều chuộng hết mực, dù cho ở kinh thành Thẩm Diệu vụng về nổi tiếng bao nhiêu, cũng chưa từng nổi giận với nữ nhi, bởi vì, tất cả đều do bọn họ mà ra.

Thẩm Tín vỗ vỗ bả vai La Tuyết Nhạn "Sẽ có một ngày, Kiều Kiều sẽ hiểu cho nỗi khổ của chúng ta"

"Nàng thật sự sẽ hiểu sao" La Tuyết Nhạn cười khổ một tiếng "Đôi khi, ta thậm chí còn nghĩ, Kiều Kiều nay không tốt như vậy, đến tốt cùng là ai tạo thành, Thẩm phủ. . ." Nàng thốt nhiên im lặng, có chút ảo não nhìn thoáng qua Thẩm Tín.

Thẩm Tín tự nhiên hiểu được ý nàng, sắc mặt hơi đổi, một lát sau, thở dài, cầm tay ái thê "Phu nhân lo lắng nhiều rồi. Nương cùng đệ muội đều hết lòng dạy dỗ Kiều Kiều, nếu không phải vậy, Kiều Kiều cũng sẽ không thân cận với họ"

Thái độ Thẩm Diệu đối với hai thẩm thẩm, thật sự là tốt đến nỗi làm người ta đổ kỵ, như vậy, nếu có lòng nghi ngờ, liền có vẻ hẹp hòi.

"Là ta suy nghĩ nhiều" La Tuyết Nhạn nói. Nàng là đích nữ bảo bối của La gia ở Tây Bắc, cũng là gia tộc võ tướng, chức quan tam phẩm, trong nhà bọn họ đều là những hán tử kiên cường. La Tuyết Nhạn là muội muội nhỏ nhất, trên có ba ca ca, từ lúc nàng sinh ra, trong nhà chỉ có cha mẹ, ca ca, không có nhiều sự tranh chấp u ám, kiến thức về những đấu tranh trong gia tộc lớn không nhiều, nên không hiểu việc này hiểm ác.

Nếu như hiểu được, khẳng định nàng sẽ tình nguyện mạo hiểm mang Thẩm Diệu theo bên người, quyết không để Thẩm Diệu ở lại Thẩm phủ.

Đang nói, liền nghe phía sau có người gọi "Cha, nương!"

Sắc mặt Thẩm Tín trầm xuống, cả giận nói "Thời điểm có người ngoài, gọi ta. . ."

"Thẩm tướng quân!" Người tới vội vàng nói.

"Đừng để ý cha người" La Tuyết Nhạn liếc Thẩm Tín một cái "Làm bộ làm tịch!"

Người đến là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ đường đường, làn da màu lúa mạch, cười rộ lên có hai cái lúm đồng tiền, nhìn tăng thêm một phần tính trẻ con. Thanh niên này bộ dạng cùng La Tuyết Nhạn có chút tương tự, chính là Thảm Khâu con trai trưởng Thảm Tín.

Thảm Khâu năm nay hai mươi hai tuổi, từ lúc mười tuổi đã bị Thảm Tín mang ra chiến trường rèn luyện, bảo là thầy nghiêm mới có trò giỏi. Thảm Khâu cũng là người dũng mãnh, nhiều năm như vậy, công huân cũng kiếm được vài lần, nay đã là tiểu tướng quân tứ phẩm.

"Cha, nương, các người nói thọ lễ, ta nên tặng cái gì nha?" Thảm Khâu gãi đầu, có chút mờ mịt.

"Tiểu tử đàn độn này! Người đưa lễ gì, hỏi chúng ta làm chi, nam tử hán đại trượng phu, ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không có chủ ý, còn ra chiến trường cái gì!" Thảm Tín bắt lấy cơ hội liền quở trách con trai.

"Không phải bởi vì lâu nay ta không tham gia sinh thần tổ mầu đó sao" Thảm Khâu không được tự nhiên nói "Ta cũng không biết đưa cái gì, không lẽ đem việc giết được bao nhiêu địch, kiếm được bao nhiêu công huân báo lên, ngày sinh mà nói những điều này là điềm xấu"

La Tuyết Nhạn bị lời nói Thảm Khâu làm nở nụ cười "Không sao, lúc trước không phải bệ hạ có thưởng cho người một cuộn gấm tơ tằm hay sao, người đem tặng lão phu nhân. Ta nghe nói, bây giờ trong Định kinh gấm tơ tằm cực ít, nương nương trong cung cũng hiếm có, lão thái thái nhận được tự nhiên sẽ vui mừng"

"Nhưng mà cái đó ta muốn tặng cho muội muội!" Thảm Khâu vội vàng nói.

"Thôi" Thảm Tín khoát tay "Người làm sao biết muội muội thích gấm vóc này"

Mặc dù Thảm Tín không biết nữ nhân thường thích thứ gì, nhưng đối với nữ nhi của mình cũng hiểu rõ, nàng không thích những thứ cao nhã, lại thích đeo vàng đeo bạc, càng tục khí càng tốt, tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng bọ hán cũng tùy tiện để Thảm Diệu vui vẻ. Gấm tơ tằm tuy đẹp đề sang quý, cũng không thấy Thảm Diệu tán thưởng.

Thảm Khâu vừa nghe, cảm thấy phụ thân nói có lý, liền cúi đầu ngồi xuống, nhỏ giọng "Lần này trở về vội vàng, không mang thứ gì làm quà cho muội muội, thật là áy náy"

Kỳ thật lúc nhỏ Thảm Khâu cùng Thảm Diệu cảm tình rất tốt, huynh muội hai người nâng đỡ lẫn nhau, trôi qua cũng coi như mỹ mãn. Nhưng sau này Thảm Khâu hàng năm đi theo Thảm Tín đánh giặc, một năm mới gặp Thảm Diệu một lần, Thảm Diệu thì qua mỗi năm tính nét lại càng ngày càng kém, huynh muội không có thời gian bồi dưỡng cảm tình. Thảm Khâu không hiểu vì sao hán làm mọi cách để thân cận muội muội, nhưng thái độ của Thảm Diệu đối với hán luôn không lạnh không nóng.

Thảm Khâu không biết nguyên nhân nhưng Thảm Diệu thì biết. Kỳ thật là Thảm Nguyệt cùng Thảm Thanh, còn có Quế ma ma, nói bóng nói gió bên tai nàng vợ chồng Thảm Tín chỉ mang theo Thảm Khâu bên người, rõ ràng trọng nam khinh nữ, xem trọng con trai có thể nối dõi tông đường, không xem trọng nữ nhi. Thảm Diệu tuổi còn nhỏ, nghe người ta nói vài câu liền dễ dàng tin tưởng, nhìn huynh trưởng, cảm thấy hán đoạt đi toàn bộ tình thương của cha mẹ, thật đáng giận, cho nên không muốn cùng hán thân cận.

"Thôi" Thảm Tín vỗ vỗ quần áo, đứng dậy "Gọi các huynh đệ đứng lên, tiếp tục hành trình, một lúc nữa, phải trở lại Định kinh rồi"

...

Thời gian từ từ trôi qua, tiệc đại thọ ở Thảm phủ đã sắp mở màn. Các phu nhân tiểu thư đều đã an vị, ước chừng có đến mười bàn, Thảm lão phu nhân tên tuổi cũng đủ lớn, phô trương như vậy, phu nhân quan chức có chút cấp bậc ở Định kinh đều đến. Đương nhiên, mọi người tới đây ngồi, cũng không phải vì mặt mũi Thảm lão phu nhân, mà bởi vì danh tiếng của Thảm Tín. Dù vậy, sinh thần vẫn diễn ra náo nhiệt vô cùng, không thua năm trước.

Thảm Nguyệt mặc váy màu ánh trăng thêu trăm điệp như ý, màu sắc này càng tôn thêm sự diễm dáng diễm đạm của nàng, vốn là một người thanh tú, hôm nay có ý ăn mặc, vì chính mình sắp trưởng thành mà tính toán. Nay Thảm Thanh cùng Thảm Diệu đều có người hỏi cưới, các phu nhân nhìn Thảm Nguyệt cũng có chút tâm tư, tính toán xem nếu cưới Nhị tiểu thư Tam phòng Thảm phủ, sẽ đem đến lợi ích bao nhiêu cho nhà mình.

Nhóm nam quyền đưa lễ mừng thọ sau, đều ở bên kia, Thảm Quý cùng Thảm Vạn hai huynh đệ tiếp khách. Tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lời bẻ khéo phái này, hai người nói nói cười cười, vô cùng náo nhiệt.

(Chắc kiểu như: Ấy dô, đại nhân a, mời vào, mời vào, bên này, bên này. . . 'giống tú bà quá đi', haha)

Tô lão gia bưng ly rượu, đầu có chút đau. Hán cùng Lâm An hầu phủ Tạ gia quan hệ tốt, Thảm gia cùng Tạ gia từ trước đến nay không hòa hợp, Thảm gia lại có tình phát thiệp mời hán. Tô lão gia là người hiền lành, người ta nếu đã đưa thiệp mời, hán cũng không thể cự tuyệt, chỉ đành phải đến dự. Trong lòng thâm hăm mộ đứa con trai trưởng "bệnh nặng trong người" của mình, ít nhất không cần ngồi đây nhìn những người này bụng đầy ý xấu, giả vờ nâng chén cụng ly, giao hoạt thăm dò nhau.

"Cha!" Tô Minh Lăng trừng mắt, hôm nay hán cũng được mầu thân chuẩn bị trang phục, ăn diện một phen, dù vậy, thoát nhìn bắt quố cũng là một tiểu viên cầu mười phần đoan chính mà thôi. Hán kéo tay áo Tô lão gia "Ta muốn ra ngoài đi dạo"

"Đừng có chạy loạn!" Tô lão gia cảnh cáo nói. Hôm nay con trai lớn không có tham gia, nhưng con trai nhỏ thường ít hứng thú với điều gì lại ồn ào muốn đi, Tô lão gia cũng không biết tại sao. Bởi vì Tô Minh Lăng âm thầm lợi hại, Tô phu nhân đáp ứng, Tô lão gia đành phải mang hán theo.

Tô Minh Lăng ủy khuất thả tay xuống, hán nghe nói đây là thọ yến Thảm lão phu nhân, chính là tổ mầu của Thảm Diệu. Hán nghĩ lâu như vậy chưa nhìn

thấy Thẩm Diệu đến Quảng Văn Đường, nên hấn hết sức quan tâm. Vốn định thừa cơ hội này đến gặp Thẩm Diệu một lần, không ngờ hôm nay Thẩm Diệu cần bán là không có lộ mặt. Nghe người ta nói Thẩm Diệu mắc bệnh sỏi không thể tùy ý gặp người, nội tâm Tô Minh Lăng ngứa ngáy, muốn gặp gặp Thẩm Diệu. Hấn có rất ít bằng hữu, người khác đều ghét bỏ hấn ngốc nghếch chậm hiểu, chỉ có Thẩm Diệu đối với hấn dịu dàng, ở trong lòng hấn, đã sớm xem Thẩm Diệu là bằng hữu duy nhất.

Bên chỗ ngồi của nữ quyền, Giang phu nhân cười ồn ào nói "Lại nói tiếp, Hoàng phu nhân cùng Vệ phu nhân, các người hấn là nên kính lão phu nhân một ly rượu a, dù sao. . ."

Dù sao, không bao lâu nữa chính là thân gia.

Lời này cũng không nói ra cái gì, nhưng mà các phu nhân trong yến tiệc đều hiểu rõ ràng. Hoàng phu nhân dung mạo tính xảo, nghe vậy nở nụ cười, không biết diễn tả cảm giác lúc này như thế nào. Trong lòng nàng biết, cuộc hôn nhân này bất quá là theo nhu cầu hai bên, cũng không phải là nhân duyên tốt gì. Thẩm gia nếu thật sự đau lòng nữ nhi như thể hiện bên ngoài, chắc chắn sẽ không đáp ứng cuộc hôn nhân này. Cái gọi là rạn vỡ huy hoàng, cũng là cô làm ra vẻ, vì vậy ánh mắt nàng có chút trào phúng.

Vệ phu nhân bên kia lại có vẻ không được tự nhiên. Thẩm gia dòng dõi không tồi, bá mẫu Thẩm gia cũng coi như họ trèo cao, nhưng Thẩm Diệu trước đây thật sự quá mức vụng về, không thể đảm đương vai trò chủ mẫu. Sau đợt kiểm tra vừa rồi, nghe ngóng xung quanh biết được Thẩm Diệu có chuyên biến, tính tình trầm ổn rất nhiều, nên mới tới cầu hôn cho con trai nhà mình.

Không ngờ hôm nay không nhìn thấy Thẩm Diệu, nghe nói Thẩm Diệu mắc bệnh sỏi. Vệ phu nhân có chút lo lắng, nếu là bệnh hiểm nghèo, chẳng phải phá hỏng cả đời con mình, nghĩ như vậy, nàng lại lộ ra nét mặt không tình nguyện.

Tùng ấy gương mặt lưu lại trong mắt Trần Nhược Thu, trong lòng nàng cười lạnh. Nàng cũng không phải kẻ ngốc, sao lại không nhìn ra ý đồ hoán đổi tân nương của Nhiệm Uyển Vân. Thẩm lão phu nhân cùng Nhiệm Uyển Vân lừa được người khác, nhưng không lừa được nàng. Bất quá chuyện này đối với nàng lại là chuyện tốt, Nhiệm Uyển Vân quan tâm sẽ loạn, không biết sau khi Thẩm Tín trở về biết chuyện, sẽ giận dữ như thế nào. Đợi đến lúc Đại phòng Nhị phòng tranh chấp, hai bên đều bị tổn thương, đó sẽ là lúc Nguyệt nhi của nàng có thể trở hết tài năng.

Nhiệm Uyển Vân cười đứng dậy nói "Nếu nói vậy, ta đây cũng nên kính hai vị phu nhân một ly"

Mọi người cười vang, Phùng An Ninh nhú nhú mày, sắc mặt có chút không vui.

Trong từ đường, dẫn đầu tất cả nha đầu, Thẩm Diệu quỳ gối trước mặt các bà vị, nhìn đồng hồ cát trong tay, hạt cát phía trên sắp hết, cùng với thời gian nàng an bày đã đến gần.

Nàng cầm ba nén nhang cắm vào lư hương, nhẹ nhàng xá một cái.

Đúng lúc này, nghe được một động tĩnh rất nhỏ.

Đời trước ở Tần quốc vài năm, đã rèn luyện cho nàng thói quen cảnh giác ở mọi thời điểm. Thẩm Diệu lập tức đứng lên, nói "Ai?"

"Tiểu nha đầu cảm giác thật sắc bén" Thanh âm quen thuộc vang lên, Thẩm Diệu quay đầu, liền nhìn thấy một từ y thiếu niên dựa bên cửa sổ, cười như không cười nhìn nàng. Thấy ánh mắt nàng chuyển đến, liền thả người, nhảy vào trong từ đường.

Dù là Thẩm Diệu có bình tĩnh thế nào, cũng nhận không được có chút ngạc nhiên. Tạ Cảnh Hành thế nhưng giữa ban ngày ban mặt đến phủ người khác chạy loạn, hấn chắn chắn không phải là khách mời, Thẩm gia cùng Tạ gia quan hệ lạnh nhạt, trừ khi Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn điên rồi.

Mà nay trong ngoài từ đường đều có hộ vệ canh gác, hấn vào bằng cách nào, Thẩm Diệu không cần thận, đem nghi vấn trong lòng nói ra.

"Hộ vệ Thẩm phủ thật sự vô dụng" Tạ Cảnh Hành nói "Ta là đi tới"

Thẩm Diệu nhú nhú mày "Người tới làm cái gì?"

Tạ Cảnh Hành cười cười, không quan tâm tới nàng, ở trong phòng đi lại như là tìm kiếm cái gì, bất quá bỏ công một thời gian, hấn tìm xong rồi. Nhưng mà, kết quả hiển nhiên vô cùng bình thường, hấn vẫn chưa tìm được cái gì.

Thẩm Diệu theo dõi nhất cử nhất động của hấn, trong lòng này sinh ngờ vực, bộ dạng Tạ Cảnh Hành, có vẻ như đến Thẩm phủ để tìm gì đó. Nhưng mà trong tướng quân phủ có cái gì đáng để hấn làm đầu trộm đuôi cướp, mạo hiểm lớn như vậy tự mình đến tìm, trong này, còn có cái gì nàng chưa biết?

"Người muốn tìm cái gì, nói ra, ta có thể giúp người" Thẩm Diệu mở miệng nói.

Tạ Cảnh Hành dừng lại động tác, quay đầu nhìn nàng tìm tòi nghiên cứu, đầy hứng thú nói "Nha đầu, ta biết trong đám người Thẩm gia, người thông minh nhất, bất quá, đừng có tính kế trên đầu ta"

"Vậy người giữa ban ngày tới nhà của ta trộm này trộm nọ, có gọi là tính kế trên đầu Thẩm gia hay không?" Thẩm Diệu thần nhiên nói. Nhưng trong lòng đã có chút tức giận Tạ Cảnh Hành quá cẩn thận, nàng không khai thác được gì, bất quá vẫn là muốn biết rốt cuộc hấn tìm cái gì. Kết quả người này lại cảnh giác như thế, căn bản là chưa cho nàng một chút cơ hội.

"Trộm?" Tạ Cảnh Hành dường như nghe được chuyện gì buồn cười, mắt hoa đào xinh đẹp nhất thời phóng ra ánh sáng nguy hiểm "Thứ kia vốn là của

bản hầu, chỉ có thể nói là, lấy lại"

Thẩm Diệu trong lòng vừa động, dường như sắp nắm bắt được cái gì, nhưng ý tưởng xẹt qua quá nhanh, làm nàng không thể nào bắt giữ.

"Nhưng mà" Tạ Cảnh Hành liếc mắt nhìn qua từ đường "Nơi này canh gác nhiều người như vậy, ta còn tưởng rằng cất giấu đồ vật, thì ra là canh chừng người" Hắn nhìn về phía Thẩm Diệu, hai tay vòng trước ngực nói "Người phạm sai gì mà để nhiều người như vậy canh chừng, từ đường cũng đâu phải là chỗ mà đại tiểu thư nên ở"

"Liên can gì đến người?" Thẩm Diệu nhìn đồng hồ cát, những hạt cát cuối cùng sắp chảy xuống, thời gia đã đến mà Tạ Cảnh Hành còn chưa đi. Kiên nhẫn của nàng đã sắp hết, mở miệng nói "Tiểu Hầu gia nếu đã không tìm được 'vật của người', vậy liền thỉnh rời đi, liệt tổ liệt tông Thẩm gia cũng không muốn nhìn kẻ đầu trộm đuôi cướp giả bộ tư thế oai hùng"

Nàng châm chọc, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người dám nói như vậy với Tạ Cảnh Hành, lại còn là một tiểu nha đầu. Nhưng hắn cũng không có tức giận, chỉ chế nhạo nói "Đúng vậy, tổ tiên Thẩm gia không muốn nhìn thấy bản hầu, lại nguyện ý nhìn hậu nhân của mình bị ép gả, cũng coi như nào nhiet"

"Người không muốn gả cho Vệ Khiêm?" Hắn hỏi.

"Ta nguyện ý thì sao? Không muốn thì như thế nào?" Thẩm Diệu hỏi lại.

(Trời ơi, tỷ hỏi kiểu này hắn sẽ trả lời dài lắm, nhanh nhanh đi, thời cơ đốt nhà tới rồi!!)

"Vệ Khiêm có thể coi như một phu quân tốt, người lại không phải hiền thê, hôn sự này là người nhất được tiện nghi, người không biết nhìn người như vậy, ta là lần đầu tiên gặp được" Hắn nheo mắt, khoe môi nở nụ cười tà khí anh tuấn đến nỗi làm cho người ta hoa mắt, ngả ngón nói "Chẳng lẽ người ái mộ bản hầu, nên mới không muốn gả cho Vệ Khiêm?"

Thẩm Diệu bị tức giận đến nở nụ cười, nàng quay đầu, trừng mắt Tạ Cảnh Hành "Người nếu nghĩ như vậy, ta cũng không còn cách nào, chỉ là muốn khuyên tiểu Hầu gia một câu, có một số việc, chớ nên lẫn lộn, nếu không, đến lúc hối hận, thì đã muộn rồi"

Dung nhan nàng có chút tái nhợt, bởi vì mấy ngày nay ở từ đường ăn ngủ không tốt, gầy yếu đi, lại làm hình dáng thiếu nữ càng lộ rõ, chiếc cảm biến thành đầy, đôi mắt trong suốt vô cùng, Tạ Cảnh Hành như thấy trong đó có hỏa diễm đang thiêu đốt.

"Tiểu thư!" Kinh Trập chạy vào, nhìn thấy Tạ Cảnh Hành nhất thời hoảng sợ, nàng lập tức đem Thẩm Diệu bảo vệ ở phía sau, chỉ vào Tạ Cảnh Hành nói "Người, người, người vào bằng cách nào?"

Tạ Cảnh Hành nhún vai, không đáp.

"Cứ coi như hắn không có ở đây là được." Thẩm Diệu hỏi kinh trập "Người chuẩn bị như thế nào?"

"Ta bảo Ngân Hạnh đi mua rượu và thức ăn, nói là yến tiệc bên kia đưa tới, bọn họ lúc này đang cao hứng ăn uống, có chút buông lỏng. Nhưng rồi đi là không có khả năng" Kinh trập vẫn có chút kiêng kỵ Tạ Cảnh Hành, vừa nói vừa liếc nhìn sắc mặt Tạ Cảnh Hành.

"Tốt lắm" Thẩm Diệu liếc mắt nhìn Kinh Trập một cái "Kinh Trập, ta có thể tin tưởng người không?"

Kinh Trập vừa nghe lời này, không thêm lo lắng đến Tạ Cảnh Hành nữa, lập tức cúi đầu nói "Nô tỳ đối với tiểu thư trung thành hết mực, tiểu thư có chuyện gì xin cứ phân phó, nô tỳ chết muôn lần cũng không chối từ"

(Thương Kinh Trập quá T. T)

"Vậy người nghe rõ đây, không cần biết là người, Cốc Vũ, Bạch Lộ hay là Sương Giáng, lát nữa dù cho phát sinh chuyện gì cũng không được tiến vào, không được tìm ta, cũng không cho ngăn trở" Nàng đem đồng hồ cát nhét vào trong tay Kinh Trập "Chờ cát chảy đến nơi này. . ." Nàng chỉ vào vô đồng hồ đánh một ký hiệu "Người liền chạy ra ngoài gọi người, ta muốn người thừa dịp loạn xông ra, trực tiếp chạy tới yến tiệc ở Đông viện, trước mặt khách nhân lớn tiếng kêu cứu. Ta biết người là người có chủ ý lại gan lớn, dù ta không phân phó, người cũng biết phải làm như thế nào mới là tốt nhất"

"Chuyện này. . ." Kinh Trập có chút mờ mịt, không hiểu Thẩm Diệu nói lời này có ý tứ gì. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Diệu lúc này, liền đem nghi vấn nuốt vào trong bụng, trịnh trọng nói với Thẩm Diệu "Nô tỳ đã hiểu!"

"Tốt, vậy bây giờ người đi ra ngoài" Thẩm Diệu lại nghiêm mặt phân phó "Nhớ kỹ, dù cho thấy cái gì, phát sinh chuyện gì, cũng không cho phép tiến vào"

Kinh Trập cắn chặt răng, nhìn thoáng qua Tạ Cảnh Hành, vừa liếc Thẩm Diệu, mới gật gật đầu, xoay người ra khỏi từ đường.

Đội Kinh Trập đi rồi, Tạ Cảnh Hành mới nhìn Thẩm Diệu lười biếng nói "Thần bí như vậy, người muốn làm gì?"

"Ta muốn làm gì?" Thẩm Diệu nhìn hắn. Tạ Cảnh Hành đáng vẻ thanh thản, đôi mắt hoa đào xinh đẹp lợi hại như đao, bốn mắt giao nhau, vẻ dăm chiêu suy nghĩ của hai bên đều không che giấu.

"Tiểu Hầu gia nếu không muốn bị ta liên lụy, liền đi trước đi." Nàng lạnh nhạt nói.

"Thiên hạ không có người có thể liên lụy đến ta" Hấn cuồng vọng nói, dường như đó là lẽ đương nhiên.

"Người đã muốn chôn cùng, ta cũng không còn gì để nói" Thẩm Diệu xoay người sang chỗ khác.

Tạ Cảnh Hành nhíu mày, còn chưa đợi hấn hiểu được ý tứ trong lời Thẩm Diệu, liền thấy Thẩm Diệu vọt về phía lư hương, dừng lại trước bài vị liệt tổ liệt tông Thẩm gia, hành động của nàng ngay sau đó, làm hấn ngạc nhiên chết đứng tại chỗ.

Thẩm Diệu đột nhiên vớ lấy những bài vị đang được sắp thật chỉnh tề, không nói hai lời đem chúng ném vào chậu than giữa nhà. Bài vị bằng gỗ dễ dàng bắt lửa, nháy mắt, ngọn lửa vốn suy yếu bùng lên "oanh" một tiếng bốc cao, cắn nuốt tất cả bài vị, những cái tên trong ánh lửa như ẩn như hiện.

"Người điên rồi?" Tạ Cảnh Hành nhìn về phía Thẩm Diệu, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Tồn hại bài vị tổ tiên, đây là đại nghịch bất đạo, thậm chí có thể trục xuất khỏi tộc. Hành vi như vậy, dù có chết đi, xuống hoàng tuyền cũng không được tổ tông buông tha. Mà hành động đột nhiên của Thẩm Diệu, làm cho người ta thật sự khó hiểu, chẳng lẽ muốn phát tiết bất mãn? Nhưng nàng không nghĩ làm như vậy, sau này sẽ bị trừng phạt càng lớn sao.

Ánh mắt Thẩm Diệu lạnh nhạt nhìn ngọn lửa dần dần cháy đen bài vị, không phải nàng cố nghịch, anh linh tổ tiên sẽ không dễ dàng bị phá hủy. Và lại trên đời này quan trọng là nhìn về phía trước, tương lai của nàng, tương lai của Thẩm Tín, tương lai Thẩm phủ hiển nhiên quan trọng hơn. Nếu tổ tiên trên trời có linh thiêng biết hành động này của nàng có thể giải trừ nguy cơ cho Thẩm gia cũng sẽ vui mừng.

"Tiểu Hâu gia hiện tại đi vẫn còn kịp" Thẩm Diệu không để ý đến Tạ Cảnh Hành đang kinh ngạc, lại ôm một đồng bài vị "ném vào chậu than. Nháy mắt, ngọn lửa càng thêm lợi hại.

Mà dường như nàng cảm thấy vẫn chưa đủ, nghĩ nghĩ, liền đi vào bên trong, ôm ra chần đệm đã được Cốc Vũ phơi tốt mấy ngày nay, chần đều là bông, lại vừa được phơi nắng, càng thêm mềm mại.

"Thẩm Diệu!" Tạ Cảnh Hành quát khẽ một tiếng "Người không muốn sống nữa sao!"

Thẩm Diệu đem toàn bộ chần bông trải ra khắp nhà, cấu tạo từ đường hơn phân nửa đều là gỗ, rất dễ bắt lửa, mà lúc này nàng cảm lấy một khối bài vị đã bị cháy một nửa, chần vào một góc chần bông.

Ánh lửa phóng lên cao, trong từ đường dần dần tỏa ra khói đặc cuồn cuộn. Kinh Trập cắn răng đứng ở bên ngoài, đôi mắt đều đỏ, cho đến khi đồng hồ cát trong tay chảy tới vị trí mà Thẩm Diệu đánh dấu, cho đến khi hộ vệ trong viện ngoài viện đều bị ngọn lửa kia kinh động, chạy tới cứu hỏa, Kinh Trập mới thừa dịp không ai chú ý, vung chạy ra ngoài.

Nàng một hơi chạy tới đại yển ở Đông viện, đầy nhà khách chủ đang vui vẻ tận hưởng, dường như không ai phát hiện một tiểu nha đầu chặt vật như nàng, khoe miệng Kinh Trập héch lên hung tợn, vội kêu lớn "Cứu mạng, cứu mạng, từ đường bị cháy, Ngũ tiểu thư bị vây trong lửa rồi!"

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời ồ lên.

Thẩm Diệu không phải ở Tây viện dưỡng bệnh, như thế nào lại ở trong từ đường? Đang êm đẹp, sao lại xảy ra hỏa hoạn?

Nhiệm Uyển Vân cũng kinh ngạc nhảy dựng, nàng lập tức đứng dậy, không biết từ đường đến tột cùng là bốc cháy như thế nào. Nàng đang muốn phân phó người chạy nhanh đi cứu hỏa, nhìn thấy bộ dáng Kinh Trập thờ hồng học, không biết vì sao, đột nhiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ.

Nếu Thẩm Diệu chết trong lần hỏa hoạn này, vậy nàng có thể danh chính ngôn thuận để Thẩm Thanh gả thay rồi, về phần Hoàng gia bên kia, chỉ cần nàng đến cửa nhận lỗi là được. Mà cái chết của Thẩm Diệu, cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn, ai bảo nàng không an phận ở trong viện dưỡng bệnh, lại chạy đến từ đường, còn làm cho từ đường bốc cháy.

Nghĩ thế Nhiệm Uyển Vân liền đứng dậy, làm bộ làm tịch nói "Chư vị cứ tự nhiên ăn uống, ta nghĩ cũng không phải cháy lớn, chắc là tiểu hài tử nghịch lửa không cẩn thận, ta đi trước nhìn một cái" Nàng trách cứ Hương Lan "Mấy người các người, nhanh đi tìm hộ vệ tới cứu hỏa!"

Không khí yến tiệc nhất lời lâm vào một trận cổ quái, Thẩm lão phu nhân trong lòng không vui, thống hận Thẩm Diệu cho dù không xuất hiện cũng làm cho nàng mất hứng. Nhưng mà trên mặt vẫn giả bộ làm một tổ mẫu từ ái, dặn dò Nhiệm Uyển Vân "Mau đi xem tình hình Diệu nhi!"

Nhưng mà giả vờ cùng thật tâm đến tột cùng khác nhau rất lớn. Nếu thật sự yêu thương Thẩm Diệu, Thẩm Diệu lâm vào cảnh này, sao còn có thể bình tĩnh. Trần Nhược Thu cùng Thẩm Nguyệt thậm chí không rời ghế, đủ cho thấy địa vị Thẩm Diệu ở Thẩm phủ. Các phu nhân, tiểu thư ngồi đây cũng không phải kẻ ngốc, rốt cuộc nhìn rõ thái độ của người trong Thẩm phủ đối với Thẩm Diệu, trong lòng đối Thẩm Diệu nổi lên sự đồng tình.

Lại đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng cười cao vút to rõ "Thẩm tướng quân, Thẩm phu nhân, Thẩm thiếu gia hồi phủ! Mau mở cửa nghênh đón!"

"Cái gì?" Không chỉ nữ quyến, ngay cả nhóm nam quyến đều giật mình. Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn liếc nhau, Thẩm Tín hỏi phủ, đây là đùa giỡn sao. Từ đây đến cuối năm còn một khoảng thời gian mà.

(Thịt rách giật giật rồi chó gi. Há há. . .)

Mà lúc này từ đường bị ngọn lửa vây quanh, bên ngoài bao bọc một vòng hộ vệ Thẩm phủ. Nói là cứu hỏa, lại chậm chạp không vào bên trong. Mọi

người đầu yêu quý tánh mạng chính mình, lửa mãnh liệt như thế, ai dám đi vào chịu chết.

"Nha đầu Thẩm gia, người muốn chết?" Tạ Cảnh Hành nhìn xà ngang bắt đầu bị thiêu cháy, nhúu nhúu mày.

"Tiểu Hầu gia vẫn là đi nhanh đi" Thẩm Diệu lù lù bất động "Người bên ngoài đến càng ngày càng nhiều, người lúc đó muốn chạy, cũng không chạy được"

"Ít nói nhảm!" Tạ Cảnh Hành nắm lấy cánh tay của nàng "Đi!"

"Buông tay!" Thẩm Diệu tránh khỏi tay hắn, ánh mắt kiên quyết gần như bướng bỉnh "Người nhìn không thấy sao? Ta là đang dùng chính tính mạng mình, đổi lấy một cái tiền đồ!"

--- -----Lời ngoài lề----- ---

Mọi chuyện càng ngày càng gay cấn

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tính Số

"Người không thấy sao? Ta đang dùng tính mạng đổi lấy tiền đồ của mình. Mau vượt qua mối ỏn định được tình hình... "

Trong ngọn lửa, ánh mắt Thẩm Diệu rực rỡ hỏa diễm, trong đó ẩn chứa kiên quyết như bàn thạch, không thể lay động.

"Mạng rất nhanh cũng không còn, còn muốn tiền đồ cái gì?" Tạ Cảnh Hành lạnh lùng nói "Quá mạo hiểm!"

Thẩm Diệu lại nở nụ cười, nhìn hắn chăm chọc "Ta cùng với tiểu Hầu gia bất đồng, tiểu Hầu gia mãnh khoẻ thông thiên, muốn cái gì, không cần tốn nhiều công sức. Ta thì khác, nếu ta không đánh cược bằng tính mạng, chờ đợi ta chính là kết cục sống không bằng chết. Ta ngay cả chết còn không sợ, sao lại sợ chút hỏa hoạn này?" Nàng dừng một chút "Người đi đi!"

Tạ Cảnh Hành nhúu mày nhìn nàng, đôi mắt hoa đào lóe lên suy nghĩ sâu xa. Hắn cũng không phải người tốt gì, cũng không muốn làm ra tiết mục thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, vừa rồi lời kéo nàng chỉ là thuận tay, đến khi phục hồi tinh thần, hắn lại cười nhạo chính mình thiếu kiên nhẫn. Nghĩ vậy, Tạ Cảnh Hành ôm ngực nhảy lên xà ngang vừa cháy xem phía trên, hứng thú nói "Ta quên, người là người thông minh nhất Thẩm gia, tất nhiên sẽ có cách toàn thân trở ra, bất quá, bản hầu cũng muốn nhìn xem, đến tột cùng người có tài cán gì?"

Từ y của hắn trong ánh lửa toát ra sắc vàng lưu động, mà nụ cười bên môi so với quần áo càng đẹp mắt hơn, thiếu niên vẻ mặt kiệt ngạo, mặt mày tuấn mỹ như họa, thời điểm này, nhìn giống như một công tử đa tình trong kịch bước ra, chỉ là trong ánh mắt kia lộ ra sự lạnh lùng tàn khốc, cộng với vẻ bất cần đời, bộc lộ sự lạnh lẽo.

Trong buổi tiệc tại Đông viện, sau khi nghe tin vợ chồng Thẩm Tín hồi phủ, Nhiệm Uyển Vân cả người đều hoảng hốt, trong lòng vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng đây là trò đùa dai của hạ nhân. Không chờ nàng nghĩ ra biện pháp, liền thấy hạ nhân bên ngoài dẫn theo một nhóm người phong trần mệt mỏi nhưng tiêu sái tiến vào. Người cầm đầu còn ở thật xa nhưng đã hướng bên này cười to "Mẫu thân, con trai hồi kinh chúc thọ ngài đây! Đã đến chậm, xin mẫu thân hãy tha thứ!"

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía người kia, trước mặt là đại hán râu quai nón cùng một mỹ phụ hoạt bát đúng là Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn, mà phía sau họ là một thanh niên tươi cười ấm áp, Thẩm Khâu.

Nếu là trước đây, giờ phút này nhất định là cười nói săn đón, với sự khéo léo của Nhiệm Uyển Vân, hoàn toàn có thể dỗ vợ chồng Thẩm Tín vui vẻ. Nhưng việc hôm nay đột ngột, sớm không về, muộn không về, lại về ngay lúc xảy ra hỏa hoạn, mà lúc này Thẩm Diệu còn bị vây trong lửa đỏ, Nhiệm Uyển Vân nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, phát gốc đứng tại chỗ.

Thẩm lão phu nhân thì càng cứng ngắt, nàng vốn là người không có chủ ý, chỉ ở trong hậu tranh giành chút uy phong, đối phó Thẩm Diệu, cũng đều là chút thủ đoạn không lên được mặt bàn (Ý là chỉ dám dùng ngầm thôi). Vì thế trước mặt trước mặt mọi người, nàng ngay cả giả bộ ra một biểu tình bối rối cũng không được.

Trong lòng Trần Nhược Thu lo lắng, tuy rằng nàng muốn Đại phòng cùng Nhị phòng lưỡng bại câu thương, nhưng nay nàng đang ngồi trong thọ yến, nếu Thẩm Tín chưa trở về, Thẩm Diệu bị thiêu trong hỏa hoạn cũng không sao, chết không đối chứng, bọn họ muốn nói thế nào thì chính là như thế, mà nay Thẩm Tín trở về, hắn nhìn ở trong mắt, người bình thường đều biết chuyện gì đang xảy ra, nàng phải làm thế nào bây giờ?

Thẩm Thanh cùng Thẩm Nguyệt đều có chút e ngại đối với đại bá phụ, Thẩm Tín dù sao cũng là võ tướng, trên người mang theo một cỗ sát phạt quyết đoán sắc bén, các nàng là những tiểu cô nương nũng nịu, đối với hắn sẽ cảm thấy sợ hãi, lại nhìn thấy bộ dạng của mẫu thân, tự nhiên sẽ hoang mang lo sợ.

Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt thập phần ngưng trọng, nhiều năm như vậy, bọn họ che giấu thật tốt, chưa từng phạm phải sai lầm, càng chưa thấy đại ca nổi giận. Nhưng nếu hôm nay Thẩm Diệu thật sự gặp chuyện không may, Thẩm Tín sẽ làm thế nào, chỉ cần nghĩ thôi bọn họ cũng cảm thấy không rét mà run.

Trong lúc những người này suy tư, vợ chồng Thẩm Tín cũng Thẩm Khâu đã đi tới trước mặt Thẩm lão phu nhân. Tất cả khách nhân không lên tiếng, nhìn chằm chằm mấy người Thẩm Tín với vẻ mặt cổ quái, La Tuyết Nhạn nhíu mày, miễn cảm nhận thấy có điều không đúng, nhưng lại không biết là ở chỗ nào.

Vẫn là Thẩm Khâu phát hiện trước, hắn liếc nhìn trên bàn, lại nghiêm túc cẩn thận bắn khoản một phen, nghi hoặc mở miệng hỏi "A, tổ mẫu, sao không thấy muối muối ở đây?"

Vừa nghe như vậy, Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn đều chú ý tới. Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Thanh đều đây, thậm chí còn có thứ nữ Nhị phòng Thẩm Đông Lăng, cùng với vài vị tiểu thư, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Diệu. Thẩm Tín tươi cười hỏi "Nương, Kiều Kiều đâu rồi?"

Thẩm lão phu nhân ngẹn lời, bảo nàng trả lời thế nào, Nhiệm Uyển Vân luôn mồm gọi gia nhân chữa lửa, nhưng toàn bộ lại lè mề, rõ ràng không đem việc này để ở trong lòng. Mà những người thân như bọn họ thậm chí chưa từng nhích người khỏi ghế.

"Thẩm đại tướng quân!" Phùng An Ninh đột nhiên đứng lên, cao giọng nói "Ngài trở về vừa đúng lúc, mới vừa rồi từ đường xảy ra hỏa hoạn, Ngũ tiểu thư giờ phút này vẫn còn đang bị lửa vây đó"

Nàng nói có ý nói lớn tiếng, kì thực là vì muốn thay Thẩm Diệu nhả một ngụm ác khí. Phùng An Ninh ở Phùng gia được sủng ái, trước giờ chưa từng gặp hoàn cảnh như vậy, nàng ở trong phủ chỉ cần té một cái, tất cả mọi người đều hỏi han ân cần. Nay nhìn Thẩm Diệu thân hiểm cảnh, mà mọi người trong Thẩm phủ không hề có bộ dáng hoang mang, trong lòng nàng liền thấy thương Thẩm Diệu. Nếu Thẩm Tín đã trở về đúng lúc như vậy, nàng liền cáo trạng.

Lời vừa nói ra, Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn đều sững sốt. Từ đường bị cháy, Thẩm Diệu bị vây trong lửa, đang êm đẹp, vì cái gì Thẩm Diệu lại đến từ đường. Mà quan trọng hơn, vì sao Thẩm Diệu đang trong hiểm cảnh, người Thẩm gia lại vẫn có thể ở buổi tiệc tìm vui?

Nhiệm Uyển Vân phục hồi tinh thần, vội vàng giải thích "Đại ca, đại tẩu, ta đang định tìm người cứu hỏa, thì các người về đến. . ."

Lời của nàng còn chưa nói xong, Thẩm Tín liền không nói hai lời chạy đi, trước khi đi liếc mắt qua Nhiệm Uyển Vân một cái, liền khiến nàng như rơi vào hầm băng, ánh mắt đó thật đáng sợ, thật hung ác.

La Tuyết Nhạn cùng Thẩm Khâu cũng lập tức lấy lại tinh thần, hướng tới từ đường chạy đến.

Trong từ đường, lửa càng cháy càng lớn, đã sắp thành một cái hỏa cầu thật to, trong đó, Thẩm Diệu đang dùng khăn che mũi, Tạ Cảnh Hành nhíu mày nhìn nàng, dù hắn đang đứng trong làn khói mù, nhìn vẫn có vẻ thông dong thoải mái, không có một tia chột vật, nói với Thẩm Diệu "Nếu còn chưa đi ra ngoài, người thật sự chỉ còn chết ở đây"

"Nếu còn chưa đi ra ngoài, người thật sự chỉ có thể theo ta chôn cùng" Thẩm Diệu mĩa mai đáp lại.

"Nhanh mồm nhanh miệng" Tạ Cảnh Hành hồn không thềm để ý cười hỏi "Người đang đợi cái gì?"

Hắn vừa dứt lời, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gầm giận dữ "Kiều Kiều!"

Tạ Cảnh Hành nhìn đến cửa sổ, ánh sáng ngọn lửa phát ra làm cho hắn nhìn thấy xung quanh rõ ràng, bên ngoài không phải ai khác, chính là vợ chồng Thẩm Tín cùng Thẩm Khâu.

Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn nghe nói xảy ra cháy định đi lấy nước trước, nhưng không ngờ được lửa lại lớn như vậy, hai mắt như nứt ra. Bên ngoài từ đường rất nhiều hộ vệ vây quanh, nhưng không có ai chạy vào cứu người, nhiều nhất cũng chỉ mang vài thùng nước đến cứu hỏa, nhưng cũng như muối bỏ biển, đợi bọn họ nhảy vào được, có lẽ Thẩm Diệu đã táng mạng trong lửa đỏ.

Thẩm Khâu cắn răng "Ta đi cứu muối muối!" Nói xong liền muốn hướng bên trong xông vào, nhưng còn chưa đi được hai bước, tám biển bên ngoài ầm một tiếng rơi xuống, lửa cháy phát ra tanh tách, chặn toàn bộ con đường phía trước.

"Kiều Kiều!"

"Muội muội!"

Trong phòng, Tạ Cảnh Hành nhướng mày "Thì ra nữ danh của người gọi là Kiều Kiều, thật không phù hợp chút nào"

"Người ta chờ đã đến, tiểu Hầu gia tự nghĩ cách ra ngoài đi" gương mặt Thẩm Diệu ẩn chứa sát khí, nàng an bài tuồng kịch này, chính là để Thẩm Tín xem cho rõ, Thẩm phủ hòa thuận vui vẻ đến tột cùng là như thế nào, thân nhân luôn mồm nói yêu thương nhưng bên trong hàm chứa dã tâm to lớn biết bao. Võ tướng trọng tình lại trung nghĩa, nhưng bọn họ không ngờ, họ chỉ là không muốn dùng tâm tư ác độc nghĩ về người khác, mà nàng lại không có nhiều thời gian để từ từ làm Thẩm Tín hiểu ra, chỉ có thể dùng phương thức trực tiếp mãnh liệt này, để làm mấy người Thẩm Tín nhìn thấy rõ ràng nhất.

Từ trên mặt đất nàng nhật lên một thanh gỗ đang cháy, mạnh mẽ đâm nó vào cánh tay mình. Tạ Cảnh Hành trợn to đôi mắt, Thẩm Diệu cắn răng chịu

đưng, mồ hôi từng giọt từ trên trán nàng chảy xuống, nàng buông thanh gươm, trên cánh tay trắng nõn, hiện ra một vết bông lớn.

Tạ Cảnh Hành khó nén khiếp sợ trong lòng, đời này hắn gặp không ít nữ nhân đối với chính mình ác độc, chẳng hạn như những nữ tử sĩ trung thành, họ sẽ không hề chớp mắt tổn thương bản thân. Nhưng Thẩm Diệu, nàng đầu phải tử sĩ, nàng là một tiểu cô nương nũng nịu ở trong nhà cao cửa rộng, nàng hẳn là cùng các tiểu thư sang quý ở Định kinh giống nhau, giống như nhũ danh của nàng, Kiều Kiều mềm mại, chứ không phải cái người mặt không đổi sắc gây ra vết bông cho bản thân.

Hắn thấy Thẩm Diệu lại bồi chút tro than lên người, rồi đứng dậy chạy ra ngoài, nàng nghiêng ngả lao đảo, dường như sắp té, nhưng mà động tác lại vô cùng hoàn mỹ, chỗ nàng chạy qua, không hề có lửa bám vào. Tạ Cảnh Hành neho mắt, nhìn thấy rõ ràng, con đường kia chật hẹp, ở trong lửa lớn lại chừa ra một thông đạo nhỏ. Quả là nàng đã chuẩn bị tốt, châm lửa khắp nơi chỉ chừa một điểm, chính là để bản thân thuận lợi bỏ chạy.

Thẩm Diệu đã an bài hết thảy, nàng quả thực dùng tánh mạng chính mình cược lấy một cái tiền đồ, mà nàng đã thắng cược, như vậy thì xui xẻo sẽ rơi lên đầu những người khác.

Tạ Cảnh Hành dương môi cười, ý vị sâu xa liếc nhìn bóng dáng nàng biến mất sau ánh lửa, xoay người sang hướng khác rồi đi, đó chính là cửa sau từ đường, dáng người hắn nhẹ nhàng như chim én, huy động tay chân, từ đường bốc cháy nguy hiểm vô cùng, đối với hắn mà nói lại không có gì đáng ngại, rời khỏi trong chớp mắt.

Người tiếp ứng bên ngoài chờ đợi từ lâu, thấy hắn đi ra, thở phào một cái "Chủ tử!"

"Đồ vật không có trong từ đường, Thẩm Tín đã trở lại. Đi thôi!" Hắn nói rất nhanh, xoay người biến mất khỏi lùm cây phía sau từ đường.

Đầu bên kia, Thẩm Diệu nghiêng ngả lao đảo chạy ra.

Nhìn thấy bóng dáng Thẩm Diệu, Thẩm Khâu lập tức hét lên "Muội muội!"

Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn mừng đến chảy nước mắt, bọn họ đang muốn mạo hiểm nhảy vào bên trong, nhưng chưa được, không ngờ Thẩm Diệu tự mình chạy ra, làm bọn họ mừng rỡ.

"Kiều Kiều!"

Thẩm Diệu một đường chạy đến, chân mềm nhũn, lập tức té xui, Thẩm Khâu vội vàng đỡ lấy nàng, nhìn thấy một vết bông ghê người trên tay trái Thẩm Diệu, đôi mắt Thẩm Khâu đỏ lên, mà Thẩm Diệu nằm trong ngực hắn, lăm lăm trong hoảng loạn "Thả ta ra ngoài, ta không muốn lấy chồng. . ."

Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn nghe thấy, sững sờ tại chỗ.

. . .

Trong Tây viện tràn ngập mùi thuốc, hạ nhân trong ngoài bận rộn hẳn lên, sân nhỏ bình thường hoang vu, giống như đột ngột được thăng cấp. Mà giờ phút này, trong phòng cũng hết sức náo nhiệt.

"Ta đem Kiều Kiều giao cho hai vị muội muội, chính là nghĩ muội muội khẳng định sẽ thay ta chăm sóc tốt Kiều Kiều, nay xem ra không phải vậy, nếu không phải hôm nay ta trở về đúng lúc, chỉ sợ Kiều Kiều trong họa hoạn cũng không ai hay" La Tuyết Nhạn cười lạnh nói. Nàng không phải người dễ đối phó, ở trên chiến trường có biệt danh "hũ La sát" (từ La này trong họ La, đồng âm với từ La trong La sát) . Ngày thường đối đãi khách khí với người ở Thẩm phủ, bất quá là vì nghĩ đến việc bọn họ giúp đỡ nuôi dạy Thẩm Diệu, ai biết hôm nay vừa thấy, thì ra trước đây chỉ là giả tạo, trong lòng nàng giận dữ, nói chuyện không hề lưu tình.

"Đại tẩu, không phải như thế" Nhiệm Uyển Vân cười lạnh giải thích "Vừa rồi ta đang chuẩn bị tìm người cứu hỏa, ta xem Kiều Kiều như con gái ruột, sao có thể trơ mắt nhìn nàng lâm vào hiểm cảnh. Đại tẩu, nhiều lắm như vậy ta đối với Kiều Kiều như thế nào mọi người đều biết, nếu không sao Kiều Kiều có thể thân cận với chúng ta như vậy?" Miệng nói nhưng trong lòng nàng lo lắng, La Tuyết Nhạn chưa bao giờ nổi giận với người khác, có lẽ là do không hiểu chuyện hậu trạch, trước nay được nàng đối tốt, đây là lần đầu tiên nổi giận, khí thế thật kinh người.

"Xem như con gái ruột?" La Tuyết Nhạn cười lạnh "Kiều Kiều của chúng ta không gánh nổi một mẫu thân ác độc như ngươi" Nàng đối mặt Nhiệm Uyển Vân, từng bước từng bước bức lui Nhiệm Uyển Vân về phía sau, giọng điệu mang theo hơi lạnh thấu xương "Ta cũng muốn hỏi muội muội một chút, ngày sinh lão thái thái, tại sao Kiều Kiều lại một mình bị nhốt trong từ đường?"

"Diệu nhi. . . Diệu nhi muốn đi từ đường thắp hương cho tổ tông. . ." dưới ánh mắt hung ác của La Tuyết Nhạn, lòng Nhiệm Uyển Vân hoảng hốt, vụng về tìm cớ.

"Nhiệm Uyển Vân!" La Tuyết Nhạn lớn tiếng quát "Ngươi tìm cớ gạt ta! Ngươi nghĩ ta là kẻ ngu à. Nào là nhốt tại từ đường, nào là ép gả, từng chuyện từng chuyện, ta sẽ tính rõ ràng với ngươi, đừng tưởng lấp liếm như vậy là xong" Tính cách La Tuyết Nhạn vốn mạnh mẽ, thời điểm này, bộc lộ ra một loại uy nghiêm bá đạo "Nhiệm Uyển Vân! Nếu Kiều Kiều của ta có chuyện gì, ngươi xem tính sổ với ngươi như thế nào!"

Nàng nói xong, tất cả mọi người trong phòng kinh sợ run rẩy. Hàng năm La Tuyết Nhạn không ở Thẩm phủ, hạ nhân trong nhà đã sớm không xem nàng là một chủ tử chân chính. Nhiệm Uyển Vân lại sắp xếp người của mình vào. La Tuyết Nhạn mỗi lần trở về, đều tươi cười vui vẻ, lòng dạ nàng rộng rãi, tính tình thẳng thắn, không tính toán chi li việc nhỏ, mọi người đều thấy nàng dễ nói chuyện, chưa từng thấy nàng nghiêm túc mãnh liệt như lúc này, làm cho Nhiệm Uyển Vân nói không ra lời, sắc mặt xanh tím.

Thẩm Diệu đang ngủ trong phòng trở mình hướng vào bên trong, đôi mắt tỉnh táo. Nàng hao tổn tâm thần diễn ra trò này, thậm chí không tiếc làm tổn thương bản thân, là để ngăn chặn khả năng Nhiệm Uyển Vân được tha thứ, những người trong Thẩm gia ai cũng giỏi diễn trò, diễn tới diễn lui, nói còn hay hơn hát, chỉ sợ sẽ làm người khác mềm lòng. Từ khi đã gây ra thương tổn, không có cha mẹ nào dễ dàng tha thứ cho người đã thương tổn con cái mình, giống như nàng đối với Uyển Du cùng Phó Minh.

La Tuyết Nhạn đối Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhược Thu nay không bằng xưa, không còn tín nhiệm mà dùng thái độ đối đãi địch nhân với Nhị phòng, Tam phòng, như vậy rất tốt, ít nhất cho thấy nàng bị bông không uống phí.

Thẩm Tín ở ngoại viện, giờ phút này đang cùng với Thẩm Khâu đối mặt Thẩm Quý, Thẩm Vạn.

"Đại ca, đây đều là hiểu lầm" Thẩm Quý sứt đầu mẻ trán, hắn cũng không biết Nhiệm Uyển Vân muốn cho Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh đổi gán, còn chuyện Thẩm Diệu bị nhốt trong tù đường, là vì Thẩm Diệu phạm sai. Thẩm Quý đối với chuyện Thẩm Diệu chống đối mình tại Vinh Cảnh Đường vẫn canh cánh trong lòng, tự nhiên đối với việc Thẩm Diệu bị nhốt cũng không có ý kiến, ai biết đây là mấu chốt để xảy ra chuyện.

"Nhị thúc, đây không phải là hiểu lầm" Thẩm Khâu tiến lên từng bước, gấn gao nắm chặt hai tay, cật lực không chế ý nghĩ muốn đem hai người này ném đi nói "Thọ yến của tổ mẫu, chỉ một mình muội muội ta bị nhốt ở tù đường, ta muốn hỏi một chút, nàng phạm sai chuyện gì, vì sao tù đường nhiều hộ vệ canh gác như vậy, lại không ai xông vào cứu người, tất cả đều khoanh tay đứng nhìn. Nhị thúc, Tam thúc, ta sao lại cảm thấy, những hộ vệ này vốn không phải muốn cứu người, mà là muốn chặn đường người khác, muốn lấy mạng muội muội ta!"

Thẩm Khâu tuổi trẻ khí thịnh, nói chuyện không lường sau trước, nghĩ cái gì nói cái đó, hắn không phụ kỳ vọng của Thẩm Diệu, thậm chí lời nói so với Thẩm Diệu nghĩ càng thêm nghiêm trọng. Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Tín lập tức trầm xuống, mà Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn cũng hết sức hoảng sợ, Thẩm Vạn vội vàng khuyên nhủ "Khâu nhi, người sao có thể nói như vậy? Diệu nhi là cháu gái chúng ta, sao chúng ta lại hại nàng?" Hắn nhìn về phía Thẩm Tín "Đại ca, việc hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, đại ca cùng chúng ta sống chung nhiều năm như vậy, chúng ta nếu muốn hại Diệu nhi, sao lại êm đẹp nuôi nàng đến lớn như vậy? Đại ca không tin chúng ta sao?"

Thẩm Vạn là người đọc sách, làm ra bộ dáng không thẹn với lòng như vậy, thực có thể lừa gạt nhân tâm, dường như trên thế giới này chỉ có hắn là cương trực công chính. Nhưng mà Thẩm Tín lại không bị gạt, nếu là trước đây, có khả năng hắn sẽ cho đây chỉ là hiểu lầm, dù sao bọn họ cũng nuôi dạy Thẩm Diệu nhiều năm, Thẩm Diệu cũng nguyện ý cùng bọn họ thân cận, nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, hắn thấy tất cả chỉ là mặt nạ, vén lên sẽ nhìn thấy rõ ràng lòng lang dạ sói.

Thẩm Tín mắng to "Mẹ nó! Các người tưởng lão tử dễ gạt? Ta đem Kiều Kiều giao cho các người, các người lại muốn hại chết nàng. Nhốt tại tù đường, bức nàng lập gia đình? Thẩm Quý, Thẩm Vạn, các người đừng nghĩ lão tử không ở kinh thành, nữ nhi của lão tử có thể mặc tình các người bắt nạt, hôm nay Thẩm Tín ta chỉ nói đến đây, chờ Kiều Kiều tỉnh, chúng ta lại tính sổ!"

Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn trợn mắt há hốc miệng. Thẩm Tín tuy rằng là một võ tướng thô kệch, nhưng nhiều năm qua, vẫn thu liễm tính nết trước mặt bọn họ, tuy rằng không thể so với văn nhân tao nhã, nhưng hôm nay vừa thấy, mới biết được Thẩm Tín chính là một tên lưu manh! Lời nói ra, làm cho Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn không biết tiếp lời như thế nào!

Kỳ thật Thẩm Tín cũng đã tức giận đến cực điểm, nhìn nữ nhi của mình bị nhốt biến lừa, lòng vừa giận vừa đau, cuối cùng Thẩm Diệu hoảng loạn thốt ra câu nói kia, chính là cộng rom đề chết lạc đà. Lời nàng nói càng đơn giản, làm cho người ta suy nghĩ càng nhiều, thậm chí Thẩm Tín còn nghĩ những ngày trước đây Thẩm Diệu phải trôi qua như thế nào. Càng nghĩ, nhìn hai người đệ đệ càng cảm thấy chán ghét, hận không thể rút kiếm chém hai tên súc sinh này.

"Câm miệng!" Phía sau truyền đến một tiếng gầm, mọi người nhất tề quay đầu, nhìn thấy Phúc Nhi, Hi Nhi đỡ Thẩm lão phu nhân đi tới.

Thẩm lão phu nhân thiếu chút nữa khó thở công tâm, nàng cả đời xem trọng nhất là mặt mũi, hôm nay trong tiệc sinh thần của nàng, lại xảy ra chuyện bêu xấu trước mặt những quan to quý nhân khắp Định kinh. Khách nhân đều chính mắt nhìn thấy Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn khởi binh vãn tội, nơi thị phi không thể ở lâu, vì thế vội vàng rời đi. Thọ yến chỉ mới tiến hành được một nửa, khách khứa đều đã đi hết, nàng vội vàng tới đây hỏi tội, ai ngờ vừa vào của liền thấy cảnh tượng Thẩm Tín chất vấn Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn, nàng không chút do dự liền lên tiếng.

Thẩm Khâu quay đầu, nhìn thấy Thẩm lão phu nhân, miễn cưỡng gọi một tiếng tổ mẫu, thái độ không thân thiện. Trước đây khi Thẩm Viên còn ở Thẩm phủ, Thẩm lão phu nhân thường thiên vị Thẩm Viên, mọi người đều nói đó là do lão phu nhân không thích đánh đánh giết giết, Thẩm Viên là quan văn, nên lão phu nhân mới thiên vị Thẩm Viên. Nhưng mà trẻ nhỏ thường có trực giác, Thẩm Khâu tự nhiên không thân cận Thẩm lão phu nhân, sau này lại ít về nhà nên càng thêm xa cách.

Giờ lại chính mắt thấy Thẩm Diệu thân trong phạm bấy, buổi tiệc vậy mà vẫn có thể tiếp diễn, trong lòng Thẩm Khâu không biết là cảm giác gì, hận không thể ra mặt vì muội muội.

Thẩm lão phu nhân liếc Thẩm Khâu, ánh mắt lại đảo qua Thẩm Tín, cuối cùng lên mặt nói "Lão đại, người vừa hỏi phủ, lại muốn phát uy phong gì với hai đệ đệ đây? Thế nào, muốn đem cái danh tướng quân đến đề đề Thẩm gia ta phải không?"

Khi còn trẻ, Thẩm lão phu tuy xuất thân ca nữ, thủ đoạn không có gì đáng nói, nhưng trên mặt vẫn có mười phần dịu dàng hiền thực, chế ngự lão tướng quân thành thật tin yêu. Lão tướng quân trước khi chết còn dặn dò Thẩm Tín, Thẩm Quý, Thẩm Vạn đi con đường văn thân, chỉ có Thẩm Tín kế thừa sự nghiệp, muốn hấn nâng đỡ hai đệ đệ, ngàn muốn vạn muốn toàn gia hòa thuận. Khi Thẩm lão tướng quân còn sống, tình phụ tử với Thẩm Tín rất sâu đậm, lời nói của hắn, Thẩm Tín ghi tạc trong lòng. Cho nên những năm gần đây, đối với Thẩm lão phu nhân, lòng tôn kính của hắn không thay đổi.

Nhưng đạo lý ở đời, nước luôn chảy xuôi. Cha mẹ yêu thương con cái, con cái lại yêu thương cháu. Rất ít có người yêu thương cha mẹ hơn con cái chính mình. Thẩm Tín cũng vậy, một mẹ kế so với cốt nhục của mình, tự nhiên sẽ không chút do dự lựa chọn cốt nhục. Vì thế lời của Thẩm lão phu nhân rơi

vào tai, một chút tác dụng cũng không có.

Hắn ôm quyền nói "Mẫu thân, không phải ta ở trong phủ tự cao tự đại, thật sự là chuyện hôm nay có điều kỳ quái, ta là Uy Vũ đại tướng quân, nhưng ngay cả an nguy của nữ nhi cũng không bảo hộ được, sau này sao dám đi gặp liệt tổ liệt tông, càng thẹn với thanh danh uy phong của chính mình. Việc này ta nhất định tra ra manh mối, hôm nay vốn về để chúc thọ mẫu thân, nhưng mà con trai bất hiếu, thật sự không thể trơ mắt nhìn Kiều Kiều lâm vào khốn cảnh còn tỏ ra không có việc gì, cho nên chỉ có thể bồi tội với mẫu thân sau vậy" Lời nói trong tối ngoài sáng đều là châm chọc, Thẩm Diệu lâm vào khốn cảnh, mọi người trong Thẩm gia vẫn có tâm tình tiếp tục buổi tiệc như không có việc gì, kì tâm đã sớm chết. (Ý nói lòng của Thẩm Tín với Thẩm lão phu nhân đã sớm nguội lạnh)

Thẩm lão phu nhân ngốc tại chỗ, Thẩm Tín trước đây đối với nàng đều giữ quy củ. Thời trẻ tuổi nàng cũng từng có ý nghĩ chinh chết Thẩm Tín, nhưng lão tướng quân yêu thương Thẩm Tín như mạng, làm cho nàng không có cơ hội xuống tay. Đợi khi Thẩm Tín lớn lên, càng không có cách giết chết. Bất quá Thẩm Tín đối với nàng tôn trọng, nàng cũng vui vẻ diễn trò, đây là lần đầu tiên Thẩm Tín cường ngạnh phản bác lời nàng, nàng cả kinh đến không thốt ra tiếng.

Thẩm Tín lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn, giọng điệu âm trầm nói "Việc này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, ta sẽ tra thật rõ. Nhị đệ cùng Tam đệ, cáo từ!" Hắn xoay người sai bước rồi đi, không thèm nhìn những người khác, Thẩm Khâu vội vàng đuổi theo.

Đợi ra khỏi Đông viện, Thẩm Tín mới nói với Thẩm Khâu "Áo choàng lông chuột lửa trên xe ngựa, để cho mọi người đi. Ta thấy hung hiểm trong phủ không giống như trên chiến trường, mọi người cẩn thận hơn lão thái thái"

"Vâng" Thẩm Khâu mừng rỡ, lập tức nghĩ tới cái gì, nói "Cha, mọi người trước khi nghỉ ngơi có nói đến việc hôn nhân, chúng ta cũng phải tra một chút. Việc này, từ trước đến nay chưa hề truyền tin đến Tây Bắc a"

"Hừ!" Thẩm Tín trầm giọng "Ta xem trong tướng quân phủ yêu ma quỷ quái không ít, lần này mọi người thiếu chút nữa lấy mạng bồi vào, tìm ra kẻ không muốn sống này, lão tử đem đại hình hầu hạ!"

...

Lâm An hầu phủ.

Tạ Cảnh Hành vừa trở về phòng mình, liền nhìn thấy một người ngồi trước bàn, bạch y nhẹ nhàng, quạt xếp lay động, mỉm cười nhìn hắn.

"Người tới làm cái gì?" Tạ Cảnh Hành buông kiếm hỏi.

"Nghe nói người đi Thẩm phủ tìm đồ vật, kết quả như thế nào?" Cao Dương cười hỏi.

"Không có!"

"Ta sớm đoán được đồ vật không ở Thẩm phủ" Cao Dương lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng "Vậy kế tiếp, người muốn làm gì?"

"Bất tiện quá hải mỗi người đều có một bản lĩnh" Tạ Cảnh Hành ngồi xuống đối diện hắn, tự mình rót trà "Còn có thể như thế nào?"

"Bất quá Thẩm Tín lần này hồi kinh, có khả năng Minh Tề sẽ rung chuyển" Cao Dương nhìn hắn, trong tay chiết phiến hơi dừng lại "Phó gia, có thể hay không. . ." Hắn đem tay chuyển đến cổ, làm động tác cắt ngang, thể hiện ý giết người diệt khẩu.

"Thẩm gia công cao chán chủ, lửa nóng thêm dầu, sớm hay muộn cũng có ngày này" Tạ Cảnh Hành uống một ngụm trà, giọng điệu bình thường đánh giá, không có nửa phần đồng tình.

Cao Dương nhún vai, đột nhiên nghĩ tới cái gì, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh ngọc "Lần trước nghe Thiết Y nói người bị thương, cho người thuốc để xử" [Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi + Beta: Tiểu Vũ]

"Vết thương nhỏ, xử thuốc làm gì?" Tạ Cảnh Hành nhíu mày.

"Thuốc này của ta không lưu lại sẹo" Cao Dương nhét lọ thuốc vào tay Tạ Cảnh Hành "Lưu sẹo không tốt"

"Ta cũng không phải nữ nhân" Tạ Cảnh Hành như trốn ôn dịch đem bình thuốc trả lại "Cầm lại đi!"

"Người nếu là nữ nhân, lúc này đã khóc lóc xin thuốc của ta rồi" Cao Dương nói "Cầm đi, thuốc này thật sự rất quý, một lọ trị giá thiên kim"

Tạ Cảnh Hành quét mắt nhìn hắn, khóe miệng gợi lên nụ cười xem thường, đột nhiên lại nghĩ đến hình ảnh cô gái trong biển lửa, không chút do dự đem thanh gỗ đâm vào tay mình.

Nàng sợ lưu sẹo? Chưa chắc!

Trầm ngâm một chút, hắn đem bình thuốc đặt vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Thầm Khâu

Cùng với việc Thầm Tín khai hoàn, Định kinh nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Đầu tiên và khen Thầm Tín anh dũng thiện chiến, bách chiến bách thắng, tay cầm hàng thư của địch, đợi đến Hồi triều yến, hoàng đế chắc chắn sẽ ban thưởng vô số, nhưng Thầm Tín nay đã là quan cao nhất phẩm, thật sự không thể thăng nữa a, vì thế mọi người suy đoán, ban thưởng lần này có thể rơi trên người Thầm Khâu, con trai trưởng Thầm Tín.

Thứ hai là sự kiện diễn ra vào ngày Thầm Tín hồi kinh, trùng hợp sinh thần Thầm lão phu nhân, không ngờ từ đường lại xảy ra hỏa hoạn, thật không đúng lúc là Ngũ tiểu thư Thầm gia bị vây ở trong từ đường. Mà thái độ người Thầm gia hết sức thờ ơ, Thầm Tín chính mắt nhìn thấy, Thầm gia sau này chỉ sợ không còn thái bình.

Hai kiện sự ở Định kinh truyền đi ồn ào huyên náo, có người nghe xong cười cười bỏ qua, có người nghe xong, lại như kiến bò trên chảo nóng.

Tây viện Thầm phủ, trong khuê phòng, Thầm Diệu khoác quần áo đứng dậy, vợ chồng Thầm Tín hôm nay được hoàng đế triệu kiến, lúc gần đi có ý điều động hộ vệ trong quân đến bảo vệ Tây viện, rõ ràng là để cho người Thầm gia nhìn, ta đề phòng chính là các người a.

Hôm qua Thầm Tín trở về vội vàng, lại gấp gấp đi tìm đại phu, sau đó Thầm Diệu phải nghỉ ngơi, hẳn không dám quấy rầy. Nên vẫn chưa cùng Thầm Diệu trò chuyện.

“Tiểu thư thấy trong người có khỏe không?” Kinh Trập lo lắng nói, ánh mắt dừng trên cánh tay Thầm Diệu đang quấn băng, trong mắt đau xót “Nếu hôm qua nô tỳ nhanh một chút, tiểu thư đã không phải chịu dày vò, giờ còn để lại sẹo...”

Vết bông kia quá sâu, đại phu nói chỉ có thể trị lành, không có khả năng làm vết sẹo biến mất. Con gái đều yêu quý dung mạo của mình, không muốn có một vết sẹo nào trên người, nay Thầm Diệu bị phỏng một mảng lớn, Kinh Trập mỗi khi nhớ đến đều tự trách không thôi.

“Không sao” Thầm Diệu nhìn nàng, mỉm cười nói “Hôm qua người làm tốt lắm. Không vì nóng vội mà xông lên, nếu người xông vào, ngược lại sẽ làm hỏng chuyện của ta”

Kinh Trập cúi đầu, sau khi Thầm Diệu ngắt, vợ chồng Thầm Tín nổi giận, nàng suy đi nghĩ lại, đã hiểu được trong lòng Thầm Diệu muốn gì. Chính bởi như thế, Kinh Trập càng đau lòng Thầm Diệu, chắc hẳn đã cùng đường, mới có thể không tiếc đem bản thân đẩy vào hiểm cảnh, làm cho vợ chồng Thầm Tín thấy rõ bộ mặt thật của những người trong Thầm gia.

Một tiểu thư khuê các, tuổi còn nhỏ như vậy, vốn phải như tiểu thư nhà khác suốt ngày đánh đàn, viết chữ, ngắm hoa, việc Thầm Diệu làm, mỗi một chuyện đều liên quan đến tính mạng. Muốn cái gì, đều phải tự mình tru trút, giống như đi trên mũi đao, không cẩn thận ngã xuống một cái chính là vạn kiếp bất phục.

“Tiểu thư dặn dò thế nào, nô tỳ nhất định làm như vậy” Kinh Trập áp ứng nói.

Trong lòng Thầm Diệu vui mừng, quả thật trong bốn nha đầu Kinh Trập là người lớn gan nhất, ngày sau nếu còn có chuyện như vậy, Kinh Trập sẽ có đất dụng võ, cũng cần chăm rãi bồi dưỡng thêm bọn Cốc Vũ. Nàng không phải cô gái khuê phòng Thầm Diệu, mà là Thầm hoàng hậu đứng đầu tam cung lục viện, tất nhiên cần có tâm phúc của mình, tương lai của nàng so với hiện tại hung hiểm hơn rất nhiều, nàng đã quên rồi, các nha hoàn bên mình cũng phải quen dần.

Đang nghĩ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười sang sảng “Muội muội!”

Thầm Diệu quay đầu, thấy Thầm Khâu từ ngoài cửa bước vào. Cởi bỏ bộ áo giáp trên chiến trường, mặc lên bộ trang phục màu xanh, nhìn hẳn khí khái hơn người. Làn da màu lúa mạch, cười rộ lên lộ ra hai lúm đồng tiền làm giảm bớt đáng sợ oai hùng của hắn, tăng thêm vài phần trẻ con. Hắn đến gần cẩn thận nhìn Thầm Diệu hỏi “Muội muội có còn thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

Thầm Diệu đột nhiên nhắm mắt lại, trí nhớ kiếp trước ùn ùn kéo đến.

Khách quan mà nói, Thầm Khâu làm ca ca hết sức tận tâm. Kiếp trước bất luận nàng đối với Thầm Khâu lạnh nhạt thế nào, Thầm Khâu đối với nàng vẫn nhiệt tình trước sau như một. Về sau xảy ra một sự kiện, Thầm Khâu vấy bẩn cô nương trong sạch, buộc phải cưới nàng kia làm vợ. Từ đó tất cả liên thay đổi, hẳn thường xuyên phạm sai lầm trong việc quân, rồi ngã ngựa gãy chân, sau đó vợ hắn ngoại tình, Thầm Khâu giận dữ giết chết tên gian phu kia, không ngờ là đích tử duy nhất của Lại bộ Thượng thư, ông ta cáo ngự trạng, Thầm Tín dồn hết gia tài mới bảo tồn mạng sống cho Thầm Khâu, nhưng cuối cùng vào sáng sớm một ngày Đông, có người phát hiện thi thể của hắn trong hồ nước.

Khi đó Thầm Diệu đã gả cho Phó Tu Nghi, đang trong thời điểm mấu chốt tranh đoạt hoàng vị. Nàng nghe tin dữ, vội chạy về phủ, thấy Thầm Khâu chết đuối, xác đã biến dạng tương lên.

Kiếp trước mặc dù nàng không thân cận Thầm Khâu, nhưng chung quy cũng là cùng chung dòng máu, nàng thương tâm thống khổ, sinh bệnh nặng một

thời gian, Phó Tu Nghi lại để Thẩm Tín xuất chinh vào lúc này.

Ngày Đông hôm đó, trời rất lạnh, thi thể ướt nhẹp nằm bên bờ hồ, gương mặt Thẩm Khâu trắng nhợt không còn màu máu, cùng với hình ảnh nụ cười lấy lòng của thanh niên trước mắt chồng lên nhau, giống như một mũi kiếm sắc bén, đâm vào ngực nàng không thể thờ nổi.

Thẩm Diệu gấp người ôm ngực, hít lấy từng ngụm không khí.

“Muội muội!” Thẩm Khâu hoảng sợ, nâng nàng dậy, hướng ra ngoài rống lên “Gọi đại phu! Mau lên! Muội muội thân mình không khoẻ!”

Một bàn tay nắm lấy cánh tay Thẩm Khâu, hấn quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Diệu cầm tay hấn cố gắng đứng dậy, nói với hạ nhân “Không cần, chỉ là có chút mệt mỏi!”

“Muội muội thân mình còn chưa tốt, vẫn nên thỉnh đại phu đến xem!” Thẩm Khâu lắc lắc đầu, quan tâm nói.

“Ta không sao!” Thẩm Diệu nhìn Kinh Trập nói “Các người đều lui xuống đi!”

Ngữ khí của nàng bình tĩnh kiên định, làm Thẩm Khâu sửng sốt.

“Muội muội, người sao vậy?” Thẩm Khâu nóng vội hỏi xong, chợt thấy rầu rĩ vì mình quá lớn tiếng, thường ngày hấn ở trong quân đội đối mặt đều là những hán tử mạnh mẽ, lại quên tiểu cô nương thích nghe lời nhỏ nhẹ, vì vậy hấn thả chậm âm thanh “Hôm qua trở về gặp người bị vây trong lửa, cha mẹ và ta đều sợ hãi, muội muội, sao người lại ở trong từ đường, có phải là bị nhốt không?”

Thẩm Diệu lắc đầu, nhìn hấn cười nói “Một năm không gặp, đại ca có tốt không?”

Thẩm Khâu là kẻ không tim không phổi, nghe vậy gãi đầu cười nói “A, ta rất tốt, trong quân đội cũng chỉ có những chuyện như thế thôi, vài lần lập được công nhỏ, đôi khi bị hạ ban thưởng, ta sẽ để muội muội chọn thứ người thích” Nói xong vừa tựa hồ nghĩ đến cái gì, vui vẻ nói “Đúng rồi, lúc trước cha sẵn được một con chuột lửa, lột da làm áo choàng, lát nữa ta bảo hạ nhân mang đến cho người. Áo choàng kia rất tốt, không thấm nước, không bắt lửa, người nếu có nó, hôm qua cũng không bị bỏng...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Khâu lập tức cứng đờ, bởi vì Thẩm Diệu đã tiến lên, ôm lấy hấn, tựa đầu vào ngực hấn.

Mặc dù là huynh muội ruột thịt, nhưng dù sao cũng không còn là tiểu hài tử, nhất thời Thẩm Khâu có chút xấu hổ, lại có chút vui sướng. Thẩm Diệu lâu nay bất hòa với hấn, giờ lại thân cận như vậy, hấn vì được yêu thương mà có chút sợ hãi. Vừa cao hứng, suy nghĩ một chút, đáy lòng hấn lại trầm xuống, nghĩ đến Thẩm Diệu thay đổi như vậy, phá lệ thân cận hấn, có phải là đã gặp úy khuất thật lớn.

Hấn vội vàng hỏi “Muội muội, có phải có người dễ người, nếu như vậy, người chỉ cần nói với ta, ta đánh chết hấn”

Hấn cảm phần nói, Thẩm Diệu lại muốn cười. Mi phu nhân có một người ca ca, tài trí hơn người, ngày trước vì Phó Tu Nghi mà bày mưu tính kế, sau này Phó Tu Nghi sủng ái Mi phu nhân, chưa hấn không có công lao của vị ca ca kia. Thẩm Diệu cũng từng hâm mộ, nhưng khi đó, Thẩm Khâu đã chết.

Dường như đã rất lâu, rất lâu, nàng không còn cảm giác được dựa dẫm vào người khác, được người khác bảo vệ. Cuộc sống làm nàng quen dần với việc một mình chiến đấu, một người đấu với vô số người, cuối cùng kiếp trước nàng thảm bại trong tay Mi phu nhân, có lẽ cũng bởi vì thế lực đơn bạc.

Nay có người che chở, vì mình mà ngăn sóng chắn gió, cảm giác tốt đẹp gần như không thật.

Nàng chậm rãi buông tay, ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan tâm của Thẩm Khâu.

“Muội muội...” Thẩm Khâu cũng ngẩn ra. Thiếu nữ trước mặt con mắt sáng tỏ, lúc đối mặt hấn ánh mắt không hề có phiền muộn, mắt kiên nhẫn giống ngày xưa, thay vào đó là một loại thâm trầm. Cảm giác này làm hấn thấy xa lạ, cẩn thận đánh giá thiếu nữ trước mặt, một năm không gặp, Thẩm Diệu gây đi rất nhiều, gương mặt tròn trịa nay dần lộ ra ngũ quan thanh tú, làm cho dung mạo nàng tính xảo rất nhiều. Sự non nớt không biết khi nào rời đi, giờ không còn nhìn ra dấu vết, khi nhìn hấn, ả ẩn lộ ra sự vui mừng, thần nhiên, lại có chút cô quạnh.

Thẩm Diệu than nhẹ, trên người Thẩm Khâu có một hương vị thiếu niên ngây ngô, sự ngây ngô này làm tính tình hấn mười phần đáng quý. Chân thành mà nhiệt tình, khó có thể tưởng tượng một người như vậy cuối cùng lại lưu lạc đến nỗi cô độc chết đuối trong hồ nước. Kiếp trước mọi người đều nói Thẩm Khâu vì mắc cảm tội ác nên mới tự sát, nhưng bây giờ ngẫm lại, với nghị lực cùng sự kiên cường của Thẩm Khâu, sao có thể vì người khác chỉ trở liên hủi mình. Về phần người khởi sự, kẻ gọi là chị dâu của nàng, ngay từ đầu bỏ lên giường làm Thẩm Khâu không thể không cưới ả, nay xem ra, chưa chắc không có người khác bày mưu.

“Muội muội sao lại nhìn ta chằm chằm” Thẩm Khâu cảm thấy quái lạ “Có phải mặt ta dính cái gì không?” Hấn cảm thấy Thẩm Diệu hôm nay là lạ, không phải phát cáu, không phải lạnh băng xa cách, mà giống như đôi mắt hấn không phải là một tiểu cô nương.

“Đại ca hôm nay không vào cung sao?” Thẩm Diệu nhẹ giọng hỏi.

“Bệ hạ chỉ triệu kiến cha mẹ” Thẩm Khâu cười nói “Ta tất nhiên không cần đi. Muội muội, người còn chưa nói cho ta biết, hôm qua là xảy ra chuyện gì, sao người lại bị vây trong lửa ở từ đường như vậy?”

Hấn tâm tâm niệm niệm muốn hỏi rõ việc này, cũng một lòng nhớ đến thương thế của Thẩm Diệu, không muốn qua loa bỏ qua như vậy.

“Lời ta nói, đại ca sẽ tin sao?” Thẩm Diệu mỉm cười “Nếu đại ca không tin, ta liền không nói”

“Sao ta lại không tin?” Thẩm Khâu vừa nghe, vội vàng bắt lấy cánh tay Thẩm Diệu “Ngươi là muội muội của ta, ta không tin ngươi thì tin ai?”

“Ta có thể đem việc này nói với đại ca, nhưng đại ca phải đáp ứng ta một điều kiện, không được đem chuyện ta nói với người hôm nay nói lại với cha mẹ, nếu nói, ta sẽ không bao giờ để ý ngươi nữa”

“Vì sao không thể nói với cha mẹ?” Thẩm Khâu có chút hoang mang, nhưng lập tức tỉnh ngộ nói “Chẳng lẽ việc này có liên quan đến Định vương điện hạ?” Thư từ Định kinh gửi qua Tây Bắc, từng nhắc tới chuyện Thẩm Diệu ái mộ Phó Tu Nghi. Nhưng Thẩm Diệu là nữ tử, không rõ trong cuộc chiến tranh đoạt giữa các hoàng tử, thân tử tốt nhất không nên lẫn vào, lẫn vào càng sớm thì chết càng sớm. Thẩm Diệu lại một lòng một dạ với Phó Tu Nghi, mấy người Thẩm Tín ở Tây Bắc xôn xoi, tuy nóng lòng, nhưng cũng bó tay không có biện pháp, chỉ có thể hy vọng bản thân Thẩm Diệu từ từ thông suốt mà buông bỏ Phó Tu Nghi.

“Không có liên quan đến hần!” Thẩm Diệu dờ khóc dờ cười, Thẩm Khâu đang nghĩ cái quỷ gì thế. Nàng nói “Trước khi các người về đây, Nhị thẩm mang theo ba tiểu thư đích nữ chúng ta đến Ngọa Long tự dâng hương. Ngày đó ta cùng Đại tỷ thay đổi phòng ngủ, Đại tỷ bị kẻ ác làm bẩn trong sạch, Nhị phòng cho rằng Đại tỷ thay ta chịu tội, còn nói ta là người khởi xướng, ta không thừa nhận, họ liền phạt ta cấm túc chép kinh”

Thẩm Khâu nghe kể, đầu tiên là toàn thân toát mồ hôi lạnh, thật nguy hiểm, thiếu chút nữa thì người gặp chuyện không may là Thẩm Diệu chứ không phải Thẩm Thanh. Sau khi nghe xong lại cực kỳ phẫn nộ, việc này cùng Thẩm Diệu thì có liên quan gì, tại sao lại phạt Thẩm Diệu?

“Cái này rõ ràng là già mồm át lễ phải!” Thẩm Khâu tức giận nói. Hần đối Thẩm Thanh cũng không có ấn tượng tốt, đơn giản bởi vì Thẩm Thanh ý có ca ca là Thẩm Viên, thường xuyên không để Thẩm Khâu vào mắt, còn từng châm chọc Thẩm Khâu là kẻ vũ phu không thông văn vẻ.

“Không chỉ có vậy” Thẩm Diệu tiếp tục nói “Đúng lúc này Vệ gia Trung thư Thị lang đến cầu hôn ta, Hoàng gia Thiếu phủ giám cũng đến cầu hôn Đại tỷ”

Thẩm Khâu ngạc nhiên “Cầu hôn?” Bọn họ ở Tây Bắc nhận được thư nhà từ Thẩm gia bên này, nhưng chưa bao giờ đề cập đến chuyện hôn nhân của Thẩm Diệu a. Chuyện này không phải là quá mức hoang đường sao, làm gì có con cái sắp thành hôn mà không báo cho cha mẹ biết, Thẩm gia làm ra việc này, thật sự quá đáng.

“Thiếu gia Vệ gia Vệ Khiêm là một thanh niên tài tuấn, thiếu gia Hoàng gia Hoàng Đức Hưng lại là một người đoạn tụ, ý đồ của Nhị thẩm muốn ta cùng Đại tỷ hoán đổi tân nương, ta biết có sự, đành phải nói chính mình không muốn lấy chồng, nếu dính thân, ta sẽ đào hôn. Vì thế bọn họ đem ta nhốt vào từ đường, họ vệ hôm qua người nhìn thấy, vốn không phải là người đến cứu hỏa, mà đó là đến canh chừng ta, không cho ta bỏ trốn”

Về mặt Thẩm Khâu theo lời kể của Thẩm Diệu không ngừng biến hóa, cuối cùng nện lên bàn một quyền thật mạnh, tươi cười trên mặt đã biến mất không còn, ánh mắt đỏ lên nhìn Thẩm Diệu “Muội muội, lời ngươi nói là thật sao?”

“Ta lừa ngươi làm gì” Thẩm Diệu nói “Thậm chí con hỏa hoạn kia cũng thật quái lạ, ta còn hoài nghi...” Nàng mỉm cười “Dù sao nếu ta chết, Đại tỷ gả thay, càng danh chính ngôn thuận”

“Khinh người quá đáng!” Thẩm Khâu gầm lên, xoay người muốn rời khỏi. Thẩm Diệu giữ chặt hần, hỏi “Đại ca định đi đâu?”

“Ta đi tìm bọn họ, ai đụng đến ngươi, ta khiến họ nợ máu phải trả bằng máu!” Thẩm Khâu nói.

Thẩm Diệu nhìn hần, bình tĩnh hỏi “Ngươi tìm họ làm gì, chứng cứ đâu, ngươi muốn mắng bọn họ một trận, hay là muốn giết hết bọn họ?”[Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi ---- Mai sẽ beta <3]

Giọng nói của nàng mang theo châm chọc làm cho Thẩm Khâu hơi thanh tỉnh, hần quay đầu lại, nhìn Thẩm Diệu, nhũn mày hỏi “Muội muội nói lời này có ý gì?”

“Đại ca sao lại không nghĩ thử xem, ta vì sao không muốn nói việc này với cha mẹ” Thẩm Diệu thân nhiên nói “Cha mẹ đều là người thẳng thắn, cha lại dễ dàng xúc động, sẽ ra mặt bảo vệ ta, nhưng rồi tiếp theo sẽ như thế nào? Thẩm gia ở Minh Tề bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm. Hôm nay cha đòi lại công đạo cho ta, ngày mai liền có Ngự sử dùng bảy tất lưỡi đánh cha một quyền” Khóe môi nàng lại nâng lên “Thối đời là vậy, người đông thì thế mạnh, ai đông người, kẻ đó chiếm lý lẽ. Ba phòng ở Thẩm gia, Đại phòng đối đầu với Nhị phòng, Tam phòng, còn có lão phu nhân, người cho là chúng ta có thể chiếm lý sao?”

Thẩm Khâu bị lời nói Thẩm Diệu làm cho kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn nữa là về mặt Thẩm Diệu khi nói chuyện, bình thân phân tích, lời nói sắc bén đánh vào trọng tâm làm hần hoảng sợ. Những điều này không giống như lời nói của một người con gái nhỏ tuổi như Thẩm Diệu, làm gì có một tiểu thư khuê các nào đánh giá tình đời một cách lạnh bạc như vậy. Hần do dự một chút “Muội muội...”

Thẩm Diệu liếc mắt một cái đã biết trong lòng Thẩm Khâu nghĩ gì, Thẩm Khâu làm người quá quang minh lỗi lạc, nói đúng hơn là toàn bộ Đại phòng Thẩm gia đều quá mức quang minh lỗi lạc, mà thối đời này, người tốt thường gặp xui xẻo.

Nàng nói “Đại ca muốn hỏi tại sao ta lại biến thành như vậy” Thẩm Diệu hạ mắt “Ta thế này mới có thể đối mặt đến bây giờ”

“Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, là ai cũng sẽ thay đổi, đại ca, ta bây giờ không phải là ta của ngày trước, người ngày trước cũng không phải là người của bây giờ, ta chỉ hỏi một câu, nghe xong những chuyện mà ta vừa kể, ngươi có hận bọn họ không?”

Thẩm Khâu ngăn ra, nhìn về phía Thẩm Diệu, từ từ cắn chặt răng “Hận!”

“Vi sao hận?”

“Bời vì... Bọn họ sao có thể đối đãi người như thế”

Thẩm Diệu lắc đầu “Người muốn hận, không phải cái này”

Thẩm Khâu lại kinh ngạc, trong chớp mắt hắn phát hiện, muội muội càng nói càng làm cho hắn như bị lọt vào sương mù, nhưng mà từ trong chỗ u minh, lại cảm thấy bộ dạng Thẩm Diệu nói rất có đạo lý.

“Người muốn hận, phải hận chúng ta dùng chân thành hết lòng đối đãi với họ, đối lại họ xem chúng ta còn không bằng kẻ thù. Họ ích kỷ, vì chính mình, có thể hy sinh mạng của chúng ta, cái này nào phải người nhà, nếu là người xa lạ làm hại chúng ta như vậy, sớm đã thành huyết hải thâm thù, đây lại là thân nhân làm hại thân nhân, tội càng thêm nặng”

Thẩm Diệu nhìn ánh mắt Thẩm Khâu khẽ suy sụp, trong lòng thở dài. Nếu có thể, nàng hy vọng bảo vệ thanh niên trước mắt thật tốt, để hắn cả đời thỏa chí rong ruổi trên chiến trường, làm một anh hùng vạn dân kính ngưỡng. Nhưng mà, nàng thật sự sợ hãi, sợ hãi sẽ có một ngày, cảnh tượng bên hồ nước tái diễn, vào lúc này nàng chỉ có thể làm cho trong lòng Thẩm Khâu có sự dè phòng. Nhờ kỷ hận so với yêu thích, yêu mới làm tổn thương người nhất.

“Muội muội muốn nói cái gì?” Thẩm Khâu rút cuộc nói.

Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở ra, Thẩm Khâu không phải người ngu dốt. Một khi suy nghĩ cẩn thận, có một số việc liền dễ dàng hơn.

“Ta hận những người đó, đại ca muốn xả giận cho ta, nếu để cha mẹ ra tay, rốt cuộc cũng không thể giết hết bọn họ” Thẩm Diệu nói “Ta muốn tự mình đối phó, nhưng ta cần đại ca hỗ trợ” Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn trên tay không có chứng cứ, nếu đem Nhị phòng giết đi, chiếu theo pháp luật Minh Tề giết hại anh em phải đền mạng. Vì nàng, nói không chừng Thẩm Tín có thể làm ra chuyện này, nàng có thể lấy tính mạng bản thân làm tiền đặt cược, nhưng sẽ không đồng ý để vợ chồng Thẩm Tín mạo hiểm.

Chết một cái thì quá dễ dàng đối với bọn họ, nếu có thể bảo toàn, đao cùn cắt thịt, dày vỏ từng chút. Hơn nữa, nàng cần mồi nhử để câu con cá lớn ở phía sau.

“Muội muội nghĩ như thế nào?” Thẩm Khâu hỏi.

Thẩm Diệu cười “Không vội, chúng ta có rất nhiều thời gian, cứ từ từ”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Biến Hóa

Thẩm Khâu cùng Thẩm Diệu hai huynh muội đã thật lâu không tâm sự nhiều như hôm nay. Thị vệ bên ngoài Tây viện là người trong quân đội mà Thẩm Khâu cố ý mang về, ngăn không cho người khác đi vào. Một canh giờ nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, Thẩm Diệu vẫn luôn lắng lắng nghe Thẩm Khâu nói chuyện. Thẩm Khâu dường như muốn làm Thẩm Diệu vui vẻ, kể chút chuyện lý thú trong quân đội, lâu lâu còn bóng gió hỏi thăm một năm gần đây đến tột cùng Thẩm Diệu đã trải qua chuyện gì, đều bị Thẩm Diệu né tránh.

Có một số việc, bây giờ chưa phải lúc nói ra. Hướng hồ hiện giờ, những người trong Thẩm gia còn chưa xuống tay hãm hại Đại phòng, nếu nói cũng làm người ta khó tin tưởng. Và lại, nếu muốn ra tay, một kích nhất định phải chết, mặc dù nói muốn làm chuyện đao cùn cắt thịt từ từ dày vỏ, nhưng trước tiên cũng phải phá bỏ lớp da bên ngoài.

Nói thêm chút chuyện, gương mặt Thẩm Diệu lộ ra chút thần sắc mệt mỏi, Thẩm Khâu quan tâm muội muội, nhìn thấy nhân tiện nói "Muội muội thân mình còn chưa tốt, ta cũng không tiện quấy rầy nhiều, người nghỉ một lát, đến khi cha mẹ hồi phủ có lẽ trời cũng đã tối, đợi cha mẹ trở về, chúng ta lại cùng nhau đến thăm người"

Thẩm Diệu gật đầu, Thẩm Khâu đứng dậy định đi, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, do dự một chút, quay đầu nhìn về phía Thẩm Diệu "Muội muội, người nói Thẩm Thanh bị người vấy bẩn, đã bắt được kẻ ác chưa? Mặc dù vì bảo vệ thanh danh của Thẩm Thanh mà không làm to chuyện, nhưng Thẩm phủ có hộ vệ, phải âm thầm truy ra kẻ kia là ai chứ?"

Thẩm Diệu nhìn hắn, cong cong ánh mắt "Tặc tử kia hết sức giao hoạt, không cẩn thận đã làm hắn chạy thoát"

"Thì ra là thế" Thẩm Khâu đắm chiều cúi đầu, lại nhìn Thẩm Diệu thần nhiên cười "Vậy ta đi đây" Hắn sải bước ra khỏi phòng, chờ qua khỏi cửa, ý cười chân thành trên mặt bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại lo lắng tràn đầy, nô bộc nhìn thấy đều rung mình, dường như ẩn dưới khuôn mặt âm áp tươi cười thì đây mới chân chính là tiêu tướng quân mặt sắt của họ. Hắn phân phó hộ vệ bên người "Tìm hai người đi Ngọa Long tự một chuyến, cũng điều tra kinh phủ doãn bên kia gần đây có động tĩnh gì" Hắn liếc nhìn cửa phòng Thẩm Diệu đang đóng, siết hai nắm tay, thấp giọng nói "Muội muội, một năm này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì"

Trong phòng, Thẩm Diệu nhìn Cốc Vũ đang đi vào nói "Lấy chút bạc đưa cho Xuân Đào, nhân tiện tìm gã sai vặt cầm ngân phiếu chuyển đến Trần đại phu. Đây là thời điểm mấu chốt, phải đem cái thai trong bụng Đại tỷ dưỡng thật tốt". Nàng vuốt ve vết bỏng lưu lại trên cánh tay, vết sẹo trên làn da trắng nõn càng trở nên đặc biệt chói mắt, giống như găm vóc tốt nhất lại bị hòng một điểm. Nhưng nàng không hề cảm thấy khó chịu, dường như hải lòng trước một vụ mua bán có lời "Màn diễn tiếp theo, phải dựa vào đứa cháu chưa ra đời này của ta rồi"

"Tiểu thư" Kinh Trập hỏi "Vừa rồi sao không kể đầu đuôi câu chuyện cho Đại thiếu gia?" Thẩm Diệu đối với Thẩm Khâu vẫn còn che giấu một số chuyện. Ví dụ như kẻ làm chuyện ác là Dự thân vương. Kinh Trập nói "Nếu có Đại thiếu gia ra tay, ít nhất những người kia sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa nếu lão gia phu nhân biết được, cũng có thể bảo vệ tiểu thư"

"Ta không nói thì đại ca cũng tự mình điều tra thôi" Thẩm Diệu nhìn ra ngoài cửa sổ "Chắc là lúc này đã có người đến Ngọa Long tự hỏi thăm chuyện ngày đó"

"Đại thiếu gia có thể điều tra được không?" Kinh Trập lo lắng "Nếu điều tra được, trước sau cũng sẽ hiểu rõ mọi chuyện, vậy tiểu thư lừa gạt có lợi ích gì?"

"Dự thân vương làm việc cẩn thận, nếu ta đoán không sai, sau chuyện đó hòa thượng ở Ngọa Long tự trong ngoài đều bị đối sạch, đừng nói đại ca, cho dù là cha ta cũng lần không ra dấu vết"

"Trời ạ!" Kinh Trập che miệng "Vậy chẳng phải là chuyện này cả đời cũng không thể tra ra manh mối sao?" Nhị phòng Thẩm gia lòng dạ xấu xa, Dự thân vương vô sỉ, vốn tưởng rằng sau khi vợ chồng Thẩm Tín trở về có thể vì Thẩm Diệu đòi lại công đạo, bây giờ Thẩm Diệu nói như vậy, nghĩa là chuyện phát sinh ở Ngọa Long tự ngày đó, coi như đã bị vùi lấp thật sâu, không ai biết chân tướng.

"Ta vốn cũng không trông đợi dùng phương pháp này để giành lại công đạo cho mình" Thẩm Diệu thản nhiên nói "Biện pháp để đạt được mục đích, trên đời này có rất nhiều"

Cái gọi là công đạo, lẽ phải, còn không bằng cỏ rác. Công đạo chỉ dùng để ràng buộc những kẻ yếu. Kẻ mạnh thật sự, sẽ làm cho chính mình trở thành công đạo. Kiep trước ở trong cung nhiều năm, nàng hiểu được rất nhiều đạo lý, hậu cung không phải không có nữ tử lương thiện, nhưng bọn họ giống như hoa nở giữa ngày đông, rất yếu ớt, thậm chí chỉ cần một cơn gió nhẹ sẽ bị nghiền nát thành bùn nhão. Nếu nàng đã chọn đi trên con đường hắc ám đầm máu, vậy thì thủ đoạn của nàng cũng không cần phải quang minh chính đại.

"Nhưng tiểu thư có thể làm gì?" Kinh Trập nói "Ít nhất lão gia phu nhân có thể bảo vệ được tiểu thư, trong lời nói cũng có thể thay tiểu thư xả giận. Tiểu thư dù sao cũng là nữ tử khuê các, nếu muốn báo thù, có rất nhiều chỗ không tiện" lời Kinh Trập hoàn toàn suy nghĩ cho Thẩm Diệu.

"Cha cùng nương trong lòng tức giận, nếu tiến lên chắc chắn đối đầu trực tiếp cùng Dự thân vương phủ, nếu lui lại chỉ có thể bảo vệ ta làm Dự thân vương kiêng dè" Thẩm Diệu nói "Nhưng mà làm cho Thẩm gia chống lại Dự thân vương phủ, bản thân Thẩm gia sẽ khó bảo toàn, mà tất cả chỉ vì một chút kính sợ của ta, đó cũng không phải là kết cục mà ta mong muốn"

Kinh Trập càng nghe càng hồ đồ, ý của Thẩm Diệu là không muốn Thẩm Tín tìm Dự thân vương xả giận, cũng không muốn Thẩm Tín uy hiếp để Dự thân vương kiêng dè. Nhưng mà rõ ràng Thẩm Diệu sẽ không cho qua chuyện này như vậy, cuối cùng thì Thẩm Diệu muốn làm gì?

Thẩm Diệu mỉm cười "Người muốn phạm ta, ta tất sẽ diệt cả nhà người"

Nội tâm Kinh Trập khiếp sợ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệu, nhìn thấy thiếu nữ đang đắm mình trong ánh mặt trời, bên môi tràn ra nụ cười trong suốt thuần khiết như trẻ nhỏ, lại giống như một con thú nhỏ hung bạo ẩn mình trong đêm tối, lạnh lẽo giương nanh.

Trong lòng bỗng thấy kinh hoàng, một khắc này làm Kinh Trập sợ hãi, muốn hỏi gì đó nhưng lại không nói nên lời, cúi đầu xuống. Kinh Trập thầm nghĩ Thẩm Khâu nói đúng một điều, chỉ trong một năm ngắn ngủi, Thẩm Diệu dường như đã thay đổi hoàn toàn. Đừng nói Thẩm Khâu, chỉ nói nha hoàn các nàng ngày đêm ở cùng Thẩm Diệu cũng không biết tại sao lại như vậy.

Thẩm Diệu hải lòng chớp chớp đôi mắt, tất cả đã trở lại, ván cờ có thể bắt đầu. Thẩm Thanh chỉ là quân tốt, Dự thân vương là quân xe, hoàng thất Minh Tề là toàn bộ cờ trắng, lúc quân xe kia bị diệt, sẽ là mở màn cho sự thảm bại của cờ trắng. Hết thảy phải xem ý trời.

Mà lúc này, ý trời, do nàng nắm giữ.

...

Lâm An hầu phủ.

Mặc dù trong ngày Đông xơ xác, toàn bộ hầu phủ vẫn rực rỡ sắc màu. Khi hầu phu nhân Ngọc Thanh công chúa còn sống, thích nhất hoa cỏ. Gà cho Lâm An hầu, cũng từng ngọt ngào hòa hợp. Tạ Đình yêu chiều Ngọc Thanh công chúa, tu sửa hầu phủ giống hết cung điện của Ngọc Thanh công chúa lúc còn ở trong cung, việc này lúc ấy còn gây chấn động, một người võ tướng, lại tu sửa phủ đệ tinh xảo như vậy, thật sự có chút buồn cười.

Về sau Ngọc Thanh công chúa mất, Tạ Đình vẫn giữ nguyên phong cảnh như lúc Ngọc Thanh công chúa còn sống, mời người có tay nghề gìn giữ, vì vậy nhiều năm nay, vào mùa Đông nơi này không có chút tiêu điều.

Tuy cảnh sắc sum suê tươi tốt, lòng người lại đìu hiu. Cảnh còn người mất vốn không thể tránh khỏi trong cuộc đời mỗi người. Cố gắng duy trì ngoài mặt, cũng không bằng khi trước.

Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều luyện võ trong sân, gần đây hai người rất ít khi ra khỏi phủ. Thứ nhất vì ngày đó Tạ Cảnh Hành làm bọn họ mất hết mặt mũi, thật là không dám vác mặt ra ngoài, thứ hai là bởi vì thương tích chưa lành, không thể để bản thân vất vả. Và lại, ngày hôm đó Tạ Cảnh Hành ra tay nhìn nhẹ nhàng bằng quơ, thật ra rất nặng, động tới gân cốt, dường vài tháng vẫn còn đau. Phương thị dù đau lòng con cũng không dám tìm Tạ Đình oán trách, dù vậy, Tạ Đình vẫn đem hai đứa con của nàng rằng dạy một trận.

Nghĩ đến chuyện này, hai huynh đệ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tạ Trường Triều lắc lắc cánh tay, ngày đó Tạ Cảnh Hành đập một chân lên vai hắn, đến bây giờ vẫn còn đau. Hắn nói "Nhị ca, nghe nói hôm nay vợ chồng Thẩm Tín tiến cung, lần này bọn họ lại lập quân công, chắc là bệ hạ sẽ ban thưởng cho Thẩm Khâu"

Thẩm – Tạ hai nhà từ trước đến nay quan hệ bép bênh đã lâu, Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều cũng không phải vì hai bên ở thế đối lập mà coi Thẩm Khâu là đối thủ, đối với họ mà nói, những thanh niên xuất sắc ở Định kinh đều là đối thủ. Mà ở Định kinh có thể nói xuất sắc nhất chính là Thẩm Khâu. Tuy Tạ Cảnh Hành cũng thật xuất sắc, nhưng Tạ Cảnh Hành chưa ra làm quan, lại có Tạ Đình che chở, bọn họ muốn làm gì cũng bỏ tay bỏ chân, Thẩm Khâu thì lại khác. Nếu hai người bọn họ bước vào quan trường, trong lòng mỗi người đều sẽ xem con trai trưởng Thẩm gia như đối thủ một mất một còn.

Mà Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều, hận nhất chính là thua kém người khác.

"Người sợ cái gì" Tạ Trường Võ khinh thường nói "Chẳng qua là một kẻ vũ phu chỉ biết đánh đánh giết giết, không thông hiểu việc triều đình. Thẩm gia chỉ có Thẩm Tín công trạng nổi bật, nhưng một mình Thẩm Tín thì có thể làm gì, Thẩm gia bây giờ cũng chỉ cố gắng chống đỡ, bề ngoài nhìn huy hoàng, cuối cùng cũng. . ." Nói tới đây hắn liền im miệng, không nói thêm nữa.

"Nhị ca nói phải" Tạ Trường Triều nở nụ cười "Ai bảo Thẩm gia giữ thế trung lập, thời thế hiện tại, muốn bo bo giữ mình chỉ là mộng đẹp. Bất quá cũng phải cảm ơn Thẩm gia ngu xuẩn, ít nhất sau này chúng ta bớt đi một đối thủ"

Đối thoại giữa hai người bọn họ, nếu bị người khác nghe được, chắc chắn chấn động không thôi. Bên ngoài Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều thể hiện bộ dạng trong sạch thanh cao, không kết bè kết phái, hơn nữa Tạ gia xưa nay cũng không tham dự vào chuyện tranh đoạt hoàng vị. Nhưng lời nói vừa rồi của bọn họ cho thấy, họ đã núp bóng Tạ gia nhập vào một phái trong vũng nước đục kia rồi.

"Nói đi nói lại, Thẩm gia không thể gây ra việc gì, nhà chúng ta thì lại có một người" Tạ Trường Triều đột nhiên chuyển hướng về phía khác, đó là hướng sân viện nơi công chúa Ngọc Thanh ở lúc còn sống, giờ là chỗ ở của Tạ Cảnh Hành. Nhớ đến bộ dạng Tạ Cảnh Hành dùng mũi thương chỉ vào đầu hắn trong buổi kiểm tra hôm đó, một nỗi tức giận từ ngực dâng lên. Một lát sau hắn mới nói "Tên khốn kia càng ngày càng kiêu ngạo"

Trong lén lút hắn gọi Tạ Cảnh Hành là "Tên khốn", ngày thường gặp lại làm ra vẻ cung kính, thật làm người ta lú lờ.

"Đúng vậy" Tạ Trường Võ tán thành "Mấy ngày nay ta thấy hắn an phận hơn nhiều, phụ thân thấy vậy càng coi trọng hắn. Hay là bên cạnh hắn có cao nhân chỉ bảo, có phải là có âm mưu gì không?"

Tính tình Tạ Cảnh Hành ngang bướng nhiều năm như vậy, lại không ra làm quan, tuy rằng làm người khác đau đầu, ngược lại giúp hai anh em Tạ gia nhẹ nhàng thở ra một hơi. Dù vậy, mỗi khi người khác nhắc tới Tạ Cảnh Hành, trừ bỏ ngang ngạnh, đều vì đáng về oai hùng của hắn mà khen không dứt miệng, không chỉ vậy, dù Tạ Cảnh Hành đối nghịch với Tạ Đình như thế nào đi nữa, Tạ Đình vẫn toàn tâm toàn ý đối đãi Tạ Cảnh Hành, đồng thời luôn thờ ơ đối với hai đứa con trai hiếu thuận bọn họ, làm cho bọn họ đổ kị Tạ Cảnh Hành, qua nhiều năm sự đổ kị càng ngày càng lớn.

Trước đây, chỉ cần Tạ Cảnh Hành ở Định kinh, sẽ luôn gây chuyện, nhưng từ lần trước kiểm tra đến nay, hắn dường như thu liễm tính tình, mỗi ngày ru rú trong nhà, không biết là bận việc gì. Thái độ hắn như vậy làm Tạ Đình hết sức vui mừng, thậm chí cảm thấy rốt cuộc Tạ Cảnh Hành thức tỉnh rồi, bắt đầu làm chuyện đúng đắn.

Từ nguyên nhân đó, Tạ Trường Võ cùng Tạ Trường Triều càng khản trương.

"Để ý ai chi điểm cho hắn làm gì" Tạ Trường Võ cười lạnh một tiếng "Rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ giẫm nát hắn dưới chân, mẫu thân hắn lúc trước là công chúa, còn không phải cũng xuống dốc nhanh chóng đó sao, huống hồ chỉ là đứa con trai của bà ta"

"Tóm lại, hồi triều yến lần này chúng ta phải cùng Định vương móc nối quan hệ mới là thượng sách" Tạ Trường Triều nói, dứt lời nhắc mũi thương, hung tợn đâm vào đồng cỏ khô trước mặt.

Lúc này nhân vật chính trong cuộc nói chuyện của hai người đang ở trong phòng.

Ngọc Thanh công chúa dưỡng bệnh trong một cái viện đầy hoa cỏ, cây cối trong ngày Đông cũng xanh um tươi tốt, Tạ Cảnh Hành ngồi giữa phòng, cây cối cảnh lá che chắn gần hết cửa sổ, nên dù ban ngày, trong phòng cũng có vẻ âm u.

Trong sự âm u đó, thiếu niên ngồi ngay ngắn bưng sáng như muốn thay thế ánh nắng bên ngoài, hộ vệ dâng lên một phong thư, hắn cẩn thận xem xong, đem thư ném vào lò than giữa nhà, trong chớp mắt, một đám tro bay lên, phong thư không còn bóng dáng.

"Thư nói gì?" Một bóng hình từ phía sau đi đến, công tử áo trắng thoắt mái tự mình rót trà, tư thế nhàn nhã, cảm giác thật sự là chỉ đến để uống trà.

"Tình huống có biến" Tạ Cảnh Hành không có quay đầu, dường như đang suy tư chuyện gì.

"A?" Công tử áo trắng dừng động tác, nhui mày nhìn về phía hắn "Không phải đã sớm. . ."

"Cao Dương" Tạ Cảnh Hành đột nhiên nói "Đập bỏ rồi xây lại, người thấy thế nào?"

"Tính tình người đâu phải thế" Cao Dương sừng sốt, có chút ngoài ý muốn lắc đầu nói "Trước giờ người vẫn thích giấu tài, nắm chắc phần thắng thì mới ra tay. Không nắm chắc sẽ không làm, thói quen như vậy hôm nay người nói ngược lại làm ta thật sự kinh ngạc" Hắn hỏi "Người không có gặp chuyện gì đây chứ?"

"Gặp một kẻ điên" Tạ Cảnh Hành nhướn mày "Làm ta đột nhiên cảm thấy, đánh cuộc một trận cũng không tồi" Hắn đứng dậy, trên áo bào màu tím thêu một đám mây, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy, trong bóng tối, dường như lộ ra ánh sáng rực rỡ.

"Không phải người đang nói đích nữ Thẩm gia đó chứ" Cao Dương sắc bén nói "Chuyện hôm ấy ta có nghe Thiết Y nói qua, nàng tuy rằng to gan nhưng cũng quá mức lỗ mãng. Nay Thẩm Tín đã trở lại, với tính tình của hắn, chắc chắn sẽ có một phen đại náo"

"Đồ vật không ở Thẩm gia" Tạ Cảnh Hành nói "Ta đoán rồi"

"Người không định lợi dụng Thẩm gia?" Cao Dương có chút kinh ngạc.

"Thẩm gia chuyện xấu rất nhiều" Tạ Cảnh Hành lắc đầu, thiếu niên anh tuấn bất cần đời ngày thường bỗng nhiên lộ ra vẻ trầm ổn trước tuổi. Quý khí tao nhã bẩm sinh làm cả người hắn bao trùm ánh sáng thần bí, so với mặt trời còn chói chang hơn.

"Có ý gì?" Cao Dương hỏi.

Tạ Cảnh Hành nhếch môi "Với cách làm của Phó gia, ta cảm thấy Thẩm gia sẽ gây ra biến hóa lớn đối với tương lai của Minh Tề"

Cao Dương có chút không tin, nhưng mà sự tín nhiệm của hắn đối với thiếu niên cao hơn nhiều so với sự nghi ngờ, hắn nói "Người làm sao biết? Thẩm gia dựa vào cái gì gây biến hóa, Thẩm Khâu à? Hay là Thẩm Tín? Cho dù là ai, cũng không thể đại diện thái độ của toàn bộ Thẩm gia nhà"

"Thẩm gia sinh ra một người thông minh" Tạ Cảnh Hành lười biếng nói "Bất quá vận mệnh rất tàn khốc, tiếp tục gãy dựa, thì có thể làm được gì?" Hắn nói "Tóm lại, kế hoạch có biến, đối biện pháp khác"

"Người sẽ không. . ." Cao Dương chấn động.

"Nhiều năm như vậy, ta ấn nhắc đã lâu rồi" Tạ Cảnh Hành nói "Bởi vì chưa nắm chắc, cho nên mới nhẫn, có điều hiện tại. . ." Hắn thản nhiên cười, dường như mây đen tiêu biến, ánh nắng trút xuống gian phòng, một cái chớp mắt làm cảnh đẹp thất sắc, trời đất không ánh sáng. Tạ Cảnh Hành khoanh tay mà đứng, thản nhiên nói "Cao Dương, ta ghét ân núp rồi, trong thời gian ngắn ta sẽ ra tay"

"Nhưng người bỏ được sao?" Cao Dương hỏi.

"Không có gì luyến tiếc"

Cao Dương thở dài, đến khi hắn ngẩng đầu lên, thần sắc lộ ra vẻ kiên nghị "Một khi đã như vậy, thì theo lời người nói mà làm đi. Bên kia tạm thời cứ giấu, chúng ta cứ lo liệu ở Minh Tề cho xong trước, người Phó gia, người muốn đối phó với ai trước?"

"Cứ theo quy củ, quăng một quả cầu, ai chụp được, thì là người đó" Hắn cười nhạt. Ngón tay vô chạm vào tay áo, một chiếc bình nhỏ tinh xảo xuất hiện ở hai đầu ngón tay, đó là bình thuốc mà Cao Dương cho hắn, đây là loại thuốc mà Cao Dương từng nói ngàn vàng không mua được, chuyên trị sẹo, Cao Dương còn nói, chỉ cần bôi vào vết thương, sẹo dù sâu cũng có thể tẩy sạch.

Hắn nắm bình thuốc trong tay, đến khi buông ra, bình thuốc tinh xảo đã hóa thành bột mịn.[Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi + Beta: Tiểu Vũ]

Giống như Thẩm Diệu đã làm, một con hỏa hoạn thiêu hủy đi sự hòa thuận giả dối, làm lộ ra chân tướng dữ tợn, từ đó bánh xe vận mệnh mới có thể lăn đi. Thẩm Diệu đã dùng vết sẹo trên tay mình để bóc ra tầng tầng giả dối, ngăn chặn khả năng kẻ ác được tha thứ, hắn thì sao?

Ánh mắt hắn thản nhiên quét về phía cửa sổ, bốn bề Lâm An hầu phủ âm u, nhiều năm như vậy, hắn nhìn thấu rất nhiều thứ, nhưng vì một chút ám áp trong trí nhớ, hắn nguyện ý duy trì sự hòa hợp giả dối này.

Nay là lúc cần đánh vỡ cục diện này.

Hắn nhắm hai mắt, lông mi thật dài như bướm bướm ngày xuân vỗ cánh hết sức đẹp đẽ, nhưng khi mở ra, ánh mắt sắc bén còn lợi hại hơn đao kiếm.

Hắn đến trước bàn, mở ra một tờ bản đồ, bản đồ kia chính là lãnh thổ Minh Tề. Từ U Châu mười ba kinh đến Mạn Bắc định nguyên thành, từ Giang Nam dự châu đến phía Đông định tây (Nói với Tiểu Vũ: Chỗ này dịch định tây Đông Hải, nhưng chị không muốn edit như vậy, Đông Hải mà Trung Quốc quan niệm có liên quan đường lười bò chiếm cả biển Đông, chị muốn tránh một số quan điểm sai sự thật của Trung Quốc nên sửa lại), từ thành cổ Lâm An đến thành cổ Lạc Dương, mà trung tâm phồn hoa nhất chính là Định kinh.

Giang sơn nổi gió, anh hùng thiên hạ xuất hiện ló ló, hắn vươn tay, ở trung tâm bản đồ nhẹ niết một cái.

Giống như đang quyết định sự chìm nổi của một vương triều.

Nam chính của chúng ta sẽ chết trận một thời gian :v Chết trận nghĩa trên mặt chữ

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tính Toán

Chàng vạng tối, vợ chồng Thẩm Tín hồi phủ. Theo sau còn có một xe ngựa tràn đầy vật phẩm do hoàng thượng ban thưởng, nếu là trước đây, toàn bộ phần thưởng này chắc chắn sẽ nhập vào quỹ chung của Thẩm gia, nhưng hôm nay La Tuyết Nhạn bảo hạ nhân mang tất cả đến Tây viện.

Đồ vật trong cung ban thưởng, không phú thì quý, hạ nhân Đông viện trông mong nhìn theo từng thùng vật phẩm đi ngang, trong Vinh Cảnh Đường thỉnh thoảng truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ, tất nhiên là do Thẩm lão phu nhân không chiếm được lợi ích nên giận dữ, quăng ném cho người khác xem.

Nhưng những hạ nhân của Tây viện xuất thân từ quân ngũ, không thèm để ý mặt mũi bà ta, vẫn bình thản mà làm, hơn nữa còn làm rất nhanh chóng, không bao lâu đã hoàn thành.

Thẩm Diệu ngồi trước bàn đọc sách, nàng xem luật pháp Minh Tề, lúc trước mấy người Cốc Vũ tìm thi từ ca phú cho nàng đọc, nhưng bị nàng bỏ sang một bên, liếc mắt một cái cũng không thèm.

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng cười sang sảng truyền đến “Kiều Kiều!”

Thẩm Diệu ngược lên, Thẩm Tín sai bước từ ngoài cửa đi tới, phía sau là La Tuyết Nhạn. Có lẽ bọn họ vừa hồi phủ liền chạy lại đây, quần áo trên người cũng chưa đổi, Thẩm Khâu đi cuối cùng, nháy mắt làm mặt quỷ với nàng.

Thẩm Diệu đứng dậy, hành lễ “Cha, nương, đại ca!”

Nàng dịu dàng như vậy làm vợ chồng Thẩm Tín ngẩn ra, trước nay Thẩm Diệu không thân thiết cùng bọn họ, một lần gặp mặt chưa nói được mấy câu đã bỏ đi, hoàn toàn không có kiên nhẫn, bộ dạng dịu ngoan thế này rất lâu chưa thấy. Nhưng mà trong sự ôn hòa kia, lại có một chút xa cách, chỉ một chút thôi rất khó phát hiện, nhưng là cha mẹ Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn vẫn miễn cảm nhận ra.

Thẩm Diệu thở dài trong lòng. Nàng không thể làm nũng với Thẩm Tín giống như những cô gái mười bốn tuổi bình thường khác, càng không thể giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, kiếp trước nàng liên lụy Thẩm gia, lúc này đối diện Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn, nàng luôn có mặc cảm tội lỗi.

La Tuyết Nhạn quan tâm con gái nên bỏ qua nghi hoặc, nàng tiến lên vài bước, cầm tay Thẩm Diệu vội vàng hỏi “Thân thể Kiều Kiều sao rồi, có cảm thấy chỗ nào không tốt không?”

“Không có việc gì” Thẩm Diệu mỉm cười đáp.

“Kiều Kiều, hôm nay cha vào cung được thưởng mấy rương bảo bối, đợi ngươi khỏe một chút, sáng sớm mai lựa chọn thứ ngươi thích. Có trăm cái tóc, còn có trang sức, nghe nói đều là hàng mới ở Định kinh nha” Thẩm Tín lấy lòng nói, một hán tử cao lớn thô kệch đồ dành nữ nhi vui vẻ, làm người ta cảm thấy có chút buồn cười.

Thẩm Diệu cười mỉm “Cám ơn cha, nhưng hiện giờ ta không vội, cứ đem những thứ đó vào kho phòng trong viện chúng ta khóa lại, còn nhiều thời gian, khi nào có hứng thú ta sẽ đến chọn”

Lời này vừa nói ra, mấy người trong phòng sắc mặt đều biến đổi.

Trước đây, khi Thẩm Tín đem phần thưởng trở về, sẽ cho Thẩm Diệu chọn lựa trước, xong thì đưa vào quỹ chung. Hắn cưng chiều nữ nhi như vậy, cũng không có ai phản bác, bởi những phần thưởng này cũng do Thẩm Tín hăng hái chiến đấu giành được. Nhưng lúc trước, Thẩm Diệu cũng sẽ không giành chọn đầu tiên, nàng luôn nhường Thẩm Thanh, Thẩm Nguyệt chọn xong, Nhị phòng, Tam phòng chọn rồi nàng mới bắt đầu chọn, đó là vì nàng thân cận Nhị phòng, Tam phòng, nên mới làm như vậy.

Nhưng hôm nay, Thẩm Diệu chẳng những không từ chối, còn muốn đem tất cả vào kho của mình, tuy lúc này Thẩm Tín cũng không định sung công, nhưng rõ ràng thái độ của Thẩm Diệu đối với những người khác ở Thẩm gia đã có sự thay đổi.

Mặc dù bọn họ không rõ những chuyện trong hậu trạch, nhưng vẫn nhìn ra Thẩm Diệu không giống lúc trước. Thẩm Khâu há miệng thờ đốc, La Tuyết Nhạn nắm tay Thẩm Diệu, nhẹ giọng nói “Kiều Kiều, xảy ra chuyện gì, ngươi nói cho nương, cha cùng nương đều đã trở lại, về sau không ai dám khi dễ ngươi”

“Không có ai khi dễ ta” Thẩm Diệu cười nói “Ta không xảy ra chuyện gì cả”

“Vậy chuyện hóa hoạn ở từ đường là thế nào?” Thẩm Tín trầm giọng hỏi “Vì sao người lại một mình ở từ đường?” Vợ chồng bọn họ sáng sớm đã tiến cung gặp hoàng thượng, chỉ kịp cho người điều tra, không kịp truy xét tí mĩ những chỗ kỳ quái trong đó.

“Ta phạm sai, phải vào ở trong từ đường, ai ngờ từ đường đột nhiên bốc cháy...” Nàng khổ sở nói.

Thẩm Khâu ở phía sau nghe vậy, bộ dạng muốn nói lại thôi, hẳn biết nguyên nhân, nhưng Thẩm Diệu dặn dò hẳn không được đem việc này nói với vợ chồng Thẩm Tín. Tuy rằng rất muốn nói ra chân tướng, nhưng Thẩm Diệu đã dọa nếu Thẩm Khâu không giữ bí mật, sẽ không bao giờ để ý Thẩm Khâu nữa, nên hẳn không dám làm trái.

Thẩm Tín hỏi Thẩm Diệu “Người phạm sai chuyện gì? Dù lỗi lớn đến đâu cũng không nên để người một mình ở từ đường chứ?”

“À” Thẩm Diệu băng quơ nói “Ta cãi nhau với Nhị thúc trước mặt tổ mẫu và những người khác”

“Cái gì?” La Tuyết Nhạn mảy liễu dựng thẳng, không hề trách cứ Thẩm Diệu, mà nói “Lão Nhị thật sự là càng sống càng thật lùi, một đại nam nhân cùng tiểu cô nương so đo, có xấu hổ hay không à!”

Ở trong phòng, bọn Kinh Trập cùng Cốc Vũ nghe vậy khoe miệng co rút. Đại phòng Thẩm gia bênh vực người nhà không phải bình thường, Thẩm Diệu nếu có đánh Thẩm Quý, chắc vợ chồng Thẩm Tín cũng sẽ trách Thẩm Quý làm Thẩm Diệu đau tay.

“Muội muội, người vì sao cãi nhau với Nhị thúc?” Thẩm Khâu nhin không được hỏi.

“Chắc là... do ta không muốn thành thân” Thẩm Diệu nói.

“Thành thân?” La Tuyết Nhạn cùng Thẩm Tín kinh hãi, La Tuyết Nhạn nhìn Thẩm Diệu vội vàng hỏi “Gã cho ai? Sao ta và cha người không hề biết?”

Thẩm Diệu cúi đầu “Vệ gia Trung thư Thị lang cầu hôn cho con trai trưởng là Vệ Khiêm, thiếp canh đã đổi, nhưng mà ta không đồng ý, thế nên mới cãi vả”

“Vệ Khiêm...” Thẩm Tín trầm ngâm “Vệ gia là nhà phú quý, con trai trưởng Vệ gia cũng là thanh niên tuấn kiệt, nếu cùng Kiều Kiều, thì vẫn...” Hắn đứng là đang đánh giá mối hôn nhân này. Thẩm Tín làm quan nhiều năm như vậy, tuy không ở Định kinh, nhưng trong quan trường cũng hiểu biết đôi chút. Nếu trưởng tử Vệ gia là kẻ vô tích sự, hẳn liếc mắt cũng có thể nhìn ra, nhưng mà Vệ Khiêm cũng là một chàng rể hiếm có nha, nhất thời Thẩm Tín có suy nghĩ khác.

“Nghĩ cái gì đâu không!” La Tuyết Nhạn găm lên giận dữ “Hắn là Thiên Vương lão tử à? Cho dù là hoàng đế, Kiều Kiều không muốn thì cũng không được!”

Lời La Tuyết Nhạn nói thật kinh người, nàng là một nữ tử vùng Tây Bắc, lại là con gái võ tướng nên hết sức mạnh mẽ, mối nhân duyên cùng Thẩm Tín cũng do tự nàng quyết định. Vì thế La Tuyết Nhạn nhìn không quen việc hôn nhân do lệnh cha mẹ lời mai mối, nàng nói “Hơn nữa, việc này hai người chúng ta cũng không biết, ai biết bọn họ có âm mưu gì?”. Hôm qua, nhìn thấy Thẩm Diệu trong biển lửa, Nhiệm Uyển Vân cùng những người khác lại ung dung hoa quý, La Tuyết Nhạn đối với những người này liền cảm thấy chán ghét, hảo cảm trước đây mất sạch.

Thẩm Tín cũng nhú mảy, theo lý thuyết, mối hôn nhân với Vệ gia rất tốt, nếu an bài chu đáo thì Thẩm Diệu cũng không lỗ là, dù sao muốn tìm một thanh niên tốt như vậy ở Định kinh cũng không phải dễ. Nhưng nếu đã là chuyện tốt, tại sao Thẩm gia lại muốn giấu diếm vợ chồng bọn họ?

Thẩm Khâu bĩu môi, hẳn biết nội tình, thăm oán Thẩm Diệu không đem chủ ý hoán đổi hôn sự của những người Thẩm gia nói ra. Nhưng hẳn chỉ có thể im lặng, không biết vì sao, mỗi lần bị Thẩm Diệu liếc nhìn hẳn đều cảm thấy bị uy hiếp, Thẩm Khâu cũng không ngờ, hẳn ở trên chiến trường đánh đấu thắng đó không gì cản nổi, thế mà lại e ngại muội muội của chính mình.

“Nhưng mà Kiều Kiều” Thẩm Tín nhỏ nhẹ nói “Trưởng tử Vệ gia rất tốt a, sao người lại không đồng ý, có phải người đã có người trong lòng không, người...” Hắn muốn nói lại thôi, thư nhà của Thẩm gia, luôn nhắc việc Thẩm Diệu si mê Định vương. Trên đời này, dù Thẩm Diệu thích ai, hẳn cùng La Tuyết Nhạn cũng sẽ không ngăn cản, nhưng người của hoàng thất thì khác, hiện tại chính là thời điểm tranh hoàng vị, Thẩm gia nếu bị cuốn vào, sẽ ngập trong bùn lầy.

Nhưng những việc này, một tiểu cô nương như Thẩm Diệu không thể hiểu được. Trên đường hồi kinh, Thẩm Tín cùng La Tuyết Nhạn thương lượng rất nhiều lần, phải làm sao để an ủi, khuyên giải Thẩm Diệu bỏ ý định với Định vương, nhưng cuối cùng cũng bế tắc. Tình tình Thẩm Diệu quật cường, đã quyết định chuyện gì thì chín trâu cũng không kéo lại được, huống hồ bảo một tiểu cô nương bỏ qua người nàng ái mộ, nếu là người khác, sợ cũng không làm được.

Thẩm Diệu vừa nhìn đã biết Thẩm Tín muốn nói gì, nàng thần nhiên nói “Ta không có người trong lòng, sở dĩ không muốn lập gia đình, là vì từng nghe người ta nói Vệ thiếu gia đã có người yêu. Hẳn dù có tốt, nhưng trong lòng đã có người khác, ta cần gì phải làm kẻ ác đánh uyên ương, không duyên có lại uổng phí cả đời”

Lời nàng nói làm vợ chồng Thẩm Tín choáng váng. Thẩm Diệu sao lại nói ra những lời từng trải như vậy, cứ như cách nhìn đời của một phụ nữ đã trải qua nhiều sự việc. Còn nữa, nàng nói nàng không có người trong lòng sao???

Đối với Vệ Khiêm, Thẩm Diệu hiểu biết khi làm hoàng hậu ở kiếp trước. Kiếp trước không xảy ra việc Vệ gia cầu hôn, Vệ Khiêm cưới biểu muội của mình, hẳn là một thanh niên tài tuấn hiếm có ở Định kinh, lại cực kỳ sùng ái thể từ, lúc ấy chuyện này còn thành một giai thoại. Từ đó mọi người mới biết Vệ Khiêm và biểu muội của hắn là thanh mai trúc mã, vì thế bây giờ Vệ gia đến cầu hôn, có thể không phải là ý muốn của Vệ Khiêm.

“Kiều Kiều, ngươi không phải thích... thích Định vương điện hạ sao?” La Tuyết Nhạn cắn răng một cái, vẫn hỏi ra.

“Định vương?” Thẩm Diệu nghe vậy, thần nhiên nói “Định vương điện hạ là con cháu hoàng thất, ta làm sao có thể với tới? Lúc trước ta không biết trời cao đất rộng, nay đã hiểu ra, mới biết mình sai rồi. Trước mắt cũng không dám nhắc tới việc này nữa”

La Tuyết Nhạn sùng sốt, Thẩm Tín cùng Thẩm Khâu dù sao cũng là nam nhân, không hiểu tâm tình nữ tử, nàng mặc dù tính tình tùy tiện, cuối cùng vẫn là một nữ tử, chỉ có nữ tử mới hiểu rõ nữ nhân đối với tình cảm đầu đời của mình có bao nhiêu cố chấp, nàng nghĩ Thẩm Diệu nói như vậy chỉ là ngoài miệng mà thôi, nhưng cẩn thận đánh giá về mặt Thẩm Diệu, khi nói đến Định vương, Thẩm Diệu không hề lộ vẻ xúc động, giống như đó là một người xa lạ không quen biết.

Không đợi La Tuyết Nhạn mở miệng, Thẩm Tín đứng lên nói “Kiều Kiều, cha không đồng ý lời này của ngươi, Thẩm gia chúng ta cho dù muốn kết duyên với ai, đều có thể sánh đôi. Con dân Minh Tề, ai dám ghét bỏ ngươi chứ? Cho dù là...”

“Khụ...” La Tuyết Nhạn ho nhẹ một tiếng, hung hăng trừng mắt với Thẩm Tín, Thẩm Tín đang khích lệ nữ nhi, nhưng khó khăn Thẩm Diệu mới từ bỏ tình cảm với Định vương, Thẩm Tín nói vậy còn không phải tự tìm phiền toái sao?

Thẩm Tín cũng biết mình nói sai, không được tự nhiên nhìn về phía khác.

La Tuyết Nhạn lại đánh giá Thẩm Diệu một phen, thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, mới yên lòng, cười nói “Kiều Kiều tuổi còn nhỏ, không vội xuất giá. Minh Tề nhiều nam nhi tốt như vậy, Kiều Kiều của chúng ta lại xinh đẹp, còn sợ không tìm được hôn phu tốt sao? Yên tâm đi, chúng ta chọn chồng cho Kiều Kiều, phải là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa”

Trong mắt Thẩm Diệu có ý cười, không nói gì. Áo tường của nàng đối với người bên gối, đã bị đập tạc trong hậu cung tắm tới kia. Đời này, nàng dự định sẽ không lập gia đình, nhưng lời này cũng không thể nói với vợ chồng Thẩm Tín.

Con gái nhà người khác nghe việc hôn nhân của chính mình, luôn có vài phần thẹn thùng, trong mắt hai vợ chồng, Thẩm Diệu cũng không phải là một người mạnh mẽ cứng rắn, nhưng mà La Tuyết Nhạn đã nói đến như vậy, cũng không thấy Thẩm Diệu có phản ứng gì, hai người có chút ừ ừ. Trước đây, tuy rằng Thẩm Diệu không thân cận với bọn họ, nhưng tính tình Thẩm Diệu ra sao họ vẫn hiểu được, lần này trở về, Thẩm Diệu càng trở nên xa lạ, dường như trong một đêm đã lớn lên rất nhiều, làm vợ chồng Thẩm Tín không biết dùng thái độ nào đối đãi với con gái. Nếu cứ khuyên giải, lừa gạt như trước đây, nhìn họ lại như kẻ ngốc trong ánh mắt bình tĩnh của Thẩm Diệu.

Thẩm Khâu thấy cha mẹ túm quăn “Khúc khích” cười một tiếng. Vợ chồng Thẩm Tín trên chiến trường làm cho kẻ địch vừa nghe tên đã sợ mất mật, nhưng thời điểm đối mặt với mũi nhọn tay chân lại luống cuống. Nhưng mà... ánh mắt Thẩm Khâu trầm xuống, tính tình một người làm gì có chuyện thay đổi trong một đêm, một tiểu cô nương kiêu căng bỗng nhiên trở nên trầm ổn, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Cha!” Thẩm Diệu đột nhiên mở miệng nói “Qua mấy ngày nữa, trong cung sẽ cử hành Hồi triều yến phải không?”

Hồi triều yến do hoàng đế tổ chức, luận công ban thưởng cho quân đội Thẩm gia chiến thắng quân địch lần này. Văn võ bá quan cùng gia quyến đều phải tham dự, cũng coi như một dịp để hoàng thất thân cận với thần tử. Tại tiệc này, hoàng đế sẽ chiếu theo huân công mà ban thưởng.

Đời trước, mấy ngày sau Hồi triều yến, hoàng đế vốn định đề bạt quan chức cho Thẩm Khâu, nhưng vì chuyện của Thẩm Diệu, Thẩm Tín đem tất cả huân công đổi lấy một thánh chỉ tứ hôn của hoàng đế, phong Thẩm Diệu thành Định vương phi.

Nữ tử cầu thân với nam tử, vốn đã là chuyện cười. Thẩm Tín trên chiến trường xưng bá cả đời, đến cuối cùng, lại vì nữ nhi không tiếc danh dự cầu xin, rơi vào kết cục bị cả triều đình nhạo báng. Mà Thẩm Diệu khi đó, lại vui sướng vì có thể trở thành Định vương phi, không hề nhìn thấy nụ cười khổ sở của phụ thân.

Lúc nàng gả vào Định vương phủ, cũng chính là lúc Thẩm gia bước lên con thuyền của Định vương. Phó Tu Nghi có lý do hết sức quan minh chính đại để ép khô quân đội Thẩm gia đến một binh, một tốt cuối cùng.

“Đúng vậy” Thẩm Tín cười hỏi “Kiều Kiều có muốn cái gì hay không, cha có thể giúp ngươi xin với bệ hạ”

Yêu thương như vậy, giống như một hòn ngọc quý trên tay. Miệng Thẩm Diệu đắng chát, tại sao kiếp trước nàng không hề phát hiện tâm ý của phụ thân. Sự diệt vong của Thẩm gia tất nhiên là do kẻ thù thúc đẩy, nhưng trong đó cũng bởi vì sự cố chấp mù quáng của nàng.

“Ta không muốn gì cả” Thẩm Diệu mỉm cười “Nhưng nếu bệ hạ mở lời muốn ban thưởng cho cha...” Nàng ngừng một chút, đến khi ngẩng đầu lên, ánh mắt rõ ràng, nàng nói “Cha hãy xin bệ hạ được ở lại kinh thành nửa năm cùng ta, có được không?”

Lời này vừa nói, La Tuyết Nhạn, Thẩm Tín cùng Thẩm Khâu đều ngẩn ra.

Thẩm Diệu chưa bao giờ giữ vợ chồng bọn họ ở lại, bởi vì từ bé không ở bên cạnh, cảm tình không sâu, tự nhiên khi họ đi sẽ không thấy luyến tiếc. Hàng năm khi vừa qua năm mới, vợ chồng Thẩm Tín phải rời kinh trở về cố thủ Tây Bắc, cho dù không có địch, cũng phải phòng ngừa kẻ thù xâm nhập. Việc này không bắt buộc, nhưng hàng năm hoàng đế đều chuẩn tấu, và lại khi lão tướng quân còn sống cũng có thói quen này, nên gia đình bọn họ cũng làm theo.

Nhưng lúc này ý của Thẩm Diệu rõ ràng là muốn giữ người, nàng giữ vợ chồng Thẩm Tín, muốn họ ở lại nửa năm, điều này có chút khác lạ, nhưng vợ chồng Thẩm Tín nghe vậy lại mừng rỡ như điên, ít nhất việc này cho thấy Thẩm Diệu đối với bọn họ không phải không có tình cảm.

“Không thành vấn đề!” Vui sướng vì thái độ con gái chuyển biến, Thẩm Tín chưa kịp tìm hiểu rõ nguồn cơn đã vội vàng đồng ý. La Tuyết Nhạn cũng kích động. Riêng Thẩm Khâu đứng một bên lại bĩu môi, hẳn không thích ở lại Định kinh, với hắn mà nói Định kinh không có gì thú vị, phải nhìn mấy con cháu nhà huân hứu ỉu xiu như bún, không bằng để hắn ở Tây Bắc thỏa chí đánh giặc. Nhưng nhìn lại gương mặt Thẩm Diệu, lòng hắn lại mềm nhũn, ít nhất lúc này có mình bên cạnh, ở Định kinh sẽ không có ai dám ức hiếp Thẩm Diệu.

Nói thêm một chút cả ba mới rời đi. Đợi bọn họ đi rồi, Thẩm Diệu đóng lại quyển sách trên bàn, đi đến bên cửa sổ.

“Tiểu thư...” Cốc Vũ nhỏ giọng “Xuân Đào truyền tin, thai của Đại tiểu thư đã ổn định, còn nói vì chuyện hôn nhân của Đại tiểu thư mà Nhị lão gia cùng Nhị phu nhân cãi nhau”

Thẩm Diệu cười lạnh, cùng với việc Thẩm Tín hỏi phủ, chuyện đổi gả mà Nhiệm Uyển Vân tính toán cũng coi như xong. Nhiệm Uyển Vân chắc chắn không muốn gả Thẩm Thanh cho Hoàng Đức Hưng, nhưng thiệp canh đã đổi, chuyện cũng đã bàn bạc xong, giờ muốn đổi ý không phải chuyện dễ.

Đúng là tự bê đã đập chân mình. Nhưng thứ nàng muốn không chỉ là âm mưu của Nhiệm Uyển Vân thất bại, nàng muốn phản công, nàng đang đợi Hội triều yến, khi đó ở trước mặt tất cả mọi người nàng sẽ nắm ngay bảy tất của con rắn độc Nhiệm Uyển Vân, tiện thể đánh cho Dục thân vương trở tay không kịp.

Lúc này ở bên ngoài, La Tuyết Nhạn cùng Thẩm Tín đều trầm mặt, La Tuyết Nhạn tức giận nói “Lão thái thái cùng hai đệ đệ của ngươi tính toán chuyện gì? Mơ mơ hồ hồ sắp đặt chuyện hôn nhân của Kiều Kiều, ta sống đến từng tuổi này, lần đầu tiên nghe thấy chuyện vô lý như vậy”

“Phu nhân đừng tức giận, ta lập tức đi tìm lão thái thái hỏi rõ ràng, nếu xác định việc này là thật, lập tức sẽ nói chuyện rõ ràng với Vệ gia, giấu diếm như vậy, chỉ e có chuyện gì kỳ quái”

“Chắc chắn một năm nay Kiều Kiều chịu khổ không ít” La Tuyết Nhạn tức giận “Lát nữa ta gọi mấy nha đầu lên hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Quê ma ma cũng không thấy đâu” Từng là người trải qua chiến trường, đối với chuyện này nàng rất nhạy cảm “Kiều Kiều nói rất đúng, chúng ta nên ở lại Định kinh nửa năm, giải quyết xong hết những yêu ma quỷ quái này, nếu không con gái mất mạng lúc nào cũng không biết” Nói xong, lại trừng mắt nhìn Thẩm Tín.

Thẩm Tín sờ sờ cái mũi, biết La Tuyết Nhạn bất mãn đối với hai đệ đệ của mình. Đừng nói La Tuyết Nhạn, chính hắn cũng tức cảnh hờn. Hắn dặn dò hai hộ vệ bên người “Mấy ngày này bảo vệ tiểu thư cho tốt, nếu có gì khác lạ, lập tức báo cho ta biết. Tiểu thư có sơ xuất gì, sẽ chiếu theo quân pháp xử lý các ngươi” Dứt lời nhìn về phía Thẩm Khâu, nhướn mày “Tiểu tử thôi, đứng ngây ra đó làm gì?”

Thẩm Khâu bị Thẩm Tín rống một hơi liền phục hồi tinh thần, qua loa nói “À, nghĩ vài chuyện nên thất thần một chút” Hắn đang nghĩ đến chuyện của Thẩm Diệu. Người hắn phái đi Ngọa Long tự báo tin, chưa phát hiện manh mối, sự việc ngày đó không ai biết. Thẩm Khâu không phải kẻ ngốc, hắn biết những người biết tình tiết trong đó đã bị đuổi đi rồi, làm được sạch sẽ như vậy, có khả năng không phải Thẩm gia, mà việc Thẩm Diệu giấu diếm chân tướng làm cho hắn càng thêm hoài nghi.

Muội muội của hắn, trong lúc vô tình, làm cho người ta có cảm giác nhìn không thấu.

“Lúc nào cũng vậy!” Thẩm Tín đem tức giận mà phu nhân trút lên hắn chuyển đến con trai “Ngươi lập tức đi tra chuyện trong phủ, ngày mai ta hỏi ngươi”

“A” về mặt Thẩm Khâu đau khổ đáp ứng, hắn đã biết sự tình, nhưng muội muội không cho hắn nói a.

...

Trong Thái Vân uyển, lúc này đang là một đồng lộn xộn.

Thẩm Quý đã rời đi, trước khi đi hắn cùng Nhiệm Uyển Vân cãi nhau một trận, từ ngày Thẩm Tín trở về, Thẩm Quý cũng cùng Nhiệm Uyển Vân nổi lên xung đột. Thực tế, việc cấm túc Thẩm Diệu hắn cũng biết rõ, nhưng với hắn mà nói, nếu xảy ra chuyện chắc chắn sẽ đem sai lầm đều đổ lên đầu người khác, mà người khác này chính là Nhiệm Uyển Vân.

Thứ đàn ông không có 0.0

Hắn cùng Thẩm Vạn đi được đến bước này, đều dựa vào nhân mạch do Thẩm Tín để lại. Tuy lúc này bọn họ ở trong triều có địa vị nhất định, nhưng nếu Thẩm Tín muốn bọn họ không tốt, con đường làm quan của họ chắc chắn sẽ rối tinh rối mù. Thời đại này lấy võ làm đầu, tuy những nhóm quan văn hay chê cười võ tướng thô tục, nhưng ai nắm được binh quyền, người đó trong thế cục hiện tại ở Minh Tề sẽ càng quan trọng. Giữa quan văn cùng võ tướng, hoàng đế muốn giữ lại, chắc chắn là võ tướng.

Trước giờ hai huynh đệ luôn cẩn thận trước mặt Thẩm Tín, Thẩm Tín cũng vui vẻ quan tâm bọn họ, ai ngờ hiện tại chính mắt Thẩm Tín nhìn thấy Thẩm Diệu bị vây trong biển lửa, trong lòng Thẩm Tín xem Thẩm Diệu như sinh mạng. Thẩm Quý lo sợ trong cơn tức giận không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, nên cực kỳ phiền não, vậy mà ngay lúc này Nhiệm Uyển Vân lại muốn hủy hôn, thật là thêm dầu vào lửa, bất mãn mấy ngày nay liền bạo phát với Nhiệm Uyển Vân.

Hôm nay cũng vậy, dùng dùng nổi giận cãi nhau với Nhiệm Uyển Vân, quăng ra câu nói Thẩm Thanh phải gả đến Hoàng gia, Thẩm Quý phẩy tay áo bỏ đi, làm Nhiệm Uyển Vân tức giận tới nỗi muốn ngắt đi.

“Súc sinh! Súc sinh!” Nhiệm Uyển Vân vỗ ngực, môi phát run.

Thẩm Quý không để ý hạnh phúc của con gái, một lòng một dạ muốn trèo lên Hoàng gia, vì con đường làm quan của bản thân xây thêm gạch ngói, làm Nhiệm Uyển Vân tức giận người ngả ngửa đó. Nay Thẩm Tín đã trở lại, La Tuyết Nhạn cũng không phải người dễ đối phó, nếu không phải việc này bí mật, vợ chồng Thẩm Tín biết nàng muốn đổi gả, sợ rằng muốn cả mạng của nàng. Mặc dù vợ chồng Thẩm Tín lần này không phát hiện, nhưng từ khi xảy ra chuyện từ đường bị cháy, cũng đã làm cho Đại phòng xa lánh bọn họ, sau này muốn xuống tay với Thẩm Diệu cũng khó khăn.

Nhiệm Uyển Vân hận không thể thiên đao vạn quả Thẩm Diệu, lúc trước Thẩm Diệu tính kế Thẩm Thanh, nếu không như vậy, sao Thẩm Thanh lại bị buộc phải gả cho một kẻ đoạn tụ. Nay Thẩm Diệu có Thẩm Tín che chở, muốn động tay động chân trong việc hôn nhân sẽ không dễ dàng.

“Phu nhân xin bớt giận” Hương Lan trấn an Nhiệm Uyển Vân “Đừng để tức giận hại thân, cách mấy ngày nữa là đến Hồi triều yến, nếu sinh bệnh thì không thể ra cửa”

Nhiệm Uyển Vân ánh mắt khê động, trên mặt hiện ra tươi cười dữ tợn “Ngươi nói đúng, ta không thể tức giận mà sinh bệnh, Hồi triều yến... Hồi triều yến, ta muốn tiểu tiện nhân kia sống không bằng chết!” Nàng quay đầu nhìn về phía Thái Cúc “Tín tức đã đưa đến Dự thân vương phủ chưa?”

“Đã đến rồi ạ” Thái Cúc cẩn thận nói.

“Thanh nhi của ta nếu không được tốt, tiểu tiện nhân kia cũng đừng mong trốn thoát!” Nhiệm Uyển Vân cười lạnh “Ta không làm gì được nàng bởi vì nàng có Thẩm Tín bảo vệ, nhưng có bản lĩnh thì chống lại Dự thân vương phủ cho ta xem” Bộ dạng Nhâm Uyển Vân như một con rắn độc, âm thầm phun nọc độc của mình “Sẽ có người trừng trị nàng!”

...

Dự thân vương phủ.

Giữa chính sảnh hoa lệ, vũ cơ Ba Tư xinh đẹp mặc quần áo mỏng dính đang nhảy múa, đôi chân trần trắng như tuyết đập lên tấm thảm mềm mại, rắc cá chân tinh tế mang một chiếc vòng gắn những cái chuông có màu sắc rực rỡ, theo bước nhảy phát ra tiếng leng keng dễ nghe, vòng eo uốn éo linh động như rắn.

Ngồi trên ghế cao là một nam tử trung niên bộ mặt xấu xí dữ tợn, chân trái trống trơn, chính là Dự thân vương. Dưới chân hắn có một cô bé đang quỳ, cô gái khoảng chừng mười một mười hai tuổi, còn rất nhỏ, mặt mày thanh tú, nhưng trong mắt tràn đầy sự sợ hãi, dùng nắm tay nho nhỏ, nhẹ nhàng nắm chân cho Dự thân vương.

Trên thân mình trắng như tuyết của cô gái trải rộng những vết bầm xanh tím, tinh tế nhìn qua còn có vết roi màu đỏ, dĩ nhiên bởi vì đã trải qua tra tấn hết sức thống khổ.

Dự thân vương nhìn thư tín trong tay, đột nhiên cười, vỗ mạnh vào đầu sư tử trên ghế, hắn vừa động tay, cô gái hoảng hốt thét lên, té ngã, toàn thân run rẩy.[Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi]

“Thẩm Tín...” Dự thân vương chậm rãi nghiền ngẫm “Thẩm Diệu... dám lừa gạt bản vương”

Chuyện đêm hôm đó qua đi, hắn liền tìm được niềm vui thú khác, đem việc này quẳng ra sau đầu, đối với hắn mà nói, những thiếu nữ này bất quá cũng chỉ là trò tiêu khiển, giống như đùa giỡn với chó mèo, chuyện về sau thế nào hắn không hề để ý. Lại có Thẩm Quý cố ý che giấu, nên hắn cũng không phát hiện khác lạ.

Đến khi thư tín này vừa tới, mới làm hắn nhớ lại sự việc hôm đó dường như có chỗ không đúng, Thẩm Diệu kia đúng là thủ đoạn, đem Nhiệm Uyển Vân, đồng thời còn có hắn đùa bỡn.

Ở Minh Tề, ngoại trừ hoàng đế, dù là con cháu hoàng thất, nhìn thấy hắn cũng phải nhượng bộ ba phần. Một nữ tử nhỏ như Thẩm Diệu lại dám giẫm lên tôn nghiêm của hắn. Nếu lúc trước chỉ là có chút hứng thú đùa bỡn, thì lúc này rõ ràng đã làm Dự thân vương nổi giận, thậm chí muốn giết người.

Nhưng mà bây giờ Thẩm Tín còn ở kinh thành, làm thế nào để ra tay? Hay là, giải quyết luôn cả Thẩm Tín?

Dự thân vương sờ cằm, trong mắt lóe lên vẻ ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Hồi Triều Yến

Ba ngày sau, hoàng thất cử hành đêm yến hồi triều, văn võ bá quan cùng gia quyến đều tham dự. Tuy nói rằng quân thần chung vui, nhưng trong lòng mọi người ai cũng hiểu rõ, lần hồi triều yến này là để hoàng đế mừng công cho Thẩm Tín.

Thẩm gia tay cầm quyền cao, lại có Thẩm Tín cùng Thẩm Khâu là hai viên mãnh tướng. Nếu dùng tốt, chính là bảo đao bảo vệ Minh Tề, dùng không tốt, có thể quay ngược lại uy hiếp người ngồi trên long ý. Đối với Thẩm gia, hoàng thất Minh Tề vừa sử dụng vừa phòng bị, bất quá hiện tại chưa quét sạch quân địch thì Thẩm gia vẫn có chỗ dùng.

Chỉ cần Thẩm gia không vướng vào vòng xoáy tranh giành ngôi vị, thì trong vòng mười năm hoàng thất sẽ không ra tay với Thẩm gia. Đây là chuyện mà người có đầu óc trong triều có thể phân tích được. Nhưng lúc trước Thẩm Diệu mê luyện Định vương, làm người ta đoán có khả năng Thẩm Tín đem nữ nhi gả cho Phó Tu Nghi, như vậy địa vị Thẩm gia trong triều bỗng nhiên sẽ trở nên vi diệu (Editor đập cút Trần Thành. Haha...). Nhưng hiện tại hứng thú của Thẩm Diệu đối với Phó Tu Nghi dường như dần dần phai nhạt, Thẩm gia không dính vào vũng nước đục này, tự nhiên sẽ bình an vô sự, thế thì trong vòng mười năm tới, uy danh của Uy vũ đại tướng quân tại Định kinh vẫn làm mọi người khiếp sợ.

Sáng sớm, La Tuyết Nhạn tới thăm Thẩm Diệu. Đã nhiều ngày nay, La Tuyết Nhạn cùng Thẩm Tín luôn chú ý điều tra những chuyện phát sinh ở Thẩm phủ trong vòng một năm qua, bất quá không tra được gì quan trọng, có một số việc tra được thì chỉ là việc lông gà vò tỏi, không đáng quan tâm. Nhưng mà càng như vậy, vợ chồng Thẩm Tín càng thấy nghi hoặc, vì thế những ngày này thái độ đối với Thẩm lão phu nhân và hai phòng còn lại rất xa cách.

Chuyện Thẩm Thanh bị cưỡng bức Thẩm Diệu không nói với vợ chồng Thẩm Tín, Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhược Thu thì càng không dám nói ra. Việc Quế ma ma chết cũng tùy ý tìm cớ, nói là bà tay chân không sạch sẽ bị đuổi khỏi Thẩm phủ. Nhiệm Uyển Vân nghĩ Thẩm Diệu sẽ nói ra chân tướng, không ngờ Thẩm Diệu cũng dựa theo cớ của nàng. Nhiệm Uyển Vân chắc chắn Thẩm Diệu không cáo trạng là vì có chuyện bất khoản, nên bản thân càng không sợ hãi.

“Trang sức của tiểu thư ít cây trâm quá” Bạch Lộ chải cho Thẩm Diệu kiểu tóc Trường Nhạc kế, Thẩm Diệu dần dần thon thả, lộ ra vẻ thiếu nữ thanh tao, lúc trước nàng còn nhỏ mà ham thích ăn diện nên nhìn chẳng ra gì. Nhưng mà hôm nay phải tiến cung, cần phải trang điểm tôn quý khéo léo một chút. Từ trước đến nay trang sức của Thẩm Diệu đều do Nhiệm Uyển Vân xử lý, phần lớn đều bằng vàng bạc, gần đây đã bị Thẩm Diệu đổi thành ngân phiếu, mua lại Diễm Mai cùng Thủy Bích ở Tam Phúc ban, rồi lại đưa Mạc Kinh đứt lót Trần đại phu đã sớm hết sạch. Vì thế hộp trang sức kia hiện tại rỗng tuếch.

“Hôm trước không phải hoàng thượng có ban thưởng trang sức sao?” Sương Giáng nhanh trí nói “Hay là tiểu thư đi chọn một cái, đồ trong cung ban cho, chắc chắn là thứ tốt”

“Thôi!” Thẩm Diệu từ chối, đồ trong cung, thứ nào cũng dính đầy máu, nàng không muốn mang những thứ đó trên người, sợ nhìn thấy sẽ khiến nàng nhớ đến những năm tháng thảm thiết ở kiếp trước. Nàng nghĩ nghĩ, mở một ngăn khác trong hộp, lấy ra một cây trâm.

“A, cây trâm thật xinh đẹp!” Bạch Lộ vui vẻ nói “Tiểu thư có cây trâm này lúc nào, là phu nhân cho sao?”

Thẩm Diệu cầm cây trâm đến trước mặt cẩn thận đánh giá, đây là cây trâm hải đường mà ngày kiểm tra ở vườn Mai Lâm Tạ Cảnh Hành đưa nàng đổi lấy đoá hoa thật trên tóc. Nếu không phải hôm nay Bạch Lộ nói không có trang sức, nàng cũng đã quảng chuyện này sau đầu.

Cây trâm bằng ngọc màu mận chín trong suốt, từ trong ra ngoài, đến đoá hoa bên trên, là do một khối ngọc thạch hoàn chỉnh tạo thành, điêu khắc cũng hết sức khéo léo, đoá hoa hải đường nở rộ, lại uốn lượn quanh co, sờ lên mát lạnh, hiển nhiên là ngọc thượng đẳng. Cây trâm này, giá trị thiên kim, kiếp trước Thẩm Diệu ở trong cung thấy qua không ít thứ tốt, tự nhiên biết cây trâm này bất phàm. Bởi vậy càng cảm thấy Tạ Cảnh Hành khó lòng, ra tay hào phóng, dù Lâm An hầu phủ có phú quý, cũng không thể phong phú như vậy.

Thấy Thẩm Diệu xuất thần, Bạch Lộ sợ chậm trễ thời gian, nhắc nhở “Tiểu thư, cây trâm đẹp như vậy, để nô tỳ cài lên cho người”

Nghe thế Thẩm Diệu mới hoàn hồn, làm theo ý Bạch Lộ.

Đội Sương Giáng tô xong son trên môi, coi như hoàn chỉnh. Cốc Vũ mang chiếc áo choàng thêu hoa sen màu xanh có viền lông thỏ, khoát thêm cho nàng rồi cười nói “Tiểu thư thật xinh đẹp, phu nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ thích”

Ngoài cửa, La Tuyết Nhạn cùng Thẩm Tín đang chờ, Thẩm Khâu bứt bứt phiến lá cây nói “Sao nương không tìm quần áo trang sức trong vật phẩm ban thưởng cho muội muội mặc? Như vậy có phải bớt việc không?”

“Người biết cái gì” La Tuyết Nhạn tức giận nói “Trước giờ đều ban thưởng vải vóc, làm gì có quần áo. Nếu có đi nữa, ai biết có phải xiêm y mà phi tàn từng mặc qua hay không, như vậy sao ta dám cho Kiều Kiều mặc. Về phần trang sức cũng đừng nói đến, Kiều Kiều thích mang cái gì thì mang cái đó, chúng ta đừng có nhúng tay vào”

Trước nay Thẩm Diệu thích ăn mặc tục khí, điều này làm La Tuyết Nhạn hết sức đau đầu. Dù La Tuyết Nhạn khuyên thế nào, Thẩm Diệu cũng không vứt bỏ trang sức yêu thích, lâu dần La Tuyết Nhạn xem cũng quen mắt. Dung mạo cũng là vẻ bên ngoài, không phản ánh được bản chất bên trong mỗi con người. Giống như La Tuyết Nhạn xuất từ gia đình võ tướng, tuy rằng cũng mạnh mẽ xinh đẹp, nhưng ăn mặc lại thiên về hướng anh thư nữ kiệt.

Thẩm Khâu thề lười, nhỏ giọng nói “Nếu lần này muội muội lại ăn mặc vàng bạc sáng lóa...” Lời còn chưa dứt, bỗng nghe cách một tiếng, cửa bị đẩy ra.

“Muội muội, muội...” Thẩm Khâu há miệng thở dốc, ngây ngốc nhìn chằm chằm Thẩm Diệu không nói lời nào.

Cô gái mặc váy lụa tơ tằm màu tím nhạt thêu hình chim trả, phối cùng áo khoát lông thỏ bao kín cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ vừa một bàn tay. Da nàng trắng nõn, mặc màu trầm như vậy cũng không có vẻ u ám, mà hết sức sang trọng. Mắt ngọc mây ngai, thái độ điềm nhiên, dáng vẻ chính tề, hấp dẫn ánh mắt người khác nhất chính là khí độ tôn quý, mỗi cử động dường như phát ra uy nghiêm.

La Tuyết Nhạn cùng Thẩm Tín nhìn đến ngơ ngác, trong một nháy mắt, bọn họ dường như nhìn thấy Kim Loan diện ở phía sau thiếu nữ, phượng hoàng

đồ thắm được bao bọc trong tầng tầng lớp lớp tường vây dường như đang giương cánh, khí thế còn hơn cả chim phượng.

Bởi vì trước đây Thắm Diệu luôn đeo vàng đeo bạc, nay ăn mặc đơn giản nhưng hết sức sang quý, cái loại trầm tĩnh thông dong này bọn họ chưa từng thấy. La Tuyết Nhạn bắt giắc vỗ vỗ ngực, nàng xuất thân từ sa mạc vùng Tây Bắc, sau khi gả cho Thắm Tín đến Định kinh, quý nữ nơi này chăm chọc nàng thô bỉ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, vì thế La Tuyết Nhạn từng âm thầm thỉnh ma ma về học, nhưng cũng chỉ học được chút da lông, từ trong xương nàng không thể phát ra loại khí độ tao nhã tinh xảo này, nên cũng từ bỏ.

Mà nay nữ nhi của nàng, thoát nhìn còn cao quý uy nghiêm hơn bất kỳ quý nữ nào ở kinh thành, làm nàng hết sức vui mừng.

“Ha ha ha...” Thắm Tín đánh vỡ trầm mặc, ngửa đầu cười to vài tiếng, khi nhìn Thắm Diệu, trong mắt đầy tự hào “Thắm gia có con gái mới lớn, Kiều Kiều của ta cũng thành đại mỹ nhân rồi” Hắn nói thẳng ra, La Tuyết Nhạn hung hăng trừng hắn một cái, quay đầu lại nhìn thấy những hộ vệ bên cạnh Thắm Khâu cũng nhìn Thắm Diệu đăm đăm, nàng không khỏi đắc ý, lập tức nói “Thôi, chúng ta lên xe ngựa trước đã, đến muộn cũng không tốt” Dứt lời liền lôi kéo Thắm Diệu, thân thiết trò chuyện.

Thắm Diệu đến giờ vẫn chưa quen bị người khác coi là tiểu hài tử, nhìn thấy ánh mắt yêu thương của phụ thân cùng ca ca nàng bắt giắc cúi đầu, tóm lại ở trong mắt người thân, nàng vẫn là Thắm Kiều Kiều nhỏ bé.

Nhiệm Uyển Vân chú ý đến cây trầm hoa hải đường trên đầu Thắm Diệu, cười nói “Cây trầm của Kiều Kiều thật đẹp mắt, là tự mình chọn sao?”

Thắm Diệu qua loa trả lời, chờ đi đến cửa, nhìn thấy hai chiếc xe ngựa.

Thắm Quý cùng Thắm Vạn đứng bên ngoài, nhìn mấy người Thắm Diệu đi tới ánh mắt có chút mất tự nhiên. Mấy ngày nay, Thắm Tín đối với hai huynh đệ bọn họ không có sắc mặt hòa nhã, dù bọn hắn giải thích đến khô lưỡi Thắm Tín cũng không nghe. Thậm chí mỗi ngày khi thỉnh an Thắm lão phu nhân, La Tuyết Nhạn đều làm qua loa, thái độ nhàn nhạt, khiến Thắm lão phu nhân tức muốn xiu.

“Đại ca!” Thắm Vạn rút cuộc khéo léo đưa đẩy hơn, cười chào hỏi Thắm Tín.

Thắm Tín “Ừ!” một tiếng, liền đi tới bên cạnh chiếc xe ngựa riêng của Tây viện, nói “Phu nhân, Kiều Kiều, các người vào đi” Thắm Tín cùng Thắm Khâu không có thói quen ngồi xe, bọn họ trực tiếp cưỡi ngựa bên ngoài.

Bị thờ ơ như thế, Thắm Quý cùng Thắm Vạn sượng mặt, trong mắt Thắm Quý lóe lên sự tức giận. Trong hai chiếc xe ngựa còn lại, có một chiếc vén rèm lên, lộ ra gương mặt Thắm Nguyệt cùng Trần Nhục Thu, Thắm Nguyệt dịu dàng nói “Ngũ muội muội có muốn ngồi chung xe với ta không? Xe này rất lớn, thêm Đại thẩm nữa cũng đủ”

“Không cần!” La Tuyết Nhạn lạnh mặt nói “Xe của chính mình, ngồi mới an tâm”

Trong lòng Thắm Diệu muốn vỗ tay vì lời của La Tuyết Nhạn, trước giờ La Tuyết Nhạn cùng hai phòng còn lại không có lục đục, cá tính nàng lạnh lẽ lại nhiệt tình, chưa từng hà khắc với người nhà. Phải biết rằng La Tuyết Nhạn ở trên chiến trường, thời điểm đối mặt kẻ địch không hề lưu tình, Trần Nhục Thu cùng Thắm Nguyệt nhún nhường, đối với nàng mà nói, không có một chút tác dụng.

Trên chiếc xe ngựa còn lại, Nhiệm Uyển Vân cùng Thắm Thanh nghe động tĩnh bên ngoài. Sắc mặt Thắm Thanh tái nhợt, bấu chặt tay Nhiệm Uyển Vân, làm Nhiệm Uyển Vân thấp giọng kêu đau, đến khi Thắm Thanh buông ra, cổ tay Nhiệm Uyển Vân đã hằn một vết cào.

Nhiệm Uyển Vân không quan tâm vết thương trên tay, nàng dùng tay còn lại kéo Thắm Thanh vào ngực, phát hiện toàn thân Thắm Thanh run lên.

“Thanh Nhi...” Nhiệm Uyển Vân thấp giọng gọi.

“Ta nhất định phải giết nàng...” Từ trong ngực mẫu thân, Thắm Thanh cắn răng nói. Nàng dần khôi phục thần trí, nhớ lại sự kiện đáng sợ ở Ngọa Long tự. Hết thấy đều do Thắm Diệu ban tặng, đáng sợ hơn là nàng lại hoài thai, không thể bỏ đứa nhỏ, nếu bỏ cả đời nàng e là không còn khả năng làm mẹ. Nghĩ đến nỗi khổ mà mình phải chịu đựng, Thắm Thanh hận không thể bắt Thắm Diệu phải chịu nỗi khổ tương tự, không đứng, phải để Thắm Diệu chịu thống khổ gấp bội so với nàng.

“Nương sẽ thay người báo thù!” Tim Nhiệm Uyển Vân như bị dao cắt, hận không thể biến thành con sói chạy đến cắn đứt cổ Thắm Diệu. Thắm Thanh khóc kể như dao nhỏ cắm vào lòng nàng, nhìn thấy Thắm Thanh, nàng lại nghĩ tới đêm hôm đó, chính mình ở phòng cách vách, lại khoanh tay đứng nhìn.

“Ta sẽ thay Thanh Nhi báo thù...” Nhiệm Uyển Vân lầm bầm nói.

Trần Nhục Thu cùng Thắm Nguyệt ngồi đối mặt trong xe ngựa. Mới vừa bị La Tuyết Nhạn trách móc, Thắm Nguyệt có chút bức bối, nàng vốn khinh thường La Tuyết Nhạn là quân nhân thô tục, nay bị người chính mình xem thường chăm chọc nên tức giận nghẹn bực.

“Nguyệt nhi!” Trần Nhục Thu nhẹ nhàng nhíu mày “Ta đã nói với người bao nhiêu lần, người như thế, người không cần để ý. Đừng vì người khác làm mất phẩm thái chính mình”

“Nương, ta nhìn không vừa mắt” Thắm Nguyệt nhìn lòng bàn tay “Thắm Diệu trước giờ đối với chúng ta khúm na khúm núm, giờ một nhà đại bá trở về, nàng liền bày ra dáng vẻ cao ngạo, đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, không phải có ý làm vậy để chúng ta nhìn sao?” Lời nói lộ ra vẻ đố kỵ.

Điểm ấy bị Trần Nhục Thu nhìn ra, nàng nhìn nữ nhi duyên dáng yêu kiều của mình, thờ dài nói “Nương vẫn luôn dạy người, dù trong hoàn cảnh nào cũng phải giữ bình tĩnh, nhưng người còn nhỏ tuổi nên vẫn thiếu kiên nhẫn, quá nóng vội liều lĩnh” Dừng một chút, Trần Nhục Thu tiếp tục nói “Người

cần gì để ý Thẩm Diệu, nay Đại phòng cùng Nhị phòng đã lâm vào cục diện bế tắc, Thẩm Diệu đắc tội Nhị thẩm ngươì, ngươì nghĩ bà ta cho qua như vậy sao?”

Thẩm Nguyệt nghe vậy, nhìn về phía Trần Nhực Thu “Nhưng mấy ngày nay, có thấy Nhị thẩm làm gì được Thẩm Diệu đâu”

Trong lòng Trần Nhực Thu nao nao, đúng vậy, Nhiệm Uyển Vân đã bắt đầu đối phó Thẩm Diệu, nhưng lâu như vậy mà Nhiệm Uyển Vân vẫn không có chút thắng lợi, ngược lại thậm chí không được còn mất năm gạo, bản thân lại lòi ra không ít sai lầm. Để cho Thẩm Diệu chờ được Thẩm Tín trở về, nếu là người khác thì cũng không sao, nhưng Nhiệm Uyển Vân từ trước đến nay khôn khéo lão luyện, ở hậu viện xử lý cơ thiếp cứng đầu hết sức gọn gàng ngăn nắp, mà không đầu lại một tiểu cô nương, thật là kỳ lạ.

Một lát sau, Trần Nhực Thu gác lại nghi hoặc trong lòng, nói “Chính vì Nhị thẩm ngươì cho tới bây giờ vẫn không thành công, nên sẽ càng tức giận, cho nên chiêu tiếp theo có thể sẽ bí quá hóa liều, dốc hết toàn lực. Như vậy, dù có Đại bá ngươì che chở thì Thẩm Diệu cũng khó lòng thoát khỏi”

Thẩm Nguyệt mơ mơ hồ hồ, rồi dường như hiểu ra cái gì đó, liền nói “Như thế, chúng ta chỉ cần ngồi xem trò vui”

“Không sai!” Trần Nhực Thu nói “Đó là điều ta muốn dạy ngươì, việc ở hậu trạch, nếu không cần động thủ thì đừng động thủ, có thể lợi dụng ngươì khác giúp mình đạt được mục đích thì cần gì tự mình làm. Nếu lợi dụng tốt, không tốn nhiều sức, cũng có thể làm ngươì ông đắc lợi”

“Đa tạ nương dạy bảo” Thẩm Nguyệt ngồi thẳng thân mình “Ta đã hiểu”

Các nàng ở đây tính toán người khác đến khoái trá, không hề biết xe ngựa La Tuyết Nhạn đã đi rất xa. Thẩm Khâu cùng Thẩm Tín ngồi trên lưng ngựa, một đường đi tới, dân chúng đều nhìn bọn họ với ánh mắt kính phục. Uy danh của Uy Vũ đại tướng quân ở dân gian không ai không biết.

Trong xe ngựa, La Tuyết Nhạn vẫn nhìn Thẩm Diệu cười thỏa mãn. Dù Thẩm Diệu trầm ổn bình tĩnh, nhưng vẫn bị La Tuyết Nhạn nhìn đến ngại ngùng.

“Kiều Kiều hôm nay thật là đẹp” La Tuyết Nhạn cảm thán nói “Một năm không gặp, đã thành một đại cô nương rồi. Trong Định kinh này, sợ là không có ai đẹp như ngươì”

La Tuyết Nhạn từ trước đến nay nói chuyện mạnh bạo, nếu người khác nghe được lời này sợ là sẽ chê cười nàng. Nhưng ở đời, dù con cái thế nào thì trong mắt cha mẹ vẫn là tốt nhất, lại thêm La Tuyết Nhạn tính tình nóng nảy, nhìn thấy Thẩm Diệu toàn thân trầm tĩnh quý khí, là thứ mà nàng học không được, nên tự nhiên La Tuyết Nhạn đối với con gái càng thêm yêu quý như trân bảo.

Thẩm Diệu cười khẽ, vì một phế vật như nàng mà tự hào, chắc cũng chỉ có người nhà.

“Đêm qua nương cùng cha ngươì đã thương lượng qua” La Tuyết Nhạn vòng vo nói “Theo lời ngươì nói ở lại Định kinh nửa năm, chủ ý này rất tốt. Ta và cha ngươì hàng năm không ở trong phủ, giờ nên bù đắp cho ngươì. Hôm nay khi bệ hạ hỏi đến, cha ngươì sẽ thỉnh cầu với ngươì”

Nghe vậy, Thẩm Diệu không khỏi sùng sốt. Nàng muốn Thẩm Tín nghe lời nàng, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy. Còn chưa kịp phản ứng, La Tuyết Nhạn đã ôm nàng, cười nói “Ồ lại nửa năm, thời gian này nương có thể nhìn Kiều Kiều của nương lớn lên a”

La Tuyết Nhạn đối với kẻ địch hung danh lừng lẫy, giờ ở trước mặt Thẩm Diệu lại hết sức hiền từ, yêu thương, nếu bị kẻ địch nhìn thấy, chắc rớt cả quai hàm.

“Cám ơn nương!” Thẩm Diệu dựa vào lòng La Tuyết Nhạn, nhẹ giọng nói.

Yến tiệc đêm nay, cũng không phải yến tiệc mừng công bình thường. Trong đó chắc chắn vạn phần hung hiểm, ai cũng muốn làm người chơi, biến đối phương thành quân cờ. Sắp bày lăm bố cục, cài thật nhiều tay sai, chính là để đẩy kẻ địch vào bẫy.

Đương nhiên đối với nàng mà nói, quan trọng nhất vẫn là đối phó với những kẻ đã giam cầm cuộc đời nàng, giết hại con cái nàng, nơi tràn ngập kẻ địch cùng giết chóc, tầng tầng lớp lớp cung điện, rốt cuộc nàng đã quay trở lại.

Văn Huệ đế! Phò gia! Những lão hữu tại thâm cung! Chúng ta lại gặp nhau. Lần này, còn chưa biết ai chết trong tay ai đâu. Nàng nhếch môi, sâu trong ánh mắt, hiện lên một mũi nhọn màu đen dần dần biến thành lốc xoáy.

...

Tầng tầng cung điện nguy nga, ngói lưu ly, chạm trổ đồ sộ, kim long uốn lượn, phượng hoàng nhảy múa. Ánh vàng rực rỡ, chói lọi, nhưng cũng lạnh lẽo, ẩn chứa bi thương.

Bề ngoài chỉ thấy ánh sáng, sắc màu rực rỡ, bùn đất phi nhiêu, ai biết được trong cung điện này mai táng bao nhiêu hài cốt, vô số hồng nhan, cuối cùng cũng trở thành những bộ xương trắng. Cung điện này bề ngoài có bao nhiêu xinh đẹp thì bên trong cũng có bấy nhiêu hiểm ác.

Trong hoa viên, có một cung nữ cùng thái giám đang tưới hoa, những việc buồn tẻ này đều do cung nữ thái giám mới tới làm. Hai người này thoát nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vô cùng non nớt.

Tiểu cung nữ kia nói “Hôm nay tiền điện có rất nhiều người đến, nếu không phải ta phạm sai bị phạt, thì có thể đến tiền điện hầu hạ quý nhân rồi. Ngươì không biết đâu, hàng năm ở Hồi triều yến, chỉ cần được thưởng bạc là có thể dùng đến một năm a”

“Hồi triều yến” Tiểu thái giám lộ ra vẻ mặt tò mò “Thường nhiều thế? Lợi hại như vậy thật sao?”

“Ngươi đúng là không có kiến thức” Cung nữ bĩu môi “Ngủ dốt thì đường nói nhiều, bệ hạ cố ý tổ chức Hồi triều yến là để mừng công Uy Vũ đại tướng quân, người đến dự tiệc đều là quan lớn cùng gia quyến, tất nhiên ban thưởng cũng hào phóng rồi. Đợi vài năm nữa, nếu vận khí ngươi tốt, có thể nhìn thấy một lần, ngươi biết không, những quý nhân này thưởng bạc, đều là từng thỏi từng thỏi nha”

“Cả một thỏi bạc?” Tiểu thái giám kinh hô một tiếng, hâm mộ nói “Này Vũ đại tướng quân kia thật có thể diện, bệ hạ vì hân mà cố ý tổ chức đêm yến, đúng là nổi bật”

“Thế thì có ích gì” Giọng điệu cung nữ khinh thường “Có một nữ nhi phế vật, không làm mất mũi mắt sạch đã là may mắn rồi, còn nổi bật gì chứ”

“Nữ nhi phế vật?” Tiểu thái giám hỏi “Ngươi nói là con gái của Uy Vũ đại tướng quân sao?”

“Cái này ngươi còn chưa biết đâu” Cung nữ thần bí nói “Thẩm tướng quân anh minh thần võ, Thẩm phu nhân cũng là nữ kiệt anh thư, con trai họ thì dũng mãnh thiện chiến, nhưng Uy Vũ đại tướng quân có một đứa con gái phế vật. Cầm, kỳ, thi, họa không thông, thích đeo vàng đeo bạc, hết sức thô tục. Mỗi lần Hồi triều yến, Thẩm tướng quân đều bị nàng làm xấu mặt. Năm trước ta hầu hạ trong yến tiệc, ngươi biết không, nàng ta ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết, còn giẫm lên váy té lăn xuống bậc thang. Các tiểu thư phu nhân trong yến hội, đều cười nhạo nàng, mặc dù có Thẩm gia che chở, nhưng mọi người đều xem thường Thẩm Diệu”

“Như vậy...” Tiểu thái giám nghe chuyện cũng thôn thức “Chẳng phải đã làm nhục thanh danh Thẩm gia rồi sao”

“Chứ còn gì nữa” Cung nữ tiếp tục nói “Nàng ta có hai đường tý là tài nữ, chỉ có năng vô dụng là nổi nhục của Thẩm gia, mặt mũi Thẩm tướng quân đều bị nàng làm mất hết. Hơn nữa trước đây nàng còn si mê Định vương nha, truyền đến ồn ào huyền ảo, mọi người ai ai cũng biết”

“Thật là một nữ tử thô bỉ!” Tiểu thái giám lộ vẻ chán ghét.

Cung nữ kia ngày ngày đều ở trong cung, tin tức cũng là những việc phát sinh bên trong, không thể so với các phu nhân tiểu thư ở bên ngoài. Trong buổi kiểm tra vừa qua Thẩm Diệu rửa sạch tiếng xấu, cung nữ cũng không hề biết.

Hai người đang nói, chợt nhìn thấy có người đi đến, vội vàng vội đầu làm việc, không dám bàn luận nữa. Người nọ đến trước mặt bọn họ, dừng lại the the nói “Mới tới?”

“Hồi Cao công công, đúng vậy!” Một người ở bên cạnh trả lời.

Tiểu thái giám đánh bạo ngẩng đầu nhìn một cái, thấy trước mặt có ba người, người được gọi Cao công công chính là thái giám tổng quản, hai người khác là nhị đẳng thái giám.

Cao công công nhìn lướt qua hai người, ánh mắt dừng ở trên người tiểu thái giám, hỏi “Tên là gì?”

“Nô tài Tiểu Lý Tử!” (QT dịch “Nô tài tiểu cây mận”, cười muốn té xỉu, hahaha...) Tiểu thái giám cũng thông minh, cung kính đáp.

“Chọn hán đi!” Cao công công nói với người bên cạnh “Tiền điện thiếu một người bưng trái cây, để hán đến đó làm, nhìn hán cũng vâng lời, chắc sẽ thuận mắt quý nhân”

“Vâng ạ!”

Trong lòng Tiểu Lý Tử kích động, như vậy, chẳng phải hán có thể như lời cung nữ vừa nói, được ban thưởng cả bố bạc, nếu có thể được chủ tử để mắt, không chừng này sau còn có vận may a.

Trong chốn thâm cung này, ai cũng đều hao tâm tổn trí để hướng lên trên, dù là nô tài địa vị thấp kém, ban đêm cũng nằm mộng bay lên đầu cành.

...

Trong tiền điện, đã có rất nhiều phu nhân tiểu thư đến, trừ những người có quan hệ với phi tần trong cung nên được mời đến hậu cung trò chuyện, đại đa số nữ quyến vẫn ngồi ở bên ngoài.

“Sao còn chưa thấy Thẩm phu nhân cùng Thẩm tướng quân nhỉ?” Một vị phu nhân có gò má thật cao cười nói “Hôm nay họ là nhân vật chính, nên cố ý đến chậm nha?”

“Chắc Thẩm phu nhân cố ý cất giấu con gái quý báu, không muốn cho người khác xem rồi” Một phu nhân khác cũng cười nói, giọng điệu tràn đầy chế nhạo.

Uy Vũ đại tướng quân công lao vô số, đã có tài lại không nạm thiếp, chỉ một lòng một dạ với La Tuyết Nhạn, những phu nhân nhà cao cửa rộng đang ngồi ở đây, nhà ai không có một đồng thiếp thất, những việc lộn xộn trong hậu viện nhiều không đếm xuể, nhìn La Tuyết Nhạn sống tốt như vậy, phu quân yêu thương, con trai lại xuất sắc, tất nhiên là đố kỵ.

Phụ nữ thường hay ganh tỵ, La Tuyết Nhạn càng hạnh phúc, các phu nhân ở đây càng đố mắt, hận không thể xoi mói ra chỗ yếu của La Tuyết Nhạn để nói xấu cho bỏ ghét. Vì thế Thẩm Diệu trở thành thứ dùng để đả kích La Tuyết Nhạn. Thẩm Diệu vụng về vô đức, dung mạo cũng không tốt, hàng năm ở

trong cung đều bị xấu mặt, là sự kiện sống động nhất để các phu nhân lấy làm trò cười. Dường như nhìn vợ chồng Thẩm Tín vì nữ nhi chịu nhục, có thể làm các nàng thấy mình ưu việt hơn.

“Không biết năm nay Thẩm Diệu mặc trang phục gì” gương mặt Dịch Bội Lan hiện lên vẻ tươi cười trào phúng “Năm trước nàng dát bạc lên trang phục nhìn lóa cả mắt, trang sức cũng thật là ‘quý khí’. Năm nay chẳng lẽ là dát vàng sao?”

Lời này lập tức các tiểu thư chung quanh phụ họa, lời lẽ châm chọc không dứt bên tai.

Vào lúc này, bỗng dung xuất hiện một giọng nữ trong trẻo “Mọi người đừng nói như vậy, Thẩm Diệu hôm nay cũng coi như nhận được chân truyền từ Thẩm tướng quân, trong buổi kiểm tra ngày đó, từng bước đẩy lùi thiếu gia Thái gia đến bó tay, nếu làm nàng mất hứng, không chừng ngày khác sẽ mang cung tên đến cùng các ngươi luận bàn”.

Lời này vừa nói ra, đám người nhất thời yên lặng. Nơi này có rất nhiều phu nhân tiểu thư ngày đó chứng kiến, chính mắt thấy sự hung hãn Thẩm Diệu. Lời này làm bọn họ rung mình, Thẩm Diệu không xem Thái Lâm ra gì, nếu là chọc giận nàng, liên lụy đến bản thân thì làm sao bây giờ?

Người vừa nói chính là Phùng An Ninh, nàng vừa nói xong, đã bị Phùng phu nhân trừng mắt. Ở đây nhiều phu nhân như vậy, đắc tội cũng không tốt. Phùng An Ninh chun mũi, nàng không quen nhìn những người này nói xấu sau lưng người khác, trước mặt Thẩm Tín thì xu nịnh, đánh rắm cũng không dám, vừa xoay lưng đã nói xấu con gái người ta.

Không khí xấu hổ còn chưa tiêu tán, liền nghe được thái giám bên ngoài thông báo “Này Vũ đại tướng quân đến...”

Mọi người nhìn ra cửa.

Vào trước là Thẩm Tín cùng Thẩm Khâu, Thẩm Tín tướng đi như rồng như hổ, không gian đã có uy, thứ khí thế quân nhân đánh thép làm những phụ nhân trong sảnh sợ hãi. Thẩm Khâu dáng người cao ngất, tươi cười ấm áp, hai lúm đồng tiền be bé làm cho người khác có cảm giác hết sức thân thiết, một vài tiểu thư nhìn thấy mặt đều ửng đỏ.

Đoàn người đến cửa liền chia ra, Thẩm Tín cùng Thẩm Khâu đến chính điện dành cho nam nhân, ánh mắt mọi người cũng dừng ở phía sau bọn họ.

La Tuyết Nhạn mặc nhuyễn giáp, đeo thắt lưng màu xanh thẫm, tóc búi gọn gàng, không giống những phu nhân trang phục phiền phức trong điện, toàn thân nàng cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, bởi vì vải dệt khéo léo thượng đẳng, nên nhìn không hề thô ráp, đôi mắt đẹp khẽ lưu chuyển, toát ra anh khí mạnh mẽ, có một vẻ đẹp riêng không giống những phu nhân khác.

Theo sát phía sau, là một bóng dáng màu tím tím, khoan thai mà đến.

----- Ngoại truyện siêu nhỏ -----

Mọi người có nhớ tiểu thái giám ở trên không? Xuất hiện ở Chương 1 nhé, chính là người đưa thuốc độc cho Kiều Kiều uống nhá!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Người Tới Ta Đi

Trong điện vốn đang nhao nhao trò chuyện trong nháy mắt an tĩnh lại, mọi người đều tập trung nhìn vào bóng dáng màu tím phía sau La Tuyết Nhạn.

Thiếu nữ được áo choàng bao lấy, dáng người yếu diệu được bọc bởi chiếc váy màu tím thêu chim trả uốn lượn công phu. Nàng hơi nâng cằm, ánh mắt nhìn thẳng, dường như những phu nhân quyền quý ở đây không ai lọt vào mắt nàng. Làn da trắng nõn trong suốt, tôn lên gương mặt thanh tú. Ánh mắt trắng đen rõ ràng hấp dẫn người nhìn, đôi mắt nàng tròn tròn, vừa thanh thuần trong sáng như con thú nhỏ, vừa trầm tĩnh như đã xuyên suốt tháng năm. Vẻ non nớt cùng tang thương đan xen một chỗ, tạo nên sự mâu thuẫn hết sức xinh đẹp.

Nàng theo chân La Tuyết Nhạn từng bước đi đến. Khác với động tác La Tuyết Nhạn lưu loát, hai tay nàng đoan chính đặt bên hông, nhưng không làm người ta thấy cứng nhắc, có vẻ động tác kia đã làm đi làm lại hàng nghìn vạn lần đến nỗi khắc vào trong xương, tùy tiện cũng có thể làm đến tinh chuẩn. Váy thật dài theo bước chân nàng thân nhiên phiêu động, mỗi bước đi cứ như tạo ra một đóa hoa, đóa hoa dường như vừa bung nở vừa nội liễm, giống hệt như con người nàng. Động tác nàng rất tự nhiên, thập phần đẹp mắt, lại có một loại uy nghiêm thân nhiên. Nhóm phu nhân đang ngồi đây đều là thế gia danh môn, tất nhiên từng trải qua giáo dục nghiêm khắc về phép tắc cung quy, các nàng tự nhận bản thân làm hết sức chính xác, nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ này lại không nhịn được kinh ngạc, nếu đổi thành các nàng, tuyệt đối sẽ không làm được những động tác xinh đẹp như vậy.

Đôi khi, hình dạng có thể bất chúc, thần thái thì không thể. Cô gái áo tím vẻ mặt bình thản, thái độ thong dong, dường như tiền điện này chính là hậu viện nhà nàng, không hề kích động, không hề có vẻ cẩn thận hay sợ sệt, mà có loại thái độ của kẻ bề trên nhìn xuống người dưới.

Hình như nàng mới là chủ nhân cung điện này.

Ý niệm này lóe lên trong đầu, nhóm phụ nhân nhin không được sợ hãi, nếu là người khác cũng không sao, cố tình lại là một phé vật như Thẩm Diệu.

Lần kiểm tra lúc trước, biến hóa của Thẩm Diệu mọi người đều nhìn thấy, nhưng từ đó về sau, Thẩm Diệu cùng Thẩm Thanh cáo ốm ở lại trong phủ, ngay cả Quảng Văn Đường cũng không đến. Mặc dù nàng đánh bại Thái Lâm, nhưng cũng chỉ dựa vào sự to gan hung hãn, còn khí chất và cung quy đâu phải một sớm một chiều có thể luyện thành, Thẩm Diệu nhiều năm ăn một ở Hôi triều yến, nếu muốn xoay chuyển cũng không phải dễ dàng, ai ngờ hôm nay vừa thấy, giống như Thẩm Diệu đã trở thành người khác, không chỉ trang phục cử chỉ hoàn mỹ, mà mọi người còn có cảm giác, những tiểu thư nhà quan ở đây thua xa nàng.

Thẩm Diệu đi sau La Tuyết Nhạn, đón ánh mắt của mọi người, nhưng không ai thấy nụ cười trên mặt nàng bỗng chốc cứng ngắt.

Nàng rút cuộc trở lại nơi này, kiếp trước tranh giành chém giết, đấu tranh với vận mệnh bị giam lỏng, nàng thật sự muốn nhìn, đời này, nơi này còn có thể trói buộc nàng không.

Mỗi một viên gạch, mỗi một mảnh ngói ở đây đều khắc sâu trong lòng nàng, nhắm mắt lại nàng cũng có thể tìm được đường đi. Về phần những lễ nghi rườm rà, trước đây nàng làm hàng ngày, dường như đã khảm vào xương cốt. Trong sảnh này, nhắm mắt lại nàng có thể nhìn thấy Uyển Du cười đời ăn điểm tâm, thấy Phó Minh đặc ý phân tích quốc sách. Yêu hận đan xen, đắng ngọt lẫn lộn, bước vào nơi này có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hừng hực trong lòng nàng, chính là ngọn lửa hận thù thiêu đốt.

Tiểu Lý Tử ngơ ngác nhìn theo cô gái áo tím đi phía sau người phụ nữ hiền ngang, trong lòng khiếp sợ không thôi. Vừa rồi, trong vườn hoa hẳn nghe cung nữ nói đích nữ của Thẩm Tín là một phé vật, ai ngờ bây giờ lại thấy hoàn toàn không đúng. Thiếu nữ này toàn thân cao thấp đều có một loại quý khí quanh quẩn, nhìn nhiều một chút cũng không dám vì khiếp sợ oai nghiêm của nàng, sao có thể là một phé vật?

Hắn đang nghĩ tới, lại nhìn thấy ánh mắt thiếu nữ kia đảo qua người hắn, hơi dừng lại. Tiểu Lý Tử nhất thời khản trương, hẳn cùng với Thẩm gia tiểu thư chưa từng gặp qua, hay đây chính là hợp duyên mà những lão nhân trong cung thường nói? Thẩm gia tiểu thư có phải xem trọng hắn không? Trong lòng vừa sợ hãi vừa kích động, lại thấy ánh mắt Thẩm Diệu dời đi, hình như mới vừa rồi chỉ là vô tình, trong lòng Tiểu Lý Tử thoáng mất mát, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy, nếu có thể được Thẩm gia tiểu thư coi trọng, sẽ có một vận may lớn đang chờ hắn. Mà bây giờ hắn đã bỏ lỡ dịp may.

Không chờ Tiểu Lý Tử lý giải ý nghĩ trong đầu vì sao mà có, một vị phu nhân đã cười nói “Thẩm phu nhân, người làm mọi người chờ lâu quá!”

La Tuyết Nhạn hơi nhíu mày, lập tức sáng khoái tươi cười “Trên đường có chút chậm trễ”

“Thẩm tiểu thư quả thật càng ngày càng đẹp” ánh mắt phu nhân kia dừng ở trên người Thẩm Diệu, nửa thật nửa giả nói “Đúng là sắp định thân có khác, mới đây thôi, vẫn còn là một cô bé”

Nghe vậy, nụ cười của La Tuyết Nhạn lập tức trầm xuống. Việc Thẩm Diệu đính hôn đối với La Tuyết Nhạn mà nói thật là kỳ lạ, Thẩm phủ giấu điểm nàng cùng Thẩm Tín, nên nàng không hề thừa nhận chuyện này, lại càng không sợ đắc tội Vệ gia, luận về gia thế, Vệ gia không kém, nhưng cũng không thể so sánh với Thẩm Tín, đắc tội Vệ gia thì đã sao, đối với nàng hạnh phúc của Thẩm Diệu mới là quan trọng nhất, huống hồ giờ phút này Vệ phu nhân cũng không có ở đây. Nàng muốn vì Thẩm Diệu làm sáng tỏ việc này, nên mở miệng nói “Người nói vậy là có ý gì, Kiều Kiều của chúng ta vừa cặp kè không lâu, sao có thể lập gia đình sớm như vậy, ta còn muốn để Kiều Kiều ở bên người vài năm đây”

Lời này vừa nói ra, các vị phu nhân tiểu thư đều ngẩn người, mới vài ngày trước, chuyện Thẩm Diệu đính hôn truyền đi ồn ào huyên náo. Ở tiệc sinh thần của Thẩm lão phu nhân, người Thẩm gia cũng đã ngầm thừa nhận, sao đến phiên La Tuyết Nhạn, lại tỏ thái độ không có chuyện này?

Vị phu nhân vừa nói chuyện hé mắt, cảm thấy có điểm không bình thường, thích thú cười nói “Ồ, thì ra Thẩm phu nhân còn muốn giữ tiểu thư bên người vài năm à? Nhưng mà vài ngày trước, không phải đã nói Thẩm ngũ tiểu thư sắp định thân sao?”

“Phu nhân thật biết nói đùa” La Tuyết Nhạn cũng không e ngại mặt mũi, lại càng không sợ mâu thuẫn nội bộ của Thẩm gia bày ra trước mặt mọi người. Có thân nhân như vậy, còn duy trì mặt mũi làm gì, nàng năng mĩ, cao giọng nói “Nào có đạo lý nữ nhi định thân, mà cha mẹ lại không hay không biết? Ta cùng lão gia hoàn toàn không hiểu phu nhân đang nói chuyện gì, tin tức định thân từ đâu mà ra?”

La Tuyết Nhạn vừa nói xong, chung quanh vang lên tiếng xì xào bàn tán, vị phu nhân kia cũng không ngờ La Tuyết Nhạn trả lời như vậy, nhất thời trở mặt.

Không sai, trên đời làm gì có chuyện nữ nhi kết hôn mà cha mẹ lại không hay không biết, nếu có chuyện như vậy, thì chỉ có một khả năng, đó là người Thẩm gia lừa gạt bọn họ, về phần tại sao Thẩm gia muốn làm như vậy, trong này chắc chắn còn có chuyện quanh co.

Trong lúc mọi người suy tư, Nhiệm Uyển Vân cùng Trần Nhượng Thu cũng đi đến.

Thẩm Quý cùng Thẩm Vạn tất nhiên cũng đi ra chính điện dành cho nam tử. Nhiệm Uyển Vân mang theo Thẩm Thanh, Trần Nhượng Thu cùng Thẩm Nguyệt chậm rãi đi tới.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh ra khỏi cửa từ khi cáo bệnh, trông nàng tiêu tụy rất nhiều, vốn là lứa tuổi đẹp nhất của một cô gái, nhưng nhìn lại có vẻ già nua. Vì che giấu sự hốc hác, nàng đánh phấn thật dày, mặc bộ trang phục màu đỏ thẫm. Thẩm Thanh vốn không hợp với những màu sắc điểm lệ như vậy, vừa nhìn qua đã thấy không tương xứng, có phần cổ quái. Trong bụng còn có đứa nhỏ nên nàng chột dạ, tuy cố gắng che giấu, nhưng bước chân có phần rối loạn.

Về phần Thẩm Nguyệt, trước sau như một vẫn một thân áo váy hồng nhạt lượn lờ như khói, nhu thuận khoan thai, son phấn nhẹ nhàng, quả là một tiểu mỹ nhân dịu ngoan có phong độ của người trí thức. Nếu là trước đây, nhất định có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người, nhưng hôm nay thì khác. Có Thẩm

Điều đẹp để đi phía trước để so sánh, người khác nhìn bước chân Thảm Nguyệt liền cảm thấy không lưu loát, động tác cứng nhắc, vẻ mặt khảnh trương, thậm chí chỗ giao giữa hai tay dùng quá nhiều sức. Tóm lại, nửa điểm cũng không bằng Thảm Diệu, vừa nghĩ vậy, vẻ mặt mọi người trở nên cổ quái, từ khi nào thì tiểu thư Thảm Nguyệt nổi trội nhất của Thảm gia, đã bị Thảm Diệu vượt lên bỏ lại phía sau rồi?

Thảm Nguyệt tuổi còn nhỏ chưa có kinh nghiệm nên không biết, nhưng Trần Nhựt Thu lại miễn cảm nhận thấy ánh mắt khác lạ của các phu nhân. Trước đây, ánh mắt mọi người nhìn mẹ con nàng có hâm mộ, có ghen tị hoặc khen ngợi, còn hôm nay sao lại giống như đang xoi mói thế này? Mấy liễu Trần Nhựt Thu nhún lại, lễ nghi của bản thân là thứ mà trước nay nàng tự hào nhất, đối với Thảm Nguyệt cũng dạy dỗ cực kỳ nghiêm khắc, nàng tin rằng ở Định kinh không có tiểu thư nào có thể làm xuất sắc hơn con gái nàng, nhưng nhìn biểu cảm này, chẳng lẽ vừa rồi có ai làm rất tốt?

Nàng tất nhiên không biết, người làm tốt hơn Thảm Nguyệt đang ở ngay trước mắt.

La Tuyết Nhạn và Thảm Diệu lần lượt ngồi vào chỗ, hôm nay tuy rằng La Tuyết Nhạn là nhân vật chính, nhưng cũng giống như đang bị cô lập.

Thế gia ở kinh thành, đều có một vòng liên hệ của chính mình. Nam tử còn dễ, lấy công danh nói chuyện, con đường làm quan trên dưới đan xen, mặc dù trong lòng không thích, bề ngoài vẫn muốn giữ mối quan hệ. Nữ nhân thì khác, quý nữ kinh thành phần lớn đều tâm cao khí ngạo, chẳng hạn như nhóm đích nữ không muốn cùng nhóm thứ nữ trò chuyện, người sinh ra ở Định kinh, cũng xem thường những người bên ngoài đến.

Mà vô tình La Tuyết Nhạn lại chính là kẻ bên ngoài kia.

Nếu sinh ra ở vùng Giang Nam giàu có thì cũng thôi, đằng này La Tuyết Nhạn đến từ Tây Bắc lạnh lẽo, thời điểm vừa gả đến Định kinh, La Tuyết Nhạn còn không biết nói tiếng phổ thông, giọng nói ở quê hương nàng bị các phu nhân cười nhạo thật lâu. Các nàng nhạo báng sa mạc Tây Bắc quanh năm bão cát, làn da nữ nhân bị mài giữa đến thô ráp, lục lâm thảo khấu hoành hành, đi trên đường cũng có thể bị cướp bóc, vật liệu nghèo nàn, quanh năm suốt tháng khó nhìn thấy tơ lụa tốt. Những chuyện này tất nhiên có người cố ý khuếch đại vài phần, chính là muốn đối phó La Tuyết Nhạn.

Huống chi, La Tuyết Nhạn lại là võ tướng trên chiến trường, là nữ tướng duy nhất ở Định kinh.

Đối với chuyện bản thân làm không được, mà chuyện đó lại ít người có khả năng làm, mọi người thường xa lánh bài xích, chuyện này không chỉ có ở nữ nhân mà nam tử cũng vậy. Vì thế La Tuyết Nhạn bị nhóm quý nữ Định kinh cô lập. Lại thêm trước đây Thảm Diệu là một phế vật, từ đó mẹ con hai người trở thành đối tượng để các phu nhân cười nhạo sau lưng.

Mẫu thân của Bạch Vi, Bạch phu nhân là bạn khuê phòng với Trần Nhựt Thu, đón nàng đến bên cạnh ngồi xuống. Bạch Vi cũng lời kéo Thảm Nguyệt ngồi cạnh mình. Nhiệm Uyển Vân thì tiến tới chỗ Dịch phu nhân, Dịch Bội Lan nhìn thấy Thảm Thanh thì oán trách “Thật lâu không thấy ngươi, nghe nói ngươi bị bệnh. A, nhìn gầy đi rồi, nhưng sao khuôn mặt hình như bị sưng phù?”

Thảm Thanh bối rối cúi đầu, hàm hồ nói “Chắc tại nằm lâu trên giường”, Nhiệm Uyển Vân cho nàng uống rất nhiều thuốc an thai, Thảm Thanh tuy rằng cũng hận đứa nhỏ trong bụng, nhưng cũng sợ sinh non sau này không thể làm mẹ, bởi vậy chỉ có thể cắn răng uống xuống. Thuốc dưỡng thai, phần nhiều là thuốc bổ, tự nhiên làm người ta béo ra. Tuy rằng hiện tại chưa lộ rõ, nhưng đã có chút sưng lên.

Dịch Bội Lan không nghĩ ngờ, vỗ vỗ tay Thảm Thanh nói “Ngươi nha, nên đem thân mình dưỡng cho tốt, cũng sắp định thân, đừng có đem thân mình làm hỏng”

Toàn thân Thảm Thanh run lên, cúi đầu không nói chuyện. Nàng biết Nhiệm Uyển Vân sắp đặt cho nàng mối hôn nhân với nhà họ Hoàng, Hoàng Đức Hưng kia cũng là một thanh niên tài tuấn, nhưng không biết vì sao, đối với hôn nhân này nàng lại muốn kháng cự, trực giác cho nàng biết việc hôn nhân này bề ngoài nhìn thì tốt đẹp, nhưng bên trong còn có cái gì đó muốn bùng nổ, giấu che.

Thanh âm của Dịch Bội Lan không nhỏ, lời vừa nói bị Hoàng phu nhân ngồi ở một bên nghe được. Vừa nghe, nàng liếc nhìn Thảm Thanh xoi mói. Đối với cửa hôn nhân này, nàng bất quả cũng là muốn vì con trai tìm một người vợ trên danh nghĩa, Thảm Thanh coi như cũng xứng đôi với con nàng, nhưng bộ dáng ốm yếu này...đừng có là một con ma ốm mới tốt, dù sao còn cần phải sinh con nối dõi tông đường, chỉ cần sinh ra con trai, những thứ khác chỉ cần an phận thủ thường là được.

Đầu bên kia, Bạch phu nhân thì thầm với Trần Nhựt Thu “Nhựt Thu, ta xem Ngũ tiểu thư ở phủ các ngươi thật không đơn giản”

“Hả?” Trần Nhựt Thu tò mò hỏi “Vì sao nói như vậy?”

“Sau lưng Thảm ngũ tiểu thư chắc chắn có cao nhân chỉ điểm. Vừa rồi, các vị phu nhân đều nhìn thấy, phép tắc cung quy nàng làm, so với trong cung còn quy củ hơn. Ta nói câu này có lẽ ngươi không thích nghe, Thảm Nguyệt cũng phải thua nàng”

Trần Nhựt Thu giật mình nói “Ngươi nói cái gì, ai chẳng biết Thảm Diệu tệ nhất là cung quy”

Bạch phu nhân cùng Trần Nhựt Thu là bạn tốt, cũng xuất thân từ dòng dõi thư hương, tự nhiên đối với lễ nghi yêu cầu rất cao, hôm nay lại khen ngợi Thảm Diệu như thế, làm Trần Nhựt Thu cảm thấy khó tin, trong lòng ngờ vực, nhìn không được nhìn về phía La Tuyết Nhạn đang ngồi.

La Tuyết Nhạn bị cô lập, ngồi ở một bên, Thảm Diệu ngồi cạnh. La Tuyết Nhạn dù sao cũng là người nhiều kinh nghiệm, mặc dù không ai thân cận chuyện trò, cũng không quan tâm, chỉ cần tỏ thái độ lạnh lùng như núi băng giống như lúc trên chiến trường thì khi thế cũng đã rất tốt, nhưng Thảm Diệu chỉ là một tiểu cô nương, cũng đoạn chính thẳng tắp ngồi ở đó, người khác không nói chuyện với nàng, nhưng không giống như nàng bị lạnh nhạt, mà là mọi người không dám mở lời với nàng.

Đầu ngón tay Trần Nhựt Thu phát run.

Nữ quyền bên này đang theo đuổi tâm tư của mình, thì trong chính điện, một câu nói của Thẩm Tín, làm nổi lên một trận sóng to gió lớn.

“Lời này của Thẩm ái khanh là thật sao?” Văn Huệ đề hỏi.

Văn Huệ đề tuổi gần sáu mươi, nhưng nhìn không già chút nào, trên mặt lộ vẻ tươi cười, đôi mắt khôn khéo lợi hại, mơ hồ thấy được khí thế mạnh mẽ khi còn trẻ. Giờ phút này hắn nhìn Thẩm Tín phía dưới, trầm giọng hỏi.

Vừa rồi trước mặt quần thần, Văn Huệ đề ngợi khen Thẩm Tín, Thẩm Tín lại cầu Văn Huệ đề ban thưởng ân điển, chuẩn cho hắn ở lại Định kinh nửa năm, làm bạn với vợ con.

Uy Vũ đại tướng quân Thẩm Tín nhiều năm chinh chiến sa trường, dũng mãnh vô địch, nhưng chưa bao giờ đưa ra yêu cầu như vậy. Trong lúc nhất thời làm người ta phải suy nghĩ sâu xa, sắc mặt nhóm quần thần biến ảo, Thẩm Tín muốn lưu lại kinh thành nửa năm, có thật sự chỉ vì người thân hay không?

Văn Huệ đề đánh giá Thẩm Tín, nghĩ tới hắn còn chưa chết mà các hoàng tử đã rục rịch tranh giành để vị, tình hình hiện tại thay đổi khôn lường, bất kỳ thế lực nào nhúng tay cũng có thể ảnh hưởng đến vận mệnh. Trước đây không lâu chuyện đích nữ của Thẩm Tín lưu luyến si mê Định vương truyền đi ồn ào, Văn Huệ đề còn đang suy nghĩ nếu khối thịt béo Thẩm gia này rơi vào tay Phó Tu Nghi thì phải làm thế nào, ai biết chuyện này từ từ lắng xuống. Nay Thẩm Tín đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng lẽ đã có tính toán khác?

Hắn cẩn thận nhìn nam nhân phía dưới, làn da Thẩm Tín ngăm đen, ánh mắt kiên nghị, thân hình thẳng tắp như tòa núi nhỏ, trước mặt Văn Huệ đề động tác cung kính, là người trung thành dũng cảm lại kiên cường. Nhưng đạo làm vua, trước nay không xem bề ngoài, mà là xem xét giá trị. Đối với Văn Huệ đề mà nói, nếu uy hiếp tới ngai vàng của hắn, thì dù công lao to bằng trời, hắn cũng sẽ từ bỏ.

Một lát sau, Văn Huệ đề cười ha ha nói “Nhiều năm như vậy, Thẩm ái khanh trấn thủ Tây Bắc, nay thắng trận, trẫm hết sức vui mừng. Minh Tề có đại tướng như vậy, thật là hồng phúc. Yêu cầu của Thẩm ái khanh, trẫm chuẩn!”

Thẩm Tín lập tức tạ ơn “Tạ bệ hạ!”

Động tác như vậy, làm cho những người khác nhao nhao liếc xéo. Văn Huệ đề ân chuẩn xong liền rời khỏi chính điện, để lại tất cả mọi người. Thẩm Tín cầu xin như vậy có thể nói là ngoài dự đoán, người mở miệng trào phúng đầu tiên dĩ nhiên là Lâm An hầu Tạ Đình, kẻ tranh giành cả đời với Thẩm Tín “Thẩm tướng quân không phải là sợ đánh giặc đó chứ, muốn ở lại Định kinh nửa năm để hưởng thụ hay sao?”

Thẩm Tín nghe vậy cũng không buồn bực, cười lộ hàm răng trắng nói “Tạ Hầu gia có phải hâm mộ bản tướng quân không? Ai da, cũng khó trách, dù sao Tạ Hầu gia không có thê tử, nữ nhi a”

“Ngươi!” Sắc mặt Tạ Đình xanh mét, Thẩm Tín nhìn cao lớn thô kệch không có tâm cơ, kỳ thật rất độc miệng, nỗi đau của Tạ Đình chính là việc sau khi Ngọc Thanh công chúa mất Tạ Cảnh Hành đối với hắn như người xa lạ, vậy mà Thẩm Tín còn không lưu tình sát muối vào vết thương. Tạ Đình hận không thể đâm Thẩm Tín một dao chết ngay tại chỗ.

Phó Tu Nghi nhìn Thẩm Tín với vẻ khó hiểu. Thẩm gia nhiều lần hành động ngoài ý muốn của hắn. Trước đây Thẩm Diệu ái mộ hắn, hắn mặc dù cảm thấy thật phiền phức, nhưng cũng nghĩ có thể từ điểm này lợi dụng Thẩm gia, về sau Thẩm Diệu làm sáng tỏ không có ý này đối với hắn, làm hại hắn bị Chu vương cùng Tĩnh vương cười nhạo. Nay Thẩm Tín lại muốn ở kinh thành nửa năm, làm người ta phải suy nghĩ. Phó Tu Nghi có cảm giác, cái quả lắc đồng hồ Thẩm gia này, nhìn như đã nắm chắc bỗng nhiên dao động, có lẽ trong tương lai sẽ sinh ra vô số rắc rối, từ đó ảnh hưởng đại cục.

Thẩm Tín làm trái quy củ làm quần thần khó hiểu, nhưng hôm nay hắn được khen ngợi thật làm người ta đổ mắt ghen tị. Những người còn lại sôi nổi tiến lên thật tình hoặc giả ý chúc mừng. Thẩm Tín nói với bọn họ vài chuyện thú vị ở Tây Bắc, lại không đề ý phía sau có một ánh mắt nham hiểm dừng trên người hắn.

Ánh mắt kia gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm Tín, giống độc xà trong bụi cỏ nhìn con mồi, chờ đợi thời cơ xông lên cắn chết đối phương. Người này một bên ống quần trống rỗng, ngón tay tay xoay xoay chiếc nhẫn đang đeo, không phải ai khác, chính là Dự thân vương.

Bên trong không khí sôi động, bên ngoài Thẩm Khâu cùng Vệ Khiêm giáp mặt ở hành lang.

Vệ Khiêm tuân thủ lịch sự, có vẻ khiêm tốn, nhưng so sánh với người khỏe mạnh tràn ngập tinh thần như Thẩm Khâu liền có vẻ nhỏ nhẽ yếu đuối. Hắn nhìn Thẩm Khâu, nhíu mày hỏi “Thẩm phó tướng quân ngăn cản tại hạ, có gì chỉ giáo?”

Thẩm Khâu đánh giá Vệ Khiêm từ đầu đến chân, tính tình hắn rộng rãi cởi mở, nếu trước đây gặp qua Vệ Khiêm, nói không chừng còn có thể kết giao, nhưng từ khi nghe Thẩm Diệu nói Vệ Khiêm đã có người trong lòng, giờ gặp người này liền cảm thấy tức giận không biết từ đâu đến. Đối với Thẩm Khâu mà nói, muội muội của mình ngàn tốt vạn tốt, chỉ có nàng chú ý mắt người khác, làm sao người khác có thể ghét bỏ nàng?

“Ngươi là Vệ Khiêm?” Giọng điệu Thẩm Khâu không vui.

Vệ Khiêm ngẩn ra, nhận thấy người này không có ý tốt, nói “Đúng vậy”

“Ta cũng không có gì gọi là chỉ giáo” Thẩm Khâu vỗ vỗ bả vai Vệ Khiêm nói “Chỉ muốn nói với ngươi một tiếng, lúc trước có lời đồn đãi muội muội ta cùng Vệ gia các người định thân, đó cũng chỉ là lời đồn đãi, Thẩm gia chúng ta cũng không để trong lòng, Vệ gia các người cũng nên như vậy, không cần để bụng” Thẩm Khâu lui ra phía sau một bước, vẻ mặt dường như không có việc gì nhưng giọng điệu âm u nói “Muội muội của ta chọn vị hôn phu, phải vừa mắt ta trước đã!” Dứt lời, cũng không nhìn về mặt Vệ Khiêm, quay đầu tiêu sái bước đi [Edit: Nhạc Nhạc Hi Hi, hình như truyện này không còn ai

coi nữa thì phải, hiuhiu...]

Vệ Khiêm sững sờ tại chỗ, lời của Thẩm Khâu rõ ràng muốn cùng Vệ gia vạch rõ quan hệ. Đúng là hắn có người trong lòng, nhưng Thẩm Khâu dù có ra mặt vì muội muội, cũng không cần phải coi hắn như đứa ngốc chứ. Thẩm gia bênh vực nhau thật dữ, việc hôn nhân này, hắn cũng là kẻ bị hại mà.

Bên ngoài hành lang, Cao Dương vui sướng nhìn Vệ Khiêm đang đứng ngẩn ngơ, lắc lắc đầu, nói “Người Thẩm gia thật là bá đạo, cuồng vọng như vậy, không hề để ý mặt mũi Vệ gia”

“Xem đủ chưa?” Thiếu niên áo tím bên cạnh hắn không nhẫn nại, giọng điệu chậm rãi “Đã kết thúc rồi”

“Này, Vệ Khiêm là người của người đó” Cao Dương nói “Hắn bị khi dễ như vậy, người không ra mặt vì hắn sao?”

“Người thích thì đi đi!” Tạ Cảnh Hành liếc mắt nhìn hắn.

“Ta nào dám!” Bộ dạng Cao Dương hóng hớt xem kịch vui “Nha đầu Thẩm gia có nhiều người che chở như vậy, ta mà không cẩn thận, phiền toái liền tới cửa. Nhưng mà...” Hắn tươi cười ôn hòa, giọng điệu có vài phần vui sướng khi người gặp họa “Hôm nay Dự thân vương ở đây, chỉ sợ là việc chẳng lành, ta nghe nói, Dự thân vương muốn cưới Vương phi. Người đoán xem, người hắn muốn cưới, có phải là Ngũ tiểu thư Thẩm gia hay không?”

“Ta đoán, hắn cưới không được!” Tạ Cảnh Hành nhướn mày, ánh mắt dừng ở phía trước.

Trong hoa viên, một bóng dáng quen thuộc chậm chậm tiến lên, nói gì đó với tiểu thái giám, rồi đem một cái túi hương nhét vào tay hắn.

Bóng dáng kia chính là nha hoàn bên người Thẩm Diệu, Kinh Trập.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Náo Nhiệt

Cao Dương nhìn theo ánh mắt Tạ Cảnh Hành, thấy trong bụi hoa, nha hoàn bên người Thẩm Diệu dặn dò gì đó với tiểu thái giám, tiểu thái giám gật đầu, có lẽ là lần đầu tiên nhận được nhiều bạc như vậy, nên tiểu thái giám hết sức vui mừng, cung kính nói gì đó với nha hoàn, sau đó rời đi.

Đội tiểu thái giám đi rồi, Kinh Trập đứng đó, trên mặt lộ vẻ hoài nghi. Thẩm Diệu phân phó nàng đem đồ vật giao cho tiểu thái giám, nhưng vừa nhìn đã biết tiểu thái giám này chỉ mới vào cung, cũng chưa từng gặp qua Thẩm Diệu, vì sao Thẩm Diệu lại cố ý dặn dò phải là người này?

Nghĩ mãi không hiểu nguyên do, Kinh Trập lắc đầu, tóm lại đã làm đúng lời của chủ nhân, liền quay đầu rời đi.

“Vị tiểu thư Thẩm gia này, lá gan thật lớn” Cao Dương bình luận “Dám đùa giỡn thủ đoạn trong cung, hơn nữa thoát nhìn, Thẩm Tín cũng không hề hay biết”

Tạ Cảnh Hành từ chối cho ý kiến, một người ngay cả từ đường nhà mình cũng dám đốt sạch, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ đó nhất gan. Còn vì sao Thẩm Diệu lại hành động vào lúc này, thứ mà Thẩm Diệu tính toán, chắc chắn rất đặc sắc.

“Đi thôi!” Khóe miệng hắn tươi cười kỳ quái “Chúng ta cùng đi xem diễn”

“Ta mới không đi đâu!” Cao Dương trừng mắt nhìn hắn “Hiện tại làm việc gì cũng nên cẩn thận, hướng chi, kế hoạch có biến, càng muốn thận trọng hơn”

“Tùy người!” Tạ Cảnh Hành lười biếng đáp lời, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, thuận miệng nói “Nếu có thời gian, hãy đi thái y viện hỏi thăm xem nơi đó có tin tức gì về đồ vật chúng ta cần hay không”

“Tuân lệnh!” Cao Dương chấp tay, từ từ đi về hướng khác.

...

Thời gian dần trôi qua, sắp đến giờ bắt đầu Hội triều yến.

Nhóm nam quyền ngồi trên đại điện, nữ quyền ngồi ở sau lưng nam quyền. Phía dưới bên trái ngai vàng là các hoàng tử. Chu vương, Tĩnh vương và Định vương vừa vào chỗ, Ly vương, Tương vương cùng Thành vương cũng đang tiến vào.

Chu vương, Tĩnh vương là huynh đệ, tất nhiên là một phe, phía Tương vương cùng Thành vương lấy Ly vương cầm đầu, hình thành một phe khác. Về phần Thái tử điện hạ chưa tới kia, thì có Hiến vương, Sở vương ủng hộ. Còn cửu hoàng tử, Định vương Phó Tu Nghi, hắn không gia nhập phe nào, thực lực yếu nhất, trung lập đứng ở giữa.

Với sự xuất hiện của ba vị hoàng tử, trong sảnh đang ồn ào dần trở nên yên tĩnh.

Văn Huệ để sinh chín người con trai, đều cực kỳ ưu tú. Nếu ở gia đình bình thường, chắc đã vui sướng đến phát điên, nhưng trong giới quý tộc nhà cao cửa rộng, càng nhiều nhi tử tài giỏi, cạnh tranh cũng càng khốc liệt. Văn Huệ để càng không may, có chín người con trai ưu tú, trong thiên hạ vô tình nhất là nhà đế vương. Điều này cũng có nghĩa, bọn họ càng tài giỏi, sẽ trở thành chướng ngại trong mắt nhau, càng muốn giải quyết cho thống khoái.

Nay chín người con đều đã trưởng thành, tuy đã lập Thái tử, nhưng thế lực các nơi chưa kìm hãm. Văn Huệ để còn tại vị, nên mới có thể miễn cưỡng duy trì sự cân bằng, nhưng cũng sẽ có một ngày người ngồi trên ngai vàng già đi, khi đó hoàng thất Minh Tề chắc chắn sẽ có một màn gió tanh mưa máu.

Mà trong ba phe phái là Thái tử, Ly vương và huynh đệ Chu vương, nhìn bên ngoài Thái tử có thực lực nhất, nhưng Thái tử thân mình gầy yếu, Văn Huệ để chắc chắn sẽ không để một đứa con yếu đuối ngồi lên long ý, cho nên thế lực Thái tử, cùng với những thủ hạ chính thống, có nhiều hơn nữa thì cũng bằng không, nếu thân mình Thái tử xảy ra chuyện, kẻ có lợi sẽ là hai người Hiền vương cùng Sở vương. Về phe Ly vương, người nhiều, thế lực cũng lớn, bá quan văn võ, có rất nhiều người âm thầm nháp vào dưới trướng của hắn. Huynh đệ Chu vương, Tĩnh vương mặc dù không chính thống như Thái tử, thế lực không lớn như Ly vương, nhưng có mẫu thân là Từ Hiền phi được hoàng thượng sủng ái, Từ gia ở phía sau cũng là một hậu thuẫn lớn lao.

Chỉ còn lại Định vương, không ai để hắn vào mắt. Bàn về thế lực, hắn không lôi kéo bè cánh chỉ có một thân một mình thi đấu với ai. Bàn về bối cảnh, mẫu thân hắn Đồng Thực phi là người khiêm tốn, nếu không sinh hạ Phó Tu Nghi, chỉ sợ phi vị cũng không ngồi lên. Phó Tu Nghi có tài, lại khiêm nhường, nhưng lực lượng một người dù sao cũng có hạn, vì thế mọi người không xem trọng hắn. Tuy rằng Phó Tu Nghi thể hiện trung lập, đối với việc đoạt vị không có hứng thú, nhưng trong chốn thâm cung này, không thể không phòng bị, những huynh đệ của hắn, đối với hắn vẫn như hồ rình mồi.

Bất quá nhóm nữ quyến nhìn người không nhìn sâu xa như vậy, các thiếu nữ đang ngồi đây, vụng trộm đánh giá dung mạo anh tuấn của Phó Tu Nghi, đo mặt nhỏ giọng trò chuyện.

Nói cho công bằng, người Phó gia đều có vẻ bề ngoài đẹp mắt, Phó Tu Nghi là một trong chín hoàng tử, đồng thời cũng là vị hoàng tử anh tuấn nhất. Sinh ra ở hoàng thất nên có phong thái bất phàm, thái độ của hắn lại luôn lạnh nhạt, vừa không tỏ vẻ cao cao tại thượng, vừa không hất mặt lên trời. Đối với các thiếu nữ mà nói, “thần thiết” mà lại “xuất trần” như vậy, thật là một con người tao nhã a.

“Định vương điện hạ đúng là anh tuấn!” Bên tai truyền đến tiếng một thiếu nữ thấp giọng than thở, Thẩm Diệu quay đầu, không biết từ lúc nào Phùng An Ninh đã tiến đến bên người nàng, cười hắc hắc, rồi lập tức phụng phịu nói “Người đến rồi, sao lại không tìm ta, còn bày ra vẻ đại tiểu thư, làm ta tim muốn chết”

Lời nàng nói làm Thẩm Diệu thấy khó hiểu. Từ khi nào thì đại tiểu thư Phùng An Ninh này lại như khối kẹo mạch nha thích bám nàng rồi, Thẩm Diệu cảm thấy bất đắc dĩ, nàng cũng không còn là một cô gái nhỏ, không thể giống như bạn cùng lứa thân mật khăng khít với Phùng An Ninh, hơn nữa bây giờ nàng không thể không phòng bị người khác, cho nên không biết đối đãi với Phùng An Ninh như thế nào. Cuối cùng, đành lắc lắc đầu, lấy cớ nói “Ta không nhìn thấy người”

Thẩm Diệu tất nhiên không biết, nếu là nàng trước đây, chắc chắn Phùng An Ninh không thèm liếc nhìn một cái, nhưng Thẩm Diệu hiện tại, đã từng là hoàng hậu Minh Tề tắm rửa trong gió tanh mưa máu chốn hậu cung, con người thường có tâm lý sùng bái kẻ mạnh hơn mình. Phùng An Ninh trực giác cảm nhận được sự mạnh mẽ từ nội tâm Thẩm Diệu, nên bất giác muốn thân cận.

“Hử!” Phùng An Ninh bĩu môi, bỗng nhiên lại trêu chọc nói nhỏ “Nhưng mà Định vương điện hạ cũng đến đây, dù gì cũng là tình cũ, sao ngươi lại không thèm liếc mắt một cái thế?”

Giống như để chứng minh lời nói của nàng, Phùng An Ninh vừa dứt lời, liền nghe Giang Hiểu Huyền cười cao giọng nói “Thẩm nữ tiểu thư, Định vương điện hạ đã đến rồi!”

Nàng muốn nhìn Thẩm Diệu xấu mặt, nàng biết trước mặt bao người, trước mặt hoàng thất, Thẩm Diệu không dám lơ đãng, dù là La Tuyết Nhạn cũng phải chịu đựng. Nàng nói như vậy mọi người sẽ cho rằng nàng chỉ đang vui đùa, nhưng mà chuyện Thẩm Diệu si mê Định ở Minh Tề mọi người đã sớm biết, lời này vừa nói ra, không chỉ nữ quyến, ngay cả nam quyến trên yến tiệc cũng nhìn lại.

La Tuyết Nhạn cắn răng, nàng biết người này có ý chọc giận Thẩm Diệu, tuy rằng Thẩm Diệu nói chính mình nay đã không còn ái mộ Định vương, nhưng La Tuyết Nhạn biết, thích một người đâu phải dễ dàng buông tay như vậy, Thẩm Diệu ngoài mặt dường như không có việc gì, nhưng nội tâm có lẽ cực kỳ thống khổ. La Tuyết Nhạn tức giận Thẩm Tín lúc này lại không có ở đây, nàng quay đầu nhìn về phía Thẩm Diệu, sợ Thẩm Diệu thương tâm khổ sở, nhẹ giọng nói “Kiều Kiều...”

Ở chỗ ngồi của nam quyến, ánh mắt mọi người cũng hết sức phấn khích. Thái Lâm kéo kéo khóe miệng, vui sướng khi người gặp họa, lúc trước trong buổi kiểm tra Thẩm Diệu hại hắn mất mặt, nay Thẩm Diệu bị kẻ khác cười nhạo, hắn nghĩ đến liền cảm thấy vui vẻ. Tô Minh Phong cùng Tô Minh Lăng cũng ngồi ở đây, Tô Minh Lăng lôi kéo tay áo Tô Minh Phong, vui vẻ hỏi “Đại ca, Thẩm gia tỷ tỷ cũng đến sao?”

Hắn còn quá nhỏ, bị cái bàn ngăn trở tầm mắt, nên không nhìn thấy Thẩm Diệu. Tô Minh Phong cảm thấy bất đắc dĩ, không biết vì sao đệ đệ của hắn có hảo cảm với Ngũ tiểu thư Thẩm gia như vậy, nếu không phải Tô Minh Lăng quá nhỏ, Tô Minh Phong không chừng còn nghĩ đệ đệ đối với Thẩm Diệu có tâm tư khác a.

Nhưng mà hắn cũng quay đầu nhìn về phía Thẩm Diệu, chạm mặt ở gần như vậy, Thẩm Diệu sẽ dùng loại vẻ mặt nào để đối diện với Định vương đây?

Trong một góc chỗ nam quyến, có một nam tử mặc áo xanh, so với nhóm quý nhân mặc áo gấm lông lầy, hắn có vẻ hết sức mộc mạc. Tuy vậy nhìn hắn vẫn bình thản, trang phục đơn giản làm hắn có một loại phong lưu phóng khoáng của người có tri thức. Lúc này, hắn đang lẳng lặng nhìn cô gái áo tím kia, trong mắt mơ hồ dao động.

Người này chính là Bùi Lang, yến tiệc như thế này Bùi Lang vốn không có tư cách tham gia, nhưng hôm nay người phụ trách Quảng Văn Đường có người thân vừa mất, nên để Bùi Lang đại diện Quảng Văn Đường đến tham gia, Bùi Lang tuy chỉ là tiên sinh ở Quảng Văn Đường, kỳ thực cũng coi như một nửa người phụ trách, nên cũng không từ chối.

Ai biết đến đây rồi, lại nhìn thấy một màn này.

Chu vương cùng Tĩnh vương ngồi bên cạnh Phó Tu Nghi, lời nói châm ngòi của Giang Hiểu Huyền bọn họ cũng nghe được. Chu vương cười một tiếng vỗ vỗ bả vai Phó Tu Nghi, thâm ý nói “Cửu đệ của chúng ta, đúng là khó lường a...”

Chân mày Phó Tu Nghi hơi nhíu lại, trên mặt hiện lên tia cười nhạt “Từ ca nói đùa!” Tuy nói vậy, ánh mắt hắn cũng không tự giác nhẹ nhàng hướng về phía thiếu nữ đang ngồi.

“Hi!” Một tiếng cười khẽ, từ khóe môi thiếu nữ nhẹ nhàng thoát ra, chung quanh nhất thời an tĩnh lại.

Một tiếng cười này, không nghe ra cảm xúc gì, nếu nói là cười nhạt, thì có vẻ quá mức mềm nhẹ, nếu nói là vui vẻ, thì lại hết sức bình tĩnh, giống như một ly rượu lắng đọng lại thật lâu, ngũ vị lẫn lộn, muôn vàn cảm giác phức tạp trong lòng, theo tiếng cười này nhanh chóng tan biến.

Nam quyền thì không sao, nhưng nhóm nữ quyền lại cảm thấy ngạc nhiên, các nàng ở chốn hậu trạch nhiều năm như vậy, lại không nghe ra ý tứ trong tiếng cười của Thẩm Diệu. Nàng mới mấy tuổi đâu?

Thẩm Diệu ngẩng đầu, ánh mắt không không dừng lại, giống như ngày đó trong buổi kiểm tra nàng nhìn Thái Lâm, ánh mắt lúc này dừng trên người Phó Tu Nghi.

Phó Tu Nghi cảm thấy nao nao.

Trong ánh mắt thiếu nữ kia, không có si mê, say đắm, sùng bái hay kính hi, chỉ có vẻ bình tĩnh sâu không thấy đáy. Giống như một lão nhân sống trăm năm nhìn thấu luân hồi, hiểu rõ năm tháng tang thương đang nhìn hắn, không buồn không vui, lại làm cho người ta thấy bất an.

Cặp mắt kia trong suốt cực kỳ xinh đẹp, nếu cong cong một chút, chắc chắn sẽ ngọt ngào như mật. Nhưng nàng chỉ lẳng lẳng nhìn, làm trong lòng Phó Tu Nghi dâng lên sự bất an, giống như hắn đang độc hành trong rừng rậm, thì ở sâu trong bụi cỏ, có một con mãnh thú đang dán mắt vào hắn. Cổ bất an kia càng ngày càng mãnh liệt, tươi cười trên mặt hắn không biết đã thu hồi từ lúc nào, hắn cũng chăm chú nhìn vào Thẩm Diệu.

“Ha!” Thẩm Diệu lại cười khẽ một tiếng, lúc này đây, mọi người thấy rõ ràng, khóe môi hồng nhuận hơi cong một chút, ánh mắt lại không động, rõ ràng là một cái cười lạnh.

Mọi người nghĩ có lẽ Thẩm Diệu hận người mình yêu, không yêu lại mình, oán khí ngưng tụ thành một tiếng cười lạnh. Nghĩ xong mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên vì Thẩm Diệu dám bày tỏ bất mãn như vậy, ở trong cung lại dám cười lạnh với hoàng tử, ai có lá gan này chứ?

Phó Tu Nghi bất động.

Trong tiếng cười lạnh kia, hắn cảm nhận được sát khí, tuy rằng đã cố ý che giấu, nhưng sát ý quá lớn không giấu hết liền tràn ra ngoài. Loại khí thế băng lãnh này, làm tim hắn co rụt lại.

Chẳng lẽ chỉ vì hắn không tiếp nhận tâm ý đối phương, thì người kia đối với hắn động sát ý hay sao? Phó Tu Nghi có chút ngạc nhiên, nhưng kinh ngạc hơn là hắn cảm thấy sát ý kia đầy tính uy hiếp.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Chờ khi hắn tập trung nhìn về phía Thẩm Diệu, nàng đã quay đầu nói chuyện với Phùng An Ninh.

Thẩm Diệu thật sự nổi lên sát ý, đã lâu như vậy rồi, mặc dù trong đợt kiểm tra vừa qua, nàng cũng chỉ xa xa nhìn thấy với Phó Tu Nghi, nàng không muốn cùng Phó Tu Nghi đối mặt gần như vậy, bởi vì nàng sợ một khi tiếp cận Phó Tu Nghi, nàng sẽ không che giấu được hận ý ngập trời!

Giang Hiểu Huyền lời nói khiêu khích, Thẩm Diệu dùng hai tiếng cười khẽ vượt qua, nụ cười thứ nhất hơi phức tạp, nụ cười thứ hai lại lạnh lùng, nhưng kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, nụ cười kia rõ ràng không có chút tình cảm nào với Phó Tu Nghi cả! Thậm chí sau khi cười xong, cũng không thèm nhìn nữa mà xoay qua trò chuyện với thiếu nữ bên cạnh, làm người ta không rõ nàng có tâm hay vô tình.

Chỉ là không khí đã bị nàng biến thành lạnh lẽo.

Ánh mắt Chu vương lóe lên, ghé sát vào Phó Tu Nghi cười nói “Cửu đệ, xem ra ngươi cũng không có sung sướng như vậy”

Phó Tu Nghi cười khổ một tiếng, trong lòng dần dần coi trọng Thẩm Diệu.

“Ồ, xem ra Ngũ tiểu thư Thẩm gia cũng có vài phần khí phách” Tô Minh Phong hào hứng nói. ‘Bệnh nặng trong người’ của hắn đã tốt lên không ít, nhưng lại không thể vất vả, vì thế cũng không phục chức.

“Thẩm tỷ tỷ vốn rất tốt mà!” Tô Minh Lăng liếc xéo hắn.

Bùi Lang nhấp một ngụm trà, trong đầu suy nghĩ sâu xa.

Đang trầm mặc, liền nghe được một tiếng cười sang sảng “Ha ha, chư vị, ta đã đến muộn!”

Bóng dáng vững chãi như núi kia, chính là Thẩm Tín, theo sát phía sau là Thẩm Khâu. Vừa thấy nhân vật chính, các vị đồng liêu liền sôi nổi cùng hân chào hỏi. Thẩm Tín hành lễ cùng mấy vị hoàng tử xong liền ngồi vào vị trí. Hân cùng Thẩm Khâu cũng không biết trò hay vừa rồi, nếu không cho dù Thẩm Tín không ra tay, Thẩm Khâu cũng mặc kệ cái gọi là thương hương tiếc ngọc, chần chẫn làm Giang Hiểu Huyền khó chịu.

Thẩm Tín vào chỗ, ba người phe Ly vương, ba người phe Thái tử cũng lần lượt đến. Thái tử thân mình gầy yếu, nhưng Thái tử phi thì mạnh khỏe đoan trang, Thẩm Diệu liếc mắt nhìn Thái tử phi, ánh mắt lộ vẻ xúc động.

Thái tử phi là con gái Thừa tướng, Thái tử vốn dựa vào nhà mẹ đẻ Thái tử phi để củng cố địa vị, về sau Thái tử phi có thai, Văn Huệ để lại sợ Thái tử bệnh nặng, sẽ bị người nhà Thái tử phi lộng quyền chiếm lợi, rốt cuộc ra chủ ý để Thái tử phi đẻ non. Thái tử phi đối với Thái tử tình cảm sâu đậm, nào biết phu quân đối với cốt nhục chính mình cũng có thể hạ sát thủ, lại sợ nói ra nhà mẹ đẻ vì thế mà rước lấy tai họa, về sau lại buồn bực mà chết. Ba năm sau khi Thái tử phi mất, phủ Thừa tướng biết được chân tướng, muốn vì nữ nhi báo thù, cuối cùng đầu phục Phó Tu Nghi.

Thẩm Diệu nhìn chiếc cốc trước mặt, người Phó gia đều nham hiểm, nam nhân Phó gia đều là kẻ bạc tình, nàng cùng Thái tử phi xét đến cùng cũng giống nhau, đều trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến tranh giành quyền lực, là người vô tội bị liên lụy.

Nay, nàng đã trở thành người chơi cờ, ai muốn tới chơi cùng, thì phải chuẩn bị tinh thần làm vật hi sinh trước đi!

Thái tử phi sau khi ngồi xuống, liền cùng những hảo hữu trước khi xuất giá cười nói. Phía bên nam quyền, Dự thân vương cũng đã đến.

Dự thân vương vừa đến, nhóm nữ quyền trở nên yên lặng, nhất là các thiếu nữ, có người sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Hồi triều yến năm trước, Dự thân vương không tham gia, nhiều năm như vậy, hân đối với việc trong triều không hề quan tâm, chính vì như thế, Văn Huệ để tính tình đa nghi mới phá lệ khoan dung với người đệ đệ là hân. Tất nhiên, trong đó có phần bởi vì Dự thân vương lúc trẻ liều mình hộ giá, nhưng nếu không phải Dự thân vương nhiều năm an phận, không nhúng tay vào việc trong triều, chỉ sợ dù có ân cứu mạng, cũng không trấn an được lòng nghi ngờ của Văn Huệ để, dù sao trước đây khi đoạt vị, huynh đệ đều chết trong tay hân.

Dự thân vương năm nay đột nhiên xuất hiện trong Hồi triều yến, làm nhóm nữ quyền bất an, nhóm nam quyền nghi hoặc, mấy vị hoàng tử trong lòng biết rõ nhưng cũng chỉ cười cười. Những nữ nhân giao hảo với Thái tử phi nhân tiện dò hỏi “Không biết Thân vương điện hạ năm nay sao lại xuất hiện?”

Thái tử phi tất nhiên biết nguyên nhân, giờ lên khoe môi, cười nói “Vương thúc cô đơn nhiều năm như vậy, cũng đến lúc tìm người chăm sóc sinh hoạt cho hân rồi!”

Lời này vừa nói ra, nhóm nữ quyền đều kinh sợ. Chẳng lẽ Dự thân vương muốn chọn Vương phi? Nhưng mà trở thành Dự thân vương phi cũng không có cái gì tốt nha, giờ phút này, các thiếu nữ thân mình không khỏi co rúm lại.

“Xin hỏi Thái tử phi” Vị phu nhân kia cười nói “Không biết là vị tiểu thư nào có phúc khí này?”

Thái tử phi cũng không khẳng định, lắc đầu cười nói “Lát nữa sẽ biết thôi!”

Thái tử phi nói vậy, nhóm nữ quyền lâm vào cục diện bế tắc, tất cả mọi người đều có chút sợ hãi. Cái ghế Dự thân vương phi giống như bùa đòi mạng, ngồi vào, liền chết nhanh một chút, có cái gì tốt chứ.

Phùng An Ninh ghé sát vào Thẩm Diệu hỏi “Ngươi đoán xem, Dự thân vương phi đến tột cùng là ai?”

Thẩm Diệu nói “Ta đoán không ra!”

“Ngươi thật không thú vị gì cả!” Phùng An Ninh bĩu môi.

Thẩm Thanh nắm chặt góc áo, khoảnh khắc nhìn thấy Dự thân vương, trong đầu nàng ùn ùn kéo tới tất cả cảnh tượng đêm hôm đó hân dùng thủ đoạn tra tấn nàng, nếu không có Nhiệm Uyển Vân gắt gao nắm chặt, chỉ sợ nàng đã hét lớn vùng chạy ra ngoài.

“Thanh nhi đừng sợ” Nhiệm Uyển Vân tiến đến bên tai Thẩm Thanh, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói với nàng “Hôm nay Dự thân vương đến, là thay chúng ta thu thập tiện nhân kia, chờ nàng vào Dự thân vương phủ, tự nhiên sẽ có biện pháp làm nàng sống không được, chết không xong!”

Trần Nhượng Thu ngồi một bên, nhìn động tĩnh của Nhiệm Uyển Vân cùng Thẩm Thanh, nàng uống một hớp trà, che giấu nụ cười trên mặt.

Sự xuất hiện của Dự thân vương vừa qua, mọi người vốn nghĩ trừ hoàng thượng cùng hoàng hậu thì mọi người đều đã đến đông đủ, đột nhiên lại có vài âm thanh kinh động. Phùng An Ninh đang lúi cúi Thẩm Diệu nói chuyện, nghe tiếng cũng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy ngoài cửa đại điện, có một người đang đi đến. Kim bào màu tím, tóc đen dày, bộ dáng anh tuấn tựa thiên tiên, bước chân không nhanh không chậm, lười biếng đi tới.

Lâm An hầu Tạ Đình kinh hi thốt lên “Cảnh Hành!” Lập tức nghĩ tới cái gì, nhướng mày, nhìn bóng người không nói ra lời.

Mọi người kinh ngạc, Hồi triều yến hôm nay đến cùng là có chuyện gì thế, không chỉ có Dự thân vương xuất hiện mà ngay cả Tả tiểu hầu gia Tả Cảnh Hành cũng đến.

Mà sự kích động si mê của nhóm nữ quyến, không thua gì lúc Phó Tu Nghi xuất hiện, thậm chí còn vượt qua.

Thiếu niên đáng người thẳng tắp, tuy rằng đi lại nhìn có vẻ nhàn tản, nhưng từng bước đều có uy áp. Dung mạo hấn vốn cực kỳ xuất sắc, lại có kim bào phụ trợ, tạo nên cảm giác không thể với tới. Khí chất sạch sẽ như tuyết, ánh mắt đen bóng, mày như kiếm, khóe môi kia hơi hơi giương lên, giống như hồng mai nở rộ giữa băng tuyết, yêu diễm, tươi mới như quả đào vừa chín tới. Mặt mày so với nữ tử còn tinh xảo hơn, lại không hề có một tia nữ khí, ngược lại như mặt trời, làm người khác lóa mắt. Hắn một đường đi đến, văn võ bá quan đều làm nể, những hình rồng được khắc trong đại điện, ánh vàng chiếu ra rực rỡ, lấy hắn làm trung tâm mới phát huy hết ngạo khí cùng sự cao quý của mình.

Thật sự là anh tuấn hết chỗ nói.

Thiếu niên giống như ánh mặt trời này, lại có ánh mắt lợi hại lạnh lạnh, nụ cười bất cần đời kia, tinh tế nhìn lại, cũng lộ vẻ lạnh lùng cùng tàn khốc.

“Tả tiểu Hầu gia này, xuất sắc như vậy từ khi nào thế” Phùng An Ninh lẩm bẩm nói.

Trước đây Tả Cảnh Hành cũng khoe khoang bản thân cực kỳ tuấn tú, nhưng so với hôm nay, quả thật không bằng. Giống như bình thường hắn đều cố ý che giấu hào quang, Tả Cảnh Hành trước mắt mới thật sự là hấn, sự tao nhã này, so với Phó tu Nghi, thì hấn mới chính là người ở trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Thẩm Diệu cũng bị kinh ngạc nhảy dựng. Nàng giương mắt nhìn về phía Tả Cảnh Hành, thiếu niên áo tím đi tới bữa tiệc, đón ánh mắt của mọi người, nhường mày cười nói “Hôm nay ta cũng đến góp vui!” Nói xong, đến bàn tiệc xuống, nhưng không phải ngồi cạnh Lâm An hầu Tả Đình, mà ngồi cạnh Tô Minh Phong. Tô Minh Lăng bủn rủn, không tình nguyện dời ra một chút.

Thấy thế, sắc mặt Tả Đình lập tức trầm xuống. Người chung quanh nhìn thấy, nghị luận nhưng lại không can trở, Tả Cảnh Hành từ trước đến nay đều bất cần đời như vậy, hôm nay chỉ sợ cũng là hứng thú nhất thời.

“Tạ gia sinh ra một người khó lường” Về mặt La Tuyết Nhạn chăm chú, là rồng hay là trùng, nàng nhìn rất chính xác. Tả Cảnh Hành mỗi cử động đều khi thế, trong vô thức khiến người khác cảm thấy nguy cơ. Là người từng trải trên chiến trường, nàng đối với nguy hiểm có sự nhạy cảm sâu sắc.

Thẩm Khâu nhìn thấy Tả Cảnh Hành, ánh mắt cũng sáng rực lên, thiếu chút nữa đứng dậy, hấn cào cào tóc, cảm chén trà ực một hộp che giấu sự luống cuống của bản thân, hành vi thô lỗ như vậy làm những người chung quanh cổ quái nhìn hấn, Thẩm Khâu vội vàng cười hắc hắc.

“Tiểu tử Tạ gia không tồi!” Thẩm Tín hết sức hài lòng, đối với Tả Cảnh Hành luôn có thể làm cho kẻ đối đầu với hấn ngọt ngào, hấn quả thực muốn dùng hết lời khen ngợi, nếu đối phương không phải người Tạ gia, nói không chừng còn có thể nhận làm nghĩa tử.

Mấy hoàng tử Phó gia, ánh mắt lại đồng thời trở nên âm trầm.

Tiểu Hầu gia Lâm An hầu phủ quả thật quá mức xuất sắc. Tuy rằng hấn không ra làm quan, nhưng chỉ bằng khí thế không sợ trời không sợ đất kia, người khác đã cảm thấy hấn không thể là một nhân vật tầm thường. Người như vậy, nếu không thể thu phục, thì phải hạ thủ thật sớm, tránh để hấn có cơ hội lớn mạnh.

Lâm An hầu phủ tay cầm binh phù, lại sinh ra người tài giỏi, đây không phải là chuyện hoàng thất hài lòng.

Đúng lúc này, thái giám bên ngoài kéo dài thanh âm hô to “Hoàng thượng đến! Hoàng hậu nương nương đến!”

Cuối cùng, trong sự chờ đợi của mọi người, đế hậu khoan thai đi đến.

Văn Huệ để nhìn qua tâm tình rất tốt, hoàng hậu lại có chút sắc bén, là một nữ tử, bộ dạng nàng coi như tú lệ, có thể nhìn ra phong thái lúc trẻ, nhưng mà hiện tại già đi, hai má lõm xuống, nhìn có vẻ hà khắc.

Vì Thái tử có bệnh, vị hoàng hậu này thủ đoạn hết sức ác liệt. Kiếp trước Thẩm Diệu về phe Phó Tu Nghi, sau khi gả vào hoàng thất, nhiều lần bị hoàng hậu gây khó dễ, ăn khổ nhiều không đếm xuể. Cũng chính nhờ những cách thức làm việc của vị hoàng hậu này, đã dạy Thẩm Diệu hiểu rõ những thủ đoạn sinh tồn trong thâm cung.

Dù loại sự tình trước kia với hoàng hậu, hiện tại không cần phải nhắc. Nhưng nàng vì báo thù mà đến, mục đích cuối cùng là chôn vùi toàn bộ hoàng thất Minh Tề. Nàng cùng hoàng hậu, vốn đã ở thế đối lập.

Nhưng mà hậu vị vốn là của nàng, chung quy sẽ có một ngày, nàng lại ngồi lên vị trí kia một lần nữa.

Thẩm Diệu hạ mắt, nhẹ nhàng bụng tách trà trước mặt uống một ngụm.

Cách nàng không xa, Thẩm Thanh cũng lộ ra vẻ mỉm cười, giống như cùng nàng chạm cốc chúc mừng, cùng lúc giơ lên chung trà nhấp một ngụm. Tươi cười vui sướng.

Màu đen trong mắt Thẩm Diệu càng đậm, khóe môi cau lên, không phải cười lạnh mà nụ cười này hết sức ngọt ngào, cực kỳ động lòng người. Nam

quyển ngồi đối diện nàng nhìn thấy đều bị nụ cười này hút hồn.

Bùi Lang vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, hẳn cũng không biết vì sao lại làm như vậy, dường như trên người thiếu nữ này có cái gì đó hấp dẫn hẳn, nhưng mà mấy tháng trước, Thẩm Diệu bất quá là một phế vật ở Quảng Văn Đường. Bùi Lang đối với nàng ôn hòa, cũng xuất phát từ lễ tiết, trong nội tâm vẫn có ý khinh thường.

Đế hậu ngồi xuống, yến tiệc bắt đầu. Cái gọi là quân thần cùng vui, kỳ thật cũng làm cho có hình thức, quân vẫn là quân, thần vẫn là thần, mọi người vui đùa những việc nhỏ nhặt, thật sự làm ra được bộ dáng thiên tử cùng quân thần đều vui vẻ.

Tô Minh Phong đựng Tạ Cảnh Hành một cái “Sao ngươi lại tới đây?”

“Xem nào nhiệt” Tạ Cảnh Hành khoe môi câu lên, nhóm nữ quyến lại cúi đầu tìm đập bùm bùm.

“Nhàm chán thế này, có nào nhiệt già mà xem chứ?” Tô Minh Phong đau đầu.

Đang nói, lại nhìn thấy Dự thân vương mở miệng “Hoàng huynh!”

Thanh âm của hắn không cao không thấp, trong sảnh lập tức an tĩnh lại, rõ ràng tất cả mọi người đều kiêng kị kẻ sát thần này.

“Vài ngày trước người đã đồng ý chuyện thần đệ tuyển phi, hiện tại thần đệ đã nghĩ xong rồi” Dự thân vương tươi cười cổ quái, hắn nói “Sẵn tiện hôm nay có việc vui, chỉ bằng song hỷ lâm môn”

“Thần đệ vừa mất tiểu thư Thẩm gia” Hắn nói cực kỳ thông thả, ánh mắt như độc xà quanh quẩn, như giòi đục trong xương, đặt lên người thiếu nữ áo tím đang ngồi ngay ngắn.

--- Lời tác giả ---

Ai nói nương nương phế vật không có người theo đuổi, không tính Phó tra nam, thì đã có Bùi tiên sinh cùng tiểu chính thái Tô Minh Lăng lên sàn, tiểu Hầu gia khóc ngất tại WC, lớn nhỏ đều phải dè phòng, haizz...

--- Nhạc Ngạc Hi Hi ---

Chương sau cực đặc sắc. Hắc hắc...

Có thể đứng hẹn với mọi người đã là điều khiến Nhạc Nhạc Hi Hi vui mừng (T.T)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: 79: Yến Hội Đặc Sắc

“Ồ” một tiếng, trong điện ồn ào hẳn lên, ánh mắt mọi người hướng về mấy vị tiểu thư Thẩm gia. Trong ba người, Thẩm Thanh đã sắp định thân, vậy chỉ còn lại Thẩm Nguyệt và Thẩm Diệu. Thẩm Nguyệt dịu dàng động lòng người, tài danh lan xa, Thẩm Diệu nay cũng trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, phong thái toàn thân làm cho người ta phải chú ý, quan trọng hơn, sau lưng Thẩm Diệu còn có tòa đại phật Thẩm Tín. Mà hiện tại, mọi người cũng nhìn thấy rõ ràng, người mà Dự thân vương nhìn chằm chằm, chính là Thẩm Diệu.

Nhất thời, tất cả đều nhìn Thẩm Diệu với ánh mắt cổ quái, có kẻ vui sướng khi người gặp họa, cũng có người đồng tình thương hại. Trước đây Vương phi của Dự thân vương chết không minh bạch, ai cũng ngầm hiểu trong đó có điều kỳ quái. Tính cách của Dự thân vương hung bạo như ác ma, mọi người đều biết. Nhưng hắn lại được hoàng thất che chở, một bên là Uy Vũ đại tướng quân, một bên là đệ đệ từng có ân cứu mạng, hoàng đế sẽ lựa chọn ai?

Dự thân vương vừa nói xong, sắc mặt Thẩm Tín liền trầm xuống, trán nổi gân xanh. Cái danh Uy Vũ đại tướng quân không phải là hư danh, lúc này hắn bộc phát lệ khí hung ác, làm người chung quanh biến sắc.

Hắn anh dũng tận trung như vậy, chẳng lẽ ngay cả nữ nhi của mình cũng không thể che chở được, dù phải đánh đổi tất cả công huân, thậm chí tính mạng, Thẩm Tín cũng không e ngại chống lại Dự thân vương.

Thẩm Khâu căng khoe miệng, hung hăng nhìn Dự thân vương chằm chằm, chỉ cần Dự thân vương dám nói ra cái tên Thẩm Diệu, hắn sẽ bỏ nhào vào Dự thân vương liều mạng, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

La Tuyết Nhạn gắt gao cầm tay Thẩm Diệu, không còn tươi cười sáng khoái trên mặt, thay vào đó là thần sắc âm trầm ngoan độc, giống sói mẹ che chở con nhỏ, bộc phát uy áp muốn đối phương phải lùi bước.

Thẩm gia biểu hiện như vậy, người chung quanh nhìn thấy, trong lòng đều đoán. Văn Huệ đế đang ngồi trên ghế cao, Thẩm gia lại dám bày ra tư thế

như vậy, không khí liền có cảm giác giương cung bạt kiếm, Văn Huệ để đa nghi, Thẩm gia tỏ ra không e ngại hoàng quyền như vậy, không sợ sau này trong lòng Văn Huệ để có gút mắc hay sao?

Ánh mắt Định vương khẽ nhúc nhích, kinh dị nhìn về phía Thẩm Diệu.

“Xem ra Thẩm ngũ tiểu thư quả thật là bảo bối trong lòng Thẩm tướng quân” Tô Minh Phong nói khẽ với Tạ Cảnh Hành “Thẩm gia có thể vì nàng làm được tới bước này”

Chống lại Dự thân vương, nghĩa là chống lại hoàng thất, mặc kệ kết quả thế nào, hành động của Thẩm gia vào lúc này, rõ ràng là thà chịu chết chứ không khuất phục. Chỉ sợ dù Văn Huệ để có hạ thánh chỉ, Thẩm gia cũng không dễ dàng thuận theo.

Tạ Cảnh Hành lười biếng cười, từ chối cho ý kiến.

Trong góc, tay Bùi Lang nắm chén trà căng cứng, thiếu nữ trong buổi kiểm tra nhìn mũi tên bắn về phía mình mà mắt cũng không chớp một cái, trong hoàn cảnh này nàng sẽ làm thế nào đây?

Văn Huệ để tươi cười bí hiểm, ánh mắt nhìn về phía Thẩm gia có vẻ sắc lạnh mơ hồ, hần nói “Vương đệ vừa mất vị tiểu thư nào của Thẩm gia?”

Tất cả mọi người đang đợi Dự thân vương trả lời, Thẩm Thanh cũng đang tươi cười vui sướng, nhưng mà nụ cười kia còn chưa tắt, trong bụng đã truyền đến cảm giác đau nhức, nhìn không được kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm bụng té ngã.

“Sao lại thế này?”

“Thanh nhi!”

Động tác bất thành linh của Thẩm Thanh làm mọi người hoảng sợ, Nhiệm Uyển Vân lập tức ôm nàng vào lòng, sắc mặt Thẩm Thanh tái nhợt, Thẩm Nguyệt kéo góc áo mẫu thân, Trần Nhược Thu giật mình, nhìn về phía Thẩm Diệu.

Thiếu nữ áo tím ngồi ngay ngắn, vẻ mặt không hề dao động, nhìn lại Trần Nhược Thu mỉm cười, sau đó quay đầu về phía La Tuyết Nhạn, sầm lo hỏi “Đại tỷ làm sao vậy? Chẳng lẽ trúng độc?”

“Trúng độc!” Lời này vừa nói ra, chung quanh bỗng nhiên hỗn loạn.

Thẩm Diệu vẫn không buông tha, tiếp tục khờ dại nhìn La Tuyết Nhạn nói “Hay là có thích khách trà trộn vào đây?”

Lúc này, không chỉ có nữ quyền, ngay cả nam quyền, các hoàng tử cùng Văn Huệ để đều thay đổi sắc mặt. Hồi triều yến, văn võ bá quan đều tụ họp, nếu có thích khách trà trộn vào, hoàng thất sẽ gặp nguy hiểm. Tất cả hộ vệ bên ngoài vội tràn vào, tay đặt lên chuôi kiếm, dáo dác chú ý động tĩnh xung quanh.

Nguy cơ có thích khách trà trộn, cộng với việc Thẩm Thanh té trên mặt đất thống khổ rên rỉ. Lúc này chẳng ai còn hơi sức chú ý lời nói vừa rồi của Dự thân vương. Dù sao cái mạng nhỏ cũng quan trọng hơn việc hóng hớt tin tức.

Tô Minh Phong há hốc miệng, sau một lúc lâu mới bội phục thấp giọng nói “Thủ đoạn thật cao minh!”

Chỉ bằng một câu nói của Thẩm Diệu, sự chú ý của mọi người đã bị dời đi. Hỗn loạn cùng khẩn trương trước mắt, biến Dự thân vương biến thành kẻ ngốc.

Tạ Cảnh Hành nhìn lướt qua kia về mặt ‘sầu lo’ của thiếu nữ, khẽ hừ một tiếng.

Ánh mắt Thẩm Diệu nhẹ nhàng đảo qua, sống cùng Phó gia nhiều năm như vậy, không ai hiểu người Phó gia hơn nàng, bọn họ rất đa nghi. Bộ dáng Thẩm Thanh lúc này, có thể làm cho người từng bị ám sát vô số lần như Văn Huệ để biến thành chìm sợ cảnh cong.

“Nương, hay là tìm thái y đến xem đại tỷ đi” Thẩm Diệu nói “Cứ dễ như vậy không được đâu”

La Tuyết Nhạn nghe vậy mới hoàn hồn, nhú mày nhìn Nhiệm Uyển Vân, Thẩm Thanh đau đớn như vậy, thân là mẫu thân Nhiệm Uyển Vân lại không tìm đại phu cho nữ nhi, cũng không biết là làm mẫu thân như thế nào. La Tuyết Nhạn liền hướng về phía Văn Huệ để hành lễ nói “Thần phụ khẩn cầu bệ hạ truyền Thái y xem bệnh cho Thanh Nhi, tránh nguy hiểm đến tính mạng”

Lời này vừa nói, Thẩm Thanh còn chưa phản ứng, Nhiệm Uyển Vân liền kêu lên “Không thể!”

Ánh mắt mọi người rơi xuống trên người Nhiệm Uyển Vân.

Nhiệm Uyển Vân vừa nói xong, liền cảm thấy không ổn, đón nhận những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, nàng miễn cưỡng cười cười, cắn răng nói “Thần phụ... Nữ nhi của thần phụ sao dám làm phiền đến thái y. Không làm mọi người mất hứng, thần phụ mang Thanh nhi trở về...”

“Người nói nhầm cái gì vậy?” La Tuyết Nhạn nghiêm mặt “Có gì quan trọng hơn tính mạng chứ, chẳng lẽ người làm mẫu thân như người lại cảm thấy tính mạng Thanh nhi không bằng hứng thú dự yến tiệc sao?”

Về mặt mọi người hết sức cổ quái, có thể nhìn ra người mẫu thân là Nhiệm Uyển Vân không muốn tìm thái y, mà vị bá mẫu La Tuyết Nhạn lại tốt bụng chú ý Thẩm Thanh chết sống.

Từ chỗ ngồi của nam quyền, về mặt Thẩm Quý âm trầm nhìn Nhiệm Uyển Vân, trong lòng hận không thể cùng hai mẫu tử vương bận này vạch rõ quan hệ, nếu làm Văn Huệ để không vui, sau này hắn còn làm quan được ư?

“Thẩm đại phu nhân nói đúng!” Cuối cùng Hoàng hậu thân nhiên mở miệng, nàng nhìn lướt qua Nhiệm Uyển Vân “Bệnh tình Thẩm đại tiểu thư quan trọng hơn, Hồi triều yến gì đó, cũng không quan trọng bằng tính mạng”

Nhiệm Uyển Vân kinh hoàng, nếu thái y đến, chẳng phải thai nhi trong bụng Thẩm Thanh sẽ bại lộ trước mặt mọi người rồi sao. Nàng nói “Nương nương, hay là...”

“Ta không sao...” Trên trán Thẩm Thanh chảy ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hiển nhiên đang rất đau đớn. Ôm bụng không nói nên lời, nhưng nàng cũng biết không thể để thái y đến đây, mạnh mẽ gắng gượng nói.

“Đại tỷ, chuyện này không chỉ quan hệ đến an nguy của ngươi, còn quan hệ đến an nguy của tất cả mọi người ở đây, nếu ngươi bị hạ độc, nghĩa là có thích khách trà trộn, tất cả mọi người đều có nguy hiểm. Ngươi nếu không suy nghĩ cho mình, thì cũng nên vì bệ hạ ngầm lại” Âm thanh Thẩm Diệu bình tĩnh vang lên.

Nàng nói xong, ánh mắt Văn Huệ để liền đông cứng lại.

Thẩm Thanh thiếu chút nữa bị lời nói Thẩm Diệu làm tức chết, nàng dẫn dắt câu chuyện đến trên người hoàng đế, Thẩm Thanh còn có thể nói gì, chẳng lẽ dám không suy nghĩ vì hoàng đế sao?

Mấy vị hoàng tử cũng nghe ra ý tứ Thẩm Diệu, Ly vương nhìn một chút, tùy tiện nói “Tiểu thư Thẩm gia này, cái miệng thật lợi hại!”

“Người đâu!” Không có chút do dự, Văn Huệ để nói “Truyền thái y! Tiểu thư Thẩm gia ở trong cung gặp chuyện không may, trăm tất nhiên muốn tra rõ!”

“Đại tỷ cũng không nên di chuyển nhiều” Thẩm Diệu thân nhiên mở miệng “Không chừng hung thủ kia giờ phút này vẫn đang trà trộn ở trong đám người, đợi thái y đến đây, ngay tại nơi này bắt mạch cho đại tỷ, nếu không động khí huyết, sợ là xảy ra vấn đề”

Nhiệm Uyển Vân còn chưa kịp nói gì, Văn Huệ để đã gật đầu nói “Đúng vậy!”

Một câu, trực tiếp phong kín đường lui của mẹ con nàng.

Ở trước mặt mọi người, để thái y xem bệnh cho Thẩm Thanh, chẳng khác nào mang chuyện Thẩm Thanh mang thai bày ra trước mặt bá quan văn võ, vừa nghĩ vậy thân mình Nhiệm Uyển Vân bắt giác run lên, sợ hãi của nàng lập tức lan đến trên người Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh ngoài chịu đựng đau nhức, trong lòng còn dâng lên sự hoảng sợ “Nương, không muốn...”

Nhưng Nhiệm Uyển Vân có năng lực gì chứ? Văn Huệ để đã lên tiếng, nàng không thể phản kháng. Nàng chỉ là một phụ nhân, ở hậu trạch có thể đùa giỡn tung hoành, nhưng trước mặt Đế hậu cùng bá quan, Nhiệm Uyển Vân đúng là bó tay chịu trói. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Quý cầu cứu, nhưng chỉ thấy ánh mắt Thẩm Quý phần nộ trách cứ.

Nhất thời, tay chân Nhiệm Uyển Vân lạnh lẽo, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Quên cả an ủi Thẩm Thanh, tê liệt ngã xuống.

“Nhị thẩm của ngươi làm sao vậy?” Phùng An Ninh kẻ tai Thẩm Diệu nói nhỏ “Sao có vẻ như đang sợ hãi điều gì?”

Thẩm Diệu cười cười, La Tuyết Nhạn nhủ mảy, Nhiệm Uyển Vân khác thường như vậy, làm nàng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng lại không biết nguyên do, bèn nhìn về phía Trần Nhượng Thu cùng Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt bị bộ dạng Thẩm Thanh dọa sợ, kích động nắm góc áo Trần Nhượng Thu, Trần Nhượng Thu cũng không nhúc nhích nhìn chăm chăm Nhiệm Uyển Vân, cùng Nhiệm Uyển Vân làm chị em dâu nhiều năm như vậy, Trần Nhượng Thu tự nhiên biết Nhị tẩu này luôn luôn thành thạo ứng phó mọi trường hợp, hôm nay luống cuống như vậy, chỉ có một nguyên nhân, chính là vì những lời nói của Thẩm Diệu.

Thẩm Nguyệt thấp giọng nói “Có lẽ không phải Đại tỷ bị hạ độc, nương, có phải là Ngũ muội...”

“Nguyệt Nhi!” Trần Nhượng Thu nghiêm khắc cắt ngang lời nói của nàng, liếc nhìn Thẩm Diệu một cái, cách một vài người, không thể nào thấy rõ ánh mắt Thẩm Diệu, nhưng nhìn khóe miệng kia hơi cong lên, Trần Nhượng Thu cảm thấy kinh hãi. Trực giác cho nàng biết việc hôm nay chắc chắn có liên quan với Thẩm Diệu, nhưng Thẩm Diệu to gan đến nỗi dám hạ độc trong cung sao? Dù thế nào thì thanh danh Thẩm Thanh hôm nay nhất định bị hủy rồi.

Dự thân vương cũng bị biến cố bất thành linh xảy ra làm cho biến sắc, mặc dù hắn làm việc hoàng đường, nhưng cũng biết phân nặng nhẹ, giờ phút này chắc chắn không phải thời điểm tốt để nhắc lại chuyện thành thân. Miệng hắn vô thức hiện lên nụ cười châm chọc, Thẩm Diệu hôm nay tránh được một kiếp, mặc kệ có phải Thẩm Diệu ra tay hay không, nhưng nếu muốn dùng biện pháp như vậy để ngăn chặn hắn, không phải quá ngây thơ sao? Sau hôm nay, hắn vẫn có thể nhắc đến việc này với Văn Huệ để. Có một số việc, muốn tránh cũng không khỏi.

Thái y vội vàng chạy tới, ngoài dự đoán của mọi người, vị thái y này không phải người có vẻ lớn tuổi già dặn kinh nghiệm ở Thái y viện, thái y vừa đến

tuổi chỉ khoảng hai mươi tuổi, lại rất anh tuấn, làm các vị tiểu thư nhìn muốn rớt mắt.

Thẩm Diệu nhìn thái y, trong lòng chùng xuống, cẩn thận đánh giá. Thái y trẻ tuổi kia lưng mang hòm thuốc, đến hành lễ với Đế hậu sau đó liền đến bên cạnh Nhiệm Uyển Vân, Nhiệm Uyển Vân còn đang chết lặng, chỉ nghe thái y nói “Thỉnh phu nhân buông Thẩm tiểu thư ra, để tại hạ bắt mạch” Thanh âm của hắn hết sức dễ nghe, làm người ta cảm thấy thoải mái.

Trước mắt bao người, phía trên còn có ánh mắt lợi hại của Đế hậu, Nhiệm Uyển Vân cũng không dám chống lại. Thẩm Thanh đã đau đến ngất đi rồi, nàng đành lui ra phía sau từng bước, tro mắt nhìn hai ngón tay thái y đặt lên cổ tay Thẩm Thanh.

Thẩm Diệu nhìn thái y đến xuất thần, đột nhiên bên người truyền đến âm thanh trên ghế của Phùng An Ninh “Ngươi không phải coi trọng thái y đó đấy chứ? Nếu ngươi vừa mất hắn, xem ra ánh mắt cũng khá tốt”

Thẩm Diệu nao nao, hỏi “Ngươi biết hắn?”

“Ai da!” Phùng An Ninh kinh ngạc nói “Lần đầu tiên ta thấy ngươi có hứng thú với những việc này nha. Thôi, ta cũng mở lòng từ bi nói cho ngươi biết, vị này là thái y mới đến Thái y viện, y thuật cao minh, ngay cả bệnh mãn tính của Đức phi nương nương cũng có thể trị dứt. Bệ hạ rất xem trọng hắn, phá lệ cho hắn vào Thái y viện, nghe nói hắn là vị quan trẻ tuổi nhất, bộ dạng cũng tốt, vì thế có rất nhiều tiểu thư thích hắn”

Thẩm Diệu nói “Ngươi cũng thích?”

“Ta sao có thể thích hắn?” Phùng An Ninh hắt mặt lên “Tuy rằng hắn y thuật cao minh lại anh tuấn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một thái y, sau lưng không có gia tộc chống đỡ, một thân một mình, người như vậy, sao có thể cùng ta môn đăng hộ đối? Ngươi đó, coi trọng thì coi trọng, nhưng nếu thật sự nghĩ xa thì không nên đầu tư nha” Phùng An Ninh từ trước đến nay được người nhà sủng ái, nàng luôn nghĩ phu quân của mình sau này sẽ là một nhân vật kinh thiên động địa, một thái y nho nhỏ như vậy, nàng còn chưa để vào trong mắt.

“Hắn tên gì?” Thẩm Diệu hỏi.

“Ngươi không phải là thích hắn thật đó chứ?” Phùng An Ninh hoài nghi nhìn liếc nhìn Thẩm Diệu “Hắn tên là Cao Dương, nhưng gia tộc thái y ở Định kinh, không có ai họ Cao cả” Nói cách khác, xuất thân của Cao Dương không phải ở đây.

Thẩm Diệu chăm chú nhìn vị thái y trẻ tuổi, chăm chú hơn cả Thẩm Thanh cùng Nhiệm Uyển Vân, lòng nàng hơi dao động, bởi vì Thẩm Diệu phát hiện, Cao Dương này làm nàng có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng gặp. Nhưng kiếp trước ở Thái y viện, nàng cũng chưa gặp qua nhân vật nào là Cao Dương cả.

Không phải ở Thái y viện, vậy đã từng gặp ở nơi nào?

Trong lúc nàng suy tư, Cao Dương đã bắt mạch xong, hắn vừa quay đầu, đã chạm phải ánh mắt đánh giá của Thẩm Diệu, hắn cũng giật mình, nhưng trấn định rất nhanh, nhìn về phía Nhiệm Uyển Vân.

“Cao Thái y” Hoàng hậu mở miệng nói “Thẩm gia tiểu thư có phải trúng độc hay không?”

Cao Dương nhìn thoáng qua Thẩm Thanh đã ngất, rồi liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Nhiệm Uyển Vân, chấp tay nói “Hồi nương nương, Thẩm gia tiểu thư không phải trúng độc, chỉ là nàng uống qua trà Thanh Hà” Dừng một chút, hắn lại nói “Trà mà Thẩm tiểu thư uống không có độc, nên Thẩm tiểu thư không phải trúng độc”.

“Vậy sao?” Văn Huệ để nhìn về phía Thẩm Thanh “Nếu không phải trúng độc, tại sao lại như vậy?”

“Hồi bệ hạ” Cao Dương thở dài “Trà Thanh Hà có tính hàn, người bình thường uống sẽ không sao, nhưng người có thai uống vào sẽ động thai khí... Tiểu thư Thẩm gia, hiện đang có thai”

Tiểu thư Thẩm gia có thai.

Lời này vừa nói ra, chung quanh ồ lên. Thẩm Quý há hốc miệng, máu dồn lên mặt trong nháy mắt, trừng mắt nhìn Nhiệm Uyển Vân, Nhiệm Uyển Vân tê liệt ngã xuống.

“Giời!” Người nói chuyện là phu nhân Hoàng gia, nàng đứng lên, không quản đang ở đâu, chỉ vào Nhiệm Uyển Vân mắng “Ngươi cùng Hoàng gia đính thân, thật ra là muốn chúng ta cưới về một con đàn bà dâm đãng, muốn chúng ta nuôi con giúp người khác, Nhiệm Uyển Vân, ngươi còn biết xấu hổ hay không”.

Ồn ào xung quanh vì lời nói của Hoàng phu nhân mà ầm ĩ hơn nữa. Mới mấy ngày trước truyền ra tin tức đính thân giữa Thẩm Thanh cùng Hoàng gia, hôm nay trước mặt bá quan lại chần mạch ra chuyện có thai, đây là đạo lý gì. Một hoàng hoa khuê nữ mà lại có thai, chẳng lẽ là thông đồng lén lút? Đã thành như vậy còn muốn gả vào Hoàng gia? Từ xưa đến nay, ở Minh Tề đây cũng là chuyện hiếm thấy.

Nhiệm Uyển Vân vẫn không nhúc nhích, toàn thân dường như mất hết khí lực, bò đến bên người Thẩm Thanh, ôm Thẩm Thanh vào lòng (Edit: Nhạc Nhạc Hi Hi, cộp mẹ cũng biết thương con, tự dưng thấy xúc động các bạn ạ).

“Thẩm phu nhân, bản cung muốn biết, chuyện này là thế nào?” Trên ghế cao, hoàng hậu lạnh lùng nói.

Ở Minh Tề tuy rằng không quá trói buộc chuyện nam nữ có cảm tình với nhau, nhưng thông dâm đến nỗi mang thai trước khi lập gia đình, là chuyện làm mất hết thể diện gia tộc, một khi bị phát hiện phải đim lòng heo. Thẩm gia là một trong những gia đình quan lại đứng đầu ở Minh Tề, Thẩm Quý tuy rằng chức quan không thể so sánh với Thẩm Tín, nhưng cũng không phải nhỏ, Thẩm Thanh là một tiểu thư khuê các chân chính, vì thế ảnh hưởng của chuyện này càng ác liệt. Hoàng hậu quản lý tam cung lục viện, không dung những việc bẩn thỉu như vậy, sự lạnh lẽo trong giọng nói mọi người đều có thể cảm giác được.

Nhiệm Uyển Vân cảm thấy khóe miệng chua xót, một câu cũng không nói nên lời. Nàng có thể nói gì đây, nói Thẩm Thanh không phải cùng người tư thông, mà là bị người cưỡng hiếp? Dù là trường nào thì trong sạch đã mất là sự thật. Về phần Dự thân vương, càng không thể khai ra, Dự thân vương là kẻ thù dai, nếu cáo giác hắn, cũng không có trái ngọt mà ăn.

“Thẩm phu nhân không nói, vậy thì để Thẩm tiểu thư nói” Ánh mắt hoàng hậu đột nhiên sắc bén, phản phó cung nữ bên người “Đi! Làm Thẩm tiểu thư tỉnh lại, bản cung có chuyện muốn hỏi”

Nhiệm Uyển Vân kinh sợ, nhưng cung nữ bên cạnh hoàng hậu đã nhanh chóng tiến đến, động tác bọn họ hết sức dứt khoát, Nhiệm Uyển Vân chưa kịp ngăn trở, hai cung nữ đã thô bạo cấu véo Thẩm Thanh tỉnh lại. Thẩm Thanh vừa tỉnh, trong bụng đã quặn đau, lại nghe hoàng hậu từ trên cao lạnh giọng hỏi “Thẩm Thanh, bản cung hỏi ngươi, cha của đứa nhỏ trong bụng ngươi là ai?”

Thẩm Thanh vừa nghe, thân mình cứng đờ, nhìn Nhiệm Uyển Vân xin giúp đỡ, Nhiệm Uyển Vân dưới tình thế bị người giám sát, chỉ dám nhìn Thẩm Thanh hơi lắc lắc đầu, ý bảo nàng đừng nói lung tung, sau này, Nhiệm Uyển Vân sẽ tìm cách cứu nàng ra.

Thẩm Thanh thấy Nhiệm Uyển Vân lắc đầu, không rõ mẫu thân có ý gì, nhưng cũng không dám nói lung tung, liền nói áp úng nói “Thần nữ... Thần nữ...” Rồi không biết nói gì nữa.

Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói “Đại tỷ nên nói ra đi, hiện giờ phạm vào trọng tội, dù kết cục thế nào, cũng không thể để một mình tỷ đánh đổi tính mạng để chịu trách nhiệm”

Nhiệm Uyển Vân hung hăng nhìn Thẩm Diệu, hận không thể xé nát miệng nàng.

Thân mình Thẩm Thanh run lên, trong ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Ý tứ trong lời nói Thẩm Diệu là nàng khó thoát khỏi cái chết, lúc này còn cái gì đáng sợ hơn cái chết chứ, nàng đột nhiên cao giọng nói “Không... không... Hải tử của ta... là của Thân vương điện hạ! Trong bụng ta là cốt nhục của Thân vương điện hạ!”

Đúng là chuyện này chưa xong chuyện khác đã ập đến, một buổi Hồi triều yếm thật là đặc sắc, dây mơ rễ má kéo ra rất nhiều sự tình. Mọi người hướng ánh nhìn về phía Dự thân vương, hắn đang híp mắt, âm trầm nhìn Thẩm Thanh.

“Thanh Nhi không được nói bậy!” Nhiệm Uyển Vân lao tới che miệng Thẩm Thanh, nhưng lời nói như bát nước hắt đi, làm sao hốt lại được nữa.

Đôi mắt Thẩm Thanh tròn to, gắt gao nhìn chằm chằm Dự thân vương. Nàng nghĩ rất đơn giản, người khác vì tư thông mà có thai chắc chắn phải chết, nhưng trong bụng nàng là con của Dự thân vương, là huyết mạch hoàng thất, coi như nàng có một kim bài miễn tử. Dù thế nào hoàng đế cũng sẽ không xử tử cháu mình, đúng không?

Thẩm Diệu buồn cười nhìn Thẩm Thanh, nàng có thể đoán được trong lòng Thẩm Thanh đang nghĩ gì, nhưng mà Thẩm Thanh hình như đã quên, trên đời có chuyện gọi là bất con bỏ mẹ. Trong hậu cung, thủ đoạn này sử dụng một trăm lần cũng không ngại. Thẩm Thanh cho rằng, dựa vào cái thai này có thể bình yên vô sự sao? Thật là ngây thơ, sẽ chết nhanh hơn thôi!

Về mặt Đế hậu âm u, nếu đúng là dính dáng đến Dự thân vương, việc này quả thật không đơn giản.

Ở chỗ nam quyền, Thẩm Khâu cùng Thẩm Tín trao đổi ánh mắt, Thẩm Tín đối với việc này chỉ có chút ngạc nhiên, nhưng Thẩm Khâu thì khác, hắn âm thầm nắm chặt hai nắm đấm. Lúc trước Thẩm Diệu vẫn không dám nói với hắn người cưỡng hiếp Thẩm Thanh là ai, giờ tất cả đã sáng tỏ, khó trách Thẩm Diệu không chịu nói, thì ra là Dự thân vương. Hắn thậm chí nghĩ nếu không phải Thẩm Diệu may mắn, người rơi vào hoàn cảnh hôm nay, chính là muội muội của hắn, nghĩ tới đó lòng Thẩm Khâu liền nghẹn một nỗi tức giận.

Dự thân vương không phản bác lời của Thẩm Thanh, như thế mọi người đã có thể xác định sự thật. Tất cả đều thương hại nhìn Thẩm Thanh, Dự thân vương luôn thích sử dụng thủ đoạn cường bức các cô gái, giờ ngay cả tiểu thư nhà quan lại cũng dám động vào, mà người xui xẻo này chính là Thẩm Thanh.

Trong khi mọi người lặng đi, thanh âm Thẩm Diệu nhẹ nhàng vang lên “Thảo nào lúc này Thân vương điện hạ nói là vừa mất tiểu thư Thẩm gia, thì ra là đã nghĩ đến chuyện cho Đại tỷ một danh phận a”

Lời nói nhẹ nhàng bay bổng, làm những người ở đây như tỉnh ra, khó trách vừa rồi Dự thân vương nói muốn cưới Vương phi, hóa ra là Thẩm Thanh, chuyện này cũng hợp lý, ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi mà. Nhất thời, ánh nhìn về phía Thẩm Thanh lại thay đổi, không còn chút thương hại, Thẩm Diệu nói như vậy làm người ta có cảm giác việc này không phải Dự thân vương bắt buộc, mà là Thẩm Thanh tự nguyện.

“Thẩm ngũ tiểu thư thật là lợi hại!” Tô Minh Phong kinh ngạc nói “Bản lĩnh đổi trắng thay đen cực cao”

Đại đa số người ở đây bị nắm mũi dắt đi, nhưng không có nghĩa là tất cả, người có đầu óc vẫn còn nhớ rõ, lúc Dự thân vương nói muốn cưới cô nương Thẩm gia đã nhìn Thẩm Diệu chằm chằm.

Tạ Cảnh Hành vòng hai tay trước ngực, cười như không cười nhìn thiếu nữ áo tím ngồi đối diện. Không biết từ lúc nào, những người trong yến tiệc đều bị nàng điều khiển. Sự việc phát triển đến tình trạng này, đều nằm trong tính toán của nàng. Hoàn cảnh hung hiểm như vậy, nàng lại to gan đánh cuộc, xuống tay chuẩn xác, tính toán tất cả phản ứng của mọi người, hạ một quân cờ cực tốt.

Một khi đã như vậy, hẳn cũng không ngại giúp nàng một tay (Ahihi, Nhạc Nhạc Hi Hi là hủ đó, mấy từ này hơi bị nhạy cảm), Tạ Cảnh Hành liền nói “Có tình có nghĩa, rất tốt!”

Chân mày Văn Huệ để mờ hồ nhú lại, trước đây tuy rằng Dự thân vương càn quấy, nhưng cũng luôn biết dằn xếp tốt, dù xảy ra chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết, nhưng hiện giờ trước mặt tất cả mọi người, nếu trừng trị, chỉ sợ Dự thân vương đem lòng oán hận, nhưng sự thật rõ ràng như vậy mà hắn còn bao che, chỉ sợ sẽ làm bá quan bất mãn. Lời Thẩm Diệu và Tạ Cảnh Hành vừa nói, đã gợi ý cho hắn một biện pháp vẹn toàn, nếu nói hai người này vì tâm đầu ý hợp mới làm ra chuyện như vậy, thì cũng không đáng trách. Hắn nhìn thoáng qua hoàng hậu, hoàng hậu hiểu ý nói “Thì ra lúc này Vương đệ nói có người trong lòng chính là đại tiểu thư Thẩm gia. Nhưng mà hai người các ngươi thật sự là xứng bậc. Gây ra chuyện như vậy, sau này biết tính thế nào?”

Thẩm Thanh thở hắt ra một hơi, không để ý đau đớn trong bụng, nửa đứng nửa quỳ trên mặt đất dập đầu, khẩn cầu nói “Đều là lỗi của thần nữ, nhưng thần nữ luyến tiếc giọt máu trong bụng, khẩn cầu bệ hạ cùng nương nung nghĩ đến đứa nhỏ, bỏ qua cho thần nữ một lần”

Tiếng than thở vang lên bốn phía, Thẩm Thanh thật đúng là mất hết mặt mũi, không còn chút danh dự. Hoàng hậu cũng chán ghét không thèm nhìn nàng một cái, thần nhiên nói “Tội thì khó thoát, nhưng mà hôm nay là Hồi triều yến, chỉ nói việc vui, Vương đệ một thân một mình cũng đã nhiều năm, hôm nay coi như bản cung là một chuyện tốt, tứ hôn cho hai người các ngươi, tác hợp một mối lương duyên vàng ngọc”

Thẩm Thanh giữ được tính mạng, vội vui sướng nói “Tạ bệ hạ, tạ nương nung thành toàn!” Nàng không biết hành động này, ở trong mắt người khác thật là vô liêm sỉ. Từ trước đến nay Thẩm Thanh thường nói Thẩm Diệu không lên được mặt bàn, giờ xem ra, Thẩm Thanh mới chính là đích nữ không lên được mặt bàn ở Thẩm gia.

Dự thân vương âm lãnh nhìn Thẩm Thanh, rồi lại chuyển ánh mắt, dừng trên người Thẩm Diệu. Trên ghế cao, hoàng đế cảnh cáo nhìn hắn, Dự thân vương đành phải chấp tay, chậm rãi nói “Tạ hoàng huynh hoàng tẩu thành toàn!”

Chỉ là tâm trạng âm hàn khi nói lời này, chỉ có một mình hắn biết.

Khóe môi Thẩm Diệu giương lên, không chút e ngại đối mắt cùng Dự thân vương, một đôi con ngươi trong suốt, không hề che giấu sự vui vẻ, nhưng mà bên trong cất giấu lệ khí hung tàn như mãnh thú.

Hôm nay chỉ là bữa ăn sáng, bữa chính của Dự thân vương vẫn còn ở phía sau. Tính toán của Dự thân vương hiện giờ đảo lộn toàn bộ, thời khắc này trong lòng hắn chấn chấn đang nổi điên.

Người ta ở thời điểm tức giận, sẽ dễ dàng phạm phải sai lầm, dù chỉ là một sai lầm nhỏ thì cũng dễ dàng trở thành một quân cờ lỗi, nàng có thể thừa thắng xông lên, diệt tốt trăm xe, rồi đến quân tướng.

Nàng nghiêng đầu, ánh mắt ngời sáng, nhưng dưới khóe môi tinh tế đang tươi cười kia, có một loại âm lãnh khủng bố khiến người khác không rét mà run.

Dự thân vương, tất cả chỉ mới bắt đầu!

Nhạc Nhạc Hi Hi: Chương hay nên mình đã cố gắng edit thật kỹ, đọc đi đọc lại thấy đặc biệt hài lòng. Cảm ơn mọi người theo dõi (cúi đầu kiểu Japan... hihhi)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: 80: Con Đường Hắc Ám

Một buổi Hồi triều yến đặc sắc, sau biến cố bất thành linh cuối cùng cũng kết thúc. Văn Huệ để mất hứng, chỉ ngồi một chút rồi phẩy tay áo bỏ đi, hoàng hậu cũng lấy cớ mệt mỏi về trước. Đề hậu đều đã rời khỏi, quần thần tự nhiên hiểu ý nhanh chóng giải tán. Kết quả cuối cùng của sự kiện hôm nay là, Đại tiểu thư Thẩm gia gả vào phủ của Dự Thân Vương, bề ngoài nhìn vào có vẻ là một kết cục hoàn mỹ, nhưng người sáng suốt đều biết, kỳ thực cũng chỉ là một vụ bê bối lộ bịch, một khi đại tiểu thư Thẩm gia được gả qua phủ Dự Thân Vương thì cũng lạnh ít dữ nhiều.

La Tuyết Nhạn nắm chặt tay Thẩm Diệu, nàng không biết Thẩm Thanh và Dự thân vương làm thế nào mà dây dưa với nhau, nhưng chính vì thế nàng càng lo lắng cho an nguy của Thẩm Diệu, nàng cảm thấy kinh thành cũng nguy hiểm đáng sợ không thua gì sa mạc Tây Bắc rộng lớn.

Cho đến lúc rời đi Thẩm Khâu không nói một lời, trước giờ hắn luôn sôi nổi, Thẩm Tín nghĩ hắn vì chuyện Thẩm Thanh nên cảm thấy thốn thốn. Lại không biết trong lòng Thẩm Khâu đang giận dữ, chỉ cảm thấy có một sự khó chịu không có nơi trút bỏ, vừa thống hận Nhị phòng tâm địa độc ác, lại thống hận Dự thân vương hoạn danh vô sỉ.

Thẩm Thanh đã sớm được Nhiệm Uyển Vân mang đi, sắc mặt Thẩm Quý hết sức đặc sắc, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng đầy ý tứ hàm xúc. Có kẻ trên triều đình đối nghịch với hắn còn bỏ đá xuống giếng, chấp tay cười nói: “Chúc mừng Thẩm đại nhân! Chúc mừng Thẩm đại nhân! Có thể thành thân gia với Thân vương điện hạ, quả là phúc phận.”

Nếu từ trước đã có ý định gả Thẩm Thanh cho Dự thân vương, thì đối với Thẩm Quý cũng không có gì trở ngại, chỉ cần có thể củng cố con đường làm quan của hắn, hạnh phúc của nữ nhi có là cái gì. Nhưng hôm nay, rõ ràng biểu hiện của Thẩm Thanh rõ ràng đã gây phiền phức cho Dự thân vương, có khi nào Dự thân vương sẽ giận chó đánh mèo lên hắn hay không? Ngẫm nghĩ, trong lòng Thẩm Quý sinh ra một nỗi buồn bực và sợ hãi.

Hồi triều yến kết thúc, La Tuyết Nhạn và Thẩm Diệu đi về phía cửa cung, lúc qua một đoạn hành lang, Thẩm Diệu khẽ nhắc nhở nàng: “Cẩn thận! Nơi này có một viên gạch bị bung ra.”

La Tuyết Nhạn là võ tướng, bước chân nhanh mà mạnh, một cước này giẫm lên, không cẩn thận có thể bị ngã. La Tuyết Nhạn nhìn lại, rồi cười nói: “Thiếu chút nữa là té rồi.” Sau đó sững sờ, nhìn Thẩm Diệu hỏi: “Sao Kiều Kiều lại biết?”

Thẩm Diệu ghen một cục, nàng sinh hoạt ở trong cung hơn mười năm, nơi này là cái dạng gì trong lòng nàng nhớ kỹ. Nghe La Tuyết Nhạn hỏi, nàng chỉ qua loa đáp: “Có lần suýt té ngã ở chỗ này nên ghi nhớ.”

“Thì ra là thế!” La Tuyết Nhạn sang sảng cười nói: “Kiều Kiều thật thông minh, nhớ kỹ chỗ mình suýt ngã, để lần sau không bị như vậy nữa.”

Thẩm Diệu cười khê, không đáp lời.

Hai người đang đi thì thấy hai thị vệ kéo một tiểu thái giám ngang qua, miệng tiểu thái giám bị nhét khăn, liễu mạng giãy dụa, nhưng mà sức của hắn làm sao chống được hai thị vệ cao lớn. Đi phía sau họ, chính là tổng quản thái giám Cao công công.

“Thẩm phu nhân, Thẩm tiểu thư!” Cao công công dừng lại hành lễ.

“Cao công công, đây là...” La Tuyết Nhạn nhìn tiểu thái giám hỏi.

“À, là người vừa tới không hiểu quy củ, nên phạm sai, nô tài dẫn hắn đi chịu phạt.” Cao công công the thé nói.

Tiểu thái giám kia nhìn qua Thẩm Diệu, ánh mắt dừng ở trên người Kinh Trập phía sau, bỗng nhiên điên cuồng giãy dụa đứng lên, lao về phía Kinh Trập.

“Thành thật một chút!” Cao công công phản ứng nhanh, đá vào đầu gối tiểu thái giám, tiểu thái giám thét lên một tiếng, lập tức khụy xuống. Cao công công hừ một tiếng, nói: “Không biết trời cao đất rộng! Chút nữa là va chạm quý nhân.”

La Tuyết Nhạn nhíu mày, nàng không thích những hình phạt bất nhân trong cung, nhìn những chuyện đó làm lòng nàng không thoải mái, nên nói với Cao công công: “Nếu đã như vậy, chúng ta không quấy rầy Cao công công làm việc.”

Cao công công vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười đồng ý.

Lúc này đột nhiên Thẩm Diệu mở miệng, khẽ nói: “Nếu đã phạm sai, chịu phạt cũng là lẽ hiển nhiên.”

Mọi người kinh ngạc nhìn nàng, toàn thân tiểu thái giám run lên, nhìn Thẩm Diệu đầy oán hận. Thẩm Diệu không thèm quan tâm đến hắn, kéo La Tuyết Nhạn rời đi, trước khi đi còn ném thêm một câu: “Không hiểu quy củ thì phải dạy dỗ cẩn thận, trong cung không phải như ở ngoài, huống hồ, nay đã khác xưa!”

Bóng dáng đoàn người Thẩm Diệu xa dần, Cao công công nói với hai thị vệ: “Chờ cái gì nữa, đi thôi!”

Tiểu Lý Tử không cam lòng, vẻ kinh sợ hiện trên mặt. Hắn cũng không biết mình làm sai cái gì, lúc Hồi triều yến đang diễn ra, trong một vườn hoa nhỏ, nha hoàn thân cận của Thẩm Diệu là Kinh Trập đã cho hắn một thỏi bạc, nàng nói đại tiểu thư Thẩm phủ thân thể không khỏe, không thể uống rượu, chỉ muốn uống một ly trà Thanh Hà, nhờ hắn ở trong bữa tiệc sắp xếp dâng lên. Hắn cảm thấy việc này đơn giản, mà lại có thể nhận được một thỏi bạc, có gì không làm, hơn nữa nếu lấy lòng tiểu thư Thẩm gia, ngày sau không chừng có cơ hội tiến thân.

Nhưng Tiểu Lý Tử ngàn tính vạn tính, lại không ngờ Thẩm Thanh lại có thai, ly trà Thanh Hà trở thành nguyên nhân dẫn phát mọi sự tình. Có thể nói mọi tai họa đều bắt đầu từ ly trà kia, mà nguồn gốc ly trà, tra tới tra lui, lại tra được trên đầu của hắn.

Tiểu Lý Tử giải thích vô số lần nhưng không ai tin hắn, bạc hắn thu được cũng chỉ là một thỏi bạc bình thường, không phải quan ngân (1). Một tiểu thư thường bạc, sao có thể dùng bạc thông thường, lời hắn nói không đáng tin, hắn là ác nhân, vậy chờ đợi hắn sẽ là cái gì?

(1) Quan ngân: Tiền dùng trong nội bộ quan lại, có khắc ký hiệu để nhận biết, dễ dàng điều tra nguồn gốc, phòng tránh trộm cướp, tham ô.

Bên ngoài, Thẩm Diệu im lặng bước đi. Điều gì chờ đợi Tiểu Lý Tử, nàng rõ ràng hơn ai khác, thậm chí là nơi dễ dàng đổi trắng thay đen nhất, nếu người ở vị trí cao, người có thể nói đen thành trắng, nhưng nếu người ở vị trí thấp, thì xin lỗi, dù người nói trắng cũng sẽ biến thành đen. Kiếp trước khi Phó Tu Nghi vừa đăng cơ, Tiểu Lý Tử ở bên cạnh Cao công công không khác gì một con chó, nàng thấy hắn đáng thương, nên cho hắn vài phần mặt mũi. Sau này hắn trở thành Lý công công, còn nàng từ hoàng hậu trở thành phế hậu, hoạn quan do chính tay nàng đề bạt đã tự tay tiễn nàng một đoạn đường cuối cùng, tặng nàng một câu: Nay đã khác xưa!

Việc hôm nay xem như nàng đáp trả lại những việc hắn đã làm kiếp trước. Hiện thời nàng là đích nữ nhà quan cao cao tại thượng, đối phương chỉ là tiểu

thái giám chuyên lo việc vật vãnh, nàng không cần tốn nhiều công sức, cũng giải quyết sạch sẽ lưu loát, thật là tốt.

Nàng đi cùng La Tuyết Nhạn, không hề hay biết trong một đoạn hành lang phía sau, có người nhìn theo bóng dáng nàng than thở: “Tiểu thư Thẩm gia có cừu oán gì với tiểu thái giám kia phải không? Đang êm đẹp, vô duyên có hại nhằm một mạng người.”

Ở bên cạnh, Tạ Cảnh Hành cười lạnh nhìn hắn: “Ngươi trở nên từ bi khi nào vậy?”

“Lương y như từ mẫu mà!” Cao Dương phe phẩy cây quạt, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, nói: “Tiểu thư Thẩm gia không đơn giản, mới vừa rồi trong điện, nàng nhìn ta rất lâu, có khi nào... Nàng phát hiện thân phận của ta hay không?”

“Không có khả năng.”

“Nhưng mà ánh mắt nàng nhìn ta thật đáng sợ.” Cao Dương sờ sờ cằm, suy tư một lúc mới mở miệng: “Hay là, nàng ái mộ ta?”

Mặt Tạ Cảnh Hành không chút thay đổi nhìn hắn, phun ra một chữ: “Cút!”

“Ngươi đúng là không thú vị.” Cao Dương lắc đầu tiếc nuối: “Tuy nói đại sự cấp bách, nhưng tính tình ngươi càng ngày càng nóng nảy. Có muốn thả lỏng một chút không?”

Tạ Cảnh Hành nhìn phía xa xa, nói: “Vũ Thư đã đến rồi!”

“Cái gì?” Cao Dương kinh ngạc: “Đến khi nào?”

“Hôm qua.”

Về mặt Cao Dương dần dần nghiêm nghị: “Chẳng lẽ ngươi muốn...”

“Không sai.”

...

Định kinh, Thẩm phủ, Thái Văn uyển.

“Ba!” một tiếng, trên mặt Thẩm Thanh xuất hiện một dấu tay rõ ràng, bên môi cũng nổi lên nhiều điểm đỏ tươi.

“Thẩm Quý, ngươi muốn làm gì!” Nhiệm Uyển Vân lớn tiếng quát, một tay ôm lấy Thẩm Thanh bảo vệ trong ngực, một bên nhìn Thẩm Quý đang bạo nộ.

“Ta muốn làm gì?” Thẩm Quý cười dữ tợn, giống như một con sói hung ác, nếu không phải máu mủ tình thâm, hắn đã đem hai người trước mặt cắn xé cho đến chết. Hắn nói “Hỏi chính các ngươi ấy?”

“Chúng ta đã làm gì chứ?” Nhiệm Uyển Vân không cam lòng yếu thế “Chẳng lẽ Thanh Nhi muốn việc này xảy ra sao? Ngươi là cha của Thanh Nhi, đã không giúp đỡ khuê nữ của mình còn đánh nàng. Thẩm Quý! Ngươi đúng là không có lương tâm!”

“Khuê nữ?” Thẩm Quý giận quá hóa cười “Thẩm Quý ta không có khuê nữ như vậy! Không biết liêm sỉ, quyền rũ nam nhân! Còn mang tạp chủng! So với kỹ nữ thanh lâu cũng không bằng!”

Thân mình Thẩm Thanh run lên kịch liệt, đôi mắt thất thần, Nhiệm Uyển Vân thấy thế, tim như bị dao cắt. Thẩm Quý đối với Thẩm Thanh nếu có một chút tình phụ tử, thì đã không dùng lời ác độc như vậy nói về con gái mình.

Nhiệm Uyển Vân đem Thẩm Thanh giao cho Xuân Đào, cười lạnh đứng dậy, nói “Thẩm Quý, ngươi vượt lương tâm mình tự hỏi xem, hiện tại Thanh Nhi ra nông nổi này, đến tột cùng là ai làm hại? Là ta sao? Chính là tiểu tiện nhân Thẩm Diệu! Ngươi vì cái gì không đi tìm Thẩm Diệu gây phiền toái. A, ngươi sợ phải không, ngươi sợ đại ca đại tẩu trở về, ngươi không động được tiểu tiện nhân kia. Ngươi phát hỏa với Thanh Nhi, nhưng ngươi đừng quên, sự kiện ở Ngọa Long tự lúc trước, ngươi cũng có phần, bây giờ ngươi chỉ biết lo thân mình, đem mọi chuyện trút hết lên người ta cùng Thanh Nhi. Lão nương chướng mắt bộ dạng này của ngươi! Nếu chọc lão nương nóng nảy, ta liền đem sự tình nói cho đại ca đại tẩu, chúng ta ai cũng không được tốt đâu!”

“Ngươi!” Thẩm Quý cùng Nhiệm Uyển Vân làm vợ chồng đã nhiều năm, chưa từng thấy bộ dạng nàng chanh chua cay cú như vậy, Nhiệm Uyển Vân dùng việc này uy hiếp làm hấn bất an. Tuy rằng Thẩm Quý là người khéo đưa đẩy, nhưng hấn quả thật rất nhất gan, việc hấn không dám cáo giác cùng Dự thân vương chuyện xảy ra trước đây đã chứng minh điều đó. Nay vợ chồng Thẩm Tín hồi phủ, hấn lại không dám tìm Thẩm Diệu gây khó dễ. Nếu Nhiệm Uyển Vân thật sự đem chuyện này nói ra, Thẩm Quý tin chắc Thẩm Tín sẽ dùng một đao bổ hấn làm hai mảnh.

Thẩm Quý tức giận nói “Ngươi là con đàn bà chanh chua, không thể nói đạo lý, ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa, càng nói càng tức!” Dứt lời chày trời chết.

Nhiệm Uyển Vân trào phúng nhìn Thẩm Quý vội vàng rời đi, nàng hiểu rõ phu quân của mình, Thẩm Quý chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nàng gả cho một kẻ vô dụng như vậy, nên hiện giờ ngay cả con gái của mình nàng cũng không thể bảo vệ.

Không thể nghi ngờ, Thẩm Diệu đã đánh vào tử huyệt của Nhiệm Uyển Vân, đối với nàng mà nói, tận mắt nhìn con gái mình dần dần bị hủy hoại còn thống khổ hơn so với giết nàng. Mà trước mắt, hoàng hậu tử hôn, với bản lĩnh của Nhiệm Uyển Vân, dù làm thế nào cũng không thể nào thay đổi.

“Thẩm Diệu, món nợ hôm nay, Nhiệm Uyển Vân ta nếu không thể đòi lại, thế không làm người!” Nàng nghiêng răng, cắn môi của mình đến bật máu.

...

Tại Tây viện, vợ chồng Thẩm Tín cũng vừa về đến, Thẩm Khâu vẫn trầm ngâm.

Gương mặt hần trơ như gỗ, bộ dáng thần giữ cửa ngời ở trước bàn, vị tướng quân trẻ tuổi này bình thường nhìn qua vui tươi ấm áp, nhưng khi nghiêm mặt, lại lộ vài phần huyết tính chôn sa trường, Bạch Lộ cùng Surong Giáng đều sợ hãi không dám thở mạnh.

“Đại ca!” Thẩm Diệu tiến vợ chồng Thẩm Tín về phòng, sau đó ngồi xuống đối diện với hần.

“Muội muội!” Thẩm Khâu nói “Việc này không thể bỏ qua như vậy, mỗi khi nghĩ đến, lòng ta thật khó chịu!” Lúc trước Thẩm Diệu giấu hần danh tính hung thủ, nhưng trải qua Hồi triều yến vừa rồi, hần đã có thể đoán ra mọi chuyện. Tường tận rồi hần mới thấy đây là một âm mưu hết sức ác độc, vì thế hần thật phẫn nộ. Muội muội duy nhất của hần, trong một năm này lại bị người ta tính kế, thiếu chút nữa là chôn vùi cả đời, nếu việc này thật sự xảy ra, Thẩm Khâu không dám tưởng cả nhà bọn họ có bao nhiêu hối hận.

Thẩm Diệu nhìn hần, Thẩm Khâu lại nói “Ta càng nghĩ càng tức, muội muội, người đừng ngăn cản ta, cho dù liều mạng, ta cũng không để bọn họ sống tốt!”

“Đại ca!” Thẩm Diệu thờ dài một tiếng “Ta đã nói qua, việc này không có chứng cứ. Nếu bọn họ đã bày mưu, tất nhiên sẽ hành sự hết sức cẩn thận, huống hồ trong đó còn có phần của Dự thân vương, chống lại Dự thân vương, nghĩa là chống lại hoàng thất, người muốn ra mặt, chẳng lẽ muốn hại chết cha mẹ sao?”

Thẩm Khâu sững sốt, Thẩm Diệu quá mức lý trí. Hần biết Thẩm Diệu nói đúng, lúc trước cũng từng có những tiểu thư thế gia bị Dự thân vương cưỡng bức, những gia tộc này cũng không thua kém Thẩm gia, nhưng cuối cùng đành phải buông tay, sau lưng Dự thân vương chính là hoàng thất Minh Tề, muốn chống lại, khác gì lấy trứng chọi đá. Nhưng mà trong lòng hần vẫn thấy bức bối, hần nói “Nhưng cũng không thể bỏ qua như vậy được!”

“Đại ca, chơi với ta một ván cờ đi!” Thẩm Diệu nói. “Giờ là lúc nào rồi mà người còn muốn đánh cờ!” Thẩm Khâu gãi đầu một cái “Hơn nữa không phải người không thích chơi cờ sao?”

Thẩm Diệu không tiếp lời hần, dọn xong bàn cờ, chính mình cầm lấy cờ đen, đưa cờ trắng cho Thẩm Khâu, nói “Hai quân đối chọi, đây là quân của người, đây là quân của ta, lấy cờ làm quân, ta và người làm tướng soái, hai chúng ta tranh giành thiên hạ xem ai thắng ai?”

Thẩm Khâu đối với việc chiến trường luôn luôn ham thích, nghe vậy đã thấy hứng thú, nói “Được!” Hần tuy là võ tướng, nhưng chơi cờ cũng tinh thông. Bởi chơi cờ cũng đánh giặc có rất nhiều điểm giống nhau, một ván cờ hay có thể nhìn ra vô số chiến thuật.

Cờ trắng cờ đen đặt trên bàn cờ, tung hoành mọi ngõ ngách, đen đen trắng trắng nhìn giống như một chiến trường thật sự. Thẩm Diệu chơi cờ khá chậm rãi, không phải động tác nàng chậm, mà là phong thái rất nhu hòa, trái ngược với cách chơi hào sảng của Thẩm Khâu. Loại cảm giác này, làm Thẩm Khâu thấy như đang đắm vào đệm bông. Dù cờ trắng của Thẩm Khâu tấn công thế nào, nàng vẫn không nóng nảy, duy trì tiết tấu của mình, bình thản đặt cờ. Tuy rằng nhìn giống như nàng rơi vào thế hạ phong, nhưng cờ đen trong thế trận của nàng một quân cũng không thiếu, có lúc Thẩm Khâu tưởng chừng sắp ăn quân của nàng, lại bị nàng giảo hoạt đảo tấu.

Một nén nhang trôi qua, cờ trắng cờ đen trên bàn không thiếu một quân, ai cũng không chiếm được lợi ích, cũng chưa ai ăn một quân nào. Nhưng người hiểu biết chỉ cần nhìn qua sẽ thấy, hiện tại cờ trắng của Thẩm Khâu chiếm thế chủ động, cờ đen bị bức co cụm ở một góc, cứ như vậy, Thẩm Khâu chỉ cần công kích thêm một chút, có thể đánh bắt cả đám cờ đen.

Thẩm Khâu nói “Muội muội, người đào tẩu rất tốt, nhưng chẳng lẽ cứ chạy trốn như vậy hoài? Ta sắp tấn công đây!”

“Đừng lúc lăm!” Thẩm Diệu mỉm cười “Ta cũng định như thế!” Lời còn chưa dứt, cờ đen trong tay nàng đặt vào một vị trí xảo diệu, may Thẩm Khâu nhíu lại, chỉ một vị trí kia, làm thế cục dường như cải biến.

Lòng Thẩm Khâu kinh dị, những nước tấn công vừa rồi của cờ trắng, giờ chẳng khác nào tự mua dây buộc mình, hần muốn tấn công quân cờ làm thế cục xoay chuyển kia, nhưng không cách nào ăn được.

Kế tiếp, Thẩm Diệu thay đổi cách đánh, nàng xuống tay sắc bén, gió cuốn mây tan từng ngum từng ngum ăn cờ trắng của Thẩm Khâu, không đầy một khắc, cờ của Thẩm Khâu chỉ còn lại một viên.

“Ta thua!” Thẩm Khâu cười khổ, kinh dị nhìn Thẩm Diệu “Muội muội, kỹ năng đánh cờ của người tiến bộ như thế khi nào vậy?”

Nếu ván cờ này là chiến trường, hần thân là một võ tướng lại bị muội muội của mình đánh không còn manh giáp, nói ra quả thực là chuyện cười lớn. Lòng hần hết sức kinh ngạc, Thẩm Diệu bày cờ, không phải dựa vào vị thế quân cờ mạnh yếu, mà là có tầm nhìn rộng, hiểu biết đại cục. Trước giả võ nhu nhược đến sau lại sắc bén, thần sắc nàng ung dung, dường như từ đầu đã biết trước diễn biến của cả ván cờ.

“Ta không phải muốn cùng đại ca đánh cờ!” Thẩm Diệu lắc lắc đầu, nói “Lúc này đại ca vừa nói gì, chẳng lẽ đã quên. Ván cờ vừa rồi, đại ca nghĩ thế nào?”

Thẩm Khâu sùng sốt, sau đó hoảng sợ “Ngươi...”

Cờ đen lúc đầu đánh thật nhu hòa, chỉ thủ chứ không tấn công, đến lúc sau lại từ một quân cờ mà xoay chuyển toàn cục, ăn sạch quân đối phương. Ý của Thẩm Diệu là đối với việc của Thẩm Thanh trước tiên cứ xử sự nhu hòa, không cứng rắn chống đối, không phải bỏ qua mọi chuyện, mà là đang chờ đợi thời cơ, chờ những người muốn đối phó nàng tự mua dây buộc mình, sau đó mới ra tay, toàn thắng trở về.

“Muốn đạt được mục đích có rất nhiều cách!” Dưới đèn, ngón tay trắng nõn của thiếu nữ cầm quân cờ đen, hình thành một sự đối lập hết sức xinh đẹp. Thanh âm của nàng nhẹ nhàng băng qua “Nếu cách này không được, thì chúng ta đổi cách khác. Ngoài sáng không được, thì lui vào bóng tối. Bọn họ đã tự mình khóa kín đường lui, tiếp theo cũng nên đến lượt chúng ta làm chủ ván cờ”

Mỹ nhân dưới ánh đèn, dung nhan như ngọc, Thẩm Diệu chỉ có thể xem như một thiếu nữ thanh tú, nhưng giờ khắc này, ngay cả Thẩm Khâu nhìn cũng phải ngẩn ngơ, thiếu nữ có vẻ trầm tĩnh, nhưng bên trong dường như ẩn chứa một nguồn năng lượng thật lớn, một tâm hồn kín đáo nhạy bén, đem tâm tư gửi vào ván cờ, tất cả mọi người đều là quân cờ trong nội tâm của nàng.

Thẩm Khâu cảm thấy miệng mình chan chất, trước giờ hắn cảm thấy dù Thẩm Diệu không thân cận hắn, nhưng tính tình nàng cũng cực kỳ đơn thuần, hắn lo lắng sợ nàng bị người ngoài lợi dụng, nhưng nay hắn đã thấy rõ, muội muội bất giác đã trưởng thành, phần tâm cơ này, ngay cả hắn cũng thua kém.

“Muội muội, ta...” Hắn nói.

“Đại ca nếu tin ta, thì cứ giao việc này cho ta!” Thẩm Diệu nói “Với tính tình Dự thân vương, sau này chắc chắn sẽ gây phiền toái cho Thẩm phủ. Nhỏ cô phải nhớ tận gốc, kẻ địch này chúng ta chắc chắn phải loại bỏ”

“Muội muội! Không phải vừa rồi ngươi nói, Dự thân vương có chỗ dựa là hoàng thất, cản dận ta không được tìm hắn sao? Nếu đã vậy ngươi thân là nữ tử có thể làm gì?” Thẩm Khâu lo lắng nói.

“Ta đã nói, ngoài sáng không được phải hành sự trong bóng tối, việc trên đời có trăm ngàn con đường để đạt được mục đích, chắc chắn sẽ có con đường chúng ta có thể đi” Thẩm Diệu thân nhiên nói “Dự thân vương ý có hoàng thất che chở, cáo mượn oai hùm, hắn có thể hoành hành ngang ngược bởi vì có mai rùa chống đỡ, giờ chúng ta tách mai của hắn, thử xem hắn còn cách nào để kiêu ngạo”

Trong lúc Thẩm Khâu tròn mắt há hốc miệng, Thẩm Diệu nhìn hắn mỉm cười “Đại ca! Ta cần chút bạc. Bệ hạ ban cho ngươi những thứ kia, ngươi mang đổi thành vàng bạc rồi đưa hết cho ta, ta cần dùng”

Thẩm Khâu vốn muốn hỏi Thẩm Diệu muốn dùng làm cái gì, nhưng không biết vì sao, nhìn vào đôi mắt trong suốt vô hại của Thẩm Diệu, hắn lại không thể nói. Hắn đường đường là phó trưởng, thời điểm đối mặt Thẩm Tín có đôi khi còn tranh cãi đỏ mặt tía tai, nhưng chỉ cần Thẩm Diệu lẳng lặng nhìn hắn, Thẩm Khâu liền muốn nghe theo nàng vô điều kiện (Muội nó! Haha!). Thẩm Khâu âm thầm phi nhổ chính mình, tướng quân địch quốc không sợ, lại sợ một tiểu cô nương. Hắn thật là càng ngày càng thật lười rồi.

“Đại ca?”

Thẩm Khâu phục hồi tinh thần nói “Được, ta trở về bảo người mang tới cho ngươi!”

“Đa tạ đại ca!” Thẩm Diệu gật đầu “Trời đã tối rồi, đại trở về nghỉ ngơi đi”

“Được!”

“Chuyện Dự thân vương phủ ngươi không cần lo lắng, cũng đừng nói với cha mẹ, ta sẽ tự mình lo liệu”

“... Được!” Thẩm Khâu gãi gãi đầu rồi đi, ra khỏi phòng Thẩm Diệu, bỗng nhiên vỗ trán một cái rồi nhủ mảy. Mẹ của ta ơi! Sao ta lại có cảm giác được muội muội che chở thế này?

Trong phòng, Cốc Vũ thận trọng hỏi “Tiểu thư, ngày mai quả thực muốn dùng nhiều bạc như vậy sao?”

Thẩm Diệu ánh mắt ngưng trọng, lâu rồi Cốc Vũ không nhìn thấy tiểu thư nhà mình có vẻ mặt lo lắng như vậy.

Thẩm Diệu thờ dài “Ta còn sợ không đủ đây!”

...

Ngày hôm sau, Thẩm Khâu quả thực mang vài rương vàng bạc đến cho Thẩm Diệu, hắn còn sợ Thẩm Diệu thiếu tiền, từ trong ngực đào ra toàn bộ hơn một ngàn lượng ngân phiếu dâng lên, cười nịnh bợ nói “Tuổi muội muội bây giờ chính là lúc cần dùng nhiều bạc, ta sợ chỉ dùng bạc thôi không tiện, những ngân phiếu này dễ dàng mang theo bên người, người có muốn mua thứ gì cứ mua, khi nào hết thì cứ tìm đại ca, đại ca sẽ đưa thêm” (Chèn ơi chèn! Nhạc Nhạc Hi Hi cũng muốn có đại ca như này!!!).

Bọn nha hoàn quét dọn bên ngoài nhìn Thẩm Diệu đầy hâm mộ (Ồ...thế Nhạc Nhạc Hi Hi cùng một tụi với bọn nha hoàn quét dọn này à. Ahuhu...), từ trước đến nay bọn họ cảm thấy tiểu thư Thẩm Diệu ở trong phủ cực kỳ khó xử, dù bị người khác khi dễ cũng không hay không biết, rất đáng thương. Giờ nhìn đi, nhìn đi, đều là các nàng bị mù, chưa nói vợ chồng Thẩm Tín, đến Thẩm Khâu là đại ca cũng đem muội muội này sùng ái tới trời rồi.

Thẩm Diệu cảm thấy có chút khó hiểu, thái độ Thẩm Khâu là lạ, nàng gật gật đầu, cũng không chối từ, nhận lấy ngân phiếu rồi nói “Đa tạ đại ca!”

Thẩm Khâu nhất thời có chút thất vọng, nghĩ nghĩ lại vẫy vẫy tay, hai hộ vệ phía sau lập tức tiến lên, Thẩm Khâu nói “Hai hộ vệ này của ta đều là người ở trong quân, võ nghệ cao cường, tạm thời bọn họ sẽ bảo vệ ngươi” Hắn lo lắng Dự thân vương lại tìm cách gây khó dễ, nếu không phải Thẩm Diệu cực lực muốn đi ra ngoài, Thẩm Khâu sẽ để nàng lúc nào cũng ngồi ở trong phủ.

Thẩm Diệu đồng ý, Mạc Kinh cũng đi ra, Thẩm Khâu cười nói “Hộ vệ này của ngươi cũng rất tốt!”

Mạc Kinh đã thoát khỏi thân phận hộ vệ Thẩm phủ, Thẩm Diệu mang xuất thân của hắn nói với Thẩm Khâu, Thẩm Khâu đem khế bán mình trả lại cho Mạc Kinh, để Mạc Kinh đến Thẩm gia quân, nhưng mà mấy ngày nay lại điều động đến đây để bảo vệ Thẩm Diệu.

Mang theo ba hộ vệ cùng hai nha hoàn, Thẩm Diệu ra khỏi cửa lớn Thẩm phủ.

Ngay cả người đánh xe Thẩm Khâu cũng tìm người có võ công.

Gã sai vặt của Thẩm Khâu nói “Thiếu gia thật che chở tiểu thư a!”

Thẩm Khâu thở dài, tiếc là dù hắn có muốn bảo bọc thế nào, thì muộn muộn cũng rất trưởng thành, hắn không có cảm giác làm đại ca a.

“Đi!” Hắn phát tay áo “Trở về luyện kiếm!”

...

Phong Tiên là cửa hiệu cầm đồ lớn nhất Định kinh.

So với những cửa hiệu cầm đồ khác, thì hiệu cầm đồ này cũng có chỗ hơn người. Hiệu cầm đồ Phong Tiên chỉ nhìn nhận vật trân quý, nếu là vàng bạc bình thường, sẽ bị tiểu nhị “khách khất” thỉnh ra ngoài. Chủ hiệu cầm đồ có lẽ cũng là người tiền tài rộng rãi, nếu khách nhân đưa ra vật phẩm trân quý, giá cầm đồ tuyệt không thấp. Bất quá ở Phong Tiên có một quy củ, nơi này chỉ cầm đứt, đồ đặc một khi đã đem đến cầm, sẽ không được chuộc lại.

Nhưng nếu là vật trân quý, không cùng đường mạt lộ, ai lại muốn đem đi cầm cố, huống chi còn là cầm đứt. Bởi vậy hiệu cầm đồ Phong Tiên tuy rằng tiền tài dư dả, lại là hiệu cầm đồ lớn nhất Định kinh, nhưng cũng không nhiều khách nhân lui tới. Tình huống như vậy mà qua nhiều năm hiệu cầm đồ Phong Tiên vẫn đứng vững, cũng không biết duy trì như thế nào.

Hôm nay trước cửa hiệu cầm đồ Phong Tiên, có một chiếc xe ngựa dừng lại.

Dân chúng đi ngang nhìn không được đều liếc mắt nhìn một cái, người đến hiệu cầm đồ Phong Tiên đều là những người cùng đường, có nhu cầu cần bạc cấp bách, mà xe ngựa này nhìn có vẻ tinh xảo, phu xe cũng không giống dân thường, thoát nhìn không giống người nghèo. Mà người giàu có thì sao còn phải cầm bán vật quý, thật là có chút ngạc nhiên.

Tiểu nhị của hiệu cầm đồ là một thiếu niên áo xám, bộ dáng thông minh lanh lẹ, hắn thấy xe ngựa dừng ở trước cửa, hơi sững sờ, sau đó hắn thấy từ trong xe ngựa đi ra vài nữ tử. Đi đầu là một thiếu nữ, có thể là tiểu thư của bọn họ, nàng mặc áo choàng màu tím, mặt mày thanh tú, thời điểm nhìn người, ánh mắt trong trẻo, long lanh như nước suối.

Vài hộ vệ cùng nha hoàn vây quanh thiếu nữ kia tiến đến, tiểu nhị tiếp đón, cười nói “Quý khách muốn cầm đồ à?”

“Có chút đồ vật muốn cầm!” Thiếu nữ áo tím nói.

“Quý khách muốn cầm món đồ gì? Có thể cho ta xem qua hay không?” Tiểu nhị tươi cười nói. Hắn có thể nhìn ra thiếu nữ là người phú quý, tươi cười càng nhiệt tình hơn. Không ngờ đối phương lắc đầu “Ta muốn gấp lão bản nơi này!”

“Việc này... Việc này không hợp quy củ, mong quý khách thông cảm” Tiểu nhị lắc đầu nói. Hắn gặp qua rất nhiều người đến nơi này điều tra, trong đó có không ít người quyền quý, nhưng hiệu cầm đồ Phong Tiên, cho tới nay cũng chưa từng sợ những người này.

“Ta muốn làm một giao dịch lớn, ngươi không quyết định được!” Thiếu nữ không hề tức giận mà thản nhiên nói.

Bị đôi mắt kia liếc nhìn, tiểu nhị có cảm giác rơi vào hầm băng. Hắn còn chưa nói chuyện, chợt nghe một âm thanh kiều mỵ vang lên “Là ai muốn gặp ta a?”

Từ phía sau đi ra một nữ tử trẻ tuổi, cô gái này không phải xinh đẹp, nhưng toàn thân lộ ra vẻ quyền rũ câu hồn đoạt phách, vài hộ vệ phía sau Thẩm Diệu gương mặt đều đỏ lên.

“Vị khách nhân này, là ngươi muốn gặp ta sao?” Cô gái lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, nhanh nhẹn tiến đến, cười hỏi.

Thẩm Diệu lắc đầu “Ngươi ta muốn tìm là lão bản của Bách Hiểu Sanh!”

Nụ cười của cô gái đột nhiên cứng ngắc!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: 81: Trả Giá

Bách Hiểu Sanh không phải tên người, đó là một hình thức giao dịch.

Những việc trên đời, muôn hình vạn trạng, từ chuyện nội bộ hoàng cung đến chuyện giang hồ bá tánh, ba mươi sáu nghề bảy mươi hai nghiệp, trong đó có một loại người, bọn họ thuộc nhiều tầng lớp, tập hợp lại thành một tổ chức, nghe ngóng tin tức bốn phương trời, biện pháp để lấy tin của họ cũng không phải đứng đắn gì, nhưng rõ ràng rất có hiệu quả. Đôi khi, triều đình có việc cần trao đổi với những người trong giang hồ, không tiện công khai, chính là nhờ những tổ chức này làm cầu nối.

Bách Hiểu Sanh là một tổ chức như vậy.

Bách Hiểu Sanh gần giống như một tổ chức mật thám, qua mấy trăm năm hành nghề, số lần Bách Hiểu Sanh ra mặt không nhiều, người bình thường chưa từng nghe tên, bọn họ làm gì, gồm có những ai, rất ít người biết đến. Nhưng bọn họ vẫn tồn tại, hiệu cảm đồ Phong Tiên của Định kinh cũng chính là Bách Hiểu Sanh của Minh Tề.

Ánh mắt nữ tử áo hồng nhìn Thẩm Diệu dần dần nghiêm túc, làm mấy người Mạc Kinh thấy khó hiểu, họ là quân nhân, trước kia cũng từng trà trộn giang hồ, nhưng vẫn chưa nghe qua cái tên Bách Hiểu Sanh.

Nữ tử áo hồng nghĩ, người bình thường không biết hiệu cảm đồ Phong Tiên chính là Bách Hiểu Sanh, vậy thiếu nữ này, chần chẫn là có sự chuẩn bị mới đến.

“Tiểu thư muốn...” Nữ tử áo hồng thử dò xét.

“Ta muốn làm một giao dịch.”

Nghe vậy, nữ tử áo hồng vẻ mặt hơi đổi, trong ánh nhìn ngạc nhiên của tiểu nhị mỉm cười: “Tiểu thư nói vậy chắc trên người có vật cực kỳ trân quý, một khi đã như vậy, xin mời tiểu thư cùng ta vào bên trong bàn tiếp.”

Mấy người Mạc Kinh đang định theo vào, lại bị nữ tử áo hồng ngăn chặn: “Các vị không thể vào.”

“Tiểu thư...” Kinh Trập có chút lo lắng, nếu Thẩm Diệu đi vào một mình, có thể sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

“Các người tạm thời ở đây.” Thẩm Diệu nói: “Làm xong vụ giao dịch này, ta sẽ trở lại.”

Thẩm Diệu cùng nữ tử áo hồng vào trong, mấy người Mạc Kinh ở lại bên ngoài, một hộ vệ nhìn Mạc Kinh hỏi: “Mạc huynh, rốt cuộc tiểu thư đến đây làm gì thế?” Là người từng ra chiến trận, hẳn có trực giác đối với nguy hiểm. Nhìn vẻ mặt cô gái áo hồng lúc này, cùng đoạn đối thoại kia, hẳn thấy chuyện này không đơn giản.

“Ta cũng không biết.” Mạc Kinh cười khổ lắc lắc đầu, nhưng khi nhìn về phía hành lang dẫn vào bên trong, hẳn kiên định nói: “Tiểu thư tự có chừng mực.”

Nữ tử áo hồng cùng Thẩm Diệu đi qua hành lang dài, đến cuối hành lang, là một tòa nhà tứ giác sáu tầng bằng gỗ, rèm che bằng lụa mỏng, nhìn không rõ tình hình bên trong, nhưng có vẻ cực kỳ tinh mỹ, chỉ nói về gỗ để xây tòa nhà, cũng là loại gỗ quý đáng giá ngàn vàng.

Bên ngoài đồn đãi ông chủ hiệu cảm đồ Phong Tiên gia tài bạc triệu, nếu không vì sao việc mua bán ở hiệu cảm đồ không sôi động vẫn có thể tồn tại nhiều năm. Dù sao ở Định kinh phồn hoa này chiếm giữ một khối đất to như vậy, thu lại không đủ chi, đây là việc không phải ai cũng có thể chống đỡ được.

Bất quá Thẩm Diệu biết, hiệu cảm đồ Phong Tiên không dựa vào việc cảm đồ để duy trì cuộc sống, mà công việc chính của họ là mua bán thông tin, tất nhiên kiếm được rất nhiều tiền.

Nữ tử áo hồng đưa Thẩm Diệu đến nội viện, vào một gian trà thất, mời nàng ngồi xuống, bàn uống trà bằng gỗ lim trong căn phòng có khắc tranh sơn thủy, điêu khắc sống động, chứng tỏ thợ thủ công tay nghề tinh xảo, giá trị xa xỉ.

“Ta tên là Hồng Lăng.” Nữ tử nở nụ cười, khi nàng cười, khoe mắt dường như hàm chứa xuân thủy, vẻ phong tình từ trong xương tủy vô thức biểu lộ ra ngoài, nàng hỏi: “Tiểu thư xưng hô thế nào?”

“Ta họ thẩm.” Thẩm Diệu nói.

Trong lúc Thẩm Diệu đánh giá đối phương, Hồng Lăng cũng đang đánh giá Thẩm Diệu. Nàng âm thầm giật mình, mới đầu còn tưởng tiểu thư nhà ai đến hiệu cảm đồ Phong Tiên quấy rối, không ngờ đối phương mở miệng liền hỏi Bách Hiểu Sanh, biết đây có lẽ là ‘khách hàng’, liền mời nàng vào trong.

Hồng Lăng phụ trách giao dịch ở hiệu cầm đồ Phong Tiên đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy một khách hàng nhỏ tuổi thế này, nàng không rõ đối phương hiểu về Bách Hiếu Sanh bao nhiêu, đoán chắc là lần đầu giao dịch, đang nghĩ có nên nói rõ quy định ở đây hay không.

“Thì ra là Thảm tiểu thư.” Hồng Lăng cười nói: “Không biết Thảm tiểu thư đến hiệu cầm đồ Phong Tiên chúng ta, là muốn mua hay bán?”

Thảm Diệu nói: “Muốn mua, cũng muốn bán.”

Đồng thời làm mua bán, Hồng Lăng sững sốt. Vài nha hoàn hầu hạ bên cạnh dường như lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Lăng luống cuống như vậy, đều lặng lẽ liếc nhìn Thảm Diệu.

Thu lại khiếp sợ trong lòng, Hồng Lăng tiếp tục cười nói: “Vậy không biết Thảm tiểu thư làm vụ mua bán này, giá trị thế nào?”

Thảm Diệu lắc đầu.

Hồng Lăng không rõ ý của nàng: “Thảm tiểu thư...”

Giọng nói Thảm Diệu điềm tĩnh: “Vừa rồi trước đại sảnh ta đã nói qua, vụ mua bán này giá trị rất lớn, tiểu nhị kia quyết định không được, người cũng quyết định không được. Ta muốn tìm chủ tử của các người để bàn bạc.”

Hồng Lăng cảm thấy ghen hờn, nhiều năm làm giao dịch, nàng có thể tự xưng mạnh vì gạo bạo vì tiền, những người đến đây mua bán một khi biết rõ nghề nghiệp của Bách Hiếu Sanh, đối với nàng vẫn luôn tôn trọng, đây là lần đầu tiên gặp một người không khách khí như vậy. Nàng sắp nổi giận theo bản năng, nhưng khi ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt Thảm Diệu nàng lại sững sờ.

Thiếu nữ đối diện tuổi không lớn, đôi mắt trong suốt như nước, lúc nhìn người đối diện làm người ta có cảm giác bị nhìn thấu, bộ dáng nàng thật yên lặng, nhưng từ trong sự yên lặng đó lại phát ra một loại uy nghiêm. Hồng Lăng cảm thấy, lúc đối phương nhìn nàng, không hề kiêng kỵ hay sợ hãi, mà đơn thuần là ánh mắt của người bề trên nhìn xuống kẻ dưới.

Hồng Lăng lại giật mình, sự tức giận trong nháy mắt rút đi không còn một mảnh. Trong quá trình mua bán gặp gỡ nhiều người, nàng nhìn người coi như chuẩn, khí thế của cô gái này quả thật kinh người, không biết có lai lịch thế nào, lại làm nàng cảm thấy bồn chồn lo sợ.

Hồng Lăng nói: “Thảm tiểu thư, ta là quản sự nơi này, có vụ mua bán gì, tất nhiên cũng do ta phụ trách.” Dù cảm thấy thân phận Thảm Diệu khác biệt, nhưng Hồng Lăng cũng không phải người thương, nụ cười trên mặt càng thêm tươi cười mỉa mai: “Dù vụ mua bán nhiều bạc như thế nào, ta cũng đã từng gặp qua.”

“Không chỉ liên quan đến tiền bạc.” Thảm Diệu mỉm cười: “Ta đã nói rồi, vụ mua bán này, người không làm chủ được.” Nàng liếc mắt nhìn bốn phía: “Ta mang theo thành ý mà đến, các người lại không có chút thành ý. Bách Hiếu Sanh bất quá cũng chỉ thế này thôi.”

Hồng Lăng chưa bao giờ gặp người ngang ngược như vậy, tươi cười trên mặt lạnh đi ba phần, cao giọng nói: “Ta lại cảm thấy, Thảm tiểu thư không giống thành tâm đến bàn việc buôn bán, nếu Thảm tiểu thư không tin tưởng ta, ta cũng không có biện pháp.”

Thảm Diệu nhìn chằm chằm nàng, sau một lúc lâu, nói: “Đã vậy, ta bán trước cho người một tin tức.”

Hồng Lăng dừng lại, nhìn thiếu nữ vẻ mặt bình tĩnh, nói ra một câu: “Lúc trước tỷ muội Trần gia ở Dự châu Giang Nam mất tích không rõ tung tích, tin tức này bán cho người, người thấy thế nào? Nếu cảm thấy này tin tức giá trị không tồi, xin mời lão bản đến cùng ta gặp mặt, tiếp tục bàn bạc.”

Toàn thân Hồng Lăng chấn động, khiếp sợ nhìn nàng. Một lát sau, Hồng Lăng điều chỉnh sắc mặt, nói: “Mong Thảm tiểu thư chờ một chút, Hồng Lăng xin lui xuống trong chốc lát.”

Hồng Lăng vội vàng rời khỏi, vài nha hoàn trong phòng tò mò nhìn Thảm Diệu, hiển nhiên không rõ vì sao vừa nghe xong lời của nàng Hồng Lăng lại đột ngột rời đi.

Thảm Diệu nhìn ly trà trong tay, đây là trà Quân Sơn tốt nhất, tản ra hương thơm nồng đậm. Trong phòng còn có mùi huân hương thoang thoảng, làm người ta vui vẻ thoải mái, chắc chắn chủ nhân nơi này cực kỳ biết hưởng thụ.

Nghề nghiệp của Bách Hiếu Sanh là mua bán tin tức. Có người muốn mua tin tức, có người lại muốn bán tin tức, có cầu tất có cung, Bách Hiếu Sanh từ đó mà ra đời.

Tin tức Thảm Diệu muốn bán, là vụ án chưa giải quyết chấn động nhất Minh Tề năm đó. Trần gia ở Dự châu Giang Nam có một đôi nữ nhi song sinh, tuyệt sắc khuynh thành, với dung mạo đó, nếu tiến cung chắc chắn có thể trở thành phi tần. Nhưng đáng tiếc hồng nhan bạc phận.

Trần gia có hai người con gái như vậy chưa chắc đã chuyện tốt, nữ tử dung mạo quá đẹp, vừa khó tìm được nam nhân tương xứng bảo hộ, vừa có thể mang đến tai họa cho gia tộc. May mắn gia nghiệp Trần gia to lớn, là gia tộc lớn nhất Giang Nam, trong chốn giang hồ có nhiều bằng hữu, lại có ân với võ lâm minh chủ, xem như có núi để dựa vào.

Không ngờ với thế lực như vậy, tỷ muội Trần gia vào năm 16 tuổi đi ngắm hoa đăng vẫn đột nhiên mất tích. Ba năm đã trôi qua, Trần gia vẫn liên tục tìm kiếm không hề bỏ cuộc. Bọn họ tiêu phí nhân lực, tài lực đi tìm hai người con gái, tuy biết dữ nhiều lành ít, nhưng chưa bao giờ buông tay, thậm chí bỏ công tìm ra Bách Hiếu Sanh, vung số tiền lớn mua tin tức.

Nhưng mà đến nay vẫn không lần ra chút đầu mối.

Vụ mua bán kéo dài ba năm nay đột nhiên có người muốn bán tin, Hồng Lăng sao có thể không kinh ngạc. Trần gia trả tiền thù lao cực lớn, Bách Hiểu Sanh chỉ cần thành công vụ mua bán này, dù phải chia bớt cho người bán tin, vẫn thu được rất nhiều bạc.

Người làm ăn, vì bạc mà nói chuyện, Thẩm Diệu không tin, không thể tìm ra chủ tử sau lưng.

...

Tòa nhà bên trong hiệu cầm đồ Phong Tiên, tầng thứ nhất dùng để buôn bán, từ tầng hai trở đi là nơi gia chủ tự mình hưởng dụng.

Lúc này trên tầng cao nhất của tòa nhà, có ba người đang ngồi.

“Vũ Thư, sao ngươi có thể đến nhanh như vậy?” Cao Dương nhíu mày nhìn về phía người đối diện: “Ta nghe tin mà vẫn không kịp đi đón ngươi.”

Đối diện Cao Dương là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng đáng yêu, khắc hằn Tạ Cảnh Hành anh tuấn chói mắt, cũng không giống Cao Dương ôn hòa như nước, thiếu niên này thân thiện như cậu bé nhà bên, có một loại gần gũi không giải thích được. Hắn mặc trang phục màu xanh nhạt, cười lộ lên lộ ra răng khểnh đáng yêu: “Nghe nói kế hoạch của các người ở Định kinh có biến, ta biết hai người chắc chắn đang cần một đại tướng đặc lực, thần thông quảng đại như ta đến tương trợ, nên cố ý trở về.”

Cao Dương nghe hắn bỗng phết cười lạnh một tiếng.

“A, nhưng mà Tạ Tam ca.” Vũ Thư bỗng nhiên chuyển hướng hỏi: “Thược Dược cô nương ở Ý thúy lâu gần đây đối với ta thường xa cách, ta cảm thấy rất lo lắng, Tam ca trước nay đều được các cô nương, tiểu thư yêu thích, hay là dạy ta vài chiêu có được không?”

Thiếu niên nhìn qua vô hại này, không ngờ lại là một công tử đào hoa.

Tạ Cảnh Hành không thèm liếc hắn một cái, nói: “Cái đó phải dựa vào tướng mạo.”

“A, chẳng lẽ Tam ca cho rằng tướng mạo ta như vậy không anh tuấn sao?” Thiếu niên tức giận mặt đỏ lên: “Nhớ năm đó, ta ở... Cũng là đóa hoa đẹp nhất, vạn người đeo đuổi, Tam ca nói như vậy chẳng lẽ ghen tị với ta?”

Cao Dương nhìn không được, gõ đầu Vũ Thư một cái: “Quý Vũ Thư, ngươi còn nói chuyện như vậy thì trở về đi.”

“Khụ!” Vũ Thư lập tức ngồi thẳng lưng, nghiêm mặt nói: “Tam ca, chúng ta vẫn là nói chính sự đi...”

Hắn còn chưa nói hết ý, liền thấy từ cầu thang đi lên một nữ tử áo hồng, dung mạo quyến rũ, nàng dừng ở chân cầu thang, cách một tầng rèm mỏng khẽ gọi: “Chủ nhân!”

“Hồng Lăng à!” Vũ Thư cảm rần: “Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, tuy rằng ngươi xinh đẹp đó, nhưng vào thời điểm ta cùng huynh đệ nói chuyện, ngươi không được lên đây. Tuy rằng ta sủng ái ngươi, nhưng ngươi cũng phải hiểu chừng mực chứ.” Gương mặt hắn non nớt, lời nói lại hoang đàng, cũng may thù hạ là Hồng Lăng, nếu là cô gái khác chỉ sợ nghe hắn nói hai ba câu đã xấu hổ đến đỏ mặt [Edit: Nhạc Nhạc Hi Hi: Nhân vật mà Nhạc Nhạc Hi Hi thích nhất truyện vài chương nữa là xuất hiện, mọi người cùng cố lên nhé. Hahaha]

“Chủ nhân, bởi vì... có một vụ mua bán lớn, khách nhân muốn gặp ngài.” Hồng Lăng nói.

“Hả?” Vũ Thư khoát tay áo: “Tiểu tử nhà ai kiêu ngạo như vậy? Hiệu cầm đồ Phong Tiên của ta cũng không thiếu bạc, ai thèm vụ mua bán của hắn chứ? Không làm, không làm, bảo hắn đi đi, muốn gặp ta à, không có cửa đâu!”

“Nhưng mà chủ nhân, vụ mua bán này...”

“Đã nói không làm, hiệu cầm đồ Phong Tiên không hầu hạ những người đó.” Vũ Thư thò tay cầm điểm tâm trước mặt cho vào miệng.

Hồng Lăng có chút khó xử, nhưng cũng không biết làm sao, đang muốn lui ra, lại nghe thấy thiếu niên áo tím không biết nghĩ gì tự nhiên mở miệng: “Là vụ mua bán gì?”

Hồng Lăng ngần ra, nhìn nhìn Vũ Thư. Nàng biết hai người trước mặt cùng chủ nhân quan hệ rất tốt, nhưng đây là việc cơ mật của Bách Hiểu Sanh, nói ra chỉ sợ... Vũ Thư thấy nàng do dự, vỗ đùi nói: “Bảo ngươi nói thì ngươi nói đi, hai vị này là người một nhà, cũng là chủ nhân của hiệu cầm đồ Phong Tiên, lời của bọn họ chính là lời của ta, sau này nếu ta không ở đây, bọn họ chính là gia chủ.”

Hồng Lăng nghe vậy, yên lòng, cười nói: “Là tôi bán tin tức, tin về tỷ muội Trần gia ở Dự châu Giang Nam mất tích ba năm trước.”

Nàng vừa dứt lời, Cao Dương kinh ngạc đứng lên: “Vụ án ở Trần gia! Đã ba năm qua giờ lại có tin tức, vụ mua bán này đúng là lớn nha.”

“Đúng vậy!” Tạ Cảnh Hành cũng mở miệng: “Trần gia ở Giang Nam thế lực đông đảo, làm được vụ mua bán này, ngoại trừ bạc còn có rất nhiều chỗ tốt.”

“Nói đến nói đi cuối cùng là muốn làm vụ mua bán này.” Vũ Thư nói: “Các người đã nói vậy, ta đây cũng đi nhìn một cái, thử xem tên tiểu tử nào dám

quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của ta, gương mặt ta mà đã xuất hiện thì rất đắc tiền đó nha.” Hồng Lăng nhin không được nở nụ cười: “Không phải tiểu tử, là một vị tiểu thư.”

“Tiểu thư?” Vũ Thư thay đổi sắc mặt, nhất thời vui vẻ: “Bộ dạng có đẹp không?”

“Rất thanh tú, là người có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

Vũ Thư đứng dậy, phui phui áo choàng, hướng về hai người Tạ Cảnh Hành chấp tay, cười nói: “Nhị vị ca ca, tiểu đệ cáo từ trước.” Dứt lời quay đầu liền hướng Hồng Lăng vội vàng nói: “Ồ đâu? Ở đâu? Hồng Lăng sao người không nói sớm..”

Đội hai người đi rồi, Cao Dương mới thở dài, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói với Tạ Cảnh Hành: “Ta nghĩ, hần đến Định kinh cũng không có tác dụng gì, hay là người đề hần trở về đi.”

“Làm cái bia ngắm cũng tốt.” Tạ Cảnh Hành nhẹ nhàng băng quơ nói.

...

Thẩm Diệu ngồi ở trong phòng, cúi đầu nhìn lá trà chìm nổi trong chén.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó, rèm được nhấc lên, Hồng Lăng đi đến, cung kính xoay người, đón người phía sau tiến vào.

Thẩm Diệu ngẩng đầu.

Người tới là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nhìn có vẻ ngây thơ chân thành, hần mặc trường bào xanh nhạt, thêu hoa văn hình hươu nai, nhìn quần áo thấy tinh tinh, thiếu niên này có lẽ tính tình cũng hoạt bát vui vẻ, điều này phù hợp với độ tuổi của hần, nhưng trong lòng Thẩm Diệu đối với người trước mặt dâng lên vài phần nghi ngờ. Người có thể đem hiệu cầm đồ Phong Tiên xử lý ổn thỏa, trong tay nắm giữ Bách Hiểu Sanh cực kỳ quan trọng, thật làm người ta không thể khinh thường, thiếu niên này chắc hần cũng không đơn giản, thuần lương giống như biểu hiện bên ngoài.

“Tại hạ là Quý Vũ Thư.” Hần ở ngồi xuống đối diện Thẩm Diệu, cười chấp tay chào hỏi.

“Chào Quý chương quý!”

“Không biết Thẩm tiểu thư bao nhiêu tuổi?” Hần tung ra một câu hỏi chẳng liên quan.

Thẩm Diệu hơi sững sờ, đáp “Mười bốn!”

“Đúng là độ tuổi xinh đẹp.” Hần chà xát tay, trong mắt một chút nhiệt thành: “Không biết tiểu thư đã có hôn phối hay chưa? Trong nhà còn có tỷ muội nào khác không?” Về mặt bày ra đúng là bộ dáng tên hào sắc trên ghẹo thiếu nữ nhà lành.

Khóe miệng Hồng Lăng co rút, nhìn chỗ khác, làm như không nhìn thấy chủ nhân nhà mình có hành vi vô lại như vậy.

Thẩm Diệu cười khê: “Xem ra Quý chương quý không phải đến để bàn chuyện buôn bán.” Nói xong nàng giả vờ đứng lên.

“Ai da!” Quý Vũ Thư hoảng sợ: “Có chuyện mời nói, Thẩm tiểu thư đừng vội, hiện tại chúng ta liền nói chuyện làm ăn.”

Thẩm Diệu thế này mới dừng lại.

Quý Vũ Thư nhỏ giọng than thở: “Nhìn có vẻ dịu dàng, mà sao lại hung dữ như vậy...” Chớp mắt nhìn thấy ánh mắt Thẩm Diệu đang nhìn mình chăm chăm, nhất thời thối lui thẳng tắp, nói: “Thẩm cô nương muốn bán tin tức về tỷ muội Trần gia ở Giang Nam, thứ cho ta nhiều lỗi, ba năm trước cô nương mới mười một tuổi, tin tức bậc này làm sao mà biết được.”

“Dù sao cũng không thể giả, người mua tin và người bán tin cuối cùng cũng phải gặp mặt, tin tức là thật hay giả, bên kia sẽ xác định, Quý chương quý cần gì lo lắng?”

Lời này vừa nói ra, Hồng Lăng cùng Quý Vũ Thư về mặt đồng thời sững lại, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Diệu đầy thâm ý. Nghe giọng điệu Thẩm Diệu, đối với quy trình làm việc của Bách Hiểu Sanh dường như rất rõ ràng, nhưng Hồng Lăng cùng Quý Vũ Thư có thể khẳng định, Thẩm Diệu chưa bao giờ tới nơi này, nàng là một khách hàng xa lạ.

“Khụ, tuy là như thế. Nhưng mà Thẩm tiểu thư làm sao biết hiệu cầm đồ Phong Tiên giao dịch những vấn đề này?” Quý Vũ Thư lại hỏi.

“Ngẫu nhiên nghe thấy, đến thử một lần.” Thẩm Diệu trả về tám chữ, có thể nói hết sức cẩn thận, làm hại Quý Vũ Thư đang tươi cười ra vẻ phong độ cũng cứng đờ.

Quý Vũ Thư đảo tròn mắt, bỗng nhiên thay đổi câu chuyện: “Vậy Thẩm tiểu thư muốn bán tin tức này giá bao nhiêu?”

Người mua tin tức sẽ trả bạc, một phần trả cho người bán tin, một phần trả cho Bách Hiểu Sanh với vai trò môi giới, bên nào được mấy phần, cũng cần phải bàn bạc.

“Hiện giờ, ta còn muốn mua một tin tức. Nếu Quý chương quỹ có thể bán ra tin tức ta cần, thì bạc mà Trần gia ở Dự châu Giang Nam trả, ta sẽ không nhận một đồng, tất cả vào tay Quý chương quỹ.”

Quý Vũ Thư cảm thấy khó thờ.

Nói thật, hiệu cầm đồ Phong Tiên làm ăn đã nhiều năm, rất nhiều việc hần đều phải tay giao cho Hồng Lăng xử lý, hần chỉ làm chương quỹ cho có lệ. Đây là hình thức giao dịch một vốn bốn lời, nhưng cách làm cũng rất đơn giản, chỉ cần có người của mình ở tất cả các nơi, thượng vàng hạ cám đều có qua lại là đủ, không cần động não cũng thu được tin tức. Nhưng mà hôm nay, nói chuyện với Thẩm Diệu được một lúc, hần cảm thấy đối phương mỗi câu mỗi chữ đều ẩn chứa huyền cơ, làm cho hần có chút bối rối, chẳng hạn như lúc này, Quý Vũ Thư thật sự không thể lý giải được vị khách hàng này muốn cái gì.

Tuy vậy, hần vẫn nhớ rõ mình là người làm ăn, hần hỏi: “Thẩm tiểu thư muốn mua tin tức gì? Xem cách ra giá của tiểu thư, chắc không phải là tin tức nhỏ. Nếu không tìm thấy thứ tiểu thư mong muốn, chẳng phải bạc kia cũng tri hoãn rồi sao, ta thật không biết phải làm sao mới tốt đây.”

“Chỉ cần Quý chương quỹ nhận lời, không cần nhiều năm, tin tức này lập tức sẽ đạt được.” Thẩm Diệu nói.

“Việc mua tin tức và việc ta có đồng ý nhận vụ làm ăn hay không sao lại có quan hệ?” Quý Vũ Thư tròn to hai mắt: “Ta cũng không phải là người bán tin nha.”

Thẩm Diệu hí mắt, nhấn mạnh từng chữ: “Tin tức ta muốn mua, là tin Dự thân vương mưu đồ tạo phản, nhưng tin tức này, không phải ta mua cho chính mình, mà là mua cho hoàng đế Minh Tề, Quý chương quỹ đã hiểu chưa?”

Quý Vũ Thư bị lời nói của nàng làm nhảy dựng, suýt té xỉu, hần nhìn Thẩm Diệu như nhìn một kẻ điên. Hồng Lăng cũng tròn to hai mắt, nhìn Thẩm Diệu bình tĩnh nói ra lời đại nghịch bất đạo, nàng cảm thấy đầu óc thật sự choáng váng.

Trong phòng trà im lặng một lúc thật lâu, cho đến khi huân hương bị cháy chỉ còn nửa đoạn, Quý Vũ Thư mới chậm rãi nói: “Hồng Lăng, ngươi cùng bọn họ ra ngoài đi.”

Hồng Lăng vội vàng mang theo mấy nha hoàn lui xuống, lúc gần đi nàng liếc mắt nhìn Thẩm Diệu, mà Thẩm Diệu thì đang nhàn nhã nâng chung trà lên, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ.

Quý Vũ Thư nói: “Thẩm tiểu thư, ngươi không phải muốn mua tin mà là muốn ‘tung’ tin a.”

Không ai muốn mua tin mà lại gọn gàng dứt khoát đem tin tức đó nói với người trung gian, vụ mua bán này của Thẩm Diệu, nói là giao dịch với người ngoài, chẳng thà nói thẳng hôm nay nàng vì Bách Hiểu Sanh mà đến. Nàng muốn lợi dụng mạng lưới của Bách Hiểu Sanh, truyền ra một ít tin đồn, rồi lại làm cho tin đồn này ‘ngẫu nhiên’ đến tai hoàng đế.

Người của Bách Hiểu Sanh có thể nói là có mặt ở khắp ngành nghề, ngoài sáng trong tối đều có người của họ, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không thể bắt được họ, như vậy dù có tung tin đồn cũng không ai có thể tra đến ngọn nguồn.

Thả ra lời đồn đãi dạng này, nếu chỉ dùng để đối phó với nhà quan lại bình thường, Thẩm Diệu cũng không e ngại. Nhưng chuyện này lại dính đến hoàng thất, nàng không muốn đẩy Thẩm gia vào chỗ nguy hiểm nên mới tìm đến Bách Hiểu Sanh.

“Dù là mua bán, hay ‘tung’ tin, thì vẫn là làm tin tức, có gan thì làm giàu.” Thẩm Diệu mỉm cười: “Quý chương quỹ không dám làm vụ mua bán này sao?”

Quý Vũ Thư gãi gãi đầu, nhìn giống như một thiếu niên bình thường ngây ngô khó xử nói: “Điều kiện Thẩm tiểu thư đưa ra tốt như vậy, nói thật ta cũng muốn làm, nhưng hiệu cầm đồ Phong Tiên không phải chỉ để bày trí, cũng không thể để người ta lợi dụng trở thành quân cờ, nếu chỉ vì ta tham lam nhất thời mà làm hiệu cầm đồ Phong Tiên vướng vào tai họa, ta thật hồ thẹn với tổ sư gia.” Hần chấp tay: “Nghề nghiệp của Bách Hiểu Sanh hiện nay vô cùng hiểm gặp, vì tổ sư gia, ta không thể mạo hiểm, xin lỗi Thẩm tiểu thư.” Hần đứng dậy, thì lễ với Thẩm Diệu: “Tin tức Thẩm tiểu thư muốn ‘tung’ ra, hiệu cầm đồ Phong Tiên không thể nhận, vậy không biết tiểu thư có đổi ý việc bán tin tức lúc này hay không, nếu tiểu thư vẫn muốn bán, ta sẽ báo với Trần gia, chờ bọn họ tới đây ta sai người thông báo với tiểu thư, còn thông báo như thế nào, mười ngày sau tiểu thư sẽ biết.”

Nói xong, Quý Vũ Thư giống như thật sự xin lỗi cười cười với nàng, xoay người chuẩn bị rời đi. Khi chân hần sắp bước qua ngưỡng cửa gian trà thất, thì âm thanh của Thẩm Diệu cũng truyền đến từ sau lưng hần: “Quý chương quỹ, nếu ngươi cảm thấy bấy nhiêu tiền không đủ, ta lại thêm vào cả nhà Uy Vũ đại tướng quân Thẩm gia, ngươi có làm hay không?”

Quý Vũ Thư sùng sốt, xoay người lại.

Thiếu nữ áo tím cúi đầu nhìn chén trà trước mặt, chăm chú như chỉ trong chớp lát chén trà có thể nở ra một đóa hoa, âm thanh nàng điềm nhiên không gọn sóng, lại mang theo một chút vẻ nặng nề, làm bầu không khí cả gian phòng trở nên khàn trương.

“Nếu ngươi đồng ý vụ mua bán này, phù Uy Vũ đại tướng quân ở Định Kinh, từ nay về sau sẽ trở thành người đưa tin cho Bách Hiểu Sanh.”

...

Trên lầu, Cao Dương và Tạ Cảnh Hành vẫn đang uống trà, bỗng nghe một âm thanh hốt hoảng: “Các ca ca, không xong rồi!” Ngẩng đầu lên đã thấy Quý Vũ Thư lỗ mãng chạy vào.

Hắn xúc bức rèm che lên, lao đến chiếc đệm ngồi, tự rót tràn đầy một ly trà rồi nốc vào bụng, sau đó thở hổn hển nói: “Làm ta sợ muốn chết!”

“Ngươi làm sao vậy?” Cao Dương trêu ghẹo: “Vừa rồi chính ngươi vội vội vàng vàng đi xem mỹ nhân? Thế nào? Mỹ nhân không đẹp à?”

“Rất đẹp, rất đẹp!”

“Vậy cũng thật kỳ quái.” Cao Dương vuốt cằm, nghĩ nghĩ: “Chẳng lẽ mỹ nhân rất hung dữ sao, ngươi chọc ngươi ta tức giận à?”

Quý Vũ Thư ngả ngón như vậy, gặp thiếu nữ hay xấu hổ còn đỡ, gặp người lớn tuổi một chút, có thể đánh hắn sưng cả tay.

“Không chỉ hung dữ thôi đâu!” Trong lòng Quý Vũ Thư vẫn còn sợ hãi nói: “Mà là một yêu quái! Khụ, ta ở Bách Hiểu Sanh hành nghề nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải vụ mua bán thế này.”

“Không phải chỉ là tin tức của tỷ muội Trần gia ở Dự Châu Giang Nam sao? Hay là nàng ta tham lam, muốn được chia nhiều bạc?” Cao Dương hỏi.

“Không chỉ là tham lam! Quả thực là cái túi không đáy!”

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?” Tạ Cảnh Hành liếc hắn một cái: “Nếu còn không nói, ta sẽ đá ngươi ra khỏi cửa.”

“À, vị khách hàng này, bán tin tức của tỷ muội Trần gia Giang Nam không đòi bạc, nói là bạc này dùng để mua tin. Các ngươi biết nàng muốn mua tin tức gì không? Nàng thay hoàng đế mua tin, tin về Dự thân vương phủ mưu đồ tạo phản! Mẹ của ta ơi!” Quý Vũ Thư nhin không được mắt: “Đây rõ ràng là muốn bắt hiệu cảm đồ Phong Tiên làm cái bè, muốn chúng ta tung tin theo ý nàng à!”

Cao Dương và Tạ Cảnh Hành nghe xong, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc. Quý Vũ Thư u mê, có lẽ nhìn không ra lợi hại trong đó, nhưng hai người bọn họ, lại nhìn rõ những nguy hiểm trong những câu nói vừa rồi.

Người khách hàng này, cách làm đúng là hung tàn.

Quý Vũ Thư vẫn không cam lòng ồ ào: “Dựa vào cái gì chứ! Dựa vào cái gì hiệu cảm đồ Phong Tiên của ta tốt đẹp như vậy phải làm bè cho người khác? Về sau nếu xảy ra chuyện, nàng chạy mất, tai ương này Phong Tiên phải gánh, coi ta là kẻ ngốc à!”

“Vậy thì ngươi không đồng ý là được rồi.” Cao Dương nói.

“Hắc hắc...” Đột nhiên Quý Vũ Thư thay đổi vẻ giận dữ thành tươi cười nói: “Bởi vậy ta mới cò kè mặc cả, ta muốn nàng ra giá cao hơn, các ngươi đoán xem nàng nói thế nào?”

“Nàng nói gì?” Tạ Cảnh Hành lười biếng hỏi.

“Là Uy Vũ đại tướng quân Thẩm gia ở Định kinh a, việc này mà thành, Thẩm gia sẽ trở thành người của Bách Hiểu Sanh, xem đi, xem đi, ta vừa trở về đã giúp các ngươi việc lớn như vậy, mau mau cảm tạ ta a!” Quý Vũ Thư cười phóng đảng.

Thẩm gia?

Tạ Cảnh Hành nhìn hắn, chậm rãi mở miệng: “Người đến là ai?”

“Một tiểu cô nương, bộ dạng đẹp mắt, họ Thẩm, ta đoán là người của Thẩm gia.” Quý Vũ Thư gãi đầu một cái: “Nhưng mà nàng quả thật là hung dữ, ta tao nhả như vậy nàng nhìn như không thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: 82: Mua Bán

Edit: Phan Ngọc Huyền.

Quý Vũ Thư vừa dứt lời, trong phòng cũng trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị. Một lát sau, Cao Dương cười cười nhìn Tạ Cảnh Hành nói: “Người này hình như ta có biết. Tiểu cô nương Thẩm gia, quả thật lợi hại.” Giương mặt hắn tươi cười nhưng giọng nói lộ ra vài phần sắc bén.

“Thật ra ta cũng thấy kỳ quái.” Quý Vũ Thư rung mình một cái, vô đầu nói: “Vừa rồi ta quan sát cẩn thận, trông nàng không giống lần đầu đến Bách Hiểu Sanh giao dịch. Ta đã hỏi qua, Hồng Lăng cũng nói trước đây chưa từng gặp nàng. Nghề nghiệp này của chúng ta vốn làm trong bí mật, số gia đình quan lại ở Định kinh biết đến chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vậy thì nàng làm sao biết được mà tìm đến?”

“Vị tiểu thư này không đơn giản.” Cao Dương suy tư nói: “Lúc đầu ta vẫn nghĩ Thẩm gia là một khối thịt béo ở Định kinh, trước sau gì cũng bị người

khắc nuốt mất, nay ngẫm lại, Thẩm gia ẩn giấu sâu hơn so với những gì ta tưởng tượng.” Hần nhìn lướt qua, thấy Tạ Cảnh Hành cúi đầu trầm tư, liền hỏi: “Người thấy thế nào?”

Tạ Cảnh Hành ngẩng đầu, nhìn Quý Vũ Thư: “Vậy điều kiện nàng đưa ra, người có đồng ý không?”

“Chuyện lớn như vậy, ta muốn cùng các người thương lượng.” Quý Vũ Thư bỏ miếng điểm tâm vào miệng, rồi nói: “Bản thân ta nghĩ, gia nghiệp Thẩm gia to lớn, binh lực trên tay khá mạnh, nếu có được thế lực này, mưu sự sau này của Tam ca sẽ dễ thực hiện hơn nhiều. Dù sao nàng cũng không biết, hiệu cảm đồ Phong Tiên này chính là sản nghiệp của Tam ca.”

Trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi, tiểu cô nương Thẩm gia cũng không biết việc mà cả hai đã thỏa thuận cuối cùng lại có lợi đối với Tạ Cảnh Hành. Nhưng mà cũng không trách được, nàng làm sao biết nội tình bên trong, ngay cả Hồng Lăng làm quân sự của hiệu cảm đồ Phong Tiên nhiều năm cũng không hề biết.

“Nói thì nói vậy...” Cao Dương trầm ngâm: “Chuyện lần này đúng là hơi mạo hiểm, nàng muốn tung tin không nghĩ đến chuyện sẽ làm hoàng thất chú ý hay sao, chúng ta cần phải hết sức cẩn thận, chẳng may xảy ra chuyện thì mất nhiều hơn được. Về phần thế lực Thẩm gia, có thì càng tốt, mà không có cũng không ảnh hưởng toàn cục, bởi trong kế hoạch ban đầu, chúng ta cũng không hề tính toán mượn sức Thẩm gia.”

“Người nói cũng có đạo lý.” Quý Vũ Thư gật đầu, nhìn về phía Tạ Cảnh Hành: “Nhưng mà nói đến cùng, người quyết định vẫn là Tam ca.”

“Điều kiện nàng đưa ra, người hãy đồng ý đi.”

Tạ Cảnh Hành vừa nói xong, Cao Dương nhủ mảy nói: “Sao có thể quyết định qua loa như vậy?”

“Thẩm gia hiện tại không đáng kể, nhưng chưa chắc ngày sau không có tác dụng. Nếu thu phục được Thẩm gia, không để Thẩm gia bị người khác lợi dụng đối phó chúng ta, sau này có thể tránh một trận chiến. Về phần nàng muốn phao tin, là vì muốn đối phó phủ Dự thân vương.” Tạ Cảnh Hành nhướng mày: “Đúng lúc, không cần chúng ta ra tay, bót đi một việc.”

Hần vừa nói, Cao Dương và Quý Vũ Thư mới chợt nhớ. Quý Vũ Thư đập tay xuống bàn nói: “Đúng rồi, chút nữa ta quên mất, nàng muốn tung tin Dự thân vương mưu phản, chính là muốn hãm hại Dự thân vương, chẳng lẽ Dự thân vương cùng Thẩm gia có thù oán gì sao?”

Quý Vũ Thư mới trở về Định kinh, ngày thường hẳn cũng chỉ chú ý đến những chuyện phong lưu hoa nguyệt với những tiểu thư nhà quan, những chuyện xảy ra gần đây hẳn không biết rõ nên không hiểu.

Cao Dương hiểu rõ những ân oán giữa Thẩm Diệu và Dự thân vương, chính vì hiểu rõ nên hẳn có chút khâm phục, nếu là một nữ tử bình thường gặp phải chuyện này, chắc chắn sẽ e ngại quyền thế của Dự thân vương mà thuận theo hẳn, riêng Thẩm Diệu lại không hề sợ hãi, còn cần trả một ngum. Nàng rất thông minh, biết rõ chỗ dựa của Dự thân vương chính là hoàng thất, nên trước hết bày trò ly gián. Nếu hoàng đế hoài nghi Dự thân vương, thì chỗ dựa này xem như không còn nữa.

Nhưng mà dù hoàng đế không che chở, với sức của nàng có thể làm ra chuyện gì?

“Đồng ý vụ giao dịch này.” Tạ Cảnh Hành nói: “Nhanh chóng báo tin cho Trần gia.”

“Yên tâm, ta đã bảo Hồng Lăng báo tin về Dự Châu, vụ án Trần gia trôi qua đã ba năm, ai cũng nóng lòng muốn biết tin tức, nhưng mà ta cũng không chắc tin tức mà tiểu cô nương Thẩm gia cung cấp là thật hay giả. Dù sao Trần gia truy tìm ròng rã mấy năm cũng phải bó tay, bây giờ một tiểu cô nương lại có được đầu mối. Nếu tin của nàng là giả, chắc chắn Trần gia sẽ không tha cho nàng đâu.” Quý Vũ Thư điểm tâm đầy miệng, lời nói mơ hồ không rõ.

“Nếu nàng đã nói có tin tức, chắc chắn là sự thật.” Tạ Cảnh Hành nhủ mảy: “Nhưng mà điểm này ta còn có chỗ nghi không thông...”

“Người là heo sao?” Cao Dương nhìn Quý Vũ Thư đang ăn như sói như hổ, lắc đầu nói: “Chẳng lẽ người làm chương quỹ hiệu cảm đồ Phong Tiên trước giờ không ai cho người ăn no?”

“Hừ!” Quý Vũ Thư vươn một ngón trỏ lắc lắc: “Chỗ khác làm sao có đầu bếp làm điểm tâm ngon như chỗ Tam ca chứ. Lần trước ta nhờ đầu bếp của Tam ca làm điểm tâm tặng Thực Dược cô nương, nàng ăn xong đã nở nụ cười với ta đó, cho nên...” Hần cầm một miếng điểm tâm quơ quơ trước mặt Cao Dương “Hoàn toàn không giống nhau nha.”

Cao Dương không thêm đề ý đến hẳn nữa, đột nhiên Quý Vũ Thư sững lại, nhớ tới một chuyện, lấy ra một tờ ngân phiếu từ trong áo, nói “Còn nữa, tiểu thư Thẩm gia cuối cùng vẫn đưa ta một ngàn lượng bạc nha, nàng muốn mua tin tức.”

“Tin tức gì?” Tạ Cảnh Hành và Cao Dương đồng thời nhìn về phía hẳn.

“Nàng muốn tìm một người, gọi là Lưu Huỳnh cô nương, nàng nói người này có khả năng là một cô nương thanh lâu, ở ngay tại Định kinh, nàng muốn biết tin tức của người này.” Hần tò mò hỏi: “Nàng ta tìm cô nương thanh lâu làm cái gì chứ? Hay là nàng cũng yêu mỹ nhân giống như ta?”

Cao Dương và Tạ Cảnh Hành nhìn nhau, khẽ lắc đầu.

...

Từ lúc bị Hồng Lăng cản trở, đến khi nhìn thấy Thẩm Diệu bình yên đi ra Mạc Kinh mới thở phào nhẹ nhõm. Thẩm Diệu ở bên trong quá lâu, nếu ngồi

thêm một chút, có lẽ những hộ vệ này sẽ lao vào cướp người. Trước khi đi Thảm Khâu đã ngăn cản vạn dân, hiện tại Thảm Diệu vương vào rắc rối, trên đường phải hết sức cẩn thận, nếu Thảm Diệu xảy ra chuyện, Thảm Khâu sẽ không tha cho bọn họ.

Hồng Lăng nhìn Thảm Diệu khách khí cười nói: “Mời Thảm tiểu thư mười ngày sau lại đến.”

“Đa tạ Hồng quân sự.” Thảm Diệu nhẹ nhàng trả lời.

Tiểu nhị cửa hàng dường như lần đầu tiên nhìn thấy thái độ cung kính của Hồng Lăng đối với khách hàng, nhìn không được nhìn Thảm Diệu thêm một chút.

Sau khi đoàn người Thảm Diệu lên xe ngựa rời đi, tiểu nhị hỏi Hồng Lăng: “Quân sự, vị tiểu thư kia muốn cảm món gì thế?”

“Làm tốt chuyện của người đi.” Hồng Lăng vỗ nhẹ đầu hán, nghĩ một chút, lại nói: “Lần sau thấy vị tiểu thư này miệng phải ngọt một chút, nàng không phải nhân vật đơn giản.”

Tiểu nhị đồng ý, Hồng Lăng thờ dài nhìn theo xe ngựa. Ở Định kinh anh tài xuất hiện ló ló. Chỉ là một tiểu cô nương mà mặt không hề đỏ sắc mưng đỏ đại sự, so với gia chủ nhà mình không hề thua kém.

Trên xe ngựa, Thảm Diệu trầm tư, không biết đang suy nghĩ điều gì, Kinh Trập và Cốc Vũ im lặng, sợ quấy rầy suy nghĩ của nàng. Bọn họ cũng không biết hôm nay Thảm Diệu đến hiệu cầm đồ Phong Tiên để làm gì. Nhưng nếu Thảm Diệu không chủ động nói, hai người cũng không dám hỏi.

Xe đang đi, bỗng Cốc Vũ cười nói: “Sắp tới cửa hàng điểm tâm Quảng Phúc, cũng lâu rồi chúng ta không ra ngoài, hay là nô tỳ xuống xe đi mua chút điểm tâm có được không ạ?”

Điểm tâm của cửa hàng Quảng Phúc nổi tiếng ở kinh thành, vào lúc đặc hàng, có tiền xếp hàng cũng mua không được. Tuy Thảm Diệu không thích ăn, nhưng La Tuyết Nhạn và Thảm Khâu lại rất thích. Nàng gật đầu nói: “Được. Người đi đi.”

Cốc Vũ xuống xe, đi tới cửa hàng.

Mạc Kinh và vài hộ vệ vây quanh xe ngựa, bộ dáng bọn họ người cao ngựa lớn, nên có chút rầm rộ, người ở hai bên đường ai cũng ngó nhìn. Thảm Diệu vén rèm định hít thở không khí, chợt nhìn thấy một người.

Chắc hẳn người nọ cũng mới đi ra từ cửa hàng Quảng Phúc, bởi trên tay còn cầm một bao điểm tâm, vừa bắt gặp ánh mắt Thảm Diệu, người nọ cũng ngạc nhiên.

Đó chính là Bùi Lang.

Đã lâu Thảm Diệu không đến Quảng Văn đường, nàng không cần danh tiếng tài nữ, cũng không cần thi lấy công danh. Mấy ngày nay vội vàng công việc, nàng cũng quảng chuyện học hành ra sau đầu. Nhìn thấy Bùi Lang, nàng cười cười, gật đầu với hán.

Bùi Lang ngạc nhiên, Thảm Diệu là học trò của hán. Ở Minh Tề mọi người vẫn đề cao truyền thống tôn sư trọng đạo, Tạ Cảnh Hành thì không nói, những học trò còn lại ai cũng khách khí với hán. Nhưng cái nhìn của Thảm Diệu, làm hán có một loại cảm giác, như nàng là kẻ bề trên đang gật đầu cùng người dưới.

Hán còn chưa kịp phản ứng, Thảm Diệu đã buông màn, Mạc Kinh và những hộ vệ xung quanh nhìn hán cảnh giác.

Bùi Lang chôn chân tại chỗ, với hành động vô lễ như vậy, người cao ngạo như hán đứng ra phải tức giận. Nhưng không biết vì sao, trong lòng hán chỉ thấy có chút bất đắc dĩ. Có lẽ vì thái độ hành xử dứt khoát, mạnh mẽ của Thảm Diệu trong mấy hôm nay, làm hán cảm thấy nếu Thảm Diệu mà cung kính với hán, đó mới là chuyện lạ.

Bùi Lang lắc đầu, rời đi.

Đoán được ánh mắt chăm chú bên ngoài xe không còn nữa, Thảm Diệu chuyển mắt, nhìn về phía cổ tay áo của mình. Đối với Bùi Lang, tâm tình của nàng rất phức tạp, kiếp trước Bùi Lang thờ ơ, lạnh nhạt trước những thủ đoạn mà Phó Tu Nghi dùng với hai người con của nàng là Phó Minh và Uyển Du, nhưng Bùi Lang như vậy cũng cho thấy hán là một người trung thành. Ân oán kiếp trước coi như xong, nếu kiếp này đã muốn sử dụng Bùi Lang, nàng sẽ không gây chuyện với hán, nhưng cuối cùng trong lòng nàng vẫn thấy khó chịu.

Trong lúc nàng còn đang nghĩ ngợi, Cốc Vũ đã mua điểm tâm xong rồi.

Về đến Thảm phủ, thấy trời vẫn còn sớm, nên Thảm Diệu quyết định mang điểm tâm đến cho Thảm Khâu. Lúc đi qua sảnh lớn, nàng gặp Nhiệm Uyển Văn đang điu Thảm Thanh đi ra, ánh mắt Nhiệm Uyển Văn nhìn Thảm Diệu như dao nhọn, ánh mắt Thảm Thanh thì oán độc vô cùng. Cốc Vũ và Kinh Trập nhìn thấy cũng phải rung mình, vội vàng bước lên phía trước che chắn cho Thảm Diệu.

“Mấy hôm nay không thấy Ngũ nhi đi thỉnh an lão phu nhân.” Nhiệm Uyển Văn bắt đầu kiểm chuyện “Chẳng lẽ định làm cháu gái bất hiếu?”

Thảm Diệu liếc mắt, Nhiệm Uyển Văn bây giờ chẳng khác gì một con chó điên, gặp ai cũng cắn, vừa sợ hãi Thảm Tín cùng La Tuyết Nhạn, lại không cam lòng chuyện của Thảm Thanh, chỉ có thể bắt bẻ những chuyện nhỏ nhặt.

Thẩm Diệu không sợ, thanh danh có tốt hay không, nàng không thêm để ý, nàng mỉm cười: “Giờ phút này Nhị thẩm còn để tâm đến chuyện của ta, không sợ Đại tỷ thương tâm hay sao. Hoàng hậu nương nương đã ban chỉ tứ hôn, tháng sau đã phải vào vương phủ, Nhị thẩm cũng cần phải dạy bảo Đại tỷ một số việc, dù sao cũng không phải nhà tầm thường, mà là phủ Thân vương a.”

Dứt lời, nàng dẫn đầu đem Kinh Trập cùng Cốc Vũ đi thẳng.

Nhiệm Uyển Vân tức giận run người, mấy ngày nay, nàng giận đến nổi rối loạn, ngay cả việc Thẩm Quý ngày càng sủng ái Vạn di nương cũng không thể quản. Vạn di nương từ ngày sinh Thẩm Đông Lăng thì đóng cửa chẳng màng thế sự, chỉ thỉnh thoảng tự tay làm vài món ăn Thẩm Quý yêu thích, tình hình trước mắt Vạn di nương càng ra vẻ nhu thuận thì càng đối lập với Nhiệm Uyển Vân hung tợn, trong lòng Thẩm Quý vị trí của Nhiệm Uyển Vân và Thẩm Thanh cũng theo đó mà tuột dốc.

Mà tất cả những điều này, đều do Thẩm Diệu. Nếu bình thường, với thủ đoạn của Nhiệm Uyển Vân, Vạn di nương làm sao có cơ hội trở mình.

“Nương!” Thẩm Thanh kéo tay nàng, Thẩm Thanh bị mọi người ghê lạnh mấy ngày nay, tính tình kiêu ngạo trước đây đã bị mài mòn rất nhiều, trong mắt toàn là vẻ oán độc, nghiêng răng nói: “Đừng lo lắng, hãy nhẫn nhịn, chờ ta vào phủ Thân vương, dù liều mạng ta cũng sẽ làm Dự thân vương xuống tay với Thẩm Diệu, không để nàng ta sống tốt.”

Vì Thẩm Thanh đã có thai, thánh chỉ của hoàng hậu cũng định hôn lễ vào cuối tháng. Thời gian ngắn ngủi như vậy, Nhiệm Uyển Vân muốn xoay trở cũng không có cách nào, chỉ có thể trở mặt nhìn Thẩm Thanh nhảy vào hố lửa.

“Thanh nhi, ngươi đừng sợ.” Nhiệm Uyển Vân nói: “Ca ca ngươi sẽ trở lại nhanh thôi, Viên nhi rất thông minh, chờ hắn trở về, chắc chắn sẽ có cách làm cho tiểu tiện nhân kia thân bại danh liệt.” Thẩm Viên đang trên đường trở về để kịp tham dự hôn lễ của Thẩm Thanh, ánh mắt Nhiệm Uyển Vân lóe lên, bây giờ nàng là kẻ tứ cố vô thân, cũng may còn có Thẩm Nguyên Bách nghe theo lời nàng lấy lòng lão phu nhân, nếu không có lẽ bà lão kia cũng chẳng để ý đến nàng.

Thẩm Diệu không tìm thấy Thẩm Khâu nên trở về phòng, về đến nơi lại thấy Thẩm Khâu đang ngồi chờ. Nhìn thấy nàng, Thẩm Khâu mới thở phào, nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Sao lại ra ngoài lâu thế, làm ta lo lắng xảy ra chuyện.”

“Ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, nếu ai dám động thủ với ta thì đó chính là kẻ ngốc.” Thẩm Diệu đưa điểm tâm cho hắn: “Lúc trở về nhìn thấy, nên mua một ít cho người.”

Thẩm Khâu sừng sốt, cảm động cảm lấy, lần này trở về nhà, thái độ Thẩm Diệu chuyển biến làm cho hắn hết sức vui mừng.

“Cha nương không có ở nhà à?” Thẩm Diệu hỏi.

“Vừa hồi kinh, nên đi chào hỏi vài người.” Thẩm Khâu nói: “Hôm nay người không ở nhà nên không biết, mấy hôm nay cha xung đột với nhị thúc, tam thúc, vừa rồi lão phu nhân còn răn dạy cha.”

“Cha làm gì mà xung đột với nhị thúc, tam thúc?”

Thẩm Khâu nhìn vẻ mặt Thẩm Diệu, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Muội muội, người còn không biết sao, là vì chuyện ở từ đường hôm trước, nên cha nương mới bắt nạt với nhị thúc và tam thúc, không thêm để ý đến bọn họ. Chắc là lão phu nhân nóng lòng, nên mới trách móc cha.” Nói đến đây, Thẩm Khâu thấy bất bình: “Lần này lão phu nhân không đứng rồi, cha đâu có làm gì sai, nhị thúc và tam thúc không chăm sóc tốt cho người, ta còn tức giận, huống hồ cha nương.”

Thẩm Khâu không gọi “tổ mẫu” mà gọi “lão phu nhân”, đây chính là một biểu hiện phê bình của hắn.

Nói xong câu đó, Thẩm Khâu lại nhìn thoáng qua sắc mặt Thẩm Diệu. Mấy năm nay Thẩm Diệu do Thẩm lão phu nhân nuôi lớn, những lần trước mỗi khi trở về, hắn thấy nàng đối với Thẩm lão phu nhân thật lòng tôn kính. Nay hắn xúc động mà nói những lời này, không biết Thẩm Diệu có chán ghét hắn hay không.

“Ruột thịt có khác, dù sao chúng ta cũng đâu phải máu mủ của bà ta.” Thẩm Diệu thản nhiên nói: “Thiên vị cũng là tất nhiên thôi.”

“Ách.” Thẩm Khâu cao hứng vì tìm được đồng minh: “Đúng vậy nha, cha nghĩ tình tổ phụ mới hiếu kính nàng, nhiều năm như vậy lòng dạ không đổi, thế nhưng giờ lại mắng cha bất hiếu...”

“Nàng mắng cha không chỉ bởi vì chuyện của nhị thúc, tam thúc đâu,” Thẩm Diệu nói: “Mà còn bởi vì từ lúc về đến nay cha chưa đem bạc bệ hạ ban thưởng qua cho nàng a.” Thẩm lão phu nhân xem của nặng hơn người. Thẩm Tín tức giận nên đem những thứ được ban thưởng giữ lại, Thẩm Diệu cũng không lên tiếng mắng của cái qua đó, thời gian dài, tất nhiên lão phu nhân sẽ đứng ngồi không yên, mặt dày tìm đến kiểm soát.

“Đúng là...” Thẩm Khâu định nói điều gì, lại cảm thấy ở trước mặt muội muội nói như vậy không tốt, nhẫn nại xuống dưới nói: “Cha giữ lại thì đã sao chứ, đồ là của cha, cha muốn cho ai thì cho, không cho thì thôi.”

“Đúng vậy, cho nên nàng mắng cứ mặc kệ nàng. Chỉ cần giữ hòa khí bề ngoài là được. Chúng ta không để ý đến nàng thì nàng cũng chẳng làm được gì. Ta chỉ lo tính tình cha quá thẳng thắn, có một số việc, bên ngoài chúng ta cứ nhường nhịn, quân tử báo thù, mười năm vẫn không muộn.”

Thẩm Khâu cảm thấy lời Thẩm Diệu nói hơi kỳ quái, dường như ẩn chứa huyền cơ, hắn cười nói: “Một năm không gặp, tính tình muội muội đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

Thẩm Diệu im lặng, Thẩm Khâu mở bao điểm tâm, bóc một khối cho vào miệng, ăn được vài cái hần nói: “Điểm tâm của Định kinh thật ngon, ở Tây Bắc, muốn ăn cũng không có.”

Thẩm Diệu nhìn hần ăn, một lát sau, nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Đại ca, người đối với hai chữ ‘trung nghĩa’ cảm thấy thế nào?”

“Trung nghĩa?” Thẩm Khâu ăn đến không ngừng đầu lên, nói: “Tất nhiên là trung quân ái quốc, tiêu diệt kẻ thù, dương oai thiên hạ, là rường cột quốc gia. Muội muội hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì.” Thẩm Diệu lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người ăn đi.” Sâu trong mắt nàng hiện lên vẻ âm đạm.

...

Tuyết đầu mùa rơi xuống, sau một đêm, ánh nắng ban mai chiếu xuống thành Định kinh làm cả một vùng trở nên lạnh lẽo, hết sức đẹp mắt. Trẻ nhỏ tranh nhau đùa nghịch, đập người tuyết, chơi ném tuyết đến quên trời quên đất, càng gần cuối năm, Định kinh càng náo nhiệt. Quanh năm vất vả, chỉ đợi đến lúc này để nghỉ ngơi, vui vẻ.

Ngoài cửa hiệu cầm đồ Phong Tiên treo một dãy đèn lồng màu đỏ hết sức chói lọi, cũng không phải dạng đèn lồng bình thường, chẳng biết dùng chất liệu gì mà bên trong dường như có tơ vàng ẩn hiện, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh, bên dưới treo một hạt ngọc lưu ly trong suốt, chiếu rọi hình ảnh bóng tuyết bay bay sinh động vô cùng, đúng kiểu nhà giàu khoe của. Bên ngoài có hộ vệ canh giữ, nếu không chắc người đến trộm đèn lồng cũng xếp thành một hàng dài.

Tiểu nhị mặc áo xám tươi cười đón khách, người đến hiệu cầm đồ Phong Tiên mua bán không nhiều, bình thường tiểu nhị cũng rất nhàn hạ, nhưng hôm nay hần lại hưng phấn bất thường, giống như nhất định sẽ có khách tìm đến làm ăn.

Phía sau hành lang thật dài của hiệu cầm đồ Phong Tiên, là một cảnh tượng khác, trong gian trà thất, một cô gái áo hồng tươi cười quyến rũ, tự tay bưng điểm tâm đưa đến cửa, cười nói: “Đầu bếp làm chút điểm tâm, mời các vị nếm thử.” Nói xong nhẹ nhàng lui ra.

Trong phòng trà có ba người, một người mặc áo gấm màu xanh nhạt, nụ cười thân thiết hòa khí. Đối diện hần là hai người, khoảng trên hai mươi tuổi, gương mặt khá giống nhau, có thể đoán được đây là hai anh em. Cả hai đều là mày râu mắt to, lưng đeo bảo kiếm, trông khá giống người trong giang hồ.

Một người có vẻ lớn tuổi hơn nói: “Quý chương quỹ, người bán tin tức kia có phải muốn đùa giỡn huynh đệ chúng ta hay không, tại sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện?”

Quý Vũ Thư cười nói: “Trần huynh không cần nóng vội, ngày đó ta cùng nàng trao đổi, chỉ hẹn hôm nay gặp mặt, mà quên hẹn giờ giấc. Nhất định là trong hôm nay này sẽ tới, chắc cũng không quá muộn đâu, hai vị thông cảm một chút.” Nói xong, trong lòng lại mắng hai người này mấu chó đầy đầu, nào có ai từ mờ sáng gõ cửa bàn chuyện làm ăn, người khác còn đang ngủ chổng mông kia kia, nếu không phải nể mặt mũi Trần gia cũng là một thế lực lớn ở Giang Nam, hần liền tiếp sai người đánh đuổi bọn họ ra khỏi cửa.

“Thật không dám giấu diếm,” Đại thiếu gia Trần gia Trần Nhạc Sơn nói: “Huynh đệ chúng ta vừa nghe tin tức, vội vàng thu xếp chạy đến Định kinh, ngựa không dừng vó, trên đường đã đổi ngựa qua mấy trạm, thậm chí còn chết mấy con, chỉ là vì muốn nhanh chóng biết tin mười mươi. Quý chương quỹ, ngài cũng biết rõ, ba năm nay vì để tìm ra mười mươi, chúng ta đã hao hết tâm tư, nhưng vẫn không lần được đầu mối, nay khó khăn lắm mới có người biết thông tin, nên chúng ta cũng nóng vội, mong Quý chương quỹ đừng chê cười.” Đại thiếu gia Trần gia cũng là người biết chuyện, có lẽ nhìn ra Quý Vũ Thư bất mãn vì bọn họ đến quá sớm, nửa giải thích, nửa nhận lỗi nói.

Trong lòng Quý Vũ Thư thoải mái hơn một chút, tươi cười cũng chân thành hơn “Ta biết, vài năm nay ta cũng lưu ý tin tức, cũng may Bách Hiểu Sanh có mặt mũi, giúp được các người ta cũng cảm thấy an ủi.”

“Để chúng ta chờ cũng không có gì,” Nhị thiếu gia Trần Nhạc Hải trẻ hơn một chút, lời nói cũng bốc đồng hơn: “Chỉ cần tin tức kia là thật, chờ thêm một chút thì thế nào, nhưng nếu tin này là giả... Đám treu đùa Trần gia chúng ta, đừng trách huynh đệ ta không khách khí.”

Trong lòng Quý Vũ Thư mới vừa hòa hoãn nghe vậy lại tức giận, huynh đệ Trần gia tung hoành đùa giỡn ở đâu hần mặc kệ, nhưng muốn hoành hành ở địa bàn của hần như vậy làm hần cảm thấy khó chịu. Hần tươi cười nhưng giọng điệu lại lạnh lẽo: “Hiệu cầm đồ Phong Tiên chúng ta chỉ mua bán tin tức, làm ăn thành công thì thu bạc, bất thành thì coi như xui xẻo, Trần huynh muốn thế nào ta mặc kệ, nhưng hiệu cầm đồ Phong Tiên của ta, cũng là nơi làm ăn trong sạch, không muốn rước lấy phiền phức.”

Trần Nhạc Sơn trừng mắt nhìn đệ đệ. Hần biết người đối diện nhìn giống như một thiếu niên vô hại nhưng thủ đoạn hết sức cao minh, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trần Nhạc Hải nhìn thấy vẻ mặt huynh trưởng, biết chính mình nói sai, nên im lặng. Không khí lâm vào trầm mặc.

Qua một lúc lâu, ngoài cửa có tiếng bước chân, Hồng Lăng tươi cười tiến lên xốc rèm che, nhìn Quý Vũ Thư nói: “Chương quỳ, khách nhân đã đến.”

Huynh đệ Trần gia ngược nhìn, từ phía sau Hồng Lăng, một cô gái áo tím bước ra, thiếu nữ thanh tú đáng yêu, đoán chừng mười ba mười bốn tuổi, nhìn nàng bình tĩnh như nước, có vẻ hết sức chừng mực, nhất thời làm người ta không hiểu vì sao.

Nàng vén rèm bước vào, ngồi xuống ghế trên, gật đầu với Quý Vũ Thư: “Quý chương quỹ.”

“Vị tiểu thư này...” Trần Nhạc Sơn khó khăn mở miệng, hỏi dò: “Nàng là người bán tin?”

Hồng Lăng cười lui xuống, trong phòng trà chỉ còn lại huynh đệ Trần gia, Thẩm Diệu cùng Quý Vũ Thư. Thẩm Diệu nói: “Đúng vậy.”

Sắc mặt Trần Nhạc Hải thay đổi, cười lạnh nói: “Tiểu thư, thời điểm ba năm trước ngươi mới mấy tuổi, làm sao biết được những chuyện này, không phải ngươi có ý trêu chọc bọn ta đó chứ.”

“Có rất nhiều cơ duyên để biết được tin tức, có thể ta không tận mắt nhìn thấy, có thể không phải biết tin từ ba năm trước. Nhưng buôn bán chỉ cần nhìn kết quả, huống hồ chỉ là một Trần gia, cũng không đáng giá để ta bỏ thời gian trêu chọc.”

“Phốc”, Quý Vũ Thư nhin không được cười ra tiếng, cười xong, nhìn thấy biểu hiện của Trần Nhạc Hải, hần vội vàng lại nghiêm mặt nói: “Thẩm tiểu thư nói không sai, việc buôn bán chỉ xem trọng kết quả, còn quá trình như thế nào, không quan trọng.”

“Thật không?” Trần Nhạc Hải nhìn Thẩm Diệu, ôn hoà nói: “Vậy Thẩm tiểu thư có thể cam đoan tin tức chính xác sao? Việc buôn bán đúng là cần chú ý kết quả, nếu đúng là tin chính xác, huynh đệ chúng ta tất nhiên sẽ hậu tạ, nhưng nếu ngược lại... Hẳn ngươi tự biết hậu quả như thế nào?” Càng nói về sau, giọng điệu Trần Nhạc Hải càng âm trầm.

Từng lần lộn trong giang hồ, hẳn cũng có vài phần lệ khí, hiện giờ bộc phát toàn bộ, trông rất dọa người, chỉ ít dùng để đe dọa một tiểu cô nương là dư sức.

Nhưng từ trong yên lặng, Thẩm Diệu nhìn hần không hề nháy mắt, vẻ mặt bình thản, nàng như vậy làm cho Trần Nhạc Hải trở thành một kẻ cổ tình gây sự.

Quý Vũ Thư lại muốn cười, nhưng không thể cười, chỉ phải cố gắng kiềm nén. Trần Nhạc Sơn cuối cùng cũng mở miệng: “Thẩm tiểu thư, đệ đệ của ta có phần lỗ mãng, ta thay hần bồi tội, bọn ta thành tâm thành ý đến mua tin tức, nếu tin tức của tiểu thư là thật, chúng ta nhất định sẽ dâng vạn lượng hoàng kim để tạ ơn.”

“Ta không cần vạn lượng hoàng kim,” Thẩm Diệu nói: “Các ngươi căn cứ giả cả thông thường mà trả, Trần gia Giang Nam giao thiệp bốn phương, ta chỉ muốn kết thiện duyên, nói không chừng ngày sau ta gặp nạn, còn có chỗ cần Trần gia hỗ trợ, mong rằng đến lúc đó nhị vị nhớ đến nhân tình lần này, bỏ chút công phu.”

Đối mặt hai nam tử kiến thức nhiều, tuổi cũng lớn, nhưng Thẩm Diệu không hề rơi vào thế hạ phong, lời nói có trật tự, lại ẩn ẩn ngấm khí giang hồ, làm Trần Nhạc Sơn đối với nàng càng xem trọng, chấp tay nhận lời. Nhưng Quý Vũ Thư nghe vậy, trong lòng thầm mắng Thẩm Diệu là gian thương, phải biết rằng tin tức này bán ra tất cả tiền bạc đều quy về hiệu cầm đồ Phong Tiên, Thẩm Diệu lại chủ động nói không cần trả nhiều bạc, chẳng phải là làm hiệu cầm đồ Phong Tiên mất một khoản hay sao?

“Ngươi nói tin tức kia đi.” Trần Nhạc Hải gấp gấp.

Thẩm Diệu nhìn hần, nói: “Tỷ muội Trần gia mất tích, kì thực là bị người bắt đi, người chủ mưu chính là huynh đệ của đương kim hoàng thượng, Dự thân vương.”

Lời này vừa nói ra, ba người còn lại đều im lặng. Trong một phút thất bên cạnh phòng trà, hai người khác cũng ngẩn ra. Nam tử áo trắng luống cuống hô lên: “Là Dự thân vương?”

Thiếu niên áo tím vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, nhếch môi cười, nói: “Có ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Diệt Môn

Trong phòng trà, Quý Vũ Thư cũng giật mình, mấy hôm trước Thẩm Diệu nói muốn tạo tin tức nhằm vào Dự thân vương, hiện tại bán tin cho Trần gia, cũng liên quan đến phủ Dự thân vương. Như vậy rõ ràng là muốn đối phó Dự thân vương, xem ra lời Cao Dương nói rất đúng. Thẩm gia cùng Dự thân vương có thù hận, người Thẩm gia đang bày ra cạm bẫy, đưa Dự thân vương vào tròng. Nhưng mà ngẫm nghĩ Quý Vũ Thư lại cảm thấy buồn bực, người đến Bách Hiểu Sanh buôn bán, trước giờ đều rất thành tâm, họ mang ơn Bách Hiểu Sanh vì cung cấp tin tức, nào có ai như Thẩm Diệu, lợi dụng Bách Hiểu Sanh như một công cụ, muốn thông qua Bách Hiểu Sanh mượn sức Trần gia, coi Bách Hiểu Sanh như một công cụ đối phó Dự thân vương.

Quý Vũ Thư nghĩ, cho dù Trần gia ở Giang Nam gia nghiệp to lớn, nhưng Dự thân vương tung hoành nhiều năm, cũng không phải dạng vừa, sau lưng còn có hoàng gia che chở, trừ phi là huyết hải thâm thù, nếu không ai dại gì đi trêu chọc?

“Lời của Thẩm tiểu thư là thật sao?” thanh âm Trần Nhạc Sơn âm trầm, hung danh dâm tàn của Dự thân vương mọi người đều biết, nếu tỷ muội Trần gia rơi vào tay hần, có thể tưởng tượng kết cục hết sức bi thảm.

“Ta không cần phải lừa ngươi.”

“Ngươi có chứng cứ gì chứng minh lời nói của ngươi là sự thật?” Trần Nhạc Hải đột nhiên kích động hô lên, có lẽ hắn không muốn tin, cũng không dám tin vào tin tức này, hắn nhìn Thẩm Diệu, ánh mắt hung ác.

“Tỷ muội Trần gia dung mạo vẹn toàn, lại được Trần gia dốc lòng bảo vệ, Dự thân vương là kẻ biến thái cuồng kích thích, hắn bỏ công bày mưu mới có thể bắt được tỷ muội bọn họ. Sau đó ngựa không dừng vó chạy suốt đêm nhanh chóng mang người đến Định kinh, lúc Trần gia ở Giang Nam nóng lòng tìm kiếm, thì tỷ muội Trần gia đã vào phủ Dự thân vương rồi.” Nói đến đây, thanh âm Thẩm Diệu dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Về sau... Thủ đoạn tra tấn nữ tử đáng sợ của Dự thân vương, chắc các ngươi cũng từng nghe nói, tỷ muội bọn họ nhiều lần muốn tự sát, nhưng đều bị Dự thân vương phát hiện, sau đó người tỷ tỷ chấp nhận hy sinh, bằng lòng chịu nhục, hy vọng có thể tạo điều kiện cho muội muội trốn thoát, Dự thân vương biết rõ kế hoạch của bọn họ nhưng lại giả vờ không biết. Sau khi hành hạ chán chê, Dự thân vương ban người tỷ tỷ cho thủ hạ, đẩy vò một phen rồi... đánh chết tươi. Người muội muội đang trên đường lẩn trốn thì bị cưỡng bức, bị đâm mù đôi mắt, trôi dạt đến nơi bán phấn buôn hương, tuy vậy nàng vẫn cắn răng chịu đựng, nàng hy vọng có thể sống sót, bởi vì sự sống của nàng do tỷ tỷ dùng sinh mạng để đổi lấy. Nhưng mà...” Thẩm Diệu nhẹ thở dài: “Trước sau nàng không hề biết, thật ra nàng chưa từng ra khỏi phủ Dự thân vương, chốn hoa nguyệt kia, người người trong đó đều do Dự thân vương an bài, hắn muốn đùa giỡn muội muội Trần gia, nhìn nàng ngày ngày mang theo hy vọng giãy giụa trong bùn nhơ mà sống.”

Thanh âm Thẩm Diệu đều đều bình tĩnh, trong những lời cuối cùng mang theo sự tiếc hận, làm cho người ta nghe được mà lạnh lẽo toàn thân. Quý Vũ Thư nghe xong trong lòng kinh khiếp, tuy hắn từng nghe nhiều về những hành vi hoang đường đáng sợ của Dự thân vương dùng để tra tấn nữ tử, nhưng đây là lần đầu hắn nghe được có người kể ra tường tận như vậy. Phải biết rằng, với thân phận hoàng tộc, giết một người hết sức đơn giản, làm một người sống không bằng chết mà lại tràn đầy hy vọng sống thì rất gian nan. Muội muội Trần gia nghĩ chính mình đã chạy ra bên ngoài bầu trời rộng lớn, ôm ấp hy vọng cầu sống, mong có một ngày tìm được người thân, có thể thay tỷ tỷ báo thù, lại không biết niềm hy vọng của nàng đã bị người ta bóp nát từ trong trứng nước, mà hết thấy cố gắng cùng hy vọng của nàng, bất quá chỉ là một trò đùa mua vui cho Dự thân vương.

Sự việc chi tiết như vậy, làm cảm xúc huynh đệ Trần gia trầm xuống, Trần Nhạc Hải từ từ vờn hai tay, ôm lấy đầu, đột nhiên thống khổ tru lên. Thanh âm của hắn như đã thú bị thương, đau đớn làm người ta nghe mà muốn rơi lệ. Quý Vũ Thư nhìn không được ánh mắt tràn đầy sự đồng tình.

Thẩm Diệu nhìn hắn, trong lòng thăm than. Tỷ muội Trần gia lúc còn nhỏ cảm y ngọc thực, được cả gia tộc yêu quý như trân bảo, tháng ngày ngây thơ vô tư mà lớn lên, vốn có thể trở thành những cô gái hạnh phúc nhất trên đời. Không ngờ nửa đời sau lại thế thảm đến thế, so ra còn không bằng những nữ tử nhà tầm thường khác. Chẳng lẽ dung mạo hơn người là một cái tội hay sao?

“Thẩm tiểu thư...” Trần Nhạc Sơn so với Trần Nhạc Hải ôn trọng hơn, dù vậy, thanh âm của hắn cũng run rẩy: “Làm sao để chứng minh những việc này là thật. Tất cả mọi chuyện, chỉ là lời nói một phía của tiểu thư.” Cho dù có ôn trọng hơn nữa, nghe được tin tức như vậy về người thân, chắc chắn ai cũng không muốn tin tưởng. Có lẽ hắn cũng như Trần Nhạc Hải, muốn trốn tránh, không muốn đối mặt với sự thật kia.

“Rất đơn giản, muội muội Trần gia hiện tại còn sống, phủ Dự thân vương tường đồng vách sắt, ngươi nếu tùy tiện trà trộn điều tra, sẽ đá tháo kinh xà, muốn biết lời ta nói có đúng sự thật hay không, ngươi chỉ cần tìm cách thu mua một gã sai vặt của phủ Dự thân vương, hỏi một câu ở quý phủ có phải có một cô gái đêm đêm hành nghề kỹ nữ hay không thì sẽ biết.”

Lời này vừa nói ra, huynh đệ Trần gia thân mình đồng thời lung lay, thống khổ trên mặt không thể che giấu. Quý Vũ Thư thở dài, Thẩm Diệu kể lại tường tận như vậy, lại có cách xác minh chắc chắn, tin tức này mười phần là thật.

“Ngươi...” Trần Nhạc Hải nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, đột nhiên nói: “Ngươi nếu biết chuyện này, vì sao không cứu nàng? Ngươi trơ mắt nhìn nàng lâm vào hố lửa, cũng không chịu ra tay tương trợ, không hoảng không vội tới nơi này mua tin bán tức, ngươi...” Hắn vỗ mạnh xuống bàn: “Ngươi là kẻ máu lạnh vô tình!”

“Nhạc Hải!” Trần Nhạc Sơn thấp giọng trách cứ, nhìn về phía Thẩm Diệu ôm quyền, nói: “Xin lỗi Thẩm tiểu thư, Nhị đệ ta bởi quá thương tâm, mong rằng Thẩm tiểu thư đừng so đo với hắn.” Lời này tuy khách khí, nhưng Thẩm Diệu nhìn thấy trong đôi mắt hắn vẫn có tia oán trách.

Không gian trong chớp mắt trở nên yên tĩnh, Thẩm Diệu giận quá hóa cười, nhìn Trần Nhạc Hải nói: “Trần công tử bảo ta phải làm thế nào? Ra tay tương trợ ư? Ta là một cô nương tay không tác sát, có tài cán gì cứu nàng từ trong hố lửa? Ta nên bỏ qua an nguy của bản thân lên vào vương phủ, nên giống như tỷ tỷ của nàng hy sinh tính mạng để tạo cơ hội cho nàng trốn thoát hay sao? Ngươi đã nói lời này, nhân tiện ta cũng nói luôn, nếu nàng là tỷ tỷ ruột thịt của ta, ta cũng có thể liều mình cứu nàng, nhưng nàng với ta chỉ là hai người xa lạ, xin hỏi Trần công tử, ngươi sẽ vì cứu giúp một người xa lạ mà đánh đổi tính mạng của mình ư? Nếu ngươi làm được, ta kính trọng ngươi là một nam tử đội trời đạp đất. Đáng tiếc ta chỉ là một nữ tử lòng dạ hẹp hòi, nhất gan sợ phiền phức, dựa vào cái gì bảo ta phải làm người tốt chứ?”

Thẩm Diệu nói vừa nhanh vừa vội, huynh đệ Trần gia bị nàng hỏi đến á khẩu, không thể trả lời, Quý Vũ Thư há hốc mồm, hắn cảm giác vừa rồi Thẩm Diệu đột nhiên tức giận. Lời nói của Thẩm Diệu tràn đầy châm chọc, nàng nói rất đúng, trên đời làm gì có ai cam tâm tình nguyện vì người xa lạ mà hy sinh tính mạng. Huống chi nàng là một cô gái yếu đuối, có tài cán gì cứu giúp tỷ muội Trần gia.

Thẩm Diệu lạnh lùng nhìn hai huynh đệ ngồi đối diện, vừa rồi nàng không khống chế được cảm xúc của mình. Hiện tại nàng hận nhất là việc người khác muốn dùng đại nghĩa áp chế nàng, muốn nàng vì nghĩa diệt thân. Kiếp trước nàng vì dân chúng Minh Tề, vì Phó Tu Nghi mà tự nguyện đến Tân quốc làm con tin, đến khi trở lại báo đáp nàng chính là sự lạnh nhạt của hoàng đế, Thẩm gia của nàng vì giang sơn gấm vóc mà hết mực trung thành, phò tá quân vương, cuối cùng đổi lấy cảnh toàn gia bị chém, máu nhuộm đầy sân, tang tóc ngập trời. Dựa vào cái gì buộc gia đình nàng phải hy sinh lớn lao đến vậy. Tỷ muội Trần gia quả thực đáng thương, nhưng kiếp trước nàng cũng cùng đường mặt lối, bị tống vào lãnh cung, ngay cả con ruột của mình cũng không cách nào bảo vệ, lúc đó, có ai ra tay giúp đỡ nàng?

Chuyện trên đời, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, đừng bao giờ oán trách người khác không ra tay cứu giúp.

Trần Nhạc Hải trầm mặc một lúc lâu, rồi nhìn Thẩm Diệu nói: “Vừa rồi là ta quá lời, Thẩm tiểu thư, xin thứ lỗi.”

Thẩm Diệu hồi phục tâm tình, nói: “Tin tức của ta chỉ có bấy nhiêu.”

“Huynh đệ chúng ta tin tưởng lời của Thẩm tiểu thư.” Trần Nhạc Sơn nói: “Nhưng việc trước mắt cần phải điều tra nơi muối muối bị giam, nếu có thể tìm được muối muối, Trần gia sẽ dùng vạn lượng hoàng kim để tạ ơn.”

“Ta đã sớm nói, ta không cần vạn lượng, chỉ cần giao kết thiện duyên.” Thẩm Diệu nói: “Nhưng mà... Ta có một câu, không biết nhị vị có muốn nghe hay không.”

“Xin được chỉ giáo.” Trần Nhạc Sơn chấp tay nói.

“Dự thân vương lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, nếu có người trêu chọc, nhất định sẽ trả thù tàn khốc. Trần gia dù gia nghiệp to lớn đến đâu đi nữa, nhưng sao có thể đối đầu cùng hoàng thất? Lại nói, nhị vị chẳng lẽ chỉ muốn cứu người, không muốn trả thù cho tỷ muội bọn họ hay sao?”

Hai huynh đệ liếc nhau, Trần Nhạc Hải cũng không giấu diếm, nói: “Huyết hải thâm thù, không đội trời chung, Trần gia chúng ta cùng phủ Dự thân vương từ bây giờ là kẻ thù, món nợ này trước sau gì cũng sẽ đòi lại.”

“Dù các người hiện tại chưa có hành động trả thù, nhưng chỉ cần cứu được muối muối, Dự thân vương cũng đoán chắc là do các người ra tay, cho nên dù thế nào, chỉ cần các người cứu người, nghĩa là đã đối chọi với Dự thân vương. Ta thiết nghĩ, diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu không hành động thì thôi, đã làm thì phải một lưới bắt hết.”

“Ý của Thẩm tiểu thư là thế nào?” Trần Nhạc Sơn chần chờ hỏi.

“Ta biết, trên giang hồ các người có rất nhiều bằng hữu, giao tình với anh hùng hào kiệt khắp nơi. Dự thân vương tuy thân phận cao quý, nhưng nói đến thực lực, các người muốn diệt môn, giết chết cả nhà hắn, ra tay bất ngờ, cũng không phải là việc khó.”

Diệt môn! Quý Vũ Thư này giờ ngồi một bên nhàn nhã nghe chuyện, nghe được lời này đột nhiên sắc mặt ngưng nước trà. Ánh mắt nhìn Thẩm Diệu hết sức kinh ngạc, một tiểu cô nương nhỏ bé vẻ mặt bình thản nói ra hai chữ “diệt môn”, thật sự là quá khủng bố.

Huynh đệ Trần gia cũng giật mình, Trần Nhạc Sơn nhìn Thẩm Diệu đánh giá, trong lòng dâng lên một nỗi khiếp sợ, hần lặn lộn trên giang hồ, cũng từng gặp qua không ít người lòng dạ ác độc, nhưng chưa ai bằng tiểu cô nương trước mặt, chỉ một câu nói, tàn sát cả nhà, không lưu lại một người sống, hết sức tàn nhẫn.

Nhưng họ lại cảm thấy, lời Thẩm Diệu có vài phần đạo lý. Chỉ cần một người còn sống, khó tránh khỏi cuối cùng có thể điều tra đến Trần gia.

“Việc này... đúng là không khó.” Trần Nhạc Sơn cười khỏ: “Nhưng như vậy có thể dẫn đến việc đối nghịch cùng đương kim Thánh thượng...” Để báo thù cho người thân, bọn họ hận không thể xéo từng miếng thịt trên người Dự thân vương, họ cũng hoàn toàn có khả năng làm được điều này, nhưng nếu hoàng thất nhúng tay điều tra, kiên quyết trị tội thì già trẻ lớn bé Trần gia sẽ gặp chuyện không may.

“Ta có biện pháp làm cho hoàng thượng không truy cứu việc này, chỉ cần các người có gan nường trụ hang ổ Dự thân vương.” Thẩm Diệu nói.

“Người ư?” Trần Nhạc Hải nói: “Thẩm tiểu thư, chúng ta biết người lợi hại, nếu không tin tức chúng ta mất ba năm trời thu thập cũng sẽ không lọt vào tay của người. Nhưng việc của hoàng gia không phải đơn giản, làm không khéo có thể đem lửa đốt tới trên người mình.”

“Ta biết các người sau khi rời khỏi đây sẽ điều tra thân phận của ta, ta là người của phủ tướng quân tại Định kinh, là đích nữ của Uy Vũ đại tướng quân. Với thân phận như vậy, các người nói xem, tại triều đình, chúng ta không có tiếng nói thì ai có tiếng nói?”

Huynh đệ Trần gia sùng sốt, có lẽ không nghĩ tới Thẩm Diệu lại có thân phận cao quý như vậy, bọn họ lập tức trầm mặc. Xuất thân từ giang hồ, mặc dù gia tài bạc triệu, nhưng so với thân phận bọn họ vinh viễn thấp kém, đối với việc triều đình cũng chỉ biết chút ít, không rõ sâu cạn, bối cảnh Thẩm Diệu như vậy, nếu nàng thật sự giúp đỡ bọn họ, cũng có thể thống khoái mà náo động một lần.

“Vì sao người lại giúp chúng ta?” Trần Nhạc Hải cảnh giác hỏi: “Giúp chúng ta như vậy, người cũng đâu có lợi ích gì?”

“Người thật là kỳ quái, vừa rồi còn trách ta vì sao không xuất thủ tương trợ, hiện tại ta xuất thủ tương trợ, người lại hoài nghi, thế là thế nào?”

Thẩm Diệu trào phúng làm Trần Nhạc Hải cảm tức, Trần Nhạc Sơn khoát tay áo, nhìn về phía Thẩm Diệu, cười nói: “Thẩm tiểu thư tính tình trượng nghĩa, nhưng sự tình quá mức trọng đại, nếu vì vậy mà liên lụy đến Thẩm tiểu thư...”

“Không chỉ vì giúp các người.” Thẩm Diệu thần nhiên nói: “Ta cùng Dự thân vương cũng có huyết hải thâm thù, đường tử của ta sắp gả vào phủ Dự thân vương, nàng cũng là người đáng thương từng bị hãm hành hạ tra tấn. Nếu thật sự có ngày các người diệt môn toàn bộ phủ Dự thân vương, xin hãy cho đường tử của ta một con đường sống.”

Huynh đệ Trần gia nghe vậy, nghi hoặc trong lòng tan hơn phân nửa, bọn họ hướng Thẩm Diệu chấp tay: “Nếu là như vậy, xin đa tạ.”

“Bây giờ hai vị có thể đi hỏi thăm tin tức muối muối Trần gia, chỉ cần hỏi thăm để biết chắc tin tức là được, đừng hành động thiếu suy nghĩ, ba ngày sau, chúng ta tiếp tục bàn bạc.”

Huỳnh đệ Trần gia gật đầu, nghe ra Thẩm Diệu có ý đuổi khách, bọn họ cũng sáng khoái đứng dậy, Trần Nhạc Sơn nói: “Nếu cứu được muội muội, Thẩm tiểu thư đối với Trần gia là ân nhân, sau này nếu có việc cần giúp đỡ, Trần gia tất nhiên sẽ không từ chối. Chuyện lần này, xin đa tạ.” Dứt lời liền mang kiếm vội vàng rời đi, hy vọng nhanh chóng tìm được muội muội.

Quý Vũ Thư nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, hẳn tưởng rằng biểu hiện của Thẩm Diệu mấy ngày trước đã đủ độc đáo, không ngờ hôm nay nàng vẫn làm người ta kinh ngạc. Người trong giang hồ kẻ nào cũng ngang ngược, Trần gia cũng vậy, hơn nữa chuyện này vốn là hai bên thỏa thuận mua bán, Thẩm Diệu chỉ cần nói hai ba câu, lại được Trần gia coi như ân nhân. Thái độ huỳnh đệ Trần gia đối với Thẩm Diệu lại hết sức khách khí, theo lời bọn họ, ngày sau Thẩm Diệu có gì khó khăn, còn có thể được Trần gia hỗ trợ, có thể kéo được quan hệ với Trần gia, đây đâu phải việc dễ dàng?

“Quý chương quý, bây giờ có thể tiếp tục bàn chuyện mua bán của chúng ta được rồi chứ?” Thẩm Diệu nhìn hắn.

“Điều kiện mà ngươi đưa ra hôm ấy, ta đã suy nghĩ.” Quý Vũ Thư làm bộ làm tịch sờ sờ cằm, bộ dáng khó xử: “Kỳ thật muốn làm ra tin tức này, thật sự rất nguy hiểm. Làm được tất nhiên là một chuyện vui lớn, nhưng nếu bị phát hiện, hiệu cảm đồ Phong Tiên của ta cũng coi như xong, ta thân là chương quý chắc chắn sẽ rơi đầu, người hầu từ trên xuống dưới, cũng theo ta táng mạng. Cho nên vụ mua bán này, ngươi bỏ ra là nhân mạch Thẩm gia cùng bạc, tạ trả giá là toàn bộ hiệu cảm đồ Phong Tiên và tính mạng, nói tới nói lui, ta vẫn thiệt thòi a.”

Thẩm Diệu thân nhiên liếc hắn một cái, nói: “Đã vậy, vụ mua bán này ngươi không nhận, ta đã biết, bây giờ đã làm phiền Quý chương quý, xin cáo từ.”

Quý Vũ Thư còn chưa nói xong, thấy Thẩm Diệu đột nhiên thay đổi vẻ mặt muốn rời đi, hắn sợ tới mức không dám giả vờ nữa, vội vàng nói: “Ai ai ai, ta chưa nói xong mà. Sao các tiểu cô nương bây giờ đều thiếu kiên nhẫn như vậy chứ. Thẩm tiểu thư, ta tuy rằng cảm thấy việc này thực nguy hiểm, nhưng lần đầu gặp ngươi, ta đã cảm thấy hai ta thật là hữu duyên, ngươi xinh đẹp như tiểu thư, dù có yêu cầu gì đi nữa, đã là nam tử ai lại không đáp ứng. Ta là người yêu lòng, không chịu nổi việc mỹ nhân ủy khuất, nếu ta không nhận vụ mua bán này, ta nghĩ ngươi sẽ không vui. Vì để ngươi vui vẻ, tánh mạng của ta có là gì chứ... Cho nên, vụ mua bán này, ta nhận, ta nhận a.”

Bên trong mật thất, nghe thấy những lời buồn nôn của Quý Vũ Thư, Cao Dương nhịn không được nhìn về phía Tạ Cảnh Hành: “Hắn có bị điên không? Độc phụ như vậy cũng dám trên đầu ghẹo? Đây không phải là thực được cô nương, mà là hoa ăn thịt người cô nương a.”

Tạ Cảnh Hành nâng cao khoe miệng: “Hắn đúng là không biết sống chết.”

Mà Thẩm Diệu, người trực tiếp nghe những lời Quý Vũ Thư nói xong, dưới ánh mắt tha thiết nhiệt thành của Quý Vũ Thư, bình tĩnh nói: “Nếu đã như vậy, hiện tại chúng ta bắt đầu bàn bạc kế hoạch đi.” Quý Vũ Thư lập tức ngồi nghiêm chỉnh: “Tốt, mời Thẩm tiểu thư.”

“Ồ Minh Tề mọi người đều biết, 10 năm trước, bệ hạ gặp nguy, Dự thân vương lấy thân che chắn, giúp bệ hạ thoát chết, hắn thì bị cụt một chân. Thích khách kia chạy thoát.”

“Không sai.”

Thẩm Diệu mỉm cười: “Muốn truyền tin tức này thực ra rất đơn giản, gần đây Dự thân vương xử tử một thị vệ bên người, trùng hợp là tên thị vệ này, so với tên thích khách 10 năm trước, giống nhau như đúc, chỉ là trông già hơn một chút mà thôi.”

“Chuyện này...” Quý Vũ Thư ngẩn ngơ, đột nhiên hiểu ra, chén trà trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Tin tức này, ta muốn truyền tới truyền lui, truyền đến tai thánh thượng.” Thẩm Diệu mỉm cười.

“Chuyện này là thật?” Quý Vũ Thư thử dò xét hỏi.

“Thiệt hay giả không cần biết, Quý chương quý nghĩ biện pháp làm cho nó biến thành sự thật, chẳng phải là được rồi sao.” Thẩm Diệu cười nói.

“Ngươi...” Quý Vũ Thư nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, sau một lúc lâu không nói ra lời. Hắn nghĩ người con gái nhỏ này, đúng là một yêu quái thành tinh.

“Nếu đã bàn bạc xong, ta cũng nên đi.” Thẩm Diệu đứng dậy: “Hy vọng động tác của Quý chương quý nhanh chóng một chút, ít nhất, phải đến tai hoàng đế trước khi trọng án diệt môn phủ Dự thân vương diễn ra.”

Nàng nói xong câu đó, nhìn cũng không nhìn Quý Vũ Thư một cái, xoay người rời đi. Hồng Lăng bên ngoài chờ đợi hồi lâu, thấy nàng đi ra, biết mua bán đã bàn xong, liền dẫn nàng rời khỏi.

Trong mật thất, Cao Dương trầm mặc một hồi, nói: “Thẩm gia lợi hại như vậy, ta cảm thấy không phải là chuyện tốt. Tình hình hiện tại sự nhiễu loạn thiếu, ta nghĩ, Thẩm gia không thể lưu lại.”

“Lưu hay không lưu, tự ta có tính toán.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói: “Nhưng mà mượn tay Thẩm gia đối phó lão câu Dự thân vương, việc này cũng tốt.”

“Nhưng đến một ngày nào đó có lẽ Thẩm gia cũng sẽ đối phó ngươi như vậy.”

“Nếu bọn họ dám, ta cũng không ngại diệt cỏ tận gốc.” Con người đen trắng rõ ràng hết sức xinh đẹp của Tạ Cảnh kén lên: “Đồ vật ta cần đã tìm được chưa?”

Cao Dương lắc đầu.

“Ngày diệt môn hôm đó, ta tự mình đi một chuyến.” Tạ Cảnh Hành ngồi thẳng thân mình, thường thức ly ngọc trên tay: “Ta không tin, đồ vật ta muốn còn có thể bay?”

“Người thật sự cho rằng, phủ Dự thân vương sẽ bị diệt môn sao? Mưu kế của Thẩm Diệu dù rất tốt, nhưng đến lúc hành sự, cũng có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Tạ Cảnh Hành khẽ cười một tiếng, đôi mắt hoa đào làm say lòng người, nhưng chớp mắt một cái, ánh mắt lại lợi hại như đao, giống hệt mèo đang đùa bỡn chuột nói: “Từ lúc ta gặp nàng đến nay, chưa từng có việc nào ‘Ngoài ý muốn’ của nàng xảy ra cả.”

...

Thời gian trôi nhanh.

Tình hình Tướng quân phủ hiện tại hết sức kỳ quái, thời điểm chưa xảy ra chuyện không may, biểu hiện ra ngoài là sự hoà thuận, quan hệ các phòng tốt đẹp vui vẻ. Nhưng từ khi từ đường Thẩm gia bị cháy, cũng thiếu rui sự tín nhiệm của vợ chồng Thẩm Tín đối với các phòng còn lại, quan hệ trở nên lạnh nhạt.

Thẩm Thanh đã không còn trong sạch, phải gả gấp đến phủ Dự thân vương, tất cả mọi người đều ngầm hiểu đây là chuyện đáng xấu hổ. Nhưng Trần Nhượng Thu và Thẩm Nguyệt vẫn hết sức cao hứng vội vàng chuẩn bị hôn lễ của Thẩm Thanh. Tuy nói kết thân với hoàng thất, cần phải biểu hiện vui vẻ, nhưng đều là người trong nhà, hiểu rõ mọi chuyện, thế mà vẫn có thể hào hứng như vậy, đúng là làm người ta lạnh lòng.

Nhiệm Uyển Vân và Thẩm Quý cãi nhau, lão phu nhân thiên vị Thẩm Quý, đối với nàng càng thêm bất mãn, không đem quyền quản gia trả lại cho nàng, ngược lại Trần Nhượng Thu được lão phu nhân coi trọng, càng ngày càng ân cần. Nhiệm Uyển Vân phẫn nộ, bày tỏ sự oán giận đối với lão phu nhân, lão phu nhân càng tuyệt hơn, giữ Thẩm Nguyên Bách ở Vĩnh Cảnh Đường tự tay nuôi dưỡng, cách ly với Nhiệm Uyển Vân.

Đến lúc này, Thẩm phủ to lớn như vậy nhưng Nhiệm Uyển Vân lại thân cô thế cô. Hạ nhân trong viện dần dần nghiêng về phía Vạn di nương đang được sủng ái. Nhiệm Uyển Vân cả ngày ở Thái Văn Uyển, nếu không chửi ầm lên thì ôm Thẩm Thanh khóc rống, bộ dạng giống hệt kẻ điên.

Nhưng tất cả cùng Tây Uyển bên này không hề ảnh hưởng.

Vợ chồng Thẩm Tín có ý xa cách Nhị phòng, Tam phòng, qua chuyện vừa rồi, bọn họ nhìn thấu sự vô tình vô nghĩa của Nhị phòng, Tam phòng. Đặt trường hợp mọi chuyện mà Thẩm Thanh gặp phải rơi trên người Thẩm Diệu, bọn họ tuyệt đối không nên giận, ngầm bỏ hờn làm ngọt như vậy, dù có liều mạng cũng phải làm rõ. Lại thêm hiện giờ Thẩm Diệu hiểu biết hơn trước, thái độ đối với bọn họ không còn hờ hững, làm bọn họ cảm thấy việc xin Văn Huệ để ở lại Định kinh thật là đúng đắn.

Ở trong phòng, Bạch Lộ nói: “Đại thiếu gia vừa mang cho tiểu thư mấy món trang sức, cùng với ngân phiếu, nô tỳ đã cất vào hòm cho tiểu thư.”

Thẩm Diệu gạt đầu, từ khi Thẩm Khâu biết nàng đến hiệu cầm đồ Phong Tiên, mỗi ngày đều mang đến những món đồ hán được ban thưởng trong cung cho nàng, nếu không thì đưa bạc, hán nói với nàng: “Muội muội, nếu không có bạc thì nói với ca ca, ca ca cho người, đừng đến hiệu cầm đồ nữa. Muội muội của Thẩm Khâu này, sao phải đi cầm đồ mới có bạc chứ?”

Thẩm Diệu lười giải thích với hán, hán hiểu nhầm mà đưa bạc thì càng tốt, nàng cũng vui vẻ nhận.

Cách thời gian hẹn với huynh đệ Trần gia chỉ còn một ngày, ngày mai Thẩm Diệu phải đến hiệu cầm đồ Phong Tiên một chuyến, không biết Trần Nhạc Sơn, Trần Nhạc Hải đã điều tra được nơi giam giữ muội muội Trần gia hay chưa.

Cuộc đời tỷ muội Trần gia thật sự bi thảm. Thẩm Diệu vô tình mới biết được tin tức này, kiếp trước nàng gả cho Phó Tu Nghi, thời điểm Phó Tu Nghi đang cơ, đối với Dự thân vương hết sức chán ghét. Phó Tu Nghi không phải Văn Huệ để, Dự thân vương đối với hán không có ân cứu mạng, là một hoàng đế vừa đáng cơ, có một vương thức lúc nào cũng gây phiền phức cho mình ai có thể cao hứng.

Kiếp trước Trần gia ở Dự Châu, Giang Nam sau bao năm thu thập cuối cùng cũng có được tin tức tỷ muội Trần gia, bọn họ tổ chức ám sát Dự thân vương, đem chân còn lại của Dự thân vương phế đi, đáng tiếc cuối cùng Dự thân vương mạng lớn vẫn có thể sống sót. Sau khi thoát nạn, hán giận dữ, muốn tra xét xem là ai đã ra tay, nên vứt bài toán này cho Phó Tu Nghi.

Trời đất bao la, muốn tra được thích khách này cũng không phải chuyện dễ, nhưng người của Hoàng đế trải rộng thiên hạ, trong đó có không ít người của giang hồ, liền có người đề cử hiệu cầm đồ Phong Tiên với Phó Tu Nghi để thu mua tin tức.

Phó Tu Nghi không ra mặt, mà tìm người tin cậy dùng số tiền lớn mua tin về kẻ ám sát Dự thân vương. Hiệu cầm đồ Phong Tiên tiếp nhận vụ mua bán này, nhưng cứ kéo dài nói rằng không tra ra tin tức. Về sau, Phó Tu Nghi chính mình tra được, vì thế Trần gia ở Giang Nam gặp phải tai ương.

Kiếp này, từ lúc Dự thân vương đối với nàng nổi lên tâm tư vô si, cấu kết với Nhiệm Uyển Vân bày mưu hãm hại nàng, Thẩm Diệu đã nghĩ đến bỏ cục này. Hết thấy mọi chuyện đều diễn ra theo dự tính, Thẩm Thanh bị lãng nhục, Nhiệm Uyển Vân phẫn kích, ngay cả chuyện Thẩm Thanh có thai ngoài ý muốn, nàng cũng đã tính trước hết thảy. Thuận theo tự nhiên, ở Hôi triều yển nàng tác động phôi bày sự việc, Thẩm Thanh phải gả cho Dự thân vương, Dự thân vương nổi giận.

Lúc này, Dự thân vương đem tất cả tinh thần để đối phó nàng, Trần gia có thể tận dụng cơ hội này âm thầm mưu tính. Về phần hoàng thất, càng dễ đối phó.

Thẩm Diệu suy đoán, kiếp trước hiệu cảm đồ Phong Tiên cố ý nói không điều tra được kẻ ám sát Dự thân vương. Thứ nhất, vì Quý Vũ Thư và huynh đệ Trần gia trước đó đã giao dịch nên phải bảo vệ khách hàng, thứ hai, có thể hiệu cảm đồ Phong Tiên cùng Dự thân vương có gút mắc gì đó mà nàng chưa biết.

Bởi thế mấy ngày trước nàng cố ý trước mặt Quý Vũ Thư, nói ra hai chữ “diệt môn”, Quý Vũ Thư lúc đó có vẻ ngạc nhiên, nhưng không có vui sướng, như vậy cho thấy, Quý Vũ Thư cùng Dự thân vương không hề có ân oán.

Nhưng những người đã chết một lần như nàng, có đôi khi cảm nhận trực giác hết sức mạnh mẽ. Phản ứng của Quý Vũ Thư chẳng những không đánh tan được nghi ngờ trong lòng Thẩm Diệu, mà còn làm nàng dâng lên một mối hoài nghi khác, một cảm giác mơ hồ không thể giải thích được.

Có lẽ sau lưng hiệu cảm đồ Phong Tiên còn có chủ tử khác, không phải Quý Vũ Thư.

Nếu vậy, người ở sau bức màn này là ai?

Thẩm Diệu không đoán được, nàng vốn cho rằng kiếp trước nàng là hoàng hậu, theo bên người Phó Tu Nghi, bí mật to hay nhỏ đều nắm trong tay, nay xem ra, bên trong bí mật lại còn có bí mật khác, nhìn mãi không thấu, so với tưởng tượng của nàng còn hung hiểm hơn nhiều.

Nhưng dù thế nào, phủ Dự thân vương, nàng muốn diệt, mạng của Dự thân vương, nàng muốn lấy. Về phần Thẩm Thanh, tất nhiên sẽ bắt nàng ta sống không bằng chết. Kiếp trước khi nàng ở trong lao ngục, Thẩm Thanh từng đến chế giễu nàng, kiếp này nàng muốn trả lại y như vậy.

Sương Giáng ôm một chậu hoa đi đến, cười nói: “Hôm qua nắng đẹp, nô tỳ liền mang chậu hoa ra phơi nắng, tiểu thư nói nắng nhiều ngày như vậy có thể hôm nay sẽ có tuyết rơi, bảo nô tỳ lấy ô che chở chậu hoa, nô tỳ lúc ấy còn không tin, không ngờ sáng sớm hôm nay đã có tuyết, cũng may là nghe lời tiểu thư, nếu không mấy chậu hoa này phải chịu cảnh thê thảm, nô tỳ cũng gặp rắc rối a.”

“Ngươi nói phải, tiểu thư làm gì cũng có chuẩn bị trước.” Bạch Lộ cười nói: “Đoán trước tình huống, dự kiến những vấn đề có thể phát sinh, mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, đều phát huy tác dụng, giúp chúng ta dễ dàng xử lý, tính tình này của tiểu thư thật vững vàng ổn thỏa, rất tốt a.”

Thẩm Diệu mỉm cười, đôi mắt sáng ngời nhìn ra ngoài cửa sổ, kiên định như bàn thạch, khẽ nói: “Cũng bình thường thôi, bởi vì ta không thích có chuyện ‘ngoài ý muốn’.”

----- Lời tác giả -----

Nương nương (Thẩm Diệu): Ta không thích ‘ngoài ý muốn’.

Tiểu Hầu gia: Lão tử chính là ‘ngoài ý muốn’ của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nghi Kỵ

Một ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay lúc Thẩm Diệu lại đến hiệu cảm đồ Phong Tiên thì huynh đệ Trần gia đã chờ đợi từ lâu.

So với ba ngày trước, hai người bọn họ thay đổi thật nhiều. Nhất là Trần Nhạc Sơn, không còn cảm giác hào sảng vững chãi như núi nữa, thay vào đó là vẻ lo lắng hần sâu. Thẩm Diệu quét mắt nhìn huynh đệ bọn họ, đoán chắc họ đã hỏi thăm được tin tức muội muội Trần gia, thậm chí có thể đã nhìn thấy tận mắt. Chính mắt thấy người thân rơi vào thảm cảnh như vậy, đối với người trong giang hồ, là một kích thích rất lớn, bằng không tại sao kiếp trước Trần gia lại không màng hậu quả mà tiến hành ám sát Dự thân vương.

“Thẩm tiểu thư,” Trần Nhạc Hải mở lời: “Mấy ngày trước, ngươi nói có cách để hoàng thất không truy xét đến Trần gia, không biết có thể cho huynh đệ bọn ta biết là cách gì hay không?”

Quý Vũ Thư cố ý không nhìn Thẩm Diệu mà nhìn chén trà của mình, chăm chú giống như từ trong chén sẽ nở ra một đóa hoa.

Thẩm Diệu thờ dài một tiếng: “Ta tất nhiên có biện pháp, nhưng ngươi cũng biết, làm như vậy đúng là phiêu lưu thật lớn, đứng trên một góc độ mà nói, nếu ta nhúng tay vào, Thẩm gia cùng Trần gia coi như cột chung một chỗ, nếu có gì bất trắc, Thẩm gia cũng sẽ gặp tai ương.”

Trần Nhạc Sơn ngại ngần nói: “Ta biết việc này thiệt thòi cho tiểu thư, cho nên... nếu tiểu thư ra tay tương trợ, chúng ta nguyện ý phân một nửa gia nghiệp của Trần gia cho Thẩm gia.”

Lời này vừa nói ra, Quý Vũ Thư nhin không được ngẩng đầu nhìn Trần Nhạc Sơn một cái.

Có thể nói Trần gia chính là thủ phủ của Giang Nam, Giang Nam là vùng đất giàu có, sầm uất, xinh đẹp, nói rằng bạc của Trần gia nhiều hơn quốc khố

cũng không phải nói ngoa, nay Trần gia chủ động phân ra một nửa gia nghiệp, đối với Thảm gia mà nói, đúng là như hổ thêm cánh.

Thảm Diệu nghe vậy, nhìn gương mặt khẩn cầu của Trần Nhạc Sơn nàng cũng hoảng hốt. Tỷ muội Trần gia gặp nạn, vì báo thù, Trần gia nguyện ý trả một cái giá đắt như vậy, họ biết rõ dù nàng ra tay tương trợ, cũng không thể nắm chắc mười phần. Ngay cả trong hoàn cảnh như vậy, họ vẫn chấp nhận trả hậu lễ, điều này có thể nói lên địa vị của tỷ muội Trần gia trong lòng người nhà. Kiếp trước khi nàng tứ cố vô thân, phải vào lao ngục, nếu lúc đó Thảm gia còn tồn tại, phải chăng cha mẹ cùng huynh trưởng của nàng, cũng sẽ giống như những người này, không tiếc tất cả mà tìm cách cứu nàng.

“Thảm tiểu thư?” Thấy Thảm Diệu suy nghĩ đến xuất thần, Trần Nhạc Sơn nhắc nhở.

Thảm Diệu phục hồi tinh thần, mỉm cười nói: “Một nửa gia nghiệp ta không cần, việc này ta sẽ làm, ta làm không phải vì tài sản của các ngươi, mà vì muốn kết giao, ngày sau nếu ta cần đến các ngươi, mong rằng các ngươi sẽ giống như ta hôm nay, sẵn sàng ra tay tương trợ. Bên cạnh đó, ta cùng Dự thân vương cũng có thù, không diệt Dự thân vương, chắc chắn sẽ có một ngày Thảm gia gặp phiền toái.” Nàng nhìn Trần Nhạc Sơn: “Chúng ta hiện thời, cùng hội cùng thuyền.”

Trần Nhạc Sơn nhìn Thảm Diệu trước mặt, ánh mắt nàng trong suốt, giọng điệu chân thành, mỗi câu nàng nói đều mang theo khí phách, nói được làm được. Từ lần đầu tiên gặp mặt đến giờ, biểu hiện của nàng không giống một thiếu nữ mới lớn. Trần Nhạc Sơn không khỏi nghĩ thầm, nếu tỷ muội Trần gia cũng có khí phách và thủ đoạn thế này, chắc chắn tỷ muội bọn họ không đến nỗi thảm như hiện tại.

Nghĩ đến tỷ muội Trần gia, tâm tình Trần Nhạc Sơn lại trầm xuống, hỏi “Biện pháp của Thảm tiểu thư là gì?”

“Chuyện hoàng thất, tạm thời ngươi không cần hỏi đến, một thời gian nữa tự dung ngươi sẽ biết. Mặt khác, nếu các ngươi muốn động thủ, tốt nhất là trong tháng này, thời điểm đó phủ Dự thân vương sẽ cử hành hôn lễ đón đường tỷ ta qua cửa, ngày thứ hai sau khi thành thân, canh phòng chắc chắn sẽ lơ lửng, nếu các ngươi chọn xuống tay vào sáng sớm, khả năng thành công sẽ cao hơn.”

“Ngươi...” Trần Nhạc Sơn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng hần lắc lắc đầu: “Trong tháng này... thời điểm gấp gáp như vậy, hoàng thất bên kia ngươi có thể bảo đảm hay không?”

Thảm Diệu cười như không cười liếc nhìn Quý Vũ Thư đang uống trà: “Chuyện này ngươi đừng lo lắng. Việc cấp bách các ngươi cần làm, chính là triệu tập nhân mã,” Dừng một chút, nàng mới tiếp tục mở miệng: “Phủ Dự thân vương không nhỏ, trước đó các ngươi nên thăm dò cẩn thận, lúc xuống tay, cứu được muội muội, trừ đường tỷ của ta, các ngươi cần phải nhớ rõ một điều ‘diệt cỏ tận gốc’.”

“Yên tâm, huynh đệ chúng ta đã hiểu.” Trần Nhạc Hải nói.

“Không biết giang hồ các ngươi nói diệt môn ý nghĩa là thế nào, riêng ta thì nghĩ, ‘diệt cỏ tận gốc’ chính là mặc kệ nam nữ già trẻ, hạ nhân cơ thiếp, toàn bộ đều phải chết. Phủ Dự thân vương, phải hoàn toàn trở thành một nấm mồ.”

Trần Nhạc Sơn cùng Trần Nhạc Hải đều sửng sốt, Trần Nhạc Hải nhíu nhíu mày: “Hạ nhân cơ thiếp cũng giết sao? Những cơ thiếp này phần lớn đều do Dự thân vương bắt về, bọn họ cũng là những kẻ đáng thương.”

Thảm Diệu cười lạnh: “Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân, nếu Trần công tử nổi lòng từ bi, chắc chắn sẽ hại chết Trần gia, Thảm gia của ta cũng sẽ bị liên lụy.”

Giọng nói của nàng mang theo hơi thở lạnh lẽo, một lát sau, Trần Nhạc Sơn gật đầu: “Chúng ta sẽ không lưu lại người sống làm liên lụy tiểu thư.”

“Rất tốt.” Thảm Diệu nói: “Vậy ta chúc nhị vị báo được đại thù, huyết tẩy vương phủ.”

Huynh đệ Trần gia bàn bạc xong xuôi, đứng dậy cáo từ. Đợi bọn họ đi rồi, Quý Vũ Thư nói: “Thảm tiểu thư, tuổi ngươi còn nhỏ, sao có thể hiểu được nhiều chuyện như vậy, ta thấy huynh đệ Trần gia cũng là người có kiên thức, vậy mà vẫn từng bước đi theo con đường mà ngươi đã vạch sẵn. Thảm tiểu thư, một cô gái thông minh xinh đẹp như ngươi, lần đầu tiên ta được gặp trong đời, không biết sau này có cơ hội được cùng ngươi ngày xuân đạp thanh, ngày hạ ngồi thuyền thưởng ngoạn, ngày thu...” Lời nói ban đầu nghe rất hay, càng về sau lại càng kỳ cục, giống hệt một tên vô lại háo sắc đùa giỡn thiếu nữ đang hoảng.

“Quý chương quý,” Thảm Diệu hỏi: “Ngươi chỉ muốn nói với ta những lời này thôi sao?”

“Khụ,” Quý Vũ Thư hắng giọng: “Thật ra, ta chỉ muốn nói với Thảm tiểu thư, tin tức đã tạo xong, cũng đã truyền vào cung, chắc chắn không bao lâu sẽ đạt được kết quả như tiểu thư mong muốn.”

Trong lòng Thảm Diệu có chút kinh hãi, tuy nàng biết hiệu cảm đồ Phong Tiên có bản lĩnh, nhưng cũng không biết động tác của bọn họ có thể nhanh như vậy, hẳn là trong cung cũng có tay trong, nếu không muốn truyền một tin tức như vậy vào cung cũng không phải chuyện dễ. Hiệu cảm đồ Phong Tiên đúng là một hồ nước sâu. Nàng không che giấu việc thỏa thuận cùng huynh đệ Trần gia, bởi nàng biết rõ căn bản không giấu được bọn họ.

“Làm phiền Quý chương quý.” Thảm Diệu nói: “Sau khi sự việc thành công, những gì ta đã hứa, ta sẽ giữ lời.”

Quý Vũ Thư trầm mặc một lúc, nghiêm túc hỏi: “Thảm tiểu thư, tại hạ có một chuyện muốn hỏi.”

“Mời nói.”

“Thảm tiểu thư đem nhân mạch của Thảm gia ra làm giao dịch, không sợ một ngày kia, ta muốn Thảm gia làm việc gì đó nguy hiểm, đẩy Thảm gia vào nơi

đầu sóng ngọn gió hay sao? Vụ mua bán này có thể không có lời đâu.” Nói xong câu đó, Quý Vũ Thư nhìn chăm chăm Thẩm Diệu, chú ý về mặt của nàng.

Thẩm Diệu không hề nháy mắt, thản nhiên nói: “Đề tâm lo được lo mất chuyện sau này, chi bằng tìm cách giải quyết chuyện trước mắt. Nếu thật sự có một ngày như vậy, đó cũng là vận mệnh của Thẩm gia.”

Quý Vũ Thư hoang mang hỏi: “Tiểu thư nói thật sao?”

“Là giả.” Trong mật thất, Tạ Cảnh Hành nghe xong, lười biếng nói.

“Cũng chỉ có thằng ngốc Vũ Thư mới tin lời nàng.” Cao Dương nói: “Kỷ xảo gạt người của nha đầu kia đã luyện đến đỉnh cao rồi, Vũ Thư không phải là đối thủ của nàng.”

“Không cần lo lắng.” Tạ Cảnh Hành chậm rì rì nói: “Đã ngồi lên thuyền của ta, muốn xuống cũng không phải đơn giản như vậy.”

Thẩm Diệu đứng dậy từ giả Quý Vũ Thư, đột nhiên Quý Vũ Thư nói: “Đúng rồi, Thẩm tiểu thư, lúc trước ngươi muốn ta hỏi thăm tin tức của Lưu Huỳnh cô nương, đến nay vẫn chưa có kết quả. Nếu tiểu thư không nóng lòng, có thể đợi thêm một thời gian hay không?”

Thẩm Diệu nói: “Không vội, Quý chương quy chậm rãi tìm đi, ta cũng chậm rãi chờ.”

Đội nàng đi rồi, Quý Vũ Thư mới lắc lắc đầu, bước vào phía trong vừa đi vừa lẩm bẩm: “Thật là khó hiểu, cùng là nữ tử nhưng so với Thục Dục cô nương khác xa. Ít nhất chỉ cần đưa chút ít trân châu thì Thục Dục sẽ vui vẻ, còn nàng... tặng nàng đầu lâu liệu nàng có vui vẻ không nhỉ?” Nói tới đây hần bỗng rung mình, vội vàng rời khỏi.

...

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Tầu chuông trên bàn đã xếp thành chồng, Văn Huệ đế ngồi trước bàn, sổ con mở ra trước mặt, nhưng hần cũng không thèm liếc nhìn một cái. Hần đã sắp sáu mươi, tuy rằng tinh thần còn rất tốt, nhưng mái tóc cũng đã hoa râm. Vòng tròn luân hồi, không tha bất cứ một ai, hần cũng từng trải qua thời niên thiếu khí phách, mạnh mẽ kiêu ngạo, nay mặc dù chí lớn vẫn còn, nhưng ánh mắt mọi người nhìn hần giống như nhìn một con hổ dần dần già đi.

Rồi một ngày kia sẽ có một con hổ mới kế thừa vị trí của hần.

Sắc mặt Văn Huệ đế âm trầm, tuổi hần càng cao, hần càng trở nên gầy yếu, làn da nhăn nheo dán lên xương cốt, hiện ra một loại trạng thái lão hóa quý dị. Hần mở miệng, giọng khàn khàn, lộ ra tức giận ngập trời.

“Lão thập nhất thật sự đã giết một thị vệ giống thích khách trước đây như đúc sao?”

Hai người áo đen trước mặt hần lập tức nói: “Bẩm bệ hạ, đúng vậy, đã bắt được thân tín của Thân vương điện hạ, sau khi dùng hình tra tấn, hần chính miệng thừa nhận, trước đó vài ngày Thân vương điện hạ đã xử tử một thị vệ che mặt.”

Văn Huệ nhắm mắt, gờ tay một cái, chiếc chặn giấy trên bàn rơi xuống đất nghe loảng xoảng. Một lát sau, hần cười lạnh: “Lão thập nhất, trầm xem thường người rồi!”

Sống ở trong cung, từ phi tần, thần tử, thậm chí là Hoàng hậu, ai có được thông tin nhanh nhạy, thì cơ hội sống sót và nâng cao địa vị của người đó tốt hơn, ai có mạng lưới tin tức dày đặc, đáng tin cậy, sẽ chiếm được tiên cơ. Hoàng đế cũng không ngoại lệ, muốn an ổn ngồi trên long ý, nơi nơi đều phải có người của hần.

Lúc đầu mật thám báo tin Dự thân vương xử tử một tên thị vệ giống thích khách trước đây như đúc hần còn không tin. Tình cảm trong hoàng thất là một thứ xa xỉ, hần ngồi lên hoàng vị, con đường hần đi chính là giẫm lên thi thể huynh đệ mới có được ngày nay. Bảo toàn Dự thân vương, chính là vì hần nhớ rõ cái đêm hần bị hành thích, Dự thân vương lấy thân che chắn, máu tươi đầm đìa đem mạng hần từ trước cửa quỷ môn quan kéo về.

Văn Huệ đế thường nghĩ, nhiều năm như vậy, hần đối Dự thân vương tốt vô cùng, không chỉ vì nghĩ tình Dự thân vương đối một chân cứu mạng hần, lại ở bên cạnh hần từ nhỏ. Từ lúc ngồi lên vương vị, tình cảm mà mọi người dành cho hần không còn đơn giản, thuần túy nữa, dù là những người con ruột thịt của hần, bề ngoài thân cận với hần nhưng bụng lại đầy mưu kế. Sự tồn tại của Dự thân vương có thể nhắc nhở hần, ít nhất trên đời này vẫn còn một người sẵn sàng vì hần mà hy sinh tính mạng, hần vẫn còn một người thân, hần không đơn độc.

Nhưng hôm nay, niềm an ủi này lại trở thành một chuyện cười lớn. Thì ra mọi chuyện chỉ là một tuồng kịch, thậm chí Văn Huệ đế hoài nghi, Dự thân vương có thật là bị phế bỏ một chân hay không?

Cuối cùng Dự thân vương muốn làm gì? Mưu đồ soán vị? Trong sử sách không thiếu những người giầu tài, âm thầm nhẫn nhục chờ đợi thời cơ, một khi thành công sẽ tạo nên nghiệp lớn, Văn Huệ đế cảm thấy phần nộ, nhục nhã vì trước giờ bị che mắt.

Bị người mình tin nhiệm phản bội, không những không còn tín nhiệm, mà sẽ càng hoài nghi hơn nữa. Người hoàng thất vốn đã đa nghi, trước giờ hần không nghi ngờ Dự thân vương, là vì Dự thân vương đối với hần hết sức chân thành, nay biết được sự chân thành này chỉ là giả dối, hạt giống hoài nghi kia bỗng lớn lên trở thành đại thụ che mất ánh sáng lý trí, ai cũng không lay động được.

“Phải người canh chừng phủ Dự thân vương, trăm muốn nhìn xem, hấn muốn chơi trò gì!”

Cao công công cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, dường như chưa nghe thấy chuyện gì. Nhưng trong lòng thở dài: Thời thế thay đổi, thời thế thay đổi a.

...

Ngày lại ngày trôi qua, Định kinh yên bình như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Sắp đến cuối năm, ai cũng vội vàng đặt mua đồ tết. Dù là gia đình nghèo khổ, cũng phát ra sự vui mừng.

Nhưng mà trong không khí như vậy, lại có người muốn vui cũng vui không nổi.

Hoàng cung, Ngự hoa viên.

Ly vương và Tương vương đi dạo. Phe Ly vương, vì Tương vương cùng Thành vương thế lực yếu hơn nên cúi đầu làm tay sai, thái độ đối với Ly vương hết sức cung kính. So với Thái tử làm việc trầm ổn, Chu vương, Tĩnh vương thủ đoạn mạnh mẽ, thì Ly vương lại theo hướng trung hòa, tài học của hấn không xuất chúng, mẫu phi cũng không chiếm được sủng ái, nhưng hấn là người nham hiểm, lại khéo đưa đẩy, từ trên xuống dưới, dù là triều thần hay huynh đệ, ai cũng cho hấn một phần mặt mũi.

“Lục ca, nghe nói mấy ngày này phụ hoàng đối Vương thúc rất lạnh nhạt.” Tương vương mở miệng nói.

“Ngươi cũng nghe rồi à.” Ly vương cười, thời điểm hấn cười lộ lên, khóe mắt có một nếp nhăn nhỏ, nhìn thật hiền lành. Thái độ của hấn khi nói chuyện cùng Tương vương rất tốt: “Phụ hoàng trước giờ luôn coi trọng Vương thúc, gần đây Vương thúc có chuyện muốn nhờ, vài lần tiến cung, phụ hoàng lại lấy cớ bận rộn không gặp, người sáng suốt đều nhận ra phụ hoàng cố tình.”

Trước giờ Văn Huệ để đối với Dự thân vương hết lòng quan tâm giúp đỡ, trước đây có một sủng phi đắc tội Dự thân vương, nhà mẹ đẻ sủng phi kia rất có thế lực, nhưng Văn Huệ để vẫn day sủng phi kia vào lãnh cung. Còn cảnh cáo mọi người: “Thập nhất là tay chân của trăm, bất kính với hấn, chính là bất kính với trăm!” Cũng bởi Văn Huệ để trước giờ đều thỏa mãn mọi yêu cầu của Dự thân vương, nay thái độ đột nhiên chuyển biến, nên mọi người mới chú ý.

“Vì sao lại như vậy chứ?” Tương vương nghi hoặc nói: “Vương thúc làm chuyện gì chọc giận phụ hoàng sao? Nhưng nhiều năm như vậy, dù Vương thúc làm gì phụ hoàng cũng chưa từng trách tội. Mấy ngày nay ta cũng không nghe xảy ra chuyện gì a.”

“Ngươi có biết Vương thúc tiến cung cầu phụ hoàng chuyện gì không?”

Tương vương lắc đầu.

“Thất đệ a,” Ly vương vỗ vỗ vai hấn, giống như một huynh trưởng ân cần dạy bảo đệ đệ chưa hiểu chuyện: “Sống trong cung, phải có tâm nhãn một chút. Ngươi thành thật như vậy phải làm sao đây, ta cũng không thể ở bên cạnh ngươi mọi lúc để quan tâm a.”

Tương vương then thùng cười cười: “Ta đi theo lục ca, lục ca thông minh hơn ta, lục ca nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Ta nghe nói Vương thúc tiến cung là vì chuyện của Thẩm gia.”

“Thẩm gia?” Tương vương như bừng tỉnh: “Chẳng lẽ vì chuyện Thẩm gia nên phụ hoàng mới tức giận với Vương thúc?” Hấn nghĩ nghĩ, rồi nói: “Nhưng Vương thúc sắp cưới đích nữ Nhị phòng của Thẩm gia, không thể chỉ vì Nhị phòng nhỏ bé đó mà phụ hoàng lại tức giận đâu?”

Không ai hiểu Văn Huệ để hơn mấy người con trai của hấn. Nếu Dự thân vương có yêu cầu gì quá đáng, mới có thể chọc giận Văn Huệ để. Sinh hoạt trong hoàng thất lâu ngày, ai cũng hiểu được điểm mấu chốt của hoàng đế chính là thế lực. Thẩm Quý ở Nhị phòng Thẩm gia lại là quan văn, trong tay không có binh quyền, không thể ảnh hưởng đến thế cục, Văn Huệ để sao có thể vì hấn mà tức giận với Dự thân vương chứ.

“Thì đó.” Ly vương ý tứ sâu xa nói: “Nhưng mà chuyện Vương thúc cầu xin, chính là muốn cưới đích nữ Đại phòng Thẩm gia, chính là Thẩm Diệu a.”

“Thì ra là thế.” Tương vương lúc này mới hiểu: “Thẩm Tín tay cầm binh quyền, Vương thúc lại muốn kết hôn với con gái hấn, phạm vào điều kiêng kỵ của phụ hoàng. Nhưng tại sao Vương thúc đột nhiên lại muốn cưới Thẩm Diệu? Lúc trước không phải muốn cưới Thẩm Thanh hay sao? Cho dù phụ hoàng dung túng Vương thúc, nhưng việc này vẫn cảm như vậy, chẳng lẽ Vương thúc hồ đồ đến nỗi không biết.”

“Ta cũng không hiểu.” Ly vương lắc đầu: “Mấy năm nay tuy Vương thúc thường làm việc tùy hứng, nhưng vẫn tuân thủ bổn phận, nhưng lần này, hấn hơi quá rồi...”

“Chắc chắn phụ hoàng sẽ không để Vương thúc thành thân với Thẩm Diệu đâu, nhưng nếu đã vậy, tại sao phụ hoàng không nói thẳng với Vương thúc, mà lại tránh mặt, ta thấy trong chuyện này có điều kỳ quái.”

“Có lẽ phụ hoàng đã hết kiên nhẫn.” Ly vương cười khổ: “Dù sao chuyện này cũng không liên quan chúng ta. Mấy ngày nay phụ hoàng không được vui, ngươi hãy hành xử cẩn thận, kéo lại nước họa vào thân.”

“Lục ca nói phải.” Tương vương gật đầu.

Hai người đi rồi, sâu bên trong Ngự hoa viên có một người chậm rãi đi ra, chính là Định vương Phó Thu Nghi. Hắn đến đây tự này giờ, những gì hai người kia vừa nói hắn đều nghe được. Hắn nhìn về phía hai người rồi đi, đêm chiều lâm bẩm: “Thẩm Diệu?”

...

Trên tòa lầu cao nhất của hiệu cầm đồ Phong Tiên, Quý Vũ Thư đưa thư tín trong tay cho Cao Dương xem, xem xong Cao Dương liền thả vào lò than tiêu hủy.

“Sau khi tin tức truyền đi, Văn Huệ đế đã bắt đầu nghi ngờ lão cầu, lão cầu lúc này còn ung dung chưa biết hắn đã tự bê đá đập chân mình.” Quý Vũ Thư vui sướng khi người gặp họa.

Cao Dương lắc đầu: “Vẫn nên cẩn thận một chút, đừng để chuyện gì phát sinh.”

“Ta biết.” Quý Vũ Thư sờ mũi: “Tạ Tam ca gần đây bận rộn lắm à? Sao lâu rồi không nhìn thấy hắn.”

“Hắn ngày nào chẳng có việc.” Cao Dương đột nhiên thở dài một tiếng: “Cũng không biết cứ tùy theo tính tình của hắn thế này, là đúng hay sai nữa.”

“Ta tin tưởng Tạ Tam ca.” Quý Vũ Thư nói: “Tạ Tam ca là người có tài, người lo lắng cái gì, hắn bố trí cục diện lâu như vậy, cho dù không thành công, cũng có thể an toàn rút lui. Cao Dương, người suốt ngày cứ lo lắng như một ông già ấy, người nhìn Tạ Tam ca xem, cho dù trong lòng mang nặng nhiều vấn đề, nhưng cứ giải quyết từng chuyện một, đó mới là nam nhân a!”

Quý Vũ Thư là người hầu trung thành của Tạ Cảnh Hành, mỗi lời nói đều mang ý thán phục. Cao Dương liếc hắn: “Vuốt đuôi ngựa.”

“Ai nói vuốt đuôi ngựa là xấu, hơn nữa, muốn vuốt đuôi ngựa còn phải xem đối tượng là ai, có đáng giá để mình vuốt hay không a.” Hắn nhìn Cao Dương ghét bỏ nói: “Chẳng hạn như ngươi, có quý xuống cầu ta vuốt ta cũng không vuốt a.”

Cao Dương cười ôn hòa: “Thật không, vậy sau này ngươi có chuyện gì đừng có nhờ ta bốc thuốc, có quý xuống cầu ta, ta cũng không kê đơn cho ngươi.”

Quý Vũ Thư sùng sốt, lập tức chuyển đề tài: “Kỳ thật trước kia ta cảm thấy những công tử, tiểu thư trong Định kinh này đều là bình hoa di động a, nhìn thì đẹp chứ không có tài cán gì, chỉ có Tạ Tam ca là khác biệt, tài năng xuất chúng. Nhưng hiện giờ, trừ Tạ Tam ca, ta bội phục thêm một người khác, tại Định kinh, người này cũng có thể coi như anh hùng xuất thiếu niên.”

“Hả, còn có người khác làm ngươi bội phục ư, thật mới mẻ,” Cao Dương ôn hòa nói: “Là ai a, ai đã lọt vào mắt xanh của ngươi?”

“Chính là Thẩm Diệu tiểu thư của Thẩm gia a!” Quý Vũ Thư vỗ đùi: “Mẹ của ta ơi, ta chưa từng gặp được nữ tử nào lớn gan như nàng! Dám tính kẻ trên đầu hoàng thất a, hơn nữa, còn muốn tận diệt toàn bộ phủ Dự thân vương a.”

“Ngươi cảm thấy ngạc nhiên chỉ vì trước đây ngươi chưa gặp nàng ta đó thôi.” Cao Dương hừ lạnh một tiếng, lúc trước Thẩm Diệu còn dám phóng hỏa đốt cháy từ đường, đặt cược cả tính mạng của mình, khi đó Cao Dương còn cảm thấy Thẩm Diệu giống như một kẻ điên. Cao Dương trước giờ làm việc ôn hòa, mọi sự đều tính trước rồi mới làm, thấy cách thức làm việc điên cuồng của Thẩm Diệu, lúc đầu hắn còn ôm suy nghĩ xem náo nhiệt, hắn cảm thấy với tính cách liều mạng như vậy, Thẩm Diệu không thể sống lâu, không nghĩ tới hắn chỉ vừa chớp mắt một cái, kẻ lỗ mãng kia đã trở mình thắng cuộc.

Đôi khi Cao Dương cảm thấy rất kỳ quái, những người như hắn, đều xem bản thân quý giá giống như những món đồ sứ tinh xảo, nếu không rơi vào tình huống bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không liều mạng, bởi bọn họ luôn cho rằng đối phương không đáng để liều mạng. Thẩm Diệu thì khác, nàng làm việc hết sức cực đoan, nàng xem bản thân như một tảng đá cứng rắn, những người cùng nàng đối nghịch lại trở thành đồ sứ, một khi va chạm, nàng chưa hề tổn thất thì người khác đã nát vụn rồi.

Không phải ai cũng có dũng khí xem mình như một tảng đá, cũng chính vì như thế, Cao Dương mới cảm thấy Thẩm Diệu là một người nguy hiểm. Đối với người có khả năng trở thành kẻ thù, ý của Cao Dương là bóp chết nàng trong khi nàng đang dần trưởng thành. Nhưng Cao Dương lại không thể đoán được trong lòng Tạ Cảnh Hành tính toán chuyện gì.

Tạ Cảnh Hành chắc chắn biết rõ những hành động của nhà đầu kia, nếu Thẩm Diệu có khả năng thành trở ngại trong kế hoạch của bọn họ, giữ lại Thẩm Diệu, chắc chắn sẽ hư đại sự.

“Trước đây nàng còn làm chuyện kinh thiên hơn nữa à?” Quý Vũ Thư kinh ngạc nói, rồi lại lập tức gật đầu: “Cũng phải, con gái của Uy Vũ đại tướng quân, mạnh mẽ một chút cũng bình thường. Tuy nàng không luyện võ, cũng không được nuôi dưỡng bên cạnh Thẩm Tín, nhưng với tính tình này, chẳng ai dám khi dễ nàng.”

Thấy Cao Dương suy nghĩ đến xuất thần, Quý Vũ Thư đột nhiên nhớ tới một việc, tiếp tục nói: “Nói đi cũng phải nói lại, việc lần này tuy rằng chúng ta là người tạo tin tức, nhưng mọi chuyện đều bắt nguồn từ kế hoạch của Thẩm Diệu. Bây giờغمم lại, nàng ta đúng là đáng sợ. Dự thân vương không biết khùng điên cái gì, tự nhiên nói với Văn Huệ đế muốn cưới Thẩm Diệu, hắn biết rõ Thẩm Tín tay cầm binh quyền, ai cưới Thẩm Diệu tức là có khả năng tranh đoạt đế vị, nhưng hắn vẫn phạm sai lầm như vậy. Đúng lúc, Văn Huệ đế đang hoài nghi hắn, giờ thì hay rồi, hắn ta tự đổ dầu vào lửa, bây giờ hắn mà chết đi, có lẽ Văn Huệ đế càng thêm vui mừng a. Đúng là cơ hội tốt để Trần gia ra tay, kế hoạch của Thẩm Diệu tuy mạo hiểm, nhưng cuối cùng không một chút sai lầm a.”

“Bởi vì trong kế hoạch của nàng chưa từng xảy ra chuyện ‘ngoài ý muốn’.” Cao Dương cảm thán, Tạ Cảnh Hành nói đúng, mỗi lần Thẩm Diệu làm việc, nhìn vào tưởng như nguy hiểm, nhưng cuối cùng nàng đều đạt được mục đích, không hề xảy ra sai sót.

Cao Dương còn tưởng tượng, nếu có một ngày nhìn thấy Thẩm Diệu thất kinh, bởi chuyện “ngoài ý muốn” mà há hốc miệng, đánh vỡ vẻ bình tĩnh thường ngày, không biết hẳn sẽ thích thú đến cỡ nào.

“Tóm lại, ta nghĩ Thẩm Diệu là người đáng để kết giao.” Quý Vũ Thư nghiêm mặt nói: “Hơn nữa ta xem dung mạo của nàng, chắc chắn vài năm nữa sẽ trở thành một mỹ nhân. Người thông minh lại xinh đẹp như vậy, Quý Vũ Thư ta sao có thể bỏ qua.” Hắn cố tình biểu lộ vẻ phong lưu phóng khoáng tươi cười: “Ta quyết định rồi, trong lòng ta từ nay nàng sẽ ngang hàng với Thục Dục cô nương, từ nay về sau, trừ bỏ Thục Dục cô nương, nàng cũng là hồng nhan tri kỷ của ta.”

Cao Dương quay đầu đi chỗ khác, không thèm nghe những lời ngu ngốc của tên tiểu tử này.

Lúc này, người vừa trở thành ‘hồng nhan tri kỷ’ của Quý Vũ Thư đang ở trong kho lựa đồ vật.

“Muội muội, người chọn lựa lâu như vậy, muốn đưa quà cưới cho Thẩm Thanh à?” Thẩm Khâu gãi đầu, hỏi.

Thẩm Diệu ở trong kho mang những thứ hoàng đế ban thưởng lục tung lên, cuối cùng tìm được một cái gói đầu bằng ngọc, bóng loáng lạnh lẽo, màu sắc hài hòa, trông rất đẹp mắt.

“Muội muội muốn đưa cái này cho Thẩm Thanh sao?”

Ngày Thẩm Thanh thành thân sắp đến, trong ngoài Thẩm gia đang vì chuyện này mà quan tâm lo lắng. Vài ngày trước, Thẩm Khâu còn nghe Thẩm Nguyệt hỏi Thẩm Diệu muốn tặng cái gì làm quà. Nhưng vẫn chưa thấy Thẩm Diệu có động tĩnh, hẳn đang nghĩ Thẩm Diệu vì chuyện này mới đến kho chứa vật phẩm.

“Hả? Không phải đâu.” Thẩm Diệu cầm gói ngọc, lắc đầu.

“À.” Thẩm Khâu hỏi: “Chẳng lẽ muội muội cần dùng sao? Gói đầu này đúng là rất đẹp.”

Gói đầu này gọi là gói hàn ngọc, kiếp trước nàng vào cung, đây là một trong những món đồ cưới mà Thẩm Tín cho nàng. Về sau, nàng thành hoàng hậu, Mĩ phu nhân được sủng ái, một hôm nói thân mình không khỏe, đau đầu, muốn dùng gói hàn ngọc của nàng. Khi đó, gói này đã được Thẩm Diệu tặng Uyển Du, Uyển Du không bằng lòng đưa cho Mĩ phu nhân, hai người cãi nhau, cuối cùng gói hàn ngọc vỡ nát, Phó Tu Nghi trách phạt Uyển Du, không bao lâu thì tin tức Hung Nô muốn cầu thân truyền đến.

Dù là chuyện kiếp trước, nhưng giờ nhớ lại, nàng vẫn đau thấu tâm can.

“Muội muội?” Thẩm Khâu thấy Thẩm Diệu không nói, lo lắng hỏi.

“Ta muốn dùng để tặng người khác,” Thẩm Diệu lạnh nhạt nói: “Về phần quà cưới cho đại tỷ, nếu đại ca có thời gian, giúp ta chọn một món đi. Còn nếu đại ca không rảnh, ta bảo Cốc Vũ lựa chọn cũng được.”

“À.” Thẩm Khâu lúng túng đáp. Đến khi Thẩm Diệu ra khỏi phòng mới tự vỗ đầu một cái: “Ta thật là ngốc, quên hỏi muội muội muốn đưa cái gói đầu kia cho ai!”

Ngoài phòng, Kinh Trập cũng vừa hỏi: “Tiểu thư muốn tặng gói đầu này cho ai vậy?”

“Một bằng hữu.”

Nếu muốn giao kết với Trần gia, ít nhất cũng phải ra vẻ một chút. Một miếng khi đói bằng một gói khi no, dù món quà của nàng không lớn, nhưng đưa đúng dịp mới có thể bày tỏ tâm lòng chân thành của nàng, như vậy mới có thể kết giao được đồng minh trung thành và tận tâm. Thuật lấy lòng người, nàng theo Phó Tu Nghi học một kiếp người, cuối cùng cũng sử dụng được một chút.

Gói đầu dùng để an thần, tĩnh tâm, đối với muội muội Trần gia thần trí đang rối loạn kia, đúng là thứ cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Xuất Giá

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã đến mừng Tám tháng Chạp.

Đây là ngày hoàng đạo, thích hợp bàn chuyện hôn lễ cưới gả, cũng là ngày phủ Dụ Thân Vương nhiều năm yên lặng bỗng rộn ràng làm lễ cưới Vương phi. Trên danh nghĩa Dụ thân vương sống độc thân đã lâu, nay rốt cuộc đón nữ chủ nhân mới vào phủ. Nhưng trong lòng mọi người hiểu rõ, chuyện này cũng không đáng để vui mừng, nghĩ đến vị Vương phi trước đây, ai cũng thầm nói, không biết khi nào thì tiệc vui trở thành đám tang.

Dự thân vương cưới Thẩm Thanh, là đích nữ Nhị phòng phủ Uy Vũ đại tướng quân. Thẩm gia ba phòng có ba đích nữ, Thẩm Diệu nổi tiếng là phé vật vô dụng, Thẩm Nguyệt tài danh lan xa, Thẩm Thanh được cho là xinh đẹp hào phóng, có trí tuệ, kết quả lại gả cho kẻ tàn độc như Dự thân vương, chuyện này làm cho người ta nghe được cũng đem lòng thương tiếc.

“Thẩm Quý kia chắc là điên rồi.” Trong đám xem náo nhiệt có người nhỏ giọng nói: “Như thế này không phải là tro mắt nhìn con gái nhảy vào hố lửa sao, làm vậy a.”

“Ngươi thì biết cái gì.” Một người khác cãi lại: “Biểu huynh của ta là một vị quan nhỏ nói rằng Thẩm Thanh này đã ăn nằm với Dự thân vương từ sớm kia, nay trong bụng còn có bầu, nếu không phải cốt nhục hoàng thất, có khi đã bị đim lông heo ấy chứ.”

“Hả? Ngươi nói thật sao?” Người chung quanh nghe thấy, đều kinh ngạc, hiển nhiên họ chưa từng nghe nói chuyện này.

Người nọ đắc ý dào dạt: “Thật, nghe nói ngày tổ chức Hồi triều yến, văn võ bá quan đều tận mắt chứng kiến, cho nên ta thấy Thẩm Thanh này không hề đáng thương, gieo gió gặt bão thôi.”

“Nếu đúng như thế, chưa lập gia đình đã mang thai, đúng là đòi phong bại tục!”

“Thật không biết liêm sỉ!”

“Nhị phòng Thẩm gia sao có thể dạy dỗ nữ nhi thành người như vậy? Thẩm tướng quân sống quang minh lỗi lạc, phải chịu nhục lây a.”

“Chuyện này liên quan gì đến Thẩm tướng quân? Thẩm tướng quân hàng năm trấn thủ biên quan, các phòng bọn họ tự nuôi dạy nữ nhi a.”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu nghị luận ầm ỉ, trong lời nói đều mang theo sự khinh bỉ đối với Thẩm Thanh, từ sự đồng tình ban đầu cho đến thóa mạ vào lúc này, dường như chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt. Cha mẹ nàng là Thẩm Quý cùng Nhiệm Uyển Vân cũng bị chửi lây.

Người vừa nãy nói Thẩm Thanh mang thai trước khi thành thân lặng lẽ cười, xoay người biến mất.

Nội viện Thẩm phủ, hi nương đang trang điểm cho Thẩm Thanh.

Nhiệm Uyển Vân đứng ở phía sau Thẩm Thanh, nắm chặt chiếc khăn trong tay, hận không thể xé nát. Nàng tốn bao công sức nuôi dạy nữ nhi, giờ đành tro mắt nhìn con đi vào hố lửa. Trên đời không có người mẹ nào không thương con gái của mình, hoàn cảnh trước mắt giống như có người cầm dao cắt thịt nàng a.

Thẩm Thanh lại khác, nàng không thể hiện cảm xúc mãnh liệt như Nhiệm Uyển Vân. Nàng im lặng ngồi tùy ý hi nương trang điểm, hi nương cười khanh khách nói: “Đại tiểu thư, đề lão thân giúp ngày se lông mặt, cái này hơi đau một chút, ngài cố chịu đựng, đợi làm xong thì có thể trở thành tân nương tử thật xinh đẹp.”

Không nói lời này thì thôi, lời này vừa nói ra, Nhiệm Uyển Vân cảm thấy đau đến tận cùng, suýt nữa té xỉu. Thẩm Thanh nhìn chính mình trong gương, nếu không phải mặt nàng thỉnh thoảng còn chớp, chỉ sợ người khác thấy sẽ nghĩ đây là một pho tượng không hồn.

Hi nương nhìn bộ dáng Thẩm Thanh cũng hết sức ngỡ ngàng, nàng lấy một sợi bông tẩm thuốc từ trong hộp, bắt đầu se mặt giúp Thẩm Thanh. Việc này phải ở trên mặt chà sát qua lại tí mủ, sẽ rất đau, đối với những tiểu thư yếu ớt được nuôi chôn khuê phòng, ít nhiều cũng sẽ nùng nịu kêu vài tiếng, nhưng đến lượt Thẩm Thanh, vẻ mặt nàng không hề thay đổi, cũng không kêu la, dường như không biết đau đớn.

“Thanh nhi...” Nhiệm Uyển Vân nhìn không được rơi lệ.

Hi nương nhìn thấy tình cảnh này, tân nương cùng gia quyến chẳng hề vui mừng, còn để lộ ra không khí trầm lắng tuyệt vọng, trong lòng cũng hiểu được vài phần. Nàng cũng không nói lời cát tường nữa, chăm chú trang điểm thật nhanh, rồi tìm cơ rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Nhiệm Uyển Vân, Thẩm Thanh và vài nha hoàn.

Nhiệm Uyển Vân nước mắt liên tục chảy, chỉ ngăn ngừn mấy tháng, nàng đã già đi rất nhiều, trán đầy nếp nhăn, tóc bạc rất nhiều, không còn bộ dáng phu nhân hoa lệ, đầy đặn, khôn khéo như trước.

“Nương, người đừng lo lắng.” Thẩm Thanh đánh vỡ sự im lặng, cổ họng nàng khàn khàn, lời nói ra mang một âm điệu cổ quái, như khóc như cười, nàng nói: “Những chuyện hôm nay ta phải chịu đựng, ta sẽ không bỏ qua như vậy, ta phải báo thù.”

“Thanh nhi, nương thật xin lỗi ngươi.” Nhiệm Uyển Vân tiến lên ôm nàng.

Thẩm Thanh để im cho nàng ôm, khàn khàn nói: “Cha nương đều không giúp được ta, tự ta sẽ báo thù.” Ngữ khí âm trầm, nhưng mà oán khí ngút trời ai cũng có thể cảm nhận được. Thẩm Quý thờ ơ lạnh nhạt, Nhiệm Uyển Vân tay chân bị ràng buộc, cuối cùng đành đứng nhìn Thẩm Thanh xuất giá, Thẩm Thanh vì vậy mà hận phụ mẫu của chính mình.

Nhiệm Uyển Vân nghe nữ nhi oán hận, trong lòng như bị sét đánh, nhưng mà nàng hiểu rõ sự tình đi đến bước này, cũng là lỗi của nàng. Nếu lúc trước nàng không tính kế Thẩm Diệu, nếu đêm đó ở Ngọa Long tự nàng đi qua liếc mắt một cái, hoặc là sau đó nàng thẳng thắn thanh minh với Dự thân vương chuyện bị đánh tráo thì hiện tại Thẩm Thanh cũng không rơi vào đường cùng như vậy.

Nàng miễn cưỡng cười nói: “Thanh Nhi đừng sợ, nương thê, nương nhất định báo thù cho ngươi, còn có nhị ca ngươi, chúng ta nhất định sẽ làm cho tiểu tiện nhân kia thân bại danh liệt.”

Đại sảnh Thẩm phủ, Thẩm lão phu nhân bình tĩnh ngồi ở ghế trên, Thẩm Nguyên Bách dựa vào người nàng, dường như cảm nhận được Thẩm lão phu nhân có chút bức bối, nên ngoan ngoãn không dám nhúc nhích.

“Thêm trang gì chứ!” Thẩm lão phu nhân nói: “Làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy, còn mặt mũi muốn thêm trang! Lão nhị, ngươi nuôi dạy được một nữ nhi thật là tốt a!” Thẩm lão phu nhân thích hư vinh, coi trọng nhất là thể diện, hiện giờ Thẩm Thanh gây ra tai tiếng lớn như vậy, văn võ bá quan đều gièm pha, Thẩm lão phu nhân cảm thấy mất hết mặt mũi, tất nhiên hận mẹ con Thẩm Thanh.

Thẩm Quý vội vàng vâng dạ, hận không thể huỷ Nhiệm Uyển Vân ngay lập tức.

Thẩm Khâu nghe vậy vẻ mặt cổ quái, dường như muốn cười. Có lẽ Thẩm lão phu nhân đã quên, nàng xuất thân cũng là ca kỹ, so với Thẩm Thanh hơn được bao nhiêu? Hiện tại cũng chỉ ý vào thân phận Thẩm lão phu nhân, chẳng lẽ bà thật sự nghĩ mình là tiểu thư khuê các trong ngọc trắng ngà.

Thẩm Vạn không lên tiếng, Trần Nhựt Thu cũng sẽ không chủ động đón nhận sự tức giận của Thẩm lão phu nhân. Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn bình đạm đứng yên, giống như chưa nghe thấy gì.

Thẩm lão phu nhân phát hỏa xong, lại nói: “Hồi môn cũng không cần nhiều, nha đầu như vậy, không đáng để Thẩm gia tốn kém!”

Lời này vừa nói ra, La Tuyết Nhạn cảm thấy khinh thường, tuy thời đại này trọng nam khinh nữ, nhưng Thẩm Thanh từ nhỏ lớn lên bên cạnh Thẩm lão phu nhân. Bà biết rõ Thẩm Thanh gả đến Dự thân vương phủ là bắt đầu một cuộc sống bi thảm, cho nàng nhiều bạc có thể giúp nàng sống thoải mái một chút, thật không ngờ Thẩm lão phu nhân lại keo kiệt đến như vậy, quả nhiên là nữ tử phong trần không thể lên được mặt bàn.

Thẩm Quý lại đồng ý, từ trước đến nay hắn luôn đóng vai một hiếu tử, Thẩm lão phu nhân thấy hắn thuận theo, vẻ mặt dịu đi, ánh mắt hướng về Thẩm Tín, chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên nghe được Thẩm Nguyệt kinh ngạc kêu lên: “Nhị ca?”

Mọi người theo ánh mắt Thẩm Nguyệt nhìn qua, từ cửa đi tới một nam tử trẻ tuổi, mặc trường bào màu xanh, nam tử nhìn hết sức đoan chính, nhìn kỹ một chút sẽ thấy người này cùng Thẩm Quý có sáu bảy phần tương tự, ánh mắt hắn ẩn chứa sự kiêu ngạo.

Người này chính là Thẩm Viên, con trai trưởng Nhị phòng.

Thẩm Viên từ nhỏ thông minh lanh lợi, so với Thẩm Khâu dựa vào đánh trận lập công thì Thẩm Viên chính là một kỳ tài. Còn nhỏ đã đỗ khoa thi, chiếm thứ hạng khá cao, sau lại được quý nhân giúp đỡ, dần bước vào quan trường. Nhưng trước đó cần rèn luyện bên ngoài ba năm, hiện giờ là năm cuối, vốn là đến cuối năm hắn trở về sẽ ở lại Định kinh nhận chức. Ai ngờ Thẩm Thanh xảy ra chuyện, nên hắn vội vàng thu xếp trở về, đến nơi thì đúng ngày cưới muội xuất giá.

Thẩm Nguyệt lùi về phía sau Thẩm Vạn né tránh, Thẩm Vạn vỗ vỗ vai Thẩm Nguyệt, ánh mắt dừng trên người Thẩm Viên.

Đối với Thẩm Viên, người Thẩm phủ ít nhiều có chút e sợ. Có lẽ do Thẩm Viên tuổi trẻ đã đạt được công danh, hoặc do hắn còn nhỏ nhưng hành xử già dặn làm người ta cảm thấy tâm cơ thâm trầm, Thẩm Nguyệt và Thẩm Diệu trước đây, luôn luôn e ngại hắn.

Cao hứng nhất chỉ có Thẩm lão phu nhân, nàng vui mừng vẫy vẫy tay với Thẩm Viên: “Viên nhi!” Thẩm Nguyên Bách trong ngực Thẩm lão phu nhân cũng thanh thản hô một câu: “Nhị ca!”

Thẩm Viên cười tiến lên hành lễ với Thẩm lão phu nhân, gọi một tiếng “Tổ mẫu”, lại sờ sờ đầu Thẩm Nguyên Bách, nói: “Nguyên Bách lại cao thêm rồi.”

“Viên nhi chắc là gấp gáp trở về.” Trần Nhựt Thu cười mở miệng: “Trên đường có mệt hay không, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Nay nàng chính là người quản lý Thẩm phủ, tất nhiên muốn bày ra bộ dạng chủ mẫu.

Thẩm Viên quay đầu liếc nhìn Trần Nhựt Thu, không biết vì sao, trong lòng Trần Nhựt Thu trầm xuống, trong lòng sinh ra một nỗi kiêng kỵ. Một năm không gặp, khí thế Thẩm Viên phát ra làm người ta nhìn không thấu, Trần Nhựt Thu trước giờ thông minh, lúc Thẩm Viên còn bé đôi khi nàng ngoài sáng trong tối ngáng chân hắn, nhưng hắn hết sức lạnh lợi, càng về sau, đôi khi người thua trận lại là nàng. Trần Nhựt Thu nghĩ, Nhiệm Uyển Vân may mắn còn sống được người con trai thông minh, cho nên dù nàng bất mãn với Nhị phòng, nhưng cũng không dám chống đối ra mặt.

“Không cần,” Thẩm Viên nói: “Ta trở về lần này, là vì muốn đưa muội muội xuất giá. Giờ nghỉ ngơi, chỉ sợ không kịp thời gian.”

Nói đến Thẩm Thanh, không khí trong phòng có chút xấu hổ, Thẩm lão phu nhân cũng không tiếp lời. Ánh mắt Thẩm Viên không hề do dự nhìn về phía Thẩm Diệu đang đứng bên cạnh Thẩm Khâu. [Edit: Phan Ngọc Huyền: Ủa, về nhà không chào phụ thân, đại bá, tam thúc gì gì hay sao, thứ vô phép vô tắc, mọi người đừng bị tác giả lừa, miêu tả Thẩm Viên cao siêu như vậy chứ thực ra trong truyện chỉ là pháo hôi thôi à]

“Một thời gian không gặp, Ngũ muội muội thay đổi không ít.” Hắn nheo mắt: “Quả nhiên nữ tử mười tám sẽ thay đổi, Ngũ muội muội trở nên... Ta nhìn không thấu rồi.”

Thẩm Diệu bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt Thẩm Viên âm trầm tìm tòi nghiên cứu, giống như rắn độc, từ từ bò đến làm người ta rùng mình. Nàng mỉm cười: “Nhị ca thì chẳng hề thay đổi gì cả.”

Trần Nhựt Thu nhìn vào trong mắt, Thảm Nguyệt vui sướng khi người gặp họa, Thảm Tín và La Tuyết Nhạn không hện mà cùng nhủ thầm, Thảm Khâu cười tiếp lời: “Không sai, Nhị đệ không có biến hóa gì cả.” Hắn tiếp nhận câu chuyện. Thảm Viên cũng liếc nhìn Thảm Khâu một cái, ý vị sâu xa nói: “Không ngờ hiện tại Ngũ muội muội cùng đại ca tình cảm tốt như vậy.”

“Huynh muội ruột thịt, tình cảm tất nhiên phải tốt rồi.” Thảm Diệu cười ôn hòa: “Nhị ca không tới xem đại tỷ sao? Không chừng còn kịp thêm trang a.”

Thảm Viên nhìn Thảm Diệu thật sâu, cười nói: “Không sai, ta phải đi thôi.” Dứt lời hướng về phía Thảm lão phu nhân thi lễ: “Tổ mẫu, ta đi xem muội muội trước, ta làm đại ca không ở bên người muội muội, nay nàng sắp thành thân, cũng không biết ngày sau có bị người khác khi dễ hay không, ta muốn cùng nàng nói mấy câu.” Dứt lời, hắn lưu loát xoay người, không thèm nhìn ai, bước nhanh rời đi.

Từ đầu tới cuối, hắn không nói một câu với Thảm Quý.

Trước giờ, Thảm Quý và Thảm Viên quan hệ cha con tuy không đặc biệt thân mật, nhưng dù sao cũng là phụ tử, Thảm Quý coi trọng Thảm Viên, luôn chiều cổ hắn, Thảm Viên cũng luôn tôn kính Thảm Quý. Hôm nay thái độ như vậy, rõ ràng là có vấn đề. Thảm Quý xanh mặt, nắm chặt tay. Thảm lão phu nhân nhìn hắn một cái, trong lòng phiền muộn, phát phát tay, nói: “Đi ta trở về phòng!”

Yến tiệc hôm nay, Thảm lão phu nhân không dự. Bà nghĩ, người đến tham gia hôn lễ đều là quan lớn quý tộc, ai nấy đều biết rõ ràng câu chuyện đằng sau mỗi hôn sự này. Cái mặt già của bà không đủ phúc phần để nhận niềm vui làm trưởng bối, nên bảo Trương ma ma đi và về phòng.

Sau khi Thảm lão phu nhân rời đi, không khí trong sảnh có chút xấu hổ. Thảm Nguyệt liếc nhìn Thảm Diệu, mở miệng hỏi: “Ngũ muội muội, ngươi tặng gì cho đại tỷ để thêm trang?”

“Một vài món châu báu trang sức thôi.” Thảm Diệu thản nhiên nói.

Thảm Nguyệt “À” một tiếng, thấy Thảm Diệu thờ ơ, trong lòng nàng tức giận, nhưng trước mặt vợ chồng Thảm Tín nên nàng cũng không bộc lộ, yên lặng đứng bên cạnh Trần Nhựt Thu.

Thảm Vạn nhìn về phía Thảm Tín: “Đại ca, Viên nhi đã trở lại, chúng ta nên làm thế nào?”

“Viên nhi trở về có quan hệ gì với ta?” Thảm Tín nghi hoặc nói: “Kiều Kiều cùng Khâu nhi ta còn chẳng quản, quản con trai lão Nhị làm gì? Lão Tam, nhà các ngươi ít người ít việc, nếu rảnh rồi không có việc gì thì giúp đỡ nhà lão Nhị đi, dù gì cũng là huynh đệ nhà mình.” Hắn thậm chí nhấn mạnh hai chữ ‘nhà mình’ với Thảm Vạn.

Thảm Tín nhìn qua thì thành thật đôn hậu, thật ra cái miệng rất độc, cứ nhìn Lâm An Hầu Tạ Đình đấu tranh cao thấp với hắn vài chục năm cũng không giành thắng lợi thì biết. Hắn nói xong, Thảm Vạn liền sượng mặt, Trần Nhựt Thu tức giận móng tay bấm vào da. Ai không biết Tam phòng ít người, Trần Nhựt Thu không sinh được con trai, dưới gối chỉ có một mình Thảm Nguyệt. Tuy Thảm Vạn đối với Trần Nhựt Thu tình cảm sâu đậm, nhưng Thảm lão phu nhân ngày đêm muốn Thảm Vạn nạp thiếp để sinh con trai nối dõi, Thảm Tín nói lời này chính là đâm dao vào lòng Trần Nhựt Thu.

“Đừng vậy, em dâu.” La Tuyết Nhạn cũng cười mở miệng: “Đừng mãi quan tâm chuyện người khác, ta biết hai người các ngươi thiện tâm, nhưng mà cũng nên ngừng lại chuyện của chính mình. Nguyệt nhi cũng đã lớn, ngày sau gả cho người khác mà không có một huynh đệ nào giúp đỡ, không tránh khỏi đơn bạc.”

Đáy mắt Thảm Diệu đầy ý cười, Thảm Tín và La Tuyết Nhạn không có kinh nghiệm tranh đấu hậu trạch, nhưng sống ở chiến trường làm cho trực giác của họ nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều. Vợ chồng Thảm Vạn muốn châm ngòi ly gián, lại bị Thảm Tín và La Tuyết Nhạn đôi lời bác bỏ.

“Muội muội, chúng ta cũng đi nhìn tân nương.” Thảm Khâu vỗ vỗ vai Thảm Diệu: “Đồ thêm trang của ngươi vẫn còn để ở chỗ ta kia.”

Thảm Diệu biết Thảm Khâu có chuyện muốn nói với mình, liền gật đầu, hành lễ với trưởng bối rồi theo Thảm Khâu về Tây viện.

“Muội muội, Thảm Viên có địch ý đối với ngươi.” Thảm Khâu nói.

“Ta biết.”

“Hắn có thể đã biết sự tình.” Thảm Khâu sốt ruột: “Thảm Viên là kẻ có tâm cơ, thích nhất là âm thầm tác quái, ta sợ vì báo thù cho Thảm Thanh, hắn sẽ tìm cách hại ngươi. Mấy ngày này ngươi hãy ở trong phủ, đừng ra ngoài.”

Thảm Khâu đối với Thảm Viên có ý đối chọi, việc này cũng không rõ nguyên nhân, trước giờ Thảm Viên và Thảm Khâu không có va chạm, nhưng Thảm Khâu nhìn Thảm Viên không vừa mắt, có lẽ trời sinh đã là đối thủ.

“Đại ca, nếu hắn có tâm hại ta, cho dù ta trốn tránh, hắn cũng sẽ nghĩ ra biện pháp, và lại, hắn có thể làm ra chuyện gì? Yên tâm đi, nếu hắn thật sự là người cẩn thận, chắc chắn sẽ không tùy tiện hại ta, chỉ có thể âm thầm nghĩ kế.” Nói về mưu kế, ai có thể so với người đã từng chết một lần như nàng?

“Muội muội, ngươi còn nhỏ, có một số việc ngươi không hiểu.” Thảm Khâu càng gấp: “Thảm Viên không phải người tốt, đối chọi với kẻ tiểu nhân, ta sợ ngươi thua thiệt!”

“Đại ca yên tâm đi,” Thảm Diệu nhìn về phía Thảm Khâu: “Bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, ta vẫn còn có đại ca mà?” Nàng cười lạnh, trong lòng còn có điều chưa nói với Thảm Khâu.

Cái chết của Thẩm Khâu ở kiếp trước, tuyệt đối không đơn giản, Nhị phòng Tam phòng chắc chắn không tránh khỏi liên quan, nàng sẽ bắt bọn họ từng người phải trả giá, vì thế, dù Thẩm Viên không tìm năng, nàng cũng không để Thẩm Viên sống tốt, bắt hắn phải trả nợ kiếp trước.

Bên trong Thái Văn uyển ở Đông viện, lúc Nhiệm Uyển Vân nhìn thấy Thẩm Viên, liền ôm lấy Thẩm Viên khóc không thành tiếng. Sự hãi hùng bắt lực mấy ngày nay đều bộc phát trước mặt Thẩm Viên. Nhiệm Uyển Vân nghẹn ngào không nói được một câu trọn vẹn, ngay cả Thẩm Thanh đã sắp thành người gỗ, ánh mắt tuyệt vọng cũng trở nên sáng rọi khi nhìn thấy Thẩm Viên.

Thẩm Viên an ủi Nhiệm Uyển Vân trong chốc lát, lại tiến lên sờ sờ đầu Thẩm Thanh. Thẩm Thanh rớt cuộc “Oa” một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Nhị ca, tại sao ngươi không trở về sớm hơn...”

Nhiệm Uyển Vân vừa thấy Thẩm Thanh khóc, cũng khóc theo, nhất thời trong phòng tiếng khóc vang vọng, rất thâm thâm, người không biết còn tưởng nhà đang có tang, làm sao đoán được là việc vui.

Đáy mắt Thẩm Viên hiện lên vẻ lo lắng, hắn lớn lên tại tướng quân phủ, tuy rằng ở tướng quân phủ người có quyền thế cao nhất là vợ chồng Thẩm Tín, nhưng trong mắt hắn, hai người kia là những kẻ mãi phụ chi biết đánh giặc, Nhị phòng có thể đem họ bỏ vào lòng bàn tay để đùa giỡn. Mẫu thân hắn và muội muội là những phu nhân, tiểu thư phú quý, tao nhã, Thẩm Diệu so với họ chỉ giống như một đứa con gái nhà giàu mới nổi.

Vậy mà bây giờ, đứa con gái ngu xuẩn kia lại có thể bức Nhiệm Uyển Vân và Thẩm Thanh đến tình trạng này, đối với Thẩm Viên mà nói, đây chính là khiêu khích.

Ở trong thư Nhiệm Uyển Vân đã đem sự tình chân tướng nói rõ ràng, Thẩm Viên nhận thấy, tuy kế hoạch của Nhiệm Uyển Vân không thể nói là hoàn mỹ, nhưng Thẩm Diệu có thể bình yên thoát thân, thậm chí cản trả, đúng là ngoài dự đoán.

“Mẫu thân đừng khóc.” Thẩm Viên nói: “Khóc cũng không giải quyết được gì.”

“Viên nhi,” Nhiệm Uyển Vân cầm lấy tay hắn: “Ngươi là người có nhiều chủ ý, nhất định có thể cứu muội muội ngươi đúng không?”

Nghe vậy, Thẩm Thanh cũng chờ đợi nhìn Thẩm Viên: “Nhị ca, van cầu ngươi giúp ta, ta không muốn gả cho người kia... Không nên gả ta cho hắn... Nhị ca, ngươi mau giúp ta, ngươi mau giúp ta...” Tuy rằng Thẩm Thanh cũng e sợ ca ca, nhưng từ nhỏ chỉ cần nàng bị khi dễ, Thẩm Viên đều có thể âm thầm giúp nàng giành lại chiến thắng. Đối với Thẩm Viên, Thẩm Thanh vừa yêu vừa sợ, hiện tại Thẩm Viên chính là cọng cỏ cứu mạng của nàng, tất nhiên nàng muốn nắm thật chặt.

“Không thể.” Thẩm Viên bình tĩnh lạnh lùng nói: “Việc đến nước này, không còn khả năng cứu vãn, không thể vì ý muốn của muội muội mà làm hại mọi người. Việc hôn nhân này, muội muội bắt buộc phải gả.”

Hắn vừa dứt lời, Thẩm Thanh ngã vật ra, tuyệt vọng khóc lớn. Lốp trang điểm tân nương vừa đánh, giờ nhem nhuốc dơ bẩn, nàng cũng không màng.

“Thật sự... Không có cách nào sao...” Nhiệm Uyển Vân cũng tuyệt vọng lắm lắm.

“Tuy rằng không có biện pháp hủy hôn, nhưng ta chắc chắn không để yên cho người đã tính kế muội muội của mình.” Thẩm Viên lạnh nhạt nói: “Chỉ trong một đêm Thẩm Diệu không thể trở nên thông minh như vậy, hoặc là sau lưng có người chỉ điểm, hoặc là từ trước đến giờ nàng chỉ ngây trang. Nếu là có người chỉ điểm thì cũng thôi, nhưng nếu là khả năng thứ hai, nàng là một tiểu cô nương lại ần ần chịu đựng mười mấy năm, quả là đáng sợ.”

“Tiểu tiện nhân kia giống như ma quỷ, mỗi lần sắp thành công nàng đều trốn thoát. Viên nhi, không thể giữ lại nàng.” Nhiệm Uyển Vân cắn răng nói: “Việc hôm nay đều do tiện nhân kia ban tặng, ta hận không thể ăn thịt, uống máu nàng ta.”

“Hiện tại cả nhà đại bá trở về, chúng ta không thể đối phó nàng. Nghe nói đại bá muốn ở lại Định kinh nửa năm, như vậy Thẩm Diệu có núi dựa càng lâu.” Thẩm Viên liếc nhìn Thẩm Thanh.

Nhiệm Uyển Vân run lên: “Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?”

“Tất nhiên không thể bỏ qua.” Thẩm Viên nói: “Trên đời này, núi to thế nào, cũng có ngày sẽ đổ. Thẩm Diệu có núi dựa, chúng ta chỉ cần làm ngọn núi này đổ là được rồi. Một nhà đại bá ở lại Định kinh cũng tốt, đỡ cho chúng ta nhọc công tìm kiếm từng người.”

Nhiệm Uyển Vân nhìn Thẩm Thanh vừa tê liệt ngã xuống, một cơn tức giận xông lên não: “Viên nhi, nhất định không được buông tha tiểu tiện nhân kia!”

“Yên tâm đi.” Ánh mắt Thẩm Viên âm trầm: “Đám giờ thủ đoạn dưới mắt ta, ta nhất định sẽ báo đáp. Thẩm Diệu hại mẫu thân và muội muội, ta sẽ khiến cho đại phòng, cuối cùng chỉ còn lại mình nàng, sau đó chậm rãi chơi, vậy mới thú vị.” Hắn chậm chậm cười rộ lên.

Lốp trang điểm bị nhòe, Thẩm Thanh phải trang điểm lại.

Hì bà phát hiện, lần trang điểm này, so với lần trước, Thẩm Thanh đã linh động hơn một chút, rốt cuộc đã có hơi thở người sống.

Lúc Thẩm Nguyệt cùng Thẩm Diệu tới thêm trang, thậm chí Thẩm Thanh còn nở nụ cười với các nàng.

Nhưng mà Thẩm Thanh đang mang thai, thân mình phù thũng, mấy ngày nay lại hết sức nôn nóng, mặc dù đánh phấn, nhưng vẫn lộ vẻ tiêu tụy, cười lên như vậy chẳng những không có sinh khí thiếu nữ, mà thoạt nhìn có vẻ cổ quái đáng sợ.

“Đại tỷ, nhất định phải chiều cô bản thân.” Ánh mắt Thẩm Nguyệt hồng hồng nói.

“Nhất định.” Thẩm Thanh nói xong nhìn nhìn Thẩm Diệu, nói: “Ngũ muội ban ân cho ta, ta nhất định báo đáp.”

Tuy Thẩm Thanh đang cười, nhưng vẻ ngoan độc trong lời nói làm Thẩm Nguyệt nhin không được rung mình một cái.

“Ta chờ.” Thẩm Diệu cũng mỉm cười.

Mọi chuyện sau đó đều thuận theo tự nhiên, Thẩm lão phu nhân không đến nhìn Thẩm Thanh. Bởi vì lần xuất giá này là chuyện chẳng về vang gì, nên không khí ở Thẩm phủ có vẻ xấu hổ. Người đến chúc mừng cũng hồ đồ cho qua chuyện.

Đến lúc đưa tân nương lên kiệu, Thẩm Viên công Thẩm Thanh. Làm người ta khó xử là Dự thân vương không tới đón dâu mà chỉ phái một quản gia đến.

Trước cửa tướng quân phủ, dân chúng vây xem chỉ trò, nói Thẩm Thanh không biết liêm sỉ, chưa thành thân mà ăn nằm với nam nhân đến có mang, lời này rơi vào tai tất cả mọi người. Mặc dù Nhiệm Uyển Vân và Thẩm Viên phẫn nộ, nhưng mọi người đều nói, chẳng lẽ bắt cả nhóm dân chúng đi xử tử.

Đến khi cỗ kiệu rời đi, Thẩm Viên quay lại, đến bên cạnh Thẩm Diệu đang đứng nhìn kiệu hoa dần đi xa, nói “Ngũ muội nhìn thật bình tĩnh.”

“Ta không phải tân nương, tất nhiên là bình tĩnh rồi.” Thẩm Diệu đáp.

“Ngũ muội có biết, sau khi Thanh Nhi lập gia đình, tương lai sẽ thế nào không?”

“Tương lai như thế nào, không phải do ta hoặc người định đoạt.”

Thẩm Viên dường như không nghe thấy lời Thẩm Diệu, tự mình nói: “Việc trên đời, thiên biến vạn hóa, có đôi khi tiến thoái lưỡng nan, nói không chừng ngày sau lại có hi vọng. Có đôi khi trước mặt là đường rộng rãi, nói không chừng.” Thanh âm của hắn đột nhiên trầm xuống: “Lại đem chính mình dồn vào ngõ cụt.”

“Đúng vậy,” Thẩm Diệu cười: “Việc trên đời, ai cũng không biết trước, đời người có sớm tối họa phúc, không chừng, phía trước sẽ không còn đường để đi đâu.”

Thẩm Viên rút cuộc quay đầu nhìn Thẩm Diệu, đôi mắt tìm tòi đánh giá, làm người khác hết sức không thoải mái, hắn nói: “Hôm nay ta mới phát hiện, thì ra Ngũ muội vốn là một người thông minh.”

Thẩm Diệu không đáp, bỗng nghe một tiếng rống to từ phía sau: “Muội muội!” Thẩm Khâu vội vã chạy tới, cảnh giác nhìn Thẩm Viên, rồi mới nói với Thẩm Diệu: “Muội muội đừng chạy loạn, bên ngoài kẻ xấu rất nhiều, tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết họ muốn dùng thủ đoạn gì để hại người.”

Thẩm Viên liếc nhìn Thẩm Khâu, cười nói: “Lời Đại ca thật là người ta chê cười, Ngũ muội thông minh như vậy, ai có thể tính kế nàng chứ. Còn việc tri nhân tri diện bất tri tâm, những lời này, có lẽ dùng để nói một số người khác thì chính xác hơn.”

Thẩm Khâu cười lạnh: “Muội muội ta trời sinh tính tình thuần lương, không so được với những kẻ tiểu nhân âm hiểm, ta làm ca ca tất nhiên càng phải quan tâm bảo vệ, nếu không sai lang hồ báo ăn mất năng, ta muốn khóc cũng không kịp đâu. Đi thôi, muội muội, chúng ta lên xe ngựa đến phủ thân vương.”

Lời nói Thẩm Khâu thể hiện rõ hắn đề phòng Thẩm Viên. Thẩm Viên nhìn theo bóng dáng huynh đệ bọn họ, mắt lóe lên tia ác độc.

Hi kiệu của Thẩm gia đi lòng vòng hơn một nửa Định kinh, lại còn đi vào những chỗ phồn hoa đông người nhất, cho dù tất cả mọi người đều biết đây là cuộc hôn nhân không về vang gì, nhưng lại là ý chỉ của hoàng hậu, tất nhiên phải thể hiện sự long trọng, khoa chiêng gõ trống để mọi người đều biết.

Tại một con phố phồn hoa nhất Định kinh, một vị công tử áo trắng tựa vào cửa sổ Khoái Hoạt lâu, tay vừa cầm quạt phe phẩy vừa xem náo nhiệt ngoài cửa sổ, nhìn đội ngũ đón dâu đang chậm rãi đi qua. Đoàn đón dâu vừa đi vừa rải đồng tiền, dân chúng theo sau xem náo nhiệt ủa vào tranh đoạt, xem ra cũng có vài phần vui sướng.

Nhưng mà tư vị trong đó, chỉ có người trong kiệu mới hiểu hết.

“Việc hôn nhân của Thẩm gia phô trương thật lớn.” Quý Vũ Thư thò tay bốc một khối điểm tâm, nói: “Đã lâu rồi ta chưa thấy việc hôn nhân nào náo nhiệt như vậy. Không biết sau này khi ta cưới Thục Dục cô nương, có thể đông vui như vậy hay không?”

“Người vẫn còn nhớ thương Thục Dục cô nương à?” Cao Dương nhìn hắn một cái: “Vũ Thư, ta nhớ không lầm thì người đã có vị hôn thê, người lấy lòng Thục Dục cô nương như vậy, vị hôn thê của người có biết không?”

“Trời ạ, để ý làm gì lời nói đùa khi ta còn nhỏ xíu, ai biết nàng tròn méo thế nào, ta mới không cưới nàng đâu, ta chỉ yêu Thục Dục cô nương. Nếu không cưới được Thục Dục, vậy thì cưới Ngũ tiểu thư Thẩm gia.” Hắn cười hắc hắc, nhìn về phía người đối diện: “Tạ Tam ca, người nói có phải không?”

Tạ Cảnh Hành liếc mắt nhìn hắn, lười nói chuyện. Cao Dương cười nhạo một tiếng: “Thẩm Diệu? Chỉ sợ người không còn mạng để cưới.”

“Cái gì a, người đừng nói con gái nhà người ta thành bà la sát như vậy. Ta thích nàng trí tuệ linh mẫn, can đảm can trọng.” Quý Vũ Thư không phục gào

lên: “Hơn nữa, bộ dạng nàng cũng đẹp a. Nghe nói lúc trước nàng thích tên tiểu tử Định vương, một cô gái tốt đẹp sao lại thiên cận như thế, Định vương kia có thể sánh bằng ta sao, thật là hồ đồ.”

Cao Dương nhìn Quý Vũ Thư: “Người giỏi quá nhỉ. Nhưng mà vị Ngũ tiểu thư này của người sắp gặp phiền phức rồi.”

“Phiền phức gì?” Quý Vũ Thư hỏi.

“Ca ca của Thẩm Thanh là Thẩm Viên đã trở lại.” Cao Dương vui sướng khi người gặp họa nói: “Thẩm Diệu làm Thẩm Thanh gả vào phủ thân vương, Thẩm Viên định sẽ không bỏ qua. Cái tên Thẩm Viên này cũng không phải đèn cạn dầu, trong Nhị phòng của phủ tướng quân, ta thấy Thẩm Viên còn mạnh hơn cả cha hắn, hắn đa mưu túc trí, độc ác lạnh lùng, nếu đã xuống tay với bất kỳ ai, tuyệt đối sẽ không buông tha.”

“Cái tên Thẩm Viên nghe quen quen nha.” Quý Vũ Thư đột nhiên nhớ tới cái gì, vội nói: “Đường như hắn là người của Phó Tu Nghị?”

“Chỉ là một con tốt.” Tạ Cảnh Hành đột nhiên mở miệng, miễn cưỡng nhìn lướt qua phía dưới: “Múa may nhảy nhót, kiểu người này chúng ta không cần để tâm.”

“Người vẫn cứ cuồng vọng như vậy.” Cao Dương hỏi: “Vậy kế tiếp phải làm thế nào?”

“Chờ!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Giết Hại

Kiểu hoa tuần hành hơn nửa Định kinh cuối cùng cũng tiến vào phủ Dự thân vương.

Bên trong phủ Dự thân vương đã có không ít khách mời, tuy Dự thân vương ngày thường hung ác tàn bạo, nhưng hắn vẫn là người của hoàng tộc, các đại thần vì nể mặt mà đến. Văn Huệ để cùng nhóm hoàng tử không đến, nhưng trong cung vẫn phái người đưa lễ vật.

Có lẽ do mấy ngày nay, thái độ Văn Huệ để làm Dự thân vương bất mãn. Nên thời điểm người trong cung đến, một ly rượu, một lời cảm ơn ra vẻ cũng không có. Vị công công kia trong lòng cười lạnh. Đối với rất nhiều người, bọn họ chỉ là những hoạn quan chuyên làm việc vặt, nhưng đồng thời họ cũng chính là những người tối thân cận với hoàng đế. Văn Huệ để và Dự thân vương gần đây xảy ra chuyện, Văn Huệ để đã không còn khoan dung như trước, thế mà Dự thân vương vẫn làm việc ngang ngạnh, hành động như vậy chỉ làm Văn Huệ để càng thêm tức giận.

Người trong cung đi rồi, Dự thân vương phân phó hạ nhân tiếp tục đón khách. Hôm nay Dự thân vương mặc áo tân lang đỏ thẫm, vải dệt cùng đường thêu hết sức tinh tế, nhưng mà mặc lên người của hắn, một bên ống quần trống rỗng, nhìn có vẻ không được tự nhiên. Gương mặt hắn

vẫn có nét hung bạo, lại cố tình làm ra vẻ tươi cười, làm ai nhìn thấy cũng nổi da gà.

Người Thẩm gia cũng đến nơi này. Thẩm Quý và Thẩm Vạn tìm đồng liêu bắt chuyện, Thẩm Quý coi như bình võ không sợ chuột, dù sao chuyện dèm pha của Thẩm Thanh mọi người đều biết, chỉ bằng thừa dịp này mặt dày một phen, vịn vào quan hệ thông gia với phủ Dự thân vương, thêm chút đá lót đường trên quan trường của hắn. Về phần Thẩm Vạn, càng không cần phải nói, hai người bọn họ đều là kẻ có dã tâm, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội.

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn ngồi một bên, chỗ dành cho người nhà của cô dâu, nhìn Thẩm Quý làm ra vẻ ta đây. Nhiệm Uyển Vân cũng đến, nàng và Thẩm Viên ngồi một chỗ, nàng cẩn thận trang điểm, che giấu đôi mắt đỏ bừng, miễn cưỡng kéo khóe miệng cười cười, sợ chọc giận Dự thân vương làm Thẩm Thanh thêm khổ, nhưng mà nụ cười kia hàm chứa vẻ không cam lòng. Thẩm Viên vẻ mặt bình thản, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua người Thẩm Diệu, mang theo ý nghiền ngẫm.

Thẩm Khâu luôn chú ý Thẩm Viên, mỗi khi ánh mắt hắn vừa nhìn đến Thẩm Diệu thì dừng dừng rướn thân chắn ngang. La Tuyết Nhạn phát hiện, dăm chiêu hỏi: “Tiểu tử thú, người với Thẩm Viên làm sao vậy?”

Vợ chồng Thẩm Tín không biết ân oán giữa Thẩm Diệu và Thẩm Thanh, nên Thẩm Khâu quanh co nói: “Ta... Ta nhìn hắn không vừa mắt.”

“Người thật giỏi.” La Tuyết Nhạn trừng mắt: “Tranh chấp với người không luyện võ, Thẩm Khâu, người năm nay mấy tuổi rồi?”

Thẩm Khâu nhìn Thẩm Diệu xin giúp đỡ, Thẩm Diệu giả vờ không biết, nhìn chén trà không nói lời nào.

Khách khứa chen nhau chúc tụng, bên ngoài nhìn vào như gấm như hoa. Chỉ một lúc sau đã đến thời điểm bái đường.

Thẩm Thanh che khăn voan, được hai nha hoàn Xuân Đào và Tuyết Lê dìu vào chính sảnh. Bái thiên địa xong, thời điểm bái cao đường, Dự thân vương nhìn Thẩm Quý ánh mắt âm u, dưới cái nhìn đó, Thẩm Quý liền run rẩy, tay chân lóng ngóng, Dự thân vương có thể hành lễ với vợ chồng hắn hay không, cũng là sự kiện làm người ta chờ mong.

Quả nhiên, quân gia phủ Dự thân vương kiêu căng nói: “Thân vương điện hạ thân mình không khỏe, lẽ cao đường này miễn đi.”

Lời này vừa nói ra, trong sảnh bỗng chốc im lặng. Nhiệm Uyển Vân cắn răng, toàn thân tức giận đến phát run, bái thiên địa cũng đã bái, tại sao đợi đến thời điểm bái cao đường mới nhớ tới thân thể không khỏe, rõ ràng là hấn không hài lòng mới hôn sự này, cố tình để Thẩm Quý cũng Nhiệm Uyển Vân khó xử.

Thẩm Quý cũng sượng chín mặt, nhưng hấn vốn là người chỉ bắt nạt kẻ yếu, sợ Dự thân vương trách tội, lập tức nói: “Nếu điện hạ không khỏe, miễn thì miễn đi.”

Trước mặt nhiều người tự vả vào mặt như vậy, có kẻ nhìn không được bật cười chế nhạo, tiếng cười dường như cũng có ý muốn che giấu, Nhiệm Uyển Vân nghe xong có xúc động muốn nhào ra lý luận, đang lúc sắp hành động, Thẩm Viên lại đột nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay của nàng, nhìn nàng nhẹ nhàng lắc đầu. Nhiệm Uyển Vân lúc này mới tỉnh táo lại, Thẩm Viên thu tay về, ánh mắt dừng lại tại nụ cười nịnh của Thẩm Quý.

“Lão Nhị đúng thật là dọa người.” La Tuyết Nhạn khinh bỉ nói: “Dễ dàng để người khác chà đạp con gái mình như vậy.”

“Ta vốn nghĩ rằng hấn chỉ là tham phú quý, không nghĩ tới lại điên cuồng như vậy.” Thẩm Tín lắc đầu, giọng điệu thất vọng: “Lão Nhị biến thành như vậy từ lúc nào?”

“Chúng ta không liên quan, lại bị nhục lây, thật là xui xẻo.” Thẩm Khâu rầu rĩ không vui nói.

Một góc khác, một nhà Thẩm Nguyệt cũng cảm thấy ngại ngùng. Trên con đường làm quan, dã tâm của Thẩm Vạn không thua gì Thẩm Quý, nhưng mặt hấn cũng không dày được như vậy, Trần Nhục Thu lại xuất thân từ gia đình thư hương, lấy thanh cao làm yêu cầu hàng đầu, cùng là người Thẩm gia, nhìn Thẩm Quý như vậy, bọn họ đúng là mất hết mặt mũi.

Dự thân vương nhục nhã vợ chồng Thẩm Quý xong, đối với sự xấu hổ hèn mọn của người Thẩm gia hấn nhìn rất hài lòng, thời điểm phu thê giao bái, cũng kỳ kèo kéo dài thời gian, không biết có phải Thẩm Diệu nhìn lầm hay không, lúc tân nương đi qua chỗ bọn họ, toàn thân nàng phát run.

Người đón dâu là Thân vương điện hạ, tiết mục nháo động phòng cũng được bỏ qua. Thẩm Thanh có thai, nếu nháo động phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mưu hại con nối dòng hoàng thất, tội danh này ai cũng không gánh nổi, sau khi Thẩm Thanh được đưa vào động phòng, Dự

thân vương còn ở bên ngoài uống rượu mua vui, đãi đằng yến tiệc.

“Chúc mừng Thân vương điện hạ.” Các đại thần nhao nhao nâng cốc chúc mừng.

“Cùng vui, cùng vui.” Dự thân vương cũng trả lời. Bề ngoài có thể thấy, Dự thân vương hôm nay thật là cao hứng, thế nhưng Thẩm Diệu cũng không xem nhẹ việc ánh mắt hấn ngẫu nhiên âm lãnh nhìn nàng.

Dự thân vương lật thuyền dưới tay nàng, luôn tâm niệm muốn trả đũa. Ánh mắt hai người giao nhau, Dự thân vương nâng chén, làm một động tác hạ lưu, liếm liếm môi.

Ác ý rõ ràng như vậy, Thẩm Diệu vẫn bình tĩnh nhìn lại, nhưng mà Thẩm Khâu bên cạnh lại lo lắng cho nàng, thấy nàng cứ nhìn chằm chằm một phía hỏi: “Muội muội nhìn cái gì vậy?”

Dự thân vương đã quay đầu cùng người khác uống rượu, Thẩm Khâu chẳng nhìn thấy gì. Thẩm Diệu đứng dậy: “Ta cảm thấy hơi buồn bực, ra ngoài hít thở không khí một lát.”

“Ta đi cùng ngươi.” Thẩm Khâu vội vàng nói.

“Không cần. Có bọn Mạc Kinh đi theo, ta cũng đi không xa.” Thẩm Diệu cự tuyệt, tự mình đứng dậy ra ngoài.

Phủ Dự thân vương rất lớn, Mạc Kinh đứng ở bên ngoài, nhìn thấy nàng đi ra, lập tức đi theo. Thẩm Diệu không đi xa, được một đoạn thì đứng lại, nhìn về phía Tây Nam phủ Dự thân vương đến xuất thần.

Cho đến khi phía sau có âm thanh truyền đến: “Ngũ muội.”

Thẩm Diệu quay đầu, không biết khi nào thì Thẩm Viên đã theo ra, nhìn nàng cười.

Tươi cười của Thẩm Viên khác với nụ cười tạo nã của Phó Tu Nghi, cũng khác hấn nụ cười hàm hậu của Thẩm Khâu, càng không giống nụ cười nghịch ngợm của Quý Vũ Thư. Trong nụ cười của hấn luôn hàm chứa thâm ý, làm người ta cảm thấy khó chịu. Thời điểm hấn nhìn chằm chằm người khác, cứ như ánh mắt của một con độc xà đang đánh giá con mồi, hơi thở âm lạnh cứ quanh quẩn người đối diện.

Ở Nhị phòng Thẩm gia, Thẩm Viên mới là người làm người khác kiêng kỵ.

“Yến tiệc chỉ mới một nửa, Ngũ muội đã một mình ra đây, ta còn tưởng Ngũ muội có bí mật gì, nên mới trốn các ca tự mình chơi”.

Thẩm Diệu nhìn trong vườn hoa, đã là mùa đông khắc nghiệt, cây cỏ cũng có phần tiêu điều, chỉ có tuyết đọng nặng trĩu thân cành, làm người ta cảm thấy lạnh lẽo xơ xác. Nàng nói: “Nếu vậy Nhị ca còn đi theo làm gì, muốn rình coi bí mật của ta sao?”

“Ta đúng là muốn rình coi.” Thẩm Viên nói: “Nhưng mà Ngũ muội giấu kỹ quá, ca ca cũng đành bó tay. Nhưng ta cảm thấy dù gì chúng ta cũng là huynh muội, có cơ hội, cũng muốn khuyên người vài câu.”

Thẩm Diệu quay đầu, không nháy mắt nhìn hần nói: “Nguyện nghe rõ ràng.”

“Lần này hồi kinh, ta thấy Ngũ muội thay đổi không ít, có lẽ là Ngũ muội đã trưởng thành, có lẽ có người bên cạnh chỉ điểm. Nhưng Nhị ca từng trải nhiều hơn so với Ngũ muội, có một số việc, nhìn cũng rõ ràng hơn.” Hần dừng một chút, nhìn về phía hi đường, nơi đó có thanh âm mọi người ăn uống linh đình, nâng ly đụng chén, thanh âm chúc tụng, lời lẽ xu nịnh dường như cũng có thể nghe rõ. Thẩm Viên nói: “Đại hôn của Thanh nhi hôm nay, Ngũ muội có cảm thấy vui mừng?”

“Nói thực với Nhị ca, đúng là rất sáng khoái.” Thẩm Diệu mỉm cười.

Mắt Thẩm Viên lóe lên một tia tàn khốc: “Ngũ muội đúng là không khiêm tốn. Ân oán của người và Thanh nhi, có thể nói là không chết không ngừng. Nay người làm Thanh nhi phải gả vào thân vương phủ, nghĩ như vậy là thắng lợi rồi sao? Ngũ muội, người đúng là trẻ con.” Hần sờ sờ đầu Thẩm Diệu, giống như thật sự là một vị huynh trưởng thân thiết: “Thanh Nhi vào Dự thân vương phủ, chưa hẳn không có cơ hội xoay người. Chỉ cần qua được khoảng thời gian này, ngày sau của Thanh nhi thế nào khó mà nói trước, nhưng còn Ngũ muội a, chỉ sợ sẽ rất gian nan.”

Thẩm Diệu im lặng nghe, Thẩm Viên lại nói: “Nếu ta là Ngũ muội, lúc trước sẽ không lưu lại cho Thanh nhi bất kỳ cơ hội nào, sớm đem đối thủ loại bỏ, cái gọi là giày vò đối phương, làm cho đối phương sống không bằng chết, chỉ làm gia tăng hậu hoạn cho chính mình mà thôi.” Hần nhìn Thẩm Diệu, thân thiết nở nụ cười: “Nghĩ đến người còn nhỏ, ta dạy người một đạo lý. Nếu đã là đối thủ, thì lấy đi tính mạng của đối phương mới là thượng sách.”

Thẩm Diệu lẳng lặng nhìn Thẩm Viên, trong lòng hơi xúc động. Thẩm Viên đúng là người thông minh nhất Nhị phòng, là kẻ làm việc không kể quá trình, chỉ nhìn kết quả. Nếu đắc tội với hần, hần sẽ đối phó bằng cách trực tiếp nhất, lấy mạng đối phương. Thủ đoạn tàn nhẫn đáng sợ, lại không lưu hậu hoạn. Người như hần, bình tĩnh lý trí, sẽ không bị chi phối bởi bất kỳ tình cảm gì, muốn chọc giận hần là không có khả năng.

Nàng cười nói: “Nhị ca nói không sai, ta đúng là tuổi còn nhỏ, không lạnh nhạt lạnh lùng được như Nhị ca.” Nghe lời nói châm chọc như vậy, Thẩm Viên vẫn thản nhiên cười cười, âm thanh của Thẩm Diệu lại nhàn nhạt vang lên: “Tuy rằng ta không lạnh nhạt bằng Nhị ca, nhưng ta với

người đúng là cùng quan điểm, ta cũng không thích lưu lại hậu hoạn. Nhị ca, người đoán xem, Đại tỷ gả đến phủ thân vương, cuối cùng có thể xoay người hay không?”

Thẩm Viên nhìn nàng chăm chăm: “Người cảm thấy không thể sao?”

“Có thể sao?” Thẩm Diệu hỏi lại. Nàng vẫn luôn nhàn nhạt trò chuyện, nhưng một câu “Có thể sao?” thốt ra lại tràn đầy chế giễu và khiêu khích, cái loại trào phúng cao cao tại thượng này, làm đông tử Thẩm Viên co rụt lại.

Thẩm Diệu nói xong, khẽ cười một tiếng, không nhìn Thẩm Viên mà xoay người rời khỏi hoa viên, trở về chính sảnh.

Thẩm Thanh có thể xoay người ư? Haha...khóe môi nàng cong lên, một nỗi sung sướng phát ra từ nội tâm làm Mạc Kinh đi theo phía sau sững sờ, hần đi theo Thẩm Diệu lâu như vậy, từng thấy Thẩm Diệu nảy sinh vẻ ác độc, nhưng đa số thời điểm là bình tĩnh phân phó mệnh lệnh, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ cười, nhưng đều mang vẻ uy nghiêm thản nhiên. Giờ phút này mặt mũi nàng hưng phấn, cực kỳ vui vẻ, không biết việc gì có thể làm nàng cao hứng đến như vậy. Mạc Kinh nhìn thoáng qua Thẩm Viên vẫn còn đang đứng trong vườn, trong lòng nghi hoặc, nói chuyện với Thẩm Viên vài câu làm Thẩm Diệu vui vẻ như vậy ư?

Cuộc vui nào rồi cũng có lúc tàn, khách mời tập nập ba rồi đi, Thẩm Diệu cũng hồi phủ.

Về đến nhà, La Tuyết Nhạn trước sau trầm mặc. Không biết nghĩ tới cái gì, cầm tay Thẩm Diệu hỏi: “Kiều Kiều, người... người thích nam tử như thế nào?”

Một người mẹ hỏi con gái chưa lấy chồng như vậy, thời đại này quả là hiếm gặp. Có lẽ vì hôm nay Thẩm Thanh xuất giá, La Tuyết Nhạn xúc động, nàng hàng năm chinh chiến bên ngoài, giờ ngấm lại, trong lòng Thẩm Diệu nghĩ gì nàng hoàn toàn không biết. Chỉ biết Thẩm Diệu từng ái

mộ Định vương, người này La Tuyết Nhạn cũng từng gặp, quả thật hết sức tao nhã, là rồng giữa loài người, nhưng mà người như vậy, dã tâm không nhỏ, đối với người như vậy, tình cảm đáng giá bao nhiêu? Gả cho hần, chưa chắc đã hạnh phúc.

Thẩm Diệu sững sờ, mỉm cười nhìn La Tuyết Nhạn: “Nương hy vọng ta gả cho người như thế nào?”

La Tuyết Nhạn không nghĩ Thẩm Diệu hỏi lại mình, nhất thời quên mất vì sao Thẩm Diệu không hề ngượng ngùng khi nhắc đến việc này, La Tuyết Nhạn nghĩ nghĩ, mới nói: “Nương hy vọng người có thể gả cho một người chính trực, tốt nhất là quan không cần cao, tiền không cần nhiều, dã tâm không cần lớn, trong nhà không cần phức tạp. Quyền thế cùng tiền bạc, ta và cha có thể cho người, dã tâm nhỏ một chút thì sẽ không khi dễ người, thật lòng yêu thương người, trong nhà đơn giản thì gả qua có thể an nhàn mà sống. Tóm lại, ta muốn hần thật lòng thật dạ yêu thương, trân trọng người.”

Thẩm Diệu cười, cả hai đời hy vọng của La Tuyết Nhạn và Thẩm Tín không hề thay đổi, bọn họ mong Thẩm Diệu có thể gả cho một người bình thường, yêu cầu duy nhất là người đó thật lòng yêu thương, chiều chuộng nàng, chăm sóc cho nàng cả đời. Đáng tiếc, kiếp trước nàng bị mờ mắt,

ngàn vạn nam tử trên đời, cứ muốn đâm đầu vào kẻ kia.

“Nhưng mà,” La Tuyết Nhạn nói xong tự cười chính mình: “Nương biết, tiểu cô nương như các người không thích người như vậy, các người thích kẻ nổi bật giữa đám người. Lúc nương bằng tuổi người, cũng ái mộ anh hùng tuấn tú, nhưng mà sau này gả cho cha người, nương không hề hối hận.”

“Đã thế, ta nghe lời nương là được rồi.” Thẩm Diệu nhẹ giọng nói.

La Tuyết Nhạn giặt mình: “Cái gì?”

Thẩm Diệu nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Gả cho một người bình thường, biết trân trọng ta, yêu thương ta, giống như nương hy vọng ấy. Sau này, đến tuổi lập gia đình, ta sẽ gả cho người như vậy.” La Tuyết Nhạn nắm tay Thẩm Diệu, trong lòng cảm thấy cô quái. Thiếu nữ trước mặt bộ dạng nghe lời, tính tình cũng dịu ngoan, cùng cô gái kiêu căng ngỗ nghịch bình thường như hai người khác nhau. Mình nói cái gì, nàng liền vâng theo cái đó, có nữ nhi ngoan như vậy đúng ra phải thật vui mừng, nhưng không biết tại sao La Tuyết Nhạn vui không nổi. Thiếu nữ trước mặt không nên ngoan ngoãn như vậy, phải kiêu căng một chút, phản nghịch một chút mới không làm người ta đau lòng.

La Tuyết Nhạn kéo Thẩm Diệu ôm vào lòng, thấp giọng nói: “Nói là nói vậy, nhưng tuổi người còn nhỏ, thích người như thế nào cũng tốt cả. Nương biết, người được Kiều Kiều đặt ở trong lòng, nhất định là người tốt nhất. Kiều Kiều của chúng ta tốt như vậy, người đó cũng nhất định sẽ trân trọng tôn kính Kiều Kiều. Nếu Kiều Kiều thích, dù đó không phải người bình thường, chỉ cần hần đối tốt với Kiều Kiều, nương cũng sẽ không ngăn cản.”

Thẩm Diệu vui đầu vào lòng La Tuyết Nhạn, thanh âm nhỏ đến không thể nghe ra: “Cám ơn nương.”

...

Tối mừng Tám tháng Chạp, tuyết bắt đầu rơi.

Sắp đến cuối năm, thời tiết lạnh dần, tuyết liên tục rơi mấy ngày đều vào thời điểm ban sáng, trùng hợp đêm nay lại có bão tuyết.

Đường phố Định kinh đêm nay vắng ngắt, không có một ai đi lại, cửa hàng hai bên đường đóng chặt, chỉ có từng hồi gió lạnh thấu xương gào thét trong đêm.

Trước cửa phủ Dự thân vương, hai chiếc đèn lồng đỏ bị gió tuyết thổi ngã trái ngã phải, ngọn đèn le lói đã sớm bị tuyết vùi tắt tự bao giờ, hai bên cánh cổng dán hai chữ “Hĩ”, một bên bị gió thổi xé rách một nửa, bên kia ánh lên màu đỏ tươi trong đêm tối, nhìn hết sức quý dị.

Hôm nay là đại hôn của Dự thân vương, hai hộ vệ bên ngoài cũng được uống rượu mừng, đều đã say khướt, một người trong tay vẫn ôm một vò rượu, cười nói: “Không nghĩ tới vương phủ còn có ngày đón được Vương phi, đến giờ ta vẫn không tin có nhà lại đem nữ nhi gả vào.”

“Hức, người cứ nói sai mãi, cái này sao có thể gọi là gả vào, phải nói là bán vào. Vương phi thì sao chứ,” Người nói chuyện nhìn vào bên trong một cái lắc lắc đầu: “Không biết sống được bao lâu.”

“Không chừng hai chúng ta cũng có thể xở mũi chút ít.” Người trước hắc hắc cười nói, trong lời nói có chút thô bỉ.

“Dù thế nào nàng cũng đang mang con của Thân vương điện hạ, người nếu không muốn sống thì cứ tiến lên.” Tên còn lại nói.

“Xuy” một tiếng, trong bão tuyết, tiếng động kia nghe có vẻ mơ hồ, kẻ cầm bầu rượu hỏi: “Vừa rồi hình như có tiếng gì đó, người có nghe không?”

“Tiếng động gì?” Người còn lại say đến mông lung, phát phát tay: “Tiếng gió mà thôi, người đừng tự nhát mình.”

“Hôm nay là ngày vui của thân vương điện hạ, đừng để xảy ra sai lầm gì.” Người nọ thoáng tỉnh táo, đứng thẳng thân mình, nhìn nhìn chung quanh, nhưng không thấy gì.

“Người cứ lo hão,” Tên còn lại cười hắc: “Chúng ta đang ở đâu, là phủ Dự thân vương đó! Ai dám đến đây gây chuyện, chán sống à! Đừng nghĩ nhiều. A...” Hần thấy có cái gì nhỏ giọt trên mặt mình, nên lấy tay lau lau: “Tuyết này sao âm ẩm.” Đến lúc mở tay ra, đưa tới gần nhìn, nào phải là tuyết, chính là máu a.

Người nọ phản xạ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trên, hần thấy trên mái hiên một thi thể hộ vệ trợn to hai mắt nhìn hần, máu từ cổ kẻ kia từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Người...” Hần vừa mở miệng, liền nhìn thấy một ánh đao trước mặt, hần cảm thấy cổ hần có gì đó phun ra, cả người mất đi sức lực, mềm nhũn ngã xuống.

Thời điểm ngã xuống, hần nhìn thấy người vừa nói chuyện với mình đã ngã vào trong tuyết, trước ngực một mảng máu đỏ bùng, rơi xuống nền tuyết tạo thành một dấu vết ghê người.

Từ mái hiên nhảy xuống hơn mười người, đều là người áo đen che mặt, dường như hòa làm một cùng với bóng đêm, một phía khác lại nhảy ra hai người, đem hai cỗ thi thể dời đi, thêm một lát, có hai “hộ vệ” thay vào đứng canh trước cửa.

Kẻ cầm đầu đám người ra hiệu, những người còn lại lẳng lặng tiến vào vương phủ.

Trong phòng ngủ của Thân vương điện hạ, Thẩm Thanh ngồi ở bên giường, toàn thân run bần bật.

Dự thân vương nằm trên nhuyễn thất, bên người hắn là hai thị nữ xinh đẹp, áo quần mỏng manh, kẻ bóp chân, người đút trái cây cho hắn, thỉnh thoảng lại nói mấy lời dâm dăng. Thẩm Thanh cắn chặt môi dưới, cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm.

Nàng vốn là tiểu thư dòng chính nhà cao cửa rộng, vốn nên gả cho Định vương tuần tú phong nhã, không ngờ hiện tại rơi vào tay Dự thân vương. Nàng thân là chính thê, lại bị nữ nhân đề tiện dâm dăng không biết từ đâu tới nhục nhã, để nàng nhìn thấy cảnh tượng hoang dâm vô sỉ, trong lòng Thẩm Thanh vừa sợ vừa giận, nghĩ tới nghĩ lui càng hận Thẩm Diệu thấu xương.

“Người nên cảm thấy may mắn vì đang mang cốt nhục của bốn vương,” Dự thân vương chú ý tới vẻ mặt của nàng, sắc mặt trầm xuống: “Nếu không, hôm nay người sẽ không trải qua đơn giản thế này đâu.” Hắn thỏa mãn nhìn ánh mắt Thẩm Thanh đang sợ hãi, trong đầu chợt hiện ra một đôi mắt trong suốt bình tĩnh khác, trong lòng đột nhiên nổi giận, Dự thân vương nhìn Thẩm Thanh, chậm rãi nói: “Bất quá, chờ người sinh con xong, bốn vương cũng sẽ không bạc đãi người, quý phủ của bốn vương có rất nhiều hộ vệ, những người này đều vì bốn vương vào sinh ra tử, người đã là vợ của bốn vương, cũng nên thay bốn vương làm bọn họ vui vẻ.”

Đầu Thẩm Thanh “Ông” một tiếng, dường như sắp ngất. Những lời Dự thân vương vạch trần ngày sau của nàng, đáng sợ như vậy, làm nàng không còn dũng khí sống tiếp.

“Bốn vương nhất định đối đãi người thật tốt.” Ngữ khí Dự thân vương càng ôn nhu, ánh mắt càng điên cuồng, ngay cả hai thị nữ bên cạnh cũng phát run.

“Làm cái gì?” Dự thân vương đột nhiên nhíu mày, đang muốn nói chuyện, thị nữ bên trái đột nhiên lão đảo ngã sấp trên người Dự thân vương, một đôi cánh tay ngọc đem đầu Dự thân vương ôm vào trong ngực, Dự thân vương còn chưa kịp phản ứng, một thị nữ khác đột nhiên nhổ một cây trầm từ trên đầu xuống, đâm vào cổ Dự thân vương.

Dự thân vương kêu thảm thiết, “Oanh” một tiếng, hai người thị nữ bị hắn ném đi, hắn cũng là người luyện võ, ra tay tàn nhẫn mạnh bạo, hai thị nữ trên mặt đất co giật vài cái, rồi xuôi tay.

Thẩm Thanh ở một bên sợ tới mức trợn mắt há hốc miệng, không biết tự bao giờ đã chúi xuống gầm bàn. Dự thân vương rút cây trầm khỏi cổ, cây trầm tuy cắm không sâu, nhưng cũng làm hắn mất rất nhiều máu. Dự thân vương mắng một tiếng, cao giọng gọi: “Hộ vệ! Hộ vệ!”

Một gã hộ vệ đáp lời tiến vào, Dự thân vương đá hai cổ thi thể trên đất: “Trò gì đây, tra một chút xem là ai.”

“Vâng.” Tên kia hộ vệ cúi đầu đáp lời, Dự thân vương vừa quay đầu lại, chỉ nghe “Xuy” một tiếng, hắn cúi đầu, trong lòng ngực đã cắm một thanh đao màu bạc.

Tên hộ vệ vừa thừa dịp rút đao ra, Dự thân vương cảm thấy không xong, muốn gọi người, nhưng đi được vài bước thì ngã xuống.

Lưỡi đao sáng bóng, còn dính vết máu, thủ pháp hết sức thành thạo, giống như đồ tể giết heo, một đao lấy mạng, không hề có động tác dư thừa.

Hộ vệ nhìn thi thể Dự thân vương một cái, lại nhìn về phía gầm bàn, nơi Thẩm Thanh đang run run né tránh: “Người là Thẩm Thanh?”

“Vâng, tráng sĩ... Người là người Nhị ca phái tới cứu ta sao?” Ánh mắt Thẩm Thanh sáng ngời, nhìn về phía đối phương.

Hộ vệ kia không nói một lời, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Thanh trong lòng nghi hoặc, sợ hãi ở trong căn phòng có thi thể Dự thân vương nên muốn chạy ra ngoài, nàng bò lên trước bàn thu thập chút vàng bạc nữ trang, bỏ vào túi rồi chạy ra cửa.

Vừa mở cửa nàng liền hoảng sợ, đèn lồng mỏng manh chiếu sáng những thi thể hộ vệ đang nằm trên đất, Thẩm Thanh sợ hãi kêu lên một tiếng. Chạy ra ngoài không dám quay đầu lại.

Trong bóng đêm, dường như có rất nhiều bóng dáng xuyên qua, những tiếng ngã trầm đục vang lên, mỗi một tiếng vang, làm lòng người lạnh thêm một phần. Phù Dự thân vương giống như địa ngục, bão tuyết làm người ta không thấy rõ tình hình, nhưng mùi máu tươi dày đặc như một tấm lưới lớn, trùm lên toàn bộ vương phủ.

Ngay cả tuyết, cũng biến thành một màu đỏ tươi.

...

Tây uyển Thẩm phủ.

Bạch Lộ đóng cửa sổ lại, nói: “Bên ngoài tuyết thật là lớn, đóng cửa mà gió cứ bật trở lại, ghê chết đi được.”

“Cũng phải thôi,” Sương Giáng cười nói: “Ta nghe người lớn bảo, thời tiết như vậy là do trời muốn giáng tội con người. Xem ra kẻ phạm tội này làm sai chuyện gì lớn lắm, nên bão tuyết mới to như vậy. Nhiều năm rồi chưa từng thấy.”

“Tiểu thư nghĩ gì thế?” Kinh Trập hỏi: “Đang nhớ tới chuyện gì trong buổi lễ thành hôn sáng nay à?”

Từ sau khi về phủ, Thẩm Diệu ngồi ở trước bàn, không biết suy nghĩ cái gì, ngồi xuống một lần đã ngồi rất lâu. Kinh Trập cảm thấy, dường như Thẩm Diệu đang đợi cái gì.

Đang đợi cái gì à?

Thẩm Diệu lắc đầu: “Ta chỉ nhìn một chút.”

Nhìn? Cốc Vũ và Kinh Trập bốn mắt giao nhau, bên ngoài tối đen đen, có cái gì để nhìn?

Thẩm Diệu nghĩ thầm, trong phòng đèn đuốc yên tĩnh, bên ngoài gió tuyết gào thét, trong một đêm nay, có bao nhiêu mạng người rơi xuống hoàng tuyền?

Thẩm Viên nói đúng, năng cũng vậy, sẽ không chừa đường lui cho người khác.

Ngón tay mảnh khảnh gõ lên mặt bàn không nhanh không chậm, tiết tấu rất dễ nghe, làm người ta nhớ tới lời hát của một phụ nữ mang tội ở lãnh cung.

Người đó hát cái gì?

Hát là thiện có thiện báo, ác có ác báo, trời xanh có nhân quả.

-- -- -- Ngoại truyện siêu nhỏ -- -- --

La Tuyết Nhạn: “Quan không cần cao, tiền không cần nhiều, dã tâm không cần lớn, trong nhà

không cần phức tạp, là người chính trực, không khi dễ người.”

Tạ Cảnh Hành: Quá tuyệt vời! Nhạc mẫu đại nhân, điều kiện của người không có cái nào phù

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Không Đành Lòng

Định kinh vài năm nay hiếm hoi lắm mới gặp một trận bão tuyết lớn như vậy, sáng sớm hôm sau đất trời yên tĩnh, tuyết rơi dày và không khí rét lạnh thế này, dù là tiểu thương cần mẫn nhất cũng muốn vùi mình ở trong chăn có lò sưởi ấm áp hơn phải ra ngoài.

Lão già gõ mõ cầm canh cũng ngủ quên, đến khi giật mình thức dậy vội vàng mang theo thanh la làm việc, ánh mặt trời vừa mới nhô lên, ông lão nắm thật chặt áo ấm trên người, ở trong tuyết từng bước một tiến về phía trước, không nhanh không chậm đi ngang phủ Dự thân vương.

Cửa phủ Dự thân vương hơi hé mở, lão già thấy là lạ, tại sao không có hộ vệ nào đứng trước cửa. Bình thường người của phủ Dự thân vương hung hăng càng quấy, mỗi ngày khi đi ngang đây lão đều bị hộ vệ trước cửa quát to quát nhỏ, hôm nay lại chẳng thấy ai, đúng là kỳ quái. Đến khi nhìn thấy nửa chữ “Hi” còn vương lại trên cánh cổng, lão mới nhớ ra hôm qua là đại hôn của Dự thân vương, có lẽ bọn hạ nhân, hộ vệ cũng uống rượu mừng, say bí tỉ nên giờ mới không có ai canh cửa.

Nghĩ đến vị tiểu thư nào đó vừa gả vào vương phủ, lão lại lắc lắc đầu, đang định cất bước, đúng lúc có một cơn gió lạnh thổi tới, cánh cửa kéo kẹt một tiếng rồi mở ra thêm một chút. Lão già gõ mõ đột nhiên có một cảm giác kỳ dị, lão cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác này, chính là một loại dự cảm, lão cứ đứng trước cổng như vậy một lúc lâu, đến khi có tiểu thương dọn hàng nhìn thấy hắn, hô lên: “Lý lão Tứ, người đứng trước cửa vương phủ làm gì thế?”

Lão già gõ mõ giật mình, đột nhiên hiểu được cảm giác kỳ quái này từ đâu mà có. Hiện tại là sáng sớm, cho dù hôm qua say xỉn thế nào thì hôm nay cũng đâu thể yên tĩnh đến mức không có một tiếng động nhỏ. Cho dù mọi người say ngủ hết đi nữa, thì tiếng chó đâu, tiếng chim đâu, không có, tiếng gì cũng không có, hoàn toàn giống như một phần mộ.

Tay lão run run, nhịn không được tiến lên hai bước, khi đến gần, một mùi hương đập vào mặt lão, làm lão choáng váng, lão đẩy cửa, nhưng cánh cửa lúc này lại đẩy không ra, lão cúi đầu nhìn xuống, một khối thi thể đã đóng băng nằm chắn tại khe cửa.

Lão già gõ mõ cầm canh tròn tròn hai mắt, lùi lại từng bước, rồi kêu thảm, khiến người ở hai bên đường nhìn về phía lão.

Trong sương sớm, cổ thi thể đóng băng kia trong suốt phản chiếu ánh sáng hết sức rõ ràng, máu loãng ngưng tụ thành từng khối, theo khe cửa nhìn thấy uốn lượn thành dòng, có lẽ người này lúc bị đuổi giết gây dựa cầu sống, lê đến cửa lớn mới bị người ta một đao giết chết.

...

Ngày Dự thân vương cưới Vương phi cũng là ngày toàn gia bị diệt, từ trên xuống dưới, nô bộc cơ thiếp, mèo chó gà heo, không thứ gì còn sống, người ra tay đối với Dự thân vương dường như có thâm thù đại hận, thủ đoạn sạch sẽ lưu loát, vàng bạc trong phủ không hề mất mát, chắc chắn không phải trộm cướp bình thường.

Dự thân vương làm người hung tàn ác độc, gây thù với rất nhiều người, làm sao biết kẻ xuống tay là ai, nhưng mà đối phương cũng thật lớn gan, chống lại Dự thân vương chính là chống lại hoàng thất Minh Tề. Ai cũng biết Văn Huệ để xem Dự thân vương như tay chân, Dự thân vương ở kinh thành hoành hành bá đạo, ngay cả hoàng tử cũng kiêng kỵ hắn ba phần, chính là vì phía sau hắn có cái núi dựa Văn Huệ để.

Vậy mà lúc này, ngoài dự kiến của mọi người. Văn Huệ để không ra lệnh truy sát hung thủ, ngay cả treo giải thưởng cũng không có. Chỉ phân phó phủ doãn Định kinh điều tra tốt việc này. Phủ doãn Định kinh làm chuyện khác còn tốt, nói đến tra án thì lại hết sức qua loa. Hành động của Văn Huệ để như vậy, chứng tỏ hắn không muốn bỏ thời gian công sức tìm tòi vụ án này. Vài người thông minh nhìn vào sẽ hiểu, Dự thân vương rõ ràng đã chọc giận Văn Huệ để, nếu không tại sao hoàng đế lại lạnh bạc với hắn như vậy, không chừng người ngự trên long ý kia còn đang vui mừng có kẻ giúp hắn xử lý mối họa trong lòng.

Lời đồn đãi, suy đoán được dịp lan tràn tứ phía, trong đó có sai lệch khỏi quỹ đạo, cũng có giả thuyết tiếp cận sự thật.

Thảm án diệt môn ở phủ Dự thân vương, có một người còn sống, không ai khác chính là vị Vương phi mới vào cửa Thảm Thanh. Sáng sớm hôm đó, lão già gõ mõ cầm canh là người đầu tiên phát hiện phủ Dự thân vương có án mạng, một số người lớn gan kết thành nhóm tiến vào phủ, cảnh tượng khi ấy, dù chỉ nghe kể lại thôi, cũng dựng cả tóc gáy.

Mọi người truyền tai, phủ Dự thân vương khi ấy đầy dẫy thi thể đông cứng cùng máu đọng thành khối. Cả phủ gần như bao trùm những khối băng màu đỏ, thi thể đông cứng như tượng điêu khắc.

Không khí trầm lặng, không một người còn sống.

Thi thể Dự thân vương nằm ngay tại phòng ngủ. Lòng ngực có vết đao chí mạng, bên cạnh có thi thể hai thị nữ, Thảm Thanh ngã tại cửa vào, xung quanh vàng bạc nữ trang rơi đầy mặt đất, lúc đầu mọi người đều nghĩ nàng cũng bị hại, nhưng vừa động vào nàng đã bừng tỉnh. Vì thế, Thảm Thanh trở thành người duy nhất còn sống tại phủ Dự thân vương.

Đối với Thảm Thanh mà nói, đây có lẽ là chuyện tốt, nhưng nếu ngẫm kỹ lại thì không bằng chết đi cho rồi. Toàn bộ phủ Dự thân vương bị diệt, vì sao nàng lại còn sống? Nếu nói Thảm Thanh vô tội, không liên quan với Vương phủ nên kẻ thù ác nhân từ nương tay, vậy thì nô bộc, cơ thiếp tại sao không được bỏ qua, tại sao chỉ buông tha một mình nàng. Huống hồ hiện trường Thảm Thanh ngắt xiu rơi đầy trang sức, bộ dạng giống hệt như đang bỏ trốn.

Quan trọng nhất là, trên người Dự thân vương ngoài vết đao trên ngực còn có vết đâm ở cổ. Người vừa mới gả vào Vương phủ là kẻ đầu tiên bị tình nghi.

Nhiều điểm đáng ngờ như vậy, Thảm Thanh nhất thời trở thành đề tài nóng trong miệng mọi người, nàng có một trăm cái miệng cũng không thể tự biện giải, cũng khó trách, ai bảo cả phủ bị diệt, mà nàng vẫn còn sống làm chi?

Phủ doãn Định kinh bắt Thảm Thanh về thẩm vấn, dù cho cuối cùng Thảm Thanh có liên hệ đến việc này hay không, nhưng nàng là người duy nhất còn sống, để có thể tìm chút manh mối trả lời với hoàng đế và người trong thiên hạ, thì Thảm Thanh cũng không dễ dàng thoát thân.

Lúc Thảm gia nhận được tin tức thì quan sai đã đến phủ Dự thân vương bắt người. Nhiệm Uyển Vân biết được việc này liền hôn mê bất tỉnh, Thảm Quý và Thảm Viên thì vội vàng ra ngoài hỏi thăm tin tức.

“Viên nhi, bây giờ chúng ta đi đâu?” Trước mặt con trai, Thảm Quý không hề có chủ ý. Hắn biết dù Thảm Thanh có dính dáng đến việc này hay không nàng cũng đã bị cuốn vào, tuy Văn Huệ để vẫn chưa nói gì, nhưng gần vua như gần cọp, ai biết được trong lòng hoàng đế nghĩ gì, nếu Văn Huệ để giận chó đánh mèo thì con đường làm quan của hắn coi như chấm hết.

Thảm Viên lạnh lùng nói: “Đi tìm phủ doãn Định kinh. Bây giờ đến phủ Dự thân vương cũng không còn kịp nữa, muội muội bị hắn bắt đi, hắn ít nhiều cũng biết nội tình.” Dừng một chút, hắn nhìn lướt qua Thảm Quý: “Phụ thân không cần lo lắng, không ai liên lụy phụ thân đâu.”

Thảm Quý nghe được ý châm chọc trong lời nói của Thảm Viên, trong lòng buồn bực, nhưng không thể nói gì, đành làm bộ không hiểu nói: “Như vậy thì đi nhanh thôi.”

Bên này, La Tuyết Nhạn và Thảm Tín cũng chuẩn bị xuất phát.

“Khâu nhi, người đến phủ thân vương một chuyến. Lão Nhị đã đến phủ doãn Định kinh, lão Tam cũng vào cung hỏi thăm tin tức. Phủ thân vương cũng phải có người lưu ý. Ta và cha người vào cung, lần này sự việc trọng đại, sợ là có gian tế lẫn vào trong thành. Người đến đó cũng nhớ phải lưu ý những người hồi môn của Thảm gia đã bị giết, về sau đưa bạc trợ cấp cho gia đình của họ.” La Tuyết Nhạn phân phó Thảm Khâu.

“Nương yên tâm, việc này cứ giao cho ta.” Thảm Khâu sáng khoái đáp ứng.

Đến khi vợ chồng Thảm Tín đi rồi, Thảm Khâu cũng chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên nghe được âm thanh của Thảm Diệu: “Đại ca.”

“Muội muội?” Thảm Khâu sững sốt, xoay người lại hỏi: “Muội muội ở lại trong phòng đi, ra ngoài làm cái gì?”

“Đại ca sắp đến thân vương phủ à?” Thảm Diệu hỏi.

“Đúng vậy.” Thảm Khâu đáp: “Có chút việc cần ta xử lý, xong việc ta sẽ trở về ngay.”

Thẩm Diệu nhìn về phía hắn, nói: “Đại ca, ta muốn đi cùng.”

Thẩm Khâu ngẩn ra, lập tức lắc đầu, nói: “Muội muội, ta biết ngươi cùng phủ Dự thân vương có hận ý, hiện tại phủ Dự thân vương đã thành ra như vậy, bọn họ cũng là gieo gió gặt bão, nếu ngươi muốn nhìn thăm trạng của họ, ta sẽ thay ngươi đi nhìn, không đáng để ngươi tự đi đâu.”

Thẩm Diệu nở nụ cười: “Ta chỉ muốn đích thân nhìn thấy.”

“Có gì hay đâu mà nhìn.” Thẩm Khâu cố ý dọa nạt: “Nghe nói đêm qua ai cũng bị giết thảm, đều là bị mổ bụng, máu chảy cả thước. Những người đó đều bị chết oan, hồn chác chác còn lưu luyến vương phủ, một tiểu cô nương như ngươi đến đó, lỡ nhìn thấy quỷ thì làm thế nào?” Phủ Dự thân vương đúng là thảm trạng, nhưng cũng không khủng bố như Thẩm Khâu vừa kể, hắn chỉ muốn dọa Thẩm Diệu, tiểu thư nhà quan, ai lại đi nhìn cảnh người chết làm gì?

Nhưng mà hắn nói xong, vẻ mặt Thẩm Diệu vẫn không hề thay đổi. Giống như những hình ảnh hắn vừa kể ra là hết sức bình thường, thậm chí Thẩm Diệu còn nở nụ cười: “Thân là nữ nhi nhà võ tướng, nếu bị quỷ thần dọa sợ, chẳng phải sẽ bị người khác xem thường sao? Đại ca ở trên chiến trường, thấy cảnh người chết cũng sợ à?”

“Tất nhiên là không rồi!” Thẩm Khâu lập tức nói, lời vừa ra khỏi miệng hắn đã biết mình bị mắc lừa, Thẩm Diệu bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Và lại ta đi cùng với đại ca, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Không phải, muội muội, ngươi đi phủ Dự thân vương làm cái gì?” Thẩm Khâu khổ sở nói: “Nơi đó thật sự không có gì tốt.”

“Ta chính là muốn xem, đại ca đừng quản ta, nơi đó bây giờ có rất nhiều quan sai, sẽ không có gì nguy hiểm, hay đại ca sợ mang ta theo sẽ phiền toái?”

Thẩm Diệu kiên định nói, gần đây Thẩm Khâu cũng phát hiện, Thẩm Diệu là người có chủ ý, tính tình cũng rất điềm bình, một khi đã quyết định chuyện gì thì mười con trâu cũng không kéo lại được. Nếu bây giờ không cho nàng đi, e rằng nàng cũng trộm đi, chẳng thà đi cùng với hắn, sẽ an toàn hơn.

“Được rồi.” Thẩm Khâu nhìn chằm chằm nàng: “Đến vương phủ không được đi loạn, ta cho Mạc Kinh đi theo bên người ngươi, có chuyện gì xảy ra, phải lập tức hét lên gọi ta, biết không?”

Thẩm Diệu nở nụ cười: “Đã biết.”

...

Chỉ trong một đêm, phủ Dự thân vương thay đổi hoàn toàn. Hôm qua khách quý chật nhà, tiếng hoan hô cười nói chúc tụng. Hôm nay trước cửa bị niêm phong, quan sai đứng canh cửa sắc mặt căng thẳng, chỉ sợ đột nhiên có người lao ra chém hắn.

Nửa chữ “H” còn sót lại trên cánh cửa bị gió thổi lắc lư, rốt cuộc không chịu nổi mà bong ra, bay bay theo gió vài vòng rồi rơi xuống đất, bị quan sai đang đi tới đạp một cú, vùi vào đồng tuyết, chẳng còn thấy nữa.

Trước cửa phủ Dự thân vương ngẫu nhiên có dân chúng tới hóng chuyện, một số người thương tiếc, nhưng cũng có một số người cảm thấy sảng khoái. Những năm gần đây, Dự thân vương trở nên tàn bạo, bây giờ ác nhân gặp ác báo, một mặt nào đó cũng là vì dân trừ hại.

Lúc đoàn người Thẩm Khâu đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng này. Nhớ tới hôm qua vui mừng, đối lập với hôm nay toàn phủ tỉnh mịch. Dù là Thẩm Khâu ở trên chiến trường quen nhìn thấy người chết, bất giác cũng cảm thấy có đôi chút hoảng hốt.

Dù sao cả nhà cao thấp, một người cũng không còn, đúng là thảm trạng.

Binh lính của Thẩm Khâu nói với quan sai mục đích Thẩm Khâu đến đây, quan binh cho người đi vào, đoàn người từ từ bước qua cửa, đến nơi thì bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ, nói không ra tiếng.

Thi thể những người trong phủ đã bị mang đi, nhưng vết máu đêm qua kết thành băng vẫn còn đọng lại, nhìn hết sức đáng sợ, toàn bộ phủ một màu đỏ tươi. Dù tuyết rơi cả đêm vẫn không tẩy rửa hết mùi máu tươi trong không khí. Dường như có thể xuyên qua những bãi máu kết băng thấy được cảnh tượng giết chóc đêm qua, nghe được tiếng kêu gào tuyệt vọng giữa đêm tối.

Nhóm tiểu binh có vẻ sợ hãi, Thẩm Khâu cũng cau mày, một lúc sau mới nhớ còn có Thẩm Diệu bên cạnh, sợ cảnh tượng trước mắt dọa nàng, nên vội vàng nhìn lại, định an ủi em gái, không ngờ Thẩm Diệu hết sức bình tĩnh, còn trấn định hơn so với nhóm binh lính bên cạnh hắn.

Thẩm Diệu thản nhiên nhìn mặt đất đầy máu, những thứ này có là gì chứ. Máu của kẻ thù chỉ có thể khiến nàng hưng phấn, kiếp trước máu nhuộm Thẩm gia đầy oan khuất, so với tình cảnh trước mắt còn thảm thiết hơn nhiều. Lúc này nàng không hề sợ hãi, không đồng tình, không thương hại, nàng chỉ hận không thể ngửa đầu cười to, hận không thể dẫm vào thi thể của Dự thân vương thêm mấy đao.

“Muội muội...” Thẩm Khâu ngập ngừng hỏi: “Ta phải đi hỏi thăm thêm một chút, ngươi có muốn vào phòng nghỉ ngơi không?”

Thẩm Diệu nhìn về phía Tây Nam phủ Dự thân vương, mỉm cười: “Hôm qua lúc đến đây, ta có nghe ti nữ trong phủ bảo bên kia có gian trà thất rất tốt, vậy bây giờ ta vào đó ngồi nghỉ, Đại ca xong việc thì đến tìm ta, có được không?”

“Bên kia à?” Thẩm Khâu nhìn theo ánh mắt Thẩm Diệu, hoa viên phía Tây Nam là chỗ mát mẻ, cây cối xanh um tươi tốt, cảnh sắc bày trí tinh xảo. Hắn gật đầu: “Để Mạc Kinh theo ngươi một đường đi vào, không được chạy loạn.”

Thẩm Diệu đồng ý, cùng Mạc Kinh đi vào trà thất. Hôm nay, sợ các nha hoàn bên người bị dọa, nên nàng không mang ai đến, Mạc Kinh thân là hộ vệ, theo bên cạnh nàng cũng là lẽ tất nhiên.

Mạc Kinh theo sau Thẩm Diệu, kinh ngạc phát hiện, dường như Thẩm Diệu đối với nơi này rất quen thuộc, đoạn nào có dốc, đoạn nào có hành lang, nơi nào có cầu thang, nàng đều rõ ràng như đang đi dạo ở nhà mình. Tuy hôm qua nàng từng đến đây, cũng không thể rành rẽ đến thế.

Trong lúc hần đang nghi vấn, Thẩm Diệu đã đi tới trước gian trà thất. Căn phòng thấp thoáng sau bụi hoa, bên ngoài trồng một giàn nho xanh mát, tường tượng ngày hè ngồi nơi đây nghỉ ngơi uống rượu, ngắm hoa, đúng là hết sức phong nhã, nhưng sự phong nhã này đặt trên người Dự thân vương lại làm người ta cảm thấy hết sức cổ quái.

“Người ở bên ngoài chờ ta.” Thẩm Diệu nói: “Một mình ta vào là được rồi.”

Mạc Kinh do dự, Thẩm Diệu nhìn hần một, nói: “Chỉ là một gian trà thất, nếu người lo lắng thì vào trong xem xét trước đi.”

Mạc Kinh chấp tay nói: “Vâng.” rồi cầm kiếm đi vào.

Thẩm Diệu nhìn bóng dáng Mạc Kinh, nhất thời có chút hoảng hốt. Kiếp trước kiếp này, dù là thân phận gì, Mạc Kinh vẫn luôn cẩn thận như vậy, trung thành và tận tâm.

Gian trà thất rất lớn, được phân thành ba khu, ở giữa được ngăn bởi những tấm bình phong, mỗi khu đều cực kỳ xa hoa lãng phí, khác xa về thanh nhã bên ngoài, bên trong hết như khung cảnh trong hoàng cung. Mạc Kinh tỉ mỉ kiểm tra một lúc, xác nhận bên trong không có nguy hiểm, mới chấp tay nói: “Tiểu thư có chuyện gì cần cứ gọi Mạc Kinh, ta ở ngay bên ngoài.” Dứt lời liền đi.

Mạc Kinh đi rồi, Thẩm Diệu đi đến bàn trà, nhìn đĩa sứ thanh hoa đặt bộ trà cụ, bề mặt đĩa bóng loáng, trong cung đã từng thấy qua. Nàng nhìn lướt một vòng rồi bước đến khu thứ hai, thứ ba của gian trà thất. Khu này toàn là tranh chữ đủ loại của rất nhiều danh gia, tràn đầy cả phòng, có thể nói giá trị thiên kim. Thẩm Diệu bước chậm chậm ngắm nghía từng bức, giống như đang thưởng thức tranh chữ, đến khi nhìn thấy một bộ tranh, nàng dừng bước.

Đó là một bức tranh dạ yến, được vẽ bởi Liễu Nguyên, một họa sĩ của triều trước, cảnh trong tranh ghi lại yến tiệc rầm rộ trong đêm tại phủ đệ của một viên quan tiền triều. Tỳ nữ xinh đẹp, rượu ngon món ngon, khách chủ đều hết sức vui vẻ. Nhân vật rất sống động, ngọn bút vẽ người vẽ cảnh không gì không giỏi, thể hiện rõ về phong lưu, tiên diễm y như thật. Nhưng được đặt trong một căn phòng tràn đầy tranh chữ thế này, bức họa kia lại trở nên yếu thế, không phải là bức tranh đặc sắc nhất, nhưng Thẩm Diệu lại nhìn đến xuất thần, giống như bị cảnh tượng kia hấp dẫn.

Nàng nhìn chăm chăm bức tranh hồi lâu, một lát sau, nàng vươn tay ra, theo tranh chữ trên giấy chậm rãi sờ soạng, nàng sờ soạng cực kỳ cẩn thận, đến khi đụng đến họa tiết trên vạt áo viên quan bụng phệ, chủ nhân của bữa tiệc. Vạt áo cũng được vẽ hết sức tinh xảo, cho dù chỉ là bức tranh, thời điểm sờ lên, cũng có thể sờ đến nút thắt.

Đầu ngón tay đột ngột có xúc cảm khác lạ, khác với cảm giác khi sờ trang giấy thô ráp, Thẩm Diệu dè xuống, một tiếng “cạch” vang lên.

Bức tường treo đầy tranh chữ đột ngột tách ra hai bên, để lộ một hành lang dài, bên trong đèn đuốc chiếu sáng.

Thẩm Diệu nhẹ nhàng thờ ra, không hề do dự, cất bước đi vào.

...

Trong mật thất đặt một khối quan tài, nắp quan tài đã bị mở ra, bên trong rỗng tuếch, đứng trước quan tài có hai người, một áo tím đen, một áo trắng, chính là Tạ Cảnh Hành và Cao Dương.

Tạ Cảnh Hành cầm một túi vải màu vàng, bên trong không biết là thứ gì. Cao Dương cười nói: “Không ngờ lão cầu Dự thân vương đem đồ vật giấu ở đây, nếu không có Trần gia ra tay tàn sát đêm qua, chúng ta muốn tìm ra vật này cũng không ít khó khăn.”

“Cho nên cứ ngồi chờ là được.” Tạ Cảnh Hành nói: “Nhìn xem xung quanh có còn thứ gì khác không?”

Cao Dương đáp lời, vừa xem xét chung quanh vừa nói: “Dự lão cầu thật chủ quan, nơi này không hề bố trí người canh gác, nhưng nghĩ lại chỗ này bí mật như vậy, ngoại trừ hần chắc cũng chẳng ai biết.”

“Người Phó gia vốn đa nghi.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói: “Nếu là người, người không giấu sao?”

“Tất nhiên là giấu rồi.” Cao Dương phe phẩy chiếc quạt, cười thật tao nhã, nhưng lời nói bên môi lại cực kỳ đáng sợ: “Nếu ta là Dự lão cầu, chỉ cần có người phát hiện nơi này, bất kể là ai, không cần biết hần có biết được bí mật của mật thất này hay không, ta đều phải giết người diệt khẩu, người chết mới là người có thể giữ được bí mật, về mặt này Dự lão cầu làm rất tốt.”

Tạ Cảnh Hành mặc kệ hần, tiếp tục tìm kiếm chung quanh.

Cùng lúc đó, Thẩm Diệu đang từ trong hành lang đi tới, so với lúc đầu thông thả, hiện tại trở nên cấp bách hơn nhiều. Nguyên nhân bởi vì không biết lúc nào Thẩm Khâu sẽ quay trở lại, trước khi Thẩm Khâu tìm tới, nàng phải lấy cho được món đồ kia.

Mật thất trong phủ Dự thân vương, kiếp trước là do Phó Tu Nghi phát hiện. Lúc Phó Tu Nghi cùng Bùi Lang bàn đến việc này nàng vô tình nghe được,

lúc ấy chính tay Bùi Lang vẽ lại một bức dạ yến, chỉ cho Phó Tu Nghi chốt mở mật thất nằm ngay vạt áo viền quan chủ nhân bữa tiệc, lúc ấy Bùi Lang còn nói: “Đồ vật nằm ngay trong mật thất, bệ hạ có thể tìm xem.”

“Đồ vật”, đến tốt cùng đồ vật này là thứ gì Thẩm Diệu cũng không hề biết, nhưng mà nghe ngữ điệu của Phó Tu Nghi và Bùi Lang khi ấy, nàng biết đây không phải vật tầm thường, cũng rất quan trọng đối với Phó Tu Nghi. Lúc trước nàng cùng huynh đệ Trần gia bàn bạc việc diệt môn, trừ tiêu diệt kẻ thù, còn có việc này.

Nếu không diệt môn, giữ lại người trong vương phủ, có thể có người biết đến bí mật này, phát hiện hành động của nàng, chỉ e nàng sẽ gặp phải tai họa. Hiện tại người của phủ Dự thân vương chết hết, mật thất này tạm thời chưa bị ai phát hiện, dù sao trong kiếp trước, Phó Tu Nghi biết đến việc này khi hắn đã đăng cơ.

Đồ vật kia đối với Phó Tu Nghi càng quan trọng, nàng càng không muốn để hắn chiếm được, hoặc là tiêu hủy, hoặc là đưa đến tay kẻ thù của Phó Tu Nghi, như vậy đến thời điểm quan trọng, vật này mới có thể phát huy tác dụng.

Đây chính là mục đích nàng muốn theo Thẩm Khâu đến đây.

Thẩm Diệu lần theo vách tường uốn lượn mà đi, hàng lang này liên miên không dứt, so với tưởng tượng của nàng dài hơn rất nhiều, đến khi trước mắt nhìn thấy một khoảng sáng, giống như từ hành lang tiến đến chính sảnh, trên tường gian mật thất giắt từng hàng đuốc, chiếu sáng mật thất bên trong.

Mà tại trung tâm mật thất, có một khối quan tài nằm ngang, đứng trước quan tài là hai người.

Thẩm Diệu còn chưa có động tác, đã nghe một người lớn tiếng quát: “Là ai?”

Thanh âm kia hết sức quen thuộc, nàng chưa kịp xác nhận, đã nhìn thấy hai gương mặt quay lại phía nàng.

Tạ Cảnh Hành, Cao Dương.

Tại sao Tạ Cảnh Hành lại ở đây, Cao Dương không phải là thái y ở Thái y viện sao, tại sao hai người này lại đi cùng nhau?

Dù là người bình tĩnh như Thẩm Diệu, cũng hết sức ngạc nhiên, trong đầu nàng nháy mắt hỗn loạn. Những điểm đáng ngờ trong quá khứ bỗng nhiên ào ra trong tích tắc, giống như một tổ kén bao quanh con nhộng, nhộng cố phá kén, nhưng không thành công.

“Thẩm Diệu?!” Ánh mắt Cao Dương thể hiện rõ sự ngạc nhiên, hướng về phía Tạ Cảnh Hành nói: “Động thủ!”

Thẩm Diệu đang nhìn chằm chằm, bỗng cảm thấy trời đất xoay chuyển, chưa biết chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy lưng va mạnh vào vách tường đau đớn, tiếp đó là một bàn tay mạnh mẽ bóp chặt cổ nàng, gương mặt anh tuấn của Tạ Cảnh Hành gần trong gang tấc.

Tạ Cảnh Hành đem cả người Thẩm Diệu đặt trên thạch bích, bàn tay lạnh lẽo siết lấy cổ nàng, gương mặt bình thường chói chang như ánh mặt trời, nụ cười bên khóe môi làm người ta mê say bỗng chốc trở nên lạnh lẽo vô tình.

“Không thể giữ lại Thẩm Diệu.” Cao Dương nói rất nhanh: “Sự việc liên hệ trọng đại, hôm nay nàng chết ở đây là do nàng xui xẻo, thi thể cứ để nơi này, chúng ta ra ngoài, không ai có thể phát hiện, Tạ Tam, đừng mềm lòng, động thủ đi!”

Thẩm Diệu nhìn Tạ Cảnh Hành, bàn tay bóp lấy cổ nàng từng ngón thon dài xinh đẹp, lại mang theo hơi thở hung ác, nắm chặt không buông.

Gương mặt thiếu niên mặc áo bào màu tím đen dưới ánh đuốc sáng ngời càng thêm đẹp đẽ, từng nét từng nét như họa như khắc mà ra, nhưng nụ cười tươi lại mang theo vẻ tàn khốc, giống như mèo vờn chuột, coi con chuột là trò giải trí, nhưng cũng sẵn sàng hủy đi tính mạng của nó bất cứ lúc nào.

Hắn là thật sự muốn giết nàng.

Thẩm Diệu vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, một đôi con ngươi trong suốt còn trong sáng hơn so với tuyết đầu mùa tan ra thành nước suối, trong đó không buồn không vui, in trọn vẹn bóng dáng hắn.

Ánh mắt Tạ Cảnh Hành khẽ nhích, bỗng nhiên khóe môi gợn nụ cười, tay còn lại nhẹ nhàng che đi ánh mắt Thẩm Diệu. Hắn hơi cúi đầu, tiến gần đến bên tai Thẩm Diệu, giống như thổi thở với tình nhân, thấp giọng nói: “Đừng nhìn ta, ta sẽ không đành lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Mềm Lòng

Trong nháy mắt thời gian như dừng lại, vạn vật ngừng bật âm thanh. Những ngọn đuốc sáng trưng cũng trở nên lu mờ so với bóng dáng người trước mắt. Rõ ràng là cử chỉ thân mật như tình nhân, nhưng trong khoảnh khắc lại phát ra sát ý nồng đậm.

Tạ Cảnh Hành che đi đôi mắt nàng, lòng bàn tay có thể cảm nhận được sự rung động của đôi lông mi hơi chớp chớp, phất nhẹ như đôi cánh bướm, muốn thoát ra nhưng không thoát được.

“Cao Dương, người đi ra ngoài.” Tạ Cảnh Hành nói.

Cao Dương nhú mày: “Vậy là ý gì?”

“Người ra ngoài trước đi.” Tạ Cảnh Hành bình tĩnh nói.

Cao Dương nhìn hẩn một cái, không nói gì, cầm lấy đồ vật gói lại thật cẩn thận rồi xoay người đi ra ngoài. Đến khi tiếng bước chân xa dần, Tạ Cảnh Hành mới chậm rãi buông tay.

Dưới lòng bàn tay hẩn, có giọt nước mắt trong suốt chọt lóe. Thẩm Diệu khóc rồi.

Tạ Cảnh Hành lười biếng nói: “Không giết người, người khóc cái gì.” Còn muốn nói thêm, bỗng nhiên nhìn sắc mặt thiếu nữ trước mắt, hẩn liền im lặng.

Thẩm Diệu mặt mày thanh tú, dung mạo vẫn còn vương chút trẻ con, nhưng hiện tại ý lạnh bao trùm, đôi mắt còn vương ánh nước nhưng không có chút bộ dạng thương tâm. Nước mắt vừa rơi chỉ là gian trá, căn bản nàng không hề sợ hãi. Tạ Cảnh Hành vừa mới phát hiện thì Thẩm Diệu đã nâng khuỷu tay đánh tới trước ngực hẩn, vừa ngoan độc lại vừa chuẩn xác, nếu là người khác có lẽ sẽ bị nàng đánh ngã, nhưng với võ công của Tạ Cảnh Hành, hẩn phản xạ bắt lấy cánh tay Thẩm Diệu, bị lôi kéo làm Thẩm Diệu đụng vào ngực Tạ Cảnh Hành, nàng móc ra một vật từ trong tay áo, hướng cánh tay hẩn đâm xuống.

Cây trâm trong tay nàng nhỏ bé, nếu không chú ý sẽ không phát hiện, Thẩm Diệu không hề nương tay, cây trâm đâm sâu vào tay Tạ Cảnh Hành. Ánh mắt hẩn trầm xuống, vung tay một cái, Thẩm Diệu lại bị đẩy đến vách tường.

Tạ Cảnh Hành bóp lấy cái cổ yếu ớt của Thẩm Diệu, chỉ cần nhẹ nhàng dùng lực, có thể bẻ gãy dễ dàng. Giọng hẩn trầm xuống, mơ hồ mang theo tức giận, nói: “Không hổ là người của tướng quân phủ, cách đánh lên cũng học được mười phần.”

Thẩm Diệu nhìn cánh tay Tạ Cảnh Hành, nơi đó nửa cây trâm còn lộ ra bên ngoài, máu đỏ dần dần chảy ra, thấm vào ống tay áo của hẩn. Tạ Cảnh Hành nhìn theo ánh mắt Thẩm Diệu, không để ý cười nói: “Dù có độc cũng chẳng sao, trước khi độc phát ta hoàn toàn có thể giết người.”

Ánh mắt hẩn rất đẹp, thời điểm cười như không cười có thể làm người ta mê say, nếu là cô nương khác ở Định kinh nhìn thấy, chắc chắn sẽ rung động, nhưng riêng Thẩm Diệu, nàng nhìn thấy được trong đôi mắt đó sự thản nhiên lạnh lùng được che giấu rất kỹ.

Tạ Cảnh Hành là người thế nào? Hẩn dường như rất phức tạp, trong mắt người Định kinh hẩn là một kẻ bất cần đời, cứng đầu khó dạy, không bị ràng buộc bởi bất kỳ điều gì, tính tình như vậy khó có thể tranh đấu hay lớn cú chôn quan trường. Nhưng giờ phút này trong lòng Thẩm Diệu tràn đầy hoài nghi, bản chất được bày ra trước mắt thế nhân kia có thực sự là bản chất của Tạ Cảnh Hành không? Hẩn thực sự là kẻ kiệt ngạo bất tuân ư? Hẩn ẩn mình sâu như vậy, là kẻ thật sự không màng quyền thế giang sơn hay sao?

Tạ Cảnh Hành bất mãn nhìn Thẩm Diệu thất thần, tiến tới gần, nhìn chằm chằm nàng nói: “Thẩm Diệu, hôm nay ta giết người, Thẩm gia ngày sau sẽ không còn ai bảo vệ đâu.”

Ánh mắt Thẩm Diệu vừa động, đã thấy Tạ Cảnh Hành cười ác liệt: “Thẩm Viên đã về kinh, Nhị phòng, Tam phòng liên thủ, người nghĩ Thẩm Tín có mấy phần thắng?” Tay hẩn dần dần siết chặt, mỗi một câu đều đánh vào điểm yếu trong lòng Thẩm Diệu: “Phó gia đối với Thẩm gia như hổ rình mồi, ngày sau của Thẩm Tín mỗi bước đều sẽ hết sức gian nan, người tính toán mọi việc, hôm nay lại rơi vào tay ta, muốn báo thù, e là phải đợi kiếp sau.”

Lời hẩn càng tàn nhẫn, khuôn mặt lại càng lạnh lùng anh tuấn. Dường như hẩn hiểu rõ lòng nàng, lời nói trong ngoài đều hướng tới những việc mà Thẩm Diệu đau đầu. Trùng sinh một kiếp người, mong muốn đơn giản của nàng chỉ là một nhà Thẩm gia bình yên vô sự, còn lại là muốn báo thù, nhưng nếu nàng chết ở đây, thì mọi việc đều kết thúc. Tạ Cảnh Hành đối với nàng không hề đồng tình hay thương hại, hẩn vốn là kẻ lạnh lùng vô tình, mặc kệ thân phận nàng là gì, dù là công chúa, xen vào việc của hẩn và Cao Dương, chắn chắn không được yên thân. Đây chính là lý do khiến vừa rồi nàng liều mạng, nếu không với tính tình của nàng, không đến phút cuối sẽ không dùng biện pháp mạo hiểm như vậy.

Trước mắt nàng bỗng nhiên xẹt qua hình ảnh tươi cười của Uyển Du và Phó Minh ở kiếp trước, Thẩm Diệu trợn to hai mắt, bản thân nàng cũng không hề phát hiện, hai hàng nước mắt đã theo gò má chảy xuống.

Nàng không cam lòng, nếu chết ở nơi này, nàng thật sự không cam lòng.

Tạ Cảnh Hành thấy nước mắt của nàng, mắt híp lại, nhìn nàng tìm tòi nghiên cứu, hẩn chưa quên mới vừa rồi Thẩm Diệu ra tay ngoan độc. Nếu lại muốn dùng nước mắt để hẩn thương hại, hẩn sao có thể mắc lừa lần thứ hai.

Thẩm Diệu vẫn cứ trừng hai mắt, yên lặng rơi lệ. Gương mặt nàng không hề tỏ ra đáng thương yếu thế, nhưng nước mắt cứ chảy thành dòng, làm người ta thấy chua xót. Giống như một người đã trải qua hết mọi gian nan thống khổ, đấu tranh hết sức để rồi rơi vào cảnh cùng đường nên sinh ra bi thương, tuyệt vọng, bộc phát một cách lăng lạng, nước mắt trung thành với cảm xúc, cứ thế lăn dài.

Tạ Cảnh Hành nhú mày nhìn nàng, bàn tay bóp yết hầu Thẩm Diệu dần dần thả lỏng.

Thẩm Diệu không hề phát hiện, cuối cùng Tạ Cảnh Hành thả tay xuống, gương mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ. Thân hình hẩn cao lớn, bóp chặt một tiểu nha

đầu trên vách tường, làm hấn sinh ra cảm giác đang khi dễ một tiểu hài tử, mặc dù trong lòng Tạ Cảnh Hành hiểu rõ, không thể xem Thẩm Diệu là một tiểu hài tử được.

Một lát sau, hấn nhỏ cây trâm trên cánh tay xuống, Tạ Cảnh Hành nhú mày, cầm cây trâm trong tay thương thức. Thẩm Diệu nhìn hấn, không hiểu sao trong lòng hơi xấu hổ. Hấn nói: “Đừng khóc, ta không giết ngươi.” Dừng một chút, lại nói: “Đã dọa ngươi sợ rồi.”

Thẩm Diệu khẽ buồn lòng, nàng biết vừa rồi không phải Tạ Cảnh Hành dọa nàng. Sát ý sắc bén trong đôi mắt đối phương lúc nãy, chính là đã động sát tâm. Cuối cùng mềm lòng, có lẽ vì thấy nàng khóc thương tâm quá đổi.

Tạ Cảnh Hành nói: “Ngươi làm sao phát hiện nơi này?”

“Ta ở nhà từng nhìn thấy bức tranh dạ yến đêm nguyên tiêu của Tam thúc, lúc nãy nhìn thấy ở đây có một bức tranh giống như vậy, thời điểm sờ soạng vô tình phát hiện gian mật thất này, trong lòng tò mò nên mới vào xem, không ngờ lạc vào đây gặp phải các ngươi.”

Tạ Cảnh Hành nhìn nàng cười như không cười: “Thẩm Vạn?”

Thẩm Diệu nói dối không đổi sắc mặt: “Đúng vậy.”

“Tiểu nha đầu, ta không phải huynh đệ Trần gia, chiêu mượn đao giết người của ngươi không có tác dụng với ta đâu.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói. Thẩm Diệu này mưu mô đến tận xương tủy, trong tình trạng như lúc này còn muốn đâm lên Thẩm Vạn một nhát.

“Ta hôm nay cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe, ngươi không làm khó ta, ta tất nhiên cũng sẽ không làm khó ngươi.” Thẩm Diệu nhìn hấn: “Chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

“Ngươi có thể làm khó được ta sao?” Thái độ Tạ Cảnh Hành kiêu ngạo làm người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, hấn tiếp tục nói: “Hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, nếu việc này tiết lộ một tí tẹo, Thẩm gia các ngươi gặp chuyện không hay cũng đừng trách ta.”

Thẩm Diệu trả lời thật nhanh: “Ta sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Nàng hợp tác như vậy làm Tạ Cảnh Hành cực kỳ vừa lòng, hấn trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi: “Thẩm Diệu, ngươi cùng Phó gia có cừu oán gì sao?”

Hấn nói “Phó gia” chứ không phải “Hoàng gia”, ý tứ trong lời nói có chút sâu xa. Thẩm Diệu quay đầu nhìn hấn, trong lòng hơi động, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Tiểu Hầu gia cảm thấy như vậy thì cứ cho là vậy đi.”

Tạ Cảnh Hành nhướng mày: “Quả nhiên.” Hấn nhìn thoáng qua Thẩm Diệu: “Nếu việc này đã xong, ngươi đi trước đi, ở đây lâu sẽ làm người khác tìm đến, lúc đó ta cũng không cứu được ngươi.”

Thẩm Diệu không nói một lời, xoay người rời đi. Hôm nay đối mặt với Tạ Cảnh Hành, làm cho nàng hiểu được vài thứ. Ít nhất tiểu Hầu gia của Lâm An hầu này, không phải đơn giản như bên ngoài vẫn thấy. Người như vậy nàng lợi dụng không nổi, cũng đặc tội không nổi. Nếu Tạ Cảnh Hành là kẻ địch của hoàng thất Minh Tề, tất nhiên đối với nàng rất có lợi, nếu không phải, thì trăm ngàn lần đừng rơi vào tầm ngắm của hấn.

Thẩm Diệu đi được hai bước, Tạ Cảnh Hành liền theo sau, chân hấn dài, rất nhanh đã đuổi theo Thẩm Diệu, vút cho nàng một bình thuốc nhỏ: “Đừng nói ta khi dễ ngươi, làm ngươi khóc.” Nói xong sải bước tiến lên, đi trước Thẩm Diệu.

Trong ánh sáng ngọn đuốc hôn ám, trên mặt Thẩm Diệu bỗng nhiên có chút thẹn thùng, vừa rồi nàng dùng chiêu hiểm. Kiếp trước sau khi làm con tin ở nước Tần trở về, nàng cùng Mi phu nhân tranh giành tình cảm, tính tình nàng cực đoan hiểu trắng, từng được người khác hiền kẻ: “Nương nương suốt ngày cứ giữ vẻ mặt đoan trang nghiêm túc, tuy hợp với vai trò mẫu nghi thiên hạ, nhưng dùng thái độ như vậy đối mặt với bề hạ sẽ không được yêu thích. Người nhìn Mi phu nhân xem, dịu dàng vui vẻ, lại hay giả khờ làm nũng. Người ta đều nói trẻ nhỏ biết khóc sẽ có đường để ăn, yêu thương cũng phải biết cách, nam nhân đều thương hương tiếc ngọc, thích nữ nhân mềm yếu như nước.”

Lúc trước nghe những lời này nàng chỉ cười nhạt, cho rằng hành động như vậy là hèn hạ lẳng lơ, không thể lên được mặt bàn, đường đường hoàng hậu một nước sao có thể đánh đồng với những nữ nhân thủ đoạn nịnh nọt kia. Nhưng vừa rồi dưới sát ý của Tạ Cảnh Hành, trong đầu nàng bật ra câu nói: “Trẻ nhỏ biết khóc sẽ có đường ăn.”

Hiện tại cơ thể nàng vẫn là một tiểu cô nương non nớt, cũng không có áp lực giữ gìn hình tượng khi mặc phượng bào, nếu chỉ là chút động tác giả ngu làm nũng, nàng cũng có can đảm để thử. Trước giờ nằm mơ Thẩm Diệu cũng không nghĩ tới người tính tình cường ngạnh như nàng cũng có lúc trước mặt nam nhân khóc như hoa lê trong mưa, nhưng mà kết quả làm chính nàng cũng kinh ngạc, người hung hãn kiêu ngạo như Tạ Cảnh Hành lại thật sự buông tha nàng.

Nói gì thì nói, lần này giao phong, nàng đã phải dùng thủ đoạn mới có thể bảo toàn.

Đến khi ra khỏi mật thất, Thẩm Diệu cũng không biết Tạ Cảnh Hành và Cao Dương đi hướng nào, trong trà thất chẳng có ai. Nàng đi ra bên ngoài thấy Mạc Kinh vẫn đang canh ở cửa, Thẩm Diệu hỏi hấn: “Vừa rồi có thấy người nào từ bên trong đi ra không?”

“Người nào?” Mạc Kinh sững sờ: “Bên trong không phải chỉ có một mình tiểu thư sao? Tiểu thư gặp người khác ở bên trong à?”

“Không có.” Thẩm Diệu mỉm cười, nói: “Tùy tiện hỏi một chút thôi.” Trong lòng càng đánh giá cao bản lĩnh của Tạ Cảnh Hành.

“Chúng ta ở đây cũng đã lâu, tại sao đại ca còn chưa đến, đi thôi, chúng ta đi tìm Đại ca.” Thẩm Diệu nói.

Mạc Kinh nghi hoặc, không hiểu vì sao trong chớp lát Thẩm Diệu đã đổi ý, mới vừa rồi còn nói nhất định ở trà thất chờ Thẩm Khâu, bây giờ lại nói khác. Tuy vậy, hắn sẽ không phản bác ý muốn của Thẩm Diệu, nhất là đối với những việc nhỏ thế này, nên yên lặng đáp ứng, đi theo Thẩm Diệu.

Trước khi rời đi, Thẩm Diệu quay đầu nhìn cửa trà thất đã đóng chặt, không biết Tạ Cảnh Hành cùng Cao Dương còn ở trong đó hay không. Hôm nay nàng vì đồ vật kia mà đến, ai ngờ đồ vật lại rơi vào tay Tạ Cảnh Hành. Nhất thời Thẩm Diệu cũng không hiểu nổi, dựa theo kiếp trước, đúng ra lúc này Tạ Cảnh Hành không thể phát hiện ra mật thất, hay là những thay đổi ở kiếp này đã làm vận mệnh Tạ Cảnh Hành cải biến, hoặc là trong cuộc đời bị thảm ngắn ngủi kiếp trước, nàng đã bỏ qua một vài điểm mấu chốt.

Vấn đề này tồn tại trong lòng nàng cho đến khi nhìn thấy Thẩm Khâu, rồi trở về Thẩm phủ. Thẩm Khâu nhìn Thẩm Diệu ngẩn ngơ, cứ nghĩ nàng bị cảnh mặt đất đầy máu kia dọa sợ, liền bảo nhà bếp nấu canh định thần, đã vậy còn bị La Tuyết Nhạn biết được quả trách sao lại mang “người yếu ớt” Thẩm Diệu đến nơi xui xẻo như vậy. Thẩm Khâu oan ức, Thẩm Diệu lại hồn nhiên không biết.

Một nơi khác, cũng có người đang bênh vực “kẻ yếu” Tạ Cảnh Hành.

“Nha đầu kia xuống tay thật độc ác.” Cao Dương tròn mắt há hốc miệng nhìn vết thương.

Tạ Cảnh Hành cởi áo ngoài, mặc trung y lộ ra thân hình cao ngất rắn chắc, tay áo vắn lên một nửa, lộ ra vết thương nhìn thấu cả xương trên cánh tay. Tạ Cảnh Hành vừa để Cao Dương thoa thuốc, tay kia cầm cây trâm nhìn ngắm.

Cây trâm hết sức bình thường, hoa văn đám mây lượn sóng đơn giản, nhưng đầu trâm được mài giữa vô cùng sắc bén, có thể so sánh với ám khí ngân châm, cây trâm như vậy chẳng những có thể đâm sâu vào da thịt, mà còn có thể vạch ra vết thương rất lớn.

Ví dụ như Tạ Cảnh Hành, trên cánh tay đã nhìn rõ một vết thương.

“Một nhà Thẩm Tín làm việc quang minh chính đại, nha đầu kia lại đánh lén độc ác như vậy, thật không giống con gái Thẩm Tín, có phải đã bị đánh tráo khi còn nhỏ hay không?” Cao Dương kinh ngạc nói: “Ngươi nhìn đi, nàng không hề nương tay, đâm thấu cả xương đây này.” Hắn vừa nói vừa rắc thuốc bột vào miệng vết thương, Tạ Cảnh Hành nhú mày vì đau.

“Đáng đời ngươi, đau cũng ráng mà chịu đi.” Cao Dương tức giận: “Tạ tam, ta theo ngươi nhiều năm, chưa từng thấy ngươi thương hương tiếc ngọc. Nàng xen vào việc lớn của chúng ta, lại làm ngươi bị thương, thế mà ngươi lại tha cho nàng, hôm nay ngươi ăn phải cái gì vậy, chẳng lẽ...” Cao Dương sờ sờ cằm: “Chẳng lẽ ngươi thật sự coi trọng nàng? Nàng vẫn là một tiểu nha đầu, muốn ngực không có ngực, muốn hông không có hông, ngươi điên rồi.”

Tạ Cảnh Hành không kiên nhẫn nói: “Được rồi, ta không phải kẻ vô si, không thể ức hiếp một tiểu cô nương như vậy.”

“Nói cứ như từ trước tới giờ ngươi chưa từng ức hiếp tiểu cô nương ấy.” Cao Dương cười lạnh: “Ta càng ngày càng không hiểu ngươi nghĩ gì.” Hắn cầm băng vải cẩn thận băng lại vết thương trên tay Tạ Cảnh Hành, sau đó thở dài: “Bây giờ đồ vật đã lấy được, kế tiếp chúng ta phải làm gì?”

“Cứ tiến hành theo kế hoạch.” Tạ Cảnh Hành nói.

“Phó gia sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện.” Cao Dương nhú mày: “Kỳ thật ta cảm thấy rất kỳ lạ, Thẩm Diệu làm sao biết được mật thất, nếu nàng là người của Phó gia, ngươi chắc chắn sẽ bị lộ.”

“Nàng có thù với Phó gia.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói: “Nàng hận không thể mượn tay ta tiêu diệt Phó gia. Về việc nàng làm sao biết được mật thất, chắc chỉ là trùng hợp.” Thẩm Diệu nói vô tình phát hiện mật thất, hắn không hề tin tưởng. Thẩm Diệu làm việc gì cũng có mục đích, từ việc nàng dùng một mũi tên bắn trúng hai con nhạn Thẩm Thanh và Dự thân vương có thể nhìn ra. Nếu không chú ý có thể thấy những việc nàng làm không có gì mấu chốt, nhưng đến thời điểm cuối cùng lại phát huy tác dụng. Thậm chí Tạ Cảnh Hành còn có một loại trực giác, Thẩm Diệu muốn đối phó Dự thân vương còn bởi vì “đồ vật” trong tay hắn.

Nhưng nàng làm sao biết được? Ngay cả hắn và Cao Dương, cũng là vừa biết tin tức, để có được thông tin này hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức. Thẩm Diệu chỉ là một tiểu thư khuê các, điều tra tin tức hết sức bất tiện, nếu nàng có thể phát hiện ra bí mật lớn như vậy, thì bí mật ở trên người nàng cũng không hề nhỏ.

“Tóm lại, vẫn nên cẩn thận.” Cao Dương đứng dậy, cầm thuốc bột cùng băng vải, đi về phía cửa phòng: “Huống hồ, hiện giờ nàng đã phát hiện thân phận của ta, chỉ sợ tương lai sẽ nảy sinh biến cố.”

Một mình Tạ Cảnh Hành ở lại trong phòng, hắn cầm cây trâm trong tay đưa đến trước ngọn đèn, nét mặt có chút đắm chiêu. Một lát sau, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh thiếu nữ từng lớn hai mắt, im lặng rơi lệ.

Hắn không phải người biết thương hương tiếc ngọc, lại càng không mang tâm tư yêu đương với Thẩm Diệu, không hiểu sao vào lúc ấy hắn lại không đành lòng giết nàng. Loại cảm xúc này đã đánh tan sự bình tĩnh trước giờ của hắn, giờ nghĩ lại cũng có chút hối hận. Vết thương trên cánh tay sau khi thoa thuốc vẫn còn đau, thời điểm nàng đâm hắn không hề nương tay, nếu không phải hắn phản xạ tốt, có thể cây trâm này đã đâm vào điểm yếu hại.

Kỳ thật lúc Thẩm Diệu rơi nước mắt, có lẽ cũng là một loại thủ đoạn. Tạ Cảnh Hành biết rõ, cô gái kia giáo hoạt vô cùng, tâm tư lại trí tuệ linh mẫn, lúc thì bắt ngờ xuất thủ, lúc lại tỏ ra yếu thế, dù là thủ đoạn gì, có lẽ cũng vì muốn được sống.

Tạ Cảnh Hành mở tay ra, cây trâm màu bạc ở bàn tay được ánh đèn chiếu vào lóe lên ánh sáng, lại làm hắn nhớ đến lúc che ánh mắt nàng, lòng bàn tay cảm nhận được đôi lông mi chớp động, như đôi cánh bướm đang nhẹ nhàng phe phẩy, chính vào nháy mắt đó, đã làm lòng hắn trở nên khác lạ, dẫn đến hành động không giống bình thường, bỗng nhiên thương hại nàng.

“Tiểu độc phụ.” Tạ Cảnh Hành đột nhiên cười, dưới đèn, thiếu niên anh tuấn đến loá mắt lắm bầm nói: “Ta đúng là không nên mềm lòng.”

...

Viện phía Đông Thẩm phủ, giờ phút này cũng rồi tinh rồi mù.

Trong Vinh Cảnh đường, sắc mặt Thẩm lão phu nhân âm trầm, nhìn Thẩm Quý: “Nói như vậy, Thanh nha đầu sẽ không được thả ra?”

Thẩm Quý lắc đầu: “Phủ Dự thân vương một đêm bị diệt môn, chỉ còn lại một mình Thanh Nhi. Dù thế nào cũng không tránh khỏi liên hệ, án này còn phải điều tra tiếp.”

“Chuyện lớn như vậy, không biết bệ hạ có trách đến chúng ta hay không.” Thẩm lão phu nhân lo lắng lo lắng nói: “Rốt cuộc Thanh Nhi xảy ra chuyện gì, việc này có thật không liên hệ với nàng hay không?” Lời nói rõ ràng mang ý hoài nghi Thẩm Thanh.

Nhiệm Uyển Vân nghe vậy liền bùng nổ, nàng bỏ nhào vào quỳ xuống trước mặt Thẩm lão phu nhân, dọa Thẩm lão phu nhân nhảy dựng, Nhiệm Uyển Vân khóc nói: “Lão phu nhân, người nhìn Thanh Nhi từ nhỏ đến lớn, tính tình nàng thế nào người còn không biết, nàng có thể làm ra chuyện như vậy hay sao. Huống hồ nàng có bản lĩnh gì quen biết những người lợi hại như vậy. Rõ ràng là do Dự thân vương ngang ngược chính mình kết thù, Thanh Nhi may mắn mới giữ được một mạng, chúng ta có lỗi với nàng, nghìn vạn lần không thể bỏ mặc nàng a.”

Nhiệm Uyển Vân và Thẩm lão phu nhân làm mẹ chồng nàng dâu làm nhiều năm, đối với tính nết Thẩm lão phu nhân cũng hiểu biết ít nhiều, Thẩm lão phu nhân là người ích kỷ từ trong xương, nhất gan sợ chết. Cho dù đối với Thẩm Thanh có tình cảm bà cháu, nhưng đến thời điểm cần bỏ giữ mình, bà cũng sẽ không do dự vứt bỏ Thẩm Thanh. Đôi khi Nhiệm Uyển Vân còn nghĩ, Thẩm Quý vô lương tâm như vậy, là do trong người hắn chảy dòng máu của Thẩm lão phu nhân, tính ích kỷ giống nhau như đúc.

Thẩm lão phu nhân nghe Nhiệm Uyển Vân nói xong, càng tức giận, nói: “Vợ lão đại, người nói lời này thật kỳ quái. Chúng ta làm gì mà có lỗi với Thanh nha đầu? Là ta ép nàng tư thông với Dự thân vương, hay là ta buộc nàng không biết liêm sỉ mang thai đứa bé? Loại giáo dưỡng này, ta không hề dạy này!”

Thẩm lão phu nhân vốn là ca kỹ, lăn lộn chốn chợ búa mà ra, lời nói tất nhiên vô cùng trần trụi thô tục, cho dù Nhiệm Uyển Vân là người cứng rắn bản lĩnh, cũng bị Thẩm lão phu nhân làm cho tức giận thương tâm, nàng nói: “Nương! Người sao có thể nói Thanh Nhi như vậy, nàng là cháu gái người a!”

Trần Nhượng Thu mở miệng khuyên nhủ: “Nhị tẩu, đừng tranh cãi nữa, nương cũng lo lắng cho Thanh Nhi nên mới tức giận thôi, ai không biết trong ba đích nữ Thẩm gia, nương thích nhất chính là Thanh nhi.”

Vốn là đứa cháu gái được yêu thích nhất, giờ lại đối xử tệ bạc như vậy, Thẩm lão phu nhân tự tư tự lợi, thật sự làm người ta khinh thường. Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn lộ vẻ mặt khinh bỉ, nhưng một lời cũng chưa nói, chỉ ngồi im xem náo nhiệt.

Thẩm Viên nhìn thoáng qua Trần Nhượng Thu, cái liếc mắt kia hết sức âm trầm, làm Trần Nhượng Thu có chút kiêng kỵ. Thẩm Viên đi đến đỡ Nhiệm Uyển Vân đứng dậy, nhìn Thẩm lão phu nhân nói: “Tổ mẫu đừng nóng vội, sự tình vẫn chưa điều tra rõ ràng, hiện tại muội muội cũng chỉ bị hoài nghi, chưa định tội. Muội muội vốn không liên hệ với việc này, qua vài ngày thì chân tướng sẽ được điều tra rõ ràng thôi. Ta cũng sẽ làm rõ chuyện này, không để muội muội chịu oan uổng.”

Thẩm lão phu nhân nghe vậy, ánh mắt dịu đi. Trong đám con cháu của nàng, nàng thích nhất là đứa cháu nhỏ Thẩm Nguyên Bách, làm nàng kiêu ngạo nhất chính là đứa tuổi trẻ tài cao Thẩm Viên. Huống hồ từ trước đến nay Thẩm Viên luôn biết cách dỗ nàng vui vẻ, nàng gật đầu nói: “Đã vậy, người điều tra cho tốt. Nếu Thanh nhi đầu thật sự vô tội, ta cũng không hy vọng nàng bị oan uổng.” Dừng một chút, nhìn Nhiệm Uyển Vân cười lạnh nói: “Nhưng mà ta thấy nương người cứ chỉ diễn rõ, nếu thật sự nghĩ không thông, thì cứ ở yên trong phủ không cần ra ngoài, tránh gây thêm phiền toái.”

Nhiệm Uyển Vân vừa giận vừa hận, sắc mặt đỏ lên, không biết từ khi nào, Thẩm lão phu nhân đối với nàng ngày càng bất mãn, thậm chí hôm nay trước mặt cả nhà nhục nhã nàng. Ngay cả Trần Nhượng Thu cũng có thể dùng ánh mắt cười nhạo nhìn nàng.

Đến khi được Thẩm Viên dìu về Thái Văn uyển, Nhiệm Uyển Vân mới có thể bình ổn được cảm xúc. Nàng nắm chặt cánh tay Thẩm Viên nói: “Viên nhi, người nhất định phải nghĩ biện pháp cứu muội muội. Thanh nhi làm sao có bản lĩnh lớn như vậy, nàng chắc chắn không phải là hung thủ đâu.”

“Nương, đừng lo lắng.” Thẩm Viên an ủi nói: “Muội muội bị oan uổng, sẽ không sợ ai điều tra. Hiện tại bị hoài nghi, chỉ vì chưa tìm ra hung thủ thật sự, chỉ cần tìm ra kẻ đó, muội muội sẽ được giải oan.”

Nhiệm Uyển Vân nghe vậy, giống như tìm được cọng cỏ cứu mạng, dần dần tỉnh táo. Nàng vui mừng hỏi: “Khi nào có thể tìm được hung thủ kia? Muội muội người còn phải bị giam bao lâu đây?”

Thẩm Viên chăm chú nhìn Nhiệm Uyển Vân, sắc mặt nàng hết sức tiêu tụy, đã rất lâu rồi nàng không chăm chút phấn son, làn da trở nên già cỗi ảm đạm, đầu tóc rối tung, không thể so sánh với lúc trước được chăm sóc tỉ mỉ tinh xảo, từ trước đến nay Nhiệm Uyển Vân luôn tỏ ra là một phu nhân cao quý, không ngờ trải qua biến cố lần này lại làm nàng đánh mất hình tượng như vậy.

Mà nguyên nhân, chỉ bởi vì một tiểu cô nương miệng còn hôi sữa.

Thẩm Viên cảm thấy đau đầu, hần trước nay luôn trí tuệ linh mẫn, không nghĩ tới lần này hồi kinh, lại gặp phải một cục diện rối rắm như vậy. Địa vị của Nhiệm Uyển Vân trong phủ xuống dốc không phanh, Thẩm Thanh chưa lập gia đình đã có thai còn chưa nói, giờ lại còn quán vào thăm án diệt môn phủ Dự thân vương.

Đột nhiên Thẩm Viên nhớ tới ngày Thẩm Thanh xuất giá, hần cùng Thẩm Diệu luận bàn, lúc ấy Thẩm Diệu nói: “Việc trên đời, ai cũng không biết trước, đời người có sớm tối họa phúc, không chừng, phía trước sẽ không còn đường để đi đâu.”

Hiện giờ, trước mặt Thẩm Thanh đứng là không còn đường để đi, nếu có thì con đường kia cũng hết sức gian nan. Toàn bộ phủ thân vương chỉ còn lại một mình nàng, đến giờ phút này, Thẩm Viên cũng đã hiểu rõ, kẻ xuống tay giữ lại mạng Thẩm Thanh, không phải là vì mềm lòng hoặc thương hại, mà chính là lưu lại một lá bùa đời mạng đối với Thẩm Thanh.

Bị chết oan trong thăm án diệt môn so với mang tội giết người bị xử trảm, ý nghĩa vô cùng khác biệt.

Kẻ xuống tay rõ ràng là cố ý làm Thẩm Thanh rơi vào hoàn cảnh gian nan, nhưng Thẩm Thanh chỉ là một tiểu cô nương, là ai có thể ra tay ngoan độc như vậy. Thẩm Diệu sao? Thẩm Diệu có trong tay nhiều sát thủ như vậy để tiêu diệt người phủ Dự thân vương ư? Sợ là nàng khó có khả năng này.

Ánh mắt Thẩm Viên nặng nề, dù người sau lưng có phải là Thẩm Diệu hay không, hần nhất định phải tra tới cùng. Người nọ nếu đã nhắm vào Thẩm Thanh, nghĩa là có ý đối chọi Nhị phòng. Tuy rằng trước mặt Thẩm Thanh rất gian nan, nhưng vẫn còn đường gỡ, hần nhất định phải bắt được người đứng phía sau, sau đó, đáp lễ ngàn lần.

Thẩm Viên nghĩ vậy, nhưng hần vẫn chưa lường hết câu nói của Thẩm Diệu, việc trên đời, ai cũng không biết trước, đời người có sớm tối họa phúc, không chừng, phía trước sẽ không còn đường để đi.

Con đường duy nhất còn lại của Thẩm Thanh, ngay vào ngày hôm sau, đã trở thành đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Đường Chết

Định kinh xảy ra chuyện lớn như vậy, trong thành ai ai cũng đàm luận về vụ án này. Lời đồn giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, càng truyền càng thái quá. Muôn hình vạn trạng dạng cũng có, có người thậm chí hoài nghi kẻ tiêu diệt cả nhà Dự thân vương, chính là nhân tình của Thẩm Thanh, tức giận vì mỹ nhân bị cướp đoạt, nên ra tay làm cả vương phủ chôn cùng. Một lời đồn như vậy có vẻ rất ướt át, từ trong một thăm án hung tàn bỗng nhiên lộ ra một chút sắc thái kiêu diễm.

Những lời đồn như vậy chỗ nào cũng có, nghe dần cũng quen tai, nhưng giữa ngọn sóng đồn đãi kia, nổi lên một lời đồn rất đáng sợ.

Nội dung là thăm án tại phủ Dự thân vương, chính là Thẩm gia đứng sau lưng. Nếu những lời đồn đại khác chỉ tập trung vào Thẩm Thanh, châm biếm cách dạy con của Nhị phòng, thì lời đồn mang theo sắc thái âm mưu này đã chôn chính lời kéo toàn bộ Thẩm gia vào cuộc. Về phần nguyên nhân vì sao Thẩm phủ làm như vậy, muốn biết à, vậy thì ngồi xuống đây chúng ta từ từ nói.

Phủ Dự thân vương bị diệt môn, ngay cả súc sinh cũng không thoát, vì sao những kẻ hung tàn kia lại không xuống tay với vị vương phi vừa mới cưới vào. Nếu nói kẻ đằng sau chính là Thẩm gia thì việc này có thể giải thích. Nhưng mà tại sao Thẩm gia lại phải đối nghịch với phủ Dự thân vương, nhìn bề ngoài có lẽ bởi vì Thẩm gia bất mãn với hôn sự này, nhưng nếu tìm tòi nghiên cứu có thể đi đến khả năng mạch nước ngầm trong triều đã khởi động, Thẩm gia có phải bị người ta ám hại hay không? Những việc này dân chúng húi cua không biết, nhưng không tránh khỏi tâm tư giáo hoạt của những người trong quan trường, nên nhất thời Thẩm gia bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Sáng nay Bạch Lộ và Sương Giáng hầu hạ Thẩm Diệu ăn chút điểm tâm, thời gian này Thẩm phủ hoàn toàn không có tâm tư lo lắng việc cơm nước, một ngày ba bữa phòng bếp đều qua loa cho xong. Trừ Vinh Cảnh đường, các phòng đều tự mình sắp xếp. Bạch Lộ và Sương Giáng ra ngoài mua điểm tâm, làm chút canh nóng để Thẩm Diệu uống cho ấm cơ thể.

Ăn sáng xong, Thẩm Diệu chải đầu tắm rửa, nhìn bản thân trong kính, hơi nhũ mảy, nói với Cốc Vũ: “Đi lấy cái khăn choàng da hồ ly mà đại ca cho ta đến đây.”

“À, tiểu thư vẫn còn nhớ à.” Cốc Vũ lôi khăn choàng dưới đáy giường ra định choàng vào cổ Thẩm Diệu, lại bị Thẩm Diệu ngăn cản: “Ta tự làm được rồi.”

Khăn choàng được làm từ da hồ ly trắng như tuyết, không có một sợi lông tạp, do chính tay Thẩm Khâu săn được ở vùng núi Tây Bắc, vì thấy quý giá, mới cho người may thành khăn choàng đem về cho Thẩm Diệu. Nhưng lúc trước Thẩm Diệu không thích mạng, nên mới đặt dưới đáy giường. Hôm nay Thẩm Diệu đột nhiên nhớ đến, làm Cốc Vũ rất vui mừng, da hồ ly tốt như vậy, cứ cất trong giường thì tiếc lắm.

Thẩm Diệu quần khăn choàng xong, Cốc Vũ nhìn thấy, than thở: “Tiểu thư mang khăn choàng này thật đẹp, nhìn rất trắng, lại ấm áp, đúng là đồ tốt.”

Ngón tay Thẩm Diệu nhẹ nhàng phất qua da lông mềm mại, nghĩ đến lúc này trong gương nhìn thấy vết bầm nơi cổ, do Tạ Cảnh Hành hôm qua bóp cổ nàng lưu lại. Cái tên này đúng là không nương tay, hôm qua vẫn không nhìn thấy gì, hôm nay đã bầm tím một mảng. Tuy mùa đông lạnh lẽo, ai cũng mặc nhiều lớp áo, nhưng nếu không cẩn thận bị người khác nhìn thấy, Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn chắc chắn sẽ truy cứu tới cùng, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên nàng mới dùng khăn choàng che lại.

Thả gương đồng trong tay xuống, Thẩm Diệu mở cửa phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Thẩm Khâu đứng dưới gốc cây dạo dò binh lính việc gì đó. Thị vệ của Thẩm Khâu đều là quân nhân, so với những thị vệ khác có một loại khí chất anh dũng xông pha nơi chiến trường. Nhìn thấy Thẩm Diệu, Thẩm Khâu vội vàng nói vài lời với tên lính kia, rồi xoay người cười gọi: “Muội muội.”

“Có việc gì à?” Thẩm Diệu hỏi. Ngày thường sáng nào Thẩm Khâu cũng kiên trì luyện võ, Tây viện có một khoảng sân trống trải, thích hợp cho việc luyện tập, Thẩm Khâu và Thẩm Tín thích nhất là ở đây khoa tay múa chân, đôi khi La Tuyết Nhạn hứng trí cũng sẽ gia nhập. Thẩm Diệu đã quen với việc buổi sáng mở cửa đã bắt gặp hình ảnh Thẩm Khâu luyện võ, hôm nay phá lệ khác biệt, tất nhiên là có chuyện.

Thẩm Khâu “Hắc hắc” cười hai tiếng, nói: “Không có gì, sao muội muội thức sớm như vậy, không ngủ thêm chút đi?”

Hắn sứt sẹo lái câu chuyện sang hướng khác, Thẩm Diệu mí mắt cũng không chớp, nói: “Là chuyện liên quan đến Đại tỷ à.”

Thẩm Khâu vội vàng ho khan một tiếng, kéo Thẩm Diệu vào phòng, đuổi bọn hạ nhân ra ngoài, đóng cửa lại rồi nhìn Thẩm Diệu nói: “Muội muội, những lời này đừng nói ở bên ngoài.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Khâu nhức đầu: “Cũng không chuyện gì lớn, cứ để ta và cha nương giải quyết, mấy ngày này người đừng ra ngoài, cũng đừng quản chuyện này.”

Hắn hàm hồ muốn cho qua. Nhưng nếu ngay cả Thẩm Khâu cũng có thể lừa gạt Thẩm Diệu, thì Thẩm Diệu sao có thể sống được trong Thẩm phủ này. Nàng nhìn Thẩm Khâu chằm chằm nói: “Được rồi, đại ca, người không cần lừa ta, là vụ án ở phủ Dự thân vương phải không, mọi người lúc đầu hoài nghi đại tỷ, hiện giờ chắc lại hoài nghi Thẩm gia chứ gì?”

Thẩm Khâu sừng sốt nhìn Thẩm Diệu, trong lòng sinh ra cảm giác vô lực. Trước mặt Thẩm Diệu hắn không hề có cảm giác làm huynh trưởng, cái gì Thẩm Diệu cũng biết. Lúc trước hắn sợ nàng non nớt bị ức hiếp, hiện giờ nàng thông minh, cũng làm hắn khó có thể tiếp nhận.

Thấy Thẩm Khâu không nói gì, Thẩm Diệu tiếp tục: “Đại ca vì chuyện này mà lo lắng sao?”

“Muội muội.” Thẩm Khâu nghiêm mặt nói: “Người còn nhỏ, không hiểu chuyện trong cung. Việc này nhìn đơn giản, chỉ là nói xấu sau lưng người khác, nhưng nếu có người cố tình thúc đẩy, cả Thẩm gia sẽ bị liên lụy.” Hắn nhìn Thẩm Diệu, muốn nói lại thôi, một lát sau mới chần chờ hỏi: “Muội muội, án ở phủ Dự thân vương, người có tham dự vào không?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức tự mình trả lời: “Ta nghĩ muội muội chắc là không đâu, muội muội là một tiểu thư khuê các, sao có thể làm được những chuyện như vậy.”

Từ sau khi Thẩm Diệu đem chuyện Nhị phòng và Dự thân vương tính kế mình, kể lại cho Thẩm Khâu, hắn vẫn không nguôi tức giận. Nếu không phải Thẩm Diệu ép hắn hứa không được nói lại với cha nương, lại buộc hắn không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ Thẩm Khâu đã sớm thay Thẩm Diệu báo thù. Từ đầu tới cuối, Thẩm Diệu luôn nói với hắn là nàng đã có biện pháp xử lý.

Sau đó thì sao, sau đó Nhị phòng liên tục đen đủi. Đầu tiên là việc Thẩm Thanh mang thai bị lật tẩy ở Hoi triều yến, khi đó Thẩm Diệu chỉ cần vài câu nói đã thúc đẩy việc Thẩm Thanh gả đến phủ Dự thân vương, chỉ nỗi việc ấy đã khiến Thẩm Khâu hết sức kinh ngạc. Lúc này đây, phủ Dự thân vương bị diệt môn, nếu có sự tiếp tay của Thẩm Diệu thì sao, Thẩm Khâu chỉ nghĩ đến đây đã cảm thấy lạnh sống lưng, để có thể không tiếng động làm toàn bộ phủ đệ của thân vương biến mất, dù là Thẩm Tín ra tay, cũng mắt không it công sức. Thẩm Diệu là một tiểu cô nương nũng nịu, sao lại có khả năng này? Nhưng càng không có khả năng, trong lòng Thẩm Khâu càng cảm thấy, Dự thân vương và Thẩm Diệu vốn có thù, đi đến bước này, rất có thể có sự tham gia của Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu nhìn thoáng qua Thẩm Khâu, thờ dài nói: “Đại ca hoài nghi là ta làm?”

“Không không không, muội muội, ta sao có thể hoài nghi người. Người chỉ là một tiểu cô nương, làm sao có bản lĩnh lớn như vậy, nói ra người ta cười rớt quai hàm mất.” Thẩm Khâu vội vàng phản bác, sợ chọc giận Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu thờ dài trong lòng, hắn cẩn thận như vậy Thẩm Diệu nhìn thấy hết, nhưng nàng không thể kể hết mọi chuyện với Thẩm Khâu, đại phòng Thẩm gia ai cũng chính trực, lại lương thiện trung thành, nếu biết nàng ác độc bất trung như vậy, trong lòng sẽ sinh ra thống khổ. Nàng chỉ có thể nói dối, Thẩm Diệu mỉm cười: “Ta đúng là không có bản lĩnh lớn như vậy, đại ca không cần hoài nghi ta. Nhưng mà chuyện đại ca đang lo lắng, ta thấy cũng không có gì lớn.”

Thẩm Khâu nhìn Thẩm Diệu, không biết từ lúc nào mỗi khi nói chuyện với Thẩm Diệu, Thẩm Khâu trở nên có chút ý tứ, hắn hỏi: “Vì sao muội muội nói vậy?”

“Người trong thiên hạ không phải đồ ngốc, chỉ bằng vài lời đồn đãi sao có thể định tội. Muốn giáng tội, tất nhiên phải có chứng cứ, hơn nữa, đại tỷ với đại phòng chúng ta có quan hệ gì sâu đậm sao? Cha nương hàng năm canh giữ biên quan, không ở trong phủ, bãi nước bắn này hắt như thế nào cũng không hắt đến trên người chúng ta. Cục diện hiện tại, dù có trăm ngàn hỗn loạn, cũng không tới lượt chúng ta quan tâm, sẽ có người ‘khôn khéo có khả

năng’ thay chúng ta giải quyết.”

“Ai là người ‘khôn khéo có khả năng?’” Thẩm Khâu nghi hoặc hỏi.

Lời vừa thốt ra, đã nghe Bạch Lộ ở bên ngoài lớn tiếng thông báo: “Nhị thiếu gia, ngài đến có việc gì thế ạ?”

“Ngươi xem,” Thẩm Diệu quay đầu, cười nói: “Người ‘khôn khéo có khả năng’ đến rồi.”

Thẩm Khâu vòng vo chuyển mắt, bước vài bước đến mở cửa, đã thấy Thẩm Viên trước mặt. Trước nay Thẩm Viên luôn chú trọng dáng vẻ, nhưng có lẽ vì bốn ba một mỗi cả đêm, nên lộ ra vài phần tiêu tụy. Vài ngày trước hắn còn làm bộ làm tịch, nay hắn nhìn huynh muội Thẩm Diệu không còn che giấu vẻ âm trầm nữa. Hắn nói: “Ngũ muội, ta có chuyện muốn nói riêng với ngươi.”

“Muội muội ta không có việc gì cần nói với ngươi.” Thẩm Khâu che phía trước Thẩm Diệu, cố ý nhấn mạnh ba chữ “Muội muội ta.”

“Không sao đâu đại ca,” Thẩm Diệu nói: “Vừa lúc, ta cũng có chuyện muốn nói với nhị ca.”

“Muội muội!” Thẩm Khâu la lên, thiếu chút nữa thốt ra ‘Hắn không phải người tốt’. Thẩm Diệu vỗ vỗ cánh tay Thẩm Khâu trấn an: “Yên tâm đi, nếu đại ca lo lắng thì cứ đứng ở cửa canh chừng.”

“Được, vậy ta ra cửa chờ.” Thẩm Khâu vội vàng nói.

Hai huynh muội bọn họ nói chuyện làm Thẩm Viên càng thêm xanh mặt, từ trước đến nay dù không hài lòng thế nào thì khi gặp mặt Thẩm Khâu vẫn giữ hòa khí. Lần này hắn trở về, lại tỏ rõ thái độ châm chọc đối đầu, Thẩm Viên nhìn Thẩm Diệu, rất nhiều việc không còn đi theo quỹ đạo ban đầu nữa, mà tất cả đều vì Thẩm Diệu.

Nàng chính là tai họa của Thẩm gia.

“Ngũ muội theo ta vào đây.” Thẩm Viên lạnh lùng nhìn Thẩm Khâu: “Còn đại ca, xin mời ra cửa một lúc.” Nói xong lời này, hắn dẫn đầu bước vào phòng.

Trong ánh mắt lo lắng của mọi người, Thẩm Diệu theo Thẩm Viên vào phòng.

Cửa chậm rãi đóng lại, Thẩm Diệu vừa quay đầu đã thấy vẻ mặt Thẩm Viên âm trầm: “Là ngươi làm.”

Không phải đang hỏi, mà là khẳng định, Thẩm Diệu mỉm cười: “Nhị ca đang nói về việc gì? Việc phủ thân vương bị diệt môn, hay những lời đồn trở nên xôn xao mấy ngày nay?”

“Không phải tất cả đều do ngươi làm sao?” Thẩm Viên cười lạnh: “Ta đã xem thường ngươi rồi.”

“Không phải đâu, là nhị ca quá xem trọng ta,” Thẩm Diệu hồn nhiên không thêm đề ý: “Ta làm sao có bản lĩnh lớn như vậy, gây họa lớn còn có thể thoát thân.”

“Vậy sao?” Thẩm Viên đánh giá nàng một phen, rồi nói: “Những ngày này ngươi có vẻ rất vui sướng nhỉ.”

“Nếu ta lo lắng chạy đi thăm hỏi, lại có kẻ bảo ta bao đồng nhiều chuyện. Nhị ca nếu đã nghĩ như thế, ta có giải thích thế nào thì ngươi cũng không tin. Nhị ca đến đây, chắc không chỉ để hỏi tội ta đấy chứ?”

Thẩm Viên nhẩn nhẩn, cô gái trước mặt tươi cười nhân nhả, khóe môi gợn lên nụ cười châm chọc, đôi mắt trong suốt như nước, phản chiếu hình ảnh hắn. Hắn trước giờ luôn kiêu ngạo tự phụ, nay lại bị một tiểu nha đầu đảm một nhát, tất nhiên không cam lòng. Sự việc đến nước này, cũng bởi vì hắn khinh địch.

“Ngươi làm vậy, không sợ liên lụy Thẩm gia ư? Cứ để những lời đồn kéo dài, một nhà các ngươi cũng không có chỗ nào tốt!” Thẩm Viên hung tợn nói.

Thẩm Diệu dường như nghe được chuyện gì buồn cười, nàng tủm tỉm nhìn Thẩm Viên một lát, cho đến khi Thẩm Viên tức giận sắp không kiềm chế được, mới thản nhiên mở miệng nói: “Ta chẳng làm gì cả. Lời nhị ca nói thật kỳ quái, chuyện này có liên quan gì đến Thẩm gia, liên quan gì đến đại phòng chứ?” Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cha nương và ca ca của ta quanh năm suốt tháng đều ở Tây Bắc, ngươi nói xem, một tiểu cô nương như ta có thể làm chủ đại phòng ư. Cho dù Thẩm gia thật sự bị liên lụy, nhị ca à, ta nói cho ngươi biết, đại phòng của ta, cũng sẽ toàn thân không dính dáng gì cả.”

Thẩm Viên hít một ngụm khí lạnh. Hắn không phải chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng Thẩm Diệu nói ra, cho thấy nàng cũng thông hiểu việc triều chính. Thẩm Diệu thật sự hiểu biết, hay phía sau có người chỉ điểm cho nàng, ở Thẩm phủ, ai có khả năng dạy nàng chuyện triều chính, Thẩm Quý ư, hay là Thẩm Vạn, nói ra là người ta chết cười mất. Nhưng giọng điệu Thẩm Diệu châm chọc như vậy, chắc chắn nàng hiểu rõ tình thế hơn bất kỳ ai ở Thẩm gia.

“Thì ra ngươi đã có chuẩn bị.” Thẩm Viên thay đổi sắc mặt, cười lạnh: “Xem ra đại phòng các ngươi không có ý định giúp đỡ?”

“Chúng ta đâu rảnh rỗi quan tâm chuyện nhà người khác.” Thẩm Diệu ung dung nhìn hắn: “Nhưng mà trước mắt thì nhị thúc, tam thúc chỉ cần giải thích một chút là qua, tội là tội cho nhị ca thôi,” Nàng lắc lắc đầu, có chút tiếc hận nói: “Mới vừa trở lại Định kinh, đã gặp phải phiền phức lớn như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của nhị ca a.”

Nàng cố ý nói đầy nhịp điệu, có lẽ mấy ngày nay ở bên cạnh Thẩm Khâu, cũng học được miệng lưỡi làm người ta tức chết. Thẩm Viên tức giận tay nắm thành quyền siết chặt.

Thẩm Diệu bỗng nhiên quay đầu, sờ sờ khăn choàng da hồ ly mềm mại của mình, mỉm cười nói: “Dù gì cũng là thân thích, ta có một cách, có thể giải nguy lúc này.”

“Cách của ngũ muội, ta không dám dùng.” Thẩm Viên nhìn chăm chăm nàng: “Không chừng chết lúc nào cũng không biết.”

“Nhị ca nói đùa, ta nào có đáng sợ như vậy. Cách này của ta, là thành tâm thành ý vì các người mà suy nghĩ. Nhưng mà nhị ca thông minh như vậy, có lẽ đã sớm nghĩ tới. Nếu Thẩm gia sắp bị liên lụy, thì bây giờ chỉ cần rũ bỏ mọi quan hệ thì là được. Nhị ca cũng biết đó, lời đồn không phải là thật, nhưng nếu truyền lâu khó tránh làm người khác nghi ngờ. Nhân lúc này lời đồn vừa khỏi phát, chúng ta biến nó thật sự trở thành ‘lời đồn đãi’ là được rồi. Nhưng mà phải làm thế nào để khẳng định nó là ‘lời đồn đãi’, việc này phải nhờ đến đại tỷ.”

Thẩm Diệu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó có Thẩm Khâu đang ôm kiếm đứng dưới tàn cây, cảnh giác nhìn về phía căn phòng. Nàng cười nhẹ: “Ta nghĩ, cách làm sáng tỏ tốt nhất, là dùng cái chết để chứng minh.”

“Người!” Quyền của Thẩm Viên khẽ sát bên mặt Thẩm Diệu rồi nặng nề dừng lại, hần nhìn Thẩm Diệu chăm chăm nói: “Người còn nhỏ như vậy mà tâm tư như rắn rết, ngũ muội, lần đầu tiên ta thấy một kẻ như người.”

“Như nhau cả thôi.” Thẩm Diệu hỏi: “Người đoán xem đại tỷ có nguyện ý vì tiền đồ của nhị ca mà tự nguyện làm sáng tỏ hay không?” Nàng cười ôn hòa: “Ta nghĩ nàng sẽ nguyện ý, dù sao các người cũng là anh em ruột thịt.” Dừng một chút, Thẩm Diệu lại đột nhiên lắc lắc đầu: “Không đúng, chắc đại tỷ không muốn đâu, đại tỷ là người biết tự yêu quý bản thân, vậy thì nhị ca cần bỏ chút công sức rồi, thế thì sinh mạng của đại tỷ mới không uống phí a.”

“Thẩm Diệu, người sẽ không ăn may nhiều lần như vậy đâu.” Thẩm Viên nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ hận không thể ăn tươi nuốt sống Thẩm Diệu, hần đột nhiên hiểu được vì sao mỗi lần nhắc tới Thẩm Diệu thì Nhiệm Uyển Vân có chút điên cuồng, bởi vì Thẩm Diệu đúng là một người có thể khiến người ta hận thấu xương.

“Có thể ăn may nhiều lần hay không thì ta không biết,” Thẩm Diệu nhìn hần: “Bất quá đối với nhị ca, phía trước đã không còn con đường nào khác rồi.”

“Oanh” một tiếng, Thẩm Viên đá một cái làm cửa phòng văng ra, phẩy tay áo bỏ đi. Động tác của hần làm Thẩm Khâu căng thẳng, vội vọt vào phòng, thấy Thẩm Diệu bình yên vô sự mới yên lòng. Hiếu kỳ hỏi: “Người nói gì với hần vậy, làm hần tức đến thế?”

“A, chắc là thấy muội muội ở trong ngục chịu khổ nên tự trách.” Thẩm Diệu đưa tay cầm lấy áo choàng, Thẩm Khâu thấy thế hỏi: “Muội muội muốn ra ngoài?”

“Đại tỷ vào ngục, ta cũng nên đến thăm một chút.” Thẩm Diệu mỉm cười: “Dù gì cũng là tỷ muội.”

...

Định kinh xảy ra chuyện lớn như vậy, hiệu cầm đồ Phong Tiên nắm được rất nhiều tin tức, nếu mà không như thế, chỉ sợ tổ sư gia của Bách Hiểu Sanh biết được sẽ đội mồ sống dậy giáo huấn lũ con cháu.

Bên trong lầu các của hiệu cầm đồ Phong Tiên, Hồng Lăng đem bánh ngọt được chế biến tinh xảo đặt lên bàn, châm trà rồi yên lặng lui xuống. Quý Vũ Thư cầm khối điểm tâm cho vào miệng rồi ‘phi phi phi’ phun ra toàn bộ, nói: “Thứ gì đây, thật khó ăn.” Dứt lời quay sang Tạ Cảnh Hành nỉ non: “Tạ tam ca, người cho ta mượn đầu bếp mấy ngày được không?”

Tạ Cảnh Hành lời ít ý nhiều làm động tác “Biến!” với hần.

Cao Dương vừa uống trà vừa nói: “Hiện giờ khắp kinh thành đều đồn đãi chuyện ở phủ Dự thân vương, người còn có tâm tư ở đó mà ăn uống. Quý Vũ Thư, người thật khiến cho ta bội phục.”

“Bội phục ta cũng đúng thôi.” Quý Vũ Thư tiêu sái sửa sang lại áo: “Ta vẫn luôn tài giỏi như vậy. Nhưng mà chuyện ở phủ thân vương liên can gì đến ta, vì sao ta không thể ăn điểm tâm?”

“Người đừng quên, là do người bán ra tin tức, huynh đệ Trần gia mới động thủ.” Cao Dương nhắc nhở nói: “Rồi tin tức thích khách gì đó, tạo phản gì đó, người cũng góp sức không nhỏ.”

Quý Vũ Thư nghe vậy liền nói: “Người tạo ra tin tức là Thẩm Diệu, ta có thấy nàng đứng ngồi không yên, không màng ăn uống đâu? Sáng nay ta còn nghe nói nàng đến lao ngục để thăm Thẩm Thanh. Thăm hỏi á, đúng là mèo khóc chuột, ta mà là Thẩm Thanh, nhìn thấy nàng ta tức chết luôn.”

Tạ Cảnh Hành cười cười, ăn một miếng điểm tâm. Có lẽ không hợp khẩu vị, hần nhú mồm, đem phân nửa miếng bánh trên tay bỏ xuống đĩa, không động đến nữa.

“Người làm sao có thể so với nàng,” Cao Dương lạnh lẽo nói: “Ngũ tiểu thư Thẩm gia gan to bằng trời, từ trước đến nay lần đầu tiên ta gặp được người như nàng, đâm Tạ tam ca một nhát còn có thể bình an ra về.”

“Cái gì?” Quý Vũ Thư kêu sợ hãi kêu lên, nhìn Tạ Cảnh Hành: “Tam ca, người bị nàng đâm à?”

Tạ Cảnh Hành liếc mắt nhìn Cao Dương: “Ngươi ở nơi này có lẽ quá nhàn rồi, muốn trở về rồi sao?”

Cao Dương lập tức ngồi nghiêm chỉnh: “Vừa rồi ta nói bậy thôi.”

Quý Vũ Thư đã phát hiện việc thú vị như vậy, sao có thể buông tha: “Nàng đâm ngươi bằng cách nào? Sử dụng kiếm à? Tam ca không tránh được, chắc là động tác của nàng rất nhanh đấy. Bình an ra về, trời ạ, Tam ca, ngươi đánh không lại nàng sao?”

Tạ Cảnh Hành không thể nhịn được nữa: “Im miệng đi!”

“Thân thủ nàng tốt như vậy, bộ dạng cũng không tồi, ôi, ta đột nhiên cảm thấy Thược Dược cô nương cũng thua kém nàng a, Tạ Tam ca, ngươi hãy giúp ta nghĩ cách làm cho nàng vui vẻ đi, cô gái tốt như vậy nếu không nhanh tay sẽ bị người khác cướp mất nha.” Quý Vũ Thư tụng niệm không ngớt.

“Nói thêm một câu nữa, ngươi cùng Cao Dương đều trở về.” Tạ Cảnh Hành mặt không chút thay đổi nói.

Rốt cuộc Quý Vũ Thư cũng ngậm miệng.

Cao Dương phe phẩy chiếc quạt, đem câu chuyện dẫn dắt sang hướng khác: “Động tác của Thẩm Diệu lớn như vậy, làm ta có cảm giác chuyện ở phủ Dự than vương vẫn chưa kết thúc.”

“Chưa kết thúc á.” Quý Vũ Thư nói: “Chết hết rồi mà vẫn chưa xong là thế nào. Ta cũng thấy kỳ quái nha, tự nhiên Thẩm tiểu thư muốn truyền lời đồn đãi bất lợi cho Thẩm gia như vậy, nàng không sợ liên lụy Thẩm gia hay sao? Người khác chỉ mong tránh cho xa, nàng thì lại tự mua phiền toái.”

“Ngươi chưa từng nghe câu thả dây dài bắt cá lớn à?” Tạ Cảnh Hành liếc hắt một cái, hứng thú tươi cười: “Chuyện này nối tiếp chuyện kia, mục đích của nàng, chưa từng dừng lại ở Dự than vương phủ.”

...

Tại Thái Vân uyển, bước chân Thẩm Viên nặng nề trở về nhà, Nhiệm Uyển Vân vừa nhìn thấy hần đã bật dậy, đầy hy vọng hỏi: “Viên nhi, thế nào rồi?”

Thẩm Viên lắc đầu: “Có chút khó khăn.”

“Viên nhi, ngươi nhất định phải cứu Thanh nhi.” Nhiệm Uyển Vân nước mắt chảy dài, mấy hôm nay nàng dùng nước mắt rửa mặt, ánh mắt thẫm sâu nhìn hơi đáng sợ. Lại không màng vệ sinh thân thể, trên người có mùi khác lạ. Thẩm Viên lùi lại một chút, thỉnh thoảng lại bị Nhiệm Uyển Vân nắm chặt cánh tay, nói: “Nàng là muội muội của ngươi, ngươi nhất định phải cứu nàng! Thanh nhi thực đáng thương, nàng vô tội, lại bị nghi ngờ nhất định rất sợ hãi, lúc này chúng ta lại không thể ở bên nàng, chỉ có một mình ngươi có thể cứu được nàng thôi Viên nhi ơi.”

Vừa nói, nước mắt, nước mũi thi nhau phun lên người Thẩm Viên. Hần bốn ba bên ngoài vốn đã mệt mỏi, thấy Nhiệm Uyển Vân như vậy càng chán nản. Hần nói: “Ta đã biết.” Rồi xoay người trở về phòng.

Nhiệm Uyển Vân nóng nảy, giữ chặt Thẩm Viên: “Viên nhi, sao ngươi lại muốn về phòng? Ngươi đi nha môn hỏi thăm đi? Hay là đến cầu xin Hoàng thượng? Ngươi thông minh như vậy, ở trong triều quen biết rộng rãi, chắc chắn sẽ nhờ cậy được người ra mặt giúp muội muội. A, hay là ngươi cần bạc, nương cho người đi lấy ngay.”

“Mẫu thân,” Thẩm Viên cố nén phiền não nói: “Hiện tại bên phía nha môn không hỏi được gì, ngươi đừng gây phiền toái nữa.”

“Ta gây phiền toái?” Nhiệm Uyển Vân sừng sốt, lập tức cao giọng thét to: “Ta chỉ muốn cứu muội muội ngươi. Trong phủ không có một người tốt! Cha ngươi là kẻ vô lương tâm, cả ngày chỉ biết cùng con hồ ly tinh kia vui vẻ, mặc kệ chết sống của mẹ con chúng ta. Giờ ngươi cũng muốn học theo hần, bỏ mặc muội muội của mình ư? Ta ngâm đắng nuốt cay nuôi ngươi từ nhỏ đến lớn, bây giờ ngươi đền đáp ta như vậy sao! Thẩm Viên, cha ngươi là ông già không có lương tâm, ngươi cũng là thằng nhỏ không có lương tâm!” Nhiệm Uyển Vân càng nói âm thanh càng lớn, nàng sắp điên rồi, bản thân không chịu nổi kích thích, những lời Thẩm Viên nói, đã tác động đến nàng, làm nàng hành động giống như một người điên thực sự.

Không chỉ có quả trách, Nhiệm Uyển Vân còn xô đẩy Thẩm Viên, nàng hùng hùng hổ hổ, không còn chút nào bộ dạng phu nhân đoan trang phú quý ngày xưa, mà giống hệt một điên phụ nghèo nàn khổ sở. Đột nhiên Thẩm Viên cảm thấy mệt mỏi. Những lời Thẩm Diệu quanh quẩn bên tai.

Tiền đồ của hần đang rộng mở, hồi kinh lần này đúng ra sẽ nhanh chóng thăng chức, tìm một mình quân phò trợ, chắc chắn sẽ trở thành công thần, để mọi người phủ phục dưới chân, nhìn hần bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng nay thì thế nào, mẫu thân từ một mệnh phụ cao quý khiến hần tự hào trở thành một người đàn bà chanh chua, phụ thân yếu hèn không gánh vác nổi trách nhiệm, tiểu muội vốn có thể thông qua liên hôn trợ giúp con đường thăng quan của hần lại vào lao ngục. Tất cả đều trở thành tảng đá ngáng chân hần.

Cốt nhục chí thân tất nhiên quan trọng, nhưng tiền đồ của hần chẳng lẽ không quan trọng sao? Hần âm thầm đầu quân thành người của Phó Tu Nghi nhiều năm, lúc trước đi nhậm chức học hỏi kinh nghiệm, tất cả là để phát huy ở lần trở lại này. Không ngờ gặp phải phiền phức như vậy, Thẩm Diệu nói không sai, lời đồn lúc khởi phát chỉ là lời đồn, nhưng nếu cứ mọi chuyện phát triển như vậy, hần gánh vác không nổi, lời đồn này nếu đến tai người hoàng tộc, bọn họ không nói nhưng sẽ để ở trong lòng, sau này dù có coi trọng hần thế nào thì Phó Tu Nghi cũng sẽ kiên kỵ mà không dám sử dụng.

Thẩm Diệu đặt trước mặt hần hai con đường, một là quan hệ huyết thống, một là tiền đồ. Nhưng xét từ một mặt nào đó, hần đúng là không còn con đường nào khác để đi.

Thẩm Viên nhìn Nhiệm Uyển Vân, bình tĩnh mở miệng: “Dù nương không quan tâm ta, chẳng lẽ tính mạng của đệ đệ cũng không thèm để ý sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Người Thân

Lời nói vừa vang lên, Nhiệm Uyển Vân im bật. Nàng ngơ ngác nhìn Thẩm Viên: “Ngươi nói cái gì?”

“Hiện giờ toàn bộ Thẩm phủ đều bị liên lụy, mà kẻ đứng mũi chịu sào chính là một nhà chúng ta. Việc của muội muội liên hệ rất lớn, cha và ta rất có thể sẽ mất chức quan, mẫu thân cũng không thêm để ý, vậy nếu tính mạng đệ đệ bị liên lụy thì sao, mẫu thân vẫn không để ý ư?” Thẩm Viên nói.

Nhiệm Uyển Vân nhìn hẩn, vẻ mặt bối rối: “Chuyện này thì liên quan gì đến Bách nhi, Bách nhi còn nhỏ như vậy, làm sao có thể dấy vào việc này? Bách nhi là người vô tội nhất a.”

“Mẫu thân, trong chuyện này ai mà không vô tội.” Thẩm Viên cười lạnh: “Chẳng lẽ ta có tội sao.” Nhấn nhẹn, hẩn tiếp tục nói: “Lời đồn đãi càng truyền càng lớn, phía sau lại có kẻ đồ thêm dầu vào lửa, chỉ sợ cuối cùng cả phủ đều gặp tai ương.” Ngừ khí hẩn nặng nề nói: “Cho dù mẫu thân ôm ý nghĩ tất cả cùng chết, chẳng lẽ tính luôn đệ đệ ư?”

Toàn thân Nhiệm Uyển Vân run lên, nàng đứng là có ý nghĩ tất cả cùng chết, nàng hận Thẩm Diệu là tất nhiên, nhưng cũng hận toàn bộ Thẩm phủ lạnh lùng bạc bẽo, hận Thẩm Quý vô tình, hận Thẩm lão phu nhân gió chiều nào theo chiều nấy, còn có Tam phòng thờ ơ lạnh nhạt. Thậm chí nàng nghĩ, cho dù Thẩm Thanh liên lụy toàn bộ Thẩm phủ cũng không sao, nếu có Đại phòng cùng chết, coi như báo được thù.

Nhưng Thẩm Viên đã vạch ra một việc, nếu Thẩm phủ thật sự gặp tai ương, thì Thẩm Nguyên Bách cũng không thoát. Từ xưa đến nay hoàng đế coi trọng con trưởng, dân chúng coi trọng con út. Thẩm Viên từ nhỏ đã thông minh, Nhiệm Uyển Vân yên lòng không quan tâm quá, nhưng còn Thẩm Nguyên Bách, tuổi nhỏ lại bướng bỉnh, Nhiệm Uyển Vân hết mực yêu thương, lo lắng cho hẩn, nếu Thẩm Nguyên Bách cùng chết, nàng thật sự rất đau lòng.

“Vậy thì... Viên nhi, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Nhiệm Uyển Vân nhìn Thẩm Viên, thái độ điên cuồng nhanh chóng xoay chuyển, bây giờ Thẩm Viên là có cứu mạng của nàng, là tâm phúc của nàng.

“Mẫu thân, hiện tại không thể cầu toàn.” Thẩm Viên nhìn nàng, ánh mắt mang theo tàn khốc: “Muội muội và đệ đệ, ngươi chỉ có thể bảo vệ một người.”

...

Nhà tù của nha môn Định kinh, bên ngoài có hai cai ngục đứng canh.

Trong án diệt môn phủ Dự thân vương, vận mệnh của Thẩm Thanh hết sức kỳ lạ. Nàng có thể được xem là đáng thương, vì sao đáng thương? Một tiểu thư như hoa như ngọc phải gả cho kẻ hung tàn như Dự thân vương, đã vậy vừa mới gả vào phủ đã gặp phải thảm án, may mắn lắm mới giữ được tính mạng, nhưng chính vì vậy lại làm người ta dấy lên nghi ngờ nàng và kẻ thù ác có liên hệ, bốn bề nổi lên vô số lời đồn đãi, nói nàng khắc phụ, nói nàng lăng loàn trác nết, nói nàng cùng tình nhân âm mưu giết chồng, độc ác tàn nhẫn, tên của nàng trở thành đề tài khắp phố lớn ngõ nhỏ, những lời lẽ dâm dăng, khả ố nhất được người ta thốt ra gắn với tên nàng. Kết cục như vậy, chẳng thà nàng chết trong thảm án cho sạch sẽ.

Đối với cái chết của Dự thân vương, thái độ của hoàng đế cũng không rõ ràng, chỉ nói cần phải điều tra rồi vứt cho phủ doãn Định kinh, sau đó chưa từng hỏi một câu. Nếu thật sự tình cảm như tay chân, sao vua Văn Huệ lại không màng như vậy. Tâm tư đế vương khó đoán, quan viên cũng không biết ý hoàng đế là gì, cuối cùng chỉ có thể đưa Thẩm Thanh vào đại lao để điều tra.

Cách giải quyết như vậy có chút buồn cười, một thảm án diệt môn, còn lại một nữ nhân duy nhất, tay không tất sát, bỗng nhiên bị nghi ngờ là đầu sỏ.

Lúc Thẩm Diệu đi vào nhà lao, ngục tốt nhìn thấy hết sức sững sốt, tiến lên hỏi: “Là ai?”

“Đây là ngũ tiểu thư phủ tướng quân Thẩm gia,” Kinh Trập tiến lên, nhẹ nhàng đem hầu bao dúi vào tay cai ngục nói: “Hôm nay tiểu thư cố tình đến thăm đại tiểu thư.”

Từ trong tay áo, Thẩm Diệu đem lệnh bài Thẩm Khâu đưa cho nàng nhoáng qua một cái trước mặt người nọ, hẩn nhìn lên, cung kính hành lễ: “Thì ra là Thẩm ngũ tiểu thư.” Ở Định kinh, Thẩm Tín đức cao vọng trọng, đừng nói là ngục tốt, dù là quan viên cũng hết sức nể mặt.

“Ta muốn vào thăm đại tỷ một lát, thỉnh đại nhân dẫn đường.” Thẩm Diệu nói.

Cai ngục nói: “Vốn là không cho người vào thăm, nhưng hiện tại Thẩm ngũ tiểu thư lên tiếng, tiểu nhân nào dám chối từ.” Dứt lời liền dẫn dò ngục tốt bên ngoài vài câu, rồi dẫn Thẩm Diệu đi vào, Kinh Trập và Cốc Vũ ở lại ngoài cửa.

Trương lai Thẩm Thanh như thế nào rất khó nói trước, không ai đoán được nàng có thoát tội hay không, nhưng dù thật sự thoát tội, thanh danh đã bị bôi đen, ngày tháng sau này chắc chắn sẽ rất gian nan.

“Ngũ tiểu thư không cần lo lắng.” Cai ngục nói: “Tuy hiện tại Thẩm đại tiểu thư bị giam vào ngục, nhưng nếu tra ra manh mối, Thẩm đại tiểu thư sẽ được mình oan.” Hắn nghĩ nếu Thẩm Diệu tới thăm Thẩm Thanh, tức là hai tỷ muội có tình cảm khá sâu đậm, mặc kệ thế nào, nói lời tốt đẹp an ủi Thẩm Diệu là điều cần thiết.

Thẩm Diệu gật đầu: “Đa tạ đại nhân chỉ điểm.”

Đợi đến khi xuất hiện một đoạn cầu thang trước mặt, cai ngục dừng chân nói: “Thẩm đại tiểu thư được giam giữ ở dưới, mời ngũ tiểu thư xuống cùng nàng trò chuyện. Ta cùng thủ hạ canh giữ bên ngoài, xin đừng nói quá lâu.”

Thẩm Diệu nói lời cảm tạ, chờ cai ngục cùng vài ngục tốt đứng canh tránh đi, mới từ từ đi xuống bậc thang.

Bậc thang thật dài, điểm cuối là một phòng giam, ba bức tường kín cùng một hàng rào bằng sắt phía trước, cả căn phòng giam chỉ có một cửa sổ nhỏ, chiếu vào chút ánh sáng le lói, đây chính là phòng giam giữ trọng phạm. Trên tường bên ngoài phòng giam đốt một loạt đuốc, chiếu xuống bóng người trầm trầm lay động, có vài phần quỷ dị.

Trong phòng giam chỉ có một chiếc giường, một cái chăn bông bản thiu, mơ hồ có thể nhìn thấy rạn. Một người quần chần kính bụng, hai tay ôm lấy đầu gối ngồi nép vào góc giường, dường như đang ngủ.

Thẩm Diệu lẳng lặng nhìn một lúc lâu, rồi mới đi qua, tay nhẹ nhàng chạm vào hàng rào sắt gây ra tiếng động.

Người đang ngồi trong phòng giam ngẩng mạnh đầu lên, lộ ra gương mặt hoảng sợ. Đến khi nhìn thấy Thẩm Diệu, thần sắc bỗng hóa thành phần nộ, cắn răng hét lên: “Thẩm Diệu!”

“Là ta.” Thẩm Diệu nhẹ nhàng lui về phía sau, tránh cho Thẩm Thanh vurun tay cào cấu. Nàng đoán đúng, sau khi hét lên, Thẩm Thanh liền nhào tới, hai tay vurun qua lưới sắt muốn bắt lấy nàng, nhưng bị hàng rào ngăn cách chỉ có thể phí công.

“Xem ra ngươi vẫn chưa học được thông minh a.” Thẩm Diệu “Haha” cười một tiếng, ung dung nhìn Thẩm Thanh: “Đừng cố sức nữa, vô dụng thôi.”

Thẩm Thanh oán hận thả tay xuống, rồi đột nhiên cất tiếng cười to: “Thẩm Diệu, ngươi tới để thị uy sao? Hay đến để xem ta thảm hại như thế nào? Ta nói cho ngươi biết, một ngày nào đó, ngươi sẽ còn thảm hơn ta gấp trăm lần!”

“Thật đáng tiếc,” Thẩm Diệu thương hại nhìn nàng: “Cho dù thật sự có ngày đó, ngươi cũng sẽ không nhìn thấy được đâu.”

Thẩm Thanh sùng sốt, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi, nàng bị giam đã mấy ngày, ngay cả chính nàng cũng không hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Từ nhỏ đến giờ nàng luôn được nuông chiều, đêm ở Ngọa Long tự bị Dự thân vương giày vò chính là lúc nàng thống khổ nhất, chẳng ngờ sau đó lại biết được tin dữ, nàng mang thai, bị vạch trần tại Hồi triều yến, đêm xuất giá lại nhìn thấy cảnh tượng gió tanh mưa máu, rồi nàng bị giam. Nàng cố nén bất an trong lòng, mạnh miệng nói: “Ngươi đừng gạt ta, trong việc này ta vô tội, làm sao có thể liên can đến ta?”

“Ngươi vẫn chưa hiểu à.” Thẩm Diệu ngồi xuống, đối diện với Thẩm Thanh, nàng nhìn Thẩm Thanh như nhìn một hải tử chưa hiểu chuyện, nhẹ nhàng lắc đầu: “Toàn bộ phủ Dự thân vương bị giết, chỉ một mình ngươi còn sống, mặc kệ ngươi có phải là chủ mưu hay không, mặc kệ ngươi có quan hệ gì với hung thủ hay không, chỉ cần ngươi còn sống, đó chính là tội lớn.”

“Ta sao có thể liên quan với hung thủ!” Thẩm Thanh phản bác nói: “Vì sao ta phải tiêu diệt phủ Dự thân vương, ta cùng hắn không thù không oán, chỉ có ngươi mới...” Lời nàng nói đến đây thì im bặt, nàng kinh ngạc nhìn Thẩm Diệu: “Là ngươi làm?”

Khóe môi Thẩm Diệu hơi nhếch lên.

“Là ngươi làm?” Thẩm Thanh lại bắt lấy rào sắt, nhìn Thẩm Diệu: “Là ngươi, ngươi có thâm thù đại hận với Dự thân vương, là ngươi cho người giết cả nhà hắn, ngươi cố ý lưu lại tính mạng cho ta, để ta chịu tội thay ngươi, Thẩm Diệu, ngươi tính toán hay lắm!” Trong lòng Thẩm Thanh vừa sợ vừa giận, nàng không ngờ Thẩm Diệu có thể thâm độc như vậy, nàng giận chính mình rơi vào cạm bẫy của Thẩm Diệu, hiện tại nàng ra nông nỗi này, đều do Thẩm Diệu ban tặng.

“Đại tỷ, muốn nói gì cũng phải có chứng cứ nha.” Thẩm Diệu mỉm cười nói: “Nhưng mà những lời vừa rồi của ngươi làm ta cảm thấy, ngươi ở trong lao hai ngày, cũng thông minh ra rồi.” Tuy nàng phủ nhận, nhưng trong mắt Thẩm Thanh, Thẩm Diệu nói như vậy chính là thừa nhận.

Thẩm Thanh giận dữ: “Ngươi muốn làm gì? Thẩm Diệu! Ngươi chắc chắn sẽ không thực hiện được ý đồ, cha và ca ca nhất định cứu ta, bọn họ sẽ tìm ra chứng cứ, cuối cùng chính ngươi là người ngồi vào nhà lao này chứ không phải ta! Đến lúc đó, ta nhất định sẽ nghĩ cách lóc thịt ngươi, lột da ngươi!”

“Ngươi vẫn còn trông cậy vào Nhị thúc và Thẩm Viên ư?” Thẩm Diệu trào phúng nói: “Hiện giờ Nhị thúc sợ bị liên lụy, ngay cả đến thăm ngươi cũng không dám đến, còn Thẩm Viên...” Thẩm Diệu cười: “Con đường làm quan của hắn vốn có tiền đồ vô hạn, lại bị ngươi phiền toái ngáng chân, ngươi nghĩ, hắn sẽ đến cứu ngươi ư?”

Thẩm Thanh căm tức nhìn Thẩm Diệu, trong lòng nàng biết Thẩm Diệu nói không sai. Tính tình Thẩm Quý như thế nào, làm con nàng rõ ràng hơn ai hết. Từ lúc Thẩm Quý cam nguyện gả nàng cho Dự thân vương nàng đã thấy rõ, Thẩm Quý giống Thẩm lão phu nhân từ trong xương, chỉ biết tránh hại tìm lợi. Riêng nhị ca, từ nhỏ đã khó lường, trước đây cũng giúp nàng giải quyết không ít phiền toái, nhưng lúc này, ảnh hưởng đến con đường làm quan, Thẩm Viên còn có thể giúp nàng sao?

“Thẩm Diệu, người chó nói hươu nói vượn!” Dù trong lòng bất an, Thẩm Thanh vẫn cứng rắn chống đỡ nói: “Dù thế nào nương ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn! Nương nhất định có cách cứu ta. Chỉ cần nương ta ra mặt, với bản lĩnh của nhị ca, tìm ra chân tướng không khó, đến lúc đó, kẻ xui xẻo chính là các người!”

“Nhị thẩm ư?” Thẩm Diệu thở dài một tiếng: “Ta biết nhị thẩm đối với người rất tốt, người là tâm can của nhị thẩm, nếu người gặp bất trắc, nhị thẩm nhất định sẽ liều mạng bảo vệ người, tựa như lúc trước đối phó ta...”

Tâm tình bất an của Thẩm Thanh dần dịu đi, còn có chút đắc ý. Trước giờ Nhiệm Uyển Vân luôn dung túng nàng, trong ba đích nữ Thẩm phủ, Trần Nhược Thu nghiêm khắc dạy dỗ Thẩm Nguyệt, La Tuyết Nhạn và Thẩm Diệu ít có thời gian ở cùng nhau, chỉ có Nhiệm Uyển Vân đối với Thẩm Thanh cưng chiều hết mực. Nguyên nhân là vì lúc sinh Thẩm Thanh rất khó khăn, hai mẹ con may mắn mới có thể bình an, vì thế Nhiệm Uyển Vân rất quan tâm con gái. Ngay cả khi Thẩm Thanh đề tâm ái mộ Định vương Phó Tu Nghi, Nhiệm Uyển Vân cũng không hề nói gì.

Hiện tại dù mọi người có thể bỏ mặc nàng, chỉ cần có Nhiệm Uyển Vân ở đó, nàng chắc chắn có thể được minh oan. Nét đắc ý của Thẩm Thanh còn chưa kịp biến thành nụ cười, đã nghe Thẩm Diệu mỉa mai nói: “Nhưng mà đại tỷ này, người đoán xem, nếu buộc phải lựa chọn giữa người và tam đệ, người nghĩ nhị thẩm sẽ chọn ai?”

Thẩm Thanh ngẩn ra, im lặng nhìn chằm chằm Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu ôn nhu nhìn nàng: “Nhị thẩm yêu thương tam đệ thế nào, trong phủ mọi người đều biết. Nếu vì người mà liên lụy tam đệ, người đoán nhị thẩm có bằng lòng mạo hiểm hay không? Kỳ thật, ta cũng muốn biết, người có thể nói cho ta biết đáp án không?”

Toàn thân Thẩm Thanh bắt đầu run rẩy kịch liệt. Nàng rõ hơn ai hết địa vị của Thẩm Nguyên Bách trong lòng Nhiệm Uyển Vân, với độ tuổi của Nhiệm Uyển Vân, sinh được Thẩm Nguyên Bách tất nhiên hết sức trân quý. Thẩm Nguyên Bách tuy tuổi nhỏ bướng bỉnh, nhưng cái miệng rất ngọt, dễ làm người khác yêu thích, mà quan trọng hơn cả, Thẩm Nguyên Bách là con trai.

Thời đại này, địa vị của nữ nhân rất thấp, trong lòng Nhiệm Uyển Vân luôn thiên vị con trai. Nếu thật sự vì Thẩm Thanh mà liên lụy Thẩm Nguyên Bách, đáp án trong lòng Thẩm Thanh đã rất rõ ràng, nàng nhất định sẽ bị bỏ rơi. Nhưng dù trong lòng sợ hãi như thế nào, đối mặt Thẩm Diệu, Thẩm Thanh luôn không muốn mình yếu thế. Nàng nhìn Thẩm Diệu cười lạnh: “Người muốn nói cái gì? Người muốn nói dù thế nào thì ta chỉ còn một con đường chết phải không, Thẩm Diệu, người đừng quên, trong bụng ta có cốt nhục hoàng thất! Đứa con trong bụng ta là dòng dõi hoàng gia, có nó, dù thế nào ta vẫn sẽ bình an vô sự!” Nói xong câu đó, Thẩm Thanh đưa tay vuốt ve bụng của mình, vẻ mặt hiện ra nụ cười từ ái. Nếu có ai thấy chắc sẽ rất ngạc nhiên, dù sao mới mấy ngày trước, nàng còn ra tay đánh vào bụng của mình, mắng nó là đồ nghiệt chủng.

“Đại tỷ, người nghĩ đứa nhỏ này là kim bài miễn tử của người sao?” Thẩm Diệu nhìn xuống bụng Thẩm Thanh, thản nhiên nói: “Nếu là trước đây, bệ hạ coi trọng Dự thân vương, chắc chắn sẽ bảo vệ đứa nhỏ. Hiện tại... Chỉ sợ nó chính là bùa đòi mạng của người.”

“Người có ý gì?” Thẩm Thanh không hiểu Thẩm Diệu đang nói gì, nhưng nhìn vào ánh mắt Thẩm Diệu, trong lòng nàng dâng lên một nỗi sợ hãi, trực giác cho nàng biết Thẩm Diệu không nói dối, nhưng vì cái gì đứa nhỏ trong bụng sẽ trở thành bùa đòi mạng?

Thẩm Thanh tất nhiên không hiểu được, những lời đồn đãi lưu truyền ở trong cung, truyền đến tai hoàng đế thì đã qua mấy lần cải biến. Nếu là lúc trước, để bảo vệ cốt nhục của Dự thân vương, vua Văn Huệ sẽ tha cho Thẩm Thanh tội chết. Còn bây giờ, mầm móng hoài nghi đã được gieo, vua Văn Huệ chỉ hận không thể nhổ cỏ tận gốc, để Thẩm Thanh cùng nghiệt chủng kia xuống địa ngục.

Thấy Thẩm Diệu chỉ nhìn nàng cười mà không nói, trong lòng Thẩm Thanh càng hoảng, nàng lạnh lùng nói: “Thẩm Diệu, ta với người không thù không oán, sao người lại muốn hại ta?”

“Không thù không oán ư?” Thẩm Diệu dường như đang nghe chuyện cười, nàng nhìn Thẩm Thanh, gằn từng chữ: “Mẹ con các người lúc tính kế hại ta, có nghĩ tới ta cùng các người cũng không thù không oán hay không?”

“Người...” Thẩm Thanh nhìn Thẩm Diệu như nhìn một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, nàng không cam lòng nói: “Người hại ta, nhất định sẽ không được chết từ tế! Thế sự xoay vần, rồi sẽ có một ngày, đại phòng cũng sẽ giống như chó nhà có tang, bị người khác giẫm lên, tất cả các người đều không thể chết từ tế!” Nói đến cuối cùng, thanh âm Thẩm Thanh bỗng cao vút, sắc nhọn, có lẽ nàng muốn dùng nó để che giấu sợ hãi trong lòng.

Thẩm Diệu bị nàng chửi rủa nhưng vẻ mặt không hề thay đổi, thấp giọng nói: “Thế sự xoay vần, những lời này rất đúng, nhưng mà đợi đến khi ông trời xoay chuyển, có phải hơi lâu rồi không. Việc trên đời, mưu sự tại nhân, cũng may mà lần này công sức ta bỏ ra không hề uổng phí.”

Những lời nguyên rủa của Thẩm Thanh, kiếp trước tất cả đều trở thành sự thật. La Tuyết Nhạn qua đời, Thẩm Khâu chết đuối, đại phòng Thẩm gia, trên có Thẩm Tín, dưới có nô bộc, tất cả đều bị cầm tù, nhóm tiểu thái giám truyền tai nhau, Thẩm Tín bị giam ở đại lao, nơi dành cho những người phạm trọng tội, người ta sợ hắn chạy trốn, dùng xích sắt đâm xuyên qua bả vai hắn, dùng sắt nung đóng lên trán hắn chữ “Tù”. Đối với một chiến tướng sát phạt trên chiến trường như Thẩm Tín, thân thể khô hình còn có thể chịu được, nhưng thích chữ nhục nhã hắn như vậy, tinh thần hắn không thể nào chịu nổi. Mà thời điểm đó, nàng bị biếm vào lãnh cung, bất lực nhìn Phó Minh bị phế thái tử, nhìn Mi phu nhân đắc ý dạt dào.

Lúc này tinh thần Thẩm Thanh đã bán loạn, tuổi nàng còn nhỏ, chưa từng trải việc đời, từ nhỏ đến giờ nàng được nuông chiều mà lớn lên. Bây giờ biến cố xảy ra, khả năng chịu đựng của nàng rất thấp. Nàng thét chói tai: “Thẩm Diệu, người không phải người! Người sẽ không được chết từ tế!”

Thẩm Diệu lạnh lùng nhìn nàng: “Thẩm Thanh, nhìn những hy vọng của chính mình, từng cái từng cái bị đánh nát, cảm giác của người thế nào?”

Thẩm Thanh nhìn chằm chằm Thẩm Diệu.

“Thời điểm ta cùng đường mặt lộ, ngươi từng đến đưa ta một đoạn đường, cho nên bây giờ, ta cũng đến tiễn ngươi.” Nàng mỉm cười nói, nhưng trong ánh mắt không hề có ý cười, con ngươi trong suốt như nước đường như giọt sương, rồi biến thành mây mù màu đen, nặng nề bao phủ đối phương.

Kiếp trước lúc nàng chết, Thảm Thanh và Thảm Nguyệt đứng ở phía sau Mi phu nhân, cười như không cười nhìn nàng. Đại phòng Thảm gia rơi vào kết cục thảm, có không ít công sức của nhị phòng, tam phòng. Nàng trùng sinh trở lại thế gian này, chính là muốn đem răng nanh của những con rắn độc này, bẻ xuống từng cái, từng cái một, sau đó chậm rãi tra tấn chúng.

Thảm Thanh không hiểu nàng đang nói chuyện gì, oán hận cắn răng nói: “Thảm Diệu, ngươi không được chết từ từ...”

Thảm Diệu đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Thảm Thanh, gương mặt non nớt trong nhà giam trở nên âm trầm, hiện ra một loại tao nhã và uy nghiêm, trong đó còn có loại sóng ngầm nguy hiểm, tất cả thể hiện qua nụ cười lạnh lùng của nàng.

Chiếc váy màu tím nhẹ nhàng lướt đi, bóng dáng Thảm Diệu dần dần biến mất, chỉ còn lại âm thanh vang vọng bên tai Thảm Thanh...

Nàng nói: “Thảm Thanh, ngươi là người thứ nhất.”

...

Đông viện Thảm phủ, một ngày trầm mặc.

Thảm Quý đứng ở trong phòng, trên mặt hiện ra vẻ nặng nề. Hôm nay ở trong cung hắn nghe bọn thái giám truyền tai nhau, việc của Thảm Thanh, đúng là khó giải quyết.

Đến cùng là vua Văn Huệ và Dự thân vương đã xảy ra chuyện gì, vấn đề này nhóm quần thần đồn đoán rất nghiêm trọng. Hắn cũng tiến thoái lưỡng nan, nếu hắn xía vào chuyện Thảm Thanh, chỉ sợ làm vua Văn Huệ không vui, nếu mặc kệ Thảm Thanh, thì lời đồn đãi càng truyền càng ác liệt, đến lúc đó xảy ra phiền toái gì, hắn là người phải đứng mũi chịu sào.

Hắn ủ rũ than ngắn thở dài, Vạn di nương liền đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng bóp vai cho hắn.

Thảm Quý háo sắc, cơ thiếp trong phủ thành đàn, nhưng Nhiệm Uyển Vân quản rất nghiêm, không một cơ thiếp nào có tài cán để sinh hạ con nối dòng cho hắn, cho dù có may mắn sinh được đứa nhỏ, thì cũng sẽ chết yểu rất nhanh. Chỉ có duy nhất Vạn di nương, có thể dưới mí mắt Nhiệm Uyển Vân sinh ra thứ nữ Thảm Đông Lăng, còn có thể nuôi dưỡng đến lớn, điều đó đã đủ chứng minh bản lĩnh của nàng. Hạ nhân trong viện lúc trước còn truyền tai nhau, nếu Vạn di nương sinh con trai, không chừng còn có địa vị ngang với Nhiệm Uyển Vân.

Vạn di nương và Thảm lão phu nhân đều xuất thân là ca kỹ, Nhiệm Uyển Vân rất chú ý đến nàng, Thảm lão phu nhân cũng hiểu được thân phận này làm cho người ta xem thường. Nhưng mà Vạn di nương cũng là người có tài, khi còn ở gánh hát nàng là đào chính, người đẹp lại quyền rũ đa tình, cái danh hiệu đệ nhất mỹ nữ kia, đẹp không tả xiết.

Từ khi sinh ra Thảm Đông Lăng, Vạn di nương an phận ở trong tiểu viện, giống như một người vô hình, Thảm Đông Lăng hay ốm đau cũng ít khi ra khỏi cửa, chỉ khi lễ tế mới ra gặp người, bình thường đều bị lãng quên. Hiện giờ Thảm Thanh gặp chuyện không may, Thảm lão phu nhân không vui, Nhiệm Uyển Vân và Thảm Quý mỗi lần gặp mặt đều khắc khẩu, Vạn di nương liền ngóc đầu lên. Ngày ngày tận tâm hầu hạ Thảm Quý, Thảm Quý cảm động, nhìn lại mẹ con Nhiệm Uyển Vân, càng thêm chán ghét.

“Lão gia vẫn vì chuyện của đại tiểu thư mà buồn rầu à.” Vạn di nương vừa bóp vai cho Thảm Quý vừa khuyên nhủ: “Lão gia đừng quá lo lắng, nếu đại tiểu thư vô tội, chắc chắn nay mai sẽ được thả ra thôi.”

“Ai,” Thảm Quý thở dài: “Dù nàng có làm hay không, việc này cũng không đơn giản. Nếu xử lý không tốt chuyện của Thanh nhi, rất có thể sẽ liên lụy mọi người.”

Vạn di nương nghe vậy, lo lắng lo lắng nói: “Sao có thể như vậy, trên đời làm gì có chuyện vô lý như thế.” Nàng nói: “Thiếp cùng tam tiểu thư thì không sao, chỉ cần đi theo lão gia, sống hay chết cũng không để ý. Nhưng mà nhị thiếu gia con đường làm quan đang rộng mở, còn có tam thiếu gia nữa, còn nhỏ như vậy, nếu bị liên lụy thì phải làm sao bây giờ.”

Thảm Quý sắc mặt động đậy, trong lòng phiền não. Tuy rằng hắn ích kỷ, lại tham tiền hão sắc, nhưng đối với hai người con trai, vẫn kỳ vọng thật nhiều. Ở Thảm phủ, đến thế hệ của ba anh em hắn, con nối dòng không còn thịnh vượng, vậy mà nhị phòng của hắn có đến hai đứa con trai, Thảm Quý luôn xem đây là niềm kiêu ngạo. Trong mắt Thảm Quý, con gái chỉ là vật phẩm để trao đổi lợi ích, còn con trai là bảo bối nối dõi tông đường.

Bây giờ vì Thảm Thanh mà liên lụy hai đứa con trai của hắn, Thảm Quý nghĩ đến liền cảm thấy bức mình.

“Thiếp nghe nói phu nhân đang vì đại tiểu thư mà chạy ngược chạy xuôi, đúng là đáng thương cho lòng cha mẹ. Nếu không phải thiếp nhỏ nhoi thấp bé, địa vị hèn mọn, thiếp còn có thể giúp đỡ một hai.” Vạn di nương tiếp tục nói.

“Ngươi giúp làm cái gì!” Thảm Quý vừa nghe Vạn di nương nhắc tới Nhiệm Uyển Vân, lại cảm nhức đầu, hắn nói: “Đều do diên phụ kia dạy dỗ ra nữ nhi không biết liêm sỉ như vậy, giờ còn liên lụy mọi người, đúng là sao quả tạ!”

Vạn di nương dường như bị dọa, hai vai co rụt lại, bàn tay đang ấn bả vai cũng dừng, một lúc sao, mới nhẹ giọng nói: “Lão gia đừng trách cứ phu nhân, xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng phu nhân cũng khổ sở. Nếu đại tiểu thư ở ngục luân quần, làm ra chuyện khờ dại, không biết phu nhân còn thương tâm đến thế nào.”

Thẩm Quý không kiên nhẫn nói: “Nàng ở trong lao còn có thể làm ra chuyện khờ dại gì...” Đang nói hán đột nhiên dừng lại, chậm rãi lặp lại lời vừa nói: “Chuyện khờ dại...?”

Ánh mắt Vạn di nương lóe lên, giọng nói lộ vẻ lo lắng: “Một tiểu cô nương, vừa già đi đã gặp chuyện như vậy, lại bị nhốt trong ngục, đại tiểu thư từ nhỏ được nuông chiều, rất có khả năng sẽ nghĩ quẩn. Chúng ta phải cho người đi khuyên nhủ nàng, đừng làm ra việc gì tổn hại bản thân.”

Thẩm Quý đột nhiên đứng dậy, nhìn nhìn bên ngoài, ngày đã sắp tàn, mùa đông trời mau tối. Hắn nói: “Ta đi ra ngoài một chút.”

“Đã trễ thế này, lão gia còn đi đâu?” Vạn di nương hỏi.

“Ta có việc cần làm, ngươi tự mình ăn cơm chiều đi.” Thẩm Quý sai bước nhanh chóng rời đi.

Chờ bóng dáng Thẩm Quý rời đi, Vạn di nương mới từ cửa trở vào, đến bên bàn ngồi xuống. Bữa cơm chiều trên bàn bày các món ăn rực rỡ sắc màu, trong thời điểm hiện tại, các nơi ở Đông viện đều là tình cảnh bi thảm, riêng chỗ của nàng các món ăn lại tinh xảo vô cùng. Nhưng không ai hiểu, để có được ngày hôm nay, mấy năm trước nàng phải ăn bánh bao mốc meo, ăn cháo loãng qua ngày, mẹ con nàng bị Nhiệm Uyển Vân chèn ép, ngay cả khi Thẩm Đông Lăng bị bệnh cũng không có bạc để mua thuốc, lúc ấy trong lòng nàng đã nghĩ gì?

Phong thủy xoay chuyển, lúc trước nàng không hay ho, bây giờ đến phiên mẹ con Nhiệm Uyển Vân gặp xui xẻo. Nhiệm Uyển Vân chèn ép làm con gái của nàng sống cẩn thận nhiều năm như vậy, ngay cả cơ hội ra ngoài gặp mặt xã giao cũng không có, giờ Thẩm Thanh bị nhốt trong ngục, nửa đời sau so với Thẩm Đông Lăng còn thê thảm hơn nhiều.

“Đi, mời tam tiểu thư tới dùng cơm.” Nàng phân phó tỷ nữ hầu hạ bên người, tỷ nữ lên tiếng trả lời rồi rời đi.

“Di nương, lão gia thật sự sẽ xuống tay với đại tiểu thư ư?” Một tỷ nữ khác thận trọng hỏi.

“Đương nhiên.” Vạn di nương cười phong tình vạn chủng: “Hắn nhất định sẽ làm.” Nàng và Thẩm Quý chung đụng nhiều năm như vậy, trong lòng Thẩm Quý nghĩ thế nào, nàng rất rõ ràng. Mới vừa rồi nàng cố ý nói như vậy, là vạch ra một con đường cho Thẩm Quý. Nếu Nhiệm Uyển Vân biết, con gái mình lại bị chính tay trượng phu hạ sát, sẽ làm người ta vui sướng thế nào.

Nàng múc một muống canh, từ từ thưởng thức.

Cùng lúc này, tại Thái Văn uyển, Thẩm Viên cũng mặc thêm áo choàng, không thông báo với bất kỳ kẻ nào, bước ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thẩm Thanh Chết

Bóng đêm dần bao phủ, mùa Đông trời hết sức lạnh lẽo, nếu ở bên ngoài đi lại, gió bắc có thể làm đông cứng người ta, vừa động đập đã đau.

Trong ngục, từ cửa sổ nhỏ bé, gió lạnh vù vù thổi vào, làm người trong lao co rúm. Người kia chính là Thẩm Thanh, nàng dùng chân bông bấn thiêu quần chặt toàn thân, chỉ lộ ra cái đầu, cố sức đứng dậy từ trên giường, rướn người muốn che lại cửa sổ.

Nhưng dù cố thế nào cũng với không tới, một lát sau, nàng bỏ cuộc, sợ dùng nhiều sức bản thân sẽ càng suy yếu.

Ngục tốt đến tuần tra thấy tình cảnh này, cũng chỉ cười xem trò vui, không hề có ý hỗ trợ. Những kẻ canh giữ lao ngục năm này qua tháng nọ, tâm lý thường vụn vặt, nhìn tù nhân chịu khổ cũng là một loại việc vui.

Thẩm Thanh nhìn ngục tốt, cúi đầu thật nhanh, che giấu hận ý trong mắt. Bị giam ở đây mấy ngày, khổ sở gì nàng cũng ném qua, không biết Thẩm Viên và Thẩm Quý chạy chọt lo liệu thế nào mà những ngục tốt này đối xử với cũng như những tù nhân khác, giễu cợt khi nhìn nàng chịu khổ. Có khác chăng nàng không bị hù trong sạch như những nữ tù ở đây. Nhưng mà cũng không phải công lao của Nhị phòng, dù sao trong bụng nàng có cốt nhục Dự thân vương, mặc kệ lai lịch thế nào, nó cũng là huyết mạch hoàng thất.

Thẩm Thanh thận trọng vuốt ve bụng mình, hiện tại đây là điểm tựa duy nhất để nàng dựa vào. Không biết vì sao, buổi chiều khi nói chuyện với Thẩm Diệu làm nàng có cảm giác sợ hãi phập phồng. Cảm giác này trước giờ không hề có, cho dù lúc đầu bị đưa vào ngục nàng cũng chưa sợ hãi nhiều như vậy, bởi nàng nghĩ, trước sau gì cũng sẽ có người đến cứu nàng, thân nhân của nàng sẽ không để nàng chịu khổ, chịu oan ức như vậy.

Nhưng vừa rồi Thẩm Diệu phân tích cho nàng nghe, đem hy vọng của nàng đánh nát từng cái một, làm Thẩm Thanh thấy rõ những thứ mà nàng cho là có thể dựa vào hết sức mong manh. Nàng hoang mang nghĩ, đến cuối cùng nàng có thể bình an rời khỏi nơi này hay không.

Ngục tốt kia nhìn nàng một cái, đang định rời khỏi, bỗng nhiên Thẩm Thanh mở miệng nói: “Đại ca!”

Đối phương dừng lại, đi đến trước mặt nàng, có lẽ bị mùi vị lâu ngày không tắm rửa trên người Thẩm Thanh làm khó chịu, hần chán ghét phát phát tay, nói: “Chuyện gì?”

“Đã nhiều ngày rồi, người nhà của ta có đến hỏi thăm ta, hay là nhắn nhủ gì không?” Nàng nén giận nói, một ngực tốt nho nhỏ cũng dám dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn nàng, nếu là lúc trước, chỉ sợ nịnh bợ nàng còn không kịp. Đúng là tiểu nhân thượng đội hạ đạp!

Ngực tốt nở nụ cười: “Người mơ tưởng gì vậy Thẩm đại tiểu thư, án tử còn chưa điều tra rõ ràng, ai dám tới thăm người. Hơn nữa người nhà của người trừ ngũ muội kia, thì không có ai đến hỏi thăm tin tức hay nhắn nhủ gì cả.” Ngực tốt nói đến đây, giọng điệu đầy chế nhạo. Thẩm Thanh đã dính líu vào chuyện này, dù ngày sau được rửa sạch tội danh, nhưng tin đồn xung quanh nàng không ít, Thẩm gia còn bị nàng liên lụy, chỉ sợ hiện giờ cũng đang hết sức gian nan. Có lẽ Thẩm gia bỏ mặc đứa con gái này rồi, nghĩ vậy, thái độ của ngực tốt đối với Thẩm Thanh càng không khách khí.

Trong lòng Thẩm Thanh không rõ cảm giác là chua xót hay là vui mừng, do dự một chút, nàng mới nhìn ngực tốt nói: “Đại ca, nếu ca ca ta có đến, nhờ người nói ta không muốn gặp ai cả, đừng để hấn gặp ta.” Nói xong, nàng từ trong tay áo lấy ra một vòng tay, đưa qua cho ngực tốt.

Thời điểm bị bắt vào ngực, trang sức trên người nàng đều bị cướp đoạt, vòng tay này là do Nhiệm Uyển Vân đeo cho nàng ngày xuất giá, hết sức trân quý, Thẩm Thanh cố tình che giấu, không mang trên tay mà cất vào tay áo, hôm nay quả thật không còn biện pháp, nàng mới đem ra hồi lộ ngực tốt.

Ngực tốt nhìn thấy vòng tay, mắt sáng rực lên, nhanh tay đoạt lấy, mang đến dưới ngọn đuốc xem xét, đúng là đồ tốt, mới cười cười nói: “Một khi người đã biết điều như vậy, ta giúp người một phen. Nhưng nếu ca ca người đến thăm là chuyện tốt, sao người lại không cho hấn gặp?”

Thẩm Thanh miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Bởi vì ta mà làm liên lụy cả nhà, ta hổ thẹn, không còn mặt mũi nào nhìn họ.”

Ngực tốt gật đầu, nhưng ánh mắt đầy vẻ xem thường. Nếu thật sự là cô gái tự trọng như vậy, sao có thể cùng người khác thông dâm, lại còn có thai trước khi cưới, nói cái gì hổ thẹn, không có mặt mũi gặp người thân. Mẹ nó, đúng là làm bộ làm tịch. Nhưng dù sao tiền dăng đến miệng, cũng không đạo lý nào từ chối. Hần đáp ứng nàng rồi rời đi.

Đội ngực tốt đi xa, Thẩm Thanh mới trượt theo thanh sắt ngồi xổm xuống, bắt lực ôm chặt bả vai, vùi mặt vào đầu gối. Nàng không biết, nàng làm như vậy là đúng hay sai, nàng không biết tương lai sẽ ra sao, chỉ có thể cố gắng quên đi hiện tại, nàng chỉ ước sau khi ngủ dậy, nàng có thể trở lại làm một đại tiểu thư Thẩm gia tự nhiên hào phóng như trước đây.

Nàng mơ mơ màng màng ngủ, không biết đã qua bao lâu, đến khi bên tai truyền đến tiếng bước chân và tiếng sắt thép va chạm, nàng mới mờ mịt ngẩng đầu.

Trong ánh đuốc lay động, nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nếu trước khi Thẩm Diệu đến, nhìn thấy khuôn mặt này chắc chắn nàng sẽ vui mừng vạn phần, nhưng hiện tại, Thẩm Thanh sợ tới mức té ngã, ánh mắt bối rối nhìn người trước mặt.

Thẩm Viên hỏi: “Mấy ngày qua muội muội có khỏe không?”

“Nhị ca, sao người lại tới đây?” Thẩm Thanh hỏi, theo bản năng lùi từng bước.

Thẩm Viên nhìn thấy động tác của nàng, hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, từ trong tay áo lấy chìa khóa, mở cửa lao ra. Thẩm Thanh thấy thế sùng sốt, gương mặt lập tức lộ vẻ vui sướng, lao đến: “Nhị ca, người tới cứu ta ra ngoài phải không?”

Thẩm Viên lắc đầu: “Tạm thời chưa được.” Hần lấy từ trong ngực ra một túi điểm tâm đưa cho Thẩm Thanh: “Lại đây nhìn xem, ta mang đồ ngon gì cho người này.”

Thẩm Thanh thất vọng, Thẩm Viên vài bước đi đến bên nàng, phòng giam của nàng bản thủ không chịu được, Thẩm Viên lộ ra vẻ chán ghét, Thẩm Thanh nhìn thấy, trong lòng khổ sở. Nàng theo bản năng đưa tay nhận túi giấy dầu mỡ ra, điểm tâm thơm ngào ngạt còn nóng hổi, chính là món điểm tâm nàng thích nhất.

“Mấy ngày nay người chịu khổ rồi,” Thẩm Viên ít khi ôn nhu nói: “Biết người thích ăn thứ này, ta mang đến cho người ăn đỡ thèm.”

Mùi Thẩm Thanh cay cay, suýt nữa rơi lệ, mấy ngày nay nàng ở trong lao đều ăn đồ nguội lạnh, còn không đủ no, mỗi ngày đều lo lắng hải hùng, giờ nhìn thấy món ăn yêu thích, ca ca lại ở bên cạnh, bao nhiêu ủy khuất đều trào ra.

“Đừng khóc, ăn đi, đợi vài hôm nữa, ta sẽ cứu người ra.” Thẩm Viên nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Thẩm Thanh vừa khóc vừa cầm một khối điểm tâm định đưa lên miệng, vô tình nhìn thấy ý cười ôn hòa trong mắt Thẩm Viên, nàng đột nhiên run lên, giống như bị tát một gáo nước lạnh, tự nhiên, những lời Thẩm Diệu nói vang vọng bên tai nàng: “Con đường làm quan của hần vốn có tiền đồ vô hạn, lại bị người phiền toái ngáng chân, người nghĩ, hần sẽ đến cứu người ư?”

Điểm tâm đã đến bên miệng, nhưng một ngụm này, Thẩm Thanh không cách nào ăn được.

Người với người ở cùng nhau, quý nhất là hai chữ tin tưởng, nếu là lúc trước, Thẩm Thanh chắc chắn lựa chọn tin tưởng Thẩm Viên. Nhưng từ sau chuyện Dự thân vương, bản thân Thẩm Thanh cảm nhận được người Thẩm gia bạc bẽo. Nhị ca thật sự hy sinh con đường làm quan rộng mở, nguyện ý chấp nhận mạo hiểm để cứu nàng sao? Nếu đối lại là bản thân, nàng chắc chắn cũng sẽ do dự. Bỗng nhiên Thẩm Thanh nhớ tới lúc này nàng vừa đưa vòng tay cho ngực tốt, lúc ấy nàng đã căn dặn, nếu Thẩm Viên đến nhất định phải ngăn cản, không để hần vào. Vậy tại sao hiện giờ Thẩm Viên đường hoàng đứng trước mặt nàng, là ngực tốt kia tặc trách, hay do Thẩm Viên dùng biện pháp khác vào đây.

Bây giờ Thẩm Thanh mới phát hiện, ngực tốt tuần tra phòng giam chẳng thấy ai, trong khu này, chỉ có một mình nàng bị giam, nói cách khác hiện tại ở đây chỉ có hai người là nàng và Thẩm Viên. Vốn là huyết thống tay chân, nháy mắt lại làm nàng lạnh cả người.

“Sao lại không ăn?” Thẩm Viên hỏi.

Thẩm Thanh miễn cưỡng cười, cái khó ló cái khôn nói: “Ta... ta tiếc, muốn giữ lại để ăn dần.”

“Ngươi rồi thì ăn không ngon nữa.” Thẩm Viên cười nói: “Qua mấy hôm ta lại bảo người đem tới cho ngươi.”

“Không...” Thẩm Thanh từ chối nói: “Ta... hiện tại ta không muốn ăn.”

“Vừa rồi không phải rất đói bụng sao?” Thẩm Viên nhìn nàng: “Sao đột nhiên lại không muốn ăn?”

Thẩm Thanh bối rối xua tay: “Đột nhiên ta cảm thấy không thoải mái, có lẽ đang có thai nên khẩu vị thất thường.” Nàng cảm túi điểm tâm cẩn thận để một bên, nói: “Đợi lát nữa khỏe một chút, ta sẽ ăn hết.”

Thẩm Viên im lặng nhìn động tác của nàng, ánh mắt âm trầm, cuối cùng cười một tiếng, nói: “Muội muội ở trong ngực mấy ngày, dường như thông minh hơn.” Giọng điệu của hắn không còn nhẹ nhàng như vừa rồi, mà mang vẻ tàn nhẫn, Thẩm Viên nói: “Xem ra muội muội đã biết, thật đáng tiếc, ta vốn định để cho muội muội ra đi nhẹ nhàng một chút.”

Thẩm Thanh giật mình, nhìn Thẩm Viên nói: “Nhị ca, ngươi nói lời này là có ý gì?”

“Muội muội để phòng ta như vậy, hiển nhiên biết rõ ta có ý gì. Ngươi không muốn ăn điểm tâm thì thôi vậy, dù ngươi phụ lòng tốt của huynh trưởng, nhưng thấy ngươi đang mang thai, ta làm anh cũng không so đo.”

Thẩm Viên bình tĩnh nho nhã nói, Thẩm Thanh như hiểu được cái gì, đột nhiên điên cuồng lắc đầu muốn kêu cứu, đáng tiếc nàng chưa kịp phát ra âm thanh, yết hầu đã bị chặn.

Thẩm Viên nhìn như văn sĩ, nhưng lúc này sức mạnh thật lớn, đối tượng hắn xuống tay lại là muội muội ruột thịt, không chút thương hại, giống như một người xa lạ, làm người ta sợ hãi.

Thẩm Thanh bị bóp cổ hai mắt trợn to, gất gao nhìn chăm chăm người trước mặt, Thẩm Viên nhẹ giọng cười nói: “Muội muội đừng trách nhị ca độc ác, muội vương phải họa lớn như vậy, làm liên lụy toàn bộ Thẩm gia. Chẳng lẽ muội muốn cha mẹ, ta và Nguyên Bách cùng muội chết chung, muội muội à, làm người không thể ích kỷ như vậy.”

Thẩm Thanh ra sức giãy dụa, nhưng mà nàng là nữ tử, lại đang có thai, mấy ngày nay ăn không đủ no, tinh thần sa sút, sức lực không thể so với một nam nhân. Nàng chỉ có thể phí công ra sức quấy đạp, cổ khô trên đất cũng bị nàng hất lên lung tung.

“Ta biết muội muội không cam lòng.” Thẩm Viên nhẹ giọng nói: “Muội muội và chuyện này không hề dính líu, nhưng lại phải mất mạng. Ta là ca ca, tất nhiên sẽ báo thù cho ngươi. Ca ca cam đoan với ngươi, đại phòng Thẩm gia, nhất là Thẩm Diệu, sẽ rơi vào kết cục thảm thiết hơn ngươi vạn lần. Muội muội đừng oán hận ca ca, chỉ cần ngươi chết, nhị phòng sẽ không bị liên lụy, con đường làm quan của nhị ca không gặp trắc trở, ta sẽ trở hết tài năng giúp ngươi báo thù, đã hiểu chưa?”

Toàn thân Thẩm Thanh xụi lơi, ánh mắt mất đi thần thái, giống như một con cá mắc cạn, dần dần tắt thở.

Thẩm Viên buông tay, Thẩm Thanh mềm oặt ngã ra đất, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, từ một người khỏe mạnh hoạt bát trở thành một cái xác, mạng của Thẩm Thanh, kết thúc một cách đơn giản tại chốn lao tù.

Thẩm Viên thần nhiên nhìn thi thể Thẩm Thanh, một lát sau, hắn dùng châm đâm vào đầu ngón tay Thẩm Thanh, cầm lấy tay Thẩm Thanh viết một hàng chữ bằng máu lên vách tường. Sau đó, hắn rút đai lưng của Thẩm Thanh ra, vắt vào trên hàng rào buộc một nút thắt, đem thi thể Thẩm Thanh treo lên giá thành hiện trường một vụ treo cổ.

Xong hết thấy, hắn mới đứng dậy, cầm túi điểm tâm lên, liếc nhìn thi thể Thẩm Thanh lần cuối: “Muội muội, cái chết của ngươi sẽ không uổng phí, ca ca nhất định báo thù cho ngươi.” Hắn nhẹ giọng nói.

...

Mùa Đông năm nay, Định kinh liên tiếp phong ba, thảm án diệt môn ở phủ Dự thân vương rầm rộ đến nỗi ai ai cũng biết, tuy rằng dân chúng cười trộm vì ác bá bị tiêu diệt, nhưng thảm trạng như vậy khiến ai cũng hoang mang. Mọi người đổ dồn sự quan tâm vào Thẩm Thanh, người duy nhất còn sống sau vụ án, nàng đã bị nhốt vào lao ngục, không biết kết cục sẽ thế nào.

Bỗng nhiên một ngày, có tin tức truyền ra, đại tiểu thư Thẩm gia ở trong tù treo cổ tự sát. Trước khi chết để lại lời nhắn bằng máu, nói nàng vô tội, bị oan ức, cộng với nỗi khổ mất chồng, không muốn sống ở nhân gian, nên dùng cái chết chứng minh trong sạch.

Làm người ai cũng vậy, luôn khoan dung với người chết. Mới mấy ngày trước ai cũng mắng nàng không tuân thủ nữ tắc, dâm phụ chưa lập gia đình đã mang thai. Vậy mà hiện tại nàng vừa chết, mọi người đều thần thức, nói một người con gái khí khái như nàng bị Dự thân vương làm hại cả đời.

Những lời đồn thổi lúc trước trong một đêm bị dập tắt, mọi người nghĩ đi, có thể làm cho một nữ tử mang thai tự vẫn, một xác hai mạng, nhất định là chuyện oan khuất ngút trời, nàng cùng Dự thân vương không thù không oán, không có động cơ để hãm hại chồng, giờ chồng chết, nàng còn muốn thủ tiết, dùng cái chết chứng minh trong sạch, trước đây những lời đồn đoán hoàn toàn không có bằng chứng, sao có thể không biến mất.

Vì thế sau khi Thẩm Thanh chết, Thẩm phủ không còn bị hoài nghi. Vua Văn Huệ vẫn không có động tĩnh gì, hung thủ thì chưa điều tra ra, rất có khả năng trở thành án số mãi mãi.

Tại Thẩm phủ, mọi chuyện dường như không khác gì trước đây.

Thẩm Thanh đã gả cho Dự thân vương nên thi thể được chôn cùng với danh nghĩa vương phi. Thẩm lão phu nhân vì thế mà được an ủi, mặc kệ sống hay chết, Thẩm gia cuối cùng cũng sinh ra được một vương phi.

Thẩm Vạn và Trần Nhượng Thu có vẻ thương tâm hết sức, Thẩm Nguyệt thì khóc không kèm được, nhưng dù thể hiện thương tâm thế nào, bọn họ cũng không hề đến lao ngục nhìn mặt Thẩm Thanh lần cuối, tất cả chỉ là diễn trò, không ai nói ra nhưng trong lòng đều hiểu.

So với tam phòng, Thẩm Quý là phụ thân, có vẻ lạnh lùng hơn rất nhiều, hẳn cứ chiếu theo lẽ thường làm việc, trên mặt không hề bi thương, thậm chí đôi khi ánh mắt chột lóe lên vẻ may mắn. Có lẽ đối với Thẩm Quý mà nói, Thẩm Thanh tự sát như vậy, làm hắn bớt đi rất nhiều phiền toái, tất nhiên phải vui mừng. Về phần Thẩm Viên, nhị phòng hiện giờ do hắn gánh vác, suốt ngày bôn ba bên ngoài, không biết là vì việc gì.

Cuối cùng chỉ còn Nhiệm Uyển Vân. Sau khi nàng biết được tin Thẩm Thanh treo cổ tự sát thì hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh lại thần trí đã không còn rõ ràng, lời kéo từ nữ Hương Lan đi nhìn mặt Thẩm Thanh. Việc này đối với Nhiệm Uyển Vân đúng là một đả kích rất lớn, nàng cứ mơ mơ hồ hồ như vậy không thể làm chủ mọi việc ở nhị phòng. Thẩm Quý liền giao cho Vạn di nương xử lý trong ngoài, người ở Thái Văn uyển nói thầm, Vạn di nương đã có cơ hội trở mình, đưa con gái ốm yếu của nàng cũng đến lúc nở mày nở mặt. May mà Thẩm lão phu nhân yêu thương Thẩm Nguyên Bách, không để Vạn di nương chăm sóc hắn mà đem đến Vinh Cảnh đường, tự mình nuôi dạy.

Những chuyện này đối với đại phòng không hề liên quan. Lần này Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn trở về, có rất nhiều chuyện không hài lòng với hai nhà còn lại, nên không muốn xen vào. Mỗi ngày đều ở trong viện luyện kiếm, hoặc ra ngoài thăm bằng hữu, trôi qua rất vui vẻ. Thẩm Khâu được Thẩm Tín mang theo giao thiệp, dần dần tiếp xúc người trong quan trường. Thẩm Tín nghĩ, công lao Thẩm Khâu càng ngày càng lớn, rồi sẽ có một ngày Thẩm Khâu chính thức kế thừa hắn, nên từ từ dạy dỗ tiểu tử này.

Còn Thẩm Diệu, sau một thời gian tạm nghỉ đã trở về Quảng Văn đường.

Đã là cuối năm, tiên sinh ở Quảng Văn đường không quá nghiêm khắc, ai cũng hiểu lúc này các học sinh đều hào hứng mừng năm mới, không còn tâm trạng học hành. Vì thế dù Thẩm Diệu vắng mặt nhiều ngày, bài vở vẫn không trễ nãi. Bạn cùng trường nhìn thấy nàng đến thì xôn xao bàn tán.

Chuyện của Thẩm Thanh truyền ra ồn ào huyên náo, Thẩm gia lại chưa từng liên tiếng nói về việc này. Từ lúc phủ Dự thân vương gặp chuyện không may, Trần Nhượng Thu không cho Thẩm Nguyệt đến học đường, sợ xảy ra sai lầm. Bởi vậy hôm nay Thẩm Diệu đến, mọi người đều tò mò, hào hứng.

Dịch Bội Lan nói: “Ai da, Thẩm Diệu, ngươi còn tâm trạng đến đây sao? Sao không mặc đồ tang?” Nàng cố ý cao giọng: “Ai, cũng khó trách, lúc trước ngươi và Thẩm Thanh có hiềm khích, chắc nàng ấy chết, ngươi cũng không đau lòng đâu nhỉ.”

Dịch Bội Lan và Thẩm Thanh vốn là bạn tốt, nàng muốn thay Thẩm Thanh xả giận, nên lời nói ra hết sức khiêu khích. Mọi người trước cổng trường đều nhìn lại, thấy Thẩm Diệu mặc váy dài màu trầm, trang sức chỉ có chiếc vòng ngọc, nhìn có vẻ lạnh lùng. Nàng ăn mặc như vậy cũng không sai, nhưng so với Thẩm Nguyệt lúc nào cũng toàn thân trắng toát, trên đầu còn cài đóa hoa màu trắng, quả thật không phô trương bằng.

“Pháp luật Minh Tề quy định, trong nhà có tang, nếu là trưởng bối thì mặc đồ trắng, còn lại có thể mặc màu trầm. Chẳng lẽ Dịch tiểu thư không phân biệt được bối phận, đại tỷ là tỷ muội với ta, đâu phải là trưởng bối?” Thẩm Diệu đáp lời mà không hề quay đầu lại, đi thẳng đến vị trí của mình ngồi xuống.

Phùng An Ninh nhìn thấy nàng, có vẻ kích động, giống như có một bụng câu hỏi muốn hỏi nàng. Dịch Bội Lan bị Thẩm Diệu đáp trả như vậy, trong lòng tức giận, miệng nhanh hơn não nói: “Thẩm Diệu, ngươi đừng giả bộ làm người tốt, ngươi và Thẩm Thanh luôn bất hòa, ta nghĩ khi Thẩm Thanh gặp nạn như vậy, không chừng ngươi còn âm thầm cười trộm, nếu không vì sao Thẩm Thanh bị bỏ tù, cha nương ngươi thân là bá phụ bá mẫu, mà lại không ra tay tương trợ?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Thẩm Diệu, như đang chờ nàng giải thích. Không sai, thời điểm Thẩm Thanh bị bỏ tù, Thẩm Tín không hề ra tay giúp đỡ, nếu không với công lao của Thẩm Tín, có thể nói giúp vài câu trước mặt hoàng thượng, giúp Thẩm Thanh có thêm thời gian, không đến nỗi phải tuyệt vọng tự sát trong lao ngục.

Ánh mắt Thẩm Diệu trầm xuống, quay đầu nhìn Dịch Bội Lan chăm chăm. Dịch Bội Lan bị nàng nhìn như vậy, cảm thấy lạnh cả người, nàng còn chưa kịp nói tiếp, đã nghe thanh âm Thẩm Diệu trào phúng: “Dịch tiểu thư và đại tỷ đúng là tỷ muội tình thâm, còn có thể bất bình thay đại tỷ. Nhưng mà ta nhớ lúc trước nhị thẩm vì muốn cứu đại tỷ, có đến nhà nhờ Dịch phu nhân nói với Dịch đại nhân giúp đỡ chút việc, không ngờ Dịch phu nhân lại cáo ốm không gặp.”

Dịch Bội Lan sững sốt, gương mặt đỏ bừng, học sinh chung quanh nhìn nàng ánh mắt đầy thâm ý. Nàng lắp bắp nói: “Chuyện kia... đó là bởi vì nương ta thật sự bị bệnh!”

“Dịch phu nhân có thể ở thời điểm này bị bệnh, vì sao cha nương không thể?” Ngôn ngữ Thẩm Diệu không hề thô tục, nhưng cũng mạnh mẽ nhục nhã Dịch Bội Lan, nàng tiếp tục nói: “Nếu chuyện mà Dịch phu nhân làm không được, vì sao Dịch tiểu thư muốn cha nương ta phải làm được? Thời điểm đại tỷ ta đang ở trong ngục, ngay cả những người thân nhất của nàng là nhị thúc và nhị ca còn phải bó tay, ngươi cho là cứu nàng dễ dàng sao. Dịch tiểu thư,

lời nói ra miệng thì dễ, làm thì mới khó, nếu bản thân ngươi không làm được, thì đừng chỉ trích người khác, khi nào làm được rồi hãy nói.”

Bùi Lang vừa vào phòng đã nghe thấy những lời Thẩm Diệu nói, chỉ đơn giản nhẹ nhàng đã phủ đầu người khác, Dịch Bội Lan bị á khẩu không trả lời được, cắn mạnh môi dưới trừng mắt với Thẩm Diệu.

Đúng vậy, chuyện mình không làm được, sao lại tỏ ra cao thượng đi chỉ trích người khác, đúng là làm người ta cười rộ cả răng.

“Thẩm Diệu!” Dịch Bội Lan tức giận, muốn xông lên cùng Thẩm Diệu đánh nhau, bỗng nghe một tiếng ho nhẹ, Bùi Lang từ bên ngoài bước vào.

Nhìn thấy tiên sinh, mọi người lập tức im lặng, con giận của Dịch Bội Lan còn chưa tiêu trừ, đã nghe Bùi Lang thân nhiên nói: “Không được cãi nhau trong học đường.” Nói xong cảnh cáo nhìn Dịch Bội Lan.

Ở Quảng Văn đường, Bùi Lang tuy chỉ là một tú tài, tính tình lại ôn hòa, nhưng mọi người đều tôn trọng hắn. Dù kiêu căng như Dịch Bội Lan, cũng không dám cãi. Thẩm Diệu ngồi vào vị trí, Phùng An Ninh lay cánh tay nàng, thấp giọng nói: “Cũng may Bùi tiên sinh giải vây giúp ngươi, Dịch Bội Lan đúng là quá đáng, Bùi tiên sinh cũng thấy không vừa mắt.”

Thẩm Diệu ngẩng đầu, đối diện ánh mắt Bùi Lang, hắn cũng đang nhìn nàng tìm tòi nghiên cứu, giống như muốn biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì.

Nàng bình thần đón nhận ánh mắt Bùi Lang, khoe môi câu lên, chậm rãi nở nụ cười.

Bùi Lang thấy nao nao trong lòng, cô gái kia dung nhan thanh tú, có khuynh hướng đoan trang lạnh lùng, nhưng mà nụ cười tươi vừa rồi, lại mang chút hơi hướng quyến rũ của nữ tử trưởng thành, như có như không dẫn dụ hắn, làm hắn nhìn không được bị cuốn hút, muốn nhìn thêm một chút.

Nhưng mà trong chớp mắt, Thẩm Diệu đã cúi đầu, nụ cười thoáng qua vừa rồi giống như ảo giác.

...

Định kinh xảy ra việc lớn việc nhỏ, không ai nắm thông tin nhanh nhạy như hiệu cảm đồ Phong Tiên.

Quý Vũ Thư vừa đánh bàn tính, vừa nhìn người đối diện nói: “Vụ mua bán với Trần gia ở Giang Nam lần này đúng là lời to, một số bạc lớn như vậy, bằng thu nhập ba năm của chúng ta.”

“Chẳng lẽ ngươi định một mình nuốt hết toàn bộ, không đưa ngũ tiểu thư Thẩm gia chút nào sao?” Cao Dương trêu tức nói: “Tốt xấu gì người ta cũng bán tin tức cho ngươi.”

Quý Vũ Thư bĩu môi: “Chính miệng nàng nói bạc cho ta hết mà, ta còn liều mạng tạo tin tức cho nàng, nếu không chuyện này sao có thể xử lý sạch sẽ như vậy? Hơn nữa, nếu không phải nàng nói với Trần Nhạc Sơn nàng không cần bạc, số tiền này còn có thể gấp mười lần cơ. Nhờ phúc của nàng, lợi nhuận của ta đã giảm đi chín phần mười, ta nghĩ tình nàng là nữ nhân, nếu không ta đã cho nàng đẹp mặt rồi.”

“Nếu ngươi dám động đến nàng, ta sẽ thay ngươi chuẩn bị quan tài.” Cao Dương phe phẩy cây quạt, cười tao nhã, nhưng lời nói ra làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Dự thân vương muốn hại nàng, cuối cùng cả nhà bị diệt, tỷ muội tính kế nàng, cuối cùng phải mất mạng. Cô gái độc ác như vậy, ngươi ở trong tay nàng không chống nổi ba chiêu.”

“Ngươi nói quá.” Quý Vũ Thư bắt mẫn: “Ta yếu ớt như vậy sao? Hơn nữa, dù nàng lợi hại thế nào, cũng chỉ là một nữ nhân, nữ nhân thì chắc chắn sẽ có điểm yếu.” Quý Vũ Thư nhìn qua chỗ Tạ Cảnh Hành đang nhàn nhã uống trà nói: “Không chừng một ngày kia Thẩm ngũ tiểu thư yêu Tạ Tam ca của chúng ta, suốt ngày quần quýt si mê hờn dỗi, dù nàng lạnh lùng thế nào vào tay Tạ Tam ca cũng trở thành nữ nhi yếu ớt, đến lúc đó dù Tạ Tam ca có dùng kiếm chĩa vào nàng, nàng cũng không nhẫn mặt.”

“Ha ha,” Cao Dương nhìn Tạ Cảnh Hành: “Đến lúc đó, nàng sẽ cắt Tạ Tam thành tám khối đem cho chó ăn thì có.”

“Tạ Tam ca, Cao Dương trù ẻo ngươi kia.” Quý Vũ Thư lập tức cáo trạng.

Tạ Cảnh Hành cầm một cây trà trong tay nhìn ngắm, liếc nhìn hai người một cái, vẻ mặt nghiêm nghị hiếm thấy.

“Bọn họ đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Rằm Tháng Giêng (1)

Edit: Phan Ngọc Huyền.

Nghe Tạ Cảnh Hành nói vậy, Cao Dương lập tức thu hồi về mặt ngả ngón, nhìn hấn nói: “Ý ngươi là bọn họ tới Định kinh?”

“Ừ, mấy ngày này các ngươi cẩn thận một chút.” Tạ Cảnh Hành nhủ mảy: “Có thể chuyện ở phủ Dự thân vương đã kinh động bên ngoài, đừng sơ hở để lộ thân phận, cứ tránh mặt một thời gian đi.”

“Nhưng chỉ có một mình ngươi thì phải làm sao?” Không đợi Cao Dương mở miệng, Quý Vũ Thư vội nói: “Ngươi là người bọn họ chú ý, lần này họ đến Định kinh, chắc chắn sẽ tới tìm ngươi. Mà ngươi lại không thể điều động nhân mã.”

“Không cần lo lắng.” Tạ Cảnh Hành đuổi người, miệng nở nụ cười tươi: “Ta chờ bọn họ cũng lâu rồi.”

“Tạ Tam ca, ngươi muốn đánh nhau hả?” Quý Vũ Thư hai mắt sáng lên nhìn hấn: “Mang ta theo với?”

“Được a,” Tạ Cảnh Hành không chút để ý nói: “Ngươi đi theo làm bia ngắm cũng được.”

Cao Dương không còn gì để nói.

...

Sau phong ba tại phủ Dự thân vương, ký ức về vụ thảm sát cùng với cái chết chôn lao tù dần dần phai nhạt. Định kinh lại nô nức đón mừng năm mới, khắp nơi tràn đầy không khí náo nhiệt.

Con người rồi cũng phải tiếp tục sống, tiếp tục tiến về phía trước, đề tài của mọi người lại chuyển sang những mong đợi và hy vọng vào một năm mới tốt đẹp hơn.

Hoàng cung vẫn tổ chức yến hội cuối năm, điều đó cho thấy vua Văn Huệ không phiền muộn vì cái chết của đệ đệ, dân chúng chỉ thấy hoàng thất vô tình, riêng những người thông minh mới hiểu, hoàng đế trong lòng vui vẻ vì mối họa bỗng nhiên bị tiêu trừ, vì thế dù nha môn chậm chạp không tìm ra hung thủ, vua Văn Huệ cũng không truy cứu.

Thẩm Thanh được an táng cùng Dự thân vương. Nhưng nằng tự sát mà chết, thân phận quá mức xấu hổ, nên hoàng gia cũng không đề cập chuyện bồi thường. Việc này làm Thẩm lão phu nhân khó chịu một trận.

Tây viện Thẩm phủ, hôm nay trời nắng, Bạch Lộ và Sương Giáng đem sách trong phòng Thẩm Diệu ra phơi.

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn sáng sớm đã đến giáo trường thao luyện tân binh, cuối năm triều đình trưng binh nên cần phải huấn luyện. Thẩm Khâu cũng hào hứng góp vui, Tây viện chỉ còn lại mình Thẩm Diệu.

“Mấy ngày trước đại thiếu gia cho người đem đến rất nhiều sách, hay là đem ra phơi cùng luôn ạ?” Cốc Vũ hỏi Thẩm Diệu.

“Những quyển sách đó được bảo quản rất tốt, không cần phải phơi nắng.” Thẩm Diệu đáp. Từ khi Thẩm Khâu nhìn thấy trong phòng Thẩm Diệu có nhiều sách binh thư, hấn cao hứng nói lại việc này với La Tuyết Nhạn, Thẩm Diệu từ trước đến giờ không thích binh thư, mọi người chỉ cho là nằng nhất thời cao hứng, không nghĩ sâu xa, nhưng cũng tìm rất nhiều binh thư mang đến cho nằng.” Người không biết, còn có thể cho rằng Thẩm gia đang định đào tạo một nữ nường quân.

Tất nhiên Thẩm Diệu không có đam mê ấy, nhưng tương lai đại phòng còn rất gian nan, mà chỗ dựa của bọn họ chính là binh quyền, nằng muốn hiểu rõ hơn về những vấn đề của binh lính, biết nhiều không bao giờ thừa.

Bạch Lộ vừa phơi sách vừa nói: “Ngày mai chính là rằm tháng giêng [Edit: Phan Ngọc Huyền, đúng ra gọi là Tết Nguyên Tiêu sẽ hay hơn, nhưng mình muốn dùng từ rằm tháng giêng cho thuần Việt], năm nay ở hồ Vạn Lễ có hội đèn lồng, tiểu thư có muốn đi không?”

Rằm tháng giêng là ngày hội lớn, đêm rằm trăng sáng, mọi người sẽ ra đường xem hoa đăng, đồ đèn vô cùng náo nhiệt. Đặc biệt ở Minh Tề có một phong tục, để cầu cho mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, sẽ chế tác một chiếc đèn thỏ ngọc thật lớn, làm tâm điểm của lễ hội, năm nay khác với mọi năm, đèn lồng thỏ ngọc này được đặt giữa lòng hồ, dân chúng đến tham quan có thể thả đèn lồng mang theo cầu nguyện của mình đến với thỏ ngọc. Hoa đăng trên mặt nước, tượng tượng thôi cũng thấy đúng là cảnh tượng đẹp đẽ, Bạch Lộ và Sương Giáng cũng là những cô gái trẻ, thích cái đẹp, cái mới mẻ là chuyện bình thường.

“Nói bậy bạ gì đấy,” Cốc Vũ sắc giọng: “Lúc đó trên đường chắc chắn chen lấn, nếu tiểu thư xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm thế nào?”

“Nhưng năm rồi cũng đi mà, có xảy ra chuyện gì đâu.” Bạch Lộ không phục nói.

“Năm rồi là năm rồi, năm nay là năm nay!” Cốc Vũ hung dữ nói. Bạch Lộ nghĩ một chút thấy cũng phải, năm rồi đúng là toàn bộ Thẩm phủ đều đi xem náo nhiệt, nhưng năm nay phủ Dự thân vương xảy ra chuyện lớn như vậy, Thẩm phủ lại mơ hồ có liên quan, hung thủ còn chưa tìm ra, chỉ sợ có kẻ mang thù, Thẩm Diệu sẽ dễ dàng gặp nguy hiểm. Dù có náo nhiệt bằng trời, cũng không quan trọng bằng an nguy của mình a.

“Không sao.” Thẩm Diệu mỉm cười: “Ta cũng muốn đi xem náo nhiệt, có cha nương và đại ca đi cùng, sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

“Nhưng mà...” Cốc Vũ muốn khuyên nhủ.

“Cứ quyết định vậy đi.” Thẩm Diệu ngắt lời Cốc Vũ, quay người trở lại phòng. Cốc Vũ chỉ có thể lo lắng suông, không biết từ lúc nào, Thẩm Diệu đã trở

nên rất có chủ kiến, nói một không nói hai. Không còn bóng dáng của cô bé lúc nào cũng chạy đến nhị phòng, tam phòng nhờ chỉ dẫn, quyết đoán như hiện giờ đứng là tốt, nhưng có lúc lại làm người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Thẩm Diệu về phòng, đến trước bàn ngồi xuống, mắt nhìn cảnh mai bên ngoài cửa sổ, nhớ tới tin tức vừa nhận được.

Huỳnh đệ Trần gia đã trở về Giang Nam, sau thảm án ở phủ Dự thân vương xảy ra, bọn họ không hề gặp nhau. Thẩm Diệu rất cẩn thận, khi cần liên lạc Trần gia chỉ để Mạc Kinh chuyển lời đến hiệu cầm đồ Phong Tiên, khế ước bán mình của Mạc Kinh không phải ở Thẩm gia, nếu người khác có nghi ngờ cũng không nghĩ đến nàng.

Lần này, Mạc Kinh trở về mang theo một tin tức, lúc trước nàng nhờ Quý Vũ Thư điều tra về một cô gái tên Lưu Huỳnh, giờ đã có kết quả, nàng đang ở Bảo Hương lâu, lâu xanh lớn nhất Định Kinh, là mỹ nhân đứng hàng nhất nhì ở đây, nghe nói rầm rộ tháng giêng năm nay, nàng sẽ sắm vai chị hăng ca múa bên hồ Vạn Lễ. Thẩm Diệu muốn thừa dịp này nhìn nàng một chút.

Về phần lo lắng của Cốc Vũ, Thẩm Diệu không quá để tâm. Huỳnh đệ Trần gia hợp tác với nàng, lấy đầu ra tâm tư trả thù. Còn phía Thẩm phủ, Thẩm lão phu nhân trong lòng cáu gắt, không chịu gặp ai ngoài người của nhị phòng tam phòng. Nhị phòng thì đã suy sụp, mấy ngày nay Thẩm Viên chạy ngược chạy xuôi nịnh bợ để con đường làm quan của hắn được hanh thông, sẽ không có thời gian để đối phó nàng, tam phòng trước giờ luôn giấu tòi, thời điểm mâu thuẫn này họ sẽ không sinh sự. Nàng cảm thấy, năm nay chắc chắn sẽ là một năm tốt lành, thư thái.

Nghĩ vậy, khỏe môi Thẩm Diệu hơi nhếch lên, làm cho Cốc Vũ ngẩn ra, chưa kịp lấy lại tinh thần, đã nghe giọng Kinh Trập vang lên, từ bên ngoài đi vào nói: “Tiểu thư, Vạn di nương ở nhị phòng đến thăm chúng ta.”

Vạn di nương? Cốc Vũ nhú mày, thấp giọng nói: “Sao nàng lại đến đây?”

“Còn sao nữa,” Sương Giáng và Bạch Lộ cũng nhỏ giọng nói: “Chắc chắn là đến nịnh bợ rồi.”

Mấy nha hoàn đều tỏ thái độ không hoan nghênh, từ sau chuyện của Nhiệm Uyển Vân và Thẩm Thanh, các nàng luôn chán ghét nhị phòng, dù Vạn di nương có mục đích gì đi nữa, nàng vẫn là người của nhị phòng, nếu cứ đến thế này, sẽ làm người ta không thoải mái.

Mấy hôm nay Vạn di nương đã tới cửa vài lần, đều bị Thẩm Diệu lấy cớ không gặp. Hôm nay nàng nói: “Đề nàng ấy vào đi.”

Kinh Trập hơi sùng sốt, đáp lời rồi đi ra ngoài, mấy nha hoàn còn lại sắc mặt có vẻ lo lắng, sợ Vạn di nương lại làm ra chuyện gì tổn hại Thẩm Diệu.

Một lát sau, Kinh Trập dẫn Vạn di nương tiến vào, Thẩm Diệu ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Hôm nay Vạn di nương mặc áo màu xanh, quần nhạt hơn một tí, cổ tay mang vòng bạc, vừa nhìn thấy như mộc mạc, nhưng cần thận xem xét, trên áo nàng thêu những đóa hoa màu trắng nhỏ, tinh tế, chân váy thêu mây trắng cuộn sóng, đôi tay trắng nõn kia được tô điểm bởi bộ móng đỏ tươi xinh đẹp, câu hồn người khác. Cái eo nhỏ yếu diệu được thắt lưng siết chặt làm người ta nhìn miên man bất định. Hướng lên trên là một gương mặt trái xoan, mắt to ngập nước, môi hồng răng trắng, lúc cười tuy đã cố che giấu, vẫn lộ ra vẻ kiều diễm, quyến rũ lòng người.

Đây cũng là một nữ nhân có tâm cơ, nàng ta và cô con gái Thẩm Đông Lăng nhiều năm không lộ diện, nay Thẩm Thanh vừa chết, Nhiệm Uyển Vân phát điên, bọn họ lại mất kiên nhẫn, muốn ra mặt khắp nơi. Người như thế, kiếp trước ở trong cung Thẩm Diệu đã gặp qua rất nhiều, là kiểu người có chút nhan sắc, chút khôn vặt, nghĩ chỉ cần mình muốn thì có thể giữ chặt nam nhân trong lòng bàn tay, họ không hề nghĩ thế gian này những cô gái trẻ đẹp nhiều đêm không xuê, mà tâm nam nhân là thứ khó giữ nhất, nếu có thật sự bản lĩnh, còn có thể có địa vị đặc biệt trong lòng nam nhân, một khi thiếu kiên nhẫn, chỉ có thể tự biến mình thành trò cười.

Vạn di nương cũng là một kiểu người thiếu kiên nhẫn, tự cho mình là thông minh như vậy.

Vạn di nương bước vào thì lễ với Thẩm Diệu, nàng cúi thấp người, hai chân hơi khụy, lộ ra thân hình mềm mại, không hề từng là ca kỹ đứng đầu, Thẩm Diệu bình tĩnh nhìn nàng, không nói lời vô nghĩa: “Vạn di nương tìm ta có việc gì?”

Vạn di nương không ngờ Thẩm Diệu hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời bối rối. Nàng nghe nói trong Thẩm phủ này vợ chồng Thẩm Tín là người có quyền lực nhất, Thẩm Diệu gần đây cũng trở nên lợi hại nên mới đến tìm cách làm thân, không ngờ Thẩm Diệu ngay cả một vài câu xã giao cũng không nói, làm Vạn di nương quần bách, không hiểu Thẩm Diệu vốn không biết xã giao hay là cố tình nói vậy.

Kỳ thật Vạn di nương đã suy nghĩ nhiều, Thẩm Diệu không để ý tới nàng là vì nàng không đáng để Thẩm Diệu lưu tâm.

Vạn di nương cười nói: “Đầu năm mới, thiếp đến thăm, chúc Tết ngũ tiểu thư.” Nàng nói: “Lúc trước chuyện của đại tiểu thư đã làm ngũ tiểu thư không thoải mái, thiếp thay lão gia cùng phu nhân đến bồi tội.”

Thẩm Diệu cười như không cười nhìn nàng: “Vạn di nương, người thay mặt đến bồi tội, nhị thúc nhị thẩm có biết không?”

Vạn di nương hơi khựng lại, nhưng vẫn tiếp tục cười nói: “Thân phận thiếp hèn mọn, sao dám kinh động lão gia và phu nhân, chỉ vì ngày đó nghe lão gia nói qua, trong lòng thiếp xúc động nên tự chủ trương đến đây nhận lỗi.”

Thẩm Diệu nhìn nàng, mắt không hề chớp, bị nhìn như vậy, Vạn di nương chột dạ, nhưng nàng cố kìm nén, cười nói: “Thật ra tam tiểu thư cũng muốn đến thăm ngũ tiểu thư, dù sao cũng là tỷ muội, nhưng tam tiểu thư cơ thể yếu ớt, gần đây lại bị nhiễm lạnh, cũng không dám kinh động mọi người, chỉ nói chờ khi bản thân khỏe hơn một chút, sẽ tới tìm ngũ tiểu thư trò chuyện.”

Thẩm Đông Lăng? Thẩm Diệu nhủ mảy.

Hiện tại Thẩm phủ trừ ba đích nữ, còn có một thứ nữ, chính là con gái nhị phòng Thẩm Đông Lăng, do Vạn di nương sinh ra. Ở Thẩm phủ, vợ chồng Thẩm Vạn và Trần Nhược Thu chỉ có một mình Thẩm Nguyệt là con gái, vợ chồng Thẩm Tín có Thẩm Diệu và Thẩm Khâu, chỉ có nhị phòng cơ thiếp thành đàn, sinh hạ nhiều con trai con gái, nhưng không bao lâu liền chết yểu, chỉ còn lại bốn người Thẩm Viên, Thẩm Thanh, Thẩm Đông Lăng và Thẩm Nguyên Bách, chính vì thế nên thứ hạng con cháu tại Thẩm gia có chút lộn xộn [Edit: Phan Ngọc Huyền, ở đây ý nói theo xếp hạng Thẩm Thanh là đại tiểu thư, Thẩm Nguyệt nhị tiểu thư, Thẩm Đông Lăng tam tiểu thư, tứ tiểu thư (con gái thứ của nhị phòng, chết yểu), Thẩm Diệu ngũ tiểu thư; Thẩm Khâu đại thiếu gia, Thẩm Viên nhị thiếu gia, tam thiếu gia, tứ thiếu gia, ngũ thiếu gia, lục thiếu gia (con trai thứ nhị phòng, chết yểu), Thẩm Nguyên Bách thất thiếu gia; điều này cho thấy Nhiệm Uyển Vân đối với con thứ thủ đoạn rất ác độc, mình cũng edit tới đây mới hiểu, hahaha].

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Rằm Tháng Giêng (2)

Thẩm Đông Lăng là con gái thứ ba của Thẩm gia nên được gọi là tam tiểu thư. Nhiệm Uyển Vân tính tình rất ghen tị, sau khi Vạn di nương sinh ra Thẩm Đông Lăng cả ngày chỉ ở trong viện của mình, Thẩm Đông Lăng thân thể yếu ớt nhiều bệnh, kiếp trước Thẩm Diệu không hề có ấn tượng với Thẩm Đông Lăng. Nàng giống như một người tàng hình, dù trong một gia tộc lớn nhà cao cửa rộng, nếu là một thứ nữ không được sủng ái, thì có thể bị khi dễ, bị đánh mắng, sẽ không bị quên lãng như nàng.

Người như vậy, nếu không phải thật sự nhỏ yếu khiến người ta xem nhẹ, thì là một người hết sức kiên nhẫn, kiếp trước dường như cuối cùng Thẩm Đông Lăng vì cùng cổ con đường làm quan của Thẩm Quý mà bị Nhiệm Uyển Vân gả đi, nay Nhiệm Uyển Vân thất thế, Vạn di nương có cơ hội trở mình, số phận Thẩm Đông Lăng sẽ ra sao, không ai có thể đoán trước.

“Thân thể tam tỷ không tốt, không cần miễn cưỡng.” Thẩm Diệu không nặng không nhạt nói: “Nếu vì ta mà bị nhiễm phong hàn, ta cũng có lỗi.”

Vạn di nương trên mặt tươi cười nói: “Có gì đâu, đó là tấm lòng của tam tiểu thư đối với ngũ tiểu thư mà, nói đến nói đi đều do thiếp không tốt, tam tiểu thư từ nhỏ đã nhiều bệnh, mấy năm qua mỗi ngày chỉ có thể ở trong sân nhìn đứa nhỏ khác vui đùa, tất cả là lỗi của thiếp...” Nói đến đây nàng nghiêng đầu, lấy khăn che miệng, bộ dạng cực kỳ thương tâm.

Thẩm Diệu không muốn nhìn Vạn di nương làm bộ làm tịch, thần nhiên nói: “Sức khỏe yếu do bẩm sinh, không ai có thể làm chủ, tam tỷ suốt ngày ở trong viện chưa hẳn là không tốt, nhìn xem đại tỷ đó, hưởng hết vinh hoa, ai ngờ hồng nhan bạc mệnh.” Khóe môi nàng câu lên: “Mỗi người đều có số phận riêng, không phải ai cũng có thể đoán trước được.”

Lời này vừa nói ra, Vạn di nương kinh ngạc nhìn Thẩm Diệu, một lát sau mới miễn cưỡng cười nói: “Ngũ tiểu thư nói phải.” Nàng đột nhiên đứng dậy, nhìn Thẩm Diệu nói: “Ngũ tiểu thư, thiếp đột nhiên nhớ tới còn có chút việc, xin cáo từ trước, nếu hôm nào ngũ tiểu thư thấy buồn chán, có nhớ đến tam tiểu thư thì xin mời đến cùng nàng trò chuyện, nàng thân mình không tốt, xin ngũ tiểu thư thông cảm nhiều.” Dứt lời, nàng thi lễ với Thẩm Diệu rồi rời đi, so với lúc đến có vẻ vội vàng hơn rất nhiều.

Kinh Trập châm trà nãy giờ, nhìn theo bóng dáng Vạn di nương, nghi hoặc nói: “Vạn di nương này làm sao thế, đến nói nhảm sao? Còn tam tiểu thư nữa, nhiều năm nay không hề rời khỏi sân viện, số lần gặp tiểu thư đêm trên đầu gối tay, sao hiện giờ lại trở nên thân thiết rồi.”

“Thì đó.” Cốc Vũ vừa dọn dẹp ly tách vừa nói: “Nhắc mới nhớ, nô tỳ còn không nhớ rõ gương mặt tam tiểu thư luôn, cũng là tiểu thư trong phủ, nhưng lại lẫn tránh nhiều năm như vậy, chắc vì muốn trốn nhị phu nhân, nghĩ cũng đáng thương thật.”

“Đáng thương cái gì?” Thẩm Diệu bung chén trà, hóp một ngụm: “Có lẽ trong mắt nàng, các người còn đáng thương hơn ấy.”

“Nàng?” Kinh Trập khó hiểu: “Tiểu thư đang nói về tam tiểu thư à?”

Thẩm Diệu cười: “Ta đã sơ sót rồi, trong phủ chúng ta, vẫn còn một người thông minh.”

Hôm nay Vạn di nương đến, mục đích chính là muốn thử nàng. Với đầu óc của Vạn di nương từ trước đến giờ, không thể nghĩ ra biện pháp thử nàng như vậy, cẩn thận xem lại, Vạn di nương có phải thật sự muốn thể hiện mình được sủng ái hay không, thần long thấy đầu không thấy đuôi, Thẩm Đông Lăng này so với Thẩm Thanh thì thông minh hơn rất nhiều.

Bất quá mặc kệ thế nào, Thẩm Diệu cũng sẽ không xem nàng là bằng hữu, tỷ muội càng không.

“Đề ý nàng cho ta.” Nàng thả chén trà trong tay, dặn dò bọn nha đầu.

Một nơi khác, Vạn di nương vội vàng về đến viện của mình, gấp gấp vào cửa, tiến đến cạnh bình phong gọi: “Lăng nhi.”

Bóng người phía sau bình phong nhìn về phía này, Vạn di nương nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống ghế, thuật lại từ đầu đến cuối những lời Thẩm Diệu vừa nói. Nàng vốn là ca kỹ, trí nhớ rất tốt, thuật lại không sai một chữ, thậm chí cả giọng điệu, gương mặt hai bên khi nói chuyện cũng được nàng thể hiện

sinh động như thật. Sau khi kể xong, Vạn di nương mới hỏi: “Lăng nhi, ngũ tiểu thư nói những lời này là có ý gì? Ta nghe không hiểu lắm nhưng trong lòng có chút sợ hãi, người nói... chuyện đại tiểu thư vừa rồi có liên quan đến ngũ tiểu thư hay không?”

“Di nương cẩn thận lời nói,” Người phía sau bình phong nói: “Chuyện của đại tỷ đã qua, bên ngoài nói thế nào thì mặc kệ họ, những chuyện này người đừng nhắc lại nữa, bằng không sẽ hại chết chính mình.”

“Nhưng mà ta không cam lòng,” Vạn di nương nói.

Phía sau bình phong truyền đến một tiếng thở dài nhẹ, người kia thả đồ đang thêu trên tay xuống, đứng lên đi về phía Vạn di nương.

Đó là một cô gái xinh đẹp, so với Thẩm Thanh hào phóng, Thẩm Nguyệt xinh đẹp, Thẩm Diệu thanh tú, thì cô gái này có một vẻ đẹp dịu dàng, ôn nhu, ngũ quan giống Vạn di nương, mặt trái xoan mắt to tròn, nếu ánh mắt linh động một chút, chắc chắn sẽ có người ngỡ là tiểu hồ ly tinh, nhưng thần sắc nàng tái nhợt, làn môi không hề tươi thắm, nên vẻ quyến rũ cũng yếu đi vài phần, nhìn có vẻ vô hại.

Nàng mặc chiếc áo váy màu vàng nhạt bị giặt đến bạc màu, y phục này có lẽ từng là đồ của Vạn di nương, cơ thể nàng không phát dục bằng Vạn di nương, mặc vào có chút rộng, vì thế nhìn có vẻ bình thường.

Cô gái kia chính là thứ nữ nhị phòng, tam tiểu thư Thẩm phủ Thẩm Đông Lăng.

“Hiện tại không phải đã tốt hơn trước rất nhiều sao,” Thẩm Đông Lăng an ủi nói: “Ít nhất di nương và ta có thể tùy ý ra cửa, không còn bị phu nhân áp chế.”

“Cũng chỉ ở trong Thẩm phủ thôi,” Vạn di nương con gái của mình, trong lòng đau xót: “Do ta lúc còn trẻ ham phú quý, nghĩ nếu vào Thẩm phủ nửa đời sau không lo ăn mặc, nào biết những đắng cay bên trong nhà cao cửa rộng, còn làm liên lụy người, mười mấy năm nay ăn nhấm sống sót dưới mí mắt nhị phu nhân, người trong phủ này ai cũng lợi hại, ngay cả một kẻ phế vật như ngũ tiểu thư, giờ cũng trở nên đáng sợ như vậy...”

“Di nương,” Thẩm Đông Lăng lắc đầu: “Mặc kệ ngũ muội có liên quan chuyện của đại tỷ hay không, người đứng phía sau điều khiển mọi chuyện kia cũng đã giúp chúng ta một phen. Hiện nay phu nhân muốn xoay người cũng rất khó khăn, cho dù nhị ca lợi hại giúp phu nhân đứng lên thì uy tín cũng không được như xưa, sẽ không chèn ép chúng ta được nữa.”

“Nói cũng phải,” Vạn di nương vui mừng nhìn Thẩm Đông Lăng: “Cuối cùng cũng đợi đến ngày này. Lăng nhi à, hôm nay người bảo ta đi thử ngũ tiểu thư, nàng đối với ta có chút lạnh nhạt, không muốn qua lại thân thiết với chúng ta, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Không muốn thân thiết thì thôi vậy, không sao cả,” Thẩm Đông Lăng cười cười: “Ngũ muội là người rất thông minh. Cứ để nàng tự mình đối phó nhị ca, chúng ta không cần nhúng tay. Chỉ cần đừng trêu chọc nàng là tốt rồi.”

“Nhị thiếu gia?” Vạn di nương sững sờ: “Nhị thiếu gia sắp nhận chức quan, ngũ tiểu thư chỉ là một tiểu cô nương, sao có thể đối phó nhị thiếu gia?”

“Di nương cứ yên tâm,” Thẩm Đông Lăng nói: “Ngũ muội không phải người đơn giản, nàng chính là bảo đao sắc bén nhất Thẩm gia.”

...

Động tác nhỏ giữa Vạn di nương và Thẩm Diệu không kinh động mọi người. Hiện tại ai nấy nhìn vào Thẩm phủ vẫn nghĩ phủ tướng quân là một cảnh tượng hòa thuận, cha hiền con thảo, chỉ những người trong phủ mới biết, chuyện thế gian không ngừng biến hóa, mầm mống bất hòa đã chôn xuống, rồi sẽ có một ngày nảy mầm sinh trưởng.

Trong sân tập tại Tây viện Thẩm phủ, Mạc Kinh đang cùng A Trí, thủ hạ của Thẩm Khâu giao đấu, A Trí là một trong những thủ hạ đắc lực nhất bên cạnh Thẩm Khâu, Mạc Kinh lại có thể đánh ngang tay với hắn. Lúc trước khi Thẩm Diệu đề cử Mạc Kinh với Thẩm Khâu, hắn cũng đã thử qua bản lĩnh Mạc Kinh, kết quả làm hắn rất hài lòng.

Thẩm Khâu thật sự vui vẻ, tướng giỏi không có thủ hạ yếu, nếu thủ hạ hắn càng mạnh thì hắn càng thành công, uy danh binh lính Thẩm gia càng vang dội. Từ lúc có được Mạc Kinh, Thẩm Khâu cảm thấy Thẩm Diệu thật tinh mắt, đôi khi sẽ yêu cầu Thẩm Diệu cùng hắn đi dạo phố phường, biết đâu ngẫu nhiên sẽ phát hiện được nhân tài, chuyện này làm Thẩm Diệu chê cười hắn mấy lần, ở kiếp trước nàng chỉ gặp qua một thống lĩnh thị vệ Mạc Kinh, Thẩm Khâu nói cứ như ở ngoài đường, ai ai cũng có thể là thống lĩnh thị vệ vậy.

A Trí và Mạc Kinh giao đấu một hồi, mồ hôi ra đầm đìa, A Trí thoải mái lớn tiếng nói: “Giao đấu với Mạc huynh đúng là sảng khoái. Tay kiếm của Mạc huynh đúng là xuất thần nhập hóa, làm ta nhìn hoa cả mắt.”

Mạc Kinh chấp tay: “A Trí huynh đệ quá khen, kiếm pháp của ta sao dám nhận câu xuất thần nhập hóa, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, trên đời này đâu thiếu người tài giỏi hơn ta.”

“Ồ, còn có người kiếm thuật cao minh hơn Mạc huynh sao?” A Trí cười nói: “Ta quả thật muốn gặp để được lĩnh giáo!”

Mạc Kinh im lặng, nhưng trong đầu hiện ra hình ảnh ở chùa Ngọa Long, hắn vâng lệnh Thẩm Diệu đánh tráo phòng của Thẩm Thanh, chính vì vậy thay đổi vận mệnh của hai cô gái, đêm đó có một người áo đen từ cửa sổ tiến vào, trong vòng năm chiêu đã thoải mái đoạt kiếm của hắn, đối mặt với người kia, hắn như một đứa trẻ không hề có sức chống cự, hắn nghe Thẩm Diệu gọi người kia là Tà tiểu hầu gia.

Kiếm thuật của người kia, mới chân chính là xuất thần nhập hóa.

A Trí cảm thán một lúc mới cười nói: “Nếu được cùng Mạc huynh chung vai sát cánh trên chiến trường giết địch, chắc chắn sẽ rất thống khoái, ta rất mong đợi ngày đó, tiếc là tướng quân vì tiểu thư mà ở lại Định kinh nửa năm, muốn liên thủ đánh địch, cũng phải đợi một thời gian nữa.” Hần nhìn Mạc Kinh: “Tiểu thư nhà chúng ta đúng là tinh mắt, mới có thể phát hiện tài năng của Mạc huynh, đúng là hiếm thấy.”

“Tiểu thư là một người rất giỏi.” Mạc Kinh nói. Theo Thẩm Diệu lâu nay, có vài hành động của Thẩm Diệu làm hắn rất mâu thuẫn, Thẩm Diệu là nữ tử, lại quá tàn nhẫn, quá vô tình, thế nhưng hắn không hề cảm thấy chán ghét nàng, bởi vì người nàng đối phó, đều là những người muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Mạc Kinh không bao giờ quên ngày đó Thẩm Diệu xốc mành xe ngựa lên, mỉm cười hỏi hắn: “Ngươi có đồng ý đem một thân võ nghệ, bán cho tướng phủ Thẩm gia không?”

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, ở một phương diện nào đó, Thẩm Diệu chính là ân nhân của Mạc Kinh.

A Trí đám hắn một quyền: “Biết rồi, biết rồi, ngươi là người tiểu thư chọn lựa, tất nhiên sẽ nghĩ nàng tốt, ngày mai là rằm tháng giêng, bảo vệ nàng cho tốt là được rồi.”

“A?” Đang nói chuyện đột nhiên Mạc Kinh ngẩng đầu lên.

“Cái gì thế?” A Trí cũng nhìn theo ánh mắt hắn, ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“À, không có gì, chắc ta nhìn nhầm.” Mạc Kinh lắc đầu, bỏ qua cảm giác khác thường vừa mới lướt qua.

Một nơi khác, có hai người ngồi trong túp lều, toàn thân áo trắng, đội mũ có màn che kín mặt, không rõ tướng mạo.

Một người nói: “Thẩm phủ đúng là nhân tài lớp lớp, chỉ là hộ vệ đã có bản lĩnh như vậy, chút nữa là phát hiện ra chúng ta.”

“Không sai,” Tên còn lại thấp giọng nói: “Thẩm phủ có rất nhiều hộ vệ canh giữ, trong đó còn có binh lính của Thẩm Tín, xuống tay từ bên trong quá mức mạo hiểm, chỉ sợ sẽ hỏng việc, còn đã thảo kinh xà, nếu sau đó bọn họ cẩn thận bảo vệ Thẩm Diệu, động thủ lần nữa càng thêm khó khăn.”

“Cấp trên hạ lệnh, khó khăn lắm mới lần ra manh mối.” Người kia lại nói: “Chỉ cần bắt nàng hỏi cho ra kết quả, hai chúng ta có thể thăng quan tiến chức. Giờ chưa hành động chẳng lẽ đã buông tay.”

“Tất nhiên không phải,” Tên còn lại cười “Hắc hắc” nói: “Ngươi không nghe thấy sao, vừa rồi hai tên hộ vệ kia đã nói, ngày mai rằm tháng giêng Thẩm Diệu sẽ đi xem hội, vào chôn đông người, sợ gì không có thời cơ ra tay, đến lúc đó chúng ta một người thu hút sự chú ý của Thẩm gia, người còn lại bắt nàng đem đi.”

“Làm cho sạch sẽ.” Giọng nói người kia mang theo ý lạnh: “Để diệt trừ hậu họa, hỏi xong tin tức thì hãy ném nàng xuống lòng hồ, đừng gây thêm chuyện.”

“Tất nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thẩm Diệu Mất Tích (1)

Rằm tháng giêng hôm ấy hết sức náo nhiệt.

Thẩm Diệu vừa mới dùng xong cơm chiều, Bạch Lộ và Sương Giáng đã vội vàng chạy vào báo tin: “Tiểu thư, hiện tại có rất nhiều người đi thả đèn, nghe nói tối nay còn có bắn pháo hoa, nhìn rất đẹp.” Lời nói không hề che giấu vẻ háo hức, nồng nhiệt.

“Vội cái gì,” Cốc Vũ vừa chải đầu cho Thẩm Diệu vừa trách cứ: “Trước sau gì cũng đi, không cần phải vội.”

Lời vừa dứt, đã nghe giọng Thẩm Khâu vừa cười vừa nói: “Muội muội chuẩn bị xong chưa, cha nương đã ra sảnh chính, chỉ còn chờ chúng ta thôi.”

“Bắt đại thiếu gia.” Kinh Trập đứng ngoài cửa thì lễ đáp: “Tiểu thư còn đang chải đầu, phiền thiếu gia chờ thêm một chút.”

“Con gái đúng là phiền phức,” Thẩm Khâu thấp giọng than thở: “Chải đầu còn lâu hơn binh lính mặc áo giáp.” Dứt lời nói vọng vào trong phòng: “Muội muội, ta ra sảnh chính chờ ngươi, ngươi xong thì ra ngay nhé.”

Thẩm Diệu đáp lời. Cốc Vũ cũng chải xong, nhìn trang sức trong chiếc hộp, cuối cùng chọn một cây trâm màu tím cài lên đầu Thẩm Diệu. Thẩm Diệu nhìn lướt qua gương đồng, ngẩn ra một chút rồi hỏi: “Sao lại chọn cây này?”

“Nô tỳ thấy cây trâm này với trang phục tiểu thư đang mặc rất hợp.” Cốc Vũ cười nói: “Hơn nữa cây trâm tinh tế mà không rườm rà, phối với kiểu tóc này là OK nhất.” [Edit: Phan Ngọc Huyền. Haha...lâu lâu chèn tiếng anh vào truyện cổ đại cho mọi người giật mình chơi, edit căng thẳng quá mà, hic hic...].

Thẩm Diệu đưa tay sờ sờ cây trâm trên đầu, đây chính là cây trâm hoa hải đường Tạ Cảnh Hành đưa nàng hôm đó, mấy người Cốc Vũ đã xem qua, bảo rằng cây trâm này giá trị liền thành, Thẩm Diệu từng muốn trả lại, sau đó nàng nghĩ, biết đâu lúc khó khăn có thể dùng nó đổi bạc, nếu Tạ Cảnh Hành biết nàng nghĩ thế, không biết sẽ bị chọc giận thành cái dạng gì a.

“Tiểu thư không thích cây trâm này sao?” Cốc Vũ thấy Thẩm Diệu chần chờ, nói: “Hay là ta đổi cây khác, đại thiếu gia được ban thưởng rất nhiều trang sức, đều để ở chỗ tiểu thư, chắc là có thể tìm được cây trâm tốt hơn.”

“Không cần.” Thẩm Diệu ngắt lời nàng: “Đội tìm được cũng chậm trễ thời gian, cứ như vậy được rồi.” Bất quá chỉ là một cây trâm, nàng không thèm để ý.

Cốc Vũ giúp nàng sửa sang lại áo, phủ thêm áo choàng, cười nói: “Áo choàng này đúng là đồ tốt.”

“Đừng quên lò sưởi cầm tay.” Kinh Trập bỏ lò sưởi nho nhỏ hình cầu vào tay nàng.

Lúc Thẩm Diệu tới sảnh chính, mọi người trong Thẩm phủ cũng đã đến đông đủ. Mọi năm cả phủ đều cùng đi chơi rằm tháng giêng, năm nay cũng không ngoại lệ.

Trần Nhượng Thu và Thẩm Vạn đang nói chuyện, Thẩm Nguyệt hôm nay mặc một chiếc váy màu hồng nhạt thêu mây trắng, làn váy quanh co khúc khuỷu, bên ngoài phủ áo khoát mỏng màu hồng phấn. Thời tiết lạnh thế này, nàng mặc như vậy không giữ ấm được, nhưng dường như nàng rất hài lòng với bộ dạng của mình, thấy Thẩm Diệu đến, liền mỉm cười gọi: “Ngũ muội.”

Thẩm Diệu gật đầu với nàng, quay lại nhìn về phía nhị phòng. Nếu nói năm nay có điều gì khác với năm trước, thì chính là một nhà Thẩm Quý, năm nay không còn Thẩm Thanh, cũng không có Nhiệm Uyển Vân cùng Thẩm Nguyên Bách, Nhiệm Uyển Vân tinh thần không tốt còn đang tịnh dưỡng, không ai trông chừng Thẩm Nguyên Bách, Thẩm lão phu nhân sợ bọn bất cóc trẻ con nên để Thẩm Nguyên Bách ở nhà với bà. Bên cạnh Thẩm Quý chỉ còn lại Thẩm Viên, đứng phía sau Thẩm Quý, Vạn di nương đang nắm tay một cô gái, mắt nhìn về phía Thẩm Diệu, cô gái này chính là thứ nữ nhị phòng Thẩm Đông Lăng.

Nàng mặc một bộ váy màu xanh lam, chắc vì để chống lạnh nên bộ váy kia rất dày và nặng, làm nàng trông có vẻ gầy yếu, tuy vậy gương mặt vẫn hiện lên vẻ xinh đẹp gần giống Vạn di nương, khí chất toàn thân lạnh nhạt, không chào hỏi Thẩm Diệu, chỉ trầm mặc nhìn, không biết do ngại người lạ, hay do lạnh lùng.

Thẩm Diệu thu hồi ánh mắt, nghe Thẩm Khâu ào ào nói: “Muội muội, người càng ngày càng xinh đẹp!”

“Tiểu tử thôi,” Thẩm Tín nghe vậy liền đá Thẩm Khâu một cái: “Muội muội người lúc nào chẳng xinh đẹp!”

La Tuyết Nhạn cười đi đến bên người Thẩm Diệu, nắm tay nàng nói: “Kiểu Kiều của chúng ta đã lớn rồi.”

Mọi người trong sảnh đều hướng ánh mắt nhìn Thẩm Diệu, một năm trước nàng vẫn là cô gái tục tũn thích mang vàng mang bạc, phần trên mặt trắng còn hơn vôi quét trên tường, nhìn giống hệt một kẻ ngu. Hiện giờ thì sao, nàng mặc một chiếc váy màu tím, áo choàng thêu hoa mẫu đơn, khăn quàng cổ thêu hoa tinh xảo, đầu chải một kiểu tóc đơn giản, phía trên chỉ có một chiếc trâm ngọc nho nhỏ, nhưng toàn thân toát ra một cỗ quý khí. Ngũ quan thanh tú, đôi mắt đen láy trong suốt như con thú nhỏ, vốn chỉ là một tiểu cô nương, nhưng không biết vì sao, cử chỉ của nàng lại ẩn hiện vẻ uy nghiêm, tựa như ánh trăng trên chín tầng trời, làm người ta không dám nhìn thẳng.

So sánh tất cả nữ nhân ở đây với nàng, chỉ thấy bọn họ đều là những phụ nữ tầm thường, không đáng nhắc đến.

Ánh mắt Thẩm Nguyệt lóe lên tia đố kỵ, Thẩm Diệu, kẻ từng bị nàng giẫm đạp dưới chân, nay lại đoạt nổi bật của nàng. Thẩm Nguyệt luôn tự hào mình có một vẻ đẹp mang hơi hướm người có học thức, nay nhìn Thẩm Diệu, lòng nàng tự thấy không bằng. Nàng nhìn về phía Trần Nhượng Thu, hy vọng tìm được vẻ khinh thường khi nhìn Thẩm Diệu, nhưng nàng không thấy điều mình muốn, chỉ thấy vẻ ngưng trọng trong mắt Trần Nhượng Thu, điều này làm lòng nàng chột lạnh.

Vạn di nương thờ dãi trong lòng, cánh tay nắm Thẩm Đông Lăng càng chặt hơn, nàng nghĩ Thẩm Diệu không hổ là đích nữ, khí chất khác hẳn, nữ nhi của mình cho dù thông minh thế nào đi nữa, nhưng từ nhỏ sống tách biệt cô lập, dù có ăn mặc đẹp đẽ, cũng không thể so sánh với Thẩm Diệu.

Các nam nhân trong sảnh thì không có phản ứng gì lớn, Thẩm Tín và Thẩm Khâu thì không nói rồi, Thẩm Quý và Thẩm Vạn chỉ hơi nhíu mày, chỉ có Thẩm Viên, ánh mắt nhìn Thẩm Diệu nặng nề, không biết đang nghĩ cái gì.

Trần Nhượng Thu mở lời chuyển hướng câu chuyện: “Nếu đã đến đông đủ, chúng ta xuất phát thôi.”

Thẩm lão phu nhân cao tuổi, những sự kiện thế này tất nhiên không tham gia, Nhiệm Uyển Vân, Thẩm Nguyên Bách và những cơ thiếp nhị phòng cũng ở lại phủ. Còn lại đều đi xem náo nhiệt. Nếu là năm trước, mọi người sẽ cùng chuyện trò vui vẻ. Nhưng năm nay, Thẩm Diệu bị nhốt trong tù đường xém tí chết thiêu, Thẩm Tín, Thẩm Khâu ăn ý bảo trì khoảng cách với nhị phòng, tam phòng, chỉ nói chuyện với La Tuyết Nhạn.

Thị vệ Thẩm phủ đi theo phía sau. Hàng năm, vào dịp này, để đảm bảo an toàn cho dân chúng đi xem hội, quan phủ Định kinh cũng phái quan binh trực

ở ngã tư đường và tuần tra xung quanh, hoàn cảnh khá an toàn.

Thẩm Tín tỏ thái độ xa cách, Thẩm Quý và Thẩm Vạn cũng không tự tìm mặt mặt, hai huynh đệ tự nói chuyện với nhau. Trước đây Thẩm Nguyệt luôn đi cạnh Thẩm Diệu, khi đó Thẩm Diệu có thể làm nền để tôn lên vẻ có trí thức hiểu lễ nghĩa của nàng. Hiện tại Thẩm Diệu lạnh nhạt, Thẩm Nguyệt cũng không muốn bị nàng đoạt nổi bật, nên đi bên cạnh Thẩm Đông Lăng để trò chuyện. Vạn di nương thấy Thẩm Nguyệt chủ động thân cận con gái mình, tất nhiên là cao hứng, ngất nổi Thẩm Đông Lăng tỏ ra ngại giao tiếp, không nhiệt tình với Thẩm Nguyệt, đôi khi sẽ sợ hãi, khiếp đảm, cứ như vậy Thẩm Nguyệt cũng hết hứng thú.

Giữa những người này, tồn tại một không khí xấu hổ quý dị. Nói đúng ra là tất cả cùng đi chung đường nhưng suy nghĩ thì mỗi người một nẻo.

Thẩm Diệu vừa đi vừa nhìn ngắm hoa đăng, mấy người Thẩm Tín không thích đoán đồ đèn, đơn giản vì họ đều là võ tướng thô kệch, không hợp với những trò nhỏ nhả như vậy. Thẩm Khâu còn thẳng thừng hơn: “Muội muội nếu thích mấy cái hoa đăng kia, sáng mai đại ca phái người tìm vài sư phụ làm cho người mấy cái y hệt, phí sức tranh đua với người khác làm gì.”

Thẩm Khâu không thể hòa nhập với đoàn người “nhỏ nhả” của Trần Nhượng Thu, miễn cưỡng chờ họ đoán xong đồ đèn, tất cả lại tiếp tục đi về phía trước, Vạn di nương đột nhiên mở miệng nói với Thẩm Quý: “Lão gia, nghe nói hồ Vạn Lễ đêm nay có người sắm vai Hằng Nga ca múa, đèn lồng thỏ ngọc cũng đặt trong lòng hồ, hay là chúng ta đi xem một chút.”

Trần Nhượng Thu nghe vậy nhún nhún, nhẹ giọng nói: “Người sắm vai Hằng Nga kia nghe nói là kỹ nữ của Bảo Hương lâu, hôm nay chúng ta ra ngoài có mấy thiếu nữ đi cùng, đến đó cũng không tốt.” Bảo Hương lâu là chỗ nào? Chính là lâu xanh lớn nhất Định kinh a, các cô nương ở đó đều xinh đẹp dụ hoặc như hồ ly tinh, biết bao đàn ông đến đó vung tiền như rác, ngủ với các nàng một đêm thì về nhà vứt bỏ vợ con. Nhưng nhóm phu nhân tuy ác cảm, cũng không thể phủ nhận tài nghệ xuất chúng của các nàng, vì thế năm nay Hằng Nga tiên tử vẫn do cô nương ở Bảo Hương lâu đảm nhận.

“Tam phu nhân,” Vạn di nương ôn nhu nói: “Về lý thuyết đúng là không tốt, nhưng hôm nay các nàng sắm vai tiên tử, ở trước mặt quần chúng chắc chắn cũng không làm ra chuyện gì khác thường, chúng ta chỉ đi xem nào nhiệt mà thôi, không cần quá câu nệ tiểu tiết.” Vạn di nương cũng không muốn cùng Trần Nhượng Thu tranh giành cái gì, nhưng nàng cũng giống Nhiệm Uyển Vân, chứng mất Trần Nhượng Thu bày ra vẻ thanh cao, lúc nào cũng thể hiện mình là người có học vấn, thậm chí so với Nhiệm Uyển Vân, Vạn di nương còn chán ghét Trần Nhượng Thu hơn, bởi vì chính nàng cũng xuất thân từ ca kỹ, Trần Nhượng Thu nhục mạ Bảo Hương lâu, thì cũng không xem nàng ra gì.

Hai người này đối chọi gay gắt làm mọi người có chút hứng thú. Khi các nàng tranh cãi, mấy nam nhân không tiện xen vào, Thẩm Đông Lăng gắt gao nắm chặt tay Vạn di nương, Thẩm Nguyệt cũng muốn bênh vực mẫu thân, nhưng nghĩ lại không biết làm như vậy có mất thân phận đích nữ của nàng hay không, nên nhất thời không ai nói chuyện.

Trong một mảnh im lặng, Thẩm Diệu nhẹ nhàng mở miệng: “Ai nói đi hồ Vạn Lễ nhất định phải ngắm Hằng Nga tiên tử, cảnh hàng ngàn người thả hoa đăng cũng không phải dễ dàng thấy được. Còn nữa, nghèo hèn phú quý, xuất thân của mỗi người không ai có thể lựa chọn, đừng vì thế mà khinh thường người khác. Dù nàng ta thân phận thế nào, hôm nay nàng sắm vai Hằng Nga, chính là đại diện cho vẻ đẹp của ánh trăng trong lòng quần chúng, cần gì để ý những chuyện bên lề.”

Mọi người nghe vậy đều sùng sốt, Thẩm Tín cười ha ha: “Kiều Kiều nói đúng, nghèo hèn hay phú quý, xuất thân không ai có thể lựa chọn, dựa vào đó mà khinh thường người khác thì cũng không hay ho gì.”

La Tuyết Nhạn cũng mỉm cười, bọn họ là những người chiến đấu trên chiến trường, binh lính của họ cũng có người xuất thân từ nhà quan, nhưng đa số là dân chúng, có người hoàn cảnh gia đình khó khăn, cơm không đủ ăn, cha mẹ vì đói mà chết, nếu nói về xuất thân, những binh lính này mới là người khổ sở nhất. Chính vì vậy bọn họ không khinh thường người khác, lời của Thẩm Diệu, rất hợp ý hai người.

“Muội muội,” Thẩm Khâu vỗ vỗ vai Thẩm Diệu: “Cách nghĩ của ngươi, cho thấy lòng dạ ngươi rộng lớn, bao dung được thiên hạ, trí tuệ như vậy, đại ca mặc cảm không sánh bằng.”

Biết rõ lời Thẩm Khâu có phần trêu ghẹo, nhưng Thẩm Diệu cũng hơi thất thần. Kiếp trước nàng gả cho Phó Tu Nghi, ban đầu là vì ái mộ, sau lại gánh vác trọng trách hoàng hậu trên vai, bốn chữ “mẫu nghi thiên hạ”, chính là yêu dân như con, phải làm thế nào để con dân của mình đều an cư lạc nghiệp, những điều này là Phó Tu Nghi dạy nàng, tuy rằng bản thân hắn vẫn chưa làm được.

Cả nhà bọn họ kẻ xướng người họa, Trần Nhượng Thu giận đến tái mặt, Thẩm Tín và Thẩm Khâu khen Thẩm Diệu trí tuệ, bao dung chẳng phải ngầm chỉ nàng ngu dốt, ít kỷ hay sao? Thần sắc Thẩm Vạn cũng âm trầm, Thẩm Nguyệt tức giận, nhưng cũng kiềm chế không châm chọc Thẩm Diệu.

Vạn di nương nghĩ lời Thẩm Diệu nói là đứng về phe nàng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, Thẩm Đông Lăng kéo tay nàng, hơi lắc đầu, Thẩm Viên vẫn âm trầm cười lạnh, Thẩm Quý làm bộ như không biết.

“Vậy đến hồ Vạn Lễ đi.” La Tuyết Nhạn ra lệnh một tiếng, nàng vốn là nữ tướng quân, ra lệnh hết sức tự nhiên. Những người khác dù không tình nguyện, nhưng hộ vệ Thẩm gia đã đi, bọn họ đành phải đuổi theo.

Hồ Vạn Lễ nằm ở phía Tây Định kinh, toàn bộ diện tích đều nằm trong thành, mùa xuân giống như một khối phi thủy, ngày đông lòng hồ tuyết rơi trắng xóa, bay bay trên mặt hồ, có du thuyền chở thi nhân qua lại, uống rượu luận văn, hết sức đẹp đẽ.

Trời hôm nay cũng có tuyết rơi nhẹ, trong ánh hoa đăng của người người nhà nhà, lòng hồ lấp lánh ánh sáng, ven hồ người ta treo hoa đăng đầy các cảnh cây, rực rỡ đến nỗi từ xa nhìn lại, không phân biệt được đâu là tuyết, đâu là hoa đăng.

Chưa đến bờ hồ, đã nghe âm thanh đi đùng của pháo hoa, ngẩng đầu lên, trong màn đêm tối đen, nở ra những chùm hoa ánh sáng, dù là chủ nhân hay nô

bộ, những cặp tình nhân đang sánh vai hay người một nhà, ai cũng ngẩng lên nhìn không chớp mắt.

“Tiểu thư, tiểu thư nhìn kia.” Kinh Trập hưng phấn nói: “Pháo hoa bên hồ Vạn Lễ bắn rồi, nghe nói bắn suốt cả đêm nay.”

“Đúng là hoành tráng.” Cốc Vũ lẩm bẩm nói.

“Oa, Định kinh đúng là phồn hoa.” Thẩm Khâu nói với La Tuyết Nhạn: “Cũng nhiều trò vui không thua gì Tây Bắc.”

La Tuyết Nhạn cũng vừa đi vừa trầm trồ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Thẩm Diệu Mất Tích (2)

Edit: Phan Ngọc Huyền

Rầm tháng giêng hàng năm ở Định kinh đều có người bị bắt cóc, nếu là trẻ nam còn đỡ, có thể bị bán đến những nhà giàu không sinh được con. Nếu là trẻ nữ hoặc các cô gái thì thảm rồi, nếu không đẹp thì bị bán làm nô tỳ, nếu có chút tư sắc còn khổ hơn, sẽ bị bán vào gánh hát, thanh lâu, hoặc bán vào nhà thổ để người ta dạy dỗ vài năm lớn lên trở thành sủng vật của những người giàu có quyền thế.

Trong những người bị bắt đi, cũng có những tiểu thư phú quý, nhưng kẻ buôn người trước nay nào có phân biệt đối tượng, dù là tiểu thư nhà giàu hay dân chúng bình thường một khi đã vào tay bọn họ đều là một dạng.

“Thẩm tiểu thư bị kẻ buôn người bắt cóc?” Trong phòng, Quý Vũ Thư khần trương đứng dậy, đi qua đi lại hai bước, gương mặt hiện ra vài phần lo lắng: “Thẩm tiểu thư rất thanh tú, khí chất lại xuất chúng, nếu rơi vào tay bọn họ chắc chắn sẽ bị bán đi. Tuy rằng ta rất thích Thược Dược cô nương, nhưng ta không hy vọng Thẩm tiểu thư cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy. Tạ Tam ca, chúng ta phải đi cứu nàng.”

Cao Dương nghe Quý Vũ Thư nói liền cười nhạt: “Người có bị điên không, với thủ đoạn của Thẩm Diệu, sao có thể bị kẻ buôn người bắt cóc. Những kẻ kia chỉ chọn những cô gái hoặc trẻ lạc mà bắt, còn Thẩm Diệu luôn có Thẩm Tín, Thẩm Khâu bên cạnh, kẻ buôn người nào dại mù mà lại đi bắt cóc nàng, Thẩm Diệu cũng đâu phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành, vụ mua bán như vậy căn bản không có lợi.”

Lời hần nói cũng đúng, bọn buôn người đều thừa dịp người nhà không chú ý mới ra tay bắt cóc. Dù là muốn bắt tiểu thư nhà quan, cũng phải chọn thời điểm xung quanh nàng chẳng còn ai. Nhưng tin tức điều tra cho thấy, lúc Thẩm Diệu bị bắt là đang trên đường đến hồ Vạn Lễ, lúc đó tuy đông người dễ dàng trà trộn, nhưng một khi bị phát hiện cũng khó trốn thoát. Mạo hiểm như thế để bắt cóc một tiểu thư quốc sắc thiên hương thì không nói làm gì, đằng này Thẩm Diệu chỉ mới là một tiểu cô nương, tuy nàng thanh tú nhưng không đến mức để bọn buôn người đánh mất lý trí đi bắt cóc.

Quan trọng nhất là lúc đó Thẩm Khâu và Thẩm Tín đều ở rất gần, bọn người kia chuyên bắt nạt kẻ yếu nhưng rất sợ gặp phải phiền phức. Đụng chạm với một nhà Thẩm Tín, chuyện bất lợi như vậy chỉ có kẻ điên mới làm.

Quý Vũ Thư giật mình: “Nói vậy, không phải bọn buôn người bắt nàng? Vậy thì là ai? Người này rõ ràng muốn nhắm vào Thẩm tiểu thư, có phải tàn dư của phủ Dự thân vương hay không?” Vừa nói xong hần lại lắc đầu: “Nhưng mà người phủ Dự thân vương đâu biết vụ án diệt môn có liên quan đến Thẩm Diệu, chẳng lẽ là người Thẩm gia? Nghe nói bọn họ cũng không hòa thuận như vẻ ngoài, có thể là người của hai phòng còn lại không?”

Tạ Cảnh Hành vẫn trầm mặt này giờ bỗng nhiên đứng dậy nói: “Tất cả đều không phải. Chính là bọn người kia.”

“Bọn người kia?” Cao Dương thần thốt đứng lên, nhìn Tạ Cảnh Hành: “Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện...”

“Không.” Tạ Cảnh Hành lắc đầu: “Gần đây ta vẫn chờ bọn họ động thủ, nhưng mãi không có động tin hiệu. Giờ thì ta đã hiểu, có thể bọn họ đã phát hiện mất thất, lần ra dấu vết Thẩm Diệu có mặt ở phủ Dự thân vương ngày hôm đó. Nên muốn bắt Thẩm Diệu để tra hỏi, thân phận của chúng ta vẫn chưa bị bại lộ.”

“Bọn họ là những người ngại nhắc đến hôm trước à?” Quý Vũ Thư sùng sốt, lập tức đau đầu: “Nguy rồi, với thủ đoạn của những người đó, Thẩm tiểu thư rơi vào tay bọn họ, chắc chắn sẽ không dễ chịu.”

“Lệnh cho ám vệ của Mặc Vũ Quân đi tìm, tìm khắp xung quanh hồ Vạn Lễ, đông người như vậy, để tránh tai mắt bọn họ sẽ không đi quá xa.” Tạ Cảnh Hành trầm giọng nói. Thu hồi về mặt tùy ý thân nhiên hằng ngày, thay vào đó là một bộ dạng nghiêm nghị lạnh lẽo không phù hợp với một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

“Hiện tại điều động người của ám vệ Mặc Vũ Quân sẽ không tốt lắm.” Cao Dương nhủ mảy nói: “Người ở Định kinh bị người khác nhìn chằm chằm, nếu kinh động chỉ sợ gây ra phiền toái. Hay để ta cho người phong tỏa công thành, sáng sớm ngày mai phái người lặng lẽ truy đuổi, chắc chắn có thể tìm ra, bây giờ đánh rắn động cỏ cũng không phải biện pháp tốt.”

“Chờ một đêm?” Quý Vũ Thư nhảy dựng lên: “Qua một đêm Thảm tiểu thư đã mất mạng luôn rồi!” Quý Vũ Thư tuổi trẻ khí thịnh, có chút thương thức Thảm Diệu, không giống Cao Dương đã có bộ dáng người làm chính trị tàn khốc vô tình, một mặt nào đó, Quý Vũ Thư vẫn đang giữ được vẻ chân thành hết sức đáng quý của thiếu niên.

Cao Dương tức giận: “Đến lúc nào rồi, ngươi còn lo lắng cho nàng. Sơ sẩy một cái, thân phận của chúng ta đều bị lộ!”

“Xuất động người đi tìm.” Tạ Cảnh Hành lạnh nhạt nói: “Ta không muốn lặp lại lần thứ hai.”

“Tạ Tam!” Cao Dương nhìn về phía hán cao giọng can gián: “Ngươi muốn đợi kẻ bị hủy vì một tiểu nha đầu sao? Đừng quên những gì ngươi đã nói.”

“Cao Dương, chú ý thân phận của ngươi.” Tạ Cảnh Hành đột nhiên lạnh lùng nói, mi tâm hán hơi nhú, con ngươi trong mắt bắt đầu co lại, còn đen tối hơn so với màn đêm ở Định kinh. Hán đột nhiên phát giận, làm Cao Dương nhìn không được run lên.

Quý Vũ Thư thấy thế, vội vàng hoà giải nói: “Việc hôm nay không ai dự đoán trước được, có lẽ cũng không tệ hại như thế, trước hết chúng ta phải nghĩ ra đối sách.”

Tạ Cảnh Hành trầm mặc, lát sau nói: “Ta không vì ai cả, bọn họ ở dưới mí mắt ta dám rút cùi dưới đáy nôi, chuyện này làm ta khó chịu. Nếu đã có gan đến, thì tối nay khiến cho bọn họ nếm thử, cái gì gọi là có đi không có về!”

...

Đám đông bên bờ hồ Vạn Lễ vẫn hết sức náo nhiệt, chuyện Thảm Diệu mất tích được người Thảm gia giấu kín nên vẫn chưa gây ra kinh động, nhưng dù có truyền ra, đa số người ở đây cũng chỉ ôm tâm lý hóng chuyện, không phải thật tâm lo lắng.

Hằng Nga tiên tử đã múa xong một khúc, nam nhân xem đến ngây ngốc, nữ nhân thì thầm mắng hồ ly tinh. Hoa đăng thỏ ngọc dùng vải trắng kết thành, bên trong đồ đầy dầu hỏa, bên ngoài trang trí họa tiết thành hình dáng con thỏ, có thể nhìn thấy rõ ràng ngọn đuốc được đặt giữa hoa đăng, mọi người hồ vang, hoa đăng thỏ ngọc cực lớn chậm rãi bay lên từ giữa lòng hồ.

Mọi người hân hoan đem đèn hoa của mình thả xuống lòng sông, mang theo ước nguyện của cùng đi với thỏ ngọc.

Ngoài trời tuyết rơi nhỏ nhỏ, nhưng bên hồ Vạn Lễ đèn đuốc vẫn sáng ngời, từ xa nhìn lại hết sức hoành tráng, cảnh tượng hơn hán năm trước. Trong hồ thuyền hoa ngược xuôi đông đúc, bình thường những chiếc thuyền này chỉ phục vụ tài tử văn nhân uống rượu mua vui, hôm nay không biết được những ai thuê mà trang trí rất nhiều đèn lồng, nhưng so với cảnh tượng trên bờ vẫn còn thua kém, nên không bị người khác chú ý.

Trong số đó có một chiếc thuyền từ từ dạt xuống hạ du, trong rất nhiều chiếc thuyền treo hoa đăng nhìn có vẻ như nó bị gió thổi nhẹ mà trôi đi, nhưng đến gần mới thấy tốc độ rất nhanh, càng ngày càng rời xa đám đông, đến cuối cùng gần như mất hút.

Thảm Diệu ngồi trong một góc khoang thuyền, mắt lạnh nhìn hai người trước mặt.

Trong ánh sáng chập chờn của ngọn đèn có thể nhìn thấy Thảm Diệu bị trói chân tay, miệng bị nhét vải rách, hoàn cảnh hết sức khó khăn.

Hai người trước mặt đều mặc áo đen bộ dạng xa lạ, một người cao gầy đứng ở đầu thuyền xem xét, rồi bước đến khoang gập đầu với người còn lại: “Được rồi, nơi này không có người.”

Người vóc dáng thấp hơn cười một tiếng, rồi rút mảnh vải trong miệng Thảm Diệu, nói: “Thảm tiểu thư, nơi này không có người, ngươi đừng kêu la gì cả, nếu kêu loạn, chúng ta hoàn toàn có thể giết ngươi rồi bỏ trốn.”

Ánh mắt Thảm Diệu khẽ nhúc nhích, nàng im lặng không nói gì.

Những người này hành động khác lạ, bắt nàng lên thuyền hoa rồi vận chuyển trót lọt trước mắt mọi người, Thảm Tín theo lẽ thường chỉ lúng lúng trên bờ gần điểm nàng mất tích, sẽ không nghĩ đến nàng đang ở trung tâm hồ Vạn Lễ, trong tầm mắt của biết bao người.

Vừa rồi lúc đứng chờ Thảm Khâu trở về, nàng bị người tấn công từ phía sau, ôm eo bịt miệng mang đi, hai kẻ này hành động quá nhanh, nàng chưa kịp phản ứng đã bị trói gô lại rồi đẩy lên thuyền.

Thấy Thảm Diệu ngoan ngoãn im lặng người vóc dáng thấp có vẻ hài lòng, người cao gầy đi tới, ngồi xuống trước mặt nàng ánh mắt âm trầm, nói: “Thảm tiểu thư, chúng ta không thích vòng vo, hôm nay bắt ngươi tới đây là muốn hỏi ngươi một chuyện.” Người này khi nói chuyện tỏa ra một khí chất rất độc đáo không giống đạo tặc bình thường.

Hắn nói: “Ngươi đã từng vào mật thất ở phủ Dự thân vương?”

Ánh mắt Thảm Diệu chột lóe, thời điểm nàng bị bắt đi đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, có thể là người nhị phòng, tam phòng, hoặc là Thảm Viên bố trí, cũng có thể là thủ hạ cũ của Dự thân vương, thậm chí còn nghi ngờ cả Phó Tu Nghi nhưng lại không dự đoán được người bắt cóc nàng mục đích là vì gian mật thất đó. Bí mật này chỉ có nàng và Tạ Cảnh Hành, Cao Dương biết được, sao những người này có thể phát hiện?

Nói gì thì nói, đối phương có chuẩn bị mà đến chần chẫn đã thăm dò tình huống của nàng, Thảm Diệu chớp đôi mắt, giả bộ ngây thơ đáp: “Đúng, ngày đó đại ca đến phủ Dự thân vương xử lý công việc, bảo ta đợi ở phòng uống trà. Ta vô tình phát hiện một gian mật thất, tò mò nên cũng có vào xem thử.”

Hai người đối diện liếc nhau, người thấp hơn nói: “Vậy trong mật thất ngươi đã gặp ai?”

Ngón tay Thẩm Diệu co lại.

Những người này vì Tạ Cảnh Hành và Cao Dương mới tới tìm nàng. Suy nghĩ của Thẩm Diệu xoay chuyển, bọn họ chỉ biết nàng gặp người khác, không biết đó là ai nên mới hỏi như vậy. Nếu nàng nói ra, chắc chắn bí mật mà Tạ Cảnh Hành và Cao Dương che giấu sẽ bại lộ.

Nàng giả vờ nghi hoặc nhìn về phía đối phương: “Ta có gặp ai đâu.”

Người cao gầy âm ngoan nhìn nàng: “Thẩm tiểu thư, đừng mong qua mặt bọn ta. Ngươi nói ngày đó ngươi vô tình phát hiện mật thất, chúng ta tin tưởng. Còn về những bí mật trong mật thất và những người ngươi đã gặp qua trong đó, hiện giờ ngươi nói ra còn kịp, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Thẩm Diệu theo dõi từng cử chỉ của hắn, trong lòng tính toán thật nhanh. Kiếp trước nhờ vào quan hệ của Phó Tu Nghi nàng mới biết sự tồn tại của gian mật thất, vì thế những người này tin tưởng nàng vô tình phát hiện ra nó. Nhưng bọn họ vẫn muốn tìm cho ra kẻ đã có mặt cùng nàng hôm đó.

Nàng lắc đầu: “Ngày đó ta đi vào bên trong không nhìn thấy ai khác, về phần bí mật hay những người ở trong đó ta không hề nhìn thấy, có lẽ lúc ta vào thì bọn họ đã đi rồi.”

“Không thể nào!” Người cao gầy nhìn nàng, đột nhiên lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Thẩm tiểu thư, ngươi đã không nói, vậy đừng trách ta độc ác.”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt người thấp bé sáng lên, một cánh tay heo mò lên sờ sờ mặt Thẩm Diệu, vẻ mặt dâm tà nói: “Tiểu mỹ nhân da mềm thịt mịn, nếu ngươi đã không ngoan ngoãn, ca ca sẽ ăn ngươi.” Nói xong hắn định cởi áo nàng.

“Nếu ngươi dám đụng đến ta, ta sẽ cắn lưỡi tự sát, cái gì ngươi cũng sẽ không tra được.” Thẩm Diệu bình tĩnh nói: “Nếu ta mất đi trong sạch, ta thà chết còn hơn, lúc đó các ngươi còn cơ hội tra hỏi hay sao?”

Lời này vừa nói ra, tay của người vóc dáng thấp hơn dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua người cao gầy, kẻ kia nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, hỏi: “Ngươi biết người trong mật thất hôm đó là ai?”

Thẩm Diệu thản nhiên nói: “Biết đâu chút nữa ta sẽ nhớ ra.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Anh Hùng Cứu Tiểu Nha Đâu

Người vóc dáng thấp há hốc miệng, tên còn lại ánh mắt âm trầm. Có lẽ thái độ thông dong của Thẩm Diệu làm hắn trở tay không kịp, trong tình huống như vậy mà Thẩm Diệu vẫn có thể uy hiếp ngược lại, đúng là làm hắn rất bất ngờ. Nàng giống như một kẻ vô lại trên đường, ăn vạ với bọn hắn. Nhưng nàng nói đúng, nếu nàng biết người hôm đó là ai mà bọn hắn bức ép nàng đến đường cùng, lòng nàng mang hận, sao có thể tiết lộ chân tướng với bọn hắn.

Ánh mắt Thẩm Diệu lạnh lùng, ai cũng có nhược điểm, nhược điểm của hai người này là cần biết người bên trong mật thất là ai, mà đầu mối duy nhất chỉ có một mình nàng. Nếu nàng là một tiểu thư nũng nịu, dọ nhẹ không chừng đã lấy được thông tin, nhưng đáng tiếc nàng từng là Thẩm hoàng hậu lần lộn chốn hoàng cung, nguy hiểm gì mà chưa từng trải qua.

“Vậy bây giờ ngươi muốn gì?” Người vóc dáng thấp dụ dỗ nàng, vẻ mặt thay đổi hòa khí hơn: “Chỉ cần ngươi nói ra người nợ là ai, cái gì chúng ta cũng đồng ý với ngươi.” Ngực khí của hắn giống như đang dỗ dành đứa bé.

Thẩm Diệu mí mắt cũng không nâng, hỏi: “Các ngươi là ai?”

Hai người hết sức ngạc nhiên với câu hỏi của nàng, người cao gầy cười lạnh: “Biết chúng ta là ai đối với ngươi có lợi gì?”

“Biết đâu ta có thể liên tưởng đến người nợ.” Thẩm Diệu mỉm cười nhìn hắn.

“Ngươi đang kéo dài thời gian.”

Thẩm Diệu im lặng không đáp.

Người vóc dáng thấp đá ghế đứng dậy, chộp lấy hàm Thẩm Diệu, dường như đã hết kiên nhẫn nói: “Nữ nhân thôi, rượu mời không uống thích uống rượu phạt. Không cần nhiều lời với nàng, binh lính của Thẩm Tín đang bủa vây bên ngoài, chúng ta không thể ra mặt, hiện tại chỉ có thể bắt nàng theo chúng ta, đợi sau khi về đến nơi...” Nụ cười của hắn vụn vụn: “Tất nhiên sẽ có cách làm nàng phải mở miệng.”

Hắn cúi xuống, sờ soạng rối loạn trên gương mặt Thẩm Diệu: “Cô bé, vừa rồi gia không muốn gặp phiền phức nên đối đãi nhẹ nhàng với ngươi, nhưng

nếu người đã không muốn sống, thì cũng đừng trách gia vô tình!”

Ánh mắt Thẩm Diệu chợt lạnh, nhanh như chớp lấy từ tay áo ra một cây dao nhỏ, nhắm mắt đối phương đánh tới, tên kia không kịp đề phòng, bị rạch một dao vào mặt máu chảy ròng ròng. Thẩm Diệu lùi lại, dây trói đã được nàng âm thầm cắt đứt từ lúc nào. Thẩm Diệu luôn có một thói quen giấu một cây dao nhỏ vào tay áo, nhờ vậy lúc này còn có vũ khí để tự vệ. Nàng chạy ra sau mạn thuyền, kêu to “Cứu mạng!”. Vừa chạy khỏi khoang thuyền nàng đã bị bắt trở lại ném mạnh vào khoang, lưng đập vào ván gỗ làm chiếc thuyền lay động mạnh, Thẩm Diệu đau đến nỗi hít một hơi. Nhưng vừa trấn tĩnh, nàng lại lao ra, tên cao gầy cười lạnh, đá một cái vào xương bánh chè của Thẩm Diệu, nàng đau đến khụy xuống, nhưng rồi lại vung dao nhỏ lên hướng người nọ đâm tới, tên cao gầy hoảng hồn tránh qua một bên, miệng mắng “Độc phụ!” sau đó đoạt dao trong tay nàng. Thẩm Diệu chịu đựng nỗi đau trên đầu gối, hai tay bắt lấy cửa sổ khoang thuyền, không nghĩ ngợi buông mình xuống dòng nước lạnh buốt.

“Còn muốn chạy?” tên cao gầy không hề do dự cầm dao vừa đoạt được đâm vào bắp chân Thẩm Diệu, nàng rơi xuống nước máu lan ra đỏ cả mặt hồ.

Đang là mùa Đông nên nước hồ Vạn Lễ lạnh đến thấu xương, rơi vào nước cả người dường như đóng băng, cựa quậy được vài cái, toàn thân Thẩm Diệu đã tê cứng.

Tên cao gầy định nhảy xuống bắt Thẩm Diệu, dù sao nàng cũng là nhân chứng duy nhất biết về mật thất kia, nhưng hắn chưa kịp nhảy đã nghe một tiếng pháo hiệu, hắn ngừng đầu lên thì phát hiện một chùm ánh sáng trên bầu trời.

“Có biến!” Tên vóc dáng thấp lau máu trên mặt, nói: “Đi thôi!”

“Mang ả ta theo.” Tên cao gầy mắng một tiếng, chuẩn bị nhảy xuống bắt Thẩm Diệu, không ngờ thân thuyền xóc nảy một cái, trên mũi thuyền xuất hiện hai kẻ mặc áo đen, trên vai áo hai người này có thêu chim ưng bằng chỉ kim tuyến, nhìn rất đặc biệt. Tên thấp hơn thất thanh nói: “Mặc Vũ Quân! Tại sao Mặc Vũ Quân lại có mặt ở đây?”

Hai tên bắt cóc còn chưa hồi phục tinh thần, hai người áo đen đã ra tay, ánh kiếm màu bạc hiện lên, hai tên bắt cóc định chi động tác rồi từ từ ngã xuống.

Trong lòng hồ, Thẩm Diệu đang kịch liệt giãy giụa, qua những lời hai tên bắt cóc nói, nàng đoán được họ không hành động đơn độc, sau lưng họ có thể là một thế lực khổng lồ mà nàng không thể tưởng tượng nổi. Nếu chỉ là hai người bọn họ, nàng còn có hy vọng thoát thân, nhưng nếu rơi vào tay thế lực phía sau thì dù nàng có chết Thẩm gia cũng sẽ không tìm thấy xác.

Vì nghĩ thế nên nàng quyết tâm đào tẩu ngay lúc này, nhưng không ngờ hành động đập nổi dìm thuyền này đã dẫn nàng vào chỗ chết. Hai kẻ bắt cóc kia không xuống bắt nàng, chẳng lẽ nàng đành chịu chết tại đây?

Toàn thân nàng dần chìm xuống, bên tai nghe được tiếng vang ong ong, cơ thể như rơi vào hầm băng nhưng đôi mắt lại nhìn thấy ánh sáng chói lòa, ánh sáng của những ngọn đuốc, ánh sáng của hoa đăng, xa xa gần gần nhưng đưa tay lại không thể nào chạm tới [Edit: Phan Ngọc Huyền. Huhu... Tạ Cảnh Hành mau tới cứu nương nương].

Chính vào lúc ánh sáng dần tắt đi, nàng đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ xa bơi tới. Người nọ động tác mạnh mẽ, xuất hiện giữa những chùm ánh sáng giống hệt một vị thần. Hắn bơi tới chỗ Thẩm Diệu, dùng một tay ôm ngang lưng nàng ngoi lên mặt nước. Trong sự lạnh lẽo như muốn đóng băng này, một người tự bơi đã là rất gian nan vậy mà hắn mang theo một người lại hết sức thoải mái. Bơi tới chỗ thuyền hoa, hắn nâng Thẩm Diệu lên thuyền, sau đó xoay người trèo lên.

Thẩm Diệu sắc nước, người nọ cũng không chạy lại giúp nàng, hắn nắm tay để lên miệng ho khan vài tiếng. Nghe tiếng động, nàng ngước lên nhìn, người nọ toàn thân ướt sũng, không còn vẻ thiếu đánh thường ngày mà đang nhũn mỳ nhìn nàng.

Chính là Tạ Cảnh Hành.

Nhìn thấy Tạ Cảnh Hành, Thẩm Diệu cũng không quá ngạc nhiên. Hai tên bắt cóc kia vì hắn mới tìm nàng, việc hắn biết tin tức chạy tới cũng không có gì là lạ.

Nàng cố sức động dậy toàn thân, vừa xoay người đã thấy thi thể hai kẻ bắt cóc nàng đang nằm ở khoang thuyền, từ trong khoang có hai người áo đen bước ra, một người đi đến thấp giọng thì thầm vào tai Tạ Cảnh Hành, hắn vẫy tay một cái, hai người kia mang theo hai khối thi thể rời đi, trước khi đi còn lau sạch vết máu ở khoang thuyền.

Thẩm Diệu nhìn qua là biết ngay đây là người của Tạ Cảnh Hành, nàng giật giật đôi chân, cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng đau, ở trong nước lạnh gần mười phút, nàng sắp đông cứng, trước đó lại bị hai kẻ bắt cóc ném tới ném lui, đá vào đầu gối, rồi còn bị đâm ở bắp chân, nhớ tới vết thương nàng nhìn xuống làn váy chính mình, ngay chỗ bị đâm đã nở ra một đóa hoa máu, nàng mặc váy hơi tối màu nếu không chú ý cũng khó nhìn thấy được.

Vừa lạnh vừa đau, Thẩm Diệu không nói được gì. Tạ Cảnh Hành bước đến khoang thuyền, từ bên trong tủ nhỏ bê ra một cái hỏa lò rồi lấy một que diêm châm lên, bỏ thêm vào đó chút than củi.

Hỏa lò ấm áp dần dần cháy lên, ngọn lửa lắc lư qua lại, Tạ Cảnh Hành nhìn thoáng qua Thẩm Diệu, cười nói: “Ta chuẩn bị thay quần áo, người còn muốn mở to mắt nhìn tiếp à?”

Thẩm Diệu nghe vậy nhắm tịt hai mắt, tinh thần nàng vẫn còn hỗn loạn, Tạ Cảnh Hành cố tình trêu đùa để nàng có thể thả lỏng, nàng nghe một tiếng cười khê, sau đó là âm thanh loạt xoạt thay quần áo, một lát sau âm thanh của Tạ Cảnh Hành vang lên: “Xong rồi.”

Thẩm Diệu mở mắt ra, Tạ Cảnh Hành đang thất lại nút cuối cùng, hắn mặc cẩm bào màu xanh đen, khoát áo khoát lông cừu dày cộm, cả người toát ra

về lạnh băng nghiêm nghị. Đôi mắt hoa đào nhìn Thẩm Diệu cười như không cười: “Người có muốn thay đổi xiêm y hay không?”

Thời tiết lạnh như vậy nếu mặc quần áo ướt rất dễ bị cảm lạnh, dù ngồi cạnh lò than hong khô xiêm y thì cũng cần một khoảng thời gian. Không chừng sau khi quần áo khô thì người lại bị nhiễm khí lạnh. Thẩm Diệu từ trước đến nay luôn yêu quý bản thân, mà toàn thân nàng lúc này cũng cực kỳ chật vật nên nàng nhìn Tạ Cảnh Hành bình tĩnh nói: “Có, người còn quần áo khác hay không?”

Tạ Cảnh Hành đứng dậy, lấy trong túi vải đặt trên bàn gỗ một bộ quần áo, ngồi dựa vào tường nói: “Thuộc hạ của ta có chuẩn bị quần áo, nhưng không có xiêm y nữ tử, người muốn đổi thì chỉ có thể mặc đồ của ta mà thôi.”

Một nữ tử chưa lấy chồng, mặc vào quần áo của một nam nhân xa lạ, tình huống như vậy không được tự nhiên. Thẩm Diệu nâng mắt nhìn Tạ Cảnh Hành, thấy khoe môi hân câu lên một nụ cười ác liệt, không biết là nói thật hay nói dối.

Thẩm Diệu phát hiện Tạ Cảnh Hành có một vẻ cuốn hút rất đặc biệt, từ lúc trùng sinh tới nay, nàng dùng tâm tình của “Thẩm hoàng hậu” đối mặt tất cả mọi người. Ngay cả đối với Thẩm Khâu, nàng cũng không thể đối xử với hắn như ca ca mà luôn chiều cố hắn. Nhưng không hiểu sao mỗi lần gặp Tạ Cảnh Hành, nàng luôn có cảm giác hoảng hốt, cảm giác này không giống tâm tình của “Thẩm hoàng hậu” mà đơn thuần chỉ là tâm tư của nữ tiểu thư Thẩm gia mà thôi.

Thẩm Diệu hít sâu một hơi, nói: “Đưa cho ta.”

Câu trả lời của nàng làm Tạ Cảnh Hành kinh ngạc, hắn nhìn nàng xác định lại một lần nữa: “Người muốn mặc quần áo của ta?”

“Chẳng lẽ còn quần áo nào khác sao?” Thẩm Diệu hỏi.

Tạ Cảnh Hành cười, ném quần áo cầm trong tay cho nàng, Thẩm Diệu tiếp nhận, nàng nhìn, nhìn Tạ Cảnh Hành nói: “Xin tiểu Hầu gia xoay người sang chỗ khác.”

Tạ Cảnh Hành nghe vậy, sâu xa đánh giá Thẩm Diệu từ trên xuống dưới một lần, Thẩm Diệu bị ướt nên quần áo dán chặt trên người, dáng người nhỏ nhắn của thiếu nữ hiện ra toàn bộ, vẻ chật vật khác hẳn hình tượng lạnh nhạt hàng ngày, Tạ Cảnh Hành nói: “Tiểu nha đầu chưa dứt sữa cũng biết thẹn thùng à?” Ánh mắt hắn ghét bỏ: “Yên tâm đi, cái gì cũng không có, chả có gì hay để ta nhìn.” [Mẹ nó, anh có biết nói thế là sỉ nhục phụ nữ không hả? Hả?] Dứt lời, hắn tiêu sái quay đầu đi, không thèm nhìn Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu cảm thấy yên tâm một chút, cầm lấy quần áo Tạ Cảnh Hành, đó là một bộ trường bào màu xanh lam, cổ áo, tay áo đều thêu đồ án, từng mũi thêu kỹ thuật thượng thừa, Thẩm Diệu theo bản năng phụ nữ sờ soạng một lúc, đường thêu khéo léo như vậy kiếp trước nàng chỉ thấy trong hoàng cung, người ta đồn Lâm An hầu giàu nhất nhì cả nước thì ra cũng có căn cứ.

Nàng chậm rãi cởi áo ngoài và trung y, dùng quần áo ướt hơn qua hơi nóng chỗ lò than rồi chà lau sạch sẽ bọt nước trên người, sau đó cầm lấy quần áo mới mặc vào. Không ngờ áo hắn kiểu dáng phức tạp, nàng chưa mặc xong thì đai lưng quần vào bấp chần ngay chỗ vết thương, Thẩm Diệu đau đến hít một hơi lập tức ngồi không ổn, té ngã dúi vào bàn làm ấm trà trên đó rồi xuống.

Tạ Cảnh Hành nghe động tĩnh, lập tức quay đầu, nhìn thấy Thẩm Diệu ngã bẹp dưới nền gỗ, hắn tiến đến nâng nàng nâng dậy. Thẩm Diệu chưa kịp ngăn cản, cả người đã bị hắn ôm vào lòng, quần áo còn chưa mặc xong rồi bời ở trên người, vai hơi lộ ra, sợi tóc cũng chưa khô, bộ dáng kia có vài phần kiều diễm. Dù nàng có bình tĩnh thông dong thế nào, nháy mắt này bỗng nhiên vô cùng luống cuống.

Tạ Cảnh Hành lại không để ý nhiều, nhứu mày cầm bàn chân của nàng, mắt nhìn miệng vết thương chăm chăm, giọng nói âm u: “Sao lại thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Hai Người Một Chỗ

Thẩm Diệu ngẩn người, hắn lố lăng ngang ngược cầm chân nàng như vậy, đứng ra nàng nên quát bảo hắn ngừng lại, nhưng không hiểu vì sao nàng lại thành thật trả lời: “Vừa rồi lúc chạy trốn, bị người ta dùng dao đâm bị thương.”

Tạ Cảnh Hành quét mắt liếc nàng một cái, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ ném cho nàng: “Bôi thuốc vào.”

Thẩm Diệu nhận lấy, cũng không nhiều lời mà lập tức bôi thuốc. Nhưng hiện giờ nàng ngồi trên sàn gỗ lạnh băng, lúc này rơi xuống nước cảm giác đông cứng vẫn chưa tan, nên không còn chút hơi sức. Đừng nói bôi thuốc, giờ chỉ việc đứng lên nàng cũng không làm được.

Tạ Cảnh Hành thấy thế, nhích đến bên người nàng, nhắc bổng nàng lên bỏ vào trên ghế. Thẩm Diệu cũng đã sống hai đời, không phải tiểu cô nương thẹn thùng xấu hổ khi va chạm với nam nhân. Nhưng nàng đang khoát chiếc áo của hắn, bà vai không đỡ được cổ áo rộng rãi kia nên lộ ra bên ngoài, gió lạnh thổi qua làm nàng nổi da gà.

Nàng chưa kịp nói gì đã cảm nhận được một thứ rất ấm áp bọc lấy cơ thể, nhìn lại thì phát hiện mình đang mặc chiếc áo lông cừu của Tạ Cảnh Hành, theo bản năng nàng kéo nó siết lại thêm một chút, chỉ còn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn Tạ Cảnh Hành giống hệt một con tiểu hồ ly lông xù hết sức đáng yêu.

Tạ Cảnh Hành nhìn nàng buồn cười, đứng lên đi tới bên chân nàng ngồi xổm xuống, tay kéo lấy chân Thẩm Diệu.

“Ngươi muốn làm gì?” Thẩm Diệu tránh đi, hỏi.

“Thương tích của ngươi nếu không bôi thuốc, ngày mai sẽ mưng mủ.” Tạ Cảnh Hành nói: “Ngươi đang nghĩ ta muốn chiếm tiện nghi của ngươi?”

Người này nói chuyện thật sự rất đáng ghét, dùng vẻ mặt nghiêm trang nói ra lời này, Thẩm Diệu không thêm để ý hấn. Nàng nói: “Tự ta làm được.”

“Tốt lắm.” Tạ Cảnh Hành không nói hai lời liền đứng dậy, dựa người vào chiếc tủ bên cạnh hai tay ôm ngực xem nào nhiệt nói: “Ngươi bôi thử cho ta xem nào.”

Thẩm Diệu cúi người xuống, khó khăn với lấy bình thuốc. Trước đó chạy trốn hai người kia nàng bị quá nhiều thương tích, giờ hai tay cứ run run, miễn cưỡng mở được nắp bình lại suýt nữa làm thuốc bên trong đổ hết.

Gian nan xoay trở cả buổi, cuối cùng nàng buông tay không làm được nữa, nhưng cũng không muốn nhận thua trước mặt Tạ Cảnh Hành, nên nàng cứ ngồi tại chỗ trừng mắt nhìn hấn không nói lời nào.

Tạ Cảnh Hành cười to một tiếng, đoạt lại bình thuốc từ trong tay Thẩm Diệu, lại ngồi xổm xuống cầm lấy chân Thẩm Diệu, nói: “Ta chẳng phải người tốt, ngươi cứ dối như vậy, chân ngươi hồng mắt thì chỉ có ngươi chịu thiệt thôi.”

Thẩm Diệu trầm mặc không nói.

Tạ Cảnh Hành nắm lấy chân nàng, từ từ vén ống quần lên, tay hấn thon dài lạnh lẽo, từng ngón tay chai sạn vì luyện võ lâu ngày, ma sát lên làn da mềm mại làm Thẩm Diệu cảm thấy không được tự nhiên, tay hấn đi đến đâu vùng da nơi ấy trở nên nóng bỏng. Khi đến bên miệng vết thương, máu đã khô lại, dính vào quần áo làm nàng đau đớn.

“Miệng vết thương sưng lên rồi.” Tạ Cảnh Hành quan sát một chút, nhíu mày nói: “Sao này giờ ngươi không nói?”

“Ta làm sao biết ngươi có lòng tốt như vậy.” Thẩm Diệu nói. Thật sự nàng không nghĩ Tạ Cảnh Hành có thể giúp nàng bôi thuốc, với giao tình của bọn họ hôm nay Tạ Cảnh Hành đến cứu nàng một mạng đã là tốt lắm rồi. Tâm tư hấn cần mật như vậy, chắc chắn cũng không phải người tốt, Thẩm Diệu không hiểu tại sao hấn lại giúp nàng, nên vết thương trên chân nàng định về đền Thẩm phủ mới xử lý.

Tạ Cảnh Hành đứng dậy cầm lấy ấm trà trên bàn, đem nước bên trong đổ ra sạch sẽ, rồi với tay múc một ấm nước trong hồ, đặt lên lò than nấu. Hấn nói: “Đúng là ta không có lòng tốt, nhưng nể tình ngươi nghĩa khí nên ta sẽ giúp ngươi.” Nói tới đây, hấn ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệu: “Mọi người đều khen ngợi một nhà Thẩm Tín trung nghĩa, không ngờ một nhà đầu lừa đảo như ngươi cũng có nghĩa khí. Đa tạ ngươi, đã không khai ra ta.”

Hấn nói chuyện nửa đùa nửa thật. Thẩm Diệu cũng không nói ra là hấn đang hiểu lầm. Tình thế lúc đó nếu nàng khai tên của hấn, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Giữ lại bí mật về hấn nàng mới có cơ hội đào tẩu. Kể hoàn bình nàng dùng cũng nhiều rồi, nhưng mà Tạ Cảnh Hành hiểu thế nào thì mặc hấn, dù sao để hấn nghĩ nàng tốt, thiếu nàng một cái nhân tình đối với nàng chỉ có lợi không có hại.

Ngoài ra Thẩm Diệu còn nghĩ, dù nàng có khai tên của Tạ Cảnh Hành, hấn hoàn toàn có khả năng tiêu diệt bọn người kia diệt khẩu. Hai kẻ bất cóc nàng chắc chắn có người tiếp ứng, nhưng vừa rồi không có chút động tĩnh, ngoài kẻ trước mắt này ai có thể là người động tay động chân phía sau.

Trầm mặc một lúc, nước trong ấm cũng sôi lên. Tạ Cảnh Hành dùng tay xé một khối vải, thấm nước ấm, một tay cầm chân Thẩm Diệu từ từ chà lau làm mềm khối vải xung quanh miệng vết thương.

Chân Thẩm Diệu hoàn toàn để ở trong lòng Tạ Cảnh Hành, chạm vào vật áo lạnh lẽo, Thẩm Diệu không được tự nhiên quay đầu đi, ngón chân co lại. Kiếp trước ngoại trừ Phó Tu Nghi, nàng không cùng nam nhân khác tiếp xúc thân mật như vậy, dù là khi bên cạnh Phó Tu Nghi, hấn cũng rất miễn cưỡng, đa số thời điểm hấn đều cho nàng cảm giác xa cách của một vị quân vương.

Cảm thấy mất tự nhiên, Thẩm Diệu tìm đề tài để nói: “Những người đó là ai?”

Nàng đang hỏi về những người bất cóc nàng. Tạ Cảnh Hành nghe nhưng không đáp lời mà vẫn chăm chú tẩy rửa vết thương, sau đó rắc lên ít thuốc bột, rồi dùng khăn tay băng bó cho nàng. Hành động của hấn cực kỳ thuần thực, dường như đã làm rất nhiều lần. Ánh lửa trong lò than bập bùng hòa với ánh sáng hoa đăng ở hồ Vạn Lễ từ xa chiếu lại, hắt lên gương mặt hấn, thiếu niên mặt mày anh tuấn giờ khắc này có cảm giác hết sức ôn nhu.

Ngay cả Thẩm Diệu cũng nhin không được nao nao. Nhưng mà khoảng khắc như vậy chỉ diễn ra trong chớp mắt, Tạ Cảnh Hành buông chân của nàng ra, hai tay chống đỡ xuống ghé gối ngay bên eo Thẩm Diệu vây Thẩm Diệu vào lòng, khi tới gần hình dáng hấn rõ ràng trong gang tấc, ánh mắt hoa đào làm say lòng người, nhìn nàng cười như không cười, rõ ràng chỉ là một hành động tùy ý lại làm người khác không thờ nổi.

Thẩm Diệu cố gắng trấn tĩnh, hấn nhìn nàng một lúc mới đứng lên, thản nhiên nói: “Biết quá nhiều đối với ngươi không có lợi.”

“Cái gì ta cũng không muốn biết.” Thẩm Diệu bực dọc nói: “Chỉ hy vọng ngươi đừng có liên lụy ta.” Lời vừa ra khỏi miệng lòng nàng bỗng nhiên ảo não.

Hôm nay nàng không biết mình bị cái gì, có lẽ đột nhiên bị thương làm tâm tình phiền não, thời điểm đối mặt Tạ Cảnh Hành, nàng lại bày ra vẻ tùy hứng.

“Chỉ cần ngươi hành động đúng mực, không ai có thể liên lụy đến ngươi.” Tạ Cảnh Hành nói. Hắn dọn dẹp lại những mảnh vải thấm máu của nàng, rồi tìm một cái cây dài, treo quần áo Thẩm Diệu bên cạnh lò than để hong khô.

“Khi nào thì ta có thể rời đi?” Thẩm Diệu hỏi.

“Hiện giờ bên ngoài rất đông người, chúng ta xuất hiện sẽ bị người ta lưu ý, huống hồ bây giờ ngươi đang ở cùng ta, đi ra như vậy rất có thể bị hiểu lầm.” Lời Tạ Cảnh Hành vang lên chọc người ta tức chết: “Cho nên vì trong sạch của ta, chờ khi thuyền cập bến, ta sẽ dẫn ngươi đến phủ công chúa. Người ở đó sẽ đưa ngươi về.”

“Phủ công chúa ư?”

“Ừ, là công chúa Vinh Tín.” Tạ Cảnh Hành khoi lò than: “Nàng sẽ giúp chúng ta.”

Công chúa Vinh Tín là con ruột của tiên hoàng do phi tần sinh ra, tuy rằng không được sủng ái bằng công chúa Ngọc Thanh, nhưng đều là con gái của tiên hoàng nên hai người rất gần gũi. Công chúa Ngọc Thanh được gả cho Lâm An hầu, công chúa Vinh Tín thì được gả cho trạng nguyên, đáng tiếc vì phò mã kia mắc bệnh chết sớm, nàng cũng không tái giá mà quay về phủ công chúa sống một thân một mình.

Với giao tình giữa công chúa Ngọc Thanh và công chúa Vinh Tín, nàng sẽ giúp Tạ Cảnh Hành giải quyết việc này.

Thẩm Diệu nâng mắt nhìn Tạ Cảnh Hành, thật ra hắn suy nghĩ rất chu đáo. Nếu lúc này báo cho người Thẩm gia tìm đến, nhìn thấy bọn họ cô nam quả nữ ở cùng nhau quần áo không chỉnh tề chắc chắn sẽ bị hiểu nhầm. Với quan hệ hai nhà và binh quyền trong tay Thẩm gia cùng Tạ gia không biết chuyện này sẽ còn phức tạp đến đâu. Nếu công chúa Vinh Tín ra mặt thì đúng là một cách giải quyết tốt.

Đình đầu thuyền đến tiếng nổ đi đùng của pháo hoa, Thẩm Diệu ngồi trong khoang thuyền bên cạnh cửa sổ nghe được âm thanh nên quay đầu qua nhìn. Trên bầu trời đêm của Định kinh xuất hiện đủ loại màu sắc của ánh sáng. Đúng như lời Bạch Lộ và Sương Giáng, pháo hoa đêm nay sẽ đốt không ngừng, vừa rồi xem pháo hoa trong cảnh đông nghịt người so với bây giờ ngắm nhìn trong tĩnh lặng, hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

“Ngươi thích xem pháo hoa?” Tạ Cảnh Hành nhướn mày.

“Ta không thích.” Thẩm Diệu trả lời.

Rằm tháng giêng hàng năm hoàng cung đều tổ chức yến tiệc, hoàng đế và phi tần cùng chung vui, nàng nhớ có một năm nàng từ Tần quốc trở về, trong cung có thêm một Mi phu nhân đang được thịnh sủng, rằm tháng giêng năm ấy Mi phu nhân và Phó Tu Nghi cùng xuất hiện uống rượu mua vui, nàng ngồi ở Khôn Ninh cung cùng Uyển Du và Phó Minh, một người một mình tự châm pháo hoa rồi tự xem, đó là một buổi tối đầy ánh sáng nhưng cũng rất cô đơn lạnh lẽo, từ đó nàng không còn thích những thứ này.

“Bùng lên trong giây lát rồi tàn lụi, có gì đẹp để đâu. Còn không bằng nhìn người ta luyện võ.” Trong giọng nói của nàng có chút căm giận, ánh mắt lại ần ần bi thương.

Tạ Cảnh Hành kinh ngạc nhìn nàng một cái, nghĩ một lát rồi đứng dậy lấy ra một thứ từ ngăn tủ, hắn đến bên người Thẩm Diệu đưa vật đó vào tay nàng.

“Không biết còn phải chờ bao lâu thuyền mới cập bến, dù gì hôm nay cũng là rằm tháng giêng, ngươi làm một cái đèn hoa đi.” Tạ Cảnh Hành nói.

Thẩm Diệu nhìn đèn hoa trong tay, chắc là người ở trên thuyền lúc trước vui đùa còn lại vẫn chưa cảm nén, nếp gấp thẳng đều tằm tấp.

Từ cửa sổ nhìn ra, hạ du mặt hồ Vạn Lễ trải đầy đèn hoa tầng tầng lớp lớp, thuyền của bọn họ giống như đang xuyên qua một mảnh ánh sáng ngân hà.

Tạ Cảnh Hành không đợi Thẩm Diệu trả lời đã tự mình làm một cái rồi tùy ý bỏ vào hồ nước. Thẩm Diệu thấy thế hỏi: “Sao ngươi không viết nguyện ước lên đèn hoa?”

Ai thả đèn hoa cũng muốn ghi ước nguyện lên đó, như vậy thần linh mới biết được nguyện vọng của họ, sẽ phù hộ cho nguyện vọng đó thành sự thật.

“Ta không tin quỷ thần.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói: “Viết hay không cũng thế.”

Thẩm Diệu cũng không thể tưởng tượng với tính tình kiệt ngạo bất tuân của Tạ Cảnh Hành khi nghiêm trang khấn cầu thần linh phù hộ sẽ như thế nào. Nàng mở hai cái đèn hoa, nhưng không viết nguyện vọng, cũng không cảm ngon nén mà đốt cháy lên thả vào lòng hồ.

Hai ngọn đèn hoa từ từ cháy rụi rơi xuống mặt hồ, Tạ Cảnh Hành ngăn ra hỏi: “Ngươi đang làm cái gì vậy, bái tế đèn hoa à?”

Cảnh tượng đang êm đẹp náo nhiệt, tại sao Thẩm Diệu không thả đèn hoa như bao người mà lại thiêu rụi đèn hoa, nàng bái tế người chết ư?

Thẩm Diệu không để ý lời nói của Tạ Cảnh Hành, chỉ nhìn theo ngọn đèn hoa dần dần bị ánh lửa cắn nuốt, sau một hồi không còn bóng dáng.

Trùng sinh một kiếp này, có rất nhiều việc nàng có thể sửa sai, nhưng cũng có một số việc không cách nào chỉnh sửa. Chẳng hạn như Uyển Du cùng Phó Minh, là con của nàng và Phó Tu Nghi, duyên số mẹ con ở kiếp trước đã trở thành vĩnh biệt, cả đời này nàng không bao giờ còn gặp lại nàng công chúa hào phóng ôn nhu và chàng thái tử ngoan ngoãn ôn trọng ấy nữa.

Một chiếc khăn được đưa đến trước mặt, nàng ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Hành, hần nhủu mày hỏi: “Sao lại khóc rồi?”

Thẩm Diệu sờ sờ hai má, trong lúc vô thức hai má nàng đã đầm nước mắt. Chắc do khung cảnh này làm nàng nhớ đến chuyện buồn, nước mắt tự động rơi xuống.

Thấy nàng cầm khăn, Tạ Cảnh Hành mở miệng nói: “Lần này ngươi giúp ta che giấu, về sau nếu có gì khó khăn cứ đến tìm ta.”

Một câu nói không đầu không đuôi làm Thẩm Diệu trở mắt nhìn Tạ Cảnh Hành, sừng mặt thiếu niên được chiếu rọi qua ánh sáng dưới mặt hồ càng thêm cao ngất tươi đẹp, hần dựa cửa sổ ánh mắt nhìn nàng có chút phức tạp, không chút để ý nói: “Ta không thích thiếu nợ người khác, hôm nay ngươi không cung khai tên của ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Ta thấy phiền toái xung quanh ngươi cũng không ít, có lẽ ngày sau sẽ có chuyện cần ta hỗ trợ, nhớ ân tình hôm nay ta sẽ giúp ngươi một phen.”

Thẩm Diệu nói: “Nếu vậy ta xin đa tạ tiểu Hầu gia trước.”

Tạ Cảnh Hành cười, trêu chọc nói: “Nhưng mà dù ta tốt với ngươi thế nào, ngươi cũng đừng có thích ta.”

Thẩm Diệu tức giận, nàng cười mỉa mai nói: “Tiểu Hầu gia đừng suy nghĩ nhiều.”

“Phải không?” Tạ Cảnh Hành bước tới, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống người đang ngồi trên ghế gỗ, với tay rút cây trầm trên đầu Thẩm Diệu nghiêm túc nghiêm nghị nói: “Vây vì sao ngươi mang cây trầm ta tặng?”

Hần cố ý nhấn mạnh từ “ta” với Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu nghẹn lời, vừa định nói cái đó là do nha hoàn giúp mình chọn lựa đã nghe Tạ Cảnh Hành cười cười không có ý tốt tiếp tục nói: “Hôm nay đem ta sờ soạng cũng sờ soạng rồi, nhìn cũng nhìn rồi, nhưng muốn lấy thân báo đáp thì quên đi. Chỉ là một tiểu nha đầu chưa lớn, ta không đến mức đói bụng ăn quàng đâu.”

Người này nói chuyện thật độc! Còn thích đổi trắng thay đen! Kiếp trước Thẩm Diệu đã gặp nhiều dạng người, ngay quân tử cũng có, chính khí hiên ngang cũng có, nhưng một kẻ vô lại có thể dùng lời nói giết chết người khác như Tạ Cảnh Hành là lần đầu gặp được.

“Ta không thích tiểu Hầu gia, bây giờ không thích, sau này cũng sẽ không, tiểu Hầu gia cứ yên tâm đi.” Thẩm Diệu châm chọc nói.

“Vây là tốt rồi.” Tạ Cảnh Hành nhìn nàng chăm chăm, tươi cười bên môi mang theo nghiền ngẫm, trong tròng mắt tối đen của hần lộ ra vẻ hồ hững và cảnh cáo. Hần nói: “Tiểu nha đầu, ta không phải người tốt đâu.”

Hần không nói, nàng sẽ cho hần là người tốt sao. Có lẽ kiếp trước nàng sẽ như vậy, nhưng kiếp này nàng không còn ngây thơ như thế nữa.

Con thuyền thuyền lẳng lẳng trôi theo dòng nước, ngoài cửa sổ tuyết lại bắt đầu rơi, trên mặt hồ một nửa là bông tuyết trong suốt, một nửa là ánh sáng của đèn hoa, trên đầu pháo hoa cứ đi đùng không dứt, rầm tháng giêng năm nay trôi qua một cách thật đặc biệt.

Thiếu niên áo lam dựa vào cửa sổ, hờ hững nhìn ra bên ngoài. Không biết nhìn đến bao lâu, khi quay đầu lại thì phát hiện người bên cạnh đã ngủ.

Lúc nàng ngủ, gương mặt không còn vẻ đoan trang xa cách. Sau những biến cố hôm nay, hai má nàng vẫn còn đỏ bừng bừng, bao bọc xung quanh là áo khoát lông cừu rộng thùng thình của Tạ Cảnh Hành, nhìn đúng là một tiểu cô nương chưa lớn. Tóc đã được hơi nóng từ lò than hong khô, một lọn dài che ở ánh mắt, chắc là khó chịu nên trong lúc ngủ nàng vẫn nhủu nhủu mày.

Tạ Cảnh Hành đến bên người nàng, vén lọn tóc ra phía sau rồi từ tay áo lấy ra cây trầm hoa hải đường lúc nãy, nhẹ nhàng cắm lên đầu Thẩm Diệu, hai tay hần ôm lấy ngực mình nhìn Thẩm Diệu trong chốc lát, thấy nàng ngủ say sưa hần mới nhương mày thì thầm: “Trước mặt nam tử xa lạ mà ngủ ngon như vậy, đúng là không biết sợ.”

Hần cứ nhìn như vậy, lát sau thuyền hơi lắc lư rồi cập vào bờ.

Tạ Cảnh Hành bước đến đầu thuyền, trên bờ xuất hiện vài người mặc áo đen, kẻ cầm đầu nói: “Hồi báo chủ nhân, tất cả đã được xử lý sạch sẽ. Chủ nhân có hồi phủ ngay bây giờ không?”

Tạ Cảnh Hành quay đầu nhìn vào khoang thuyền một cái rồi nói: “Đến phủ công chúa trước, Thiết Y, ngươi mang một chiếc xe ngựa đến đây.” Nói xong hần đi vào khoang thuyền gỗ nhẹ mấy cái, Thẩm Diệu mộng lung tỉnh giấc, Tạ Cảnh Hành nói: “Đến bờ rồi.”

“Đã đến rồi sao?” Thẩm Diệu lập tức tỉnh táo, nhìn thoáng qua cửa sổ rồi đứng lên định ra ngoài, nhưng vết thương trên chân còn chưa tốt, vừa đứng lên đã mềm nhũn thiếu chút ngã sấp. Tạ Cảnh Hành nâng cánh tay của nàng, nghĩ một chút rồi lấy áo khoát lông cừu bao bọc toàn thân nàng, động tác nhanh nhẹn ôm cả áo khoát cả người bước ra khỏi thuyền.

Thẩm Diệu hoảng sợ, theo bản năng bắt lấy cổ Tạ Cảnh Hành. Tạ Cảnh Hành cúi đầu nhìn nàng nói: “Thành thật một chút, đừng có chiếm tiện nghi của ta.”

Thẩm Diệu không còn biết nói gì.

Tạ Cảnh Hành cao to, ôm nàng không hề tổn sức, Thẩm Diệu tựa đầu vào ngực hắn, có thể cảm nhận được lồng ngực rắn chắc cùng tiếng tim đập hừ lực làm nàng mất tự nhiên.

Đến khi ra khỏi thuyền nàng mới phát hiện bên ngoài có mấy người áo đen đang đứng, bọn họ nhìn Tạ Cảnh Hành bế một tiểu cô nương đi ra, thần sắc đều trở nên khác thường, chỉ có Tạ Cảnh Hành là thoải mái nhất, hắn ôm nàng đặt vào xe ngựa, đầu cũng không quay lại mà chỉ nói một câu: “Đến phủ công chúa.”

Xe ngựa dần dần chạy đi, chỉ còn lại mấy người áo đen nhìn nhau. Một người trẻ tuổi cao ráo nói: “Thiết Y, sao chủ nhân lại bế nha đầu kia? Người nọ với chủ nhân có quan hệ gì?”

“Đúng vậy,” Một cô gái bước tới, sò sò cảm trầm ngâm: “Nhiều năm như vậy, không mấy nhân nào có thể tiếp xúc thân cận với chủ nhân, thì ra khẩu vị của chủ nhân chính là dạng trẻ con như vậy.” Ánh mắt nàng sáng ngời: “Khó trách, khó trách.”

“Ai nói.” Một nữ tử khác bộ dáng quyền rũ thành thực bất mãn nói: “Cái loại nhóc con này có gì hay để nhìn?”

“Hòa Lung, chúng ta đều biết người thích chủ nhân, nhưng mà chuyện tình cảm, người ghen tỵ cũng không được a.” Cô gái lúc này cười nói, nhìn nam tử trước mặt: “Thiết Y, người thân cận chủ nhân nhất, người có biết tiểu cô nương kia là ai không? Quan hệ với chủ nhân thế nào, tiết lộ cho chúng ta biết một chút.”

“Im lặng hết đi!” Thiết Y đứng ở giữa không thể nhịn nữa nói: “Trở về hết cho ta! Nếu các người nhàn rỗi như vậy, thì ngày mai ta cho đi canh thập lao.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức nhượng bộ, sôi nổi nói: “Ai da, đột nhiên ta nhớ tới còn chút việc”, “Những thi thể vừa rồi đã được xử lý chưa nhỉ?”, “Ta phải về ám bộ báo cáo đây”, “Tình huống hôm nay đúng là nguy hiểm.” Vừa nói vừa đi xa dần.

Thiết Y nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu lẩn vào trong bóng đêm.

Tại phủ công chúa, lúc hạ nhân báo có Tạ Cảnh Hành đến thì công chúa Vinh Tín đang chuẩn bị đi ngủ.

Nàng ở goá nhiều năm, lại không có con cái, đến ngày lễ tết hàng năm càng có vẻ cô đơn, mặc dù có quan hệ tỷ đệ với đương kim hoàng đế, nhưng không cùng một mẹ sinh ra nên cũng ít lui tới, hơn nữa ở trong cung gò bó quy lễ, không bằng ở phủ của mình tự do tự tại, nên nhiều năm nay rằm tháng giêng công chúa Vinh Tín không tham dự yến tiệc trong cung, cũng không ra ngoài du ngoạn mà lẳng lặng ở trong phủ, ngày lễ cũng như ngày thường.

Hôm nay nghe tin Tạ Cảnh Hành đến, Vinh Tín có chút giật mình. Thay quần áo thật tốt rồi ra đón tiếp, đến khi vào đại sảnh, đã thấy Tạ Cảnh Hành ngồi ở ghế trên chờ đợi, hắn nhìn thấy nàng, mỉm cười chào hỏi: “Dung đi.” [Edit: Phan Ngọc Huyền. “Đi” nghĩa là đi nha mọi người, dịch “Đi Dung” mình thấy không hợp với cảnh hoàng cung cổ đại, nên thôi cứ để thế, hiểu là được rồi.]

Khuê danh của công chúa Vinh Tín là Ngọc Dung, nàng với công chúa Ngọc Thanh là tỷ muội tốt, Tạ Cảnh Hành gọi nàng là “Dung đi” một cách hết sức tự nhiên, thân mật.

“Sao hôm nay lại tới đây?” Công chúa Vinh Tín nhìn thấy hắn, có chút nghi hoặc và vui sướng. Nàng không có con cái nên xem Tạ Cảnh Hành như con, nàng thương Tạ Cảnh Hành mất mẹ từ bé, khi công chúa Ngọc Thanh mất, nàng đến phủ Lâm An hầu phụng dưỡng điều đã mất Tạ Đình đến máu chó đầy đầu. Tạ Cảnh Hành bên ngoài tuy rằng bất hảo, nhưng đối với công chúa Vinh Tín lại hết sức tôn trọng, ngày tết đều đến phủ công chúa thăm hỏi, chỉ là bình thường hắn sẽ đến vào lễ mừng năm mới, hôm nay lại đến vào rằm tháng giêng nên công chúa Vinh Tín rất ngạc nhiên.

“Ta nhớ Dung đi nên tới nhìn một cái, thế nào Dung đi không chào đón ta à?” Tạ Cảnh Hành cười nói. Dung mạo hắn vốn rất đẹp, bán manh nói đùa như vậy, bộ dáng phong lưu tuấn tú làm những tỷ nữ trong sảnh mặt mày đỏ ửng.

Công chúa Vinh Tín cười chỉ chỉ vào mi tâm hắn nói: “Bà già như ta người cũng dám trêu chọc, hỗn tiểu tử, lá gan càng ngày càng lớn rồi.”

“Nhớ Dung đi là một chuyện, nhưng mà hôm nay đến, còn có chuyện cầu Dung đi hỗ trợ.” Hắn nói.

Vinh Tín công chúa sừng sốt, lập tức ngồi thẳng thân mình nghiêm mặt nói: “Cảnh Hành, có phải người gặp khó khăn gì, cứ việc nói với Dung đi.”

“Dung đi đừng khẩn trương, chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Tạ Cảnh Hành cười giải thích: “Ta có một bằng hữu hôm nay đi chơi rằm tháng giêng bị lạc người nhà, không khéo lại rơi xuống nước, mặc dù ta đã cứu được nàng, nhưng nếu ta đưa nàng về thì có chỗ không tiện, nên muốn nhờ Dung đi lấy danh nghĩa phủ công chúa đưa nàng trở về.”

Hắn kể sơ lược, nhưng công chúa Vinh Tín vừa nghe đã hiểu được sự tình. Tuy rằng ở Minh Tề việc nam nữ tương đối cởi mở, nhưng danh dự nữ nhi vẫn là một vấn đề hết sức mất cảm, nếu có chút tin đồn không tốt truyền ra, cũng đủ hủy hoại cả đời một người con gái. Nhưng mà... Công chúa Vinh Tín nhìn Tạ Cảnh Hành: “Bằng hữu của người là một cô gái?”

Tạ Cảnh Hành gật đầu.

“Nhiều năm như vậy, chưa từng thấy có cô gái nào ở bên cạnh người.” Công chúa Vinh Tín đột nhiên bồn chồn nói: “Cảnh Hành, người cũng thành người lớn rồi, không biết vị cô nương kia năm nay bao nhiêu tuổi, đã có hôn phối chưa?”

“Dung đi,” Tạ Cảnh Hành bất đắc dĩ nói: “Nàng vẫn là một tiểu cô nương. Chỉ vì lúc trước ta nợ nàng một cái nhân tình, nên lần này phải ra tay hỗ trợ. Dung đi không muốn giúp ta à?”

“Ngươi nói cái gì đấy?” Công chúa Vinh Tín giả vờ giận: “Sao Dung đi có thể không giúp ngươi, đi đi đi, cô nương kia hiện giờ ở chỗ nào?”

“Nàng ở ngoài xe ngựa, nhân tiện Dung đi cho nàng một bộ quần áo để thay đi.” Tạ Cảnh Hành nói.

Nghe vậy, công chúa Vinh Tín nhìn Tạ Cảnh Hành càng thêm thâm ý, Tạ Cảnh Hành thấy thế chỉ lắc đầu buồn cười, không thèm giải thích. Công chúa Vinh Tín bảo thị nữ bên cạnh mang Thảm Diệu vào phòng nghỉ ngơi, thay áo, rồi nói với Tạ Cảnh Hành: “Ngươi còn chưa nói với ta, nàng là con gái nhà ai?”

“Thảm Diệu, đích nữ của Uy Vũ đại tướng quân.” Tạ Cảnh Hành lười biếng nói.

Công chúa Vinh Tín đang cầm chén trà, nghe vậy suýt nữa bị sặc, nàng nhìn Tạ Cảnh Hành, không thể tin nói: “Là vị tiểu thư phé vật kia sao, nàng ta yêu mến Định vương mà?”

Tạ Cảnh Hành nhún vai, công chúa Vinh Tín thận trọng nhìn hắn, chầm chước từ ngữ: “Cảnh Hành a, cô nương trên đời còn có rất nhiều, tuổi ngươi... cũng còn nhỏ... Thôi, chờ thêm một chút đi.”

Tạ Cảnh Hành không còn gì để nói.

Nơi này công chúa Vinh Tín và Tạ Cảnh Hành tâm sự, ở tẩm phòng của công chúa Vinh Tín, Thảm Diệu ngồi im nhìn tỷ nữ giúp nàng sửa sang lại quần áo đầu tóc.

Kiếp trước công chúa Vinh Tín chưa từng nhiệt tình với nàng như vậy, có lẽ cảm thấy nàng ngu dốt thô bỉ nên đối với nàng luôn lạnh lùng. Sau đó nàng làm hoàng hậu, công chúa Vinh Tín cũng đối với nàng bình thường như bao nhiêu người khác. Công chúa Vinh Tín không ở trong cung, ngẫu nhiên mới gặp được một lần, ánh mắt nhìn nàng không hề thân cận nên nàng vẫn luôn cho rằng công chúa Vinh Tín là một người khó ở chung.

Ai ngờ hôm nay công chúa Vinh Tín lại ân cần, chu đáo với nàng như vậy làm nàng có chút khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Thân Cận

Thảm Diệu nghỉ ngơi, thay đổi xong quần áo, đầu tóc ở tẩm phòng công chúa Vinh Tín, rồi uống một ly trà mới thấy công chúa tiến vào.

“Thảm tiểu thư đã thấy khá hơn chưa?” Công chúa Vinh Tín cười nói: “Ta đã bảo phòng bếp nấu trà khừ hàn, thời tiết thế này nếu để nhiễm lạnh thì rất dễ bị bệnh.”

Thảm Diệu mỉm cười đáp lời: “Đa tạ công chúa điện hạ.” Về ân cần của công chúa Vinh Tín làm Thảm Diệu hơi lúng túng, kiếp trước nàng luôn đối diện với ánh mắt nghiêm khắc cùng lạnh nhạt của công chúa, hiện tại như thế này làm nàng cứ tưởng đây là một người khác hoàn toàn.

Trong lúc nàng đang suy tư thì công chúa Vinh Tín cũng đánh giá nàng, ánh mắt có chút đăm chiêu. Tuy công chúa Vinh Tín ít khi ra ngoài, nhưng mạng lưới tình báo của người hoàng gia không bao giờ yếu. Trong ấn tượng của Vinh Tín, Thảm Diệu là một kẻ ngu muội yếu đuối, lại mặt dày theo đuổi nam nhân, không tài không đức, ăn mặc thì lòe loẹt tục tằn, làm sao có thể xứng đôi với Tạ Cảnh Hành tài mạo song toàn.

Nhưng hiện tại nhìn thấy trước mắt là một cô gái thanh tú, ánh mắt trong suốt, dù đang ngồi cũng toát ra vài phần quý khí uy nghiêm hiếm gặp ở những cô gái ở tuổi nàng, làm cách nhìn của Vinh Tín có vài phần thay đổi.

“Hò Vạn Lễ tối nay đông đúc chật chội, làm Thảm tiểu thư lạc mất người nhà, chắc là bị dọa rồi.” Công chúa Vinh Tín cười nói: “Đội lát nữa uống xong chén trà, bản cung bảo hạ nhân đưa ngươi trở về.” Nàng ngầm dò xét Thảm Diệu: “Hôm nay ngươi gặp chuyện không may, làm chất nhi phá lệ đến xin ta trợ giúp a.”

“Chất nhi” chính là nói đến Tạ Cảnh Hành, Thảm Diệu nhìn về mặt công chúa Vinh Tín, biết công chúa đang dò xét mình nhưng không hiểu chuyện gì, dừng lại một chút nàng mới nói: “Tiểu hầu gia can đảm hiệp nghĩa, hôm nay ta đã làm phiền ngài ấy.” Dứt lời trong lòng nàng liền xi và chính mình, Tạ Cảnh Hành can đảm hiệp nghĩa ư, rõ ràng là một kẻ lòng dạ đen tối. Hôm nay nàng bị hắn liên lụy, thế mà nhìn giống như nàng nợ hắn nhân tình ấy.

Công chúa Vinh Tín nghe lời nói xa cách của Thảm Diệu, dường như không có ý lôi kéo quan hệ với Tạ Cảnh Hành nên cảm thấy vừa lòng. Nếu Thảm Diệu hếch mũi lên mặt, muốn công khai quan hệ không bình thường với Tạ Cảnh Hành, ý lại vào hắn thì Vinh Tín sẽ đánh giá thấp Thảm Diệu. Tuy nói thiếu nam thiếu nữ quen nhau tìm hiểu cũng là chuyện bình thường nhưng dù sao phép tắc hoàng gia vẫn rất nghiêm khắc, nếu chuyện phong lưu truyền ra thì đúng là mất mặt.

“Phiền gì chứ.” Vinh Tín công chúa cười thân thiết: “Cảnh Hành đã nói, ngươi với hắn là bằng hữu, đã là bằng hữu thì không cần khách sáo, và lại Cảnh Hành là chất nhĩ của bản cung, nếu ngươi đã có giao tình với hắn thì cũng có thể xem bản cung như đi ruột.”

Thẩm Diệu đang cầm chén trà thiếu chút nữa bị sặc. Xem công chúa Vinh Tín như đi ruột ư? Kiếp trước nàng gả cho Phó Tu Nghi, công chúa Vinh Tín trở thành cô chồng của nàng, nàng muốn cùng công chúa tạo mối quan hệ tốt nhưng công chúa Vinh Tín lạnh lùng đáp: “Thôi đi, bản cung không có chất nữ nư ngươi.”

Người kiếp trước lạnh lùng cự tuyệt nàng ngàn dặm, kiếp này lại thân thiết bảo nàng hãy xem như đi ruột. Thẩm Diệu cảm thấy giống hệt như một giấc mơ.

Thấy nàng trở mặt, công chúa Vinh Tín càng cảm thấy đứa nhỏ này thành thật, không có tâm cơ nhưng những tiểu thư nhà quan khác, nên lời kéo tay nàng nói: “Bản cung không có con cái, sau này nếu ngươi có thời gian rảnh thì đến đây tâm sự cùng ta.” Vinh Tín coi vòng tay đang đeo, mang vào tay Thẩm Diệu nói: “Cái này bản cung tặng cho ngươi làm lễ gặp mặt.”

“Vật này rất quý trọng.” Thẩm Diệu chối từ. Vòng tay này làm từ ngọc phi thủy, họa tiết hoa mẫu đơn, tổng cộng năm vòng quấn quýt lấy nhau, chính là của hồi môn của Hoàng thái phi, mẹ đẻ công chúa Vinh Tín, về sau khi Vinh Tín xuất giá Hoàng thái phi đã truyền lại cho nàng. Kiếp trước nàng từng nghe công chúa Vinh Tín nói ra nguồn gốc của chiếc vòng này, ý nghĩa trong đó không thể kể hết.

“Ngươi nhận đi.” Công chúa Vinh Tín cười nói: “Chỉ là một món trang sức, ta biết Thẩm gia không thiếu vàng bạc châu báu, nhưng ngươi cũng đừng ghét bỏ món quà này.”

“Vòng tay của Hoàng thái phi sao thần nữ dám ghét bỏ,” Thẩm Diệu nói: “Chỉ là vật này quá quý trọng..”

Công chúa Vinh Tín sùng sốt: “Sao ngươi biết đây là vòng tay của Hoàng thái phi?”

Thẩm Diệu khựng lại, trong lòng thầm nghĩ không xong. Kiếp trước nàng là người đứng đầu lục cung, tất nhiên cần nắm vững thông tin nữ quyền, nhưng kiếp này nàng chỉ là tiểu thư nhà quan, chuyện riêng của hoàng gia làm sao nàng có thể biết được.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của công chúa Vinh Tín, Thẩm Diệu nhanh trí cười nói: “Ta từng nghe Tiểu hầu gia nhắc qua, Tiểu hầu gia và công chúa tình cảm sâu đậm, thường xuyên nhắc tới công chúa điện hạ.”

“Thì ra là thế.” Sắc mặt công chúa Vinh Tín bỗng nhu hòa trở lại, rồi vui mừng nói: “Hắn đúng là có lòng, không uổng công hiền năm nay, bản cung thương hắn như con.” Nói rồi lại nhìn về phía Thẩm Diệu, ánh mắt lại khác đi lần nữa: “Nhưng mà, những việc như thế hắn cũng nói với ngươi à?”

Toàn thân Thẩm Diệu cứng đờ, quả nhiên bên tai vang lên tiếng nói của Vinh Tín: “Xem ra hắn thật sự coi ngươi là ‘bằng hữu’.” Công chúa Vinh Tín thở dài: “Đứa nhỏ này, tuy rằng tính tình hơi xấu một chút, nhưng bản chất thì rất tốt, nhiều năm nay bản cung chưa thấy hắn tốt với cô gái nào như vậy.” Vinh Tín nhìn Thẩm Diệu vui mừng cười nói: “Ngươi là người đầu tiên.”

Thẩm Diệu thầm nghĩ bộ dạng hiện tại của công chúa Vinh Tín giống hệt như là mẹ ruột của Tạ Cảnh Hành. Bất quá Tạ Cảnh Hành quan tâm nàng, không phải vì tình cảm nam nữ, mà có lẽ hắn đã nổi lên lòng nghi ngờ đối với nàng, giao tiếp với người thông minh như hắn nàng rất đau đầu a.

Đúng vào lúc này, tỳ nữ mang trà khử hàn đến, công chúa Vinh Tín vừa nhìn Thẩm Diệu uống trà vừa tìm vài đề tài nhỏ nhặt để nói. Càng nói chuyện với Thẩm Diệu, Vinh Tín càng thấy thích. Vinh Tín phát hiện Thẩm Diệu không phải là một phế vật vụng về như lời đồn, mà ngược lại nàng là người có kiến thức rộng rãi, lòng dạ bao dung có thể chứa đựng thiên hạ, tuy chỉ là nói chuyện phàm nhưng cũng có nề nếp, không biết Thẩm gia làm cách nào nuôi được một nữ nhi có tâm nhìn xa như thế. Nhưng nhớ tới lời đồn Thẩm Diệu ái mộ Định vương, lòng công chúa Vinh Tín có chút lo lắng, tuy rằng đều là cháu trai, nhưng so với Phó Tu Nghi, lòng công chúa Vinh Tín đương nhiên hướng về Tạ Cảnh Hành. Mà một cô nương ưu tú như Thẩm Diệu, Vinh Tín không muốn giao về tay người khác, nên trong câu chuyện đôi khi chen vào vài lời khen ngợi Tạ Cảnh Hành.

Tính tình công chúa Vinh Tín lạnh lùng cũ kỹ, đừng nói là người ngoài, cho dù là thân nhân như vua Văn Huệ, nàng cũng lạnh như băng, nhưng hôm nay nàng trò chuyện với một cô nương xa lạ hết sức vui vẻ, làm hạ nhân trong phủ kinh ngạc đến rớt cằm.

Chỉ có điều không ai biết là kiếp trước Thẩm Diệu một lòng yêu thương Phó Tu Nghi, cũng muốn lấy lòng những người thân của hắn nên đã hỏi thăm không ít tin tức, yêu ghét của từng người. Nhưng mà ở kiếp trước hiệu quả đối với công chúa Vinh Tín rất nhỏ, không ngờ kiếp này, chỉ hơn một tầng quan hệ với Tạ Cảnh Hành nàng liền bắt được khẩu vị của công chúa Vinh Tín. Nếu sớm biết công chúa Vinh Tín dễ lấy lòng như vậy, kiếp trước nàng chỉ cần lời kéo quan hệ với Tạ Cảnh Hành là được rồi, sao còn phải cực khổ vất vả.

Hai người nói chuyện đến tận một nén nhang, công chúa Vinh Tín mới miễn cưỡng đứng dậy: “Không còn sớm nữa, nếu ta cứ giữ ngươi ở đây, Thẩm tướng quân và Thẩm phu nhân sẽ lo lắng. Bản cung cho người chuẩn bị xe ngựa đưa ngươi trở về.” Dứt lời liền phất pho hạ nhân.

Đội khi ra đến xe ngựa, Thẩm Diệu bị thế trận hoành tráng làm cho hoảng sợ, xe ngựa công chúa sai người chuẩn bị vô cùng hoa lệ, còn có thị vệ mang đao đi theo canh giữ, công chúa Vinh Tín cười nói: “Đường phố hôm nay đông đúc, có nhiều người sẽ yên tâm hơn, không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Đối phương có lòng tốt, Thẩm Diệu cũng không tiện cự tuyệt, huống hồ nàng có thể dựa vào uy thế này của công chúa Vinh Tín, khóa mở một số người trong Thẩm phủ, nên ngoan ngoãn hạ tay rồi lên xe ngựa.

Trên đường phố Định kinh đêm đông vẫn còn sôi động, pháo hoa đúng là được đốt suốt cả đêm, trong đêm đông bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa hoa lệ, làm ai nấy tò mò nhìn chăm chú.

Trên tường thành ở ngã tư đường có một thiếu niên khoát áo hồ cừu, bên người hắn còn có một đại hán tuổi trung niên. Đại hán nói: “Không ngờ công chúa điện hạ phải nhiều người như vậy theo sau che chở Thẩm tiểu thư hồi phủ.”

“Dung di không phải là người dễ dàng đối xử tốt với người khác.” Thiếu niên vui vẻ nói: “Vị tiểu thư Thẩm gia này, bản lĩnh không nhỏ.”

Người trung niên im lặng không nói, đột nhiên nghe tiếng thiếu niên hỏi: “Hôm nay bắt được vài người sống, giờ thế nào rồi?”

“Hồi báo chủ nhân, đều bị giam ở tháp lao, trong đó có ba tử sĩ đã cắn độc được tự sát. Còn lại ba người bị tháo cùm, không chết, nhưng cũng không chịu khai báo.”

“Đem một tên đến trước mặt hai kẻ còn lại, bóp nát xương cốt, không chừa một chút nào, giết gà dọa khỉ không cần ta phải dạy chứ.”

“Vâng.” Đại hán do dự một chút: “Còn những người trà trộn vào thành...”

“Tìm ra, giết không tha.”

...

Sóng ngầm dưới dòng người đông đúc phồn hoa của Định kinh đe dọa bắt đầu khởi động, nhưng những người ở phủ tướng quân thì đang lo lắng một vấn đề khác.

Bên trong sảnh chính, biểu cảm tất cả mọi người hết sức nghiêm túc, trung tâm chính là vợ chồng Thẩm Tín đang nôn nóng lo lắng. Thẩm Khâu thì ảo não.

Xuất động người ngựa cả đêm cũng không tìm được Thẩm Diệu, vợ chồng Thẩm Tín có thể đoán ra, Thẩm Diệu không phải bị kẻ buôn người bắt cóc, mà là bị kẻ thù bắt đi.

Vợ chồng Thẩm Tín không hiểu nội tình chuyện ở phủ Dự thân vương. Thẩm Khâu thì lại biết rõ ràng, phủ Dự thân vương bị diệt môn không tránh khỏi có liên quan đến Thẩm Diệu, nếu dư đảng của Dự thân vương báo thù, Thẩm Diệu rơi vào tay bọn họ hậu quả chắc chắn rất xấu.

Thẩm Tín điều động toàn bộ binh lính của Thẩm gia, âm thầm báo cho thành chủ đóng cửa thành, lục soát từng nhà nhưng cũng không tìm được, hắn lo lắng đến phát điên rồi.

Trần Nhượng Thu nhẹ nhàng mở miệng: “Đại ca đại tẩu, trước mắt cũng không còn biện pháp nào khác, hay là... chúng ta báo quan đi, có phủ doãn Định kinh ra mặt lực lượng sẽ nhiều hơn, nếu chúng ta cứ tìm như bây giờ, ta sợ không ổn.”

“Không sai.” Thẩm Vạn cũng nói: “Đại ca, hiện giờ càng kéo dài, đối với tiểu Ngũ càng bất lợi, quân đội Thẩm gia cứ nhao nhao lục soát, người khác nhìn thấy cũng sẽ ngờ vực.”

Thẩm Nguyệt đứng phía sau Trần Nhượng Thu, cúi đầu không để người khác nhìn thấy nàng đang mỉm cười. Đáng đời! Hôm nay Thẩm Diệu bị bắt cóc là một tin đáng để nàng vui mừng, lúc nào trong lòng nàng cũng chỉ ngóng trông Thẩm Diệu giống như Thẩm Thanh, bị người vây bắt, nếu thế từ nay về sau trong tất cả đích nữ Thẩm gia chỉ còn một mình nàng. Khi đó, dù vợ chồng Thẩm Tín có nắm binh quyền, có ca ca Thẩm Khâu che chở thì Thẩm Diệu vẫn mãi chỉ có thể cúi đầu trước nàng.

“Không được!” Mây liễu của La Tuyết Nhạn dựng đứng, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Nhượng Thu: “Nếu báo quan, thanh danh Kiều Kiều hoàn toàn bị hủy!” Hôm nay Thẩm Diệu bị bắt cóc, nàng vốn định âm thầm tìm kiếm, tìm đến khi nào ra thì thôi, nhưng những người ở hai phòng còn lại đều tính ranh độc ác, giấy không gói được lửa, cuối cùng chuyện Thẩm Diệu mất tích đã để những người còn lại trong Thẩm gia biết được.

Mà Thẩm Tín và Thẩm Khâu tìm suốt cả đêm không có kết quả, nên đành để thủ hạ ở lại tiếp tục tìm kiếm, còn hai người quay về phủ cùng nhau bàn tính.

“Đại tẩu,” Về mặt Trần Nhượng Thu chân thành: “Tánh mạng Kiều Kiều quan trọng hay thanh danh quan trọng? Nếu con gái tẩu vì thanh danh mà mất đi tính mạng, ta nghĩ ngày sau tẩu chắc chắn sẽ hối hận.”

“Trần Nhượng Thu, ngươi nguyên rủa ai vậy!” La Tuyết Nhạn vừa nghe lập tức trở mặt, phẫn nộ quát. Nàng là người nóng tính, ai nói gì đến nàng cũng không sao, nhưng nàng không chấp nhận người khác đụng đến Thẩm Diệu.

“Cãi nhau cái gì!” Thẩm lão phu nhân này giờ trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng, nàng cảm tức nhìn La Tuyết Nhạn: “Chính ngươi để lạc Ngũ nhi giờ còn to tiếng với người khác hay sao! Vợ lão tam nói có gì sai? Đề cằng lâu, tính mệnh Ngũ nhi còn chưa đảm bảo, lúc này còn nghĩ đến thanh danh làm gì!”

Lời này mặt ngoài nghe thì đúng là suy nghĩ vì Thẩm Diệu, nhưng La Tuyết Nhạn lại cảm thấy không thoải mái, nàng theo bản năng muốn phản bác.

“Đừng vậy đại thẩm,” Thẩm Viên cũng mở miệng nói: “Cho dù không báo quan, quân đội Thẩm gia bày ra thế trận tìm người hùng hậu như vậy, chỉ sợ ngày mai cũng có người đoán được chân tướng, đến lúc đó báo quan cũng chẳng khác gì.”

Thẩm Viên vốn xem Thẩm Diệu như cái đinh trong mắt, hận không thể trừ đi, hiện giờ hắn chưa động thủ, Thẩm Diệu đã tự mình gặp nạn, hắn cũng không ngại bỏ đá xuống giếng.

Thẩm Quý càng cao hứng, nhưng hắn cũng không ngu dại thể hiện ra mặt, chỉ tiếc hận nói: “Ài, tiểu Ngũ đang êm đẹp, sao lại gặp nạn như vậy. Đại ca, không lẽ là kẻ địch của người đến báo thù?”. Trên đời này, có thể nói người Thẩm Quý hận nhất không ai khác ngoài Thẩm Tín, Thẩm Tín công lao to lớn, trên triều đình luôn đề trên đầu hắn, nếu vì Thẩm Tín mà Thẩm Diệu gặp chuyện, chỉ e Thẩm Tín sẽ áy náy cả đời, biết vậy nên hắn mới hung hăng đâm một dao vào tim Thẩm Tín.

Vạn di nương vội kéo Thẩm Đông Lăng đứng ở phía sau Thẩm Quý, nàng là vợ lẽ, nơi này không có chỗ cho nàng nói chuyện. Nên chỉ nghe người khác nói mà không hề rằng, nàng cảm thấy may mắn vì Thẩm Đông Lăng không bị bắt cóc. Thẩm Đông Lăng cúi đầu, người khác nhìn không rõ vẻ mặt của nàng.

“Được rồi vợ lão đại, chuyện này trước sau cũng bị người khác biết, bây giờ cứ báo quan đi, cố gắng giúp Ngũ nhi ít chịu khổ.” Thẩm lão phu nhân nói, trong mắt phát ra ánh sáng. Nàng cũng hận nguyên phối của lão tướng quân sinh con trai tốt, lúc nào cũng áp chế con nàng, nếu Thẩm Diệu gặp chuyện xấu, ít nhiều sẽ làm lòng nàng thoải mái hơn. Không biết từ lúc nào, so với Thẩm Thanh và Thẩm Nguyệt thì Thẩm Diệu đã trở nên nổi bật hơn, Thẩm Khâu lại ngày ngày lẩn lút trong phủ làm nàng bức bối, giờ Thẩm Diệu gặp chuyện trong lòng nàng cũng mừng thầm. Nàng ước gì nhanh chóng báo quan, để từng người ở Minh Tề đều biết Thẩm Diệu bị bắt cóc, trong sạch đã mất, Đại phòng Thẩm gia nhục nhã không ngóc đầu dậy nổi nàng mới vui về.

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn không nói chuyện, Thẩm Khâu nắm chặt hai tay, hắn còn trẻ nhưng không có nghĩa là không biết quan sát sắc mặt người khác, nhưng người này luôn miệng vì Thẩm Diệu, nhưng trong mắt lóe lên vẻ vui sướng khi người gặp họa, chẳng trách, chẳng trách chỉ trong thời gian một năm mà Thẩm Diệu lại có biến hóa rõ ràng như thế, tâm cơ trở nên thâm trầm, không còn bộ dáng một đứa bé, tất cả đều do những người này bức ép mà ra. Cuối cùng Thẩm Diệu sinh tồn trong hoàn cảnh như thế nào, đến bây giờ Thẩm Khâu mới nhìn thấy rõ ràng nhất.

La Tuyết Nhạn và Thẩm Tín nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ hung ác của loài chim khi bảo vệ con mình. Nếu nói việc từ đường bị cháy chỉ là một hiểu lầm, bọn họ cũng có thể cho qua vì nguyên nhân họ không tận mắt nhìn thấy, nhưng chuyện hôm nay rành rành trước mắt, La Tuyết Nhạn tức giận, còn Thẩm Tín cũng tràn đầy thất vọng.

Hắn đối với người nhà hết lòng nâng đỡ, chân thành tôn trọng bọn họ, vậy mà khi con gái hắn gặp chuyện, tất cả đều mừng thầm, Thẩm Tín đột nhiên cảm thấy, cái loại hoà thuận vui vẻ ngoài mặt này thật là châm chọc.

Thẩm Nguyệt lo lắng mở miệng: “Những người đó sẽ mang Ngũ muội đi đâu? Ngũ muội xinh đẹp như vậy, nghe nói những cô nương xinh đẹp đều bị bán đi thật xa... Nếu không phải kẻ buôn người, chỉ sợ gặp chuyện lớn như vậy, Ngũ muội cũng không chống đỡ nổi.” Nói xong liền chảy xuống hai giọt nước mắt, nhìn cực kỳ bi thương.

Thẩm Đông Lăng cúi đầu im lặng đứng một bên, trong mắt hiện ra vẻ châm chọc.

“Đại ca, rốt cuộc có báo quan hay không?” Thẩm Vạn hỏi.

Không khí đang căng co, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh hào hển của gã sai vặt: “Phu nhân, lão gia, Ngũ tiểu thư đã trở lại!”

Gã sai vặt kia chạy vào chính sảnh, nói không kịp thở: “Ngũ tiểu thư được người của phủ công chúa đưa về!”

Mọi người đều bị lời nói của gã sai vặt làm cho kinh ngạc, vợ chồng Thẩm Tín hết sức vui mừng không để ý ba từ phủ công chúa. Nhưng Thẩm Vạn thì khác, hắn tiến lên hỏi: “Người nói là người của phủ công chúa?”

Gã sai vặt vui mừng hưng phấn nói: “Vâng, là công chúa Vinh Tín điện hạ, nàng phái thật là nhiều người hộ tống Ngũ tiểu thư hồi phủ, hiện vẫn còn đang đứng ngoài cửa!”

Công chúa Vinh Tín?

Trần Nhượng Thu bước hụt chân, lập tức cắn chặt môi.

Công chúa Vinh Tín không màng việc triều đình, đối với nam nhân không có tầm ảnh hưởng lớn, nhưng đối với nữ quyền thì khác, nhất là trong vòng luẩn quẩn của các phu nhân chốn kinh thành. Ai ai cũng nể mặt công chúa Vinh Tín, nhưng tính tình công chúa nghiêm túc cũ kỹ, khó thân cận lấy lòng, vậy mà hôm nay nàng công chúa trong truyền thuyết này lại phái thật nhiều thuộc hạ đưa Thẩm Diệu trở về dưới danh nghĩa của mình, thế trận này cũng không phải tầm thường.

Trong lòng Trần Nhượng Thu đồ kị sắp nổi điên.

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn không nói hai lời chạy đến cửa lớn, những người còn lại thấy thế, cũng đều đi theo. Vừa đến đã thấy trước cửa đông nghịt người, đến gần mới nhìn rõ đều là thị vệ mang đao sáng loáng, nhiều người như vậy đứng là làm người ta kinh ngạc, tò mò. Dân chúng cũng vây quanh xem náo nhiệt, muốn biết Thẩm gia đang có chuyện gì.

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn sửng sốt, tuy đã được báo trước nhưng số lượng này đúng là ngoài dự kiến của bọn họ. Một cung nữ đi đến bên xe ngựa, nhẹ nhàng đỡ Thẩm Diệu bước xuống.

La Tuyết Nhạn vội vàng qua đón, lo lắng gọi một tiếng: “Kiều Kiều!” Rồi nhìn toàn thân Thẩm Diệu đánh giá một lần, thấy sắc mặt Thẩm Diệu như thường mới nhẹ nhàng thở ra.

Cung nữ kia cười nói: “Hôm nay lúc công chúa điện hạ du ngoạn ở hồ Vạn Lễ, gặp Thẩm ngũ tiểu thư bị lạc đường, xe ngựa của công chúa không cản

thần dụng ngã Thẩm ngũ tiểu thư, nên đã mang Thẩm ngũ tiểu thư về phủ công chúa nghỉ ngơi, không ngờ làm cho Thẩm tướng quân và Thẩm phu nhân sốt ruột, công chúa bảo ta đến giải thích.”

Chỉ vài lời đã làm làm rõ vì sao Thẩm Diệu và công chúa Vinh Tín gặp nhau, tuy lý do có hơi sứt sọc, nhưng công chúa Vinh Tín đã lên tiếng, ai còn dám nghi ngờ. Hôm nay điều động nhiều thị vệ để cho nhiều người chứng kiến như vậy, rõ ràng là không muốn bất kỳ ai thả ra tin đồn gì bất lợi đối với Thẩm Diệu, sự bảo chứng của công chúa là căn cứ xác thực nhất cho thấy Thẩm Diệu trong sạch.

Mấy người Thẩm lão phu nhân tức giận sắc mặt xanh mét, khó khăn lắm hôm nay mới được nhìn Thẩm Diệu gặp phải phiền phức, không ngờ giữa đường chen ngang một công chúa Vinh Tín, Thẩm lão phu nhân bỗng nhiên thấy hận cả nàng công chúa này.

“Công chúa điện hạ khách khí, đứng ra Thẩm mẫu phải tạ công chúa điện hạ đã ra tay cứu giúp tiểu nữ.” Thẩm Tín thì lễ trả lời.

Cung nữ kia vội vàng nghiêng người tránh cái thi lễ của Thẩm Tín, cười nói: “Không dám nhận lễ trọng của Thẩm tướng quân. Người đã đưa đến, chúng ta xin phép cáo lui.” Dứt lời nàng thúc giục hộ vệ rời đi, khi sắp bước lên kiệu, đột nhiên nàng quay lại đi đến bên cạnh Thẩm Diệu nói: “Công chúa rất yêu thích Thẩm ngũ tiểu thư, hôm nay chiêu đãi vội vàng, trước khi đi còn dặn, sau này nếu Thẩm ngũ tiểu thư có thời gian rảnh, xin hãy đến phủ công chúa nhiều ngồi một chút, công chúa điện hạ chắc chắn sẽ chiêu đãi thật tốt.” Nói xong mới theo xe ngựa cùng đội ngũ thị vệ rời đi.

Công chúa Vinh Tín rất yêu thích Thẩm Diệu? Còn bảo Thẩm Diệu nếu rảnh rồi thì đến phủ công chúa ngồi chơi?

Mọi người vì câu nói của cung nữ mà ngẩn ngơ, chiếc khăn trong tay Thẩm Nguyệt dường như bị vò nát, nàng biết Vinh Tín công chúa, đồng thời hiểu rõ vị công chúa này khó tiếp cận như thế nào. Bây giờ không biết Thẩm Diệu dùng yêu pháp gì mê hoặc công chúa Vinh Tín, kéo quan hệ gần hơn với hoàng gia, hôm nay như vậy, ngày mai có phải là kéo luôn quan hệ với Định vương hay không?

Lòng Thẩm Nguyệt lúc này thật nóng nảy.

Ánh mắt Thẩm Đông Lăng giật giật, nghe thấy âm thanh hâm mộ của Vạn di nương vang lên: “Ngũ tiểu thư thật may mắn, đó chính là công chúa a.”

Thẩm Viên hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo xoay người bỏ đi. Thẩm Diệu mỉm cười với mọi người nói: “Hôm nay đã làm mọi người lo lắng.”

Lời nói nhẹ nhàng của nàng làm vợ chồng Thẩm Tín nhớ lại sắc mặt của những người này khi nhìn thấy Thẩm Diệu bình an trở về, ai nấy đều lộ rõ vẻ thất vọng. Đúng là những kẻ ác tâm, chỉ mong chờ Thẩm Diệu gặp phải tai ương.

Thẩm lão phu nhân trách cứ Thẩm Diệu vài câu rồi tìm cơ quay về. Thẩm Diệu theo vợ chồng Thẩm Tín và Thẩm Khâu về Tây viện, nhìn thấy sắc mặt ba người không dễ nhìn, nàng thâm nghĩ rất tốt.

Lúc này nàng đã cố ý kéo dài thời gian, đồng thời không nhờ người của phủ công chúa đến Thẩm gia báo tin, nàng muốn cho vợ chồng Thẩm Tín và Thẩm Khâu nhìn rõ, hoạn nạn thấy chân tình, hoạn nạn cũng giúp nhận ra giả ý. Thẩm Tín không thể trong một sớm một chiều mà trở mặt với Thẩm gia, giống như kiếp trước nàng đối với Phó Tu Nghi luôn ôm hy vọng. Tình cảm đã cho đi không thể nói thu hồi là thu hồi ngay được, nếu muốn làm Thẩm Tín hoàn toàn tách khỏi Thẩm gia, cần chút ít thời gian và công sức.

Thừa dịp này có thể làm cho Thẩm Tín thấy rõ ràng, người Thẩm gia toàn là bạch nhãn lang. Lúc này bọn họ vẫn đang ở trong phủ mà đám người đó vẫn bỏ đá xuống giếng khi nàng gặp nguy nan, vậy lúc bọn họ không ở đây thì còn thế nào, Thẩm Tín không phải kẻ ngốc, tất nhiên có thể nhìn ra được.

Đến Tây viện, Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn hỏi lại tỉ mỉ sự tình tối nay, xác nhận nàng bình an, mới dặn dò Thẩm Diệu nghỉ ngơi, hai người rời đi, lúc đi còn gọi Thẩm Khâu theo, rõ ràng là có việc muốn thương lượng.

Đội ba người đi rồi, Thẩm Diệu thừa dịp không có ai mới vén ống quần lên, miệng vết thương được chiếc khăn tay trắng nõn bao bọc, dường như còn mang theo hơi ấm của người nào đó.

Một đêm tràn ngập những điều ngoài ý muốn, đồng thời cũng giúp Thẩm Diệu hiểu biết thêm về Tạ Cảnh Hành, nhưng mà càng hiểu sâu về người này, nàng lại càng cảm thấy nguy hiểm. Ngày sau... Vẫn nên giữ giao hảo thật tốt với hắn.

...

Đông viện Thẩm phủ, Thẩm Viên đang ngồi ở trong phòng, sắc mặt âm trầm.

Sau khi Nhiệm Uyển Vân phát điên, hắn chẳng còn hy vọng gì đối với Nhị phòng, Thẩm Quý và hắn có loại xa cách như có như không, hắn vốn không phải người trọng tình nghĩa, ngay cả muội muội ruột thịt cũng có thể hạ sát thủ, điều đó cho thấy với hắn chỉ có lợi ích là đứng trên tất cả.

Tối nay vốn tưởng rằng Thẩm Diệu khó tránh thoát một kiếp, không ngờ nàng bình an trở về, lại còn lôi kéo được quan hệ với phủ công chúa. Điều này làm Thẩm Viên cảm thấy nguy hiểm, đối thủ mạnh không đủ làm người ta sợ hãi, mà sợ nhất là đối thủ đang không ngừng trở nên mạnh mẽ qua từng ngày.

Từ một tiểu thư thiên kim vô dụng như phế vật bị người đời khinh thường, trở thành một kẻ tâm tư thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn như hôm nay. Đến công chúa Vinh Tín tính tình cổ quái cũng bị nàng thu phục, làm người ta bất giác đoán rằng, tương lai nếu nàng muốn thì hoàn toàn có thể tìm được người có bối cảnh mạnh hơn nữa để dựa vào. Đủ lực lượng rồi, có phải sẽ quay lại đối phó hắn hay không?

Xem một tiểu cô nương như là đối thủ, điều này đối với Thẩm Viên tâm cao khí ngạo quả thật là điều đáng xấu hổ. Nhưng hắn không thể không thừa

nhận, tiểu nha đầu đang tuổi cập kê kia chính là tác nhân đẩy Nhị phòng đi đến bước này. Thẩm Viên chưa bao giờ nhân từ với đối thủ, Thẩm Diệu hãm hại Nhị phòng như vậy, chắc chắn sẽ có một ngày nàng nhắm vào hắn.

Thẩm Diệu không khó đối phó, nhưng mà sau lưng nàng còn có Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn. Muốn đối phó bọn họ cần bỏ chút tâm tư, nhưng mà... Thẩm Viên nhìn thư tín trong tay, đột nhiên nở nụ cười.

Đại phòng Thẩm gia tuy rằng bình quyền hùng hậu, nhưng nếu không có người nổi nghiệp thì cũng chỉ là một đồng bùn nhão. Không biết khi hắn làm hại Thẩm Khâu và Thẩm Diệu, vợ chồng Thẩm Tín có đau đớn phát điên giống như Nhiệm Uyển Vân hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Kẻ Ác Lại Đến

Những ngày đầu năm Minh Tề thứ 69 tuyết rơi dày đặc, dự báo một năm được mùa, dân chúng đều vui sướng.

Nhưng đối với Thẩm gia ở kinh thành, năm nay là một năm đặc biệt.

Nhị phòng Thẩm gia mất một người con gái dòng chính, chủ mẫu Nhị phòng phát điên. Đại phòng cùng hai phòng còn lại sinh ra mâu thuẫn dẫn đến xa cách.

Trước đó Thẩm Thanh định hôn với nhà họ Hoàng, sau Hối triều yến vỡ lẽ chuyện có thai, Nhị phòng cùng nhà họ Hoàng xem như kết thù. Vợ chồng Thẩm Tín hàng năm trấn giữ biên quan, nên không bị người nhà họ Hoàng giận chó đánh mèo. Về phần tin đồn Thẩm Diệu định hôn với nhà họ Vệ, cũng được La Tuyết Nhạn tự mình ra mặt, giải quyết rõ ràng. Người Vệ gia thành thật, Thẩm Tín cũng đồng ý sau này ở trên triều đình ít nhiều giúp đỡ Vệ gia, nên bọn họ không làm khó.

Riêng với Thẩm Diệu, năm nay quả là một năm tốt đẹp, không có Phó Tu Nghi, Dự thân vương, càng không có Nhiệm Uyển Vân và Thẩm Thanh, đúng là nhẹ cả người.

Nhưng mà nàng vui mừng, cũng có người khác không được cao hứng.

Bên trong Vinh Cảnh đường, Thẩm lão phu nhân ngồi ở vị trí trung tâm, Thẩm Nguyên Bách ở bên người nàng chạy qua chạy lại. Về mặt già nua khô quắc của nàng hiện lên vẻ oán hận và mất kiên nhẫn: “Lão đại càng ngày càng không để ta vào mắt, bạc công năm nay không nhiều thêm được một phân. Tháng trước trong cung thường mấy rương châu báu, hắn đều mang về Tây viện. Rốt cục bọn người đó muốn làm gì?”

Nhắc tới việc này Thẩm lão phu nhân càng tức giận, trước đây mỗi khi trong cung ban thưởng Thẩm Tín đều đưa vào quỹ chung của cả phủ, vợ chồng hắn hàng năm không ở kinh thành, chỉ cần cung cấp cho Thẩm Diệu chút trang sức sắc sỡ xinh đẹp là được. Vì thế, phần còn lại rơi vào tay Thẩm lão phu nhân cùng mấy người Nhị phòng, Tam phòng. Nay xuất hiện mâu thuẫn, Thẩm Tín tự mình giữ bạc, trong mắt Thẩm lão phu nhân đây chính là đại nghịch bất đạo a.

“Lão phu nhân xin đừng tức giận, chờ mấy ngày nữa, đại lão gia hết giận, đồ đạc sẽ được đưa qua thôi.” Ma ma Trương bên người Thẩm lão phu nhân trấn an nói: “Có lẽ cách đối xử của chúng ta với Ngũ tiểu thư làm đại lão gia bất mãn, nên mới không đưa bạc đến đây.”

“Chúng ta đối xử nha đầu ấy thế nào?” Thẩm lão phu nhân tức giận nói: “Nhiều năm nay, ta cho nàng ăn cho nàng uống, nuôi nàng lớn như vậy, lão đại còn chưa thỏa mãn? Ta biết hắn chưa bao giờ xem ta là mẹ, đúng là bạch nhãn lang! Còn cái La Tuyết Nhạn kia nữa, bỗng nhiên Ngũ nha đầu đổi tính, không biết có phải nàng ở sau lưng dạy như vậy hay không!”

Ma ma Trương thấy Thẩm lão phu nhân tức giận, im lặng một chút mới nói: “Ngũ tiểu thư đã trưởng thành rồi, nên tâm tư cũng ổn trọng hơn. Nhưng dù sao Ngũ tiểu thư cũng lớn lên dưới mắt lão phu nhân, trước giờ luôn vâng lời, cho thấy nàng vẫn hết lòng tôn kính lão phu nhân. Hay là hôm nào lão phu nhân bảo tiểu thư đến nói chuyện, nhẹ nhàng một chút chứ đừng la rầy, tiểu cô nương ai cũng thích lời ngon ngọt. Ngũ tiểu thư chính là sinh mệnh của đại lão gia và đại phu nhân, nắm giữ được Ngũ tiểu thư, thì có thể nắm được cả nhà đại lão gia rồi.”

Ma ma Trương cũng là một người có tâm kế, thực tế Thẩm lão phu nhân chỉ là một nữ tử phong trần, thủ đoạn xấu xa hạ lưu để tiện thì không thiếu, nhưng không đủ lực để trở thành một chủ mẫu, nhiều năm nay nếu bên cạnh nàng không có ma ma Trương hiền kẻ, không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện đáng chê cười.

Thẩm lão phu nhân cười lạnh: “Còn muốn ta đi dụ dỗ nàng? Vừa nhìn thấy nha đầu lừa đảo kia đã làm ta nhớ tới tiện nhân nội tổ mẫu của nàng, chết lâu như vậy vẫn chiếm tâm của lão gia. Mọi bất công mà ta gánh chịu đều từ đại phòng mà ra, giờ còn muốn ta lấy lòng nàng, đúng là ghê tởm!”

Ma ma Trương cảm thấy bất đắc dĩ, đang muốn khuyên nhủ, đã nghe nha hoàn giữ cửa thông báo: “Nhị thiếu gia, ngài đã tới.”

Thẩm Viên sai bước tiến vào.

“Viên nhi!” Nhìn thấy Thẩm Viên, thái độ Thẩm lão phu nhân dịu đi rất nhiều, Thẩm Nguyên Bách nhìn thấy nhị ca, cũng cười hi hi tiến đến.

Thẩm Viên không quan tâm Thẩm Nguyên Bách, chỉ nhìn Lão phu nhân cười nói: “Ta đến nhìn tổ mẫu một chút.”

“Ta có gì đẹp mà nhìn chứ.” Thẩm lão phu nhân sáng giọng nhưng trên mặt hiện lên vẻ vui mừng. Trong những đứa cháu, Thẩm Viên là người nàng yêu quý nhất. Thẩm Viên trẻ tuổi tài học hơn người, lại chuẩn bị làm quan, ai cũng khen tốt làm nàng nở mày nở mặt.

“May mắn tìm được một lọ cao ngọc tuyết, nên cố ý mang đến tặng tổ mẫu, xin tổ mẫu nhận lấy, đừng phụ lòng hiếu thảo của tôn nhi.” Thẩm Viên cười cầm cái lọ trong tay đưa cho Thẩm lão phu nhân.

Thẩm lão phu nhân vui mừng nhưng lại giả vờ giận: “Ta đã từng tuổi này rồi, ngươi còn đưa mấy thứ này cho ta dùng, có phải cố ý chọc giận ta không?” Mặc dù nói vậy, nhưng tay nàng vẫn cầm chặt lọ cao, trên mặt thể hiện vẻ yêu thích.

Thẩm lão phu nhân rốt cuộc vẫn là một ca kỹ, phấn son bột nước vẫn sử dụng hàng ngày dù nàng có già đi, Thẩm Viên dụng tâm chú ý, làm tâm tình Thẩm lão phu nhân từ tức giận nhanh chóng chuyển sang vui vẻ.

“Trong mắt ta, tổ mẫu vẫn còn rất trẻ, đồ tốt như vậy nếu gặp được ta đều muốn đưa tổ mẫu dùng.” Thẩm Viên nịnh hót. Tổ tôn hai người chỉ nói chuyện vài câu, không khí trong Vinh Cảnh đường trở nên hòa thuận vô cùng, Thẩm Viên khôn khéo, Thẩm lão phu nhân vốn cũng yêu quý hắn, hiện giờ ngay cả Thẩm Nguyên Bách ở bên cạnh cũng bị bỏ qua một bên.

Nói chuyện được một lúc, Thẩm Viên dường như nhớ ra chuyện gì, vô tình nói: “Tổ mẫu, hình như vài hôm nữa biểu đệ và biểu muội sẽ đến phải không?”

Thẩm lão phu nhân sùng sốt, giọng điệu lập tức lạnh nhạt nói: “Biểu đệ biểu muội cái gì, đến mấy ngày rồi đi thôi.” Thẩm lão phu nhân là người Tô Châu, trước khi trở thành ca kỹ cũng có người nhà, chính là những người đã đem nàng bán vào gánh hát, về sau được Thẩm lão tướng quân mang đến kinh thành làm tướng quân phu nhân, nàng cũng không liên hệ với người nhà nữa. Nhưng mà năm ngoái những người kia không biết từ đâu hỏi thăm được tin tức, nên nhấn tin báo là sẽ cho một đôi cháu trai cháu gái đến Định kinh nhìn mặt Thẩm lão phu nhân, kỳ thật mọi người đều biết, bọn họ đến là vì tiền.

Thẩm lão phu nhân là người thấy lợi quên nghĩa, nhiều năm không gặp trong lòng nàng làm gì còn có thân tình, bây giờ nghe Thẩm Viên nhắc tới việc này nên nàng buồn bực.

Thẩm Viên cười nói: “Ta còn chưa gặp qua hai biểu đệ biểu muội này đâu, tuổi chắc cũng xấp xỉ Ngũ muội.” Hắn than thở một tiếng: “Nhắc đến mới nhớ, lần này hồi kinh, nghe nói đại bá và đại bá mẫu đang lựa chọn vài cô nương tốt đẹp, chắc là đã nghĩ đến chung thân đại sự của đại ca.”

“Chọn tức phụ cho Thẩm Khâu?” Thẩm lão phu nhân lập tức ngồi thẳng thân mình: “Sao ta lại không biết chuyện này, Viên nhi, bọn họ đã lựa chọn cô nương nhà nào rồi?”

“Ta cũng không biết,” Thẩm Viên nghĩ nghĩ: “Bất quá với công lao của đại bá cùng đại bá mẫu, chắc chắn sẽ chọn tiểu thư nhà quyền cao chức trọng để đặt hoa trên gối, đại ca ngày càng có tiền đồ, nếu có đại tẩu trong ngoài trợ giúp, chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh, nâng cao một bước.”

Thẩm Viên càng nói, sắc mặt Thẩm lão phu nhân càng khó coi. Một lúc lâu sau nàng mới ghen tức nói: “Vây cũng phải xem cô nương nhà người ta có vừa ý hắn hay không!”

Thẩm Viên giả vờ không nghe, chỉ vô tình nói: “Dù sao quan trọng nhất vẫn là người đại ca thích mới được, chỉ cần đại ca thích thì dù không có gia thế cũng chẳng sao. Không chừng biểu muội tới đây chơi vài hôm, gặp gỡ đại ca, được đại ca coi trọng thì sao, như vậy mới gọi là thân càng thêm thân.”

“Ngươi nói mê sảng gì vậy?” Thẩm lão phu nhân nhướn mày, theo bản năng phản bác lời của Thẩm Viên: “Nàng ta thân phận thấp hèn, sao Khâu nhi có thể ỷ?”

“À, ta chỉ thuận miệng nói đùa vậy thôi, tổ mẫu không cần bận tâm.” Thẩm Viên cười kết thúc câu chuyện, rồi nói vài câu trước khi cáo từ, lúc chuẩn bị đi hắn đưa ánh mắt ra hiệu cho ma ma Trương.

Thẩm Viên đi rồi, Thẩm lão phu nhân vẫn mãi nghĩ đến những lời hắn vừa nói, nàng biết rõ Thẩm Viên nói quá, vợ chồng Thẩm Tín dù thương con đến thế nào cũng sẽ không xem trọng cái gia đình thân phận thấp kém kia của nàng. Thẩm Khâu cũng không phải kẻ háo sắc, việc này muốn thành công rất khó. Nhưng nếu để Thẩm Khâu tìm được một tiểu thư quyền quý, thế lực được nâng lên thì sao, nàng không muốn Thẩm Khâu tốt đẹp, đâu thể trơ mắt nhìn đôi cánh ấy càng bay càng cao. Nếu để hắn cưới cháu gái nhà mẹ đẻ của nàng, vừa có thể bòn rút Đại phòng, vừa có thể kéo chân Thẩm Khâu, như thế mới là tốt nhất.

Ma ma Trương vừa đâm lưng cho Thẩm lão phu nhân vừa nhẹ giọng nói: “Lão phu nhân, lão nô cảm thấy lời của Nhị thiếu gia có vài phần đạo lý.” Dừng một chút, nàng mới nói: “Ngài nghĩ xem, nếu Đại thiếu gia cùng biểu tiểu thư thành thân, biểu tiểu thư là người của lão phu nhân, muốn làm gì cũng dễ dàng hơn.” Nàng thấp giọng nói: “Nếu việc này thành công, ngày sau tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ, bạc của biểu tiểu thư còn không phải là bạc của ngài hay sao?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Thẩm lão phu nhân liền sáng lên, không sai, nếu Thẩm Khâu và cháu gái nàng thành thân, cháu gái tất nhiên là người của nàng, có thể dùng làm công cụ dụ dỗ Thẩm Khâu, từ đó dụ dỗ cả Đại phòng.

Ma ma Trương tiếp tục nói: “Nếu biểu thiếu gia và Ngũ tiểu thư thành thân luôn thì càng tốt, toàn bộ tài sản của Đại phòng sau này đều là của lão phu nhân.”

Những lời này chính là tiếng lòng của Thảm lão phu nhân, vừa đoạt tài sản, vừa có thể làm cho Đại phòng rối loạn chính là tâm nguyện của nàng. Nhưng nghĩ một chút, nàng lại lo lắng: “Nói thì dễ, làm mới khó, cháu trai cháu gái của ta nhà nghèo cửa nhỏ, Thảm Khâu và Thảm Diệu dạng người gì mà chưa từng gặp qua, sao có thể để ý bọn họ?”

“Lão phu nhân của ta ơi!” Ma ma Trương nở nụ cười: “Đây bất quá chỉ là chút chuyện phòng the, có gì phức tạp đâu, chỉ cần động tay động chân một chút, không chuyện gì là không thể, ngài đã quên những thủ đoạn trước đây của mình rồi sao.”

Những lời dẫn dắt của ma ma Trương làm Thảm lão phu nhân mơ màng suy nghĩ, một lát sau, nàng cười rộ lên, chắc là muốn thể hiện chút vẻ quyền rũ, nhưng bởi vì tuổi đã cao, không bộc lộ ra được mà chỉ làm người ta cảm thấy quỷ dị, hết sức xấu xí, nàng nói: “Người nói đúng, chuyện nam nữ cuối cùng chỉ cũng có vậy mà thôi.” Nói xong lời này, nàng nhìn ma ma Trương ánh mắt đầy thâm ý, nàng gọi: “Người đâu, mang đồ trang sức trong hòm đến đây cho ta, hai đứa cháu này của ta khó khăn lắm mới đến được, ta cần phải tìm chút quà cáp.”

Ngoài phòng, Thảm Viên nghe tiếng cười bay ra từ Vinh Cảnh đường, trong mắt lóe lên tia cười lạnh, chậm rãi rời khỏi.

...

Tại Tây viện, Thảm Diệu cầm mười tám ngân phiếu giao cho Mạc Kinh.

“Người đến Bảo Hương lâu, tìm một cô nương tên Lưu Huỳnh, ta đã hỏi thăm, giá của nàng là một trăm lượng bạc một đêm, người cầm bạc cứ cách ba ngày đến đó ngồi với nàng một đêm, không cần làm gì cả.”

Mạc Kinh nghe đến ba chữ “Bảo Hương lâu” gương mặt đã tái xanh, đến khi Thảm Diệu nói muốn hắn đi tìm Lưu Huỳnh cô nương thì đổi từ xanh sang hồng, hắn chậm chạp không cầm lấy tám ngân phiếu, nhìn Thảm Diệu nói: “Tiểu... tiểu thư, người đang đùa với thuộc hạ phải không?”

“Người từng thấy ta vui đùa với người khác chưa?” Gương mặt Thảm Diệu nghiêm túc ngay ngắn, Mạc Kinh nhớ lại, từ lúc hắn gặp Thảm Diệu đến bây giờ, Thảm Diệu lúc nào cũng đoan trang nề nếp, đúng là chưa từng vui đùa trêu chọc người khác.

Nhưng mà... Nàng muốn hắn đi thanh lâu, việc này thật thái quá. Mạc Kinh lắc đầu, đỏ mặt hự hự nói: “Tiểu thư, chuyện này... Thuộc hạ... Vì sao lại muốn thuộc hạ đi... đi Bảo Hương lâu?”

Thảm Diệu nhìn nhìn hắn, hơi bất ngờ, kiếp trước hắn theo bên cạnh nàng lâu như vậy, nàng chưa từng thấy hắn gần gũi một cô gái nào, hắn làm đồng tử nhiều năm như vậy, nàng cứ nghĩ vì quy giới hoàng cung nghiêm khắc, không nghĩ tính tình hắn lại như thế này, nhắc tới con gái thì trở nên ập a ập ứng, nhìn không giống một thống lĩnh thị vệ chút nào.

Nàng nói: “Bảo người đi thì người cứ đi, nếu Lưu Huỳnh cô nương có hỏi, người cũng không cần trả lời. Tóm lại người chỉ cần giả câm giả điếc là được rồi.”

Mạc Kinh ngớ người.

Thảm Diệu thấy vẻ mặt không tình nguyện của hắn, lạnh lùng nói: “Ngay cả lời ta nói người cũng không nghe?”

“Thuộc hạ không dám!” Mạc Kinh vội vàng nói. Vừa nói xong hắn cảm thấy uể oải, hắn đường đường là nam nhi thân cao tám thước, dưới trướng Thảm Khâu có rất ít người dám được với hắn, tại sao Thảm Diệu vừa hô lớn hắn lại thấy kích động như vậy, trên lý thuyết hắn là thuộc hạ Thảm Khâu, chỉ đi theo bảo vệ an toàn cho Thảm Diệu, nhưng hắn đối với Thảm Khâu cũng chưa nhất nhất vâng lời như thế, chẳng lẽ hắn đi theo Thảm Diệu lâu ngày nên nô tính đã tăng lên rồi?

Hắn đang rối ren thì tiếp tục nghe thanh âm của Thảm Diệu: “Ta nghe nói Lưu Huỳnh cô nương sắc đẹp nghiêng thành, lại rất có thủ đoạn mê hoặc đàn ông, kẻ quỷ gười dưới vẫy của nàng vô số, tuy là nữ tử lầu xanh, nhưng cũng thuộc hàng nhất đẳng tại Bảo Hương lâu, là cô nương rất được hoan nghênh. Ta chọn người, vì biết người là chính nhân quân tử, ý chí kiên định, ta bảo người đến đó ngồi một đêm thì chỉ được ngồi cả đêm, không được thừa cơ làm chuyện ong bướm, nếu trái lời người cũng không cần ở lại quân đội Thảm gia.”

Sắc mặt Mạc Kinh liên tục chuyển màu xanh hồng, trước giờ hắn chưa từng quần bách như vậy. Thảm Diệu nói năng rõ ràng, rành mạch, không hề ngại ngùng, lại còn quét mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, thậm chí ánh mắt nàng còn dừng một chút ở điểm nào đó, nếu nàng không phải chủ nhân, có lẽ hắn đã nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi. Không biết hoàn cảnh nào đã nuôi Thảm Diệu thành tính tình như vậy, không hề có sự e thẹn của nữ tử làm Mạc Kinh khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy mình như miếng thịt heo trên thớt, đợi người mổ xẻ.

Thảm Diệu nhìn Mạc Kinh ghen lời, mới buông tha hắn, phát tay nói: “Được rồi, người đi đi. Nhớ kỹ lời của ta.”

Mạc Kinh nhanh như chớp chạy đi. Kinh Trập vừa ra ngoài về, thấy thế liền nói: “Mạc thị vệ làm sao vậy? Nhìn mặt như ăn mướp đắng ấy, đã xảy ra chuyện sao?” Mạc Kinh trước nay làm việc gì cũng trấn định tự nhiên, đây là lần đầu thấy hắn chật vật như vậy.

“Không có gì, hắn thẹn thùng thôi.” Thảm Diệu nói: “Chuyện ta bảo người hỏi thăm thế nào rồi?”

Kinh Trập còn đang thắc mắc Mạc Kinh thẹn thùng chuyện gì, nghe Thảm Diệu hỏi liền đáp: “Đã hỏi được rồi ạ, biểu thiếu gia và biểu tiểu thư nhà mẹ đẻ lão phu nhân hai ngày nữa sẽ đến.”

“Thật không?” Thảm Diệu cười nhẹ: “Biểu tiểu thư kia, khuê danh gọi là Kinh Sở Sở à?”

“Làm sao tiểu thư biết?” Kinh Trập kinh ngạc.

Thẩm Diệu cúi đầu không nói, trong mắt hiện ra sát ý. Nàng tất nhiên là biết, vì kiếp trước người này chính là... đại tẩu của nàng.

...

Hai ngày sau, trời trong, Thẩm Diệu dậy sớm ra sân xem Thẩm Tín và Thẩm Khâu đấu kiếm, thời tiết rất lạnh nhưng hai người đánh đến mồ hôi đầm đìa, binh lính xung quanh đều trầm trồ khen ngợi, đúng lúc mọi người đang hứng trí thì thấy nha hoàn Hi nhi bên cạnh lão phu nhân chạy tới, nói rằng Thẩm lão phu nhân mời mọi người đến Vinh Cảnh đường, có biểu thiếu gia và biểu tiểu thư đến chơi.

Thẩm Khâu gãi đầu, ngạc nhiên nói: “Biểu thiếu gia, biểu tiểu thư nào, sao ta không biết.”

La Tuyết Nhạn rất nhanh hiểu được: “Chắc là người nhà mẹ đẻ lão thái thái, trước giờ chưa từng nghe, không hiểu sao đột nhiên lại đến.”

Thẩm Tín không phản ứng, Thẩm lão phu nhân là kẻ mẫu, nhưng xuất thân của nàng quá thấp kém, nhiều năm như vậy, không có chút tin tức nào từ nhà mẹ đẻ của nàng, chỉ biết quê nàng ở Tô Châu. Nhưng mà người ta ngàn dặm đến Định kinh, lão phu nhân mời mọi người đến chắc cũng chỉ là làm cho có lệ.

Thẩm Khâu buông kiếm, cùng Thẩm Tín trở về thay đổi quần áo, vừa trở lại đã thấy Thẩm Diệu đứng ở cửa, vẻ mặt lạnh lẽo. Hắn bước tới hỏi: “Sao bỗng nhiên muội muội lại không vui? Mới vừa rồi vẫn còn rất tốt mà.”

Thẩm Diệu định thần, liếc nhìn Thẩm Khâu, cười nói: “Chẳng sao cả.”

Mọi người đến Vinh Cảnh đường, xa xa ngoài cửa đã nghe được tiếng cười của Thẩm lão phu nhân. Từ sau khi Thẩm Thanh gặp chuyện Thẩm lão phu nhân suốt ngày lạnh mặt, chưa từng vui vẻ như vậy, vợ chồng Thẩm Tín đều kinh ngạc, tất cả bước vào phòng, thấy Nhị phòng, Tam phòng đã đến đủ, đứng trước mặt Thẩm lão phu nhân là hai người một nam một nữ, Thẩm lão phu nhân thấy bọn họ vào thì giới thiệu: “Đây là một nhà Đại bá phụ.” Rồi quay sang Thẩm Tín nói: “Đây là cháu trai, cháu gái của anh trai ta, nam gọi là Quan Sinh, nữ là Sở Sở.”

Kinh Quan Sinh, Kinh Sở Sở nghe xong, vội vàng xoay người thi lễ với mấy người Thẩm Tín.

Thẩm Diệu đứng bất động, ánh mắt bình tĩnh đánh giá hai người.

Kinh Quan Sinh năm nay mười tám tuổi, Kinh Sở Sở mười sáu, đều là độ tuổi đẹp nhất của đời người. Kinh Quan Sinh gương mặt bình thường, người hơi béo, nhưng có hơi hướm người tri thức, mặc một thân áo nâu dài, vừa sạch sẽ lại khéo léo, nhưng đôi mắt lại lộ vẻ gian thương nên phá sạch hình tượng văn nhân của hắn.

Kinh Sở Sở thì rất đẹp, là một cô gái nhỏ nhắn, dung mạo như họa, có lẽ nữ tử nhà mẹ đẻ Thẩm lão phu nhân đều xinh đẹp, Kinh Sở Sở có nét giống Thẩm lão phu nhân, nhưng so với Thẩm lão phu nhân thì không quyến rũ bằng, nàng mặc váy màu hạt lựu, áo khoát trắng thuần thêu hoa sen tĩnh đế, có vẻ ngại ngùng nhút nhát, cúi nhìn mặt đất không dám ngước lên.

Lúc cùng thi lễ với nhau, Thẩm Diệu cười nói: “Biểu tỷ sao cứ nhìn xuống đất thế? Dưới đất không có bóng dáng của ta đâu.”

Kinh Sở Sở ngẩn ra, ngước lên nhìn nàng, quần bách không biết làm sao, lại nhìn nhìn Thẩm lão phu nhân. Thẩm lão phu nhân nhú mày nói: “Ngũ nha đầu nguoi khách khí chút đi, Sở Sở vừa tới nên sợ người lạ.”

Thẩm lão phu nhân bên vực người nhà mẹ đẻ không hề che đậy, làm sắc mặt mấy người Thẩm Tín biến đổi, bọn họ không muốn vì một người không thân không thích mà ủy khuất Thẩm Diệu, nên thái độ đối với Kinh Sở Sở lập tức trở nên lạnh nhạt.

Thẩm lão phu nhân vẫn hồn nhiên không thấy, chỉ có Thẩm Viên nhú mày, liếc nhìn Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu cười tủm tỉm nói: “Sợ người lạ a, không sao, ở lại lâu sẽ không còn sợ nữa, từ từ sẽ thành thực hơn.”

Ngôn ngữ của nàng quan tâm nhưng giọng điệu lại không được thân thiện, Kinh Sở Sở nhìn Thẩm Diệu cười bên lên, rồi cuối đầu xoay xoay chiếc khăn trong tay, ngại ngùng đỏ mặt. Kinh Quan Sinh thì cười tao nhã nhìn Thẩm Diệu.

Ánh mắt Thẩm Diệu nhìn chằm chằm Kinh Sở Sở, nàng ta luôn như vậy, ngại ngùng xấu hổ, nhút nhát cuối đầu, không hề có ác tâm, dường như bất kỳ ai cũng có thể ức hiếp nàng. Vì thế khi xảy ra chuyện, mọi người mới có thể nhục mạ Thẩm Khâu không bằng cảm thú. Ai có thể ngờ, cô gái trong trắng thuần khiết như vậy, cuối cùng lại cầm súng trên đầu Thẩm Khâu, đẩy Thẩm Khâu vào đại lao vì tội ngộ sát gian phu. Từ khi nàng gả vào Đại phòng, Thẩm Khâu thường xuyên phạm lỗi quân vụ, sau đó còn té gãy chân, những chuyện này chắc chắn có liên quan đến Kinh Sở Sở. Cuối cùng Thẩm Khâu bị chết đuối, còn Kinh Sở Sở thì ôm bạc của Đại phòng chạy trốn mất dạng.

Đúng là độc phụ, Thẩm Diệu cảm thấy người đứng trước mặt, đáng vẻ ngoan ngoãn như thỏ con kia so với rắn rết còn độc ác hơn. Tuy rằng Thẩm Khâu không thích Sở Sở, nhưng sau khi cưới nàng vẫn thành tâm đối đãi, với tính tình Thẩm Khâu, hắn sẽ không để vợ mình chịu ủy khuất.

Nhưng Kinh Sở Sở chỉ là một con bạch nhãn lang không hơn không kém.

Thẩm Diệu cứ nhìn chằm chằm Kinh Sở Sở, dù là người vô tâm vô phế như Thẩm Khâu cũng nhận ra có điểm khác lạ, hắn nghi hoặc hỏi: “Muội muội,

ngươi làm sao thế?”

Kinh Quan Sinh cũng nói: “Ngũ biểu muội sao cứ nhìn Sờ Sờ vậy?”

Kinh Sờ Sờ lui về phía sau từng bước, khăn trang núp sau lưng Kinh Quan Sinh, đáng vẻ sợ hãi. Thẩm Diệu mỉm cười: “Biểu tỷ thật sự rất thật đẹp, làm ta nhìn không rời mắt được.”

Thẩm Nguyệt cắn môi, Thẩm Diệu gần đây trở mã, khí chất khác hẳn, đã thoát đi không ít nổi bật của nàng, giờ có thêm Kinh Sờ Sờ, trong lòng nàng rất khó chịu.

Kinh Sờ Sờ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Muội muội mới là người đẹp.”

Thẩm Diệu cười, từ chối cho ý kiến.

Thẩm lão phu nhân ho nhẹ, nói: “Quan Sinh và Sờ Sờ đã tới thì là khách của chúng ta, Đại ca nhi, Ngũ nha đầu, các ngươi hãy thường xuyên mang bọn họ đi dạo xung quanh cho biết.”

Cháu ruột của nàng còn có Thẩm Viên và Thẩm Nguyệt, xa hơn chút vẫn còn Thẩm Đông Lăng, Thẩm phủ cũng không phải chỉ có Thẩm Khâu và Thẩm Diệu là cháu, vậy mà Thẩm lão phu nhân cố tình dặn dò bọn họ. Thẩm Diệu khước môi câu lên, nhìn thoáng qua Kinh Sờ Sờ đang cúi đầu e lệ, ôn hòa nói: “Ta sẽ chăm sóc biểu tỷ thật tốt.”

Dung nhan nàng vốn thanh tú, trong một phòng đầy nữ quyến, khí chất của nàng bình tĩnh đậm đặc vượt lên trên hết thấy, vừa rồi nàng chậm rãi tươi cười, hiện ra khí thế không nói nên lời, Kinh Sờ Sờ không nhìn nên không thấy, riêng Kinh Quan Sinh nhìn đến ngây ngốc.

Thấy Thẩm Diệu vâng lời như thế, Thẩm lão phu nhân cực kỳ hài lòng. Cười nói: “Được rồi, các người đều lui xuống đi, ta có chút chuyện nói muốn cùng nha đầu Sờ Sờ, nhiều năm như vậy ta cũng muốn biết ở quê nhà hiện giờ thế nào.” Về từ ái của Thẩm lão phu nhân khi nhìn Sờ Sờ làm Trần Nhược Thu mơ hồ đoán ra chuyện gì đó, nhưng nàng vẫn cung kính đáp lời rồi theo mọi người rời khỏi Vinh Cảnh đường.

Ngoài cửa Vinh Cảnh đường, Kinh Quan Sinh bắt chuyện với Thẩm Diệu: “Ngũ biểu muội bình thường ở nhà thích làm gì?”

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn đi trước, không nghe thấy lời này, chỉ có Thẩm Khâu vừa nghe vậy liền cảnh giác đi đến bên cạnh Thẩm Diệu, không nói chuyện mà chỉ nhìn chằm chằm Kinh Quan Sinh.

Thẩm Diệu mỉm cười: “Cũng không có gì, chỉ đọc sách mà thôi.”

“Thật khéo, ta ở nhà cũng thích đọc sách.” Kinh Quan Sinh cười nói: “Có thể cùng biểu muội trao đổi một chút rồi.”

Thẩm Diệu liếc hắt một cái, ánh mắt khinh thường ngay cả Thẩm Khâu cũng nhận ra, cảm thấy ngạc nhiên vì sao Thẩm Diệu lại ác cảm với một người ngay lần đầu gặp mặt, Thẩm Diệu nói: “Thôi đi, ta nghĩ quý phủ của biểu ca cũng không có nhiều sách, trao đổi với ta ư... Để ta về phòng, bảo nha hoàn đưa đến cho ngươi mấy quyển là được rồi, đều là bản đơn lẻ chưa từng được sao chép đâu.”

Lời nói không hề che giấu sự ghét bỏ đối với xuất thân hàn vi của hắn, sắc mặt Kinh Quan Sinh lập tức cứng ngắc.

Trong Vinh Cảnh đường, Thẩm lão phu nhân kéo tay Kinh Sờ Sờ hiền lành nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã trở mã xinh đẹp thế này, đã làm mai chưa?”

Kinh Sờ Sờ nhỏ giọng nói: “Hồi lão phu nhân, còn chưa ạ.”

“Chưa từng ạ,” Thẩm lão phu nhân tươi cười càng sâu: “Tương mạo tâm tính ngươi như vậy, nếu có thể làm cháu dâu của ta thì tốt rồi.”

Kinh Sờ Sờ cúi đầu, mặt càng đỏ hơn, tay cũng dần dần nắm chặt. Kinh gia chỉ là gia đình tiểu thương nhỏ, nghe nói ông nội có người muội muội phát đạt ở Định kinh, nên để hai đứa cháu trai cháu gái đến đây, mong có thể được đối phương dẫn dắt. Từ lúc bước vào Thẩm phủ, Kinh Sờ Sờ bị sự phú quý ở đây làm cho mờ mắt, nếu có thể gả vào đây cả đời nàng không cần lo ăn mặc, an nhàn làm phu nhân nhà giàu, sao nàng có thể không muốn, nhưng nàng không dám bộc lộ ra mặt.

Thẩm lão phu nhân vỗ về tay nàng, cười nói: “Tuổi của ngươi, cùng Đại ca nhi Thẩm Khâu rất là xứng đôi. Khâu nhi của chúng ta hiện tại đã là phó tướng, rất giỏi a, còn chưa có đối tượng hôn phối đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Thị Uy

Từ sau khi Kinh Quan Sinh và Kinh Sờ Sờ đến đây, không khí Thẩm phủ trở nên hết sức vi diệu. Tất cả mọi người đều biết Thẩm lão phu nhân là một kẻ

ít kỹ keo kiệt, không phải người nhiệt tình hào phóng. Vậy mà đối với hai đứa cháu nhà mẹ đẻ mới lần đầu gặp mặt này lại hết sức thân thiết, thường xuyên tặng lễ vật cho họ.

Hai người cháu này cũng có vẻ muốn ở lại Thảm phủ lâu dài, không hề có ý rời đi. Thảm lão phu nhân khách khí với bọn họ nên hạ nhân trong phủ cũng hết sức cung kính.

Tại nhà kẻ Đông viện, Vạn di nương ngồi trước bàn thêu túi thơm, màu sắc rực rỡ dần dần hiện ra dưới bàn tay nàng, nàng nhìn Thảm Đông Lăng đang luyện chữ sau bình phong nói: “Lão thái thái đang tính toán chuyện gì, sao lại đối với biểu thiếu gia và biểu tiểu thư tốt như vậy, so với người còn tốt hơn.”

“Lòng lão phu nhân có tâm tư.” Thảm Đông Lăng ngồi ở sau bình phong, khí sắc so với trước đây tốt hơn rất nhiều, gương mặt không còn trắng bệch. Từ ngày Thảm Quý thường xuyên đến chỗ Vạn di nương, nàng cũng được thơm lây, hẳn cho người mang đến rất nhiều dược liệu. Thái độ của Thảm Quý tác động đến bọn hạ nhân tại Thái Văn uyển, nhưng cũng có người cho rằng dù Nhiệm Uyển Văn nổi điên thì Thảm Viên vẫn còn đó, Vạn di nương dù được sủng ái thì Thảm Đông Lăng cũng chỉ là một nữ nhi.

“Lăng nhi cũng thấy kỳ quái phải không?” Vạn di nương ngừng động tác trong tay: “Nhưng mà vì sao lão thái thái phải lấy lòng bọn họ?”

Thảm Đông Lăng cười cười: “Thiếu gia tiểu thư trẻ tuổi thì có điểm gì để lợi dụng, lão phu nhân tất nhiên hy vọng họ lấy sắc câu người rồi.”

Vạn di nương giật mình một cái, đột nhiên hiểu ra, nhìn về phía Thảm Đông Lăng: “Lão phu nhân muốn bọn họ quyến rũ ai?”

“Người nhà mẹ đẻ lão phu nhân xuất thân nghèo hèn, không quyền không thế.” Thảm Đông Lăng cẩn thận hạ bút: “Lão phu nhân hận ai nhất, tất nhiên là muốn quyến rũ người đó.”

Đúng như lời Thảm Đông Lăng, giờ phút này tại Tây viện, Thảm Khâu và Thảm Tín luyện tập một lúc thì giao lại cho thủ hạ tiếp tục thao luyện, bản thân nghỉ ngơi chốc lát, vừa quay đầu đã thấy một cô gái áo vàng từ cuối sân đi tới.

Thiếu nữ này xinh đẹp mềm mại, tay cầm một cái giỏ trúc, chọc người thương tiếc. Nàng tiến đến gần, cúi đầu gọi một tiếng: “Biểu ca, biểu thúc.”

Nàng chính là Kinh Sở Sở.

La Tuyết Nhạn đang ở bên kia sửa lại động tác cho binh lính, Thảm Tín và Thảm Khâu thấy Sở Sở đến có chút ngạc nhiên. Thảm Khâu tiến lên hỏi: “Biểu muội tới đây làm gì?”

Hắn nói hai chữ “Biểu muội” không quen, dù sao trước giờ chưa từng gặp, giờ tự dưng lòi ra một biểu muội, ai cũng khó chấp nhận.

Kinh Sở Sở ngượng ngùng cười, đặt giỏ trúc lên bàn đá nhỏ giọng nói: “Sở Sở làm chút điểm tâm, nghĩ binh lính và biểu ca luyện kiếm mệt mỏi, nên mang đến mời mọi người dùng, hy vọng biểu ca, biểu thúc đừng ghét bỏ.” Nói xong, cúi đầu mở giỏ trúc, từ bên trong lộ ra những cái bánh nhỏ nhỏ, tinh xảo đáng yêu mùi thơm lan tỏa, Thảm Tín chưa nói cái gì, Thảm Khâu đã nuốt nước miếng ừng ực.

Thảm Tín cảm thấy vui mừng, Kinh Sở Sở khiếp đảm nhu nhược, nhưng nhìn qua có vẻ chân thành, lá gan hơi nhỏ nhưng không sao, cô gái khéo tay làm bánh mang đến chỉ bọn họ tất nhiên bọn họ sẽ hoan nghênh, nhất là cô gái này còn rất đẹp. La Tuyết Nhạn là nữ tướng, không khéo léo quan tâm chuyện bếp núc, một cô gái trẻ tuổi lại vì bọn họ xuống bếp nấu cơm, cha con Thảm Tín đều có ấn tượng rất tốt.

Kinh Sở Sở nói: “Huynh muội Sở Sở đã quấy rầy ở lại nhiều ngày, trong lòng cũng ngại ngùng, Sở Sở không có tài cán gì, chỉ có thể làm chút điểm tâm biểu đạt lòng biết ơn đối với Thảm phủ.”

Nhìn xem, nhìn xem, đúng là người tốt mà, còn hiểu được có ơn phải báo đáp. Cha con Thảm tín thích nhất là người biết trước biết sau, võ tướng trọng tình cảm, Kinh Sở Sở bắt đúng mạch, hốt đúng thuốc a.

Thảm Khâu nói: “Biểu muội không cần lo lắng, cứ coi nơi này là nhà của người, người một nhà có gì mà quấy rầy chứ.”

Kinh Sở Sở xấu hổ cúi đầu, Thảm Khâu cảm lấy một khối điểm tâm cười nói: “Ta đây sẽ không khách khí.” Đang lúc hắn muốn cắn một cái, đột nhiên nghe được tiếng của Thảm Diệu từ phía sau truyền đến: “Đại ca!”

Thảm Khâu quay đầu, nhìn thấy Thảm Diệu không biết đến từ lúc nào, mang theo bốn nha đầu đứng ở trong sân, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn. Không hiểu sao, Thảm Khâu có cảm giác chột dạ, theo bản năng thả điểm tâm trong tay xuống hỏi: “Sao muội muội lại đến đây?”

Thảm Diệu không đáp mà nhấc chân đi đến chỗ bọn họ, đợi đến gần Thảm Khâu mới thấy trong tay Cốc Vũ, Kinh Trập, Bạch Lộ, Sương Giáng mỗi người đều cầm một cái rô, Thảm Tín hỏi: “Kiều Kiều, người mang cái gì trong rô thế?”

“Hôm nay thời tiết hơi lạnh, ta nghĩ binh lính luyện kiếm lâu sẽ mất nước, nên hầm chút canh gà.” Thảm Diệu thần nhiên nhìn lướt qua Thảm Khâu, lưng Thảm Khâu chợt lạnh, nàng tiếp tục nói: “Bảo mấy tiểu binh đến đây uống đi, sáng sớm uống chút canh gà, vừa bổ vừa làm ấm thân thể rất tốt.”

“Ta đi gọi bọn họ!” A Trí đứng bên cạnh Thảm Khâu nghe được mừng rỡ, chạy tới chỗ huấn luyện, chỉ lát sau mấy chục tiểu binh theo sau hắn chạy đến.

Thảm Diệu bảo mấy người Kinh Trập chia canh cho cả bọn, đây đều là những binh lính đặc lực dưới trướng Thảm Tín nên mới được đưa đến tập luyện trong phủ tướng quân. Nhóm binh lính thấy có canh gà để uống, ai nấy đều cao hứng cười nói: “Vẫn là tiểu thư quan tâm săn sóc chúng ta! Tiểu thư thật có lòng tốt!”

Những binh lính thô ráp này chính là những người dễ hài lòng nhất, Thẩm Diệu biết rõ điều đó. A Trí uống một ngụm canh, thở dài nói: “Canh này thật ngon!” Nói xong hần đưa chén cho Kinh Trập bảo: “Thêm một chén nữa!”

Kinh Trập lườm A Trí một cái: “Tất nhiên là ngon rồi, canh này chính tay tiểu thư tự mình nấu đấy.”

Thẩm Tín và Thẩm Khâu nghe vậy thì sùng sốt, Thẩm Khâu nhìn Thẩm Diệu: “Muội muội tự mình nấu sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Diệu thản nhiên nói.

“Con mẹ nó, dừng lại hết cho ta!” Thẩm Tín đột nhiên hét lớn một tiếng: “Không được uống!” Hần nhìn Cốc Vũ quát: “Cho ta chén lớn nhất!”

La Tuyết Nhạn vừa uống xong ngụm canh, cũng rất kinh ngạc: “Kiều Kiều, canh này chính người làm sao? Trù nghệ của người dường như tiến bộ rất nhiều?”

Mùi canh gà nhẹ nhàng thơm lừng bay lên, làm người thêm nhỏ dãi, Thẩm Diệu cười nói: “Tùy tiện làm thôi.” Kiếp trước vài năm đầu mới cưới nàng muốn Phó Tu Nghi vui vẻ nên thường luyện tập nấu nướng, sau đó làm con tin ở nước Tần, chịu đủ uất ức khó dễ khiến nàng học được không ít món ăn. Tay nghề của nàng là luyện được dưới khẩu vị của hoàng thất hai nước, tất nhiên là có điểm hơn người, về phần cô gái nghèo nàn quê mùa lần đầu bước chân đến kinh thành kia... Thẩm Diệu quét ánh mắt về phía Kinh Sở Sở, nàng ta đứng ở sau cây cột, lúc này không cúi đầu mà đang căn môi, ánh mắt ngập nước nhìn một đám thô nhân ăn uống náo nhiệt, đúng là mười phần ủy khuất.

Đại tiểu thư con vợ cả tự tay nấu canh, chắc chắn là quý giá hơn so với điểm tâm do biểu tiểu thư làm rồi. Huống hồ Thẩm Diệu còn mang cho đám binh lính mỗi người một phần, so với Sở Sở chỉ nghĩ tới Thẩm Tín và Thẩm Khâu đúng là rộng rãi hơn rất nhiều, Sở Sở khí độ thấp hơn, không thể lên được mặt bàn.

Kinh Sở Sở xấu hổ, ánh mắt nhìn Thẩm Diệu đầy hận ý.

Thẩm Khâu cũng muốn lấy canh uống, nhưng mấy người Cốc Vũ không chịu đưa cho hần, hần cũng nhìn ra có lẽ hần làm Thẩm Diệu tức giận, nhưng hần lại không biết mình làm sai điều gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn, Thẩm Diệu đợi đến lúc tất cả mọi người đều uống sắp xong mới bảo Bạch Lộ mở tầng đáy của rổ mang ra một cái bát đưa cho hần rồi nói: “Người thích ăn ngọt, bát này ta đã thả chút mật ong, uống đi.”

“Muội muội thật tốt!” Thẩm Khâu mừng rỡ, đoạt lấy uống từng ngụm từng ngụm, bộ dáng như chết đói tới nơi làm Thẩm Diệu không đành lòng nhìn.

Nhóm binh lính biết Thẩm Diệu tự tay làm canh, trong lòng vừa thích thú vừa cảm động, nhìn hót Thẩm Diệu lên tận trời xanh, bọn họ cảm thấy Thẩm Diệu vừa xinh đẹp lại gần gũi, không hề có tính đại tiểu thư cao cao tại thượng.

Thẩm Diệu được nhóm binh lính vây quanh, Kinh Sở Sở thì bị lạnh nhạt vắng vẻ, mấy lần nàng định rời đi, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng ở lại.

Chờ đến khi mọi người đều tiếp tục đi luyện tập, Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn cũng đi, Thẩm Khâu ngồi trên lưng sư tử đá nghỉ ngơi, Thẩm Diệu mới tiến đến chỗ Kinh Sở Sở, cười nói: “Biểu tỷ làm điểm tâm thật là thơm, nhưng mà người luyện võ lúc tập luyện rất mệt, lại khát nước, người làm bánh ngọt cho họ ăn họ chỉ càng thêm khát thôi.” Thẩm Diệu cười tủm tỉm nói: “Sau này muốn làm thì làm canh gà đi.” [Edit: Phan Ngọc Huyền, nương nương sống hai đời còn chơi lay, ăn hiếp tiểu cô nương mười sáu tuổi, status: đang cảm thấy tức giận. Hahaha...]

Mặt Kinh Sở Sở hết xanh lại hồng, lời Thẩm Diệu đã vạch trần việc nàng đưa điểm tâm chỉ là ngụy trang, đưa đồ ăn khô cứng như vậy rõ ràng tâm tư không hề thật sự suy nghĩ vì người luyện võ. Lòng Kinh Sở Sở tức giận, nhưng ngoài mặt làm ra vẻ bối rối cúi đầu, giống như đang sợ hãi: “Đa tạ biểu muội chỉ điểm, Sở Sở đã nhớ kỹ.” Nói xong lại nhìn Thẩm Khâu, ánh mắt tìm sự giúp đỡ, mong hần có thể giải vây giúp nàng.

Đáng tiếc tuy rằng Thẩm Khâu cá tính chân thành, nhưng trong việc nam nữ lại không hiểu chuyện, hần thối mắt nhìn Kinh Sở Sở. Thẩm Diệu thấy thế liền cười nói: “Vừa rồi Đại ca vẫn chưa ăn điểm tâm của biểu tỷ, hay là bây giờ ăn một chút đi.”

“Thôi.” Thẩm Khâu khoát tay: “Mới vừa uống một chén canh, ta đã no rồi, không muốn ăn nữa, để tối lại ăn tiếp.”

Thẩm Diệu hết sức hài lòng. Bát canh chuẩn bị cho hần nàng đã sớm ước lượng, nàng không tin Thẩm Khâu uống hết bát canh đó còn có thể ăn thêm điểm tâm của Sở Sở, trừ khi hần là heo đầu thai.

Kinh Sở Sở thất vọng, Thẩm Khâu đứng dậy, nói: “Ta cũng tiếp tục luyện tập đây.” Rồi đi về phía sân tập. [Edit: Phan Ngọc Huyền. Ấy gu, đại thiếu gia vô tình thế này, ta thấy lo cho Phùng An Ninh nha, nàng là người ta tuyển cho Thẩm Khâu nha, không biết tác giả có cho hai người đó thành cặp không nữa, haizzz].

Nhìn bóng dáng Thẩm Khâu đi xa, Kinh Sở Sở không cam lòng, muốn gọi với theo để nói gì đó, nhưng chỉ có thể cắn môi nhìn. Thẩm Diệu mỉm cười, vỗ vỗ tay nàng: “Điểm tâm biểu tỷ làm nếu để lạnh thì không thể ăn được, nếu biểu tỷ không ngại thì có thể mang đến cho Nhị ca.”

“Nhị ca?” Kinh Sở Sở nghi hoặc nhìn Thẩm Diệu.

“Đúng vậy,” Thẩm Diệu mỉm cười nhẹ nhàng nói như ru ngủ: “Đại ca của ta ấy, quanh năm suốt tháng đều ở Tây Bắc, nơi đó là vùng biên giới, chiến tranh liên miên lại rất lạnh lẽo khô cứng, không biết bình phẩm điểm tâm ngon hay dở đâu, chỉ cần có thể nhét đầy bụng là được, Nhị ca thì khác nha, hần tuổi trẻ đã sắp làm quan, lại có thể trụ ở kinh thành, tiền đồ rộng mở.” Thẩm Diệu lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc bên cạnh vẫn chưa có người chiều cổ, nam nhân ấy mà, đối với việc ăn mặc thường không chu đáo, tay nghề làm điểm tâm đến từ Tô Châu của biểu tỷ, không chừng lại hợp khẩu vị của Nhị ca.”

Kinh Sở Sở nghe vậy, trong lòng dao động. Thẩm Diệu che miệng cười nói: “Nếu sau này Nhị ca cưới vợ, ta cũng có thể đi theo hưởng lộc ăn, không biết vị cô nương nào có phúc phận được làm nhị tâu của ta, biểu tỳ còn chưa biết đâu, Nhị ca ta là người trong lòng của rất nhiều tiểu thư nhà quan ở Định kinh đấy.”

“Nhị thiếu gia...” Kinh Sở Sở do dự một chút, hỏi: “Còn chưa có người trong lòng sao?”

Thẩm Diệu thờ dãi: “Nhị ca cả ngày bận việc chính sự, làm gì có thời gian gặp gỡ ai đâu?”

Thấy Kinh Sở Sở trầm ngâm, Thẩm Diệu không nói về Thẩm Viên nữa, mà chỉ nói thêm một chút về Thẩm Khâu, rằng Đại phòng có ý định cư lâu dài ở Tây Bắc, Kinh Sở Sở nghe xong mới rời đi.

Kinh Sở Sở đi rồi, Thẩm Khâu mới trở lại, thận trọng nhìn Thẩm Diệu rồi nói: “Muội muội, ta thấy người hôm nay có gì đó là lạ?”

“Ta lạ cái gì?” Thẩm Diệu hùng hổ nói: “Đại ca tức giận vì vừa rồi ta chen ngang không để người ăn điểm tâm của biểu tỳ à?”

“Ta không có ý đó.” Thẩm Khâu gấp đến nỗi mặt cũng đỏ bừng, lại nghe Thẩm Diệu không thèm để ý khoát tay nói: “Thôi bỏ đi, người cũng lớn rồi, biết bao cô gái đều nhìn chăm chăm vào người, sau này chọn tâu từ cho ta nhớ mờ to hai mắt.”

Lời này Thẩm Khâu hiểu, hần bắt đắc dĩ nói: “Muội muội đang nói gì vậy, biểu muội đâu có ý đó, nàng chỉ mang chút điểm tâm đến mà thôi.”

“Nếu người thích như vậy, sao không cầm lấy ăn hết luôn đi.” Nói xong Thẩm Diệu tiêu sái bỏ đi. Từ khi trở về đến nay, Thẩm Khâu chưa từng thấy Thẩm Diệu giận hăn, trong lòng hần hoảng sợ, chỉ có thể tro mắt nhìn Thẩm Diệu đi xa.

Trên đường trở về, Cốc Vũ hỏi: “Có phải tiểu thư không thích biểu tiểu thư hay không, sao lại tức giận đến như vậy?”

“Đừng, ta không thích.” Thẩm Diệu xoa mi tâm. Nàng thật sự rất hận Kinh Sở Sở, đối với người kiệt ngạo như Thẩm Khâu, làm cho hần gãy chân, đầu bị cấm sừng, cuối cùng còn bị tổng vào đại lao vì tội giết người, loại nữ nhân tâm địa rắn rết như vậy, nàng hận không thể lột da Kinh Sở Sở. Hiềm một nỗi Thẩm Khâu trời sinh tính tình thiện lương, không hiểu lòng người hiểm ác, nhìn thấy Thẩm Khâu khù khờ bị Kinh Sở Sở che mắt ngay trước mặt, Thẩm Diệu bỗng nhiên cảm thấy tức giận thật nhiều.

“Nhưng mà tiểu thư vừa nhắc đến Nhị thiếu gia,” Cốc Vũ nói: “Có lẽ từ nay biểu tiểu thư sẽ chuyển hướng sang nhị thiếu gia.” Những lời Thẩm Diệu nói với Kinh Sở Sở không giấu các nha hoàn, Cốc Vũ có thể nghe được ý tứ trong những lời nàng nói.

Thẩm Diệu lắc đầu: “Nàng ta không phải kẻ ngu, nếu bị ta nói hai ba câu đã thay đổi chủ ý, thì đó không phải là Kinh Sở Sở.” Thẩm Diệu mỉm cười: “Nhưng mà gieo được vào lòng nàng ta một cái mầm mống cũng tốt rồi.”

Mấy nha hoàn cảm thấy kỳ quái, tại sao Thẩm Diệu lại đánh giá cao một người nhìn có vẻ nhu nhược yếu ớt như biểu tiểu thư.

...

Bảo Hương lâu là thanh lâu lớn nhất Định kinh, nếu nói thanh lâu cũng chia ba bảy loại thì Bảo Hương lâu chắc chắn là nơi cao cấp nhất. Một cô nương bất kỳ ở đây, đều có thể trở thành người nổi bật nhất ở một thanh lâu bình thường, gầy béo cao thấp, mạnh mẽ, ôn nhu, khả ái thiên chân hay phong tình quyến rũ, chỉ cần khách muốn, Bảo Hương lâu đều có thể đáp ứng.

Vì thế giá của các cô nương ở đây cũng rất cao.

Ngoài cửa các cô nương xinh đẹp đang vẫy tay đón khách thì có một nam nhân đi đến, vài vị cô nương ở đây đã quen mặt hần.

Người có thể đến Bảo Hương lâu không phú thì cũng quý, phần lớn đều là công tử nhà giàu hoặc quan lại, mà người trước mặt này không giống công tử nhà giàu, sát khí phát ra từ trên người hần làm các cô nương ở đây không dám tới gần. Cho đến khi một tú bà mặc áo hồng có vẻ hết thời bước ra, nhìn thấy hần mới đon đả cười nói: “Mặc công tử lại tới đây à? Hôm nay vẫn tìm Lưu Huỳnh phải không?”

Mặc Kinh gật gù đầu, lấy ra một tấm ngân phiếu từ trong ngực áo đưa cho đối phương. Tú bà kia cầm ngân phiếu cười đến hai mắt híp lại: “Mời công tử theo ta, ta đưa ngài lên lầu, Lưu Huỳnh vẫn đang trông ngóng người a.”

Mặc Kinh cố vượt qua sự cứng ngắc toàn thân, về mặt thần nhiên theo người này lên lầu.

Cô nương ở Bảo Hương lâu xinh đẹp nhất, đồng thời cũng đắt giá nhất. Lưu Huỳnh mặc dù là một trong những người đẹp hàng đầu ở đây, nhưng đó cũng chỉ là những lời đồn thổi bên ngoài để tạo danh tiếng, còn thực tế ở đây mỗi ngày đều có cô nương mới đến, tài nghệ khuôn mặt đều tuyệt hảo, lại trẻ trung mới mẻ, nam nhân ai cũng thích của lạ, khách của Lưu Huỳnh đã giảm sút rất nhiều.

Nhưng mà gần đây người của Bảo Hương lâu ai ai cũng biết, Lưu Huỳnh có mối làm ăn lớn, có một nam tử trẻ tuổi đến đây chỉ để tìm mối mình nàng. Tại Bảo Hương lâu, khách nhân mỗi lần đến chỉ gặp một cô nương là rất hiếm thấy, vì thế mọi người đều đoán vị này muốn chuộc thân cho Lưu Huỳnh.

Mặc Kinh theo tú bà đến một gian phòng, tú bà cười cười lui ra. Trên nhuyển tháp đã có một nữ tử mặc áo mỏng đồ tươi đang ôm đàn nhẹ gảy, ánh mắt ân tình, đôi môi ướt át tươi cười ám muội, áo cổ tình để lộ nửa bên vai, chọc người ngứa ngáy.

Mạc Kinh hít sâu một hơi, không nhìn nàng mà bước đến bên bàn trà ngồi xuống, tự rót một ly trà rồi bắt đầu hành trình...ngắn người.

Tiếng đàn im bật, Luru Huỳnh tức đến hỗn hển, buông đàn đi đến trước mặt Mạc Kinh, cả giận nói: “Mạc công tử đến đây vài lần, đều không đoái hoài đến Luru Huỳnh, chẳng lẽ chỉ đến để trêu chọc Luru Huỳnh? Hay là chê Luru Huỳnh thân mình bẩn thỉu?”

Các tỷ muội đều hâm mộ nàng ra mặt, bởi vì có nam nhân nguyện ý đến tìm một mình nàng, chẳng ai biết nam nhân này nhìn được nhưng không dùng được, dù nàng dùng cách gì hấn cũng không nhìn đến nàng, đừng nói làm chuyện khác.

Mạc Kinh lắc đầu không nói, ánh mắt nhìn chén trà trước mặt chăm chăm. Trong lòng hết sức bất đắc dĩ, Thẩm Diệu nói không sai, Luru Huỳnh đúng là một nữ tử phong tình vạn chủng, nàng tìm mọi cách khiêu khích hấn ở mọi thời điểm, Mạc Kinh cũng là nam nhân, nếu không cất lực khắc chế bản thân có lẽ hấn đã không cầm giữ được, mỗi lần hấn đến đây là một lần chịu giày vò, nhưng Thẩm Diệu vẫn buộc hấn đến.

Luru Huỳnh nhìn hấn như vậy thì càng tức giận, trên mặt lộ ra một nụ cười dụ hoặc, đặt mông ngồi lên đùi Mạc Kinh, hai tay ôm lấy cổ đối phương, đôi môi kề sát tai hấn thổi khí: “Mạc công tử, ta ngồi thế này người chịu nổi sao?”

“Ba” một tiếng, Mạc Kinh dùng tay đẩy Luru Huỳnh ngã trên mặt đất.

[Edit: Phan Ngọc Huyền. Ta lại bỏ một phiếu cho cặp này nha anh em, ahihi...]

...

Đối diện Bảo Hương lâu có một lầu gọi là Khoái Hoạt lâu, tại một gian phòng trên tầng thượng của lầu này có ba người ngồi vây quanh một chiếc bàn ngọc dùng com, trên bàn đặt nhiều món ăn trân quý, đủ sắc hương vị. Lúc này bên ngoài có một thị vệ tiến vào, cúi đầu nói nhỏ vào tai thiếu niên áo tím mấy câu.

“Lại nói,” Quý Vũ Thư mở đầu câu chuyện: “Vì sao Thẩm tiểu thư lại để thị vệ của mình đến Bảo Hương lâu tìm kỹ nữ?”

“Hơn nữa thị vệ này chỉ nhìn chứ không ăn.” Cao Dương bổ sung.

Hiện tại Cao Dương và Quý Vũ Thư không còn xem Thẩm Diệu là một tiểu thư con nhà tướng bình thường nữa, mỗi động tác của nàng đều có thâm ý. Vì thế, khi biết tin nàng phái Mạc Kinh đến Bảo Hương lâu, cả hai người đều nghĩ không biết Thẩm Diệu lại tính kế ai đây.

Người của Bách Hiểu Sanh bữa vây suốt mấy ngày, nhận được tin tức làm người ta kinh ngạc là thị vệ kia chẳng làm gì Luru Huỳnh cả, chỉ ngồi ở trong phòng cả đêm rồi rời đi. Họ cẩn thận hỏi thăm thân thế vị cô nương kia thì biết đó chỉ là một cô gái bị bán vào nơi phong trần như nhiều người khác chứ không có gì đặc biệt, tin tức này càng làm bọn họ mù mờ không biết Thẩm Diệu tính toán chuyện gì.

“Chẳng lẽ nàng muốn bồi dưỡng một thái giám?” Ý nghĩ của Quý Vũ Thư luôn quý dị: “Nên bây giờ muốn làm cho thị vệ kia thích ứng dần dần?”

“Người lúc nào cũng điên khùng thế à.” Cao Dương trầm ngâm: “Ta nghĩ nàng đang muốn mua chuộc Luru Huỳnh để đối phó hai phòng còn lại. Nhưng tại sao phải là Luru Huỳnh a, cô nương khác ở Bảo Hương lâu không được à.” Hấn nhìn Tạ Cảnh Hành: “Tạ tam, người thấy việc này thế nào?”

Tạ Cảnh Hành nhìn ngoài cửa sổ, nghe vậy lười biếng nhìn lướt qua hai người, nói: “Các người nhàn rồi đến vậy sao?”

“Nói thế nào thì ta và Thẩm tiểu thư cũng có chút giao tình, chẳng lẽ không nên quan tâm hay ư?” Quý Vũ Thư nói: “Tạ Tam ca, người thông minh hơn ta, người nhất định biết ý định của nàng là gì.”

“Ta không muốn biết.” Tạ Cảnh Hành đánh gãy lời nói của hấn: “Sắp tới ta sẽ ra khỏi thành một chuyến.”

“Là vì chuyện lúc rằm tháng giêng à?” Cao Dương nhướn mày hỏi.

“Đầu xuân này hoàng đế định để cho Tạ lão nhân xuất chinh,” Tạ Cảnh Hành nói: “Không thể đợi được nữa.” Hấn nói “Tạ lão nhân” Chính là Lâm An hầu Tạ Đình.

Cao Dương trầm mặc một lúc, mới nói: “Nếu vậy, sợ là thời gian không kịp.”

“Nghe nói Thẩm Viên gần đây hay qua lại với Định vương.” Tạ Cảnh Hành nhếch khóe môi: “Chắc là chuẩn bị đối phó Đại phòng?”

“Thẩm tiểu thư lại gặp xui xẻo rồi?” Quý Vũ Thư giật mình nói: “Sao nàng cứ luôn đụng phải những người xấu thế nhỉ. Định vương kia chẳng tốt lành gì đâu, bị hấn đề mắt sẽ không có kết cục tốt.”

“Định vương này ẩn giấu rất sâu.” Cao Dương nhướn mày: “Bề ngoài có vẻ vô tâm quyền thế, nhưng thềm muốn của hấn đối với quân đội không nhỏ hơn những người khác. Trong tay Thẩm Tín lại nắm binh quyền, thất phu vô tội hoài bích có tội, gia nghiệp Thẩm gia to lớn, vốn đã bị hoàng gia kiêng kỵ, nếu Định vương ra tay, chỉ sợ Thẩm Tín sẽ gặp phải rắc rối to.”

“Như vậy thì Thẩm tiểu thư gặp nguy hiểm rồi?” Quý Vũ Thư nhìn Tạ Cảnh Hành: “Tạ Tam ca, người có thể giúp nàng không?”

Tạ Cảnh Hành nhướn mày: “Tại sao ta phải giúp nàng?”

“Người, các người không phải... Không phải là bằng hữu sao.” Quý Vũ Thư tròn to hai mắt: “Lúc trước người còn cứu nàng ấy, chẳng lẽ không định giao hảo ư?”

Tạ Cảnh Hành cười như không cười nhìn Quý Vũ Thư, đôi mắt sâu như đáy hồ, bộ dạng rõ ràng là rất phong lưu, nhưng lời nói ra lại lạnh bạc hờ hững, hần nói: “Ta cần thêm thời gian, Thảm gia giúp ta kéo dài một chút cũng tốt, Định vương đối phó Thảm Tín lúc này... rất đúng lúc.”

Quý Vũ Thư hút một ngụm khí lạnh.

...

Tại phủ Định vương ở Định kinh.

Một nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục màu trầm đang ngồi trên ghế trung tâm của sảnh chính, bộ dáng hần lạnh lùng, nhưng khi nói chuyện với hần nhân cử chỉ hết sức thân thiết, hòa tan bớt sự lạnh lùng kia. Người này chính là Phó Tu Nghi.

Trong sảnh có vài người đang ngồi, đều là phụ tá của Phó Tu Nghi. Hần có mắt nhìn người, lại biết cách chiêu hiền đãi sĩ, những hoàng tử khác mua chuộc lòng người bằng tiền tài ruộng đất, ngoài những thứ đó Phó Tu Nghi còn cho người tài sự tôn trọng, phụ tá đắc lực có thể cùng ngồi cùng ăn với hần, khi nói chuyện cũng rất cung kính lãnh giáo, bởi vì thái độ hần như vậy nên chiêu mộ được rất nhiều người tài dưới trướng, cùng hần trừ tính đại kế.

Ngồi ở giữa có một người trẻ tuổi mặt áo lam, bề ngoài của hần cùng những phụ tá ngồi đây rất khác biệt, đơn giản vì hần trẻ nhất, Phó Tu Nghi nhìn hần hỏi: “Thảm Viên, người có ý tưởng gì không, nói một chút nghe xem.”

Thảm Viên đứng dậy chấp tay. Hần mới tiến vào quan trường đã đầu quân vào phe cánh của Phó Tu Nghi, Thảm Viên có tài có dã tâm, cũng biết nhân nhện kiên trì ra bên ngoài rèn luyện nên được Phó Tu Nghi xem trọng.

Thảm Viên nói: “Trước mắt mọi người đều đang âm thầm tranh đoạt binh lực, ai có nhiều binh lực người đó sẽ có lợi thế. Nói đến binh lực Minh Tề mọi người có câu ‘Nam Tạ Bắc Tín’, tức phía Nam thì có Lâm An hầu Tạ Đình, phía Bắc thì có Thảm Tín trấn thủ, binh lực Tạ gia mặc dù rất mạnh, nhưng bệ hạ dự tính mùa Xuân sẽ để Lâm An hầu xuất chinh, tất nhiên là có tính toán đối với binh lực trong tay hần, thứ bệ hạ đã tính toán, chúng ta không thể động vào, nhưng binh lính của Thảm gia thì khác.” Thảm Viên dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Thảm Tín chủ động yêu cầu được ở lại kinh thành nửa năm, người muốn mượn sức Thảm Tín không ít, quân đội Thảm gia là mối họa trong lòng hoàng đế, nếu chúng ta không chiếm được, chỉ bằng phá hủy, nếu làm được chúng ta có thể giúp bệ hạ trừ họa, cũng chứng minh Định vương không có dã tâm.”

Thảm Viên là người Thảm gia, lại một câu Thảm Tín, hai câu quân đội Thảm gia, rõ ràng muốn rạch ròi ranh giới với Thảm Tín, Phó Tu Nghi mỉm cười nhìn hần, ý tưởng của Thảm Viên đối với hần chỉ có lợi chứ không hại. Hần nói: “Người nói rất đúng, nhưng Thảm gia làm việc nghiêm cẩn, nếu muốn tìm ra sai lầm cũng không dễ.”

Thảm Viên im lặng không nói.

Ánh mắt Phó Tu Nghi lóe lên, giọng điệu càng thêm thân thiết: “Người ở trong Thảm phủ, có thể biết rõ một số việc mà người bên ngoài không biết.” Hần nhìn Thảm Viên: “Được rồi, nếu lần này thành công, công lao của người lớn nhất.”

Nghe xong lời này, Thảm Viên mới cung kính mở miệng: “Hồi bẩm điện hạ, trước nay vì thần vẫn luôn chú ý hành động của quân đội Thảm gia, lúc trước tác chiến ở Tây Bắc, có thời điểm quân đội Thảm gia làm việc không theo quy củ. Hiện tại thần vẫn đang thu thập chứng cứ, một khi đầy đủ, vì thần sẽ hai tay dâng lên điện hạ. Vì thần cam đoan, nếu không thể làm quân đội Thảm gia sụp đổ, thì ít nhất cũng sẽ bị thiệt hại nặng nề.”

Phó Tu Nghi cười nhẹ: “Vậy phải làm phiền người rồi.”

Thảm Viên cúi đầu mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Gian Phu Xuất Hiện

Mừng năm mới ở Thảm phủ diễn ra hết sức náo nhiệt.

Vì chuyện của Nhiệm Uyển Vân và Thảm Thanh mà không khí trong phủ khá trầm uất, nhưng từ khi Kinh Quan Sinh và Kinh Sở Sở đến, Thảm lão phu nhân hết sức vui vẻ, để hai huynh muội tùy ý đại lại trong phủ, trước giờ Thảm Nguyệt là người quen giao tiếp, không lâu sau đã trở thành tỷ muội tốt với Kinh Sở Sở, nhưng trong đó có bao nhiêu thật tình, bao nhiêu giả ý thì không ai biết được.

Nhưng dù Thảm Nguyệt và Kinh Sở Sở qua lại thân thiết, hai huynh muội này vẫn thích chạy đến Tây viện nơi Đại phòng trú ngụ. Nhất là Kinh Sở Sở, nàng thường xuyên đưa đồ ăn đến chi binh lính, rút kinh nghiệm lần trước, những lần sau Sở Sở đều nấu canh gà, nhưng tay nghề so với Thảm Diệu lại kém xa. Binh lính vốn là những người thẳng tính, không thích vòng vèo, dù uống canh của Sở Sở nhưng trong lòng vẫn luôn tưởng nhớ đến canh gà do

Thẩm Diệu nấu, vì thế dù mọi người ân cần với Sở Sở nhưng cũng không cảm kích nhiều.

Hôm nay cũng thế, sau khi Kinh Sở Sở mang đồ ăn tới, Thẩm Khâu vẫn chưa nói chuyện với nàng đã tiếp tục đi luyện kiếm, Kinh Sở Sở thấy thế liền gọi: “Biểu ca...”

“Biểu muội trở về sớm đi.” Thẩm Khâu sang sảng cười: “Sân tập này toàn nam nhân thô ráp, đao kiếm không có mắt, nếu không cẩn thận làm người bị thương thì thật không tốt. Hơn nữa, người là con gái, cả ngày lại chạy tới nơi này xem bọn ta luyện kiếm có gì vui đâu.”

Đúng là ở một lời đuổi khéo.

Gương mặt Kinh Sở Sở đỏ bừng, không thể tin nhìn Thẩm Khâu, nước mắt đồng đầy chực rơi. Nếu là nam tử bình thường thấy động tác của nàng đã sớm nổi lên tâm tư thương hương tiếc ngọc, nhưng riêng Thẩm Khâu vẫn chưa nghĩ đến tư tình nam nữ, hẳn chỉ đứng yên tại chỗ không hề tiến đến an ủi.

Thấy Thẩm Khâu như thế, gương mặt Kinh Sở Sở từ đỏ chuyển sang trắng bệch, nàng cuống quýt cúi đầu, đáp lời: “Sở Sở đã biết.” Rồi nhấc váy chạy đi, người không biết còn nghĩ Thẩm Khâu rầy la nặng nề gì nàng.

Kinh Sở Sở đi rồi, phía sau cây cột mới hiện ra một bóng người, Thẩm Diệu nói: “Đại ca, người cũng quá tàn nhẫn.”

“Hắc hắc,” Thẩm Khâu cười gãi gãi đầu: “Còn không phải sợ muội muội tức giận sao?”

“Ta tức cái gì?” Thẩm Diệu hờ hững nói.

Nhất thời Thẩm Khâu cảm thấy có một trận gió lạnh sau lưng, hẳn nói: “Muội muội không thích biểu muội.”

“Biểu tỷ và ta chưa tiếp xúc nhiều, sao ta lại không thích nàng?” Thẩm Diệu hỏi lại.

“Kiều Kiều, có phải nha đầu kia âm thầm khi dễ người?” Thẩm Tín vừa mới luyện kiếm xong đi tới, nghe được những lời Thẩm Khâu và Thẩm Diệu vừa nói nên hỏi: “Nếu nàng ta khi dễ người, người không cần nói, trực tiếp đánh nàng ta!”

“Người nói hươu nói vượn gì thế?” La Tuyết Nhạn cũng vừa tới, nghe vậy trừng mắt nhìn Thẩm Tín rồi nói: “Kiều Kiều, đừng nghe người cha nói bậy, nữ nhân sao có thể tùy tiện động thủ? Nếu nàng ta khi dễ người, người trở về nói với nương, nương thay người đánh nàng.”

“Nương cũng là nữ nhân mà.” Thẩm Khâu than thở nói: “Cứ để ta đi, ta tuổi trẻ khí lực lớn.”

Thẩm Diệu nói: “Nàng không có khi dễ ta.”

“Thế sao Kiều Kiều lại không thích nàng?” La Tuyết Nhạn hỏi. Thẩm Diệu không thích Kinh Sở Sở, đó là việc mọi người đều có thể nhìn ra. Chỉ cần Kinh Sở Sở vừa đến, Thẩm Diệu liền bảo Thẩm Khâu luyện phóng phi tiêu. Phóng phi tiêu này có chút tàn nhẫn, chính là tìm vài động vật nhỏ làm bia sống, khi phóng trúng máu tươi đầm đìa, mấy người Thẩm Tín ít khi luyện môn này trong phủ, sợ làm nha hoàn hầu gái hoảng sợ. Vậy mà mỗi lần Kinh Sở Sở đến, Thẩm Diệu sẽ nói: “Cha, đại ca, ta muốn xem phóng phi tiêu.”

Mỗi lần như vậy, Kinh Sở Sở đều bị dọa đến thất sắc, nhưng vẫn gắng gượng đứng một bên, vừa xem vừa ghé tòm, Thẩm Diệu chơi không biết mệt, dường như làm Kinh Sở Sở càng ghé tòm thì trong lòng nàng càng thoải mái. Lâu ngày, mọi người trong nhà nhìn ra, Thẩm Diệu cố ý hành Kinh Sở Sở.

Mấy người Thẩm Tín không rõ nguyên nhân, nhưng thấy Thẩm Diệu phát giận họ đoán là xích mích giữa hai tiểu cô nương, bọn họ người lớn không tiện nhúng tay nên vẫn tùy ý Thẩm Diệu, hôm nay vì quá tò mò nên mới trực tiếp hỏi ra lời.

“Không phải ta không thích nàng.” Thẩm Diệu nói. Vừa dứt lời, Kinh Trập ở bên cạnh đã mở miệng nói: “Tiểu thư thích thanh tịnh, nhưng biểu thiếu gia và biểu tiểu thư thường xuyên nói chuyện, nhất là biểu thiếu gia, mỗi lần sang đều tìm tiểu thư nói chuyện phiếm, tiểu thư không thích nói chuyện với người khác nên thấy phiền.”

Kinh Trập nghiêm trang nói xong, Thẩm Diệu không khỏi quay đầu nhìn nàng một cái. Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn biến sắc, lời Kinh Trập ngoài mặt là nói Thẩm Diệu cảm thấy anh em nhà họ Kinh làm phiền nàng, kỳ thực ý tứ nghiêm trọng hơn nhiều, tại sao một biểu ca lại thường xuyên đến tìm biểu muội nói chuyện? La Tuyết Nhạn bực mình nói: “Người cháu kia của người rốt cuộc là có ý gì?”

“Phu nhân bớt giận.” Thẩm Tín nín thở trấn an, quay đầu lập tức trở mặt gào lên với Thẩm Khâu: “Tiểu tử thú, người sắp xếp nhiều hộ vệ như vậy, chẳng lẽ không phát hiện muội muội người mỗi ngày đều bị mèo chó quần chân?”

Thẩm Khâu ủy khuất: “Quả thật không có phát hiện...”

Tất nhiên Thẩm Khâu không phát hiện, bởi vì Kinh Quan Sinh luôn giả vờ như vô tình gặp được Thẩm Diệu, lúc thì ở trong sân, lúc lại ở cửa phủ, hoa viên, hoặc hành lang, nói tóm lại, thời thời khắc khắc đều có thể vô tình gặp được.

“Đi mau, xếp đặt người canh cửa thật tốt, nếu hai huynh muội kia lại đến, nói với họ trong viện đang huấn luyện mật, ai cũng không được tiến vào!” Thẩm Tín quát.

Thẩm Khâu lập tức đi làm.

La Tuyết Nhạn sờ sờ đầu Thẩm Diệu: “Kiều Kiều, sau này nếu họ còn đến đây đưa, ngươi đừng khách khí với bọn họ, cứ đánh cho ta.”

Thẩm Tín không còn gì để nói.

Đội Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn trở lại sân tập, Thẩm Diệu mới nhìn Kinh Trập một lượt từ trên xuống dưới: “Ngươi nói nhiều rồi.”

“Nô tỳ biết sai, nhưng mà...” Kinh trập gục đầu xuống: “Biểu thiếu gia đối với tiểu thư rõ ràng không có ý tốt, tiểu thư đã sớm nhìn ra, vì sao không nói với lão gia và phu nhân?”

“Kinh Quan Sinh là người khôn khéo,” Thẩm Diệu mỉm cười: “Người như vậy, phé đi thì có chút đáng tiếc, dùng người khôn khéo trị người khôn khéo, người này về sau ta còn có chỗ sử dụng. Nhưng hôm nay ngươi nói như vậy, cũng vừa đúng dịp, có một số việc sẽ được đẩy lên nhanh hơn, chúng ta cũng nhau mỗi mắt mong chờ đi.”

...

Từ sau khi Thẩm Khâu cho người canh cửa Tây viện, không để huynh muội Kinh gia bước vào, Tây viện trở nên im ắng rất nhiều, Thẩm Diệu cũng tự tại hơn. Nhưng ở đây bọn họ thanh tịnh, nơi khác lại có người gấp gáp.

Tại Vinh Cảnh đường, ánh mắt Thẩm lão phu nhân như điều hâu nhìn chăm chăm Kinh Sở Sở, những từ ái trước đây dường như chỉ là ảo giác, nàng nói như nghiến: “Sở Sở, ngươi rốt cuộc là làm như thế nào? Tại sao bây giờ còn không thể bước vào cửa Tây viện?”

Kinh Sở Sở cúi đầu tức giận, nhưng nàng cố nén, nhỏ giọng nói: “Không biết tại sao, Ngũ biểu muội hết sức đề phòng chúng ta, biểu ca đối với ta rất tốt, nhưng Ngũ biểu muội cứ xen vào, hộ vệ giữ cửa ở Tây viện cũng là ý của nàng.”

“Lại là Ngũ nha đầu!” Thẩm lão phu nhân tức giận sắc mặt xanh mét, ma ma Trương vội vàng vỗ ngực của nàng, khuyên giải: “Xin lão phu nhân bớt giận.”

“Nha đầu kia thành tinh rồi, đề phòng ca ngươi cũng không sao, sao lại đề phòng cả ngươi nữa. Tức chết ta!” Thẩm lão phu nhân hy vọng Kinh Quan Sinh và Kinh Sở Sở, một người quyến rũ Thẩm Diệu, một người quyến rũ Thẩm Khâu. Nhưng Thẩm Diệu là nữ nhân, ở việc nam nữ nếu xảy ra chuyện gì, người thua thiệt luôn là nữ nhân, với tính tình của Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn không biết khi Thẩm Diệu thua thiệt họ sẽ làm ra chuyện gì. Nhưng nếu đổi lại là Thẩm Khâu, thì người chịu thua thiệt lại là Kinh Sở Sở, lý lẽ thuộc về huynh đệ Kinh gia. Trước giờ người Đại phòng làm việc đình đạc, đều là người trải qua sống chết trên chiến trường, tính tình rộng rãi không chú ý những chi tiết nhỏ, không ngờ lần này cách hành sự thay đổi lớn như vậy, nói khóa cửa là khóa.

“Lão phu nhân,” Ma ma Trương trầm ngâm nói: “Ngũ tiểu thư làm vậy, chắc chắn đã có lòng nghi ngờ biểu tiểu thư, nếu cứ hành sự theo tự nhiên, sợ là có chút khó khăn.”

Kinh Sở Sở nghe vậy, trong lòng nổi lên sự xấu hổ. Nàng trời sinh thông minh mỹ mạo, những vương tôn công tử cùng lứa với nàng ở Tô Châu, đều mê muội bộ dáng ôn nhu yếu ớt này của nàng, không ngờ đến kinh thành gặp được Thẩm Khâu, hần như cái vách tường vừa khô vừa cứng làm nàng nghẹn khuất.

“Ý của ngươi là...” Thẩm lão phu nhân nhíu mày.

“Bệnh nặng phải dùng thuốc mạnh,” Ma ma Trương nhắc nhở: “Nếu cứ để như vậy, chờ Đại lão gia lựa chọn được mối hôn sự với tiểu thư quyền quý cho Đại thiếu gia, mọi chuyện đều hồng bết rồi.”

Thẩm lão phu nhân gạt mình, tiếp lời: “Ngươi nói không sai, đợi đến khi đó thì hồng hết.” Nàng nhìn Kinh Sở Sở, trên mặt lại hiện ra một nụ cười từ ái, nhưng mà nụ cười đó mười phần giả dối. Nàng nói: “Sở Sở, ngươi rốt cuộc có muốn gả cho Khâu nhi không?”

Kinh Sở Sở cúi đầu, nhỏ giọng: “Muốn.”

“Vì được gả cho Khâu nhi, việc gì ngươi cũng đồng ý làm chứ?”

Kinh Sở Sở sững sốt, mơ hồ đoán được gì đó, trong lòng bất giác kinh hoàng. Nam nhân thích gì nàng hiểu rất rõ, đáng vẻ diễm đam đáng yêu giúp nàng dễ dàng quyến rũ rất nhiều thiếu gia nhà giàu ở Tô Châu. Nhưng đây là phủ Uy vũ đại tướng quân, Thẩm Khâu là con trai trưởng của đại tướng quân, chẳng những hơn về phú quý mà còn ở danh phận. Lòng nàng tất nhiên muốn nắm giữ, hiện tại Thẩm lão phu nhân bày ra cơ hội cho nàng, trước mắt nàng xuất hiện ánh sáng rực rỡ của vàng bạc trắng bóng, nàng nắm chặt tay nói: “Sở Sở... bằng lòng.”

Thẩm lão phu nhân hài lòng nở nụ cười.

...

Thẩm phủ yên tĩnh liên tục mấy ngày, huynh muội họ Kinh yên phận ở trong viện phía sau Vinh Cảnh đường, không bước ra ngoài.

Hôm nay, lúc ra khỏi cửa Thẩm Diệu gặp được Kinh Sở Sở. Nàng mặc áo trắng, váy màu đỏ phi thủy, quả nhiên là một tiểu cô nương nũng nịu đáng yêu, cô nương từ Tô Châu như nàng đến Định kinh, nhìn đúng là mới mẻ, đủ nín chân người.

“Ngũ biểu muội.” Kinh Sở Sở hành lễ.

Thẩm Diệu mỉm cười: “Biểu tỳ đang muốn ra ngoài à?”

Thẩm Diệu hiếm khi mở miệng trò chuyện, Kinh Sở Sở sững sốt một lúc rồi mới đáp lời: “Ta đang định về phòng thuê một chút,” Nàng xấu hổ cúi đầu: “Dù sao cũng không có việc gì để làm.”

“Nếu buồn chán, hay là cùng ta ra ngoài đi.” Thẩm Diệu nói: “Ta đang định đến cửa hàng châu báu chọn chút trang sức, nếu ngươi không ngại, thì đi xem cùng ta.”

Kinh Sở Sở ngáy ngẩn cả người, Thẩm Diệu lúc nào cũng ôn hoà, nhưng nàng dùng cách gì cũng không thể thân cận được, hôm nay phá lệ mời nàng ra ngoài. Lúc ở nhà Kinh Sở Sở nhìn di nương, thống phòng trong hậu viện đầu đá gay gắt, phản ứng đầu tiên của nàng lúc này là cảnh giác. Nhưng nghe Thẩm Diệu nói muốn đi cửa hàng châu báu, ánh mắt nàng lại sáng lên.

Nàng đánh giá Thẩm Diệu cẩn thận, hôm nay Thẩm Diệu mặc áo màu tím nhạt, váy thêu chim hạc, Thẩm Diệu luôn mặc màu trầm, nhưng nhìn không hề già, ngược lại làn da nàng trắng nõn như ngọc, quý khí bức người. Trong lòng Kinh Sở Sở âm thầm ghen tị, nàng tự cho là tướng mạo của nàng và Thẩm Diệu không chênh lệch là bao, nhưng khi đứng gần lại cảm thấy thua sút. Thẩm Diệu trời sinh quý khí, mà nàng vừa thấy liền biết là con nhà nghèo. Con người càng đồ kị sẽ càng muốn đạt được, ánh mắt Kinh Sở Sở dừng ở trâm hoa trên đầu Thẩm Diệu, khảm từng viên từng viên trân châu to lớn bóng loáng, ánh sáng tỏa ra làm lóa cả mắt nàng. Nàng vội cúi đầu, để người khác không phát hiện vẻ tham lam thèm muốn của mình, nàng nói: “Nếu Ngũ muội cần có người đi cùng, vậy ta sẽ theo ngươi.”

Bạch Lộ và Sương Giáng đứng sau Thẩm Diệu, ánh mắt xẹt qua tia khinh miệt. Rốt cuộc chỉ là một kẻ nhà quê kiến thức hạn hẹp thấy tiền mờ mắt, một chút trang sức đã có thể dắt mũi nàng đi, chẳng trách Thẩm Diệu thường nói Kinh Sở Sở không làm được chuyện lớn.

Hai người cùng nhau rời phủ, lên xe ngựa đi về phía trung tâm Định kinh, Thẩm Khâu phái theo rất nhiều hộ vệ, cả đoàn người nhìn rất oai phong. Chờ đến cửa hàng trang sức, Thẩm Diệu tùy ý chọn vài món, còn Sở Sở hết cầm cái này lại sờ cái kia, yêu thích không buông tay làm chương quầy sững sốt. Công bằng mà nói, Kinh Sở Sở rất đẹp, cái đẹp của một cô gái nhỏ nhắn thủy linh mềm mại, khác hẳn nữ tử kinh thành, nhưng vẻ tham lam đã làm khí chất của nàng suy giảm cùng cực, người trong kinh thành nhìn người không chỉ nhìn gương mặt.

Thấy Kinh Sở Sở như vậy, Thẩm Diệu cũng không keo kiệt, mua hết những thứ đó cho nàng. Kinh Sở Sở bắt gặp thân cận Thẩm Diệu hơn, gần giữa trưa, Thẩm Diệu nói: “Hôm nay chúng ta ăn ở bên ngoài đi, đã trưa nên ta cũng thấy đói, người đến kinh thành mấy hôm nay chắc cũng chưa đến Khoái Hoạt lâu đứng không, xem như hôm nay ngươi có lộc ăn, chỗ này người bình thường không dễ dàng vào được.”

Kinh Sở Sở nhìn từ lâu trước mặt, ánh mắt lộ vẻ mong đợi, hôm nay Thẩm Diệu mua vài vóc trang sức, Kinh Sở Sở chưa từng thấy ai ra tay hào phóng như vậy nên có chút hoa mắt. Càng như thế, nàng càng cảm thấy Thẩm phủ đúng là phú quý, kiên định muốn bước chân vào làm thiếu phu nhân.

Thẩm Diệu chọn bàn ở lầu hai, bên cạnh cửa sổ, đến khi cả hai ngồi vào chỗ, tiểu nhị đến giới thiệu vài món ăn, Thẩm Diệu chọn vài món nổi tiếng nhất ở đây. Sau khi tiểu nhị rời đi, Thẩm Diệu mới nhìn Kinh Sở Sở nói: “Người tới nơi này dùng cơm không phú thì quý, rất nhiều người là tiểu thư, thiếu gia nhà quan lớn ở Định kinh, không thể để mắt mất.”

Kinh Sở Sở liên tục gật đầu.

Thẩm Diệu mỉm cười, nâng chén trà lên uống, không ngờ tay bị run, nước trà đổ lên người, ướt đầm một vạt váy. Kinh Sở Sở hoảng sợ: “Ngũ biểu muội?”

“Không sao.” Thẩm Diệu khoát tay, đứng dậy: “Nơi này có phòng thay đồ, trên xe ngựa của ta luôn chuẩn bị quần áo. Để ta đi thay ra, ngươi ở đây chờ ta.” Dứt lời nàng gọi Bạch Lộ và Sương Giáng: “Đi thôi.”

Nàng vừa đi, hộ vệ của Thẩm phủ cũng đi theo, Kinh Sở Sở vội vàng sợ hãi hô lên: “Ngũ biểu muội, những hộ vệ này...”

“Không cần lo lắng. Đang là ban ngày, ai dám khi dễ ngươi?” Thẩm Diệu nói: “Huống hồ khách ở nơi này đều là người có thân phận, sẽ không ai gây tổn hại cho ngươi đâu.” Về mặt nàng nhu hòa, giọng điệu chân thật đáng tin, Kinh Sở Sở theo bản năng không phản bác, đợi đến khi Kinh Sở Sở hồi thần, Thẩm Diệu đã cùng hộ vệ đi xa.

Sắc mặt Kinh Sở Sở trầm xuống, mỗi khi ở trước mặt nàng Thẩm Diệu luôn bày ra vẻ cao cao tại thượng, làm Kinh Sở Sở nhận thức rõ ràng sự chênh lệch giữa hai người. Điều đó khiến nàng không cam tâm, nàng nghe hạ nhân trong Thẩm phủ xì xào, Thẩm Diệu là một phế vật, cảm kỳ thi họa không biết một cái gì, một kẻ như vậy sao có thể ngồi vào vị trí đích nữ đại phòng Thẩm phủ, vợ chồng Thẩm Tín lại hết mực cưng chiều nàng, hoàng thượng ban thưởng bất kỳ cái gì cũng mang đến cho nàng chọn trước. Càng nghĩ, Kinh Sở Sở càng thấy ghen tị đến phát điên.

Nàng bụng ỉa trà trước mặt, học theo bộ dạng Thẩm Diệu uống trà lúc này, cái miệng nhỏ hóp từng ngụm, giống như làm thế có thể dính được vài phần khí chất của Thẩm Diệu.

Đúng lúc này có một nhóm người đi ngang chỗ nàng, ngồi xuống bàn bên cạnh. Cầm đầu là một người trẻ tuổi, dáng vẻ hào hoa, mặc áo gấm, ngay cả gia đình phía sau cũng mặc vài dệt tinh xảo.

Nghĩ đến lời của Thẩm Diệu vừa nói “Người tới nơi này không phú thì quý”, trong lòng Kinh Sở Sở khẽ động.

Người trẻ tuổi kia cũng chú ý đến nàng, nhìn mãi bên này, thấy rõ Kinh Sở Sở thì ánh mắt sáng ngời.

Kính Sở Sở mặc áo trắng phối với váy màu phi thủy, dung mạo như hoa, đặc biệt nhất là dáng vẻ thỏ con sợ sệt kia chỉ làm người ta muốn ôm vào lòng để yêu thương, bảo vệ. Nàng vừa liếc mắt thấy hắc đang nhìn thì cúi đầu sợ hãi. Nữ nhân ở kinh thành này khéo léo hào phóng, một cô nương yêu kiều chọc người thương tiếc như vậy cực kỳ hiếm gặp. Người trẻ tuổi nhìn nàng đăm đăm, mà ánh mắt hắc càng nóng bỏng, đầu Kính Sở Sở càng cúi xuống sâu hơn.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đồ ăn đã được đưa lên mà Thẩm Diệu vẫn chưa trở lại, trước bàn ăn chỉ có một mình Kính Sở Sở. Nàng cũng không tiện ăn một mình, nên cứ bưng ly trà nhẹ nhấp từng ngụm, bộ dáng mờ mịt không biết làm sao.

Rốt cuộc, cậu ấm ở bên cạnh không nhịn được, trước mắt nhiều người tiến tới ngồi vào ghế đối diện Kính Sở Sở, ôn nhu hỏi: “Ta thấy tiểu thư ngồi đã hồi lâu, đang chờ ai sao?”

Kính Sở Sở giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu thấy đối phương liền đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta... ta đang đợi biểu muội.” [Edit: Phan Ngọc Huyền. Kính Sở Sở là thứ NUL LOL mong manh.]

Vị thiếu gia kia nghe vậy thân thiết quan tâm: “Biểu muội của tiểu thư đi đâu, sao lại để tiểu thư chờ lâu như vậy?”

Kính Sở Sở đỏ mặt cắn môi lắc lắc đầu, dường như muốn nói gì lại không dám nói, bộ dáng đang bị người khác khi dễ. Thiếu gia kia trong lòng khẽ động, vội nói: “Như vậy đi, ta cũng đang rảnh rồi, để ta ngồi đây chờ cùng tiểu thư, có được không?”

“Không... không cần phiền người.” Kính Sở Sở vội vàng nói: “Công tử nếu bận việc...”

“Không sao,” Người nọ mỉm cười nói: “Tiểu thư ngồi đây một mình, nếu gặp người không có ý tốt, chỉ sợ sẽ có phiền toái. Ta ngồi cùng sẽ tốt hơn nhiều.”

Lời hắc nhẹ nhàng, gương mặt lại lộ vẻ hào hoa phong nhã, thật dễ dàng làm cho người khác yêu thích. Kính Sở Sở cúi đầu nhỏ giọng: “Vậy đa tạ công tử.”

“Tiểu thư thoát nhìn không giống người ở Định kinh.” Hắc hỏi.

“Ta... ta là người Tô Châu.” Kính Sở Sở nói. Hai người một hỏi một trả lời, nói được một vài câu gương mặt Kính Sở Sở đã có nụ cười, mặc dù vẫn còn chút thẹn thùng, nhưng đã thân cận hơn rất nhiều. Vị thiếu gia kia kể vài câu chuyện thú vị, cho thấy hắc đã từng đi rất nhiều nơi, gia đình có của cải, nghe ra điều đó, nụ cười của Kính Sở Sở càng sâu.

Ở một gian khác của Khoái Hoạt lâu, xuyên qua cửa sổ khắc hoa, tuy khá xa nhưng vẫn có thể nhìn rõ chỗ ngồi của Kính Sở Sở. Bạch Lộ khinh thường nói: “Không ngờ biểu tiểu thư có thể cùng một nam tử xa lại nói chuyện lâu như vậy.”

“Đó cũng không phải nam tử bình thường a.” Thẩm Diệu chống cằm, nhìn trò vui trước mắt thân nhiên nói.

“Tiểu thư biết vị công tử kia sao?” Strong Giảng ngạc nhiên hỏi, những hộ vệ bên cạnh cũng thắc mắc. Thẩm Diệu để Kính Sở Sở ngồi một mình ở đó, bản thân lại chạy đến gian này, dường như muốn Kính Sở Sở gặp gỡ nam nhân kia, giờ nghe nàng nói thế, có lẽ nàng cũng biết về người nọ.

Thẩm Diệu mỉm cười không đáp.

Ở một gian phòng khác, Quý Vũ Thư nhìn đến nỗi hai tròng mắt sắp rớt ra: “Chẳng lẽ nàng biết Tôn Tài Nam?”

“Tôn Tài Nam tuy là con trai duy nhất của Tôn Thiên Chính, nhưng không bước vào quan trường, suốt ngày chỉ biết ăn chơi phóng túng, bại gia chi tử, ngay cả Quảng Văn đường hắc còn chưa từng đến, Thẩm Diệu làm sao biết hắc?” Cao Dương nói.

“Chẳng lẽ người nghĩ đây là ngẫu nhiên?” Quý Vũ Thư kích động nói: “Sao có thể chứ? Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, Thẩm tiểu thư có ý sắp xếp để Tôn Tài Nam gặp gỡ vị biểu tỷ từ trên trời rơi xuống kia.”

“Ta nói việc này là ngẫu nhiên khi nào?” Xoạt một tiếng, Cao Dương đã xếp lại quạt giấy trong tay, làm bộ làm tịch lắc lắc: “Ta thấy nàng không chỉ biết Tôn Tài Nam, mà còn hiểu rõ ràng sở thích của hắc. Điều này thật kỳ quái.” Cao Dương sờ sờ cằm “Thẩm Diệu là một tiểu thư chốn khuê phòng, sao có thể biết nhiều hơn cả ông chủ Bách Hiểu Sanh. Điều gì có thể biết, không thể biết, nàng đều biết hết, ta đang nghĩ, còn có điều gì nàng biết mà chúng ta không hề biết hay không.”

“Người đừng có nói xấu Bách Hiểu Sanh.” Quý Vũ Thư phản bác: “Thẩm tiểu thư không phải là một nữ nhân tầm thường. Người và ta ngồi ở đây cả ngày giám sát Thẩm tiểu thư, nếu Tạ Tam ca biết, chắc chắn sẽ mắng chúng ta nhân hạ đến điên khùng.”

“Giám sát nàng so với làm chuyện khác còn thú vị hơn.” Cao Dương nhìn Tôn Tài Nam ở bên ngoài đang trò chuyện thật vui với Kính Sở Sở, nói: “Người đoán xem, nàng làm vậy có mục đích gì?”

Quý Vũ Thư suy tư một lúc rồi nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ nàng đang làm mai Tôn Tài Nam cho biểu tỷ?”

“Người thấy Thẩm Diệu tốt như vậy bao giờ chưa?” Cao Dương không chút do dự dội gáo nước lạnh.

“Vậy người nói xem, sao lại thế này?” Quý Vũ Thư nổi giận.

“Lại bộ Thượng thư... Và Thẩm gia gần đây có xảy ra việc gì không?” Cao Dương tựa cằm vào cây quạt trầm tư.

Tầng hai Khoái Hoạt lâu, Kinh Sở Sở và Tôn Tài Nam nói chuyện thật lâu, càng nói càng ăn ý, nếu có người không biết nhìn thấy sẽ nghĩ hai người là một đôi phu thê thân tiên. Một lúc sau, vài hộ vệ Thẩm phủ đến bên người Kinh Sở Sở nhỏ giọng nói: “Biểu tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta mặc quần áo vào không hài lòng nên mất hứng, đã thanh toán tiền chỗ trường quay rồi về trước. Lệnh cho thuộc hạ bảo vệ biểu tiểu thư, đợi biểu tiểu thư dùng cơm xong, đưa biểu tiểu thư về phủ.”

Kinh Sở Sở kinh ngạc: “Ngũ biểu muội đã về trước rồi ư?”

Hộ vệ gật đầu.

“Thẩm ngũ tiểu thư sao có thể để nàng ở đây một mình như vậy chứ.” Tôn Tài Nam bênh vực kẻ yếu. Qua lời kể của Kinh Sở Sở, hắn đã biết người biểu muội mà nàng đang đợi chính là ngũ tiểu thư của Thẩm phủ Thẩm Diệu. Tôn Tài Nam không biết nhiều về Thẩm Diệu, chỉ nghe nói nàng là một phế vật không tài không đức, suốt ngày chạy theo Định vương cầu yêu. Hiện tại hắn thấy Thẩm Diệu không những vụng về ngu xuẩn, mà còn thích ý thể hiếp người.

Hắn đã nói lời bênh vực, Kinh Sở Sở cũng tạo cơ hội để hắn ra về, gục đầu xuống bất an nói: “Ta phải trở về thôi.”

“Sao có thể như vậy được.” Tôn Tài Nam lập tức nói: “Bây giờ đi, chẳng phải đã lãng phí một bàn thức ăn ngon, trước giờ chưa ai hoang phí đồ ăn thức uống của Khoái Hoạt lâu như vậy đâu.” Hắn nhìn Kinh Sở Sở đang bối rối, mỉm cười nói: “Hay là như vậy, nếu tiểu thư không chê, tại hạ cùng tiểu thư dùng cơm.” Hắn làm ra vẻ quân tử: “Ở đây nhiều hộ vệ như vậy sẽ không có ai dị nghị, ăn xong rồi, ta cùng bọn họ đưa tiểu thư trở về có được không?”

“Việc này...” Kinh Sở Sở giả vờ mờ mịt.

“Nếu đã gặp nhau, thì cũng xem như là có duyên, đừng phụ duyên phận mà ông trời đã ban cho chúng ta.” Tôn Tài Nam khua môi múa mép: “Hôm nay lần đầu gặp mặt, nhưng tại hạ cảm thấy giống như quen thuộc từ lâu, nói chuyện này giờ cũng hiểu nhau, chẳng lẽ chút yêu cầu nhỏ nhoi như vậy tiểu thư cũng không chấp nhận.”

Kinh Sở Sở do dự thật lâu rồi gật đầu nói: “Vâng... Làm theo lời công tử đi.”

Hai người bắt đầu cùng nhau ăn cơm trò chuyện, từ một gian khá xa, Thẩm Diệu nhìn hai người, bên môi hiện lên nụ cười lạnh.

Nàng biết Tôn Tài Nam, kiếp trước người này chính là gian phu cảm sùng lên đầu Thẩm Khâu, Thẩm Khâu còn trẻ tính tình nóng nảy, kéo theo cái chân bị gãy đi giết người này, cuối cùng mới biết hắn là đứa con duy nhất của Lại bộ Thượng thư, là kẻ không học vấn không nghề nghiệp, ngày thường chỉ dùng ba tất lưỡi đồ nướng hắn để lấy tiền ăn chơi trác táng, lưu luyến bụi hoa, dù là con gái hay phụ nữ có chồng, chỉ cần hợp nhãn hắn đều tán tỉnh cho bằng được. Tôn Thiên Chính sợ ngự sử tố cáo hắn, nên ngày thường không cho Tôn Tài Nam ra ngoài, vì thế người biết Tôn Tài Nam rất ít.

Sống lại một kiếp, dù Tôn Tài Nam có hóa thành tro Thẩm Diệu cũng nhận ra.

Tôn Tài Nam thích nhất là nữ tử Giang Nam ôn nhu khiếp nhược, nếu không kiếp trước cũng không to gan lớn mật ngủ với thê tử Thẩm Khâu.

Thẩm Diệu lăm lăm với chính mình: “Tôn Tài Nam, Kinh Sở Sở, bốn cung tự mình giúp các người dẫn lối đoạn nghiệt duyên tiền kiếp, đừng có phụ tấm lòng của bốn cung.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Giúp Kinh Sở Sở Ra Tay

Kinh Sở Sở và Thẩm Diệu cùng ra ngoài, đến lúc về một trước một sau, việc này cả Thẩm phủ không ai chú ý. Tối nay, Thẩm Diệu phá lệ bước vào viện của Thẩm lão phu nhân, tìm Kinh Sở Sở nói chuyện.

Kinh Sở Sở đang đùa nghịch một món trang sức trên bàn, đó là một vòng tay bằng ngọc sáng đến chói mắt, ngọc kia trong suốt như pha lê, cho thấy tỷ lệ vô cùng tốt. Vòng ngọc này giá thấp nhất cũng phải một trăm lượng bạc, bản thân Kinh Sở Sở chắc chắn không mua nổi, hôm nay Thẩm Diệu đến cửa hàng, cũng mua cho Kinh Sở Sở vài món trang sức, nhưng trong đó không có vòng ngọc này.

Thẩm Diệu vừa vào phòng đã nhìn chằm chằm vòng ngọc kia, Kinh Sở Sở hoảng sợ, vội vàng luống cuống tay chân đem nó bỏ vào trong hộp. Thẩm Diệu mỉm cười nói: “Biểu tỷ, vòng ngọc kia thoát nhìn rất bất phàm nha.”

Kinh Sở Sở nhỏ giọng hỏi: “Ngũ biểu muội biết vòng tay này sao?”

“Từng gặp một chiếc tương tự, đây là hàng ngoại quốc, nhưng tỷ lệ chiếc vòng kia cũng không tốt như chiếc này, lúc trước hỏi giá đã là năm trăm lượng bạc, chiếc vòng này của biểu tỷ, giá thấp nhất cũng phải một ngàn lượng.” Thẩm Diệu thuận miệng bịa chuyện, vòng ngọc kia đúng là quý giá, nhưng cũng

không đến một ngàn lượng bạc trắng, bất quá với mắt nhìn hàng của Kinh Sở Sở, cho dù Thẩm Diệu khoa trương thì Kinh Sở Sở cũng sẽ không dám nghi ngờ.

“Nhưng mà biểu tỷ, vòng ngọc này trân quý như thế, người từ đâu mà có?” Thẩm Diệu hỏi: “Lúc trước cũng chưa từng thấy người đeo a.”

“Là... Là một vị bằng hữu tặng ta.” Kinh Sở Sở thấp giọng nói.

Mắt Thẩm Diệu lóe lên. Tôn Tài Nam dỗ nữ nhân vui vẻ không chỉ bằng bộ dạng đẹp mắt, hoa ngôn xảo ngữ, hắn cũng chịu bỏ tiền. Nếu không kiếp trước thê tử của phó tướng Thẩm Khâu là Kinh Sở Sở cũng không đến nỗi hồng hạnh xuất tường. Cũng chẳng trách, lần đầu gặp mặt đã hào phóng như thế, đối với người có tầm nhìn hạn hẹp như Kinh Sở Sở, muốn không động tâm cũng khó.

“Vị bằng hữu này đối với biểu tỷ nhất định rất tốt.” Thẩm Diệu nói.

Kinh Sở Sở đỏ mặt, lái câu chuyện sang hướng khác: “Ngũ biểu muội đến có việc gì?”

Thẩm Diệu chậm rãi sửa sang lại quần áo, rồi nói: “Nghe nói hôm nay có người đưa biểu tỷ trở về?”

“Ta... ta gặp một vị công tử hảo tâm.” Kinh Sở Sở có chút chần chừ nói: “Hắn cũng có ý tốt, ta không tiện từ chối, nhưng chúng ta vẫn tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi.”

“Biểu tỷ đừng khẩn trương,” Thẩm Diệu mỉm cười: “Biểu tỷ có biết người nọ là ai không?”

Kinh Sở Sở sững sờ: “Là ai?”

“Là Tôn Tài Nam, con trai duy nhất của Lại bộ Thượng thư Tôn Thiên Chính.” Thẩm Diệu nói.

Kinh Sở Sở nhìn Thẩm Diệu, há hốc miệng vì kinh ngạc.

Thẩm Diệu cười lạnh, Tôn Thiên Chính quản giáo Tôn Tài Nam rất nghiêm, hắn đi xung quanh dụ dỗ nữ nhân nhưng rất ít khi bộc lộ thân phận của mình, trừ khi có ý muốn đem cô gái ấy nhét vào phủ làm cơ thiếp. Đối với Kinh Sở Sở, chắc chắn hắn chưa nói ra thân phận của mình. Kinh Sở Sở có lẽ chỉ nghĩ hắn là cậu ấm của một gia đình phú quý nào đó, nay biết được thân phận thật sự của Tôn Tài Nam, với tính tình thấy người sang bắt quàng làm họ của Kinh Sở Sở, nàng ấy sẽ bỏ qua sao?

“Chắc biểu tỷ cũng biết, Lại bộ Thượng thư là chức quan rất lớn nhĩ.” Thẩm Diệu mỉm cười: “Phủ đệ ngài ấy so với nhà chúng ta còn to lớn hơn. Quan trọng nhất là, Tôn đại nhân chỉ có một đứa con duy nhất là Tôn công tử, thân phận hắn cao quý như vậy, sao lại đưa biểu tỷ về phủ, chẳng lẽ...” Thẩm Diệu nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hắn thích biểu tỷ rồi?”

“Ngũ biểu muội đừng nói bậy.” Kinh Sở Sở vội vàng phản bác, nhưng hai gò má nhanh chóng đỏ bừng, ánh mắt trở nên mơ hồ. Lời Thẩm Diệu nói làm lòng nàng gọn sóng. Nàng thấp giọng: “Ta và Tôn công tử trong sạch.”

“Ta không nói các người có cái gì nha.” Thẩm Diệu cười nói: “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, biểu tỷ sinh xinh đẹp, có vương tôn công tử để ý là chuyện tất nhiên. Nhưng Tôn công tử đúng là đối tượng tốt, đáng vẻ đẹp, gia thế lớn, nếu ai có thể làm thê tử của hắn, thì chính là chủ mẫu tương lai của phủ Thượng thư rồi, dù sao Tôn đại nhân chỉ có một người con trai này.”

Kinh Sở Sở mím môi, không nói chuyện. Thẩm Diệu đứng dậy, cười nói: “Ta chỉ đến đây hỏi thăm một chút, những lời ta nói biểu tỷ cũng đừng để trong lòng, việc trên đời này đều phải dựa vào duyên phận. Nếu thật sự hai người có duyên, ngày sau thế nào không ai nói trước được, nếu lời của ta hôm nay thành sự thật thì biểu tỷ có thể ở lại kinh thành cả đời rồi.” Nói xong câu này, Thẩm Diệu xoay người bước ra ngoài.

Kinh Sở Sở ngồi một mình trong phòng, theo bản năng cầm lấy chiếc vòng ngọc bóng loáng trong hộp, tay nâng niu ve vuốt. Nàng chưa từng nghĩ tới Tôn Tài Nam lại là con trai của Lại bộ Thượng thư, về phần vì sao hắn phải giấu diếm thân phận của mình, nàng nghĩ có lẽ giống như trong kịch hay viết, hắn sợ nàng tiếp nhận hắn vì gia thế, như vậy có thể nói hắn thật tâm với nàng hay không? Nếu không thật tâm vì sao vừa gặp đã tặng nàng vòng tay trị giá ngàn lượng.

Bình tĩnh nhìn nhận, Kinh Sở Sở là cô gái nghèo, gia thế thấp, mặc dù ở Tô Châu có rất nhiều người theo đuổi, nhưng nếu đem so sánh với Tôn Tài Nam, bọn họ giống như đang chơi trò trẻ con. Càng nhận thức kinh thành phồn hoa, nàng càng không muốn rời khỏi nơi này, câu nói cuối cùng của Thẩm Diệu đã nói ra ham muốn của nàng, nếu có thể gả cho Tôn Tài Nam nàng có thể ở lại Định kinh cả đời.

Nhưng còn... Thẩm lão phu nhân thì sao?

...

Vừa ra đến sân viện, Thẩm Diệu đã gặp Kinh Quan Sinh. Hắn nhìn thấy nàng, ánh mắt sáng ngời, cười nói: “Biểu muội tới thăm Sở Sở sao?”

Thẩm Diệu gật đầu.

“Biểu muội và Sở Sở càng ngày càng thân thân thiết, thật sự đáng mừng.” Kinh Quan Sinh muốn tiến đến gần, nhưng Kinh Trập và Cốc Vũ đề phòng hắn đã chắn ngang phía trước, Kinh Quan Sinh tự cho là người có học, cũng không tiện bước tiếp.

“Bình thường thôi, đều là người một nhà.” Thẩm Diệu mỉm cười, không nhìn Kinh Quan Sinh mà nhắc chân rời đi.

Cốc Vũ nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư muốn làm mai biểu tiểu thư với Tôn công tử à?” Vừa rồi Thẩm Diệu luôn miệng nói Tôn Tài Nam tốt, mấy nhà hoàn nghe được đều cảm thấy quý dĩ, cảm thấy hôm nay Thẩm Diệu giống hết một bà mối chuyên nghiệp.

“Có bao giờ người thấy ta tốt như vậy chưa?” Gương mặt Thẩm Diệu không chút thay đổi nói.

“Vậy thì vì sao...” Cốc Vũ càng khó hiểu.

“Làm cho tâm nằng bân loạn a,” Thẩm Diệu cười nhẹ: “Lão phu nhân và biểu tỷ đứng cùng một phe, quan hệ sẽ trở nên mật thiết, nhưng nếu hai người không còn cùng một mục đích, các người đoán xem kết quả sẽ thế nào?”

Kinh Trập vọt miệng đáp: “Chớ cần chớ!” Nói xong nằng lập tức lập tức phản ứng, bồi rối giải thích: “Nô tỳ... nô tỳ không có ý nói bọn họ là chó. Nô tỳ... nô tỳ không học vãn...”

“Người nói không sai.” Thẩm Diệu nói: “Chớ cần chớ câu này dùng rất đúng. Kinh Trập, mấy ngày này người hãy thường xuyên đến Vinh Cảnh đường tạo quan hệ thật tốt với Phúc Nhi.”

“Phúc Nhi?” Kinh Trập sững sốt.

“Lão phu nhân muốn gả nằng cho tên chột mắt, con trai của quản sự trong viện.” Thẩm Diệu nói: “Phúc Nhi không muốn đi.”

“Trời ạ!” Kinh Trập thốt lên: “Phúc Nhi từ nhỏ đã đi theo bên người lão phu nhân, sao lão phu nhân nỡ lòng...” Dù là nuôi mèo nuôi chó cũng có vài phần cảm tình, tại sao đang yên lành lại có thể đem một cô gái đẹp để trẻ trung gả cho một tên chột mắt? Phúc Nhi làm việc nhanh nhẹn, cẩn thận, tuy rằng tính tình hơi hung dữ nhưng đối với Thẩm lão phu nhân luôn trung thành và tận tâm.

“Hàng năm Thẩm lão phu nhân được quản sự chia huê lợi từ ruộng đồng, tất nhiên muốn kéo gần quan hệ. Không muốn ra bạc, thì phải ra người. Muốn trách thì trách Phúc Nhi mệnh không tốt mà bề ngoài lại quá tốt.”

“Tiểu thư muốn giúp Phúc Nhi?” Cốc Vũ thận trọng hỏi, trong lòng có cảm giác cổ quái, trước giờ Thẩm Diệu không để ý chuyện ở Vinh Cảnh đường, nằng cũng không phải người có tâm địa Bồ Tát, Cốc Vũ cảm thấy có rất ít khả năng nằng ra tay giúp đỡ Phúc Nhi.

“Đương nhiên là giúp.” Thẩm Diệu nhàn nhã nói: “Mỗi một sai lầm của lão phu nhân, đều là cơ hội của chúng ta.”

“Tiểu thư muốn mua chuộc Phúc Nhi?” Kinh Trập hỏi: “Nhưng Phúc Nhi đồng ý sao? Phúc Nhi trước giờ vẫn rất trung thành a.”

“Lòng trung thành không được hồi báo xứng đáng, khi phản bội mới gây ra được vết thương lớn. Nuôi một con chó bên người, lúc nó điên lên, nó sẽ cắn ngay vào chỗ yếu hại của chủ nhân.” Thẩm Diệu thần nhiên nói.

...

Những ngày này, Thẩm phủ sóng êm gió lặng, Kinh Sở Sở không còn thường xuyên lác lư ở Tây viện nữa, mà chuyển sang xuất môn dạo phố, bảo là muốn xem hết náo nhiệt ở kinh thành. Tất nhiên không có ai cản trở nằng, người ở Tây viện còn ước gì Kinh Sở Sở mỗi ngày đều ra ngoài, để bọn họ có thể lo lắng việc canh chừng.

Theo thời gian, quần áo trang sức của Kinh Sở Sở ngày càng phú quý. Thẩm lão phu nhân tuy có cho bạc hai huynh muội bọn họ, nhưng tính nằng vốn keo kiệt, nên cũng không cho nhiều. Sự thay đổi của Kinh Sở Sở làm Thẩm Nguyệt cũng ngạc nhiên, nhưng mỗi khi hỏi đến, Sở Sở đều nói bạc từ nhà mang theo. Ngay cả Kinh Quan Sinh cột sống cũng thẳng lên, bạc thưởng cho hạ nhân ở Thẩm phủ nhiều hơn trước.

Mọi người đều nói bởi vì hai huynh muội bọn họ đã vào kinh thành, ánh mắt mở rộng, thói quen của nhà nghèo mất dần, càng ngày càng giống người Định kinh.

Huynh muội bọn họ sống thoải mái, thì có người khác lại không thoải mái. Bên trong Vinh Cảnh đường, Thẩm lão phu nhân nhìn Kinh Sở Sở đang đứng trước mặt, ánh mắt như rắn độc: “Sở Sở, gần đây người thế nào a, đến Định kinh có chỗ nào chưa quen không?”

“Hồi bẩm lão phu nhân, Sở Sở sống rất tốt.” Kinh Sở Sở nói.

“Người sống tốt như vậy, thế gói thuốc ta đưa cho người, vì sao đến giờ vẫn chưa dùng?” Ánh mắt hình tam giác của Thẩm lão phu nhân gắt gao nhìn chăm chăm Kinh Sở Sở, giọng điệu nặng nề, nếu là người nhất gan, chắc chắn sẽ bị bộ dạng hung ác này dọa khóc.

Kinh Sở Sở cúi đầu, bình tĩnh nói: “Lão phu nhân, ngay cả đến gần biểu ca Sở Sở cũng không có cơ hội, làm sao ra tay được.”

Thẩm lão phu nhân đã đưa một gói thuốc cho Kinh Sở Sở từ rất sớm, dạy nằng khi tìm được cơ hội thì cho Thẩm Khâu uống vào, không ngờ đã nhiều ngày trôi qua, Kinh Sở Sở không hề ra tay, Thẩm phủ vẫn không có động tĩnh.

“Người cả ngày lác lư ở bên ngoài, tối mới mới về phủ, nếu tìm được cơ hội thì đúng là kỳ quái.” Thẩm lão phu nhân cười lạnh nói: “Sở Sở, việc này người muốn làm hay không muốn làm? Nếu người không muốn, ta cũng không ép buộc.”

“Việc này Sờ Sờ tình nguyện.” Kinh Sờ Sờ vội vàng nói. Mấy ngày nay nàng đều hẹn hò với Tôn Tài Nam ở bên ngoài, nàng giả vờ không biết gia thế của hắn, Tôn Tài Nam đối với nàng dịu dàng săn sóc, tặng nàng hết quần áo rồi đến trang sức, những chuyện này làm nàng do dự. So với Thẩm Khâu sắp đi vùng Tây Bắc lạnh lẽo hoang vu thì làm vợ Tôn Tài Nam tất nhiên sẽ được an nhàn hơn. Nhưng Tôn Tài Nam có đồng ý cưới nàng làm chính thê hay không nàng còn chưa biết. Đến giờ này Kinh Sờ Sờ vẫn giữ mình trong sạch, nàng biết nam nhân có một chứng bệnh, muốn giữ chân họ thì phải làm cho họ nhìn được nhưng sờ không được, sờ được nhưng không ăn được, ăn được rồi thì ăn mãi vẫn không đủ no, với cách làm như vậy quả thật nàng đã làm cho Tôn Tài Nam mê đắm đến thần hồn điên đảo, nhưng Tôn Tài Nam thân phận cao quý, nàng chỉ là một người không gia thế, dù Tôn Tài Nam thích nàng đến mấy thì Tôn Thiên Chính cũng sẽ không đồng ý, bảo nàng làm thiếp nàng lại không muốn.

Cho nên Kinh Sờ Sờ do dự, Thẩm lão phu nhân cam đoan nếu việc thành nàng có thể trở thành chính thê của Thẩm Khâu, nhưng Tôn Tài Nam đối với nàng dịu dàng hào phóng. Lòng người luôn tham lam, được voi đòi tiên, ăn trong bát lại nhìn trong nồi, vì thế Kinh Sờ Sờ chần chừ, không phục thuốc Thẩm Khâu.

Nàng hành động chậm chạp, Thẩm lão phu nhân nóng nảy, nên hôm nay tìm nàng chất vấn.

“Nếu ngươi tình nguyện, sao lại chậm chạp không động thủ?” Thẩm lão phu nhân hỏi.

“Sờ Sờ... Sờ Sờ muốn tìm một cơ hội thật tốt, đảm bảo chắc chắn thành công mới làm, hộ vệ ở Tây viện phòng thủ rất chặt chẽ, Sờ Sờ e nếu việc không thành sẽ đánh rần động cỏ.”

“Sờ Sờ, ta luôn tin tưởng ngươi.” Thẩm lão phu nhân chậm rãi nói: “Nhưng nếu ngươi cứ thế này, ta sẽ thất vọng. Cứ mãi tính gần tính xa, ngươi nhát gan như vậy, ngày sau chỉ sợ khó làm được việc lớn.”

Kinh Sờ Sờ cúi đầu.

Thẩm lão phu nhân nhìn nàng một cái, có chút chán ghét, nói: “Ngươi đi ra ngoài đi.”

Kinh Sờ Sờ lui ra.

Chờ khi Kinh Sờ Sờ đi rồi, Thẩm lão phu nhân ném chén trà trước mặt, giận dữ nói: “Đúng là thứ không lên nổi mặt bàn!”

Ma ma Trương gọi một nha hoàn vào thu dọn mảnh chén vỡ, rồi nhẹ giọng an ủi: “Lão phu nhân không cần nóng vội, biểu tiểu thư có chút nhát gan, tiểu thư khước các muốn làm loại chuyện này, tất nhiên có vài phần e ngại.”

“Sao ta có thể không nóng vội?” Thẩm lão phu nhân hờn hển nói: “Viên nhi hôm qua đã nói, gần đây lão đại gặp ai cũng hỏi thăm những tiểu thư nhà quan để giới thiệu cho Thẩm Khâu, nếu thật sự định ra, sau này dù việc thành thì cũng đã muộn. Ta thấy Kinh Sờ Sờ kia có dã tâm nên định thúc đẩy một phen, ai ngờ nàng là bùn nhão không trét nổi tường!”

Ma ma Trương vỗ ngực thuận khí cho Thẩm lão phu nhân rồi nói: “Tuổi của biểu tiểu thư vẫn còn nhỏ mà. Hơn nữa lời nàng nói cũng có đạo lý, hiện giờ một nhà đại lão gia đề phòng cẩn thận, làm không tốt sẽ đánh rần động cỏ, nếu họ hoàn toàn xé rách mặt chỉ tổ hồng việc.”

“Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?” Thẩm lão phu nhân tức giận nói: “Thời gian gấp gáp, nha đầu kia lại không chịu động thủ, chẳng lẽ trông mắt nhìn Thẩm Khâu hứa hôn với một tiểu thư nhà cao cửa rộng hay sao?”

“Lão phu nhân,” Ma ma Trương trầm ngâm một chút: “Biểu tiểu thư dù sao cũng trẻ người non dạ, chuyện này để nàng làm có vài phần mạo hiểm, chỉ bằng chúng ta cho người đến làm?”

“Người của chúng ta?”

“Đúng vậy.” Ma ma Trương nói: “Người của chúng ta làm việc, tất nhiên sẽ chu toàn hơn so với biểu tiểu thư, đến lúc đó nếu có xảy ra vấn đề gì, cũng có thể đảm bảo đường lui cho biểu tiểu thư chờ dịp khác. Nói thì nói vậy nhưng lão nô nghĩ không có chuyện gì đâu, chúng ta đã làm nhiều lần rồi, dễ như trở bàn tay ấy mà.”

Ánh mắt Thẩm lão phu nhân nhúc nhích, trầm mặc một lúc, rồi đột nhiên nói: “Ngươi nói không sai, nếu kia nha đầu không dám động thủ, thì để chúng ta giúp nàng một phen. Cho gọi Hỉ Nhi, Phúc Nhi vào đây.”

...

Những việc xảy ra ở Vinh Cảnh đường hôm nay, có lẽ không ai biết, nhưng cũng có thể có người biết mà không nói ra, đó lại là chuyện khác. Nhìn bề ngoài, mọi chuyện vẫn diễn ra theo hướng tự nhiên.

Hôm nay, lúc ra ngoài trở về, Thẩm Diệu gặp được Thẩm Viên.

Từ khi huynh muội Kinh Sờ Sờ vào Thẩm phủ, không biết Thẩm Viên bận rộn việc gì mà suốt ngày không thấy mặt. Có thể là đang tìm cách văn hồi mặt mũi tại Định kinh sau sự việc của Thẩm Thanh. Thẩm Quý nghĩ Thẩm Viên vì chuyện của Nhiệm Uyển Vân mà tránh mặt hắn nên không vui, cả hai cãi nhau vài lần. Nhưng sau đó vẫn không có gì thay đổi, Thẩm Viên dường như mất hút, không ngờ hôm nay vô tình gặp được.

Nhìn thấy Thẩm Diệu, Thẩm Khâu đi chậm lại chờ nàng: “Ngũ muội.”

“Nhị ca.”

“Nghe nói gần đây Ngũ muội qua lại rất thân thiết với biểu đệ, biểu muội,” Thẩm Viên cười nói: “Vừa từ chỗ biểu đệ trở về sao?” Hắn cố tình nhắc tới một mình Kinh Quan Sinh, dường như ám chỉ Thẩm Diệu và Kinh Quan Sinh có gì mờ ám. Bạch Lộ và Sương Giáng nghe vậy nhăn mày, rõ ràng lời Thẩm Viên nói đầy ý bôi nhọ.

Thẩm Diệu nhìn lướt qua Thẩm Viên, không trả lời câu hỏi của hắn mà nói: “Nhị ca vừa từ chỗ Nhị thẩm về sao? Nghe nói gần đây chứng bệnh của Nhị thẩm đã thuyên giảm, sắp tốt hơn rồi đúng không?” Đã rất lâu Nhiệm Uyên Văn không lộ diện, chuyện ở Nhị phòng đều giao cho Vạn di nương, dù Thẩm lão phu nhân từ trước đến nay luôn chán ghét Vạn di nương cũng không có ý kiến, mọi người đều biết Nhiệm Uyên Văn muốn khôi phục phong thái trước đây là điều không thể. Nhà mẹ đẻ Nhiệm Uyên Văn là thương gia, có bạc nhưng không quyền thế, dù có lòng cũng chẳng giúp được gì.

Thẩm Viên dừng một chút, đánh giá nàng rồi cười nói: “Ngũ muội thoát nhìn khí sắc rất tốt, có phải sắp có chuyện gì vui không?”

Từ khi vợ chồng Thẩm Tín trở về, mỗi ngày Thẩm Khâu đều thay đổi biện pháp lấy lòng Thẩm Diệu, làm nàng vui vẻ. Hiện tại Thẩm Diệu không còn là một tiểu nha đầu chất phát nhát nhẽo nữa, khí chất của nàng biến đổi rất nhiều, người nhìn cũng đẹp hơn trước, dù có đứng phía sau người khác cũng rất nổi bật.

“Ta làm sao mà có chuyện vui chứ, ta thấy Nhị ca dạo này bề bộn công việc, có lẽ chuyện tốt sắp đến với ngươi rồi.” Thẩm Diệu đáp.

Nghe vậy, Thẩm Viên trưng ra một vẻ mặt thoải mái. Hắn nói: “Vậy sao? Bị nhìn ra rồi à? Thời gian trước Nhị ca toàn gặp chuyện xui xẻo, nhưng mà hiện tại Nhị ca đang nghĩ cách xóa tan những việc đó, sự tình thuận lợi nên trong lòng vui vẻ a.” Hắn nhìn Thẩm Diệu thật sâu: “Dù sao Ngũ muội cũng đừng xem nhẹ chính mình, việc tốt của muội sẽ đến nhanh thôi.”

Thẩm Diệu không đáp. Thẩm Viên liền nói: “Ta còn có việc, không nói nhiều với muội nữa, cáo từ.” Nói xong sai bước rồi đi.

Bạch Lộ tức giận nói: “Nhị thiếu gia đúng là không biết điều.” Thẩm Viên âm dương quái khí đối địch với Thẩm Diệu, ai cũng có thể nghe ra.

Thẩm Diệu nhíu mày, nhìn theo bóng dáng Thẩm Viên không nói lời nào.

“Tiểu thư sao vậy?” Sương Giáng lo lắng hỏi.

Thẩm Diệu nói: “Hắn rất kỳ quái.” Thẩm Diệu hiểu rõ Thẩm Viên, bề ngoài hắn không quan tâm chuyện Thẩm phủ, nhưng thực ra hắn là một kẻ rất thủ đoạn. Hiện giờ Thẩm Diệu có thể khẳng định, kết cục của Thẩm Khâu ở kiếp trước, chắc chắn có liên quan đến hắn.

Tuy rằng hiện tại Thẩm Viên còn chưa biết những việc mà Thẩm Diệu đã an bài, nhưng những lời hắn vừa nói, làm Thẩm Diệu cảm thấy hắn còn có hậu chiêu.

“Có cần bảo Mặc thị vệ lưu ý hành tung của Nhị thiếu gia hay không?” Sương Giáng đề nghị.

“Không cần, Mặc Kinh đầu không lại hắn.” Thẩm Diệu lắc đầu, Phó Tu Nghi không đủ gây lo lắng, nhưng nàng phải đề phòng những người đứng sau hắn. Nàng nói: “Cứ yên lặng theo dõi tình huống đi.”

Về đến Tây viện, vừa khép cổng, đã thấy Cốc Vũ và Kinh Trập chờ nàng ở trong phòng, sắc mặt lo lắng, Cốc Vũ vội vàng thả mình, kéo Thẩm Diệu đến buồng trong ngồi lên thập, Kinh Trập tiến tới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Phúc Nhi truyền lời đến đây?”

“Như thế nào?” Thẩm Diệu hỏi.

“Lão phu nhân muốn tự mình động thủ, thời gian là hai ngày sau.” Kinh Trập tức giận: “Lão phu nhân đúng là xấu xa, lão gia và phu nhân đối với nàng tốt như vậy, nàng lại gài bẫy Đại thiếu gia. Còn có biểu tiểu thư kia, sớm biết nàng không phải người tốt, không ngờ lại không biết liêm sỉ đến mức này!”

“Được rồi, được rồi.” Cốc Vũ đánh gãy lời nàng, nhìn Thẩm Diệu hỏi: “Tiểu thư, chúng ta phải làm gì?”

“Sao lại chọn hai ngày sau?” Thẩm Diệu hỏi.

“Hai ngày sau có gia yến, bạn của Nhị phu nhân đến thăm...” Kinh Trập ngập ngừng không nói hết lời, nhưng ý là Thẩm lão phu nhân muốn thừa dịp đông người vu hãm Thẩm Khâu vậy bản Kinh Sở Sở, phơi bày trước mặt mọi người đòi câu trả lời thỏa đáng, như vậy Thẩm Khâu còn có thể từ chối hay sao?

Giống hệt kiếp trước, sống lại một đời, thủ đoạn của Thẩm lão phu nhân cũng không cao minh hơn.

“Người tìm Phúc Nhi dặn dò theo lời ta.” Thẩm Diệu ngoác Kinh Trập đến gần, thấp giọng nói vào tai Kinh Trập vài câu.

“Ngươi an bày người ở phía sau chú ý chặt chẽ.” Thẩm Diệu nói: “Việc này không được xảy ra sơ sót.”

“Nô tỳ đã hiểu.” Ánh mắt Kinh Trập lóe lên tia hào hứng: “Nô tỳ nhất định sẽ làm tốt việc này.”

Thẩm Diệu mỉm cười: “Đây là chuyện tốt a, đừng để kẻ khác lẫn vào, nhân duyên của người xấu, cũng là báo ứng của họ.” Nàng vươn nhẹ tay nâng chén trà trước mặt, bộ dạng nhàn nhã, nhưng lại vô cùng cao cao tại thượng.

...

Đêm đen, tại một thôn trang cách Định kinh vài trăm dặm, trong đại sảnh có một người đang ngồi.

Trước mặt hắn có vài người mặc áo đen đang đứng, khí thế kinh người. Một người cầm đầu bước lên chấp tay nói: “Thuộc hạ làm việc bất lực, thỉnh chủ nhân trách phạt.”

“Được rồi.” Thiếu niên ngồi ở chính sảnh lười biếng xua tay, hắn mặc áo bào màu tím đen thêu hình rồng hết sức tinh tế, dưới ánh đèn, con rồng kia như sắp bay lên. Trên tay hắn cầm một cây trầm ngấm ngía, vẻ mặt tuấn mỹ mê người, ngay cả nụ cười cũng mang theo tà khí, nhìn có vẻ như công tử bất cần đời của một quý tộc nào đó, nhưng tinh tế chú ý thì đôi mắt như hoa đào làm say lòng người kia lại lạnh lẽo băng tuyết, thanh tĩnh không động đậy.

“Các người không truyền được tin tức là điều ta đã dự tính trước. Ta chỉ muốn tranh thủ chút thời gian thôi, nếu đã vậy phải hành động thật khẩn trương.” Tạ Cảnh Hành nói.

“Chủ nhân,” Người áo đen cầm đầu nhú mày nói: “Việc ở Định kinh còn chưa giải quyết xong, thời gian cấp bách, chủ nhân định làm thế nào?”

“Không thể lưu lại hậu hoạn.” Hắn nghiêng đầu suy tư một chút rồi nói: “Trước hết tìm thời cơ giải quyết huynh đệ Tạ Trường Vô.” Tạ Trường Vô và Tạ Trường Triều tốt xấu gì cũng là anh em cùng cha với hắn, vậy mà Tạ Cảnh Hành lại nói ra lời lạnh lùng dứt khoát, không hề do dự, giống như đó chỉ là những người xa lạ, thậm chí như mèo như chó.

“Chủ nhân?” Người áo đen sững sốt, chần chờ hỏi: “Nhiều năm như vậy không hành động, tại sao lại xuống tay vào lúc này?”

“Trước kia ta lười quản, hiện giờ bọn chúng không an phận,” Tạ Cảnh Hành nói: “Không diệt trừ, ta đi không an lòng.”

“Nhưng Tạ Hầu gia đang muốn dẫn dắt hai người bọn họ vào quan trường,” Người áo đen nói: “Mấy ngày nay huynh đệ bọn họ theo Hầu gia một tác không rời, nghe nói Hầu gia tự mình đưa bọn họ đến gặp đồng liêu nhờ quan tâm giúp đỡ. Nếu muốn động thủ thì không khó, chỉ sợ sẽ kinh động người bên ngoài.”

“Tạ Đình thật ngu xuẩn!” Sắc mặt Tạ Cảnh Hành trầm xuống, giọng điệu tức giận: “Thành sự không đủ bại sự có thừa.”

Hắn gọi thẳng tên của Lâm An hầu, người dưới trướng không hề ngạc nhiên, dường như đây là chuyện diễn ra thường xuyên.

Người áo đen ho nhẹ một tiếng, nói: “Bởi vì chủ nhân không chịu tiến vào quan trường, Hầu gia sợ không ai nổi nghiệp, nên mới đẩy hai người bọn họ lên phía trước.”

Tạ Cảnh Hành tính tình bất tri, Tạ Đình thật sự không còn cách nào, nếu không với ánh mắt cao hơn đầu của Tạ Hầu gia, sao có thể cam lòng bỏ qua Tạ Cảnh Hành mà để huynh đệ Tạ Trường Vô kế thừa sự nghiệp của hắn.

“Thôi bỏ đi.” Tạ Cảnh Hành nhú mày: “Chuyện ở Hầu phủ cứ tiến hành, từ hôm nay trở đi, phái người âm thầm bảo vệ công chúa Vinh Tín.”

“Chủ nhân,” Người áo đen do dự một chút, rồi hạ quyết tâm nói: “Nếu như chuyện ngày sau đã định, hay là hiện giờ chúng ta phân rõ quan hệ với công chúa Vinh Tín...”

“Từ bao giờ thì đến phiên người dạy ta làm việc?” Tạ Cảnh Hành quét mắt nhìn hắn một cái, người áo đen lập tức im bật, lưng đỏ mồ hôi lạnh. Trên đỉnh đầu hắn, thanh âm kia lại truyền đến: “Ta làm là việc của ta, nàng có cảm kích hay không là chuyện của nàng, ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Lời hắn nói hàm chứa vẻ hờ hững và dứt khoát, được bao bọc bởi gương mặt tuấn mỹ kia làm người ta không rét mà run.

Hắn đứng dậy, áo bào phản xạ làm chuyển động một mảnh ánh sáng, hắn nói: “Theo kế hoạch làm việc.”

“Có thể thanh thủ thêm chút thời gian ở Định kinh, tình báo của ta phát hiện Thẩm Viên đã sưu tầm được rất nhiều chứng cứ. Có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ trình lên, khi đó Thẩm gia chắc chắn sẽ bị xử đầu tiên.” Người áo đen nói.

“Rất tốt.” Tạ Cảnh Hành nhún vai: “Nếu có chỗ nào khó khăn, cản trở Thẩm Viên, người hãy âm thầm giúp hắn.”

“Nhưng Thẩm Viên là người của Định vương,” Người áo đen nhắc nhở.

“Ta đương nhiên biết.” Tạ Cảnh Hành khoát tay áo: “Ta chỉ muốn Thẩm gia giúp ta cảm chân một thời gian mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Say Rượu

Gia yến ở Thảm gia đã quyết định tổ chức vào hai ngày sau.

Gia yến này là do Thảm lão phu nhân đề xuất, gia yến hàng năm đều do Nhiệm Uyển Vân xử lý, năm nay chỉ có thể giao lại cho Trần Nhượng Thu. Hiện giờ quyền quản gia cả phủ nằm trong tay Trần Nhượng Thu, Thảm lão phu nhân tất nhiên để Trần Nhượng Thu ra mặt, chỉ có Trần Nhượng Thu là người trong cuộc mới biết cái gì gọi là có khổ mà không nói nên lời.

Tại Thu Thủy uyển, Trần Nhượng Thu đang ngồi trước bàn, một tay cầm sổ sách, một tay vụng về đánh bàn tính. Nha hoàn phía sau mở miệng nói: “Phu nhân, ngài còn chưa ăn trưa, hay là nghỉ ngơi một chút đi.”

“Tại sao bạc lại không khớp?” Trần Nhượng Thu buồn rầu lắc đầu: “Ngày mai phải xuất bạc làm gia yến, tình hình này ta lại phải xuất tiền túi rồi.” Nói xong trên mặt hiện ra một tia phẫn nộ.

Trần Nhượng Thu tự cho là quý nữ xuất thân từ dòng dõi thư hương, thanh cao kiêu ngạo, không muốn dính hơi tiền. Lúc trước Thảm lão phu nhân đem quyền quản gia giao Nhiệm Uyển Vân, nàng cũng từng đồ kỵ, nhưng ngại mất mặt nên không tranh giành. Hiện giờ khó khăn lắm mới có thể lên làm chủ mẫu, không ngờ công việc này lại khó khăn như vậy.

Nhiệm Uyển Vân là con gái thương nhân giàu có, của hồi môn rất nhiều, thường ngày nếu Thảm lão phu nhân muốn chi ngân lượng, nàng có thể dùng tiền lời từ cửa hồi môn bù vào, dù sao bạc nặng không bao giờ thiếu. Nhưng Trần gia là quan văn, nói dễ nghe là quan thanh liêm, nói khó nghe chính là nghèo kiết hủ lậu, sao có thể mang ra nhiều bạc. Trước đây Trần Nhượng Thu nghĩ quản gia quyền to, lo lắng chỉ xuất trong ngoài có thể dư ra chút bạc làm của riêng, nay vào cuộc mới vỡ lẽ, nhiều năm nay Nhiệm Uyển Vân cũng không dễ dàng, công lao to lớn. Hiện tại chuẩn bị gia yến, bạc trong nhà lại thiếu hụt.

Mấy năm trước còn đỡ, hàng năm hoàng đế ban thưởng Thảm Tín rất nhiều, từ trong đó có thể rút ra không ít. Nhưng hiện giờ quan hệ của Thảm Tín và người Thảm gia đông cứng, hoàn toàn không có ý trợ cấp, nghĩ tới đây Trần Nhượng Thu cảm thấy đau đầu.

“Biết rõ bạc công không đủ, lúc này còn tổ chức gia yến, lão phu nhân chỉ biết làm khó cho phu nhân thôi.” Nha hoàn Tinh Thư bên người Trần Nhượng Thu tức giận bất bình.

“Đại lão gia thì lại thấy chết không cứu, phu nhân à, nếu ngân lượng không đủ, hay là chúng ta hỏi mượn lão gia có được không?” Họa Ý cũng nói.

“Người nói mê sáng gì đó.” Trần Nhượng Thu nói: “Bổng lộc của lão gia dùng để giao thiệp trên quan trường còn không đủ, sao có thể mở miệng mượn bạc của hân, ta phải tự nghĩ cách.” Thảm Vạn một lòng hướng về con đường làm quan, hân không giống Thảm Quý không tài cán chỉ có thể nịnh bợ người khác. Thảm Vạn từng bước chắc chắn đi lên, tuy chậm rãi nhưng vững vàng hơn so với Thảm Quý.

Trần Nhượng Thu vẫn biết, nàng không sinh được con trai, chỉ có thể dựa vào tình cảm sâu đậm giữa nàng và Thảm Vạn. Vì giữ chân phu quân, nàng luôn dịu dàng hiểu ý, nếu chuyện tiền bạc trong nhà giải quyết không tốt, chẳng phải đã làm hân phiền lòng rồi sao? Với điều kiện của Thảm Vạn, rất nhiều quan lại muốn tặng con gái dòng thứ cho hân, sao nàng có thể để những người đó có cơ hội chen vào.

“Huống hồ, bạc này chi không phải là vô ích.” Ánh mắt Trần Nhượng Thu lóe lóe: “Không chừng còn có thể có thu hoạch lớn.”

“Ý của Phu nhân là...”

Trần Nhượng Thu cười: “Lão phu nhân sớm không làm gia yến, muộn không làm gia yến, tại sao lại chọn lúc này. Ta nghe nói gần đây, biểu tiểu thư đến từ Tô Châu kia rất thích chạy đến Tây viện...” Trần Nhượng Thu nói đến đây ánh mắt lộ vẻ chán ghét: “Thủ đoạn của Lão phu nhân đúng là đơn bản, nhưng mà... Vừa hay, ta cũng không thích Thảm Khâu.”

Trần Nhượng Thu không thích Thảm Viên, cũng không thích Thảm Khâu, nàng đối với Thảm Viên có chút e ngại, đối với Thảm Khâu là chán ghét thuần túy. Nàng không sinh được con trai, nên cũng không muốn con trai người khác sống tốt. Trần Nhượng Thu cảm thấy, Thảm Khâu là một người thô kệch suốt ngày chỉ biết đánh nhau, sao lại được nhiều người thừa nhận như vậy. Tâm cơ Thảm Viên thâm trầm, nàng không dám động thủ, Thảm Khâu thì khác, hân chưa từng sống trong không khí đầu đá chôn hậu trạch, tâm tư lại đơn thuần, dễ đối phó hơn Thảm Viên rất nhiều. Bây giờ thì hay rồi, nàng không cần động thủ, đã có người khác làm thay nàng, nàng chỉ cần ngồi xem cuộc vui là được.

“Đề ta viết thêm vài tấm thiệp mời,” Trần Nhượng Thu nói: “Người cho người đem thiệp đưa đến phu nhân các phủ đi.” Người đến xem náo nhiệt càng nhiều càng tốt a.

...

Hai ngày sau, tại gia yến Thảm phủ.

Sau khi Nhiệm Uyển Vân phát điên, các quý phu nhân không cùng nàng lui tới nữa, dù sao chuyện nàng nuôi dạy ra một đứa con gái chưa chồng đã mang thai cũng không tốt đẹp gì. Tuy rằng ai cũng tò mò không biết Nhiệm Uyển Vân hiện giờ ra sao, nhưng không một ai hỏi tới.

Những người trước đây giao hảo cùng Nhiệm Uyển Vân giờ quay sang Trần Nhượng Thu, bởi dù thế nào họ vẫn muốn giữ quan hệ gắn bó với Thảm phủ, nhưng so với người phụ nữ thô bỉ như La Tuyết Nhạn thì họ nguyện ý giao thiệp với Trần Nhượng Thu hơn.

Dịch phu nhân, Giang phu nhân tới sớm, Dịch Bội Lan và Giang Hiểu Huyền tìm Thẩm Nguyệt trò chuyện: “Được nghỉ mừng năm mới, không thể đến Quảng Văn đường, suốt ngày bị nhốt trong phủ chẳng có ai để hàn huyên, ta sắp buồn đến mốc meo đây.”

Trong câu chuyện của các nàng, đã hoàn toàn quên mất một người tên là Thẩm Thanh, trước đây không lâu bọn họ chính là những người bạn tốt, tình bạn giữa các quý nữ kinh thành cũng chỉ có thế, không thể bằng lợi ích, giao kết với một người không phải vì bản thân người đó mà vì thế lực đằng sau họ.

Thẩm Nguyệt cũng cười đáp lời các nàng, ăn ý quên đi Thẩm Thanh. Dịch Bội Lan nhìn thấy một bóng người ở phía xa liền hỏi: “Người kia là ai? Là biểu tỳ của ngươì đến từ Tô Châu à?”

Nàng nâng cằm hướng về một cô gái mặc quần áo màu xanh nhạt, mộc mạc đơn giản, đang nói chuyện cùng nha hoàn bên cạnh.

“Đó là Tam muội Đông Lăng,” Thẩm Nguyệt cười nói: “Nàng do di nương sinh ra, trước giờ bệnh tật quần thân nên ít khi ra ngoài, các ngươì không biết cũng phải.” Thẩm Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ di nương.

Nghe vậy, ánh mắt mấy người Giang Hiểu Huyền đầy vẻ khinh thường. Dịch Bội Lan nói: “Bệnh tật cái gì, không phải thấy hôm nay đông ngươì nên cố tình lộ diện đó sao, con của di nương là những kẻ thâm độc nhất, Nguyệt nhi, đừng bị nàng ta lừa.”

Thẩm Nguyệt cười nói: “Tam muội không phải người như vậy, các ngươì nhìn xem, người kia mới là biểu tỳ của ta.”

Thẩm Nguyệt chỉ vào một người đang đi qua, Kinh Sở Sở không nhìn thấy ba người bọn họ, nên không tiến tới chào hỏi. Dịch Bội Lan nhìn nhìn rồi nghi hoặc nói: “Nguyệt nhi, biểu tỳ của ngươì không phải từ Tô Châu đến sao? Ta thấy quần áo trang sức của nàng rất tinh mỹ nha, người nhìn xem cái vòng tay nàng đeo so với ngươì còn tốt hơn đây.”

Lời nói vô tâm của Dịch Bội Lan làm sắc mặt Thẩm Nguyệt trắng bệch, miễn cưỡng cười nói: “Ta cũng không biết, chắc là tổ mẫu cho nàng.”

“Có gì hay chứ.” Giang Hiểu Huyền nói: “Chỉ là kẻ nhà quê đến từ Tô Châu, sao có thể so được với những tiểu thư kinh thành như chúng ta. Quần áo trang sức có thể thay đổi, nhưng khí chất làm sao đổi được, người nhìn xem bộ dáng nàng khiếp đảm sợ hãi như vậy, sao lên được mặt bàn.”

Thẩm Nguyệt lắc đầu nói: “Các ngươì đừng nói biểu tỳ như vậy.”

“Ngươi đúng là hiền lành.” Dịch Bội Lan chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Người nào cũng thân thiết được, ngay cả đồ phế vật kia giờ có tiền đồ còn xem ngươi ra gì không. Nhắc mới nhớ, sao ta không nhìn thấy đồ phế vật ấy?”

Đồ phế vật trong miệng Dịch Bội Lan tất nhiên là nói Thẩm Diệu. Từ sau khi cãi nhau với Thẩm Diệu ở Quảng Văn đường, Dịch Bội Lan đã xem Thẩm Diệu như kẻ thù, lúc nào ở đâu cũng muốn cắn một cái cho đỡ tức.

Lúc này Thẩm Diệu đang ở Tây viện cùng Thẩm Khâu uống trà.

“Tổ mẫu rốt cuộc là muốn làm gì đây?” Thẩm Khâu nhíu mày nói: “Sao lại mở tiệc chiêu đãi nhiều nữ quyến như vậy, đi tới đi lui lúi lúi, phiền muốn chết.”

“Ta đoán tất cả quý phu nhân có giao hảo với Tam thẩm đều đến.” Thẩm Diệu vừa châm trà cho Thẩm Khâu vừa trêu chọc: “Chắc là ngưỡng mộ phong thái phò tướng của ngươi.”

“Muội muội tha cho ta đi.” Thẩm Khâu xua tay: “Một người ta còn chịu không nổi, nhiều nữ nhân như vậy, còn đáng sợ hơn trên chiến trường nữa.”

Thẩm Diệu buồn cười, Thẩm Khâu nhìn thấy nữ nhân giống như thấy mãnh thú, nhưng mà nghĩ cũng đúng, chung quanh hắn toàn là những nữ nhân bụng da khó lường, trong phủ này không có ai là đến cận dẫu, đối với người ngay thẳng như hắn đúng là đáng sợ.

“Có gì mà chịu không nổi chứ.” Thẩm Diệu muốn trấn an hắn: “Sau này ngươi gặp người trong lòng, ngươi sẽ không còn nghĩ như vậy nữa.”

Thẩm Khâu sững sờ nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, một lát sau mới lắc lắc đầu nói: “Muội muội, về mặt ngươi khi nói mấy lời vừa rồi, cực kỳ giống nương.”

Thẩm Diệu giật mình, quả thật nàng đang xem Thẩm Khâu là Phó Minh để trò chuyện.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng ồn, Thẩm Diệu và Thẩm Khâu nhìn nhau, cùng đứng lên bước ra cửa, nhìn thấy ngoài cửa viện có người hô to: “Các ngươì làm gì vậy? Ta đến thăm Thẩm Diệu, mau để ta vào!”

Thẩm Diệu ngăn ra: “Phùng An Ninh?”

Người nọ nghe tiếng Thẩm Diệu, liền vẫy tay với nàng: “Là ta đây Thẩm Diệu, ngươi mau bảo bọn họ cho ta vào a!”

“Đề nàng vào đi.” Thẩm Diệu nói: “Nàng là tiểu thư nhà họ Phùng.”

Phùng An Ninh được thả, hồn hên vỗ vỗ quần áo không hề dính bẩn, tức giận nói: “Nhà của ngươi sao lại thế này a, có nhiều hộ vệ canh cửa như vậy, ta còn nghĩ ngươi xảy ra chuyện nên mới vào xem thử, ai ngờ bị bọn họ ngăn cản.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Phùng An Ninh bị cản đường, tính tình đại tiểu thư bộc phát, vừa bước vào đã liên tiếp trách cứ Thẩm Diệu, hoàn toàn bỏ quên Thẩm Khâu, Thẩm Khâu nghiêng người tiến lên, trừng mắt nhìn nàng: “Người là ai? Ở nhà người khác hồ to gọi nhỏ, có biết lễ nghĩa hay không?”

Thẩm Diệu á khẩu, từ miệng Thẩm Khâu hỏi người khác có biết lễ nghĩa hay không, đúng là làm nàng mở rộng tầm mắt a.

Bỗng nhiên bị răn dạy, Phùng An Ninh lập tức muốn phản bác, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Khâu lại sững sờ. Thẩm Khâu mày rậm mắt to, đẹp trai hết sức, vẻ đẹp mạnh mẽ sáng khoải khác hẳn những cậu ấm trong kinh thành, bình thường hẳn tươi cười ấm áp như mặt trời, nhưng thời điểm nghiêm mặt hung ác, sát khí trong quân đội bộc phát làm người ta không dám nhìn thẳng.

Phùng An Ninh kiêu căng lập tức thu liễm, nhỏ giọng hỏi: “Người là ai a?”

“Đây là Đại ca của ta.” Thẩm Diệu nói.

Ở kinh thành, nhắc đến Thẩm Khâu và Tạ Cảnh Hành không ai không biết, bởi vì họ là thế hệ kế thừa của hai lực lượng quân đội hùng hậu nhất Minh Tề “Nam Tạ Bắc Thẩm”, đáng tiếc Tạ Cảnh Hành không chịu đi vào quan trường, nếu không cũng tạo nên một thế hệ võ tướng tiếp nối.

“Người tới đây làm gì?” Nhìn thấy Phùng An Ninh xấu hổ, Thẩm Diệu hỏi.

Phùng An Ninh oán giận nói: “Ta tới tìm người nói chuyện a, người cũng biết những người ở Quảng Văn đường biết ta giao du với người nên không thèm nói chuyện với ta. Ta cũng không cần bọn họ, ta tới tìm người là được rồi.”

Thẩm Khâu nghe vậy, vẻ mặt dịu đi vài phần. Hắn biết Thẩm Diệu ở trường bị cô lập, đáng tiếc hắn không thường xuyên ở kinh thành, không thể che chở cho Thẩm Diệu. Hiện giờ thấy Thẩm Diệu có được một người bạn, tuy rằng tính nết kiêu căng một chút, không hiểu lễ nghĩa một chút, nhưng mà...dùng tạm cũng được.

Hắn không hề biết, cái gọi là giao du giữa hai người là tự bản thân Phùng An Ninh nghĩ vậy, Thẩm Diệu quả thật không có thời gian để kết giao bằng hữu a.

“Bạn người đã đến, vậy thì cùng nhau nói chuyện đi.” Thẩm Khâu ho nhẹ một tiếng: “Ta đi tìm phụ thân nói vài việc.”

Thẩm Diệu đồng ý, đợi Thẩm Khâu đi rồi, Phùng An Ninh mới nhỏ giọng nói: “Đại ca người sao lại hung thần ác sát như vậy, vừa rồi làm ta sợ muốn chết.”

Hung thần ác sát... Thẩm Diệu lười giải thích, nói luôn: “Đúng vậy, hắn giết người như ngóe áy.”

Phùng An Ninh vội vàng vỗ ngực nói: “May mà ta cúi đầu nhận sai, sau này ta không dám tự tiện xông vào như vậy nữa.”

...

Thời gian qua mau, đã đến giờ khai tiệc.

Nhóm khách nam và khách nữ tách ra, khách nam ngồi ở chính sảnh Vinh Cảnh đường, nữ nhân ngồi ở gian trong, nam nhân do Thẩm Quý và Thẩm Vạn chiêu đãi, Thẩm Tín đối với gia yến không có hứng thú, cũng không rảnh ứng phó xu nịnh chốn quan trường nên chỉ ngồi uống rượu.

Khách nam đến gia yến hôm nay không nhiều, đều là những quan văn có qua lại với Thẩm Quý, Thẩm Vạn, ngồi cùng một bàn nhưng lại cố ý bỏ qua võ quan như Thẩm Tín và Thẩm Khâu. Hai người này cũng không vì thế mà bị ảnh hưởng, vẫn ăn uống náo nhiệt. Thẩm Viên thì khác, hẳn dần lộ ra vẻ khéo léo đẩy đưa của Thẩm Quý làm Thẩm Khâu nhìn mà ngán ngẩm.

Ở gian trong, nơi tiếp đãi khách nữ, người bị cô lập đối thành La Tuyết Nhạn và Thẩm Diệu. Đầu là người có giao hảo với Tam phòng thì phải giúp Trần Nhược Thu một tay, không thể trực tiếp chế nhạo thì xa lánh cũng có thể làm được. Vì thế Trần Nhược Thu và Thẩm Nguyệt được mấy vị phu nhân tiểu thư vây quanh trò chuyện, ngay cả Kinh Sở Sở và Thẩm Đông Lăng cũng được người ta giả vờ hỏi một hai câu, chỉ có Thẩm Diệu bị người ta cố ý không nhìn tới.

Trong lòng La Tuyết Nhạn tức giận, với tính cách trước đây của Thẩm Diệu, nàng cũng sẽ tức giận. Nhưng hiện tại thì khác, mặc kệ các phu nhân tiểu thư náo nhiệt, com canh trước mặt nàng cứ dùng, mỗi một động tác đều mang theo uy nghiêm quý phái, làm người ta sinh ra một loại cảm giác không phải bọn họ cô lập nàng, mà là nàng không thích cùng bọn họ nói nhảm.

Mọi người đều cảm thấy đang đâm vào vài bông, không còn hứng thú nữa.

Dịch phu nhân cười nói: “Ai cũng nói đất Tô Châu địa linh sinh nhân kiệt, ta nghe còn chưa tin, nay nhìn thấy biểu tiểu thư nhà mẹ của Thẩm lão phu nhân, cảm thấy lời này thật chính xác. Ở kinh thành không thể nuôi ra một cô gái yếu điệu như vậy a.”

Ở gia yến hôm nay, biểu hiện của Thẩm lão phu nhân rõ ràng là xem trọng Kinh Sở Sở, các phu nhân tuy không đoán được lý do, nhưng cũng không ngạc. Nếu Thẩm lão phu nhân muốn nâng đỡ Kinh Sở Sở, các nàng nói vài lời hay cũng không mất miếng thịt nào.

Kinh Sở Sở ngại ngừng đỏ bừng mặt, giả vờ cúi đầu. Thẩm lão phu nhân nở nụ cười: “Dịch phu nhân nói như vậy lão thân không dám nhận, Dịch tiểu thư cũng là cô gái dịu dàng nho nhã, ta rất thích.”

Dịch Bội Lan cười cảm tạ Thảm lão phu nhân khách lễ, nhưng đối với Kinh Sở Sở càng thêm tò mò, nhỏ giọng hỏi Thảm Nguyệt: “Lão phu nhân thoát nhìn đúng là rất thích biểu tỳ của người a.”

Thảm Nguyệt hàm hồ đáp lời, trong lòng cũng nghi hoặc.

Thảm Đông Lăng im lặng ngồi một góc, hôm nay Vạn di nương không có tư cách tham dự. Nàng không có mẹ đẻ giúp đỡ, không được Thảm lão phu nhân nhắc tới, nên vai trò hết sức mờ nhạt. Nhưng nàng vẫn cam chịu, vụng về ăn uống, đúng đáng về của một thứ nữ không được người nhà yêu thích.

Thảm lão phu nhân quan tâm bảo Kinh Sở Sở ăn nhiều một chút, nghe vậy mọi người lại ào ào tìm điểm gì đó khen ngợi Kinh Sở Sở, thoỉ phồng lên tận trời.

Cho đến khi nha hoàn châm trà vụng về làm đổ nước trà lên người Kinh Sở Sở, những lời khen mới chấm dứt. Thảm lão phu nhân lớn tiếng quở trách nha hoàn: “Làm việc như thế à? Biểu tiểu thư bị bỏng người có gánh tội nổi không?”

“Không có gì.” Kinh Sở Sở cười nói: “Nước trà không nóng, ta không sao.”

“Quần áo ướt hết rồi.” Thảm lão phu nhân nhìn vạt áo Kinh Sở Sở, thân thiết nói: “Bây giờ trời lạnh, không nên mặc y phục ẩm ướt như vậy. Hi Nhi, người đi cùng biểu tiểu thư thay một bộ quần áo khác.” Rồi quay qua nhẹ nhàng dặn dò Kinh Sở Sở: “Coi chừng bị cảm lạnh.”

Kinh Sở Sở cúi đầu nhìn vạt áo của mình, ngày đông mặc quần áo khá dày, bị dính nước trà cũng không thoải mái, vì thế nàng không từ chối, cáo từ Thảm lão phu nhân và nhóm nữ khách rồi theo Hi Nhi rời đi.

Giang phu nhân nói: “Tiểu thư Kinh gia thật là có phúc, được lão phu nhân quan tâm hết mực.”

“Không phải nàng có phúc, mà là lão thân có phúc.” Thảm lão phu nhân cười làm cả gương mặt già nua nhăn nhúm lại: “Nha đầu kia ngoan ngoãn, hiểu thuận, lại hiểu lòng người, lão thân rất thích.”

Nghe vậy, mọi người lại nịnh hót một phen. Trần Nhược Thu nhìn thoáng qua Thảm lão phu nhân, rồi nhìn về phía Thảm Diệu, có lẽ cảm nhận được ánh mắt của nàng, Thảm Diệu ngược lên nhìn Trần Nhược Thu, ánh mắt hơi nghi hoặc.

Trần Nhược Thu cười, cúi đầu giấu vẻ khuấy khỏa trong mắt. Nhưng nàng không thấy trong nháy mắt nàng cúi đầu xuống, Thảm Diệu đã thu lại vẻ nghi hoặc, thay vào đó là một nụ cười đầy hưng phấn. Muốn chơi nhau hả, cứ chờ đi.

Thảm Đông Lăng liếc nhìn Thảm Diệu thật nhanh rồi cúi xuống tiếp tục ăn uống.

Bên phía khách nam không nhiều tâm như nữ quyến, nhưng cũng không thiếu những màn diễn xuất chôn quan trường, rượu được rót liên tiếp. Tuy rằng mọi người không trò chuyện với Thảm Tín và Thảm Khâu, nhưng Thảm Tín là trọng thần của triều đình, có vài người vẫn nể mặt kính rượu cha con hần, mấy chén qua đi, Thảm Khâu có vẻ say.

“Tiểu tử thú, mới mấy chén đã say, chưa ăn cơm sao?” Thảm Tín bực mình nói.

Thảm Khâu day day trán, lắc đầu nói: “Không biết.” Là một nam tử hán trong quân, uống rượu đối với hắn là việc hàng ngày, bình thường hắn còn uống cả vò, đâu phải như người trong thành uống từng chung nhỏ, không ngờ hôm nay ngã ở ao làng.

“Uống công rèn luyện người nhiều năm.” Thảm Tín tiếc rên sát không thành thép.

“Đại bá phụ đừng tức giận.” Kinh Quan Sinh cười nói: “Không phải tửu lượng biểu ca không tốt, mà do uống cùng lúc hai loại rượu Phù Đầu và Ngân Quang rồi.” Hắn chỉ vào ly rượu trước mặt Thảm Khâu, ly rượu kia không phải màu hồng của rượu Phù Đầu, cũng không phải màu trắng của rượu Ngân Quang, mà lại có màu hồng nhạt. Kinh Quan Sinh tiếp tục giải thích: “Nơi này có người uống rượu Ngân Quang, có người uống rượu Phù Đầu, biểu ca không chú ý đã trộn vào với nhau rồi. Hai loại này mà hòa với nhau, không say mới là lạ, biểu ca trụ được đến giờ này đã giỏi lắm rồi.”

“Ha ha ha,” Một vị đại nhân nghe vậy cười nói: “Đúng vậy, tửu lượng phó tướng quân rất tốt, Thảm tướng quân đừng trách hắn.”

Thảm Viên nhìn Thảm Khâu nói: “Đại ca như vậy chắc không thể uống tiếp, đưa về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Thảm Khâu phát phát tay, miệng hàm hồ không biết đang nói cái gì, xem ra đã say không nhẹ.

“Đề ta đưa biểu ca trở về.” Kinh Quan Sinh cười nói.

Không ai đánh vào mặt người đang cười, tuy rằng vì chuyện Thảm Diệu, Thảm Tín không thích Kinh Quan Sinh, nhưng từ khi sắp đặt hộ vệ giữ cửa Tây viện, Kinh Quan Sinh đã an phận hơn. Thảm Tín nhìn hắn một cái: “Nếu đã vậy, phiền người và A Trí đưa hắn trở về.”

Kinh Quan Sinh sắp đứng dậy, đã thấy Thảm Khâu nắm đầu vai của Thảm Viên, lắc đầu nói: “A Trí, người đưa ta về thôi.”

Thảm Viên ngăn ra, Thảm Tín nhíu mày: “Tiểu tử này, nhìn người thành A Trí rồi.” Nói xong nhìn Thảm Khâu: “Tiểu tử thú, mau buông Nhị đệ người ra.”

Thảm Khâu bất động. Thảm Viên ánh mắt xoay chuyển rồi nói: “Biểu đệ người đi cùng ta, chúng ta đưa đại ca về phòng.” Hắn nâng Thảm Khâu dậy, không đợi Thảm Tín cự tuyệt, đã đi ra bên ngoài.

Thẩm Tín đang muốn nói chuyện, Thẩm Vạn đã bung rượu lại đây: “Đại ca, ta kính ngời một ly!”

...

Buổi tiệc xảy ra chuyện như vậy hết sức bình thường, không ai để trong lòng. Cho đến khi buổi tiệc kết thúc, nhóm phu nhân nói chuyện phiếm với nhau, Bạch phu nhân mới nhớ tới: “Sao tiểu thư Kinh gia vẫn chưa trở lại a?”

Kinh Sở Sở bị nha hoàn vụng về đổ nước trà lên người, đã trở về thay quần áo. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa xuất hiện. Thẩm lão phu nhân dường như giật mình nhớ ra, gọi Hi Nhi đến bên cạnh nói: “Tìm người hỏi xem sao biểu tiểu thư còn chưa tới?”

“Chắc là biểu tỷ say rồi.” Thẩm Nguyệt cười nói: “Vừa rồi uống hơi nhiều rượu mật, rượu này tuy ngọt nhưng lại ngấm từ từ. Biểu tỷ thích ngọt, ta quên nhắc nhở nàng, chắc là hiện giờ đang ở trong phòng nghỉ ngơi đấy.”

Hi Nhi vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Phùng An Ninh bĩu môi, lặng lẽ đẩy Thẩm Diệu: “Ta còn tưởng rằng Thẩm phủ nhiều tiểu thư, gia yến sẽ náo nhiệt hơn nên mới xin nương đi theo, ai ngờ cũng nhàm chán như nhau.” Phùng An Ninh là hòn ngọc quý của phủ Quang Lộc, không có nhiều tỷ muội, Thẩm Diệu thì có nhiều tỷ muội nhưng lại không thân, thậm chí còn bị cô lập, ở trong mắt Phùng An Ninh, nàng cảm thấy hai người chẳng khác gì nhau.

“Trước giờ vẫn vậy.” Thẩm Diệu đáp.

Phùng An Ninh nhìn nhìn trái phải: “Ta muốn đến tịnh phòng, một lát sẽ trở lại, chờ ta a.”

Phùng An Ninh và nha hoàn đi rồi, Hi Nhi trở lại bên cạnh Thẩm lão phu nhân, lắc đầu nói: “Lão phu nhân, biểu tiểu thư không ở trong phòng.”

“Không ở trong phòng?” Âm thanh Thẩm lão phu nhân cất cao, tập trung sự chú ý của tất cả mọi người, sau đó nàng vội vàng thấp giọng nói: “Vậy thì ở đâu?”

Hi Nhi lắc đầu: “Bọn hạ nhân cũng không biết.”

“Nha đầu này,” Thẩm lão phu nhân lo lắng: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?”

Các quý phu nhân ở đây đều đã thành tính, bộ dáng nàng như vậy, làm lòng họ nổi lên nghi ngờ.

“Lão phu nhân?” Trần Nhượng Thu bước tới, hỏi rõ mọi việc rồi cười nói: “Lão phu nhân không cần lo lắng, chắc là Sở Sở say rượu rồi đi nhầm phòng thôi. Người bên cạnh lão gia cũng vừa sang báo, Khâu nhi ở bên kia cũng say kia kia, được diu về phòng nghỉ ngơi rồi.”

Nàng hữu ý vô tình điểm danh “Thẩm Khâu” cũng uống say. Ánh mắt Thẩm Diệu lóe lên.

Thẩm lão phu nhân lắc đầu nói: “Người cho vài người đi tìm đi, xung quanh phủ thôi chứ cũng không ở đâu xa, thời tiết thế này đừng để nàng bị lạnh.” Nàng nói xong nhìn về phía mọi người: “Lại nói lão thân gần đây tìm được một bộ tranh thêu kim tháp, là kỹ thuật thêu hai mặt của Trương Xảo tiên, hiện giờ đang để trong viện, nếu các vị có hứng thú hay là cùng ta đi xem một chút.”

Trương Xảo tiên là cửa hàng thêu nổi tiếng nhất Minh Tề, một bức thêu của họ do nhiều tú công tài giỏi cùng làm, bình thường mỗi bức chỉ làm một bộ, giá trị xa xỉ, nghe Thẩm lão phu nhân nói có trong tay một bộ, ai cũng muốn nhìn tận mắt. Thẩm Diệu nâng nửa miệng, bộ tranh thêu kia là do hoàng đế ngự ban, đã đưa cho Thẩm lão phu nhân vài năm trước, nhưng bản tính nàng keo kiệt chưa từng cho người khác xem. Hôm nay làm như vậy, tất nhiên là có mục đích khác.

Nhưng mà, mọi chuyện sẽ theo ý nàng sao?

Các phu nhân, tiểu thư theo Thẩm lão phu nhân đi nhìn bức tranh. Bên trái Vinh Cảnh đường có một gian trà thất, nhưng Thẩm lão phu nhân không có nhiều khách nên ngày thường ít khi sử dụng. Hôm nay, đoàn người vừa tới cửa viện, đã cảm thấy khác thường.

Cửa trà thất đóng chặt nhưng bên trong truyền ra ít động tĩnh, thanh âm bên trong mơ hồ không rõ, cảm giác như có gì đó nghiêng ngả.

Mọi người đều đình chỉ bước chân.

“Ai ở bên trong? Thủ vệ ở ngoài đâu hết rồi?” Thẩm lão phu nhân lớn tiếng quát.

“Hồi bẩm lão phu nhân, lúc này vẫn còn thấy người ở đây, chắc bọn họ ở bên trong trà thất.” Hi Nhi nghi hoặc nói.

“Nuôi cả một đám rảnh rồi! Ngay cả cái cửa cũng không canh được,” Thẩm lão phu nhân tức giận: “Mở cửa ra cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chuyện Cười

Thẩm lão phu nhân nói xong câu này, chur vị phu nhân không ai rời đi, mọi người đều ôm bụng xem náo nhiệt, còn thầm nghĩ người ở đây chưa đủ đông.

Trần Nhựt Thu trấn an: “Nương đừng nóng giận, chắc là khách vào nhầm phòng thôi.” Nói xong dùng ánh mắt sai bảo nha hoàn tiến lên mở cửa.

Cửa trà thất đóng kín nhưng không cài then, xô nhẹ một cái đã mở ra. Ngay sau đó là tiếng hai nha hoàn sợ hãi kêu “Ai nha”, rồi hốt hoảng lùi về sau hai bước.

Thái độ của hai nha hoàn càng làm người ta sinh nghi. Thẩm lão phu nhân nhào tới hào hứng quát lên: “Có chuyện gì?”

Một trong hai nha hoàn dường như đứng không vững tựa vào cánh cửa, ‘vô tình’ làm cửa mở càng lớn, cảnh tượng bên trong phơi bày trước mặt mọi người, tất cả đều hút một ngụm khí lạnh.

Gian trà thất rất nhỏ, chỉ là chỗ tiếp khách tạm thời nên chỉ đặt một cái thấp thượng và vài cái ghế. Bên trong chén trà rải rác khắp phòng, trên thấp thượng nhỏ hẹp, hai bóng người chồng lên nhau, mơ hồ thấy được là một nam tử nằm trên người cô gái, động tĩnh truyền ra vừa rồi chính là tiếng rơi vỡ của mấy chén trà.

Tình hình này có vẻ như không thêm che giấu ai, muốn phơi bày cho tất cả mọi người đều thấy. Các phu nhân lập tức che ánh mắt của con gái nhà mình, sợ bọn họ nhìn thấy chuyện dơ bẩn.

Hi Nhi ở bên ngoài run giọng hô lên: “Biểu... biểu tiểu thư!”

“Sở Sở!” Trần Nhựt Thu cũng hô hoảng.

“Cái gì?” Thẩm lão phu nhân sùng sốt, sắp ngất đi. Phúc Nhi bên cạnh vội vàng đỡ nàng.

“Chuyện gì thế này?” Trần Nhựt Thu bối rối, người khác nhìn có thể cảm giác nàng đang luống cuống khi chuyện xấu trong nhà bị người ngoài nhìn thấy. Hai người bên trong trà thất cũng kinh hoàng, cô gái bị đè cổ sức đẩy nam tử ra, còn người nam thì cứ nằm im không nhúc nhích.

“Trời ạ!” Hi Nhi che miệng lại, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc: “Đại thiếu gia uống rượu say sao không trở về phòng, lại ở chỗ này...”

Chỉ một câu đã làm sáng tỏ câu chuyện.

Chuyện là Đại thiếu gia uống rượu say, trở về phòng nghỉ ngơi, trên đường vô tình gặp được biểu tiểu thư cũng đang trở về thay y phục, dục vọng nổi lên, lôi kéo nàng vào đây làm nhục.

“Khâu nhi trước giờ luôn ôn trọng, sao có thể làm ra chuyện như vậy.” Trần Nhựt Thu lắc đầu nói: “Đều là say rượu làm càn a!” Nói đến chỗ này, nàng lộ vẻ vô cùng đau đớn.

Lời nàng nói cũng khẳng định tội danh của Thẩm Khâu.

Thẩm Diệu nhìn cảnh tượng trước mắt, giống hệt tình cảnh ở kiếp trước. Sau khi tỉnh rượu Thẩm Khâu hét đường chối cãi, Thẩm Tín và La Tuyết Nhan tuy rằng tin tưởng Thẩm Khâu, nhưng sự việc diễn ra ràng ràng trước mắt, người thua thiệt lại là Kinh Sở Sở, nếu không cưới Kinh Sở Sở e rằng mỗi người ở đây phun một bãi nước bọt cũng có thể đim chết Thẩm Khâu. Thời điểm này kiếp trước nàng đã làm gì? Nàng nhớ lại, nàng đã cảm thấy bị sỉ nhục, có một ca ca vấy bẩn nữ tử trong sạch làm nàng mất mặt, nàng đã cùng người khác phi nhổ Thẩm Khâu.

Thẩm Nguyệt đột nhiên nói: “Ngũ muội, sao ngươi không nói lời nào?”

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn Thẩm Diệu. Thẩm Khâu là đại ca ruột của Thẩm Diệu, Thẩm Khâu làm ra việc như vậy, Thẩm Diệu cũng không đẹp mặt, mọi người đang chờ xem Thẩm Diệu luôn một lòng bên vực Thẩm Khâu có dám vì nghĩa diệt thân hay không?

Dịch Bội Lan luôn hy vọng Thẩm Diệu gặp xui xẻo, vui sướng khi người gặp họa, giả vờ nói: “Thẩm Diệu, thực ra việc này không liên quan ngươi, đại ca là đại ca, ngươi là ngươi, tuy là người một nhà, nhưng mọi người sẽ không đánh đồng ngươi với hắn.”

Lời nàng đã nhắc nhở mọi người, Thẩm Diệu chính là em gái Thẩm Khâu, đức hạnh Thẩm Khâu như vậy thì Thẩm Diệu cũng chẳng tốt lành gì.

“Ta đang cảm thấy kỳ quái,” Thẩm Diệu thân nhiên nói: “Sao chẳng ai đi giải quyết sự việc lại đứng đây nghị luận, hay là các người muốn mời cả những người đang đi lại ngoài đường vào xem náo nhiệt, để cho càng nhiều người chứng kiến càng tốt.”

Lời nói châm chọc của nàng giống như một ngọn phi tiêu, cắm vào chính giữa hồng tâm.

Đúng vậy, xảy ra chuyện thế này. Nếu là nhà bình thường thì đã tìm mọi cách che giấu, nhưng thái độ của Thẩm lão phu nhân và Trần Nhựt Thu có vẻ như ước gì mọi người đều biết, lộ liễu đến nỗi đứng bàn tán ngay trước cửa, không hề có ý khóa lấp mà còn muốn làm lớn chuyện. Đây là vì sao?

Thẩm lão phu nhân và Trần Nhượng Thu nghe vậy thì chột dạ, Thẩm Diệu nói tiếp: “Cho dù nương ta hiện giờ không ở đây, thì cũng nên có người đứng ra chủ trì đại cục, chẳng lẽ từ Nhị thẩm đổi sang Tam thẩm, Tam thẩm cũng không biết nên làm thế nào sao?”

Sắc mặt Trần Nhượng Thu tái xanh, Thẩm Nguyệt cũng biến sắc, Thẩm Diệu nói vậy rõ ràng là chê bai năng lực của Trần Nhượng Thu không bằng Nhiệm Uyên Vân, điều này chẳng khác gì tát vào mặt nàng.

Thẩm Diệu từng làm chủ lục cung nhiều năm, nữ nhân trong cung không ai là người hiền lành, mỗi lời nói đều mang theo dao kiếm, một câu có thể suy ra mười ý. Hiện giờ lời của nàng cũng làm mọi người suy nghĩ nhiều hơn.

Bởi vì La Tuyết Nhạn không ở đây, nên mọi người có thể tùy ý chèn ép Thẩm Khâu hay sao? Thấy Thẩm Khâu làm ra chuyện bêu xấu, tất cả mọi người đều có quyền chà đạp hắn ư? Quan trọng nhất là, những phu nhân ở đây không phải kẻ ngốc, nãy giờ bị tình trạng trước mắt làm kinh ngạc nên không chú ý chuyện khác, hiện tại thấy Thẩm Diệu bình tĩnh, tất cả cũng dần tỉnh táo lại, xem xét kỹ hơn sẽ thấy bên trong chuyện này còn nhiều việc chưa rõ ràng, vấn đề có thật sự đúng như những gì mọi người đang nhìn thấy hay không?

Thẩm lão phu nhân bị Thẩm Diệu nói mấy câu vạch trần, thẹn quá hóa giận, mở miệng nói: “Ngũ nha đầu, Đại ca ngươi làm ra chuyện đòi bại như vậy, ngươi còn ở đây nói nhảm cái gì, ngươi điên rồi à!”

Thẩm Diệu suýt nữa cười ra tiếng, nàng lắc đầu tiếc hận: “Nếu đã lớn chuyện, chi bằng mời phụ thân, Nhị thúc, Tam thúc cùng đến định đoạt đi.”

Thẩm lão phu nhân sững sốt, Trần Nhượng Thu sững sốt, các phu nhân ở đây cũng sững sốt. Chuyện này đúng ra càng ít người biết càng tốt, sao bây giờ ngay cả Thẩm Diệu cũng ước gì càng nhiều người biết. Trong lòng Trần Nhượng Thu bỗng thấy bất an, mọi chuyện đều theo đúng những gì nàng tưởng tượng, nhưng không hiểu sao nàng luôn cảm thấy có điều không đúng.

Cửa đã mở từ nãy giờ mà người bên trong vẫn không có động tĩnh, mấy nha hoàn bên cạnh lão phu nhân định tiến lên đóng cửa lại thì nghe Thẩm Diệu cười lạnh nói: “Đóng làm gì, nên thấy thì cũng thấy hết rồi, giờ muốn giấu cũng đã muộn, để cho tất cả mọi người đều nhìn đi, nhìn kỹ một chút thì có thể rõ ràng mọi chuyện.”

Đến lúc này, Thẩm lão phu nhân cũng nhìn ra sự bất thường, nàng muốn cho người vào trong xem xét, nhưng khi thể bức người của Thẩm Diệu làm không ai dám tiến lên, lão phu nhân buộc lòng đâm lao phải theo lao, nếu không mọi chuyện sẽ bị lộ. Kiểm chế bất an trong lòng, nàng tro mắt nhìn Thẩm Diệu sai người mời mấy người Thẩm Tín đến.

Giang Hiểu Huyền lau nước mắt nói: “Tiểu thư Kinh gia tuổi còn nhỏ, xảy ra loại chuyện này, sao này làm sao mà sống a?”

“Thình cẩu chur vị làm chứng cho ta.” Sắc mặt Thẩm lão phu nhân đau đớn kịch liệt: “Thẩm gia ta trước giờ gia phong đoan chính, nay xảy ra loại việc bại hoại này, tất nhiên sẽ có câu trả lời rõ ràng. Sở Sở là cháu gái nhà mẹ đẻ của ta, là người ngoan ngoãn hiếu thuận, ta từng nghĩ muốn giữ nàng bên cạnh tìm cho nàng một gia đình tốt, không ngờ...” Nàng nói lời đánh thép: “Người Thẩm gia không ý thể hiếp người, mặc kệ sau này thế nào, Kinh Sở Sở sẽ trở thành cháu dâu của ta, đây cũng là câu trả lời thỏa đáng đối với sự thiệt thòi của nàng hôm nay.”

Thật là chính nghĩa a! Thật là một lý do đàng hoàng a!

Nếu không biết nội tình, giờ phút này Thẩm Diệu đã muốn khen Thẩm lão phu nhân một tiếng tốt. Ánh mắt nàng trào phúng, quả đúng là con hát a, diễn xuất thật sống động.

Quả nhiên, Thẩm lão phu nhân nói xong, đã giành được hảo cảm của mọi người.

“Không hổ là gia tộc lớn a, dám làm dám chịu.”

“Nói vậy, nửa đời sau của tiểu thư Kinh gia có chỗ dựa rồi.”

“Gia phong Thẩm gia quả nhiên tốt đẹp, Thẩm lão phu nhân giải quyết như vậy thật là sáng suốt.”

“Thẩm lão phu nhân đúng là nhân từ.”

Một nửa khen ngợi Thẩm lão phu nhân biết cách sửa sai, một nửa xót thương Kinh Sở Sở gặp phải chuyện xui rủi nhưng được cứu vớt, về phần Thẩm Khâu ai cũng nói thầm là sắc lang vô liêm sỉ.

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng hô: “Sở Sở! Sở Sở!” Mọi người nhìn lại, thì ra mấy người Thẩm Tín đã đến.

Cũng may, nha hoàn của Thẩm Diệu hiểu chuyện không mời tất cả đồng liêu cùng đến chứng kiến. Chỉ có huynh đệ Thẩm Tín, La Tuyết Nhạn và Kinh Quan Sinh. Kinh Quan Sinh chạy đến trước tiên, chur vị phu nhân thấy hấn đều nhường đường, hấn đứng sững ở cửa, ngo ngắc nhìn vào bên trong giống như như bị sét đánh.

“Sao lại thế này?” La Tuyết Nhạn la lên.

Trần Nhượng Thu lau nước mắt nói: “Đại tẩu, việc này cũng không thể trách Khâu nhi, đều do uống rượu hỏng việc.”

Trên đường tới đây, nha hoàn đã nói rõ mọi chuyện, Thẩm Quý luôn ước gì Thẩm Tín gặp xui xẻo, lập tức làm ra vẻ hồ thẹn nói: “Đều do ta không tốt,

lúc Khâu nhi uống rượu ta không nhắc nhở, nếu không uống say sao có thể xảy ra chuyện này?”

“Nhị ca đừng tự trách.” Thẩm Vạn thở dài: “Xảy ra việc thế này cũng không ai muốn, trước mắt phải xem giải quyết chuyện này như thế nào?”

“Giải quyết thế nào?” Hai mắt Kinh Quan Sinh đỏ bừng: “Muội muội ta yên lành bước vào cửa Thẩm phủ, giờ lại bị hấn gài bẫy làm bẩn trong sạch, các người phải cho ta câu trả lời rõ ràng.”

“Người cầm miệng cho lão tử!” Thẩm Tín phát hỏa: “Tiểu tử Thẩm Khâu là do lão tử dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, hấn sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy!”

“Không sai.” La Tuyết Nhạn cười lạnh: “Kinh Sở Sở cũng đâu phải quốc sắc thiên hương, lúc Khâu nhi chinh chiến ở biên ải, có biết bao nhà đại quan muốn gả con cho hấn, tùy tiện chọn một người cũng đẹp đẽ hơn so với Kinh Sở Sở, sao Khâu nhi lại chọn nàng, hấn cũng không phải kẻ ngốc a.”

Thẩm Tín là tướng quân giết địch trên sa trường, lời nói thẳng thắn, La Tuyết Nhạn lại mạnh mẽ, nói chuyện không hề uyển chuyển, nghe xong sắc mặt Kinh Quan Sinh trắng bệch, còn Thẩm lão phu nhân thì tức giận không nói nên lời.

Ngẫm lại hai vợ chồng Thẩm Tín nói cũng không sai, bề ngoài Kinh Sở Sở tuy rằng xinh đẹp nhu thuận, nhưng cũng không phải hiếm gặp, người như nàng quơ tay cũng có thể hốt về một nắm Kinh Quan Sinh nói Thẩm Khâu gài bẫy nàng, đúng là quá lời.

Thẩm Diệu muốn cười thật to, kìm trước vợ chồng Thẩm Tín cũng che chở cho Thẩm Khâu như vậy. Tiếc là biểu hiện trước đó của Kinh Sở Sở quá mức ngây thơ, ngoan ngoãn, nên không ai nghĩ nàng có tâm cơ. Thẩm lão phu nhân lại sắp đặt nhiều phu nhân đến đây làm chứng, bịt kín đường lui của Thẩm Khâu.

“Nhân chứng vật chứng đều có đủ các người còn giả bộ hàm hồ!” Kinh Quan Sinh tức giận nói: “Chẳng lẽ một thiếu nữ như muội muội ta lại có thể ép buộc Thẩm Khâu! Ta còn tưởng rằng Thẩm Khâu là chính nhân quân tử, đội trời đạp đất, không ngờ tri nhân tri diện bất tri tâm, ta muốn báo quan!”

Báo quan, nghĩa là làm lớn chuyện, để cho người người nhà nhà đều biết chuyện xấu hổ này. Thẩm lão phu nhân tức giận hô lên: “Đủ rồi!” Nói xong quay qua nhìn Kinh Quan Sinh nhẹ nhàng khuyên bảo: “Quan Sinh, người cháu trai của ta, mấy ngày nay ta đối xử với người thế nào người cũng đã biết. Ta rất thích nha đầu Sở Sở, hôm nay nếu người khác bắt nạt nàng, bản thân ta cũng sẽ không chấp nhận. Người yên tâm, Thẩm gia nhất định cho người câu trả lời thỏa đáng.”

“Lão đại!” Thẩm lão phu nhân quay sang Thẩm Tín, giọng điệu lập tức thay đổi: “Chuyện này vốn là sai lầm của Khâu nhi, phụ thân người trước đây dạy người thế nào, người Thẩm gia luôn đình thiên lập địa, Khâu nhi làm ra chuyện bại hoại, hủy đi trong sạch của cô nương nhà người ta thì phải chịu trách nhiệm, hấn phải cưới Sở Sở, cả đời này đối tốt với nàng.”

Người Thẩm gia đình thiên lập địa, đó là gia huấn của Thẩm lão tướng quân. Nếu là trước đây, vì giữ gìn mặt mũi cho Thẩm lão phu nhân, việc hôm nay hấn sẵn sàng ngâm bò hòn làm ngọt. Nhưng năm nay trở về, những việc làm của Thẩm lão phu nhân làm hấn ngày càng thất vọng, bây giờ nghe nàng nói đến gia huấn, chỉ thấy nàng đúng là đối trá, trong lòng tức giận vô cùng, hấn nói: “Ta đã nói rồi, Khâu nhi không bao giờ làm chuyện như vậy!”

“Việc này...” Thẩm Đông Lăng này giờ vẫn núp ở phía sau đột nhiên ngập ngừng nói: “Tại sao chưa ai vào xem xét đã khẳng định người bên trong là Đại ca, đó thật sự là Đại ca sao?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Phải đó! Người bên trong là Thẩm Khâu sao? Từ đầu đến giờ vẫn chưa có ai đi vào để xác định, chỉ thấy bóng dáng hai người nam nữ đang quần lấy nhau. Kỳ thực trong lòng những người ở đây có thể rõ ràng vài phần, chuyện này nói là say rượu loạn tính, không chừng là bị người ta ám hại, nhưng mà Thẩm Khâu đã rơi vào bẫy thì kết quả chắn chắn không hay ho.

Trần Nhượng Thu gượng cười nói: “Đông Lăng người nói gì vậy, trên bàn tiệc chỉ có mình Khâu nhi say rượu trở về nghỉ ngơi, ngoài ra hấn ra thì còn ai đâu?”

“Còn có Nhị ca nha.” Thẩm Diệu nhẹ nhàng nói: “Nhị ca cũng không thấy đâu? Vì sao chỉ muốn một mình Đại ca vào đây nhận tội?”

“Muội muội, người muốn ta nhận tội gì đây?” Một âm thanh đột ngột vang lên, trong đầu Trần Nhượng Thu oanh một tiếng, mọi người đều quay lại nhìn, cách đó không xa Thẩm Khâu ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, đang đứng bên cạnh Phùng An Ninh, nghi hoặc nhìn mọi người.

“An Bình!” Phùng phu nhân hoảng sợ, vội vàng lôi nàng qua trách cứ: “Nãy giờ người chạy loạn ở đâu vậy!”

“Ta đến tịnh phòng, lúc quay lại thì lạc đường.” Phùng An Ninh vô tội nói: “Ta tìm kiếm một lúc vẫn không thấy đường về, may mà gặp được Đại ca Thẩm gia, hấn dẫn ta quay lại. Ở đây xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Tín và La Tuyết Nhạn sợ bóng sợ gió một hồi, cuối cùng Thẩm Khâu lại yên lành đứng đây, Thẩm Tín cười ha ha, nụ cười kia rơi vào tai mọi người có vài phần đắc ý.

Thẩm Khâu đang ở đây, vậy người bên trong là ai?

“Nhìn đủ rồi chứ.” Thẩm Diệu nhẹ nhàng mỉm cười: “Người đâu, tới xem cho rõ ràng, cuối cùng người phải chịu trách nhiệm là ai?”

Hiện tại Thẩm lão phu nhân muốn ngăn cản đã muộn. Không đợi Trần Nhượng Thu lên tiếng, nha hoàn của La Tuyết Nhạn đã vọt vào, các nàng là người

luyện võ, động tác rất nhanh, mọi người chưa kịp phản ứng đã nghe một tiếng rên rĩ bên trong, hai nha hoàn nắm lấy mặt nam tử kia xoay về hướng mọi người: “Hồi bẩm phu nhân, là Nhị thiếu gia!”

Quần áo Thảm Viên xộc xệch, gương mặt ửng hồng hiện ra trước mắt mọi người. Quả thật sống động hơn nhiều so với những lời nói suông vu oan Thảm Khâu lúc này, mọi người đồng thời nhìn về phía Thảm Quý và Thảm lão phu nhân.

Âm thanh trào phúng của Thảm Diệu vang lên: “Ai nha, thì ra chi là hiểu lầm, đang yên đang lành, thiếu chút nữa là vu oan cho Đại ca của ta, bọn nha hoàn này, lần sau mắt phải mở to một chút, dám bôi nhọ thanh danh Đại ca ta, muốn ngồi tù hết phải không?”

“Muội muội, người đang nói gì vậy?” Thảm Khâu gãi đầu một cái: “Ai muốn vu oan ta?”

“Khâu nhi, có người muốn nhét thê tử vào phòng người a.” La Tuyết Nhạn cũng đã nhìn ra, vừa rồi Thảm lão phu nhân và Trần Nhược Thu nói như đúng rồi, làm nằng sợ bóng sợ gió, hiện giờ mọi chuyện đã rõ, nằng cũng không khách khí: “Ta đã nói rồi, thê tử của Khâu nhi phải do vợ chồng ta tự mình lựa chọn, Khâu nhi lại hiểu chuyện, sao có thể ôm về một nằng đầu tự mình dâng tới cửa a.”

Phùng An Ninh búng tỉnh nói: “Cái gì, Đại ca Thảm gia này giờ luôn dẫn đường cho ta mà, trước giờ ta chỉ nghe nói cưỡng ép dân nữ làm vợ, chưa từng nghe cưỡng ép nam nhân làm chồng nha.”

Phùng An Ninh cố ý nói khoa trương để bênh vực Thảm Khâu. Phùng phu nhân nghe vậy thì nghiêm mặt trách cứ: “An bình!” Phùng An Ninh thề lưỡi, không thêm nói nữa, nằng nói như vậy đã đủ rồi.

“Tổ mẫu, Nhị thúc, biểu ca, tình huống bây giờ phải giải quyết thế nào nha?” Thảm Diệu giả vờ khó xử nói, mọi người đều có thể nhìn ra nằng đang ôm tâm tình xem náo nhiệt.

Cái gì gọi là gây ong đập lưng ong? Đây chính là gây ong đập lưng ong nha!

Thảm lão phu nhân hoảng hốt, việc hôm nay chính nằng đích thân sắp xếp, tất nhiên không thể sai sót. Tại sao cuối cùng lại thay đổi từ Thảm Khâu thành Thảm Viên, trong này đã xảy ra biến cố gì? Nằng nhìn qua thấy Thảm Diệu đang cười tủm tỉm thì có thể hiểu được, việc này chắc chắn có liên quan đến Thảm Diệu.

Thảm Quý cũng choáng váng, hẳn nghe nói Thảm Khâu làm bận mới có ý lại đây xem náo nhiệt. Phải biết rằng thanh danh của một người ảnh hưởng rất lớn đến con đường làm quan. Hiện giờ Thảm Khâu biến thành Thảm Viên, Thảm Viên vừa mới hồi kinh nhận chức đã làm ra việc này, không phải chính là tự cắt đứt con đường tiến thân hay sao!

Vài tiểu thư còn chút mơ hồ, nhưng các phu nhân thì đã hiểu. Bữa tiệc hôm nay rõ ràng chỉ là một tuồng kịch do Thảm gia dựng nên. Rõ ràng là có người sử dụng Kinh Sở Sờ để ám hại Thảm Khâu, không ngờ cuối cùng diễn viên chính lại biến thành Thảm Viên, còn vì sao mưu đồ xảy ra sai sót, nhìn thái độ Thảm Diệu, mọi người đều hiểu chắc chắn bên trong có bàn tay của nằng thao túng.

Ai cũng nói đích nữ của Thảm Tín là phế vật vô dụng, là kẻ ngốc mê trai. Giờ nhìn đi, còn ai dám nói nằng ngu muội. Thế cục hôm nay bị nằng phá vỡ, thậm chí tất cả nhân chứng ở đây đều xoay chuyển từ bất lợi trở thành lợi thế của nằng.

Thảm lão phu nhân không còn cách nào, đang định giả vờ ngắt đi để kéo dài thời gian thì đã nghe Thảm Diệu nói: “Biểu ca, biểu tỷ xảy ra chuyện như vậy, người làm ca ca chắc cũng đau lòng, người yên tâm đi, tổ mẫu vừa nói nhất định sẽ cho biểu tỷ câu trả lời thỏa đáng.”

Thảm lão phu nhân nghe vậy không thể ngắt nữa, nếu không chuyện này sẽ cứ thế được định đoạt, nằng trừng mắt nhìn Thảm Diệu: “Viên nhi hiện đang hôn mê bất tỉnh, rõ ràng là bị người gài bẫy, Ngũ nha đầu, người đừng có nói hươu nói vượn!”

“Lão phu nhân, ngài vừa nói gì vậy.” Không đợi Thảm Diệu mở miệng, La Tuyết Nhạn đã chất vấn: “Vừa rồi lúc ngài nói Khâu nhi ở bên trong, chưa từng nghe ngài vì hắn mà suy nghĩ. Viên nhi là cháu của ngài, chẳng lẽ Khâu nhi không phải cháu ngài sao? Lão phu nhân có bắt công cũng đừng lộ liễu như vậy!”

La Tuyết Nhạn không sợ việc đối đầu với Thảm lão phu nhân, nằng là người bộc trực nóng nảy, bùm bùm nói xong làm Thảm lão phu nhân giận dữ: “Người muốn tạo phản phải không?”

“Tổ mẫu, trước tiên chúng ta phải giải quyết xong chuyện biểu tỷ đi đã.” Thảm Diệu mỉm cười, giọng nói ôn hòa, từ đầu đến cuối đều không hề dao động, ép Thảm lão phu nhân càng thêm khó xử, nằng nói: “Mới vừa rồi tổ mẫu nói thế nào nhỉ, tổ mẫu nói: Gia gia trước kia từng dạy, người Thảm gia đình thiên lập địa, hủy đi trong sạch của cô nương nhà người ta thì phải chịu trách nhiệm, Nhị ca phải cưới Sở Sờ, cả đời này đối tốt với nằng.” Thảm Diệu cố ý nhại lại giọng điệu nhân nghĩa chính khí của Thảm lão phu nhân khi này làm La Tuyết Nhạn nhìn không được cười lên một tiếng, Thảm Diệu nhìn mọi người nói tiếp: “Các vị phu nhân ở đây đều nghe thấy, tổ mẫu ta trước giờ là người nói lời giữ lời, thời gian ngắn ngủi như vậy, tổ mẫu nhất định chưa quên, có phải không?”

Những phu nhân ở đây đều biết mình bị Thảm Diệu dùng làm cây đao để đâm người khác, nhưng chỉ có thể “Ha ha” cười gượng. Thảm lão phu nhân bị Thảm Diệu trào phúng tức giận mặt hết đỏ lại xanh. Chỉ có thể lặp lại một câu: “Chuyện này có kỳ quái, chuyện này có kỳ quái!”

“Ta cũng nghĩ chuyện này có kỳ quái,” Thảm Diệu nhướn mày: “Hay là chúng ta báo quan đi. Phụ thân, thủ hạ của người làm việc nhanh lẹ, người bảo họ đi mời Kinh triện đoán tới nhanh lên.”

Lời chưa dứt, đã nghe Thảm Quý quát lên: “Không được!”

Thẩm Diệu kinh ngạc: “Sao lại không được?”

Thẩm Quý hung tợn nhìn nàng, chuyện này một khi báo quan thì sẽ không thể nào che giấu được nữa. Ngr sử trong triều lúc nào cũng nhìn chăm chăm, nếu chuyện này tới tai bọn họ không biết họ sẽ dăng sớ nói gì đây. Huống hồ đây là chuyện xấu, để mọi người đều biết thì rất bất lợi.

“Bỏ đi,” Thẩm Diệu đau đầu khoát tay áo: “Nói gì thì nói, chuyện này còn phải xem ý của biểu ca thế nào.” Nàng nhìn thần sắc âm trầm của Kinh Quan Sinh, mỉm cười: “Biểu ca mới là người đau lòng nhất.”

Kinh Quan Sinh không nói lời nào.

Thẩm lão phu nhân bức mình nói: “Tìm đại phu đến xem trước đi!” Kinh Sở Sở và Thẩm Viên vẫn không có động tĩnh, sợ là bị người gài bẫy, một bụng hỏa của Thẩm lão phu nhân không cách nào phát tắt. Mọi việc hôm nay đúng ra Thẩm Khâu phải là người gánh chịu, không ngờ lại rơi lên đầu Thẩm Viên, nàng lại không có cách nào tháo gỡ.

Trần Nhược Thu vội vàng tiễn chân các vị phu nhân, tiểu thư. Hôm nay các nàng được xem trò hay, chính là ván cờ giữa Thẩm Diệu và những người khác của Thẩm gia, cuối cùng Thẩm Diệu là người chiến thắng, các nàng luôn miệng cam đoan không nói ra ngoài rồi đồng loạt cáo từ. Phùng An Ninh trùng mắt với Thẩm Diệu rồi theo chân Phùng phu nhân rời đi. Thẩm Nguyệt nhìn một mảnh hỗn độn trong sân, trong lòng thất vọng.

Chỉ một chút nữa có thể hủy diệt Thẩm Khâu, tại sao cuối cùng lại biến thành Thẩm Viên?

Vợ chồng Thẩm Tín theo Thẩm lão phu nhân đến chính sảnh, dù sao việc này cần phải có biện pháp xử lý. Liên quan đến thanh danh Thẩm gia, lại bị nhiều người chứng kiến như vậy, đây không còn là việc nhỏ nữa.

Thẩm Diệu đi cuối cùng, đột nhiên bị người gọi lại. Nàng quay đầu, chính là Kinh Quan Sinh.

Vóc dáng Thẩm Diệu nhỏ nhắn, Kinh Quan Sinh thì vừa béo vừa cao, đứng trước mặt Thẩm Diệu rất có sức uy hiếp. Gương mặt nhả nhận hòa khí luôn có ý cười giờ biến mất tăm, chỉ còn lại vẻ âm trầm hung tợn, giống như đã bóc ra lớp mặt nạ để lộ ra gương mặt thật, hắn nói: “Ngũ biểu muội, việc này là do người làm đúng không?”

“Đúng vậy,” Thẩm Diệu sáng khoái thừa nhận.

Không dự đoán được Thẩm Diệu sẽ dễ dàng thừa nhận, Kinh Quan Sinh sừng sốt, lập tức nóng giận vung tay định đánh Thẩm Diệu, Kinh Trập và Cốc Vũ vội vàng xông ra ngăn trở, Thẩm Diệu lạnh lùng nhìn hắn: “Là ta làm, người có thể làm gì được ta?”

“Người thật là vô sỉ!” Kinh Quan Sinh gầm nhẹ.

“Người nói ta vô sỉ?” Thẩm Diệu nhìn hắn: “Biểu ca, việc hôm nay, người có dám nói người không biết gì hay không?”

Kinh Quan Sinh giật mình. Thân là ca ca của Kinh Sở Sở, sao hắn có thể không biết những tính toán của Thẩm lão phu nhân. Nhưng để Kinh Sở Sở thành vợ Thẩm Khâu đối với hắn chỉ có lợi không có hại, không ngờ cuối cùng lại là Thẩm Viên.

“Dùng thân thể muội muội mình để trao đổi lợi ích, bây giờ còn nói ta vô sỉ, biểu ca, người không ý thức được người vô sỉ nhất chính là người sao?” Thẩm Diệu cười nói.

“Người!”

“Hiện giờ kết cục đã định, chẳng lẽ biểu ca không nghĩ đến chuyện thay đổi chiến thuật một chút ư.” Thẩm Diệu ung dung nhìn hắn: “Biểu tỷ ở trước mặt nhiều người mất đi trong sạch, ngày sau còn có thể gả cho ai để vì biểu ca tranh thủ lợi ích, việc như vậy rất khó, ai lại muốn cưới một con đàn bà dâm đảng đâu.”

Nàng nói lời ác độc, Kinh Quan Sinh xiết chặt nắm tay, không muốn cũng phải thừa nhận Thẩm Diệu nói đúng. Cái gì gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo, hiện tại hắn đã hiểu được. Kinh Sở Sở bị người vấy bẩn, sau này không người đảng hoàng nào muốn cưới nàng, đừng nói đến những gia tộc phú quý.

“Biểu ca, nghĩ tình người là đường ca của ta, ta nhắc nhở người một câu.” Thẩm Diệu cười thân thiết: “Kỳ thật chỉ cần gả đến Thẩm gia, đối với các người mà nói là tèo cao. Nếu đã vậy, gả cho Đại ca hay Nhị ca thì có gì khác nhau?”

Kinh Quan Sinh nhìn Thẩm Diệu không nói, trong đầu xoay chuyển.

“Lại nói, Nhị ca của ta tuổi trẻ tài cao, sắp bước vào quan trường, ngày sau tiền đồ như gấm, so với Đại ca không chừng còn có phần hơn. Nếu đều là đánh đổi muội muội để lấy tiền đồ, vậy người trên giường kia từ Đại ca đổi thành Nhị ca, Đại tẩu biến thành Nhị tẩu thì có gì không tốt, dù sao đối với các người cũng đều có lợi.”

Nàng nhìn móng tay của mình, lời nói như vu vơ: “Sống ở đời, phải biết quyền biến một chút.”

Chương 113: Một Đám Quái Nhân

Edit: Phan Ngọc Huyền.

Câu chuyện nực cười tại gia yến của Thẩm phủ cuối cùng không đến nỗi báo quan, nhưng trong vòng luẩn quẩn liên hệ, vị phu nhân này nói nhỏ với vị phu nhân kia, cuối cùng ai ai cũng biết. Mà Thẩm lão phu nhân tự cho rằng mình thông minh lại rơi vào thế khó xử. Nếu dựa theo lời lẽ chính nghĩa của nàng mà giải quyết, thì chính tay nàng sẽ đẩy đứa cháu ngoan mà nàng yêu quý nhất vào đường cùng, sao nàng có thể cam tâm, còn nếu không giải quyết theo những gì nàng nói, thì mặt mũi của nàng biết để vào đâu.

Cũng chính việc này đã trở thành ngòi nổ khiến quan hệ giữa Đại phòng và Thẩm lão phu nhân căng thẳng đến đỉnh điểm. Nếu lúc đầu Thẩm Tín chỉ ngăn cách với Nhị phòng, Tam phòng, đối với Thẩm lão phu nhân vẫn tôn trọng, thì sau bữa tiệc hôm ấy, nhìn thấy thái độ của Thẩm lão phu nhân, vợ chồng Thẩm Tín đều cảm thấy tức giận, bọn họ cũng muốn trút cơn giận này nên bèn quang quẻ xem trò hay.

Sau khi tỉnh lại, Kinh Sở Sở khóc ngất một hồi, luôn miệng nói bị Thẩm Viên ép buộc. Thẩm Viên giận dữ, nói không biết tại sao mình lại bị hôn mê, lúc tỉnh lại đã nằm bên cạnh Kinh Sở Sở. Không chừng Kinh Sở Sở vẫn một thân hoàn bích.

Nhưng mà Kinh Sở Sở rốt cuộc có còn là hoàng hoa khuê nữ hay không lúc này không còn quan trọng, hai người đã trình diễn một màn hương diễm ướt át trước mặt tất cả mọi người, nửa đời sau của Kinh Sở Sở xem như bị phế.

Có lẽ bị việc này kích thích, hoặc vì nguyên nhân nào đó mà huynh muội Kinh gia bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn, trước đây luôn ôn hòa mềm mại, giờ lại hung tợn mạnh mẽ, muốn Thẩm Viên trả lại công bằng. Thẩm lão phu nhân lúc trước đã nói, nếu là Thẩm Khâu thì có thể trở thành Đại thiếu phu nhân, nay đổi thành Thẩm Viên thì Kinh Sở Sở cũng nên làm Nhị thiếu phu nhân chứ.

Trong tính toán của Thẩm lão phu nhân, làm sao có thể để loại chuyện này xảy ra. Thẩm Viên là đứa cháu xuất sắc nhất của nàng, sao có thể cưới một cô gái của nhà nghèo thân cô thế cô như vậy. Kinh Quan Sinh bề ngoài giống một văn nhân, nhưng trong cốt tủy lại là một người khôn khéo, hẳn nhìn thái độ Thẩm lão phu nhân, dọa dẫn Kinh Sở Sở đi báo quan, đồng thời gửi một phong thư về Tô Châu, người nhà hẳn biết chuyện tức giận Thẩm lão phu nhân là kẻ hai lời, dự định sẽ mang theo người ngựa tức tốc đến kinh thành tranh luận với Thẩm gia.

Vốn là đồng minh, bây giờ tan vỡ. Mỗi ngày Thẩm lão phu nhân đều ở trong phủ mắng to, nói huynh muội Kinh gia đúng là bạch nhãn lang. Huynh muội Kinh gia thì chỉ cây dầu mắng cây hèo nói Thẩm lão phu nhân già mà lật lọng, làm Thẩm phủ chướng khí mù mịt. Thẩm Viên cũng hết sức tức giận, việc này huyền ảo quá lớn, hẳn không thể giết Kinh Sở Sở để bịt đầu mối, ánh mắt mọi người đang nhìn chăm chăm, nếu Kinh Sở Sở gặp chuyện không may, người đầu tiên mọi người nghi ngờ sẽ là hắn, huống hồ người nhà họ Kinh cũng không phải đèn cạn dầu.

Mặc kệ bên ngoài nháo thành bộ dạng gì, Tây viện Thẩm phủ vẫn đóng cửa, mọi người ở bên trong hoà thuận vui vẻ. Hôm đó Thẩm Khâu cũng không đến nỗi say, Thẩm Diệu cho hắn uống canh giải rượu, còn chuyện vì sao Thẩm Viên nằm một chỗ với Kinh Sở Sở, Thẩm Khâu cũng không biết nguyên nhân. Tuy Thẩm Diệu không nói với hắn, cũng không cho hắn kể lại với vợ chồng Thẩm Tín, nhưng Thẩm Khâu cũng có thể đoán được phần nào, từ đó về sau ngày cả Vinh Cảnh đường hắn cũng không bước vào nửa bước.

Trong phòng, Thẩm Diệu đang ngồi viết một công thức nấu ăn cho phòng bếp. Hiện giờ Kinh Sở Sở không còn khả năng đến nhậm bợ Đại phòng nữa. Nàng cũng không cần đến sân tập nhìn chăm chăm mỗi ngày, nhưng Thẩm Tín và nhóm binh lính vẫn trông chờ món ngon của Thẩm Diệu, nàng lười nấu nên viết một vài công thức giao cho phòng bếp. Kết quả mỗi ngày đều được khen ngợi, nhóm binh lính tôn sùng nàng hơn cả Thẩm Khâu.

La Tuyết Nhạn cũng hỏi: “Kiều Kiều làm sao biết nhiều công thức như vậy? Gần đây có hứng thú với việc nấu ăn à?”

Thẩm Diệu hàm hồ ửng đỏ. Nàng đâu phải loại người an phận, ngày tháng ngoan ngoãn nấu ăn chăm lo chồng con, chẳng qua kiếp trước nàng phải lấy lòng rất nhiều người, nên từng hạ mình cùng ngư trù lĩnh giáo. Nhưng dù kiếp trước nàng làm tốt thế nào, người nàng muốn lấy lòng vẫn không hề dao động. Hiện tại ngược lại, Thẩm Diệu lắc lắc đầu, lấy lòng người và lấy lòng lang sói không giống nhau, con người biết cảm ơn, lang sói độc ác chỉ biết cắn trả.

Bạch Lộ đem công thức Thẩm Diệu viết xong đưa đến phòng bếp. Hiện tại Tây viện tự mở phòng bếp, động thái này chứng tỏ Đại phòng không còn tin tưởng những người ở Đông viện.

“Nghe nói hôm nay biểu thiếu gia và lão phu nhân lại cãi nhau.” Kinh Trập vừa thu dọn giấy mực trên bàn vừa nói: “Hình như người nhà họ Kinh ở Tô Châu cũng sắp đến, lão phu nhân thấy việc vẫn còn chưa được giải quyết xong nên sốt ruột.”

“Rất tốt.” Thẩm Diệu cầm chung trà lên nhấp một ngụm: “Biểu ca là người thông minh, sẽ không để người khác chiếm lợi.”

“Biểu thiếu gia cũng thật cứng rắn.” Cốc Vũ cũng nói: “Mỗi ngày đều đe dọa sẽ báo quan, hẳn biết rõ Nhị thiếu gia về kinh nhận chức, việc này nếu trình lên quan phủ, con đường tiến thân của Nhị thiếu gia xem như bị hủy. Nô tỳ thấy, trước sau gì Nhị thiếu gia cũng phải cưới biểu tiểu thư, theo lời lão phu nhân căn tuân gia huấn của lão thái gia a.” Âm cuối của nàng xướng lên thật cao, thể hiện sự vui sướng trong lòng.

Diễn xuất của Thẩm lão phu nhân quá xuất sắc làm mọi người khen ngợi, hiện giờ xem như tự bê đá đập chân mình, đúng là làm người ta vui vẻ.

“Nhưng mà...” Kinh Trập hỏi: “Biểu tiểu thư hao tổn tâm tư để được gả cho Nhị thiếu gia như vậy có gì tốt chứ, Nhị thiếu gia bị ép buộc, trong lòng bức tức, biểu tiểu thư có gả đến cũng không ân ái, như vậy không phải tự mình chịu tội sao?”

Thẩm Diệu mỉm cười: “Kinh Sở Sở không phải gả cho người, mà là gả cho bạc. Một khi đã như vậy, thích hay ép, ân ái hay không ân ái cũng có gì quan trọng đâu?” Kiếp trước Kinh Sở Sở gả cho Thẩm Khâu, Thẩm Khâu đối với nàng rất tốt, vậy mà cuối cùng nàng ta hại Thẩm Khâu thâm trọng. Đối với Kinh Sở Sở mà nói, chỉ cần có thể trèo cao, đối phương là ai cũng không quan trọng.

“Nhắc đến mới nhớ,” Cốc Vũ bĩu môi: “Biểu tiểu thư muốn hại Đại thiếu gia, nay lại để nàng được như ý gả vào Thẩm phủ, đúng là không công bằng. Dù sao tất cả mọi chuyện đều do nàng mà ra, tại sao ác nhân lại không gặp ác báo?”

Thẩm Diệu mở cửa sổ, nhìn ra bên ngoài hồ hững nói: “Người cho rằng, việc này đến đây xong sao?”

Ánh mắt Cốc Vũ sáng lên: “Tiểu thư còn có hậu chiếu?” Đi theo Thẩm Diệu càng lâu, các nha hoàn ngày càng hiểu về cách thức làm việc của Thẩm Diệu. Nếu là trước đây, có lẽ bọn họ sẽ cảm thấy Thẩm Diệu quá thủ đoạn, lạnh bạc, nhưng từng chuyện từng chuyện trôi qua, họ không còn chút đồng tình hay thương hại gì đối với Nhị phòng, Tam phòng nữa.

“Lần này để bọn họ ngậm trái đắng mới chỉ là bắt đầu,” Thẩm Diệu nói: “Kinh Sở Sở dám gài bẫy Đại ca, nàng ta có thể thoát được sao?”

Kinh Trập và Cốc Vũ lấp lánh ánh mắt nhìn Thẩm Diệu, nàng khoát tay áo: “Đi đi, đem bạc đưa cho Phúc Nhi như đã hứa.”

Thẩm lão phu nhân gần đây bận đối phó với huynh muội nhà họ Kinh, đối với sự cố đối người ở gia yến hoàn toàn không có thời gian điều tra chân tướng. Phúc Nhi đã ký khế bán thân, sớm muộn gì cũng phải theo ý Thẩm lão phu nhân gả cho tên chột mắt con trai quân sự, nay đưa nàng nhiều bạc hơn một chút, ra ngoài rồi có thể tìm cách sinh sống tốt hơn.

Cốc Vũ cảm bạc, cười nói: “Nô tỳ đã hiểu, nha hoàn bên cạnh biểu tiểu thư, cũng đưa một phần bạc đúng không?”

Thẩm Diệu hài lòng gật đầu: “Không sai.”

Người hiểu rõ điểm mạnh điểm yếu của ta nhất, chính là người bên cạnh ta. Giống như Tiểu Lý Tử và nàng ở kiếp trước.

Nàng từng bị người bên cạnh thông đồng kẻ khác ám hại, bài học đó giờ đây có thể áp dụng trên người kẻ thù của nàng rồi.

...

Năm ngày sau, tin tức Thẩm Viên và Kinh Sở Sở đính hôn truyền khắp Định kinh.

Thẩm Viên và Thẩm Khâu là hai vị thiếu gia rất xuất sắc của Thẩm gia, hẳn ra ngoài học hỏi vài năm vừa về kinh chuẩn bị nhận chức, tiền đồ vô lượng. Tại Định kinh không ít tiểu thư gia thế tốt, tướng mạo tốt, hẳn có thể dễ dàng chọn một đối tượng thích hợp có thể nâng đỡ tiền đồ của hắn ít nhiều.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn ra một cô gái không quyền không thế đến từ Tô Châu, là người nhà mẹ đẻ của Thẩm lão phu nhân, nếu là chủ mẫu nhà khác, không ai cưới một kẻ nhà nghèo tay trắng như Sở Sở về làm thiếu phu nhân nhà cao cửa rộng.

Việc khác thường như vậy thì phải có nguyên nhân, mà cái nguyên nhân này ở Định kinh không ai không biết. Bởi vì nó đã truyền đi hết sức náo nhiệt. Sở dĩ Thẩm Viên cưới cô gái kia làm vợ, là bởi vì trong lúc say rượu đã ngủ với con nhà người ta. Phía cô gái họ Kinh này cũng không hiền lành, luôn miệng đòi đi báo quan. Thẩm Viên rơi vào tình thế bất buộc nên mới ra hạ sách cưới nàng, dù sao cưới một cô gái nhà nghèo tay trắng còn đỡ hơn bị ngự sử phê bình mất đi cơ hội làm quan.

Đây là việc đáng cười nhất trong năm mới của những quan to quý nhân ở kinh thành, liên tục vài ngày Thẩm Quý đi đến đâu cũng bắt gặp ánh mắt, lời nói chế giễu của đồng僚, càng không nói tới Thẩm Viên.

Bọn họ bị hao tổn thanh danh, đối với Kinh Sở Sở mà nói không hề có ảnh hưởng. Nàng ngồi ở trong phòng, nhàm chán ăn điểm tâm.

Từ sau khi trở mặt với Thẩm lão phu nhân, bản tính Kinh Sở Sở lộ rõ, từ một cô gái ngoan ngoãn nhu thuận trở thành một kẻ mặt dày. Nàng đeo bám Thẩm Viên uy hiếp đòi ăn đòi dùng tại Thẩm phủ, ngày ngày trôi qua hết sức thoải mái.

Nha hoàn của nàng tên là Đào Nguyên đang ở bên cạnh dọn phòng, hiện tại Kinh Sở Sở không còn tin tưởng người của Thẩm phủ, mọi chuyện của nàng đều giao cho Đào Nguyên. Đào Nguyên nói: “Vài hôm nữa lão gia và phu nhân sẽ đến, tới lúc đó việc hôn nhân của tiểu thư cũng được định xuống, tin này truyền về Tô Châu, các tiểu thư ở đó không biết sẽ ghen tỵ thế nào đâu.”

Kinh Sở Sở cười: “Cũng không uống ta khổ tâm bày kế.”

“Nhưng mà...” Đào nguyên lo lắng: “Hiện giờ Nhị thiếu gia và lão phu nhân có ác cảm với tiểu thư, ngày sau tiểu thư gả vào không biết họ có làm khó tiểu thư hay không?”

“Sợ cái gì?” Kinh Sở Sở nhẹ nhàng mở hộp son trước mặt, nói: “Ta đã điều tra rồi. Đại biểu muội đã chết, Nhị biểu thẩm hiện giờ bị điên, không thể chủ

trì mọi việc. Chỉ thứ hai chỉ có một di nương. Một di nương sao có thể nhúng tay vào việc của con trai trưởng chứ. Về phần Nhị biểu ca, hẳn cũng đâu thể ở nhà suốt ngày. Ta một mình độc đại ở Nhị phòng, muốn làm gì thì làm cái đó, tính ra còn tự do tự tại hơn gã cho Đại phòng.”

“Nói thì nói vậy,” Đào nguyên lắc đầu: “Nhưng nếu sau này Nhị thiếu gia có thêm vài cơ thiếp thì cuộc sống của tiểu thư sẽ trở nên ngọt ngào a.”

“Việc này thì phải trông cậy vào người rồi.” Kinh Sở Sở nhìn Đào Nguyên, nói như bố thí: “Mấy năm nay người theo bên cạnh ta, nghĩ tình người trung thành, bộ dáng lại xinh đẹp. Nếu thực sự có một ngày kia, ta sẽ để người hầu hạ Nhị biểu ca, thay ta lung lạc hắn, cũng xem như cho người một danh phận.” Nàng cười hài lòng với sắp đặt của mình: “Không phải ai cũng có điểm phúc từ nhà hoàn biến thành di nương nhà cao cửa rộng a.”

Đào nguyên cúi đầu, vội vàng nói: “Nô tỳ... Nô tỳ xin nghe lời tiểu thư.”

Kinh Sở Sở khép hộp son, ánh mắt rơi xuống vòng tay được đặt trên bàn trang điểm, bất giác cảm lên ngấm ngấm đến gần người. Đào Nguyên thấy thế, ngạc nhiên nói: “Chiếc vòng này là Tôn công tử đưa cho tiểu thư phải không?”

“Tôn công tử...” Kinh Sở Sở lẩm bẩm nói, vẻ mặt có chút mơ màng.

“Nhắc mới nhớ, Tôn công tử đối với tiểu thư thật là tốt,” Đào Nguyên cười nói: “Không biết nghe tin tiểu thư đính hôn, Tôn công tử có thương tâm hay không?”

“Người nói hươu nói vượn gì đó?” Kinh Sở Sở mảy liễu dựng thẳng, đánh gãy lời nói của Đào Nguyên. Đào Nguyên không phục nói: “Nô tỳ nói đâu có sai a. Tôn công tử và tiểu thư gặp mặt tuy không nhiều, nhưng gặp một lần mà như đã quen biết từ lâu, lại quan tâm tặng tiểu thư hết thứ này đến thứ khác, có thể thấy hẳn thật tình đặt tiểu thư trong tim a. Nếu không xảy ra việc với Nhị thiếu gia, ta nghĩ Tôn công tử nhất định nghĩ cách cưới tiểu thư làm vợ!”

Kinh Sở Sở sùng sốt, gương mặt đỏ ửng, lắc đầu nói: “Phụ Thượng thư nhà cao cửa rộng, sao có thể cưới một người thân cô thế cô như ta về làm thiếu phu nhân?”

“Nhưng Tôn công tử thật tâm yêu thích tiểu thư mà.” Đào Nguyên càng nói càng quá lời, nhưng Kinh Sở Sở lúc này không còn tức giận, mà còn có chút vui mừng. Đào Nguyên nói tiếp: “Nếu Tôn công tử trở thành con rể nhà họ Kinh thì tốt hơn nhiều, so với Nhị thiếu gia, Tôn công tử yêu quý tiểu thư còn hơn châu báu, nếu tiểu thư có thể gả cho Tôn công tử, nhất định sẽ được cưng chiều hết mực.”

“Đừng nói nữa.” Kinh Sở Sở đột nhiên lại đánh gãy lời của nha hoàn: “Nếu ta đã lựa chọn Thẩm gia, nhắc tới Tôn công tử cũng không còn ý nghĩa.” Nói xong gương mặt nàng sầm nã.

Thẩm Viên và đối với Kinh Sở Sở vốn không thân thiện, sau việc vừa rồi hai bên lại kết thù. Càng so sánh nàng càng thấy Tôn Tài Nam thật tốt, hẳn tuân thủ lịch sự, làm việc hào phóng, đối với nàng nhẹ nhàng săn sóc, làm nàng xiêu lòng. Tâm lý con người là vậy, thứ gì không chiếm được mới là thứ tốt nhất, giờ lại bị Đào Nguyên tác động, trong lòng Kinh Sở Sở như có con kiến bò qua bò lại, ngứa ngáy khó chịu.

“Tiểu thư...” Đào Nguyên chần chờ một chút rồi nói: “Hay là tiểu thư hẹn gặp Tôn công tử một lần, nói rõ để Tôn công tử biết chuyện, không hiểu làm tiểu thư, cũng nói rõ tâm ý của tiểu thư đối với hắn. Người như hắn cả đời khó gặp, tiểu thư không giải thích, chỉ sợ hắn sẽ rất thương tâm.” Đào Nguyên lại nói: “Lần trước gặp mặt, Tôn công tử còn nói sẽ tặng tiểu thư cây trầm ngọc khắc chuồn chuồn mà.”

Nghe vậy, ánh mắt Kinh Sở Sở giật giật. Cái mà Tôn Tài Nam làm nàng rung động nhất, đó chính là cuộn cuộn không ngừng tặng đồ vật cho nàng. Đối với Kinh Sở Sở mà nói, bấy nhiêu là đủ rồi. Nếu nàng gả cho Thẩm Viên, còn có thể làm cho Tôn Tài Nam không bao giờ quên được nàng, lòng hư vinh của nàng có thể thỏa mãn.

Một lúc lâu sau, Kinh Sở Sở hạ quyết tâm nói: “Người nói cũng đúng, ta phải giải thích với hắn.”

“Nhưng mà hiện tại tiểu thư và Nhị thiếu gia đã có hôn ước, việc này không thể để người ngoài biết được.” Đào Nguyên nói: “Hay là tiểu thư giao cho nô tỳ đi, nô tỳ tìm một chỗ vắng người, để tiểu thư và Tôn công tử gặp nhau nói cho rành mạch, xem như không phụ tâm chân tình của hắn.”

Kinh Sở Sở gật đầu.

...

Thẩm Viên sai bước đi vào trong viện, gân xanh trên trán nháy lên.

Mấy ngày nay, mỗi ngày hắn đều phải hứng chịu ánh mắt chế nhạo của người khác. Kỳ thật ai cũng hiểu hắn bị gài bẫy, những chuyện uống say rồi ngủ với con gái nhà người ta ở kinh thành không phải lần đầu xuất hiện. Mọi người để ý chính là, Thẩm Viên được xưng tụng là người thông minh, cuối cùng lại bị một nữ nhân chốn hậu trạch chơi một vỏ đau, nhất là việc này lại liên quan đến kẻ vô dụng phế vật Thẩm Diệu.

Tuy Phó Tu Nghi chưa điểm mặt chỉ trích hắn, nhưng thái độ đối với hắn đã phai nhạt ít nhiều. Điều này cũng dễ hiểu, hiện nay Thẩm Viên mới chỉ âm thầm đầu quân cho Phó Tu Nghi, nhưng chắc chắn sẽ có một ngày mọi người đều biết mối quan hệ chủ tớ của hai người. Hắn có một vết nhơ như vậy, Phó Tu Nghi cũng không đẹp mặt, đối với người đang xây dựng hình tượng sạch sẽ như Phó Tu Nghi, sai lầm của Thẩm Viên lần này là rất lớn.

Chính Thẩm Viên cũng cảm thấy ngẹn khuất, bị người khác chê cười thì thôi đi, còn phải cưới con đàn bà không biết điều Kinh Sở Sở. Ai mà không biết Kinh Sở Sở chỉ là kẻ nhận bạc không nhận người, là cô gái nhà nghèo thô bỉ không có tầm nhìn, không có kiên thức, thế mà hắn lại phải cưới nàng. Nếu sau này có tiểu thư nhà quan nào muốn làm thiếp của hắn, nhìn thấy chính thể như vậy cũng không muốn vào nữa a.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn chăm chăm người phía đối diện đang đi đến.

Thẩm Diệu và hai nha hoàn đang đi dạo hoa viên, mấy ngày nay nàng mặc kệ Nhị phòng huyên náo đến long trời lở đất, cứ đóng cửa không hề ra khỏi Tây viện, hôm nay nhìn thấy tinh thần nàng có vẻ phấn chấn rất nhiều.

Nhìn thấy Thẩm Viên, nàng dừng chân gọi một tiếng: “Nhị ca.”

Bàn tay Thẩm Viên nắm chặt, từ sau chuyện Kinh Sở Sở, hắn chưa từng gặp Thẩm Diệu. Hắn biết rõ ở Thẩm phủ người có thể ám hại hắn chỉ có thể là Thẩm Diệu. Sự việc lần này do một tay lão phu nhân sắp xếp, hắn không thể làm gì khác. Hơn nữa trước mắt so với việc truy cứu trách nhiệm thì trấn an người nhà họ Kinh quan trọng hơn.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nhớ lại những chặt vật của hắn đều do thiếu nữ trước mắt ban tặng, Thẩm Viên hận không thể bóp chết nàng ngay lập tức.

Thấy Thẩm Viên không đáp, Thẩm Diệu cười rộ lên: “Thiếu chút ta đã quên, Nhị ca cùng biểu tỷ đính hôn, ta còn chưa nói lời chúc mừng nha, chúc mừng người a Nhị ca, ôm được mỹ nhân về rồi.”

Thanh âm đầy vẻ trào phúng.

Thẩm Viên lạnh nhạt nói: “Đa tạ Ngũ muội.” Dừng một chút, hắn lại nhìn Thẩm Diệu: “Ngũ muội thật là bản lĩnh.”

Thẩm Diệu thân nhiên nhận lấy lời khen, bộ mặt vui vẻ của nàng làm Thẩm Viên muốn phát cuồng, hắn cười lạnh: “Ngũ muội, cây to đón gió, đạo lý này người sẽ sớm hiểu được thôi.”

“Ta chưa bao giờ cho rằng mình chính là cây to, mọi người ai cũng bảo ta là một cái bao cò phế vật.” Thẩm Diệu trầm ngâm: “Nhị ca mới là cây to, được người người xưng tụng thần đồng, nếu gió có thổi, cũng không thổi đến ta a.”

“Thật không?” Thẩm Viên chậm rãi hỏi lại: “Ngũ muội nghĩ rằng người đã thành công rồi à? Nghĩ rằng ta cưới Kinh Sở Sở nghĩa là ta đã thua sao?”

“Đâu có,” Thẩm Diệu khiêm tốn nói: “Ta biết từ trước đến nay Nhị ca là người cứng cỏi, bất khuất, những việc con con này sao có thể làm khó Nhị ca. Vấn đề này còn lâu lắm mới chấm dứt.”

“Có lẽ sẽ kết thúc sớm hơn người tưởng.” Đột nhiên Thẩm Viên nở nụ cười cổ quái: “Sẽ rất nhanh thôi.” Hắn cười như vậy, gương mặt lập tức âm u. Kinh Trập và Cốc Vũ nhíu mày, nghe Thẩm Diệu hỏi: “Nhị ca lại muốn tính kế ta?”

“Người sợ à?”

Thẩm Diệu lắc đầu: “Ta không sợ bị người tính kế, ta chỉ sợ người khác không tính kế ta.” Hai tròng nàng mắt trong suốt, ngây thơ cười nói: “Người khác không tính kế ta, ta làm sao có cơ hội để phản kích?”

“Vậy người hãy tự cầu phúc đi.” Thẩm Viên cười lạnh: “Mong rằng khi ngày đó đến, người vẫn có thể nở nụ cười vui vẻ như hôm nay.” Dứt lời hắn liền sai bước rồi đi.

Đợi hắn đi rồi, vẻ tươi cười của Thẩm Diệu biến mất không còn dấu vết, Kinh Trập và Cốc Vũ nhìn thấy thì giật mình, Cốc Vũ hỏi: “Tiểu thư, hình như Nhị thiếu gia có gì đó không ổn?”

Thẩm Diệu lắc đầu, nàng hiểu rõ Thẩm Viên, nếu không nắm chắc, hắn sẽ không nói ra những lời như vậy. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì có thể làm nàng không thể xoay người? Trong lòng nàng cảm thấy bất an, nhưng rất nhanh bị nàng áp chế. Nàng nhìn theo bóng dáng Thẩm Viên, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta cũng muốn kết thúc nhanh vấn đề này.”

...

Tại Bảo Hương lâu của Định kinh là một quang cảnh ca múa thái bình, mùi trúc lượn lờ, mùi hương, tiếng cười của mỹ nữ là thứ độc được mạnh nhất, câu người đi đường phải ngoái đầu nhìn lại. Có điều ánh mắt thì ham muốn, nhưng không phải ai cũng có tiền để vào đây tiêu như rác.

Trong một gian phòng nhỏ, bình trà trên bàn để suốt một đêm đã trở nên lạnh ngắt. Thị vệ ngồi trước bàn ngủ gật, làm rơi ấm trà, hắn giật mình tỉnh ngủ, theo phản xạ mũi chân đá lên, trụ lại ấm trà chuẩn bị rơi vỡ giữa không trung, hắn cảm lấy nhẹ nhàng đặt lại trên bàn.

Mạc Kinh âm thầm thở ra, ở Bảo Hương lâu này mỗi cái ấm trà cũng đều là đồ dùng tốt nhất, làm vỡ phải bồi thường bạc. Tuy rằng Thẩm Diệu đưa hắn rất nhiều ngân phiếu, nhưng ngân phiếu này dùng để mua thời gian của cô nương, không phải dùng để bồi thường a.

“Ba, ba, ba” tiếng vỗ tay vang lên, tiểu mỹ nhân trên giường mắt lạnh nhìn một màn này, không mặn không nhạt khen tặng: “Công phu thật là tốt, đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.”

Mạc Kinh quay đi, không nhìn bờ vai lỏa lồ của cô gái, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng vui vẻ, mặt trời đã mọc lên rồi, một đêm hành xác đã qua đi, hắn lại có ba ngày thoải mái. Nghĩ vậy trên mặt thoáng hiện ra vẻ vui mừng, chuẩn bị đứng lên bỏ của chạy lấy người.

Hắn thì cao hứng, nhưng lại có người gương mặt sắp đóng băng, không chờ hắn đứng dậy, Lưu Huỳnh đã đặt mông ngồi đối diện hắn nói: “Mạc công

tử.”

Mạc Kinh nhìn đôi phương.

Lưu Huỳnh nhìn hán tử trên xuống dưới, Mạc Kinh đến Bảo Hương lâu mua một đêm của Lưu Huỳnh đã hơn một tháng, cứ ba ngày sẽ đến một lần, bạc đều trả đủ, nhưng ban đêm lại chẳng làm gì nàng, chỉ ngăn người đến khi trời sáng. Lúc đầu Lưu Huỳnh còn tưởng hán chơi trò gì mới mẻ, nàng vướng vào chốn phong trần, từ nhỏ đã được tú bà dạy dỗ rằng có một số ít khách nhân tính tình cổ quái, có thể nói Mạc Kinh chính là khách hàng cổ quái nhất nàng từng gặp. Nhưng số lần như vậy tăng lên, Lưu Huỳnh cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nàng đã thử khiêu khích Mạc Kinh, nếu thật sự hán không được, tất nhiên sẽ lù lù bất động, đằng này mỗi lần như vậy hán đều mặt đỏ tai hồng, còn có tình làm ra vẻ lạnh nhạt, rõ ràng vẫn còn là đồng tử. Nhưng võ công hán rất cao, Lưu Huỳnh không thể cưỡng ép hán, trước giờ nàng toàn gặp nam nhân chủ động như hổ báo, đây là lần đầu tiên nàng phải ra tay như vậy, dần dần nàng cảm thấy làm vậy quá mất giá nên không tìm hán trên ghẹo nữa.

Nhưng mỗi lần nàng thấy Mạc Kinh vui sướng khi trời sáng thì sẽ tức giận, nàng đâu phải mảnh thú hồng thủy, sao hán phải trốn tránh nàng?

“Nếu Mạc công tử ghét bỏ Lưu Huỳnh thân thể không sạch sẽ, có thể tìm cô nương khác ở Bảo Hương lâu.” Lưu Huỳnh cười lạnh, hờn dỗi nói: “Ở đây mỗi ngày đều có cô nương mới tiến vào, rất sạch sẽ, còn là hoàng hoa khuê nữ, Mạc công tử đừng ở chỗ ta lãng phí thời gian và tiền bạc, lại gây hiểu lầm cho người khác.”

Trong lòng Mạc Kinh xấu hổ, tự nhiên Thẩm Diệu giao cho hán việc này, chẳng khác nào như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, hán chẳng thà đi canh cửa gác đêm, cũng không tình nguyện ở nơi yên hoa này lưu luyến.

Thấy Mạc Kinh không nói lời nào, Lưu Huỳnh tức giận nói: “Lần sau Mạc công tử đừng đến đây nữa, Lưu Huỳnh nhận không nổi bạc của người, lấy tiền mà không làm việc, người đừng đập đồ danh tiếng mà ta khó nhọc lắm mới xây dựng được!” Nói xong nàng quay mặt đi, không nhìn Mạc Kinh nữa.

Mạc Kinh sờ sờ cái mũi, cảm thấy nói gì cũng không hợp lý, dù sao hán vẫn phải tới, đừng nói Lưu Huỳnh, chính hán cũng cảm thấy mình thật ngốc. Bảo Hương lâu đâu phải chỗ uống trà, Lưu Huỳnh thấy hán kỳ lạ cũng là lẽ thường. Hán không nói gì, chỉ để lại một thỏi bạc rồi ra cửa.

Mạc Kinh đi rồi, nha hoàn của Lưu Huỳnh tiến vào, nhìn thấy Lưu Huỳnh ngăn người thì an ủi nói: “Cô nương đừng nóng giận, dù sao mỗi lần Mạc công tử đều trả bạc đầy đủ.” Nhìn thỏi bạc trên bàn, Lưu Huỳnh lại tức giận, đây là bạc hán cho nàng, không cần nạp cho tú bà. Nàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bực tức nói: “Ai hiếm lạ chứ!” Ánh mắt lại nhìn theo bóng dáng bên ngoài, Mạc Kinh biết có người nhìn theo, không được tự nhiên đẩy cửa đi về hướng ngã tư đường.

“Mạc công tử là người tốt.” Tiểu nha hoàn lắm bẻm nói.

“Ai biết.” Lưu Huỳnh đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, vô tình lại đảo đến một góc tường, có người đang đứng trong bóng tối, nàng ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt người kia dường như đang nhìn nàng.

Nàng hơi sững sờ, cách quá xa không thấy rõ tướng mạo, chỉ nhìn thấy một người áo xanh, cho dù chỉ là bóng dáng, cũng có vẻ rất khí khái.

“Ồ,” Lưu Huỳnh nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt mỹ nhân trong tay: “Hay là gần đây ta đẹp hơn rồi? Chỉ cần nhìn thôi đã thấy thỏa mãn?”

“Cô nương vốn xinh đẹp, người muốn nhìn cô nương ngoài kia rất nhiều.” Tiểu nha hoàn ngọt ngào nói.

Lưu Huỳnh bĩu môi: “Một đám quái nhân.”

Ở ngã tư đường, Mạc Kinh dừng chân, nhử mày nhìn người áo xanh trong góc khuất.

Người nọ đang nhìn về phía gian phòng của Lưu Huỳnh. Nhưng mà người này... Ánh mắt Mạc Kinh giật giật, người áo xanh này hán vẫn chưa quên, có một lần hán bảo vệ xe ngựa của Thẩm Diệu hồi phủ, từng gặp qua người này, nghe Kinh Trập nói hán là thầy giáo của Quảng Văn đường, tên gọi Bùi Lang.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Giết Gian Phu

Người nhà họ Kinh cuối cùng cũng đến kinh thành.

Vốn là một gia tộc bồng môn nhà nghèo, nay đặc thế nên ai nấy đều lên mặt. Cha mẹ Kinh Sở Sở đến nơi thì khóc rống nói con gái mình số khổ, lại quậy tung lên nói không cần mối hôn sự này, đòi đi báo quan để Thẩm Viên phải trả giá đắt. Ngoài mặt thì như vậy, nhưng người sáng suốt đều thấy hai vợ chồng này được lợi còn có tình khoe mẽ, rõ ràng muốn vùi tiền sảnh lễ từ chỗ Thẩm Viên.

Không hổ là người nhà của Thảm lão phu nhân, sức chiến đấu của người nhà họ Kinh so với nàng không hề kém cạnh. Trải qua bàn bạc thương lượng, cuối cùng Thảm gia phải chịu xuống nước, đồng ý cưới Kinh Sở Sở với sinh lễ thật to.

Thảm lão phu nhân nuốt trái đắng, mỗi ngày lại phải nhìn hai vợ chồng nhà họ Kinh giờ mọi thủ đoạn chiếm lợi, nàng tức giận muốn đổ bệnh. Nên suốt ngày đóng cửa ở trong Vinh Cảnh đường trốn tránh.

Người Kinh gia thuận nước đẩy thuyền, mấy ngày sau toàn bộ dân chúng Định kinh đều biết Thảm Viên muốn cưới Kinh Sở Sở đến từ Tô Châu, nhóm dân đen không biết việc bí mật đã xảy ra ở yến tiệc Thảm gia, nên đồn đãi Thảm Viên ái mộ Kinh Sở Sở xinh đẹp ôn nhu, thật tâm muốn cưới làm thê tử.

Người Kinh gia cất lực nặn lên hình tượng Kinh Sở Sở xinh đẹp động lòng người, không biết người khác thấy thế nào, riêng Thảm Viên cảm thấy rất đè nén.

...

Tại phủ Thượng thư, Tôn Tài Nam cầm tấm thiệp trong tay, dẫn mạnh xuống mặt bàn.

“Tên hỗn đản Thảm Viên này!” Hần oán hận nói.

Khó khăn hẳn mới gặp được một nữ nhân khẩu vị khác lạ với các cô gái kinh thành, nàng yếu điệu nhút nhát hay e thẹn, không giống tiểu thư phú quý ở Định kinh hào sảng tự nhiên. Từ trước tới nay cô gái nào bị hắn đề ý đều có thể tới tay chưa hề thất bại, hơn nữa vì ham của lạ, hắn đã tiêu phí khá nhiều cho Kinh Sở Sở, cuối cùng lại để Thảm Viên chiếm lợi, đúng là bức tức.

Tên nô tài thận trọng nói: “Kinh tiểu thư và Thảm Nhị công tử là hiểu lầm bắt đầu từ dây dưa với nhau.”

Dân chúng bên ngoài đồn đãi thế nào những người quyền quý không quan tâm, bởi họ biết rõ chân tướng trong việc đó. Việc phát sinh ở gia yến Thảm phủ Tôn Tài Nam đã sớm nghe kể. Hần giận tái mặt nói: “Tiện nhân Kinh Sở Sở kia, thì ra chỉ là đang lợi dụng ta.”

Trong lòng Tôn Tài Nam cũng không có quá nhiều tình cảm với Kinh Sở Sở, người tham tiền như nàng hẳn đã thấy nhiều. Chỉ cần cho đủ bạc thì có thể dễ dàng chiếm được, chẳng khác gì gái thanh lâu. Việc xảy ra ở gia yến Thảm phủ, chắc chắn Kinh Sở Sở không thoát khỏi liên quan. Nữ nhân kia một bên thu tài vật của hắn, một bên lại trừ tính gả cho người Thảm gia? Tôn Tài Nam cảm thấy sỉ nhục khi bị nữ nhân đùa bỡn.

“Bây giờ thiếu gia tính toán thế nào?” Tên nô tài hỏi: “Kinh tiểu thư gửi thiệp mời, nhận lời hay không đây?”

Tôn Tài Nam cúi đầu nhìn về phía tấm thiệp, trên đó vẫn còn vương vấn hương thơm của nữ nhân. Giống hết tính cách Kinh Sở Sở, bề ngoài dịu ngoan vô hại, bên trong thì không hề an phận. Dù đã sắp gả cho người khác, vẫn còn muốn trêu chọc hắn một phen.

“Đương nhiên là nhận lời.” Tôn Tài Nam nở nụ cười: “Bỏn thiếu gia cho nàng nhiều bạc như vậy, còn chưa có ngủ qua đâu. Bị Thảm Viên nhanh chân đến trước đã rất thiệt thòi rồi, không ngủ một lần, coi sao được?” Hần trừng mắt nhìn tên nô tài ra hiệu một cái: “Đi, trả lời cho nàng.”

...

Mấy ngày nay Thảm Viên không ở trong phủ, mặc cho người Kinh gia tác oai tác quái thế nào, hắn vẫn không lộ diện. Chỉ khổ cho Trần Nhượng Thu, một bên ứng phó lửa giận của Thảm lão phu nhân, một bên phải thỏa mãn lòng tham không đáy của người nhà họ Kinh, bạc công càng ngày càng ít, có chi không có thu, nàng lo lắng đến tóc cũng sắp bạc.

“Gần đây sao cứ thấy phu nhân bồn chồn lo lắng vậy?” Thảm Vạn hỏi.

Trần Nhượng Thu miễn cưỡng cười cười, không muốn than phiền với Thảm Vạn vấn đề tiền bạc nên nói: “Người Kinh gia cả ngày ở trong phủ làm loạn, ai ai cũng thấy phiền a.”

Thảm Vạn thở dài: “Lần này nương rơi vào thế tiền mất tật mang. Viên nhi cũng bị người ta kéo chân.”

Rốt cuộc chuyện Thảm Viên và Kinh Sở Sở là thế nào, trong lòng người Thảm phủ rõ ràng nhất. Tam phòng ôm thái độ đứng trên núi nhìn hai hổ cắn nhau, quyền thế của Đại phòng làm người ta vừa sợ vừa ghen tỵ. Đáng tiếc cuối cùng Đại phòng bình yên vô sự, chỉ có Nhị phòng gặp xui xẻo, làm bọn họ cũng liên đới chịu phiền phức.

“Mấy ngày này người vất vả rồi.” Trần Nhượng Thu ôn nhu nói: “Thảm gia gặp chuyện như vậy, làm người cũng bị người khác nói xấu sau lưng.”

Trong phủ lộn xộn như vậy, tất nhiên sẽ bị các thế gia đại tộc chê cười, Thảm Tín là kẻ thô thiển, không sợ người khác nói xấu, chỉ có Thảm Vạn chú trọng thanh danh, mấy ngày nay chắc hẳn cũng khó chịu.

Thảm Vạn cầm tay Trần Nhượng Thu, lắc lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là sau này Viên nhi cưới Kinh Sở Sở, ngày sau trong quan trường không ai hỗ trợ chúng ta rồi.” Hần thở dài: “Ta vốn nghĩ sẽ trông cậy vào Viên nhi.”

Nghe vậy, lòng Trần Nhượng Thu hoảng sợ. Thảm Vạn không có con trai, cho nên trong nhóm người kế thừa Thảm phủ đời tiếp theo, hắn chỉ có thể mong đợi Thảm Viên. Một điều rất quan trọng trong quan trường là lời kéo quan hệ, nếu Thảm Viên cưới được con quan cao trong triều, con đường của Thảm Vạn có thêm lối hanh thông, nay Thảm Viên cưới Kinh Sở Sở chẳng khác gì cắt đi đôi cánh, không còn bay cao được nữa.

Trần Nhựt Thu cúi đầu nói: “Ai mà ngờ được, Ngũ tử nhĩ lớn lên dưới mắt chúng ta lại trở nên lợi hại như vậy, một nhà Đại ca đại tẩu... đúng là khó lường.”

“Không cần lo lắng.” Thấy Trần Nhựt Thu đa mang, Thẩm Vạn vỗ vỗ vai nàng an ủi: “Viên nhi không phải người bình thường, tiểu Ngũ tính kế hần, hần nhất định sẽ trả đũa. Đại ca đại tẩu cũng có thời điểm bất lực.”

“Ý của phu quân là...” Trần Nhựt Thu như bắt được thông tin gì đó.

“Ta thấy gần đây Viên nhi hơi kỳ quái.” Thẩm Vạn thấp giọng nói: “Cảm thấy có việc lớn sắp phát sinh.”

...

Bên trong Tây viện, Thẩm Diệu để thư trong tay xuống, nhũu mày nói: “Cuối cùng Thẩm Viên muốn làm gì?”

Mạc Kinh thấp giọng nói: “Tiểu thư để thuộc hạ đến Bảo Hương lâu cũng được một thời gian, hay là...”

“Cứ tiếp tục đến.” Thẩm Diệu đánh gãy lời hần, sắc mặt Mạc Kinh xụ xuống. Nghĩ nghĩ, hần lại nói: “Vị tiên sinh ở Quảng Văn đường xuất hiện ở đó, tiểu thư có dặn dò gì không?”

Đến thời điểm hiện tại, Mạc Kinh cũng không biết vì sao Thẩm Diệu bảo hần đến Bảo Hương lâu tìm Lưu Huỳnh. Cho đến khi hần vô tình phát hiện Bùi Lang, không hiểu sao hần có một cảm giác, rằng Thẩm Diệu đã đoán trước được việc Bùi Lang xuất hiện, hần thấy mỗi việc Thẩm Diệu làm đều có dụng ý riêng, nhưng hiện giờ Bùi Lang đã lộ diện mà Thẩm Diệu vẫn chưa có căn dặn gì khác.

“Không có.” Thẩm Diệu nói: “Ngươi cứ làm tốt chuyện ta giao là được.”

“Không ngờ Bùi tiên sinh bề ngoài là một chính nhân quân tử, cũng ham thích đến những nơi như Bảo Hương lâu.” Cốc Vũ trừng mắt: “Đúng là nhìn không ra a.” Dừng một chút, nàng lại bổ sung: “Mạc thị vệ nhà chúng ta thì khác nha, hần đi làm nhiệm vụ.”

Mạc Kinh đỏ mặt.

“Mạc Kinh, những ngày này ngoại trừ đến Bảo Hương lâu, ngươi hãy chú ý động tĩnh của Thẩm Viên.” Thẩm Diệu nói. Không hiểu vì sao, Thẩm Viên luôn làm nàng cảm thấy bất an.

Mạc Kinh chấp tay vâng lệnh, đợi hần đi rồi, Kinh Trập hỏi: “Tiểu thư, Nhị thiếu gia còn có thể gây ra chuyện gì sao?”

“Hần rất kỳ quái.” Thẩm Diệu nói.

Tại sao sau chuyện ở gia yến, Thẩm Viên không điều tra nguyên nhân xảy ra biến cố, cũng không nghĩ cách ngăn ngừa hậu quả. Cuối cùng phải chấp nhận cưới Kinh Sở Sở, nếu Thẩm Viên cố gắng hết sức, chắc chắn việc này có thể giải quyết êm xuôi. Nhưng Thẩm Viên lại không hề quan tâm, cách giải thích duy nhất là hần có việc quan trọng hơn cần làm, việc gì lại quan trọng hơn cả chuyện chung thân đại sự cả đời của hần.

Thẩm Viên suốt ngày ở bên ngoài, không có trong phủ, hần tính toán việc gì, Thẩm Diệu đoán không ra.

“Tiểu thư không cần lo lắng, đúng rồi,” Kinh Trập đột nhiên nhớ một chuyện: “Đào Nguyên vừa chuyển lời, biểu tiểu thư gửi thiệp mời cho Tôn công tử, đã nhận được hồi âm, hai người hẹn ngày mai gặp mặt.”

Đôi mắt Thẩm Diệu sáng lên: “Tốt lắm.” Thẩm Viên làm nàng thấy bất an, cho nên có một số việc phải làm càng sớm càng tốt.

...

Tại một gian trà thất trên lầu hiệu cầm đồ Phong Tiên cũng có người đang bàn đến chuyện này.

“Thẩm Viên sắp hoàn thành việc thu thập chứng cứ trình cho Phó Tu Nghi.” Quý Vũ Thư nói: “Hần đang sửa sang lại, ta đoán ba ngày sau Phó Tu Nghi sẽ trình tấu sớ, khi đó Thẩm gia xem như gặp phải nạn lớn.”

“Làm trái lời vua, bằng mặt không bằng lòng. Loại chuyện này phát sinh, nhẹ nhất cũng bị tước chức quan.” Cao Dương nói: “Thẩm Viên cũng có chút bản lĩnh, những chuyện như vậy hần cũng có thể moi ra cho được.”

“Còn phải nói sao,” Quý Vũ Thư không kiên nhẫn: “Thẩm Viên tính toán đối phó Thẩm Tín đã nhiều năm, chỉ mong nhận được sự đánh giá cao của thượng cấp, một bước thăng quan phát tài. Cũng do chuyện lần này phát sinh, hần buộc lòng đẩy nhanh tiến độ, chứ nếu chờ thêm hai năm, cả nhà Thẩm Tín chắc chắn sẽ bị xử trảm.”

“Cho nên ta nói, Phó Tu Nghi quả thật có mắt nhìn người.” Cao Dương suy tư nói: “Quyền thế của Thẩm Tín quá lớn, người muốn đối phó hần rất nhiều. Quan trọng nhất, hần còn là cái gai trong mắt hoàng thất, nếu hần té ngã, hoàng thất chắc chắn sẽ vui vẻ đập thêm một đập.”

“Bây giờ phải làm sao?” Quý Vũ Thư đau đầu: “Thẩm Viên là kẻ rất biết cách ẩn nhẫn, giống hệt cái tên nguy quân tử Phó Tu Nghi. Đại phòng Thẩm gia gặp nạn, Thẩm Ngũ tiểu thư sẽ khổ sở a.”

“Đến giờ này ngươi vẫn còn để ý nàng?” Cao Dương liếc trắng mắt: “Nếu không phải Thẩm Diệu động tay động chân thúc đẩy việc bắt tại trận Thẩm Viên và Kinh Sở Sờ thông dâm, thì Thẩm Viên cũng sẽ không hành động nhanh như vậy. Với tính cách của hắn, còn có thể ẩn nhẫn thêm hai năm chờ quãng một mẻ lưới bắt hết Đại phòng, hiện giờ hắn làm vậy, cũng do Thẩm Diệu bức ép.” Cao Dương vuốt cằm: “Với sự thống hận của Thẩm Viên đối với Thẩm Diệu, nhất định hắn sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Những người khác của Đại phòng còn hy vọng có thể giữ được mạng sống, riêng Thẩm Diệu nhất định sẽ rất thâm thù.”

Quý Vũ Thư vò đầu bứt tai: “Xong rồi, xong rồi! Tên hỗn đản Thẩm Viên chắc chắn sẽ bày ra những thủ đoạn hạ lưu đối với Thẩm Ngũ tiểu thư. Hắn ta ngay cả Đại bá mình cũng có thể hãm hại, rõ ràng là kẻ tâm địa xấu xa mà.”

“Yên tâm đi.” Cao Dương chậm rãi nói: “Thẩm Viên lòng dạ xấu xa, Thẩm Diệu cũng không phải đèn cạn dầu. Lần này ta rất mong đợi, Thẩm Diệu sẽ làm gì để ngăn con sóng dữ. Nàng ta ra tay diệt toàn gia phủ Dự thân vương, vẫn có thể bình an mà sống, ta cảm thấy nàng không phải người ôm gối chờ chết.”

“Thẩm Ngũ tiểu thư đa mưu túc trí, Thẩm Viên nhất định đâu không lại nàng.” Quý Vũ Thư bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn về phía Cao Dương: “Tạ Tam ca trước khi đi đã dặn chúng ta không được nhúng tay vào chuyện của Thẩm gia, cho nên ngươi cũng không được giúp Thẩm Viên, để hai người đó tự đấu đi.”

“Ngươi đúng là rất tin tưởng nàng.” Cao Dương lắc lắc chiếc quạt: “Bản thân ta cũng muốn xem đến tột cùng nàng có thể làm gì.” Nhìn Quý Vũ Thư nhẹ nhàng thở ra, Cao Dương không chút lưu tình dội một gáo nước lạnh: “Nhưng mà ngươi cũng đừng mong đợi quá, từ kế hoạch ban đầu của Tạ Tam vạch ra cho đến giờ này tình huống thay đổi rất nhiều, nhưng có một số thứ vẫn không hề thay đổi. Ví dụ như dã tâm của Định vương, ví dụ như Thẩm gia vẫn là một khối thịt béo, khối thịt béo như vậy sao Phó Tu Nghi lại không lợi dụng chứ. Thẩm Diệu dù có tài giỏi cũng chỉ là một nữ tử khuê trung, Định vương lại không ngu xuẩn giống Dự thân vương, sức một mình nàng không thể chống lại nhiều người như vậy, quyền lực của Thẩm Tín bây giờ có người muốn lấy lại, một khi Thẩm Tín mất đi chỗ dựa này...” Hắn vừa thở dài vừa cảm thán: “Đối với Đại phòng Thẩm gia mà nói, chính là tai ương ngập đầu, hắn muốn bảo vệ người nhà cũng không còn bảo vệ được.”

Sắc mặt Quý Vũ Thư dần dần trầm xuống.

“Tạ Tam từng nói, dù thế nào, Đại phòng Thẩm gia cũng sẽ không tránh được kết quả sẽ diệt vong.” Cao Dương dừng lắc quạt, ánh mắt chớp động: “Kết cục giống với Tạ gia.”

...

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp, bên trong nhà khách Vinh Cảnh đường, Đào Nguyên mang ra vài bộ trang phục để Kinh Sở Sờ chọn lựa.

Từ sau khi vợ chồng nhà họ Kinh đến đây, sân viện Thẩm lão phu nhân để cho huynh muội Kinh Sở Sờ trú ngụ trở nên chật chội. Đôi vợ chồng kia được thể lần tới, chiếm lấy toàn bộ Vinh Cảnh đường, chỉ trừ chính sảnh của lão phu nhân. Họ cũng không hề ngại ngủng sai bảo hạ nhân ở Vinh Cảnh đường làm việc, người không biết còn tưởng rằng đây là phủ trạch nhà họ Kinh.

Kinh Sở Sờ ngồi trước bàn, cẩn thận trang điểm. Nàng rất khéo léo, đôi môi đỏ mọng tự nhiên, tóc tai không một sợi nằm loạn, đúng là rất tỉ mỉ.

“Chọn bộ y phục màu ánh trắng kia đi.” Kinh Sở Sờ nói. Y phục màu trắng thuần khiết, có thể hỗ trợ khí chất điềm đạm đáng yêu của nàng. Nàng có thể làm Tôn Tài Nam lưu luyến không quên hay không, phải dựa vào hôm nay.

Không biết có phải vì ham hư vinh, hay thật lòng đối với Tôn Tài Nam có vài phần tình ý, nên dù biết rõ hôm nay gặp mặt cực kỳ mạo hiểm, nàng vẫn muốn thử một lần, tâm lý con người là vậy, càng mạo hiểm càng kích thích, càng thấy phấn khích hơn.

Đào Nguyên đang dọn dẹp mấy bộ y phục còn lại thì có người đẩy cửa bước vào, chính là Kinh phu nhân.

Kinh phu nhân thấy Kinh Sở Sờ ăn mặc như vậy, nghi hoặc hỏi: “Sờ Sờ, ngươi muốn ra ngoài à?”

“Ta định đi mua chút trang sức.” Kinh Sở Sờ ứng phó nói: “Dù sao cũng sắp trở thành Nhị thiếu phu nhân Thẩm gia, cứ mang những trang sức thế này sẽ bị người khác xem thường.”

“Nên làm như vậy.” Kinh phu nhân nói. Dù sao bạc Kinh Sở Sờ dùng để mua trang sức đều là bạc công của Thẩm phủ, mấy ngày nay Kinh phu nhân cũng hưởng lợi không ít. Kinh phu nhân nói: “Ngươi đi một mình sao được, để ta cùng đi với ngươi.”

“Không được!” Kinh Sở Sờ vội vàng cự tuyệt.

Kinh phu nhân khó hiểu: “Vì sao?”

“Ta...ta đã hẹn đi cùng với tiểu thư nhà họ Dịch.” Kinh Sở Sờ nũng nịu lay lay tay của Kinh phu nhân: “Sau này ta phải ở lại kinh thành, hiện tại cần thiết lập quan hệ với các tiểu thư ở đây. Nương đừng đi nhé, Dịch tiểu thư không thích gặp người lạ, nương cũng biết các tiểu thư nhà cao cửa rộng tính tình đều khó chịu mà.”

Kinh phu nhân có chút bất mãn: “Cái gì mà tiểu thư nhà cao cửa rộng chứ, có gì khó lường đâu, sau này ngươi cũng là quan phu nhân đó thôi. Bỏ đi, nếu ngươi đã muốn kéo quan hệ, vậy thì đi đi, nhớ mang theo nhiều thị vệ một chút.”

“Không cần.” Kinh Sở Sờ từ chối: “Dịch gia đã mang rất nhiều thị vệ, ta cũng mang theo thì còn mua sắm gì được nữa. Nương đừng xía vào, chò ta trở

lại mua cho ngài chút trang sức.” Dứt lời nàng tiếp tục về mất.

Kinh Sở Sở nhân đành phải từ bỏ.

Ra khỏi phủ lên ngồi xe ngựa, trong lòng Kinh Sở Sở có chút khản trương, hỏi Đào Nguyên: “Gián tửu lâu nơi đã hẹn kia có kín đáo hay không?”

“Tiểu thư yên tâm” Đào Nguyên nói: “Tứ lâu kia rất xa, lại hẻo lánh, rất ít người qua lại, chút nữa chúng ta mang theo mạng che mặt, sẽ không có ai nhận ra.”

Kinh Sở Sở nghe vậy mới yên lòng.

Xe ngựa vòng qua thành Nam, rồi dừng lại ở một ngõ nhỏ hẻo lánh. Kinh Sở Sở đeo mạng che mặt rồi mới để Đào Nguyên dìu mình đi đến tứ lâu.

Tuy rằng quan niệm của người dân coi mở hơn, ở Tô Châu, Kinh Sở Sở lẫn lộn giữa một đám cậu ấm cũng chẳng ai nói gì, nhưng thân phận nàng hôm nay đã khác, nữ nhân đã có hôn phu không thể lên lút hẹn hò, tội danh này rất lớn.

Tứ lâu kia chỉ có hai tầng, đúng như lời Đào Nguyên đã nói, nơi này rất hẻo lánh, khách nhân lại thưa thớt, nàng tiến vào cũng không ai để ý. Đào Nguyên đưa cho chương quỳ một thời bạc, cười ngọt ngào nói: “Chương quỳ, hôm qua ta đã đặt một gian phòng, nó ở nơi nào a?”

Chương quỳ vội vàng sai tiểu nhị dẫn Kinh Sở Sở lên lầu.

Là một gian phòng cuối cùng ở tầng hai, Đào Nguyên cảm ơn tiểu nhị, đỡ Kinh Sở Sở vào phòng, vừa bước vào Kinh Sở Sở lập tức tháo mạng che mặt quăng xuống bàn nói: “Bực chết ta!”

“Tiểu thư nghỉ một chút đi, uống chút trà cho khỏe.” Đào Nguyên nói: “Tôn công tử rất nhanh sẽ đến.”

“Ngươi lại đây sửa lại tóc cho ta.” Kinh Sở Sở vương người đến trước gương đồng: “Vừa rồi đeo mạng che mặt, đầu tóc rối tung hết rồi.”

“Tiểu thư rất xinh đẹp.” Đào Nguyên khen tặng: “Hôm nay lại càng đẹp hơn.”

Đang nói, cửa kêu cạch một tiếng mở ra, Kinh Sở Sở và Đào Nguyên đều sững sốt, nghe thấy một âm thanh quen thuộc: “Sở Sở, đúng là ngươi rồi.”

Tôn Tài Nam đứng ở cửa, ánh mắt tha thiết nhìn Kinh Sở Sở, mặt Kinh Sở Sở đỏ ửng, oán trách nhìn Đào Nguyên nói: “Ngươi lui xuống đi.”

“Vâng.” Đào Nguyên cười nói: “Tôn công tử và tiểu thư có lời gì cứ nói với nhau, nô tỳ canh cửa, không để bất cứ ai đi vào.”

Lời nàng như vậy, dường như ám chỉ điều gì. Kinh Sở Sở cúi đầu, đợi Đào Nguyên đi rồi, Tôn Tài Nam tiến lên hai bước, hô một tiếng “Sở Sở”.

Kinh Sở Sở chần chờ một chút, gương mặt nhìn hấn. Ánh mắt tựa như có nước, nửa phiền muộn nửa lưu luyến không muốn rời xa, nếu Thẩm Diệu có mặt ở đây, chắc chắn nàng cũng phải vỗ tay bội phục Kinh Sở Sở trình diễn như thật.

Tôn Tài Nam cũng diễn theo, đi đến trước mặt Kinh Sở Sở, nhẹ nhàng nói: “Sở Sở, chuyện ngươi cùng Thẩm Viên đính hôn là thật sao?”

Kinh Sở Sở im lặng một chút rồi mới gật đầu.

“Ngươi...” Tôn Tài Nam dường như bị đá kích thật lớn, lui về phía sau hai bước. Kinh Sở Sở thấy thế, ánh mắt đỏ lên, sợ hãi nói: “Ngươi tức giận ta ư?”

“Không...” Tôn Tài Nam dừng một chút, rồi đột nhiên lấy tay vuốt ve gương mặt Kinh Sở Sở, hấn nói: “Ta đã nghe chuyện, là tên hỗn đản Thẩm Viên kia ép buộc ngươi. Ngươi không còn cách nào mới đồng ý thành thân với hắn, ta không trách ngươi, cũng không giận ngươi.”

Nghe vậy, Kinh Sở Sở lại cúi đầu, mắt hiện lên vẻ đắc ý. Tôn Tài Nam chắc chắn là thật tình yêu nàng, dù nàng sắp phải gả cho Thẩm Viên, hấn vẫn không nở trách móc nàng.

“Thật ra...” Kinh Sở Sở quay đầu: “Ngày ấy ta và Nhị biểu ca vẫn chưa xảy ra chuyện gì, chỉ là trước mặt nhiều người khó lòng giải thích.” Nàng cúi đầu: “Tôn công tử, kỳ thật ta... Ta vẫn là một thân hoàn bích!”

Kinh Sở Sở và Thẩm Viên đúng là vẫn chưa phát sinh chuyện gì. Nhưng hai người nam nữ ôm nhau trên tháp thượng trước mắt mọi người, không thể nói rõ được. Sau đó Kinh Sở Sở đã tìm ma ma xem qua, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ. Nhưng mà không ai biết nên nàng cũng không nói, nếu nói ra Thẩm Viên làm sao chịu cưới nàng. Nhưng nói với Tôn Tài Nam thì khác, nam nhân ai cũng hy vọng người con gái của mình hoàn mỹ, nếu Kinh Sở Sở thật sự thất thân với Thẩm Viên, trong lòng Tôn Tài Nam chắc chắn có vướng mắc, nhưng nếu nàng hoàn bích, hấn sẽ càng thương tiếc, lưu luyến nàng hơn.

Quả nhiên, Tôn Tài Nam vừa nghe thấy liền sững sốt: “Cái gì?”

Kinh Sở Sở ngẩng đầu, rung rung nói: “Tâm thân con gái, ta tất nhiên muốn trao cho người trong lòng. Nhị biểu ca và ta chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng ta không còn cách nào khác. Thôi thì xem như ta với Tôn công tử có duyên không phận, ta chỉ hy vọng trong lòng Tôn công tử đừng khinh thường ta.”

Tôn Tài Nam ôm Kinh Sở Sở vào lòng, an ủi: “Sao ta lại có thể khinh thường ngươi? Trong lòng ta yêu ngươi, thích ngươi, đau lòng cho ngươi!” Trong

lòng Tôn Tài Nam mừng rỡ như điên, hần vồn nghì Kinh Sở Sở đã ngủ với Thẩm Viên, giờ hần tới ngủ tiếp một lần cũng chỉ là ăn com thừa canh cặn. Không ngờ Kinh Sở Sở vẫn còn trong sạch, đây chính là niềm vui hần không ngờ tới a.

Kinh Sở Sở bị Tôn Tài Nam ôm lấy, già vờ từ chối vài cái, rồi không nhúc nhích nữa. Tùy tiện để Tôn Tài Nam ôm nằng, từ từ cởi bỏ váy của nằng. . .

Ở dưới lầu, có một người cưỡi ngựa tới từ lầu, hần đem ngựa giao cho tiểu nhị rồi tự mình bước vào, đến trước mặt chương quầy, quen thuộc đưa ra một thỏi bạc rồi tự mình hướng tầng hai đi tới. Có một tiểu nhị nhìn thấy hần, hô một tiếng: “Công tử!”

Người nọ quay đầu, không phải ai khác, mà chính là Thẩm Viên.

“Chuyện gì?” Thẩm Viên hỏi.

Tiểu nhị vội vàng lắc đầu, đầu vai hần vắt một chiếc khăn, hướng dưới lầu đi tới, khi hai người lướt qua nhau, Thẩm Viên nghe tiểu nhị lẩm bẩm nói: “Ai da, khắp thiên hạ đều biết ngươi bị cấm sùng, thật là đáng thương.”

Thẩm Viên dừng bước, nhìn xuống dưới lầu, ánh mắt thực khách như có như không nhìn hần, dường như đang chỉ trỏ xì xầm gì đó, Thẩm Viên dần dần trầm mặt.

Đây là từ lâu hần đến thường xuyên, đôi khi cũng sẽ từ chỗ này truyền tin tức cho hện Phó Tu Nghi. Chính vị hoàng tử trong kinh thành, mạng lưới quan hệ rất rộng rãi và phức tạp, Định vương là người che giấu rất sâu, thủ hạ của hần làm việc càng cẩn thận. Thẩm Viên ý thức được điều này, nên mỗi lần đến đều rất thận trọng, đôi khi còn cài trang, người ở đây không ai biết hần, thế thì tại sao không khí hôm nay lại kỳ quái như vậy.

Hần lắc đầu, tiếp tục đi lên tầng hai, tiến đến gian phòng hần thường cùng Phó Tu Nghi trao đổi tin tức. Nhưng vừa tới cửa, hần đã thấy một người quen.

Đào Nguyên nhìn thấy hần thì hoảng sợ đến cực điểm, Thẩm Viên trầm mặt, Đào Nguyên là nha hoàn của Kinh Sở Sở, tại sao lại ở nơi này? Hay là... Hần nhắc chân tiến đến, Đào Nguyên cản trở không kịp, Thẩm Viên đá một cái văng cánh cửa.

Bên trong gian phòng, trên giường có hai người đang lẩn lộn, quần áo rơi đầy đất, muốn bao nhiêu kiểu điểm thì có bấy nhiêu, Đào Nguyên sợ hãi kêu lên: “Tiểu thư, Nhị thiếu gia đến!”

Người trên giường lập tức ngồi dậy, cả bộ ngực trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, đúng là Kinh Sở Sở. Nàng nhìn Thẩm Viên, lắp bắp: “Nhị...nhị biểu ca!”

Ánh mắt Thẩm Viên lạnh lùng nhìn người còn lại đang nằm trên giường, Tôn Tài Nam dần dần tỉnh táo lại, từ nhỏ hần đã sống trong sự cung chiều, hôm nay đang lúc triển miên sung sướng với Kinh Sở Sở thì bị phá ngang, trong lòng hần cực kỳ tức giận, hần hô lớn: “Ngươi là ai?”

“Nhị biểu ca!” Kinh Sở Sở phục hồi tinh thần, chỉ vào Tôn Tài Nam nói: “Nhị biểu ca, không phải ta tự nguyện, là do hần...hần ép buộc ta!”

“Tiện nhân!” Tôn Tài Nam tát vào mặt Kinh Sở Sở một cái, cười lạnh: “Rõ ràng là ngươi mời ta đến ăn ngươi, thế nào, hiện tại muốn trở mặt à?”

“Tôn công tử!” Đào Nguyên cảm phần xông tới: “Sao ngươi lại đánh tiểu thư? Sao ngươi có thể đối với tiểu thư như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì bị phát hiện thông dâm mà ngươi muốn đối nghịch với Nhị thiếu gia sao?”

Trong cảnh hỗn loạn, không ai để ý đến những lời Đào Nguyên nói chứa đầy sự chia rẽ và khích bác. Tôn Tài Nam cười lạnh: “Nhị thiếu gia?”. Hần nhìn Thẩm Viên đánh giá từ trên xuống dưới, cười ngạo mạn: “Không sai, ta chính là người cấm trên đầu ngươi hai cái sừng thật lớn, thế thì đã sao? Thẩm Viên, ngươi còn chưa hưởng qua hương vị xử nữ của vị hôn thê đúng không, thật sự không tệ nha. Hahaha...”

“Ngươi...ngươi nói bậy!” Đào Nguyên sùng sốt: “Tiểu thư nhà ta....”

“Các ngươi vẫn chưa biết à?” Tôn Tài Nam khoa trương nhìn Thẩm Viên nói: “Khó trách ngươi bị một nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay. Thẩm Nhị thiếu gia à, ai cũng nói ngươi là người có bản lĩnh trong quan trường, nhưng nữ nhân của ngươi lại bị ta ngủ rồi, ngươi ăn com thừa của ta, hơn nữa ngươi còn phải cưới nằng, cảm giác phải cưới một con đàn bà dâm đảng như thế nào nhỉ?”

Gân xanh trên trán Thẩm Viên giật giật, tiến lên hai bước, một quyền đánh gục Tôn Tài Nam.

“Ngươi dám đánh ta?” Tôn Tài Nam vốn là ông trời con, bị người khác đánh lập tức hung hăng đánh trả. Hai người một kẻ văn nhân một tên ăn chơi trác táng, không có võ công, chỉ có thể quần nhau đánh loạn, Tôn Tài Nam cường tráng hơn Thẩm Viên, đánh một lúc thì Thẩm Viên dần bị yếu thế, bị Tôn Tài Nam đè lên người.

“Hôn đàn!” Đào Nguyên tiến lên, ôm lấy Tôn Tài Nam nhằm giúp đỡ Thẩm Viên, Thẩm Viên tận dụng thời cơ liền đánh trả, cảm giác bàn tay được ai nhét vào thứ gì đó lạnh lẽo, nhưng hần đang rất tức giận, không chút suy nghĩ đã đánh tới.

“Phập” một tiếng.

Âm thanh kia kéo dài, người xung quanh im lặng, thời gian như ngưng trôi, một lúc sau Đào Nguyên hét lên một tiếng chói tai, còn về mặt Kinh Sở Sở thì vô cùng bối rối.

Thẩm Viên cúi đầu nhìn, tay của hần cầm một chuỗi đao, chỉ có chuỗi đao, còn lưỡi đao đã cắm bụng Tôn Tài Nam, không còn nhìn thấy.

Máu đỏ lan rộng.

Tôn Tài Nam ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Giết Người Đền Mạng

Edit: Phan Ngọc Huyền.

Trên bàn đá trước cửa Tây viện, Thẩm Diệu và Thẩm Khâu đang đánh cờ vây [Edit: Phan Ngọc Huyền. Trò cờ vây này rất hay, có thời gian các bạn nên tìm hiểu, rất có lợi cho trí óc, nên xem bộ truyện tranh “Hikaru Kỳ thủ cờ vây” để biết rõ và có hứng thú hơn nhé.]

Hiếm hoi lắm mới có một ngày Thẩm Khâu không luyện kiếm, hẳn biết sức cờ của Thẩm Diệu tăng mạnh, đã sớm muốn so tài, nhưng kết cục thua đến không còn manh giáp.

Thẩm Diệu hạ một viên cờ đen, cờ trắng của Thẩm Khâu mới vừa rời hoành hành ngang ngược, bắt chẹt đủ đường bỗng nhiên bị cờ đen bốn phía bao lấy, không tìm ra cách nào trốn thoát. Thẩm Khâu nhìn bàn cờ một lúc lâu mới hỏi Thẩm Diệu: “Muội muội, bàn cờ này chính là ván đầu tiên chúng ta chơi lúc này à?”

Hắn cảm thấy những nước cờ này có phần quen thuộc, càng nhìn càng kinh ngạc, Thẩm Diệu đang dẫn dắt hắn từng nước đi để khôi phục lại ván đầu tiên. Ván đầu ấy hắn dùng cờ đen, cuối cùng thảm bại, giờ đổi lại Thẩm Diệu cầm cờ đen, năng lực chơi rất tốt, vậy được toàn bộ cờ của hắn.

“Gậy ông đập lưng ông.” Thẩm Diệu mỉm cười: “Đại ca, người tự mình nghĩ cách xem?”

Thẩm Khâu lắc đầu: “Ta vốn là võ tướng, phong cách đối địch trực diện với địch, sắp đặt chỉ một con đường, địch không chết thì ta chết, muội muội bảo ta nghĩ cách, ta nghĩ không ra.”

Thẩm Diệu nhìn bàn cờ, cười nhẹ.

Kiếp trước sau khi Thẩm Khâu giết Tôn Tài Nam thì bị bỏ tù vài năm, người dàn dựng phía sau chắc chắn là Thẩm Viên. Không biết khi nàng dùng cùng một thủ đoạn để trả lại, Thẩm Viên có cảm thấy quen thuộc hay không? Con đường chết mà hắn vạch ra để Thẩm Khâu đi, hiện giờ chính mình rơi vào, hắn có cách nào để giải quyết không a?

Chắc chắn là không!

Lúc Thẩm Khâu đang vò đầu bứt tai, bên ngoài bỗng nhiên có một người vội vàng chạy tới, là nha hoàn ngoài viện chuyên lo việc lao chùi quét dọn, nha hoàn kia lộ vẻ hoảng sợ, bồi rối nói: “Không tốt rồi Đại thiếu gia, Ngũ tiểu thư, Nhị thiếu gia ở bên ngoài giết người rồi!”

“Cái gì?” Thẩm Khâu nhướng mày, một quân cờ rơi xuống đất, xoay tròn vài vòng rồi dừng lại.

Thẩm Diệu xoay người nhặt lại quân cờ, nhìn về phía nha hoàn, bình thản hỏi: “Hắn giết ai?”

...

Tại đại lao triệu doãn kinh thành. Thẩm Viên bị nhốt ở một gian trong cùng, trên tay và quần áo đều bị dính máu, gương mặt hắn cũng có nhiều vết xanh tím.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Viên rơi vào hoàn cảnh chật vật như vậy, lúc cùng gian phu của Sở Sở đánh nhau, hắn không hiểu vì sao bản thân luôn có một loại cảm xúc táo bạo, dường như từng tế bào của hắn đều sôi trào ngay thời khắc ấy, chờ đến khi Tôn Tài Nam bị đâm, hắn mới dần tỉnh táo lại. Mà lúc hai người đánh nhau trong tù lâu, có rất nhiều người chứng kiến, khi hắn cầm dao đâm người, Đào Nguyên lại hét lớn như vậy, làm cho vụ án lập tức bại lộ cả nguyên nhân và kết quả.

Cho đến giờ phút này, Thẩm Viên mới cảm thấy việc làm của hắn hôm nay là quá manh động.

Thẩm Viên cả đời tự phụ, hắn ghét nhất là ai chà đạp tôn nghiêm của hắn, lăng nhục hắn. Chuyện ở gia yến Thẩm phủ đã đủ làm hắn cảm thấy khuat nhục, nhưng mà lúc ấy hắn không còn đường chối cãi, nên mới nhịn nhục cho qua. Hiện giờ bên ngoài mọi người đều biết hắn sắp cưới Kinh Sở Sở, vậy mà con đàn bà kia lại ngoại tình ở bên ngoài, người trong tù lâu nhìn hắn chỉ trỏ, xầm xì sau lưng, vì thế Thẩm Viên mới không khống chế được tức giận.

Không biết Kinh Sở Sở bị đưa đi đâu, nhưng tất cả mọi việc do nàng mà ra, có lẽ kết cục của nàng ta cũng không thoải mái.

Chỉ là... Thẩm Viên vẫn cảm thấy kỳ quái, những người trong tử lâu sao lại biết hấn và Kinh Sở Sở? Vì sao Kinh Sở Sở và gian phu lại trùng hợp chọn gian phòng mà hấn thường sử dụng kia. Hấn mơ hồ có cảm giác không đúng, nhưng thật nhanh lắc đầu bỏ qua ý nghĩ ấy. Gian phòng kia là nơi hấn và Phó Tu Nghi truyền tin tức, trừ Phó Tu Nghi, căn bản không ai biết.

Thẩm Viên nghĩ nghĩ, chẳng lẽ chỗ hẹn giữa hấn và Phó Tu Nghi đã bị lộ.

Hiện tại hấn đã hoàn toàn bình tĩnh, tất cả cảm xúc tức giận bồi rối tan thành mây khói, quần áo dính đầy máu và không khí âm trầm của nhà giam không hề ảnh hưởng đến thần sắc của hấn.

Ngay lúc này, một cai ngục đi tới, dừng lại trước cửa phòng giam, Thẩm Viên ngẩng đầu nhìn thấy, vui mừng kêu một tiếng: “Đồng Hạo!”

Đồng Hạo là người truyền tin giữa hấn và Phó Tu Nghi, hiện tại hấn cải trang thành cai ngục vào đây chắc chắn là tìm Thẩm Viên nói chuyện.

“Hãy nghe ta nói, việc này chỉ là hiểu lầm.” Thẩm Viên vội vàng: “Xin điện hạ hãy ra tay giúp ta một lần, ngày sau ta chắc chắn sẽ báo đáp.”

Cho đến lúc này Thẩm Viên vẫn không trông cậy Thẩm Quý sẽ cứu hấn, Thẩm Quý vì bảo vệ quan lộ của hấn việc gì cũng dám làm, sao có thể mạo hiểm vì Thẩm Viên. Hiện giờ người có thể giúp hấn chỉ có một mình Phó Tu Nghi, nhưng người hoàng thất thường không trọng tình nghĩa, chỉ có cách chứng minh mình còn có giá trị để người khác bảo hộ. Thẩm Viên nói: “Phần chứng cứ ta cung cấp cho điện hạ còn có chỗ chưa hoàn thiện, điện hạ lại sắp dâng tấu sớ, xin nhờ người nói với điện hạ tìm phương pháp cứu ta ra, ta chắc chắn vì điện hạ hoàn thành phần cuối cùng kia thật tốt.”

Đồng Hạo nghe vậy, ánh mắt giật giật. Lời của Thẩm Viên như vậy rõ ràng là hấn cố tình đưa cho Phó Tu Nghi chứng cứ tố cáo Thẩm Tín không đầy đủ. Hấn giữ lại một phần, sợ Phó Tu Nghi qua cầu rút ván, lại không ngờ hôm nay bản thân phải vào tù, đành phải mang bùa hộ mạng ra trước.

Thấy Đồng Hạo không nói gì, Thẩm Viên lo lắng: “Lần này là do ta quá xúc động, nhưng cũng không phải không có cách, bạc ta sẽ tự ra, chỉ cần điện hạ giúp ta nói chuyện với bên kia là được, kinh thành cũng đã từng phát sinh chuyện như vậy.”

Sở dĩ Thẩm Viên bình tĩnh như thế, bởi vì hấn cho rằng việc này cũng không có gì lớn. Thậm chí còn đơn giản hơn việc xảy ra ở gia yến Thẩm phủ. Việc ở gia yến xảy ra trước mặt các vị phu nhân quyền quý, hấn và Kinh Sở Sở ngủ với nhau, nói gì đi nữa Kinh Sở Sở vẫn là người chịu thiệt, hơn nữa người nhà họ Kinh không phân phải trái, hấn buộc lòng ra hạ sách trấn an họ. Còn việc hấn giết Tôn Tài Nam, chỉ có Kinh Sở Sở và nha hoàn của nàng nhìn thấy, chỉ cần hai người đó làm chứng, hấn có thể thoát tội. Về phần tên gian phu kia, chỉ cần đưa chút bạc trấn an, lại nhờ Phó Tu Nghi ngụy tạo một tội danh, chẳng hạn như hấn muốn ám sát Thẩm Viên, Thẩm Viên tự vệ ngộ sát. Chỉ là một mạng người, chỉ cần không phải hoàng thân quốc thích, quyền quý giàu sang, tất cả đều có thể che lấp.

Huống hồ hiện tại thân phận hấn vẫn chưa bị phát hiện. Trong mắt người khác, chỉ thấy có kẻ giết người, nào biết kẻ giết người kia là ai.

Đồng Hạo lắc đầu nói: “Thẩm Viên, lần này người gặp phải phiền toái lớn rồi.”

Nụ cười của Thẩm Viên vừa hiện lên liền tắt ngúm, chờ Đồng Hạo nói tiếp.

“Người có biết người người giết là ai không?”

Trong lòng Thẩm Viên bỗng có một dự cảm không may, trong bóng đêm, hấn nghe Đồng Hạo chậm rãi mở miệng.

“Là con trai duy nhất của Lại bộ Thượng thư Tôn Thiên Chính, Tôn Tài Nam a.”

...

Trước cửa phủ Tướng quân có một đám người vây quanh, bộ dạng côn đồ hung thần ác sát, cầm côn cầm gậy đòi đánh đòi giết, đến nỗi hộ vệ của Thẩm gia ngăn cản cũng hết sức chật vật. Trong phòng, Thẩm Nguyệt sợ tới mức lạnh run, được Trần Nhượng Thu ôm vào lòng, nàng hỏi: “Nương, Nhị ca thật sự giết người sao?”

Trần Nhượng Thu trấn an nàng, trong lòng cũng nghi hoặc. Những người bên ngoài tự xưng là người của phủ Lại bộ Thượng thư, nói Thẩm Viên giết Tôn Tài Nam, con trai duy nhất của Tôn Thiên Chính, bọn họ muốn báo thù, nhưng mà đang êm đẹp vì sao Thẩm Viên lại đi giết Tôn Tài Nam?

Thẩm Quý và Thẩm Vạn đã ra ngoài ứng phó, nếu không có quân đội của Thẩm Tín trợ lực, chỉ sợ những người đó đã thật sự xông vào.

Vạn di nương tránh ở trong phòng nhỏ, khăn trương kéo tay Thẩm Đông Lăng nói: “Nhị thiếu gia thật sự giết người sao, những người đó sẽ không đối phó chúng ta chứ?”

“Yên tâm đi,” Thẩm Đông Lăng nói: “Người mà bọn họ tìm là Nhị ca, chúng ta có liên quan gì đâu?” Nàng ngồi ở phía sau bình phong, quyền sách cầm trên tay nhưng không mở ra.

...

“Tiểu thư, tiểu thư!” Kinh Trập vừa chạy vừa gọi: “Bên ngoài huyên náo rất to, kinh động cả lão phu nhân!”

Thẩm Diệu bình thần hỏi: “Vậy sao? Lão phu nhân như thế nào?”

“Lão phu nhân nghe tin Nhị thiếu gia giết người, ngất xỉu rồi.” Kinh Trập vui sướng khi người gặp họa.

“Tiểu thư, việc này có liên lụy đến chúng ta không?” Cốc Vũ lo lắng hỏi, bọn họ biết rõ nguyên nhân vì sao Thẩm Viên lại giết người, tất cả là do Thẩm Diệu ở phía sau thúc đẩy.

“Đừng lo, sẽ có người thay chúng ta giải quyết. Tôn Thiên Chính quyền cao chức trọng, nhưng địa vị của Thẩm phủ cũng không kém. Hơn nữa, mục đích cuối cùng của bọn họ chỉ là Thẩm Viên, nếu có thể để Thẩm Viên lấy mạng đền mạng, bọn họ cũng không thể nói gì được nữa.”

“Nhưng Nhị thiếu gia sẽ chấp nhận lấy mạng đền mạng sao?” Cốc Vũ hỏi: “Dù gì Nhị lão gia cũng sẽ không để Nhị thiếu gia phải chết đâu.”

“Nếu không có Thẩm Nguyên Bách, Nhị thúc nhất định sẽ dốc toàn lực cứu Nhị ca,” Thẩm Diệu nói: “Nhưng mà có Thẩm Nguyên Bách, Nhị thúc có đường lui, mất đi một đứa con trai đến bình ôn lửa giận của nhà họ Tôn, trong lòng Nhị thúc là đáng giá.”

Trong ba người con trai của Thẩm lão tướng quân, Thẩm Quý là kẻ vô tình vô nghĩa nhất. Thẩm Vạn tốt xấu gì cũng hết sức yêu thương vợ con, chỉ có Thẩm Quý dù là con vợ cả Thẩm Viên, Thẩm Thanh, Thẩm Nguyên Bách, hay con gái thứ xuất Thẩm Đông Lăng hẳn đều không thật lòng quan tâm. Nữ nhân đối với hắn chỉ là công cụ hỗ trợ con đường làm quan thuận lợi, con cái đối với hắn chỉ là người kế thừa. Cũng khó trách vợ con đối với hắn cũng không có chút tình cảm.

Nếu không có Thẩm Nguyên Bách, vì Thẩm Viên là người kế thừa duy nhất, Thẩm Quý chắc chắn sẽ liều mạng bảo vệ hắn. Nhưng thực tế Thẩm Quý còn có Thẩm Nguyên Bách, vì thế Thẩm Viên không quá quan trọng nữa. Huống chi nhà họ Tôn người quyền cao chức trọng. Kiếp trước người giết Tôn Tài Nam là Thẩm Khâu, Tôn Thiên Chính vẫn có thể làm Thẩm Khâu vào tù, Thẩm Tín phải tán gia bại sản mới có thể giúp Thẩm Khâu bảo toàn mạng sống. Tôn Thiên Chính chỉ có một người con trai duy nhất, sao có thể dễ dàng buông tha kẻ đã giết con mình?

“Nhưng chỉ có một mình Nhị thiếu gia xui xẻo thôi sao?” Kinh Trập không ngừng rên rỉ: “Biểu tiểu thư cứ nhón nhơ như vậy à? Hiện tại nàng vẫn đang trốn tránh trong phủ kia kia.” Sau khi gặp chuyện không may, Kinh Sở Sở nhanh chóng trở về, cùng người nhà họ Kinh trốn trong Thẩm phủ.

“Trốn thoát được sao?” Thẩm Diệu mỉm cười: “Tất cả mọi chuyện là do nàng ta mà ra đó.”

...

Ngoài cửa, Thẩm Vạn chật vật khuyên can: “Chư vị hãy bình tĩnh nghe ta nói, việc này vẫn chưa rõ ràng, xin các vị hãy về trước, khi hiểu rõ sự tình sẽ có câu trả lời cho các vị!”

Một phụ nhân “Phi” một tiếng, phun nước miếng lên mặt Thẩm Vạn, chống nạnh nói: “Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng! Thiếu gia của chúng ta bị Thẩm Viên giết, trả mạng lại đây! Chuyện này chúng ta sẽ không để yên!”

Thẩm Quý co rúm lại, trong lòng mắng Thẩm Viên đến máu chó đầy đầu. Hiện tại ngoài cửa ngoại trừ người của phủ Thượng thư còn có hàng trăm người xúm lại xem náo nhiệt. Có người cao giọng ồn ào nói: “Không phải vì tranh giành tình nhân mới giết người sao, không biết tiểu mỹ nhân kia bộ dáng thế nào, ta cũng muốn nhìn một chút để thêm kiến thức a, dám vì hồng nhan mà giết người, cô gái kia chắc chắn rất đẹp.”

Lời này vừa nói ra, chung quanh ai cũng nói phải. Người của phủ Thượng thư cũng phản ứng kịp, hiện giờ Tôn Tài Nam chết, Tôn gia cũng hết sức rối loạn, Tôn Tài Nam êm đẹp đi ra ngoài đến khi trở về đã trở thành một khối thi thể lạnh buốt, người nhà họ Tôn đau lòng muốn kẻ giết người phải chết theo, lại quên đi nguyên nhân gây ra mọi chuyện là Kinh Sở Sở, nay được người ta nhắc nhở bỗng nhiên nhớ đến. Nếu thật sự vì nàng mà Thẩm Viên mới ra tay giết Tôn Tài Nam thì nàng đúng là hồng nhan họa thủy.

Người nhà họ Tôn lập tức nói: “Đứng! Giao tiện nhân kia ra đây! Là nàng quyến rũ thiếu gia nhà ta, con dâm phụ không biết xấu hổ! Mau giao nàng ra đây!”

Đừng nói là người Tôn gia, ngay cả Thẩm Quý cũng hận không thể tự tay giết Kinh Sở Sở. Từ sau khi Kinh Sở Sở bước vào Thẩm phủ, Nhị phòng liên tục gặp xui xẻo. Đầu tiên là phá hỏng thanh danh Thẩm Viên ở gia yến, giờ lại hại Thẩm Viên phải vào tù vì giết người. Nghĩ vậy hắn không nói gì thêm, bảo người đi bắt Kinh Sở Sở, một lát sau Kinh Sở Sở bị trói gỗ mang đến.

Thẩm Quý nháy mắt sai bảo Thẩm Vạn, Thẩm Vạn nói: “Các vị đừng nóng giận, chúng ta từ từ nói chuyện. Nếu việc này vì Sở Sở mà ra, chúng ta đem nàng giao cho các người, tùy ý các người xử trí!”

Kinh Sở Sở kêu thảm một tiếng, nhưng người chung quanh không ai giúp nàng. Người Tôn gia cầm dây trói heo trói Kinh Sở Sở lần nữa, rồi xúm lại đánh nàng mấy chục tát tay, tát đến nỗi Kinh Sở Sở hôn mê bất tỉnh.

“Các người đừng khinh người quá đáng!” Kinh Quan Sinh và vợ chồng Kinh gia chạy ra, thấy vậy thì giận dữ. Người nhà họ Tôn cười lạnh một tiếng: “Đúng là mấy con chuột nghèo hèn đến từ Tô Châu bé như cái lỗ mũi, kiến thức hạn hẹp thì thôi đi, lại còn dám dăng bại hoại gia phong, đã định thân rồi còn muốn quyến rũ nam nhân, chuyện này vẫn chưa chấm dứt ở đây đâu, tất cả các người cũng đừng mong thoát được.”

Người Kinh gia vừa giận lại vừa sợ, giận bọn người Tôn gia kiêu ngạo, sợ là vì bọn họ ở kinh thành trừ Thẩm phủ thì cũng không có chỗ nương tựa. Mà vì chuyện gia yến, bọn họ với Thẩm phủ đã trở mặt thành thù. Nay bọn họ gặp chuyện, Thẩm gia không ném đá xuống giếng đã là vạn phúc, sao có thể ra tay giúp đỡ.

Hai bên cứ cãi nhau trước cửa, cho đến lúc hoàng hôn, người Tôn gia mới nắm lấy dây trói kéo Kinh Sở Sở đi, trước khi đi, phụ nhân cầm đầu cười lạnh nói: “Hôm nay chỉ là bắt đầu, các người cứ chờ xem, lão gia đã viết tấu sớ trình lên thánh thượng, trên đời này làm gì có chuyện đã giết người còn có thể

tiêu dao tự tại.”

Thẩm Quý nhìn một đồng hồ hỗn độn do Tôn gia lưu lại, thiếu chút ngã xuống. Câu cuối cùng của phụ nhân kia làm hắn rợn người, Tôn Thiên Chính chỉ có một con trai, Tôn Tài Nam chết hắn cũng không còn gì để mất, hiện giờ có lẽ dù Thẩm Viên bỏ mạng cũng không bình ổn được lửa giận của Lại bộ Thượng thư.

...

Thẩm Khâu trở lại Tây viện, lau mồ hôi, oán giận nói với Thẩm Diệu: “Người Tôn gia rất vô lễ, chút nữa là đập sập cửa luôn rồi. Binh lính của ta ngăn trở không kịp.”

“Nỗi đau mất con,” Thẩm Diệu an ủi hắn: “Ai mà không muốn phát tiết.”

“Cha nương lần này không muốn can thiệp,” Thẩm Khâu lầm bầm: “Nhưng mà Thẩm Viên là người bình tĩnh, dù Kinh Sở Sở thông đồng Tôn Tài Nam, với tính cách của hắn cũng sẽ không đến nỗi giết người đâu.”

“Ai mà biết được?” Thẩm Diệu không để ý nói: “Có lẽ số mạng Tôn Tài Nam nhất định phải chết, chết ở trong tay ai cũng như vậy thôi.”

...

Tại đại sảnh Tôn gia, một phòng đầy cơ thiếp đang quỳ trên mặt đất, chính giữa sảnh đặt một thi thể che vải trắng, mảnh vải còn đọng lại vết máu ở vài nơi.

Tôn phu nhân sau khi biết Tôn Tài Nam chết thì hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại dường như bị điên, ai khuyên gì cũng không nghe. Tôn Thiên Chính tuổi đã cao, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, hai mắt hắn đầy tơ máu, vai phát run.

Từng có đạo sĩ giảng hồ tính toán mệnh hắn cả đời không có con, hắn không tin nên mới cưới vô số cơ thiếp, quả thật không ai sinh được. Tôn phu nhân trầm cay ngàn đắng mới hoài thai Tôn Tài Nam, đối với Tôn Thiên Chính, Tôn Tài Nam vừa là con, là bảo bối, là ông trời của hắn. Bởi vậy nuông chiều từ nhỏ, cứ thế nuôi thành một kẻ háo sắc ham chơi. Nhưng Tôn Thiên Chính quyền cao chức trọng, Tôn Tài Nam cũng không gây lỗi gì lớn nên đám Ngự sử cũng không thể nói gì. Tôn Thiên Chính vẫn thường nhắc nhở Tôn Tài Nam không được rêu rao ở bên ngoài, nếu muốn nữ nhân, cứ nạp vào phủ rồi chơi đùa là được. Tôn Tài Nam không làm quan, suốt ngày ăn chơi trong phủ, người biết về hắn không nhiều, đừng nói giao du chốn quan trường.

Không ngờ nay lại chết trong tay Thẩm Viên. Thật sự ứng với tính toán của đạo sĩ kia, Tôn Thiên Chính cả đời không người nối dõi.

“Thẩm Viên...” Tôn Thiên Chính cắn răng, tay nắm chặt đầu hồ trên ghế: “Ta muốn hắn đền mạng!”

“Lão gia,” Một người thiếp của Tôn Thiên Chính lau khóe mắt nói: “Nghe bọn hạ nhân nói đã mang cô gái kia đến đây, chính nàng quyến rũ nên thiếu gia chúng ta mới xảy ra cơ sự, lão gia tính thế nào?”

Tôn Thiên Chính cười lạnh: “Nàng ta thích chơi thì cứ để nàng chơi, giao nàng cho phu nhân.”

Cơ thiếp rừng mình một cái, thủ đoạn của Tôn phu nhân thế nào dám cơ thiếp đều đã lĩnh giáo qua, nay Tôn phu nhân đau lòng trước cái chết của đứa con duy nhất, kết cục của Kinh Sở Sở không khó để tưởng tượng.

“Đối với Thẩm gia ta chỉ cần Thẩm Viên, còn Kinh gia kia một người cũng đừng hòng thoát!” Tôn Thiên Chính bóp nát chén trà trong tay. Mảnh vỡ làm hắn bị thương, máu tươi nhỏ xuống hắn cũng không hề hay biết, hắn nói: “Ta muốn toàn bộ Kinh gia phải chôn cùng con trai ta!”

...

Cả kinh thành hiện đang nghị luận việc Thẩm Viên giết chết con trai độc nhất của Lại bộ Thượng thư. Tại phủ Định vương, Đồng Hạo đứng trước mặt người ngồi trên ghế.

Phó Tu Nghi vuốt ve chén trà trong tay, suy tư nói: “Ta vốn dự định ngày mai sẽ trình tấu sớ lên phụ hoàng về việc của Thẩm gia, không ngờ hôm nay Thẩm Viên lại gặp chuyện.”

“Chúng cứ Thẩm Viên đưa không hoàn toàn đầy đủ, điện hạ, có cần phải chờ thời gian bổ sung thêm hay không?”

“Không cần,” Phó Tu Nghi khoát tay: “Những chứng cứ Thẩm Viên cung cấp cũng khá đủ rồi. Mặc dù ta hy vọng mọi việc hoàn hảo hơn nữa, nhưng chuyện lần này ta không thể nhúng tay.”

“Ý của điện hạ là cứ mặc kệ Thẩm Viên?” Đồng Hạo hỏi.

“Nếu Thẩm Viên đụng chạm người khác ta còn có thể giúp, nhưng lại đụng ngay Tôn Thiên Chính. Tôn Thiên Chính là người của Chu vương. Chu vương chắc chắn sẽ ra mặt giúp hắn, nếu ta nhúng tay sẽ làm Chu vương cảnh giác đề phòng. Cái họa lần này Thẩm Viên gây ra hơi lớn rồi.” Phó Tu Nghi lắc đầu.

Đồng Hạo trầm mặc một lúc rồi nói: “Nhưng nếu Thẩm Viên lâm vào bước đường cùng, cung khai tên của điện hạ thì làm thế nào?”

“Người nói cũng đúng, Thẩm Viên là người cẩn thận, hẳn sẽ có sự chuẩn bị cho mình.” Phó Tu Nghi nhìn chén trà: “Cho nên việc lần này chúng ta không thể giúp Thẩm Viên, ngược lại còn phải thúc giục hình bộ nhanh chóng giải quyết. Nếu ra tay giết Thẩm Viên ở trong ngục bịt đầu mối sẽ làm người khác nghi ngờ, người hãy nghĩ chút biện pháp làm cho hắn im miệng.”

Đồng Hạo vội vàng tuân lệnh. Lại hỏi Phó Tu Nghi: “Ngày mai điện hạ vẫn dâng tấu sớ sao?”

“Không vội.” Phó Tu Nghi day day mi tâm: “Vụ việc Thẩm Viên đang gây ra chấn động lớn, nếu lúc này phơi bày tội danh của Thẩm gia mọi người sẽ không quá chú ý, hoãn lại một thời gian đã.” Đột nhiên hắn mở to mắt: “Người đi điều tra cho ta, gần đây Thẩm Viên có va chạm với ai không?”

Đồng Hạo giật mình: “Điện hạ nghĩ có người phía sau phá rối?”

“Thẩm Viên không phải người nóng nảy, lần này hắn ra tay giết người, kẻ đó lại là con trai độc nhất của Tôn Thiên Chính, người không thấy việc này quá mức phi lý sao? Huống hồ cô gái họ Kinh kia thông dâm với người khác, sao lại chọn đúng địa phương mà ta với Thẩm Viên thường liên lạc, rất kỳ quái a.”

“Nếu thế chắc chắn Thẩm Viên đã bị người khác gài bẫy.” Đồng Hạo nói: “Hơn nữa người này nhất định vô cùng quen thuộc Thẩm Viên.”

“Có thể bức Thẩm Viên đến nông nổi này,” Phó Tu Nghi nói: “Tìm được rồi chúng ta không thể lưu hắn lại. Ta bồi dưỡng một quân cờ, không thể để người khác lợi dụng thành cờ chết.” Nói tới đây, ánh mắt Phó Tu Nghi âm trầm. Trong lòng hắn không hề bình thản như vẻ bề ngoài, Thẩm Viên là một quân cờ hắn tỉ mỉ bồi dưỡng nhiều năm, không chỉ vì Thẩm Viên mưu trí, mà còn bởi Thẩm Viên là người của Thẩm gia. Cái quân cờ này ở Thẩm gia, sau này có rất nhiều chỗ thuận lợi. Nhưng nay hắn buộc lòng thí xe giữ tướng, tâm phúc bồi dưỡng tỉ mỉ, giờ không thể sử dụng được nữa. Huống chi, Thẩm Viên bị sụp bẫy chỉ vì một loại thủ đoạn vụng về thô bạo liên quan đến nữ nhân.

“Thuộc hạ nhất định điều tra rõ ràng.” Đồng Hạo nói: “Cũng may trước khi gặp chuyện, Thẩm Viên đã đem chứng cứ đưa cho điện hạ.”

Phó Tu Nghi nói: “Tiếc là phải chờ thêm một thời gian.”

...

Một nơi khác, trên lầu hiệu cầm đồ Phong Tiên, Quý Vũ Thư xoa tay, cười toe toét: “Thật là vi diệu, Thẩm Ngũ tiểu thư không ra tay thì thôi, vừa ra tay đúng là kinh người. Vốn ngày mai Thẩm Tín là người gặp xui xẻo, giờ thì hay rồi, hôm nay Thẩm Viên đã bị bỏ tù, hay nha, bị bỏ tù thật đúng lúc nha.”

“Chỉ là trùng hợp mà thôi.” Cao Dương liếc hắn: “Có lẽ hiện tại Thẩm Diệu còn chưa biết việc này.”

“Mặc kệ nàng có biết hay không, chúng ta đã đánh cược với nhau rồi, ta thắng.” Quý Vũ Thư đắc ý đảo dạt: “Ngân phiếu người cứ đưa đến hiệu cầm đồ, giao cho Hồng Lăng là được.”

Cao Dương trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có lẽ Thẩm Viên chưa từng nghĩ sẽ có một ngày hắn bị hại đến nỗi phải vào lao ngục.”

Bởi vì tranh giành nữ nhân mà ra tay giết người, nữ nhân đó lại là thê tử mà mình sắp cưới. Lý do như vậy dù thế nào cũng thấy vô lý, không nói đến việc vợ mình không tuân thủ nữ tắc, yêu đương vụng trộm cầm sừng lên đầu chồng. Đầu tiên chỉ cần việc này bị lộ, Thẩm Viên sẽ trở thành trò cười. Hắn trời sinh có tài, lại là người kiên nhẫn, vừa hồi kinh đã được Phó Tu Nghi xem trọng, con đường tương lai rộng mở, ai có thể ngờ lại có một kết cục đoạn hậu như vậy.

Nhìn như một chuyện đơn giản nhưng kết quả lại quá ác liệt, mà mấu chốt vấn đề ở chỗ, kẻ mà hắn giết là con trai độc nhất của Tôn Thiên Chính.

“Ngày mai Tôn Thiên Chính sẽ dâng tấu, Cao Dương, người nói xem Thẩm Viên rốt cuộc có phải đền mạng hay không?” Quý Vũ Thư hỏi.

“Người cảm thấy Thẩm Diệu là người thế nào?” Cao Dương hỏi lại một câu không liên quan.

“Việc ta hỏi người và Thẩm tiểu thư là người thế nào có quan hệ à?” Quý Vũ Thư khó hiểu.

“Người từng thấy Thẩm Diệu bày mưu hại ai, người đó nguyên lành trở ra chưa? Từ chuyện Dự thân vương có thể nhìn thấy, cạm bẫy nàng thiết kế không chỉ có một, mà là bẫy trong bẫy. Việc này nhìn bề ngoài có vẻ nàng đang đối phó Thẩm Viên, nhưng có đúng là như vậy không?”

“Người nói nàng còn có âm mưu khác?” Quý Vũ Thư hỏi: “Cùng lắm là làm Thẩm Viên bỏ mạng, nàng còn muốn thế nào?”

“Ta cảm thấy, diệt Thẩm Viên chỉ là một trong số những việc nàng muốn làm.” Cao Dương lắc đầu, thần sắc ác liệt hơn: “Nếu nàng đã xuống tay, ta nghĩ không chỉ liên quan đến một người.”

Quý Vũ Thư trầm mặc một lúc, rồi hỏi: “Rốt cuộc Thẩm tiểu thư và những người Thẩm gia có thâm thù đại hận gì, bày mưu lớn như thế để đẩy người ta vào chỗ chết. Hay người Thẩm gia đã làm ra việc xấu gì không thể tha thứ?”

Có thể làm một tiểu cô nương bày ra mưu kế thủ đoạn tàn nhẫn, trù tính từng bước một như vậy, tất nhiên bên trong có ẩn tình. Nhưng dù là Bách Hiểu Sanh cũng không tra ra được nguyên nhân, chỉ biết người Thẩm gia nuôi dưỡng Thẩm Diệu thành một kẻ không tài không đức.

Cao Dương lắc đầu: “Ta cũng không biết, nhưng hành động lần này của nàng làm cho Thẩm Viên vào tù. Thẩm Viên là người của Định vương, Phó Tu

Nghi chịu thiệt, nhất định sẽ chú ý nàng. Chẳng phải người của ta đã nói, thủ hạ Định vương đang điều tra việc này đó sao.”

“Thảm tiểu thư chống lại Định vương cũng không tốt.” Quý Vũ Thư lo lắng: “Định vương tâm tư thâm trầm, thủ đoạn biến hoá kỳ lạ, một khi phát hiện là Thảm tiểu thư gây nên, không biết hắn sẽ làm gì nàng.”

“Không cần lo lắng.” Cao Dương nói: “Ta cảm thấy, Thảm Diệu đối với Định vương có phần quen thuộc, nàng làm tất cả những việc này thì chắc chắn đã biết hậu quả, có lẽ nàng cũng không ngại phải đối đầu với Định vương. Ngươi lo lắng cho nàng, không bằng lo cho bản thân mình đi.” Cao Dương nhìn Quý Vũ Thư: “Ta Tam muốn ngươi tìm người, ngươi đã tìm được chưa?”

“Khụ,” Quý Vũ Thư sờ sờ cái mũi: “Ta lập tức phái người đi.”

...

“Không ngờ bên trong Thảm gia lại loạn như vậy, đầu xuân xảy ra chuyện Thảm Thanh chưa chồng đã có thai, vừa cưới nàng vào cửa cả nhà chồng bị thảm sát, sau đó Thảm Viên cưỡng ép con nhà người ta, sắp cưới làm thê tử thì xảy ra chuyện giết gian phu, haizz có còn để người ta sống yên ổn không đây.”

“Ai da, đều là vương tôn công tử sao lại thích một cô gái bình dân, còn vì tranh giành nàng mà giết nhau, ta tưởng chuyện này chỉ có trong kịch thôi chứ.”

“Ta thấy, cô gái kia bộ dạng cũng bình thường thôi, không biết tại sao hai vị vương tôn công tử bị nàng làm mù mắt phải đi tranh giành, còn không bằng để hai vị đó đến với nhau a.”

“Hóa Lung, gần đây có phải ngươi lại đọc sách tạp nham kỳ quái gì không?”

Cô gái áo đen hất mái tóc dài của mình, quyến rũ nói: “Chẳng lẽ ta nói sai, nam nhân muốn si mê tranh giành, ít nhất cũng phải tìm người mỹ mạo như ta mà tranh chứ.”

“Náo nhiệt thật.” Một âm thanh đột ngột vang lên, đám người áo đen đang ngồi xổm dưới đất tám chuyện bỗng nhiên im bật, cả bọn đứng dậy nhìn người trước mặt.

Thiếu niên áo tím mặt mày anh tuấn, trong bóng tối có thêm một phần cao ngạo lạnh nhạt, hắn nhìn lướt qua mọi người: “Sao không nói tiếp?”

Mọi người cúi đầu im lặng.

Tạ Cảnh Hành xoay người rời đi, đến khi bỏ xa đám người kia mới dừng bước, tự cười: “Tiểu nha đầu đúng là rất có thủ đoạn.”

Hắn nhìn về phía chân trời trong bóng đêm, thấp giọng nói: “Nhưng ta không có thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Môn Độc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.